

FATMA ŞAMATA

VEYL

ŞEYTANIN YANCISI

ARTIMIS MIIFYUM

Duzenleme
Ny.ozlem

YAYIN NO: 2701
MİLENYUM: 172

VEYL 2 ŞEYTANIN YANCISI
Fatma Şamata

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Editör: Nurdan Başalan
Son Okuma: Mihriban Onur
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
İllüstrasyonlar: Sena Tulgar
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1- Basım: Aralık 2025
ISBN: 978-625-5882-75-2
Sertifika No: 43949

Fatma Şamata © 2025

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

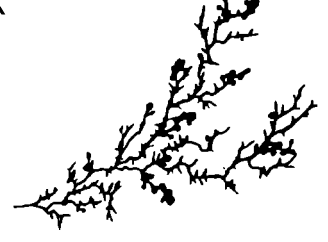
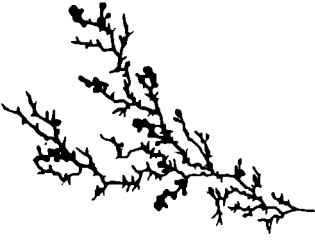
Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

FATMA SAMATA

MEYL
ŞEYTANIN YANCISI

Bu kitap, bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir. Kitapta karanlık ve tetikleyici unsurlar bulunmaktadır. Lütfen, bunun bilincinde olarak okuyun.

Kötülerin Şehri'nde mahkûmlar sadece hayatta kalmak için değil, günahlarıyla güçlenmek, başkalarını ezmek ve en korkunç arzularını gerçekleştirmek için yaşıyorlardır. Onlar artık yalnızca mahkûm değil, şeytanın seçilmiş çocuklarıdır ve şeytanın yancıları tarafından yönetilmektedirler. ^

GİRİŞ

İnsan cehennemlik olduğunu fark edince kötülük yapmaktan kaçınmayı bırakmış. İyiye karşı bir kılıç kuşanır ve önüne geleni parçalara ayırmayı kendine görev edinirmiş. Parçalara ayırdığı her can, onu insanlıktan daha da uzaklaştırır ve dipsiz bir uçurumdan aşağı düşermiş. Ve insan, dipsiz uçurumda savrulurken bile elindeki kılıçla parçalamaya devam edecek kadar canavarlaşabilen bir varlıkmiş.

Kötülerin Şehri, dipsiz uçurumlarda savrulurken önüne gelen her cana saldıran ve kılıcını kanla süsleyen canavarlarla doluydu.

Bu canavarlardan biri olduğumu sanmıştım. İnkâr ettiğim çok zaman olsa bile kesik kesik hatırladığım anılar beni bir noktada kabullenmeye itmişti. Şimdi ise biliyordum, hatırlıyordum.

Ben bir canavar değildim ama canavarların arasındaydım.

Ait olmadığım bu yerle ilgili söylenecek çok söz var ama sözlerim ait olmadığım bu yerle ilgili olmayacak şimdi.

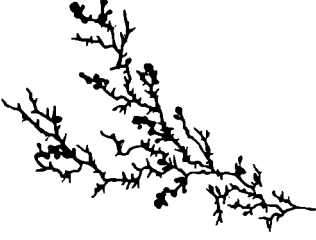
Kimsesiz hissettiğim anlar şimdi bir bir zihnimde belirliyordu. Evet, hislerimde hiçbir zaman yanılmamıştım. Ben kimsesizdim. Zaten babasız büyümüştüm ama şimdi bir de annesizdim.

Annem ölmüştü benim.

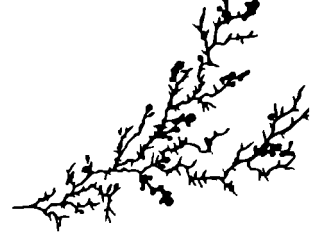
Kötülerin Şehri değildi canımı yakan. Annemin ölmüş olduğu ama benim bunu unuttuğum gerçeği. Kötülerin Şehri'ne düştüğüm için unutmuştum bu gerçeği. İşkenceler yüzünden... Esin yüzünden...

Hatırlamak hiç bu kadar can yakıcı olmamıştı. Bu yüzden yakacaktım. Canım yandığı kadar yakacaktım bana bütün bunları yapanların canını.

Körülerin Şehri'ne düşen birçok Gri, sudan çıkmış bir balık gibi kendini yabancı, şaşkın, çaresiz ve ortama uyum sağlayamaz bir hâlde hisseder. Bunun sebebi deneysel tıbbi ve askerî işkencelere maruz kalmalarıdır. İnsan haklarına aykırı ve yasa dışı uygulamalardır.

BÖLÜM 1

Buz kesen tenimin üzerinde kayıp giden ter damlacıklarından, ıslak yüzüme yapışan en ufak saç teline kadar her şeyi hissediyordum. Yüzüm gözyaşlarımla sıırsıklamdı, gözlerim şişmişti. Anılar bana saldırmak için yer arıyordu. Dört bir yandan sıkıştırılmışıtm, ne olduğunu anlayamıyordum. Neredeydim, kimdim, bana ne olmuştu?

Körülerin Şehri.

Bir ada hapishanesi.

En net olan şey buydu. İnsanlığını unutmuş canavarlarla dolu bir adadaydım. Birkaç aydır. Onların arasında hayatta kalmaya çalışıyordum ve bunu yaparken insanlığımı kaybetmemek için direniyordum. Onlar acımasızdı, ne zaman ne yapacakları belli olmayan şuursuz manyaklardı.

Yekta Akay.

Evet, Yekta'ydım ben. Devrim değildim, Gri değildim. Ben bu adaya mahkûm bir suçlu değildim. Masumdum ben, bir cinayet işlemeyecek kadar iyi bir kalbim vardı. Ama arkadaşım öyle değildi. Esin'in iyi bir kalbi yoktu. O buradakiler gibiydi, insanlığını kaybetti ve arkadaşımızı öldürdü. Suçu da utanmadan üzerime attı. Bundan keyif aldığını anbean hatırlıyorum şimdi.

Bana ne olmuştu? Bana... Dans ediyorduk onunla. Siyah Bey'le... Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in kollarının arasındaydım. Beni yancısı ilan etmişti ve bunu yaparken bütün şehri de canından çok sevdiği kız kardeşi Amber'i de karşısına almıştı. Şehir benim için dans ederken ve ben de şehre hükmeden şeytanın yancısının kollarındayken olmuştu ne olduysa.

Aylar sonra mutlu hissetmiştim, onun kollarındayken ve onunla konuşurken etrafımızdaki her şey flu bir hâl almıştı ve yalnızca onunla ben kalmıştık koca meydanda. Sonra anılarım bana saldırdı ve kan kusmaya başladım.

Kan.

Başımda toplandı bütün öncüler, yancılar ve arkadaşlarım.

Başımda toplandılar.

Buz kesen tenimde kayan ter damlacıkları, kuru dudaklarımı ıslatarak aralarından kayıp giden sıcak kan, damağımı esir alan metalik tat, sıktığım göz kapaklarımın arasından usul usul süzülen sıcak göz yaşları, tenimin üzerinde belli aralıklarla gezinen havlu gibi bir şeyin hissi... Hisler geldi önce ve sonra sesler boğuk boğuk kulaklarıma doldu.

“Gri!”

Kim sesleniyordu bana? Anlayamıyordum. Her şey birbirine girmiş durumdaydı. Sesler birbirine karışıp bir kakofoni yaratıyordu zihnimin içinde. Üşüyordum ama içim yangın yeriye sanki. Kalbim patlayacak gibi acı içindeydim. Göğüs kafesimde bir savaş vardı. Her yanıma mermiler saplanıyor sanırdın. Öyle bir acının içinde bir o yana bir bu yana savruluyordum.

“Devrim!”

Kim? Kimdi bu sesler? Neredeydim ben, ne oluyordu bana? Ne yapmışlardı bana? Ben buraya ait değildim. Bana dokunmamalıydılar, bana zarar vermemeliydiler. Kötüler yalnızca kendi gibi kötülerin canını yakmalıydı bu adada. Ben şu an yaşadığım her neyse onu hak etmemiştim.

“Gri Hanım!”

Kunter. O buradaydı. Yanımdaydı işte, kurtarırdı beni. Bırakmaz, ölmeme izin vermezdi. Vermezdi, değil mi? Bunu bana o yapmamıştır, değil mi? Yapmamıştır, hayır.

Göz kapaklarım titreşerek zor da olsa aralanıyordu. Görüşüm bulanıktı, hiçbir şeyi seçemiyordum ama sanırım artık meydanda değildim, evdeydik. Kunter’in evinde olmalıydık. O başka bir yere götürmelerine izin vermezdi. Güvenmezdi çünkü kimseye.

Ben de güvenmemeliydim kimseye çünkü bunu bana güvendiğim biri yapmış olabilirdi.

Biri, buz kesen ıslak yüzümü ellerinin arasına aldı. Sonra bulanık görüşüm o biri tarafından doldu. Gri saçlarını ve buz mavisi gözlerini hiçbir şeyi tam anlamıyla seçemezken bile seçebilmişim işte. Kunter buradaydı, yanımdaydı ve mavileri endişeyle parlıyordu.

“Gri Hanım,” dedi yeniden, sesi endişe doluydu. “Sana ne yaptılar?”

Bana anılarımı verdiler, Siyah Bey.

Acımadan aldıkları anılarımı yine acımadan geri verdiler. Anne mi yeniden kaybettim ben. Caner yeniden öldü, Esin bana yeniden ihanet etti ve ben yeniden kendimi o gemide buldum. Yeniden atladım gemiden aşağı, yeniden intihar ettim.

Ona bir cevap vermek istedim. Dudaklarımı araladım, bir cümle kurmaya çalıştım ama bu tamamen beyhude bir çabaydı. Elimin altında kalan çarşafı sıktım. Bunu fark etmiş olacak ki elini, çarşafı sıkkan elimin üzerine kapattı ve tuttu. Buz kesen tenimde onun sıcak tenini hissettim.

“Korkma,” dedi, sıcak dudakları bu kez alnıma dokundu. “Ölmene asla izin vermem, Gri Hanım. Asla. Güven bana. *Yalnızca bana güven.*”

Gözlerim kapandı. Sesler hızla birbirine girdi ve hafif aralık dudaklarımın arasından akan kan biri tarafından hızlıca silindi. Kendi kanımda boğulacak gibi oldum. O sırada biri omzumdan yakaladı ve bedenimi soluma doğru çevirdi. Kan kusmaya başladım.

Gözlerim kısa bir an aralandı. Yatağın kenarındaki zemin kustuğum kanla kıızıla boyanmıştı. Beni omzumdan yakalayıp kanımda boğulmamı engelleyen, mor elbisesinin içerisinde cehennemden fırlamış bir meleğe benzeyen Devin’den başkası değildi.

“Devrim,” dedi kulağıma doğru, sanki benimle bir sırrını paylaşacakmış gibi. “Tek bir şey soracağım ve eğer cevabın evetse başını sallamanı istiyorum.” Başımı dik tutamadığımda eli çenemi kavradı. “Partide Kunter’in bardağından bir yudum bile olsa aldın mı?”

Dünya parçalara ayrıldı.

Ona bir cevap vermedim ama bu hâlde bile nasıl baktıysam anladı beni. Anladı ve bırakıp gitti. Parçalara ayrılan dünyam da onun ihanetiyle birlikte karanlığa boğuldu.

Bir melek tarafından büyütüldüğünüzde kötülük hakkında pek fikriniz olmuyordu. Niyetiniz ne insanların canını yakmak ne de çıkarlarınız uğruna insanların huzurunu kaçırmak oluyordu. Şeytanla haşır neşir olanları anlamak zor geliyordu size.

Annem melek gibi bir kadındı. Babamın yokluğunu bana aratmak için yıllarca çabalamış, gülümsemesini çehresinden bir an olsun silmemişti. Hem anne hem baba olmuştu bana ve sonra biri gelmiş, annemi benden almıştı.

Hayat o noktada bitmişti benim için. Annem yoksa ne vardı ki? Bilmiyordum ben, bilmek de istemiyordum aslında. Annem ölmüştü ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Annemden sonra kendimi eve kapattım, badem ağacımın tepesinde günlerimi, haftalarımı ve hatta aylarımı geçirdim. Sonra geçinebilmek için evdeki bir odayı kısa süreli kiralamam gerekti. O zaman Esin ve Caner'le tanıştım. Esin evdeki odamı kiralamıştı ve Caner onun en yakın arkadaşıydı.

Esin'e güvenmiştim ve o en yakın arkadaşı Caner'i sırtından bıçaklayıp beni de Kötülerin Şehri'ne düşürmüştü. Keyifle, en ufak vidadan belirtisi göstermeden hem de...

Annemin ölümünden sonra aylarını yas tutarak geçiren ben, Caner'in Esin tarafından öldürüldüğünü görünce travmam tetiklenmiş gibi lal kesilmiştim. Ne bu ihaneti kaldırabilmişim ne de Caner'in ölümünü.

Sonrasında o çok hâlindeyken benden konuşmamı istemişlerdi ama ben neler olduğunu henüz tam anlayamamış bir hâldeydim. Deli gibi sarhoştum, korkmuştum, inanamıyordum olanlara.

İşkence ettiler bana. İtiraf etmem için günlerce canımı yaktılar. Konuşabilirdim ama konuşacak vakti tanımadılar. Anlayamadım, acı içinde kıvranıp gözyaşı dökerken ağzımı açıp onlara gerçeği itiraf edemedim. Konuşamıyordum sanki, dudaklarım mühürlenmişti. İşkenceler beni iyice suskun etti ve sonra hiç konuşamaz oldum. Ağır işkencelerin bir kısmını hâlâ hatırlamıyordum. Hafızam ne noktada tetiklendi, bilmiyorum. Gemiye ilk bindirildiğimde annem gelmediği için benden nefret ettiğini sandım çünkü ilk unuttuğum şey annemin ölümüydü. O yüzden atladım gemiden aşağı, o yüzden ölmek istedim. Annem benden nefret ediyorsa ben gerçekten kötü biriydim ve

ölmeyi hak ediyordum. Meğer annem gelemezmiş, annem ölmüş ve ben unutmuşum bunu.

Sarhoştum, çok içmiştim. Doğum günümdü, annem öldüğünden beri bu, gece dışarı çıkıp ilk eğlenişimdi. Geride bırakmıştım acıyı, denemiştım en azından ama bunun Esin'in bir planı olduğundan habersizdim. O gece beni dışarı çıkmaya ikna eden ondan başkası değildi. Beni hiç içmediğim kadar içiren, hiçbir şey anlamayacağım kadar aklımı bulandıran oydu çünkü gecenin sonunda yaşanacaklar için hazırlık yapmalıydı.

Neden? Caner'i neden öldürmüştü, neden yapmıştı bunu bize? Bundan zevk almıştı. Neden? Anlamıyorum. Ona hiçbir zararım dokunmamıştı ki benim. Caner anlatmayı denemişti bana, *kaç*, demişti. *Vaktim olmadı ki Caner.*

O hâlde Caner de işin içinde miydi başta?

Kafam allak bullak şimdi.

Neyse ki artık kim olduğumu da ne yaşadığımı da biliyorum. Kötülerin Şehri'ne ait değilim, bir suçlu değilim ve bu da bir Gri bile olmadığım anlamına geliyor. Ben şehirden çıkabilirdim.

Göz kapaklarım titreşerek aralandı. Çoğu zaman olduğu gibi Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in odasında, onun yatağında açtım gözlerimi. Ve yine ilk gördüğüm şey ondan başkası değildi. O buradaydı, yanı başımda. Büyük bir ilgiyle yalnızca beni izliyordu.

Zayıf bir nefes dudaklarımın arasından güçlkle kayıp gittiğinde elini dikkatle omzuma sardı. Buz mavisi gözleri donuk kahverengilerimde bir sorunun cevabını arar gibiydi.

"Gri Hanım," dedi anlayamadığım bir şekilde korku dolu bir sesle. Onun sesinin bu tonunu duymak sık rastladığım bir şey değildi. "Uyandın." Göz bebekleri yüzümde hızla hareket ediyordu. "Bir an hiç uyanmayacaksın sandım. Öldürecektin beni."

İlgiyle bakma bana, demek istedim ona. Bu kadar önemseme beni çünkü ne buraya ne de sana ait değilim ben.

Ona yalnızca baktığımı fark edince bir şey söylemek ister gibi hızlıca dudaklarını araladı ama sonra vazgeçti, geriye çekildi ve sertçe yutkundu.

"Ben..." Yataktan kalkmak için hazırlandı. "Doktoru çağırayım." Sesi öncekine nazaran zayıf çıkmıştı. "Hemen geri döneceğim."

Bileğinden yakalayarak durdurdum onu. Şaşkın bakışları yeniden bir hışımla üzerime döndü. Bakışlarında korkunun emaresi dolanıyordu.

“Ben buraya ait değilim,” dedim çatlak, tiz ve kısık bir şekilde çıkan sesime rağmen güçlü bir iradeyle. “Hiç olmadım.”

Bir nefes titrek bir şekilde dudaklarının arasından kayıp giderken bakışlarını benden kaçırdı. Hareket etmedi, elini çekmedi ama kaçtı benden, cümlelerimden, gerçeklerden.

“Masumum.”

Ellerini yumruk hâline getirdi, sıktı. Gözlerini gözlerime çevirmemekte inat ediyordu şimdi. Oysa bu zamana kadar ona bakmadığımda bile bana bakmakta ısrarcıydı o.

“Asıl suçluyu hatırlıyorum. Her şeyi... Her şeyi hatırlıyorum artık.”

Elini çekti ve hızlıca yataktan kalkıp kapıya doğru ilerlemek için harekete geçti. “Doktoru getireceğim. İyi olduğundan emin olalım önce.” Ona bir cevap vermemi beklemeden, beni dinlemeden çıktı odadan. Kaçtı benden.

Çok geçmeden doktor kapıdan içeri girdi ama Kunter onunla birlikte geri dönmedi. Doktor beni kontrol etti, alkol zehirlenmesi olabileceğini söyledi. Sessiz kaldım çünkü bunun bir alkol zehirlenmesi olmadığını biliyordum. Evet, zehirlenmiştim ama alkolden değil alkolle.

Doktor bir süre dikkatli beslenmemle ilgili bir şeyler söyledi, hayatı tehlikem yokmuş. Öleceğimi sanmışlar ama bir mucize olmuş.

Mucize değildi, panzehirdi ve Kunter de bunu anlamayacak kadar aptal bir adam değildi. Anlayacaktı ya da anlamıştı ve bunun hesabını soracaktı. Kötülerin şehri’nde cehennemini gördüğümü sanıyordum ama henüz cehennemin ilk katında olduğumu unutmuştum.

Doktor gittikten birkaç dakika sonra Kunter kapıda belirdi. “Öleceğini sandım.” Birkaç adım yaklaştı ama temkinliydi. “Bir gün boyunca acıdan kıvrandın ve sonra dün gece birden sessizleştin. Bu seni son görüşüm sandım. Bana gülümsedin ve öldün sandım.”

“Ölseydin de hatırlamasaydım keşke.”

“Öyle söyleme.”

“Annem ölmüş,” diye mırıldandım öfkeyle. Yatakta doğrulmaya çalıştım ama henüz gücümü o kadar toplayamamıştım. Kunter

İmdadıma yetişti, elinin tekini sırtıma tekini de omzuma yerleştirip doğrulmama yardımcı oldu. “Ölmüş,” diye tekrar ettim onun bu mavilerine baka baka, nefretle. “Ölmüş ama unutmuşum.” Dudaklarımın arasından histerik bir kıkırtı kaçtı. “Günlerce işkence etmişler çünkü bana. Neden?” Bir damla gözyaşı sol gözümünden hızla akıp yanağıma ulaştı. Şimdi gözlerini bir an olsun benden ayırmıyordu. “Çünkü arkadaşım arkadaşımızı öldürdü. Doğum günümde, planlayarak yaptı bunu. Suçu da üstüme attı. Çünkü biliyordu ki ben ölüme karşı savunmasızdım, zayıftım. Zayıfım ben, acıyla baş edemeyen bir aptalım. Bütün bunları işkenceyle unutabilecek kadar da korkuyorum bu acılardan. Kaçıyorum onlardan.” Gözyaşlarımı artık tutamıyordum. “Artık kaçacak yerim yok, Siyah Bey. Sığınacak yerim yok.”

“Ben varım.”

“Sen de olmayacaksın.”

“Hep yanında olacağım.”

“Sen buradan çıkamazsın ki, unuttun mu?”

Bir anda olacakların farkına vardı ve dehşet içerisinde, “Gideceksin,” dedi sonunda, itiraf etti kendine de bana da. “Şehirden çıkacaksın.”

“Buraya ait değilim, hiç olmadım.”

“Ama sen...” Hızlıca başladığı cümleyi tamamlamadı. Durdu, susturdu kendini. “Gideceksin, seni bir daha göremeyeceğim.”

“Kendine bir gün başka bir Gri bulacaksın.”

“Kendime başka bir Gri istemiyorum,” diye parladı bir anda. “Kendime hiç başka bir Gri istemedim, yalnızca seni istedim.”

Cümlelerimi bir bir boğazıma dizdi. Öfkeyle kısılan bakışları yumuşadı ve ellerimi tuttu. “Gitme.” Yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü. “Gitme, Gri.” Acı çekiyor gibi görünüyordu. “Beni burada yalnız bırakma.”

Bu şehirde, bu ölüm çukurunda onunla kalmamı mı istiyordu? O burada neredeyse ölümsüzdü ama ya ben? Ben buradakilerle baş edebilecek kadar kötü bir kalbe sahip bile değildim. Onlar gibi olamazdım, onlar gibi şeytanla aynı masaya oturup yeri geldiğinde ona pabucunu ters giydiremezdim. Çünkü ben bu değildim ve asla olmayacaktım.

“Gitmek zorundayım.”

Ellerimi ellerinden çekmek zorunda kaldım. Daha fazla hayal kurmamalıydı. Ben buraya ait değilken o buraya ait olmaktan fazlasıydı. Bu şehir onun parmağının ucunda dönen bir sirkti. O buradan çıkamazken ben hiç buraya ait olmayandım. Bir terslik olmuştu, hiç kesişmeyecek yollarımız kesişmiş ve bizi yan yana getirmişti ama şimdi bir yol ayrımındaydık ve bu bir seçim değildi.

“Asıl suçlu dışarıda cirit atarken ben bu ölüm çukurunda kalmayacağım.”

“Belki bazı şeyler asıl suçluyu bu ölüm çukuruna tıkmaktan çok daha önemlidir.”

Buz mavileriyle savaşıyordu benimle. Yalnızca cümleleri değil inatla çehreme diktiği gözleri de beni ikna etmek için çabalıyordu. O, sanki burada onunla kalmam için her şeyi yapabilecek gibiydi. Yapabileceğini de biliyordum. Beni nasıl yancısı olmam için ikna ettiyse bunu da yapardı o.

İzin veremezdim ona.

Bir kere daha olmazdı.

İlkinden pişman değildim ama bundan pişman olurdum kesin. Esin cezasını çekmeliydi. Caner’i öldürmüştü o, hayatımı daha da mahvetmişti. Öylece dışarıda dolaşmasına, hayatını yaşamasına asla izin veremezdim. Ondan alacağım bir intikam vardı.

“Ne mesela?”

“Sen ve ben mesela,” dedi sertçe, bir an sonra zıvanadan çıkacak gibiydi. “Biz mesela, Gri Hanım.” Sesli bir nefesi öfkeyle soluyup biraz geri çekildi. Bir anda bütün gemileri yaktı. “Kötülerin Şehri’nden çıkış yoktur, Gri.” Sonunda gözlerini kaçırdı gözlerimden. “Buradan yalnızca cesedin çıkar.” Ayağa kalktı, bana sırtını döndü. “O yüzden şehre de bana da mahkûmsun belli ki.”

Neydi bu şimdi? Nasıl bir anda böyle konuşabilirdi? Nasıl bir anda ilk günkü Kunter’e dönüşebilirdi? Bu muydu yani, her şey bu âna mı bağlıydı?

Yorganı üstümden attım, bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım ve yatağın başlığından destek alarak zoraki de olsa ayağa kalkmayı başardım. Nefes almak güçtü ama bu güçlükte bile onunla kavga edebilirdim. Onunla her an her yerde.

“Sana kanmak için fazla tecrübeliyim, Siyah.”

Bakışları omzunun üzerinden yeniden bana döndü. Ayakta olduğumu görünce kaşları çatıldı, bakışlarından bir endişe parıltısı kopup gitti. Birkaç adımda yanıma gelmesi ve kolumdan tutması bir oldu.

“Henüz yataktan kalkacak durumda değilsin. Ne yataktan kalkacak ne de benimle kavga edecek durumdasın. Yat, dinlen. Sonra istersen günlerce, aylarca kavga edersin benimle.”

İkimizin de öfkeli bakışları kesişti. Onunla o gecemiz, dansımız ve konuşmamız aklıma geldi ister istemez. Mavilerine bakarken o anların büyüüne tekrar tekrar kapılmamak mümkün değildi.

Onunla tekrar karşı karşıya gelmek istemiyordum. Onunla ilgili istediğim şeyler çok başkaydı ama anlamalıydı, anlamalıydık. Aynı yere ait değildik, olmayacaktık. İmkânsız zorlamak bize yalnızca acı verecekti. Daha fazla acı çekmek istemiyordum. Bu kadarı yeterliydi. Hele ki şu an, annem yeni ölmüş gibi hissederken her şey çok daha zordu benim için.

“Günlerimiz ya da aylarımız yok, anlasana artık,” diye çıkıştım ona. “Bu bir seçim değil. Buna ne sen ne de ben karar verebiliriz.”

“Bu bir seçim,” dedi sertçe. “Bu senin seçimin. Kalbini mi dinleyeceksin yoksa aklını mı? Bu kadar basit.”

“Kalbimi dinlemem için bana bir sebep ver.”

“Sana binlerce sebep verdim.” Beni yatağa geri oturttu. “Yat, dinlen. Aksini yapmaya kalkarsan seni buraya kilitlemek zorunda kalırım ve inan bana bunu yapmayı asla istemiyorum.”

Arkasını dönüp gitmeye hazırlandığında, “Kendini benim yerime koy. Öleceğini bildiğin bir ölüm çukurundan çıkma ihtimalin olsaydı yine de orada kalır mıydın?” diye sordum. Bu onu durdurmaya yetti. “Bugün sana *aklandın* deseler arkana bile bakmadan gemiye biner, İstanbul’a dönersin.”

Ellerini usulca ceplerine yerleştirdi, sırtını gerdi ve sesli bir nefesi odanın içine doğru bıraktıktan sonra omzunun üzerinden bana baktı. “Belki de sorun, benim çok uzun bir süre bu şehirden çıkamayacak olmamdır, Gri Hanım.”

“Sen bu şehirden uzun bir süre çıkamayacak kadar kötü olduğun için en ufak günahım olmamasına rağmen ben bu şehirde mi kalmalıyım? Ne için?”

Bedenini bana doğru çevirdi ve yeniden karşımdaki yerini aldı. Bana arkasını dönüp gitmesini istemiyordum. Benimle konuşmasını,

beni anlamasını istiyordum. Yerimde olsaydı kimse farklı bir şey yapmazdı. Kimse yarın sağ çıkıp çıkmayacağı belli olmayan kötülerle dolu bu şehirde kalmayı istemezdi.

“Senin yerinde olsaydım, Gri Hanım, seni geride bırakacağıma bu şehirde ölmeyi tercih ederdim.”

Dişlerini sıktığında çehresi keskin bir hâl aldı. Cebinden çıkardığı elleri şimdi iki yanında yumruk olmuş, kaskatı duruyordu.

“Neden?” diye sordum hiddetle. “Neden herhangi bir Gri değil de ben? İlk günden beri neden beni istediğini söyleyebilir misin?”

Birkaç adımda yanımda bitti. Çeneme dokunup yukarı doğru itti ve bakışlarımız kısa mesafede kesişti. “Seni gördüm ve iklimler değişti, Gri Hanım. Dünyam değişti. Renkler geri geldi. Griymiş. Seni bir Gri olduğun için gözüme kestirmedim. Seni bir Gri olduğun için halkımın öldürmesine ancak seyirci kalırdım. Şimdi gözlerime bak ve orada ne gördüğünü söyle.”

Gördüğüm şeyle irkildim. Orada, buz mavilerinde onun da söylediği gibi bana ait koca bir evren vardı. Ben vardım orada, yalnızca ben.

Geriye doğru adımlayarak ondan uzaklaştım. Bunu yapmaya hakkı yoktu. “Gitmek zorundayım.” Sesim şimdi bir fısıltıdan fazla değildi. “Bu bir seçim değil.” Bakışlarımı kaçırdım. “Beni durdurma, lütfen.”

“Onca sözüme karşılık tek söyleyeceğin bu mu? *Beni durdurma.*” Histerik bir kahkaha attı. “Seni durduracağım, Gri Hanım.” Arkasına dönmek için hazırlandı. “Sen beni anlayana dek ben seni durduracağım.”

Bir hışımla odadan çıktı ve beni yalnız bıraktı. Sesli bir nefesi ardından yavaşça bıraktım. Belki de asıl zor olan şehirden çıkmak değildi. Asıl zor olan şehirden çıkarken ardında bırakmak zorunda olduklarındı. Asıl zor olan Kunter’di. En başından beri en zor olandı. Ve gariptir ki bu kadar zor olmasından nefret etmiyordum. Aksine, *belki* derken buluyordum kendimi. Belki de o ve ben... Kalmak için bu kadarı yeterliydi. Bu bir seçim olmasa da.

Odadan çıkacağını biliyordu. Bu yüzden sahiden kapıyı kilitlemişti. Zorluk çıkarmadım, onun bana geri dönmesini bekledim çünkü biliyordum, dönecekti. Onunla ilgili artık çok şey biliyordum, çok şeyin farkındaydım ama onun benimle ilgili farkında olmadığı şeyler

vardı. Onun aksine ölüme karşı ne kadar hassas olabileceğimin farkında değildi. Sevdiğim birini kaybetmenin benim için ölmekle eş değer olduğundan bihaberdi.

Annem ölmüştü benim. Arkadaşım arkadaşımızı gözlerimin önünde öldürüp suçu tizerime atmış ve beni bu cehennem çukuruna düşürmüştü. Bir suçlu değildim, mahkûm değildim. Buraya ait değildim. Belki yalnızca ona ait olabilirdim ama *o* demek, *Kötülerin Şehri* demekti ve bu durumda ona ait olmam da imkânsızdı.

Zar zor sırtımı yatağın başlığına yasladım. Gözlerim kapanmak üzereyken komodinin üzerindeki kar küresi dikkatimi çekti. Uzanıp aldım onu, salladım ve izledim sessizce. Özel yapım bir kar küresine benziyordu. Bir şehrin önünde duran Küçük Prens vardı, yanında da eşsiz gülü. Küçük Prens'e ait böyle bir kar küresi yoktu bildiğim kadarıyla.

Küçük Prens'i gerçekten çok seviyor olmalıydı.

Ben de severdim. Annem de sevdiğimi bilirdi ve bir gün bana bir kar küresi alacağına dair söz vermişti. Alamadan ölmüştü.

Kunter de Küçük Prens gibi koca evrende yapayalnız mı hissediyordu? Ben onun eşsiz sandığı gülü olabilir miydim? Sahiden bütün bunlar gerçek miydi?

O beni kandırır mıydı?

Onca Gri arasından ben? Gerçekten gözlerinde gördüğüm koca evrende yalnızca ben mi vardım? Ben ve o, Küçük Prens ve eşsiz gülü...

Kötülerin kötüsü, katillerin öncüsü... Onunla ilgili söylenecek ne çok kötü şey vardı. İyilerse... İyi olanlar bende saklıydı. Kalbimde. *Kalbini dinle*, diye haykırıyordu bana. *Kalp yanılır, Siyah Bey. Aklını kullanan hep kazanır*.

Kar küresi ellerimin arasındayken uyuyup kalmıştım. Her şey çok tazeydi, henüz düşünecek zaman bile tanınmamıştı bana. Öfkeliydim, kızgındım, atak yapmaya çok müsaittim ama bir o kadar da yaralıydim. Bedenen, kalben, zihnen... Sırtımda değildi bıçaklar, her yerimdeydi. Çivi yatağına uzanmış değil, batırılmış hissediyordum. Çivilerin sivri uçları bedenimin bir yanından girmiş, diğer yanından çıkmıştı ve hareket edemiyordum. Kan ve acı içindeydim.

Cehennemin ikinci katındaydım artık.

Pars aklımı başımdan almıştı. Dişi Kurt burada bir yerlerde olmalıydı. Ondan sakınmalıydım kendimi. Aslan neredeydi? Hâlâ tanışmamıştık.

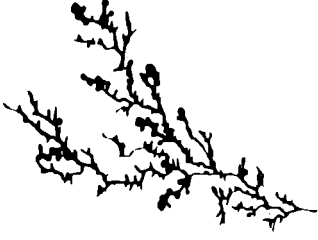
Üçüncü katı görmeden buradan çıkmalıydım.

Ama o...

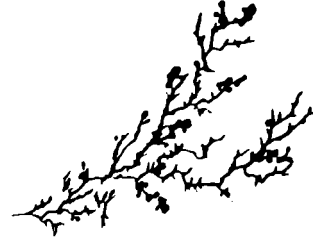
Yalnızca o...

Bütün mesele o olsaydı keşke. O zaman belki o da benim gözlerimin içine baktığında orada kendini görebilirdi.

*Yeşil Bölge'de bitkisel ilaç ve zehirlerin üretimi yapılmaktadır.
Şifalı bitkiler, panzehirler ve güçlü uyuşturucular çoğunlukla Yeşil
Bölge'den temin edilmektedir.*

BÖLÜM 2

Mide bulantısıyla derin uykumdan uyanıp hızlıca doğruldum. Yataktan alelacele kalkmaya çalışırken elimi soluma doğru bastırmıştım ki yatağa değil, birine denk geldim. Aynı anda Kunter'in inleme sesi karanlık odada yankılandı.

Kafamı çevirip ona baktım. Karnını tutarken uyku sersemi bir şekilde bana bakıyordu. "Gri Hanım," diye mırıldandı uykulu sesiyle. "Canıma kastın mı var?"

"Sen... Burada..."

Ona daha fazla bir şey söyleyemeden artan kusma isteğimle elimi ağzıma bastırıp yataktan fırladım ve banyoya koştum. Kapıyı sertçe açıp ittiğimde kulpu duvara çarptı. Klozetin kapağını kaldırıp dizlerimin üzerine çöktüm ve kusmaya başladım.

Midem yanıyor, boğazım parçalara ayrılıyordu sanki. Her şey batıyor, çekiştiriliyordu içimde bir yerlerde. Kusmak istemiyordum, canım çok yanıyor ama durduramıyordum. Midemde her şey fazlaydı sanki. Oysa doğru düzgün bir şey yiyememiştim bile henüz. Zaten bu yüzden su kusuyordum çoğunlukla. Yine de her şey fazlaydı, bir şeyler çıkıp gitmek istiyordu içimden.

Acı diye düşündüm.

Acı, gitmek istiyordu. Gerçekler, gitmek istiyordu.

Önüme düşen saçlarımı itmek ve hatta çekip yolmak istedim. Burada imdadıma Kunter yetişti. Hemen arkamdan gelmiş, saçlarımı tutup enseme toplamıştı. Ben kusarken beni izlemesini istemiyordum ama yanımda olmasına her şeyden daha çok ihtiyacım vardı.

"Gri Hanım," dedi telaşla. "İyi ol, lütfen." Yanıma eğildi ve bir eliyle saçlarımı tutarken diğer eliyle sırtımı sıvazlamaya başladı. "Yoksa öldürürüm onları!"

Onları...

Biliyor muydu?

Daha fazla kusacak bir şeyim kalmadığında uzanıp sifona basmak istedim ama benden önce davrandı. Gün geçtikçe zayıfladığım için iyice incelen belimden kavradı ve kalkmama yardım etti. Lavaboya doğru birkaç adım atabildim onun yardımıyla. Benim yerime suyu açtığında ağzımı yıkayacak gücü bulabildim ama sonrası için gücüm kalmamıştı.

Geriye doğru adımladım ister istemez ve sırtım onun göğsüne çarptı. Başım dönüyordu. Durduramıyordum dünyayı.

“Başım,” diye mırıldanabildim yalnızca. Sonra dizlerimin üzerine çöktüm. Benimle birlikte yere eğildi ve beni tutup kendine çekti. Şimdi ikimiz de yerdeydik, tamamen ona yaslanmış durumdaydım ve o bir eliyle gözlerimin üzerini kapatırken diğer eliyle bedenimi sıkıca sarmış tutuyordu.

Dünya dönüyordu. Benim dünyam. Ama o da benimle birlikte dönüyordu. Çünkü bunu istiyordu. O kendi dünyasında yapayalnız olabilirdi ama benim dünyamda asla yalnız değildi.

“Gri Hanım,” diye mırıldandı yeniden. Daha da sığındım ona. Dizimin üzerinde öylece duran elimi kaldırıp göğsüne uzandım ve tişörtünü tuttum, sıktım. Dizlerimi kendime doğru çektim, ona doğru yasladım ve onu sığınağım hâline getirdim.

“Yapma böyle,” diye fısıldadım güçlükle. “Yeniden nefret ettirme kendinden. Lütfen...”

Uzun bir sessizliğin ardından, “Nefret et ama kal,” diye yanıtladı beni. “Yeter ki kal. Ne olursa olsun kal.”

“Ölmek istemiyorum.”

Fısıltım aramızda bir yerde havada asılı kaldı. Sessizleştik ikimiz de. Onun sıcak göğsünde yeniden uyuyup kaldım. Uyumak için daha iyi bir yer olmadığını o zaman anladım. Çok kâbus görürdüm ve çok düşününce doğru düzgün uyku uyuyamazdım. Ama şimdi onun yanındayken zihnim susmuş ve koca evrende ikimizden başkası kalmamıştı.

İkimizden başkasının olmadığı bir yerde, Küçük Prens ve eşsiz gülü gibi ikimiz yaşayalım isterdim ama Kötülerin Şehri’nde yaşamak istemezdim.

Burada olmazdı.

Burada olmazdık.

Sabahın ilk ışıklarında gözlerimi araladığımda gördüğüm şey yanı başımdaki tekli koltukta başı önüne düşmüş bir şekilde uyuyan Kunter'di. Ne ara beni yatağa yatırmıştı bilmiyordum ya da ne kadar zamandır aralıksız uyuduğumu. Fakat geceye göre toparlanmış hissediyordum. Duş alıp günlerin pisliğini, yorgunluğunu üstümden atmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu şu anda.

Yorganı üstümden atıp bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım ve kalktım. Ona yaklaşip elimi usulca çenesinin altına dayadım ve kafasını geriye doğru yatırdım. Sonra durup onu izlemeye başladım.

Burada uyumamalıydı. Böyle yapıp işleri ikimiz için de yokuşa sürüyordu.

Sesli bir nefesi yavaşça burnumdan bırakırken gözlerimi nefesle senkronize bir şekilde kapatıp açtım. Elimini saçlarına doğru uzatıp parmak uçlarım saçlarından en fazla bir santim uzağındayken durdum.

Dokunmak istiyordum ama dokunmamalıydım.

Elimi geri çekip tırnaklarımı avuç içime bastırdım.

İşleri daha da yokuşa sürüklemeyi ikimiz de bırakmalıydık belli ki.

Kunter'i orada bırakıp banyoya gittim. Dün gece yığılıp kaldığımız yerde takılıp kalmaktan kendimi almak güç oldu. Dikildiğim yerde gözlerimi kapatıp sıktım.

Ne oluyordu bana böyle? Kunter'deki *ben etkisinden* bahsederken ne ara işler Kunter'in *bendeki etkisine* doğru kaymıştı?

Kendimi toparlayıp hızlıca duşa girmek, aldığım en iyi karardı. Bir duşla Kötülerin Şehri'nde yaşadığım ne var ne yoksa arkamda bırakamazdım ama bu duştan sonra bunu yapacaktım. *Yapmalıydım.*

Bornoza sarınıp buharlanan aynanın karşısına geçtim. Tek elimi lavabonun kenarına bastırıp diğer elimle aynadaki buğuyu kendimi görebileceğim kadar sildim.

Aynada gördüğüm kadınla göz göze gelir gelmez gözlerimi kaçırdım. Kunter'in bilinçli bir şekilde siyah diş fırçasının yanına koyduğu gri diş fırçamı alıp dişlerimi fırçalamaya koyuldum.

Aynadakiyle göz göze gelmek istemiyordum. Buğuyu sildiğime bile pişman olmuştum şimdi. O, tamamen tükenmiş görünüyordu.

Yancı ilan edildikten sonra her Şeyin rayına oturacağına ne kadar da inanmıştım öyle. Bırakın her Şeyin rayına oturmasını ortada ilerleyecek ray hile kalmamıştı.

Şehre düştüğüm günden bile beter bir hâldeydim, üstelik bu kez bunun nedeni Kunter değildi. Beni Siyah Bölge'ye çekmeye çalışan, *beni seç* diyen Kunter değildi. Ne yazık, bütün felaketlerden uzunca bir süre onu sorumlu tutmuştım ve şimdi asıl felaketimi yaşıyordum.

Aynadaki günden güne kemik kadar kalan yüzüme baktım ve bakar bakmaz dişlerimi fırçalamayı bıraktım. Hızlıca ağzımı yıkayıp günlerdir ölüm döşeğinde kıvranmaktan çöken göz altlarına, beyaza çalan dudaklarına, solgun tenime baktım.

Yalnızca zehir değildi beni bu hâle getiren.

Annemdi.

Caner'di.

Esin'di.

Bir mahkûm olmamama bile sevinememiştim.

Kalbimin kararmadığına, bir katil olamayacak kadar masum olduğuma sevinebilirdim elbette ama hatırladığım gerçeklerin yanında bu gerçek yeterince tatmin edememişti beni.

Üstelik... Bütün bunları hatırlama nedenim zehirlenmemken. Ya da fazla içmem. Bilmiyordum. Sadece zamanlamanın çok manidar olduğunu biliyorum.

Kunter'in kollarındaydım, yancıydım, sonunda mutluydum ve kötülüğün hüküm sürdüğü şehirde bir Şeylerin değişebileceğine inanıyordum... Sonra zehir... ölüm döşeği ve hafızamdaki eksik parçaların bir bir geri gelmesiyle birlikte her Şey daha da birbirine giriyordu. Daha doğrusu düzelen her Şey bu anla birlikte yıkılıyordu.

Devin'in Kunter'in bardağından herhangi bir Şey içip içmediğimi sorduğu an zihnimde canlanıyordu yeniden. Gözlerinin içine bakıyordum ve Esin'den sonra hiç beklemediğim bir yerden daha darbe yiyordum.

Devin bunu nasıl yapardı? Tek başına yapmadığı da aşikârdı. Birlikle iş birliği içerisindeydi. Riyaz, Rüzgâr ve Kaan'dan bahsetmiyorum bile. Dördü ve başkası... Asil ya da Amber olmalıydı. Kunter'in ölmesini isteyen birileri... Mirza ya da Giray olduğunu zannetmiyordum ama Kötülerin Şehri'nde kimseye güvenmemek gerektiğini çoktan öğrendiğimi sanıyordum.

Sesli bir iç çekerek diş fırçasını Kunter'in siyah diş fırçasının yanındaki yerine bıraktım ve kendimi yan yana duran gri ve siyah diş fırçalarını izlerken buldum.

Kunter'in kadehini o içmek için dudaklarına götürmeden saniyeler önce elinden kaptığım o kısa an kafamın içinde dönüp duruyordu şimdi. Eğer elinden almasaydım o kadehi, içmeseydim ve o içseydi ne olacaktı?

Devin asla ona panzehir vermezdi.

Onun ölümünü izleyeceklerdi.

Biz yine dans ediyor olacaktık ve bu kez zehirden dengesini kaybeden ben değil, Kunter olacaktı. Yığılacaktı kollarımın arasına, kan kusacaktı gözlerimin önünde ve sonra acılar içinde kıvranırken kimse ona panzehir verecek kadar önemsemeyecekti bunu.

Aksine keyifle seyredeceklerdi.

Kunter kollarımda ölürken ne yapardım ben? O ölseydi ne hâlde olurdu şimdi? İstedikleri gibi Siyah Bölge Öncüsü Gri olurdu.

En başından beri Amber'in istediği gibi.

Amber.

Bunu o mu yapmıştı yoksa... Ama Devin onunla asla iş birliği yapmazdı. O hâlde Asil'di. Peki Kunter *onlar* derken tam olarak benim düşündüklerimi mi düşünüyordu? Kendini öldürmeye çalıştıklarını anlamış mıydı yoksa beni öldürmeye çalıştıklarını mı sanıyordu?

Hangisi onun için daha kötüydü, emin değildim. Tek bildiğim, eğer bunu yapanın kim olduğunu öğrenirse onu gözünün yaşma bakmadan öldüreceğiydi.

Devin'i öldürmesine seyirci kalamazdım. Bunu neden yaptığının farkındaydım maalesef ki. Kunter'i öldürmek istediğini onunla tanıştığım ilk günden beri söylüyordu. Kötülerin Şehri'ne gelme sebepleri kötülerini avlamaktı ve Kunter herkesin gözünde en kötüydü. Kunter'i öldürmek onun en büyük başarısı olurdu.

Zehirlenen ben olduğum için şanslıydık. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama öyleydi. En azından ben kurtarılmaya layık göründüm ama onu kurtarmazlardı ve böyle bir durumla karşı karşıya kalmak istediğim son şeydi.

Bugün gemi gelecekti. Grilerin ifade verme özgürlükleri vardı. Bugün buradan gitmemle birlikte belki de bu konu da kapanır

giderdi. Ben gidince Kunter benimle ilgili her şeyi unutturdu. Gidişimi hatırlardı yalnızca.

Bakışlarımı dış sırtlarından alıp kapıya yöneldim. Banyodan çıkıp sağa, Kunter'in benim için hazırladığı odaya doğru yönelmiştim ki daha fazla ilerleyemedim.

O odaya hâlâ giremiyordum. Sanki bütün eşyaların üzerinde Sarah'ın kanı vardı. Hatta sanki bütün her şeyin üzerinde *Gri'ye ölüm* yazıyordu.

Kunter'in kıyafetlerinden son bir kez giyebilirdim. Her ne kadar çok bol olsa da en azından sıksa bedenimi saklıyordu.

Yemek yemeliydim, midem ağrıyor ve boğazım sanki kazımışlar gibi acıyordu ama hiç iştahım yoktu. Sanki yesem yine kusacaktım ve ben daha fazla kusmak istemiyordum. Fakat hayatta kalmak istiyorsam en azından birkaç lokma bir şey de olsa yemeliydim.

Odaya geçmeden önce aşağıya inip mutfağa geçtim. Dolabı karıştırıp kendime ayaküstü yiyecek bir şeyler bulacaktım ki tezgâhın üzerindeki çorbayı fark ettim. Hızlıca çorbayı biraz ısıtıp yarım kâse kadarını içebildim ama daha fazlasını zorladıysam da içemedim. Bunun yerine bol bol su içtim. Bunlar beni bir süre tutardı.

Yukarı çıkacağım sırada kapı çaldı. Kimin geldiği hakkında en ufak fikrim yoktu ama kim geldiyse bu kişi şehirde sözü geçenlerden biri olmalıydı. Bu kapıyı öylesine birinin çaldığını hiç görmemiştim.

Kapıyı açtığımda Devin otuz iki diş sırtıp topuklularının üzerinde bir manken edasıyla yürüdü, yanımdan geçti ve içeri girdi.

“Benim tatlı Gri'm,” diye neşeyle şakıdı desem abartmış olmazdım. “Sonunda seni görme şerefine layık olabildim. Eğer bu kapı bu kez de açılmasaydı eve molotof atıp yakacaktım.”

Kaşlarım hafifçe çatıldı. “Daha önce geldin mi?”

“Kapıda bile yattım.” Sesli bir nefesi bıkkınca bırakırken salona ilerledi. “O huysuz, deccal öncü yok mu...” Salonda gözüne kestirdiği ilk şey bir şişe alkol oldu. Onu kaptığı gibi topuklularının üzerinde yeniden bana doğru döndü ve yüzünde sinsî bir sırıtış belirdi. “Artık kendine geldiğine göre kutlamamızı yapabiliriz.” Mutfaka doğru ilerlemek için yanımdan geçip giderken yarıda kalan cümlesine devam etti. “Ne diyordum? Hah, deccal öncün. Kapı pencere ne varsa kilitledi, kimsenin girmesine izin vermedi. Evin içinde olmasaydın sahiden o içindeyken yakacaktım evi. Böylece olması gereken olacaktı.”

Son cümleyi daha sessiz söylediğinde peşinden mutfğa gittim. İki kadeh kapmış, kadehleri doldurmuştu bile. Kadehlerden birini uzattığında elimin tersiyle ittim.

“Yeni zehirlendim,” diye hatırlattım ona. “Hatırlıyorsun, öyle değil mi?”

Kadehi kendine doğru çektikten sonra gözlerini benden kaçırdı ve kendi kadehindeki alkolü birkaç yudumda midesine indirdi.

“Alkol zehirlenmesi,” derken yeniden gözlerime baktı. “Doğru ya, alkolden zehirlendin.”

Gözlerimin içine baka baka yalan söylüyordu. O ânı hatırlamadığımı mı sanıyordu gerçekten? Hayal kırıklığıma kadar her zerresini hatırlıyordum.

“İyi tarafından bakalım,” diyerek elindeki kadehleri arkasında kalan tezgâha bıraktı ve kollarımdan tuttu. “Masumsun, Devrim. Sen...”

“Yekta,” diye düzelttim onu. “Benim adım Yekta. Gerçi muhtemelen bunu da biliyorsundur.”

Dudaklarında zayıf bir tebessüm belirdi. “Sen söylemeyince ben de öğrenmedim. Koray’dan bunu isteyebilirdim tabii ama tercihine saygı duymak istedim.”

“Koray’dan her şeyi öğrenebilir misin?”

“Koray itin tekidir,” diye homurdanarak geri çekildi ve belini tezgâha yasladı. Benim için doldurduğu kadehi aldı, birkaç yudum içti. “Burada olmak istememe saygı duysa da burada olmamı istemiyor. Bu yüzden hayatım tehlikede olmadığı sürece bana asla yardım etmez.”

“Burada olmanı istememekte haklı. Burada olmamalısın, Devin. Evine, Koray’a geri dönmelisin. Burada şeytanın yancılığını yapacağına seni bekleyen biri olduğunu hatırla ve geri dön. Bu şehirdeki onca insanın aksine senin seçim şansın varken yap bunu. Bugün gelen gemiyle çıkıp gideceğim bu şehirden. Sen de daha fazla tanrıçılık oynama bu şehirde çünkü ben gidince Kunter ne sana ne de diğerlerine acıyacaktır.”

Ona çok öfkeliydim ama giderayak ortalığı ateşe vermeyecektim. Bunu neden yaptığını anladığım için şanslıydı yalnızca ama eğer zehirlenen Kunter olsaydı ve o panzehri vermeseydi, planları işe

yarasaydı ve ben bunu öğrenseydim Devin'i şehrin kıyısında boğardım. Ve tabii iş birlikçisini de.

Onun bana cevap vermesini beklemeden mutfaktan çıkıp merdivene ilerledim. Üstümü değiştirip gemiyi beklemek için kıyıya gitmeliydim ama öncesinde Kunter'le son bir kez konuşacaktım.

Üst kata çıktığımda Kunter'i uyanmış ve odadan çıkmak üzereyken yakaladım. Beni görünce durdu, bakışları hızlıca üzerimde gezinirken kaşları çatıldı.

"Sen iyi misin?" İfadesi şüpheyle doluydu. Sormak istediği bundan daha fazlasıydı ama şimdilik bununla yetinmeye çalışıyordu.

"İyiyim," diye fısıldamakla yetindim ben de. Onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Kavga edecektik ve onunla daha fazla kavga etmek istemiyordum. Belki de dün konuştuklarımızı tekrar etmenin bir manası yoktu. Ne de olsa o asla, ben ne dersem diyeyim ikna olmayacaktı.

"Yemek," diye başladığı cümleyi, "Yedim," diyerek yanıtladım hemen.

Kaşları şaşkınlıkla havalandı, bir an ne diyeceğini bilemez bir hâlde dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. O kısa anda ikimiz de sessizdik. Ve ben onunla konuşmaktan korktuğumu fark ettiğimde onun da benimle konuşmaktan korktuğunu fark ettim.

Birbirimizin cümlelerinden korkuyorduk.

İlk gözlerini kaçırın ben oldum. "Bana kıyafetlerinden verebilir misin?" Çatlak ve tiz yükselen sesimi temizlemek için hafifçe öksürdüm. "Son bir kez."

"Veremem," dedi sertçe. "Sanırım gidemeyeceksin."

Ters bakışlarım onun ters bakışlarıyla kesişti. "Bunun beni durduramayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Seni durduran bu olmayacak zaten."

Gözlerim kısıldı. "Sen mi olacaksın?"

"Hı hı," derken yalandan sırıttı. Gülümsemesi gözlerine çıkmayınca korkutucu görünüyordu. "Her zaman, her yerde, ne yaparsan ve ne söylersen, Gri Hanım. Asla şehirden çıkıp gitmene seyirci kalmayacağım."

"Sadece kıyafet istedim," diye hayıflandım. "Bu konuları seninle tekrar tekrar konuşmayacağım."

Yanından geçip odaya girmek istediğimde kolumdan yakalayarak beni durdurdu. Kafamı kaldırıp ona baktığımda kafasını eğip kesişen gözlerimize keyiflendi.

“Daha kaç farklı şekilde sana *gitme* demem gerekiyor, Gri Hanım? Ne söylersem, ne yaparsam beni ardında bırakmaktan vazgeçeceksin?”

“Ben seni ardımda bırakmayacağım, yalnızca olması gerektiği gibi gideceğim. *Olması gerektiği gibi.*”

“Olması gerektiği gibi,” diye gıcık bir sesle taklit etti beni. “Olması gerektiği gibi!” Sakin kalmakta güçlük çekiyordu. Mavilerini daha önce birçok kez öfkeden parlarken görmüştüm ama bu kez gözlerinde yalnızca öfkenin emaresi yoktu. Korku vardı orada, çaresizlik vardı ve Kunter bununla ne yapacağını bilemiyordu. “Bu şehirde olması gerekene ben karar veririm, Gri.”

Kolumu çektiğimde elini hemen çekip bana zorluk çıkarmadı. Ama hâlâ burun burunaydık ve sakinliğimizden eser kalmamak üzereydi.

“Bu şehirden olanlara istediğin kadar hükmet, Siyah ama bana hükmedemezsin. Korkulu rüyan,” Onu sertçe göğsünden ittiğimde sırtını kapının pervazına çarptı. “Hükmedebileceğin bir Gri bile değilim ben.” Koridora doğru geriledim. “Bu kavgayı etmeyelim. Son anlarımızı mahvetme. Düşman başladık, dost ayrılalım.”

Dudaklarının arasından histerik bir kıkırtı firar etti. “Dost mu?” Gülmeye devam etti. “Hiçbir zaman dost olmadık.”

“Her neyse!”

“*Her neyse* diyerek kaçamazsın bundan.”

“Beni yeniden kendine düşman etme.”

“Kalmanın tek yolu buysa!” Sesi koridorda yankılandı. “Dostum olup arkana bile bakmadan gideksen düşmanım ol, kal yanımda.”

Onunla aramızdaki gerilim evi yakıp yıkacak cinstendi. İkimizin de bir sonraki hamlesi öyle belirsizdi ki saçlarına saldırmayacağıma dair söz veremiyordum. Bu şekilde konuşmaya devam edecek olursa olacak olan buydu.

“Zaten geldiğin gibi gidebilirsin,” diyerek Kunter’le aramızdaki gerilime aniden dâhil olan Asil’e doğru Kunter’le aynı anda döndük. Koridorun ucundan bize doğru yaklaşırken elinde gri bir forma tutuyordu. “Gri formanı giymelisin. Ve işte,” Bir adım uzağımda durup formayı bana uzattı. “Burada.”

Bir an sonra Kunter, Asil'in boğazına yapıştı ve onu duvara çarptı. "Seni öldürürüm." Kunter hiç de şaka yapmıyordu. Asil'in boğazını sahiden öldüresiye sıkıyordu. "Onunla benim arama girmeye sakın cüret etme!"

Asil nefes alamazken bile, Kunter'in öfkeden kızarmış suratına bakıp bir sırtlan gibi sırtıyordu. Tam bu sırada merdivenden çıkan Devin, Kunter'in Asil'i boğazladığını fark ettiğinde hızlıca yaklaşım müdahale etmeye kalktı.

Devinlerle iş birliği yapan Asil'di.

Devin yalnızca kötülüğü kanıtlanmamışlarla iş birliği yapardı. Asil bir Gri'ydı ve Devin, Asil'i asla öldürmezdi. İkisi de Kunter'den kurtulmak istiyordu.

Evet, Amber ya da bir başkası değildi.

Onlara yaklaştığımda benden beklenen hamle onları ayırmaya çalışmamdı ama ben bunu yapmadım. Bunun yerine Asil'in elindeki formayı alıp Kunter'in odasına yöneldim.

Kunter zaten Asil'i öldürecek kadar ileri gitmezdi. Öldürecek olsaydı şimdiye kadar öldürmek için eline çok fırsat geçmişti.

Odaya girip hızlıca üstümü giyindim. Nemli saçlarımı toplayacak bir toka aradıysam da bulamadım. Botlarımı giyip hızlıca odadan çıkmak için harekete geçtiğimde Kunter yolumu kesti. Oysa hâlâ Asil'i boğazladığını düşünmüştüm.

Kolumdan tutup beni çıkarttığım odaya geri soktu ve kapıyı sertçe kapatıp üstüne bir de kilitledi. Tam karşıtıyordum ama bana bakmıyordu. Elinin teki kilidin üzerindeydi, sırtını kapıya sıkıca bastırmıştı ve diğer eli kapalı göz kapaklarının üzerindeydi. Devin ve Asil kapıyı yumruklayıp açması için bir şeyler söylüyorlardı ama ne benim ne de onun bununla ilgilendiği vardı.

Kunter'i ikna edecek biri varsa o da benden başkası değildi ve ne yazık ki bu durumda onu ben bile ikna edemezdim. Bu bariz bir şekilde ortadaydı. İkna olmayacaktı çünkü bunu istemiyordu. Bencillik ediyordu.

"İki kez," dedim o henüz asla gidemeyeceğime dair cümlelerini kurmaya başlamadan önce. "Annem iki kez öldü, Caner iki kez öldü, Esin bana iki kez ihanet etti. Yalnızca bunları da değil, işkenceleri de hatırlıyorum." Elim ensemden boğazıma doğru kaydı. "İtiraf etmem için ne kadar ileri gittiklerini anlatmaya dilim varmaz. Oysa itiraf

edecek bir şeyim yoktu benim. Ben kimsenin kılına bile zarar verebilecek biri değildim. Burada yaşadıklarımı yaşamayı hak etmedim ve bundan sonra yaşayacaklarımı da hak etmiyorum. Burada ölürsem...” Cümlenin devamını getirmeden önce sonunda elini yüzünden çekip gözlerime baktığında gökyüzünün gecesini de gündüzünü de taşıyan gözlerinde sessiz bir yakarış gördüm ama yine de cümlenin devamını getirdim: “...ölürsem affetmem seni. Bana bunları yaşatan kadına cezasını vermeden senin yüzünden burada ölürsem son nefesime kadar nefret ederim senden.”

Elini kapıdan çekti, sırtını kapıdan ayırdı ve iki adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. “Ölmene asla izin vermem.”

“Sarah’ın da ölmesine izin vermezdin ama öldü. Bu kopya cehennem’in şeytanı olup ölümü yönetiyor olabilirsin ama ölüme engel olamazsın. Günler önce neredeyse ölüyordum.”

Sakin kalmaya çalışıyordum. Onun fevri, kontrolsüz davranışlarının karşısında ne kadar kalınabilirse o kadar sakın. Onunla sahiden kavga etmek ya da onu kırmak, gitmeden önce düzelttiğimiz her şeyi dağıtmak istemiyordum. Ama o bunu göremeyecek kadar kördü şu anda. Tek istediği, tek düşündüğü gitmek ve kalmakla ilgiliydi. Ondan gittiğimi sanıyordu ama hayır, ben bu ölüm çukurundan gidiyordum yalnızca. Esin’e hak ettiği cezayı vermeye gidiyordum. Annemin mezarına çiçek bırakmaya... Tamam, bu şehrin dışında şaşaalı bir hayatım olmayabilirdi ama en azından bir hayatım vardı. Burada ise bir an sonra öleceğimi düşünmek favori aktivitem sayılmazdı.

“Mantık çerçevesinde baktığımı mı sanıyorsun?” diye sordu ilk kez telaşsız, öfkesiz, sakın bir şekilde. “Bakabildiğimi mi sanıyorsun ya da?” Dudaklarını ıslatırken başını omzuna doğru yatırdı. “Bencillik ediyorum, biliyorum ama engel olamıyorum buna.” Ellerini hiddetle iki yana doğru açtı. “İstemiyorum da esasen. Bırak bencillik yapayım ama sen burada, benimle kal.”

“Herhangi bir Gri olarak geldim buraya ve herhangi bir Gri olarak gideceğim. Birkaç ay sonra hatırlamayacaksın bile beni. Başka bir Gri istemediğini söylüyorsun ama isteyeceksin ve bulacaksın da. Bu senin rüyandı benimse kâbusum. Rüya da kâbus da bitti. Uyan artık, ben uyanalı çok oldu.”

Yanından geçip kapıya ilerledim. Kapının kilidini açıp çıkmak için hazırlandım. Bu kez yolumu kesmedi, kolumu tutmadı,

durdurmadı beni ama cümleleriyle dumura uğrattı yeniden. Durmadan yaptığı gibi.

“Uyanmak istemiyorum. Başka Gri istemiyorum, seni istiyorum. Seni sen olduğun için istiyorum. Anla beni, dinle beni, ardında bırakma beni.”

Omzumun üzerinden ona baktım. Bana dönmemiş, yerinden bir milim olsun kıpırdamamıştı bile. Başını öne eğmiş, ellerini yumruk yapıp durmuştu öylece. Dayanamayacak gibi hissettim. Dansımız, öncesi ve sonrası, yalnız kaldığımız iyi ve kötü bütün anlarla saldırdı bana. O ve ben, Siyah ve Gri, Kötülerin Şehri dursa da biz dans ettik akan kanın kırmızıya boyadığı Siyah Bölge’de. Nefretle, hırsla ve sonra bütün Kötülerin Şehri karşımızda olsa bile.

Öncü ve yancı.

Siyah Bey ve Gri Hanım.

Ne dost ne de düşman.

Yalnızca bunlardan ibarettik, değil mi? En azından buna inanırsam çekip gitmek daha kolay olurdu.

Biri kapıyı benden önce davranıp açtığında düşüncelerim yıkıma uğradı. Kısa bir an nerede olduğumu, ne yapmak üzere olduğumu bile unutmuştum.

Devin bileğimden yakalayıp beni koridora çekti. “Gemi kıyıda.” Belimden merdivene doğru iteledi. “Bu gemiyi kaçırarak olursan iki hafta daha buradan çıkamazsın.”

“Koşarsak,” diyerek öne geçti Asil. “Yetişiriz.”

Bu bana bu şehirdeki ilk günlerimi hatırlattı. Siyah Bölge’den çıkmam için Asil’in bana yardım ettiği o günü. O gün de bugün de tek derdi Kunter’di. Onların düşmanlıkları bazen yararımıydı.

Merdivenin başında beliren Amber, “Nereye, Gri?” diyerek yaklaştı bize. “Şehirden mi çıkacaksın? Öylece?” Buzdan mavileri kısılarak beni hedef aldı. “Onu, beni karşına almadan önce düşünecektin.”

Öfkeli bir hırıltıyla, “Sen mi engel olacaksın?” diye öne atıldı Devin. “Hele bir dene, cesedini halkın bulmadan ben şehirden çıkmış olurum.”

Amber göz ucuyla dahi Devin’e bakmadı. Hedefinde benden başkası yoktu. Meydandaki gösteri onun canını fazlasıyla sıkıyordu. Kunter’in onun devasa kırmızı bayrağını yakmış olması ve diğer bütün şeyler...

“Bu şehirden sağ çıkan bir Gri hiç olmadı, olmayacak.”

Bu kez araya giren Asil'di, onun çok sevgili yancısı. “Gitmesi senin de işine gelir, Amber. Bırak gitsin, her şey eski düzenine geri dönsün. Kazan-kazan.”

Amber yüzünü buruştururken alaycı bir tavır takındı. “Zirve tek kişiliktir. Biri kazanacaksa o benimdir. Bu şehirde ise zirve yalnızca bana aittir.” Gri saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru savurdu. “Bu gemiyi yakaladın yakaladın, Gri.” Şeytani gülümsemesi yüzünde parladı. “Şehirde ayaklanma çıktığı yalanını uydurmak için bölgeme geri dönüyorum.” Arkasını dönüp basamakları inerken konuşmaya devam etti: “Kıyıya yaklaşan gemiyi sabote edip askerleri öldürecek birileri varmış. Meğer şehirden çıkmak için her şeyi göze almışlar. Bir süre şehre ne mahkûm bırakmak için ne de almak için gelmemeleri en doğrusuymuş. Ben haber verene dek.” Merdivenin diğer ucunda durup omzunun üzerinden bana baktı. “Ne de olsa ben bu kıyıyla karşı kıyı arasındaki sözcüyüm ve ne sen ne de bir başkası, hayatı iki dudağımın arasındayken karşımda durma cesaretini göstermeli.” Göz kırptı ve gözden kayboldu.

Asil'e göz ucuyla baktım. “Bunu gerçekten yapabilir mi?”

Asil alt dudağını sertçe ısırıktan sonra bıkkın bir nefesi seslice bıraktı. “Bunu ve çok daha fazlasını da. Şehrin anahtarını elinde tutuyormuş gibi düşün. Anahtar kimdeyse tanrı odur.”

“Ama Kunter...” diye başladığım cümle bir fısıltıyla kayboldu. Kunter ona engel olmazdı, aksine yardım bile edebilirdi şu durumda.

“Önce kıyıya gidelim,” diyen Asil elimi tuttuğunda dumura uğradım. Yeşilleri şimdi ilgiyle parlıyordu. “Seni gemiye yetiştirelim. Sonra ne yaparlarsa yapsınlar engel olamazlar.”

Devin'le bakışlarımız milisaniyelik bir an kesişti. Asil ona cevap verme fırsatı tanımadan beni merdivene çekti. Basamakları inerken dönüp arkama bakma arzumu bastırmakta güçlük çektim.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in sessizliği her zaman kıyamet alametiydi.

Şimdiyse benim kıyametim.

Merdiveni indiğimizde Devin öne geçip kapıyı açmak için uzandı. “Gri'nin Gri'de gözü var ama Gri'nin gözü Siyah olanda.”

Onun ne saçmaladığını sormaya kimsenin vakti olmadı. Asil'in beni dışarı çekmek üzere olan eli bir hışımla çekildi. Ben henüz ne

olduğunu anlayamadan sırtı duvara çarpan Asil'in suratına Kunter'in okkalı yumruğu indi. Asil'in burnundan akan kan bir çizgi hâlinde dudağının üzerinden taşıtı.

Asil'in gözlerinde karanlık bir ateş parladı. "Siktir lan!" Kunter'i itmek için hazırlandı. "Kaybedişe her yaklaştığında birkaç yumruk indireceksen çalışma odandaki kum torbası ne diye var?"

Kunter'in sıkıldığı dişlerinin arasından aldığı nefesler giderek hızlandı ve sonunda, "Sen varsın ya," diye hırıltılı bir sesle karşılık verdi.

Asil, Kunter'i itmeden Kunter geri çekilip bana doğru döndüğünde burun buruna geldik. Öfkeden gözü dönmüştü sahiden. Onu bana karşı ilk kez böyle görüyordum. Asıl şimdi bu cehennemin şeytanına benziyordu. Şimdiye dek şeytanla alakası bile yokmuş meğer. Gözleri kan çanağına dönmüş, alnının ortasındaki damar biraz sonra çatlayacakmış gibi şişmişti.

Buzdan harelerinin tek gördüğü bendim ama bu kez yalnızca benim olduğum o koca evrenden bahsetmiyordum. *Hedef bendim*. Siyah Bölge Öncüsü Kunter an itibarıyla gözünü karartmış, yalnızca bakışlarıyla beni bu şehirden çıkarmamaya yemin etmişti.

Buzdan hareleri kapıya doğru kaydı ve nefes bile almadan bir hışımla evden çıktı. Hemen ardından kendimi evden dışarı attığımda Kunter ona koşsam da yetişemeyeceğim bir hızda yürüyüp gözden kayboldu.

"Kardeş oldukları nasıl da belli," diyen Devin yanıma yaklaştıysa da dönüp ona bakmadım. Aklım da gözlerim de hâlâ az önce gözümün önünden kaybolan Kunter'deydi. "Cehennemi gördüklerini sanıyorlar ama bugün buradan çıkmaya engel olacak olurlarsa cehenneme gidecekler."

Ne yapacaktı?

Ne kadar ileri gidebilirdi?

"Koşun." Asil bileğimden yakalayıp beni kendiyle birlikte ileriye doğru çekti. "Amber ve Kunter farklı amaçlarla aynı şeyi istiyorlarsa o şey işin sonunda yanıp kül olur."

Amber ve Kunter'in ardından Siyah Bölge sokaklarına karıştık. Devin topuklu ayakkabılarına rağmen benden hızlı koşuyordu çünkü henüz birkaç saatten fazla ayakta kalmak bile benim için güçtü. Asil,

bileğimden tutmuyor olsaydı çoktan birkaç sokak gerilerinde kalmış olabilirdim.

Başta ara sokakları tercih etsek bile sonrasında caddeye çıkmak zorundaydık. İşin zor kısmı da tam olarak burada başlıyordu çünkü caddeye adım atar atmaz Siyah Bölge halkı tarafından sıkıştırılmaya başlamıştık. Bir anda birkaç kişi onlarca kişiye ve onlarca kişi de yüzlerce kişiye ulaşmıştı. Bir mitingdeymişiz gibi ilerlemek için insanları iteklememiz gerekiyordu fakat kimsenin çekilmeye niyeti yoktu. Duba gibi dikilip engel olmak için buradaydılar.

“Bu herif nasıl bu kadar hızlı olabilir?” diye öfkeli bir hırıltıyla söylendi Devin. “Bunca insanı aynı anda nasıl örgütleyebilir?”

İnsanları itip geçmeye çalışsak da bir süre sonra bu iyice imkânsız bir hâle geldi ve caddenin ortasında, kıyıya koşarak birkaç dakika mesafede tıklandık kaldık. Gemi şu an kıyıda olmalıydı ve askerlerin bekleme huyu yoktu. Kıyıda bekleyen yoksa cezası bitmiş biri bile olsa beklemez, giderlerdi.

O kadar çok sıkıştırıldım, itildim ki nefes almakta güçlük çekmeye başladım. Gözümün önünde beliren siyah noktalar birkaç dakika sonrasının apaçık habercisiydi. Yatıp dinlenmem gereken yerde koşturuyordum. Eğer baygınlık geçirecek olursam tek şansımı da olduğu gibi kaybedecektim.

Sıkıştırılıp itilmeye, gemiye yetişememe fikrine daha fazla tahammül edemedim ve Devin’in belindeki silaha uzanıp aldım onu. Devin’in ne yaptığımı anlamaya çalışan bakışları şaşkınlıkla irileşmişti. Silahın emniyetini kapattım ve havaya doğru iki el ateş ettim.

“Ya geri çekilirsiniz ya da yancının elinde can verirsiniz!”

Yancılığıyı kullanmayı beklemeyen Siyah Bölge halkı bir an için öylece kalakaldı. Ne yapacaklarını bilemez bir hâlde. Elimden ölebilirlerdi, ölürken yancıya el bile süremezlerdi. Bunu mu istiyorlardı? O hâlde onlara istediklerini verirdim. Masumiyetimden başka kaybedecek neyim vardı? Burada kalırsam onu da kaybedecektim ne de olsa. Öyleyse dışarı çıkmak uğruna yapardım bunu da.

Devin silaha doğru uzanırken hevesle, “Ben, ben, ben!” diye küçük bir kız çocuğu gibi çıldırdı. “Ne olur ben öldüreyim. Lütfen!”

Onun öldürmeye olan merakı yeni bir şey değildi. O benim canlı silahım gibiydi. Ölmesini istediğim bir kişi onun ellerinde saniyeler içerisinde can verirdi. Bir katil değildim, olmayacaktım ama kendi gibi katilleri yok etmeye ant içmiş bir arkadaşım vardı. Her ne kadar beni zehirlemiş olsa da. Niyeti bu olmasa da, kafasının içindeki tilkiler en kötüyü öldürmek üzerine iddialaşa da işin sonunda onun ellerinden zehirlenmiştim. Bunun için pişman olduğunu o henüz bana bunu itiraf etmeden, bu konu hakkında onunla konuşmadan bile biliyordum.

Yancının elinde can vermekten korkan Siyah Bölge halkı yavaş yavaş geri çekilmeye başladı. Şehirde adaletin A'sı yoktu fakat öncü ve yancı kavramları her şeydi. Öncü ve yancı, halktan üstündü. Bu da Kötülerin Şehri'nin adaletten ve eşitlikten yoksun cehennemin bir kopyası olduğunun bir kanıtıydı.

"Çekiliyorlar," diye mırıldandı Asil. "Dinliyorlar seni."

"Yancılığın gücünü hafife almamak gerekiyormuş," diye karşılık verdi Devin. "Bir de öncü olduğunu düşünsene... Hepsini birlikte yok ederdik."

"Bu yüzden değil mi?" diye dudaklarımın arasından kopan bir hırıltıyla karşılık verdiğimde Devin şaşkın bir şekilde bir adım geriye çıktı. Gözlerimin içinde, oradaki karanlıkta cümlemin anlamını arıyordu. Sahiden ona bunu sormuş muydum? Onun düşündüğünü mü düşünüyordum? Biliyor muydum? Kunter'i öldürmek istediğini, yanlışlıkla beni zehirleyip neredeyse öldürecek olduğunu? Bütün bunların farkında mıydım?

Korkunun emaresi ilk kez Devin Koral'ın gözlerinin içinde dans ediyordu. "Ne demek istedin?" Sertçe yutkunduktan sonra gözlerini kırıştıtırarak toparladı kendini. "Sadece senin iyiliğini istediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Çünkü bir Gri'yim." Burnumdan solur vaziyette onun yanından geçip kıyıya gitmek için hazırlandım. "Bütün mesele bu. Senin için de onun için de. Herkes için."

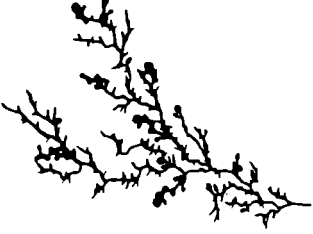
Yekta Akay kimdi? Biri bile bununla ilgileniyor muydu? Hayır. En çok da bu yüzden çıkmalıydım Kötülerin Şehri'nden.

Önc doğru attığım bir adımla önümdeki Siyah Bölge halkı iki yana çekilip yolumu açtılar. Her biri bana saldırıp öldürmenin hayaliyle yaşamasına rağmen sırf yancıları olduğum için tek sözümle geri adım atıyorlardı. Kunter'le beklediğimiz, istediğimiz buydu. Başarmıştık ama başarır başarmaz yan yana olmamız gereken yerde yine karşı karşıya gelmiştik.

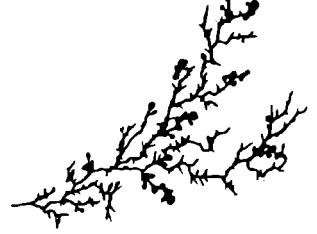
Henüz birkaç adım ilerlemiştim ki arkamdan, "Çekilecek olursanız öncünün elinde can verirsiniz!" diye hiddetle haykıran Kunter'in sesi duyuldu. Duyulmaktan da öte, Siyah Bölge, Kunter'in sesiyle inledi.

Kıyıya giden yol, yancı emriyle açıldığı gibi öncü emriyle kapandı.

Öncü ile yancı karşı karşıya gelirse bölge halkı bölünür ve bu iç karışıklığa neden olup düşmanlıklar yaratır. Düşmanlıklar kısa sürede bölgenin çöküşüne neden olabilir. Bu nedenle öncü, yancısını iyi seçmelidir çünkü iyi bir yancı bölgeyi yükseltebilirken kötü bir yancı yıkımına neden olabilir.

BÖLÜM 3

Öfkeyle soluk verip omzumun üzerinden geriye, ona baktım. Tam karşımdaydı, aramızda on metreden fazla mesafe vardı ve bu aralıkta tek bir insan dahi yoktu. Asil ve Devin sağımda ve solumdalar. Onların da hiddetle gerilen bedenleri doğrudan Kunter'e doğru dönmüştü.

Halktan korkuyla geri çekilenlerin yanı sıra bazılarında Kunter'le karşı karşıya kalmam sebebiyle aslanı pusuya düşürmüş sırtlan sırtışı vardı. Sinsi ve vahşi, bir parça et koparmak için hazırda bekleyen leşçiller.

İlk günkü hafızası kayıp, savunmasız yavru aslan değildim ben. Hatırlıyordum, tanıyordum, her şeyin farkındaydım. Büyüdüm ben, yavru değildim artık. Benden birer parça koparıp beni bütünüyle yok etmelerine izin vermezdim.

Bedenimi tamamen Kunter'e doğru çevirdim ve onun tam karşısında durdum. Sivrilten bakışlarımız çarpıştı. O da geri adım atmaya caktı ben de. Ne yazık, oysa bütün şehri karşımıza alacaktık, birbirimizi değil.

Dişlerimin arasından, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sorduğumda sıkıttığı çenesini kaldırdı, kaşları havalandı. "Senin için bir savaş verdim. Öylece çekip gitmene izin vermeyeceğim."

"Konuştuk bunları."

"Sen konuştun, ben dinledim ama ben konuştuğumda tek yaptığın arkana bile bakmadan çekip gitmekti."

Aramızda yavaş yavaş yükselen gerilim etrafımızda toplanan Siyah Bölge halkına seyir zevki veriyordu. Oysa ortada zevk alınacak hiçbir şey yoktu. Bu hâlimiz beni yalnızca üzüyordu.

"Dinledin mi beni?" Ona doğru bir adım attığımda sanki bunu bekliyormuş gibi o da bana doğru bir adım attı. "Söylediklerim bir kulağından girip diğerinden çıkmış belli ki."

"Anlık arzularının kurbanı olma, Gri Hanım." Birbirimize doğru yürüyorduk. "Öfken dindiğinde, acın bastırıldığında geriye dönüp bakmak isteyeceksin ama orada beni göremeyeceksin çünkü o zaman aramızda denizler olacak."

Asil, kolumdan tutup, "Karşılık verme, istediği de bu zaten," diyerek beni durdurmaya kalktığında onu itip kurtuldum. "Karışma."

Devin, "Gri," diye seslendi. "Vakit yok!"

Kunter'le aramızda bir adım mesafe kala durduğumda o da durdu. Ellerini rahat bir tavırla ceplerine yerleştirirken dolgun dudakları yavaşça yukarıya doğru kıvrıldı. Rahat tavırları ve bu tembel gülümsemesiyle hiç de tehditkâr görünmüyordu ama onu tanıyordum, onu tanıyorlardı. Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in en büyük gösterileri bu gülümsemeler ve lakayt tavırla başlardı.

"Aramızda en başından beri koca bir deniz vardı," diye fısıldadım ona. Herkesin duymasına gerek yoktu. O duysa, o anlasa yeterdi beni. Bir gösteri peşinde değildim. "Başından beri aynı kıyıda değildik."

"Binlerce cümlemin birini bile mi duymadın? Biri bile mi kalbine dokunmadı?" Çeneme uzandı ve uzun parmakları çenemi nazikçe kavrayıp hafifçe kaldırdı. "Kalbin yok mu senin, Gri Hanım?" Sesi titredi. "Öylece gri yanımlı alıp nasıl gidersin? Hepsi karanlıkta bırakmıştı beni ama sen gelip ışıkları açmıştın. Işıkları da kapatıp nasıl gidebilirsin? Arkana bile bakmadan nasıl yaparsın bana bunu? Hiç mi görmedin beni?"

Asil arkadan, "Oyalıyor seni," diye araya girdiğinde Kunter elini benden çekti ancak ona bir kez daha saldırmadan elini tutup durdurdum.

"Dur artık, tamam."

"Durmam için nefret etmem gerek senden." Kafasını kaldırıp çevirdi, kaçırdı gözlerini. "Bu da mümkün değil artık."

"Nefret etmek mi istiyorsun benden, ancak böyle mi anlaşıcağız? Birkaç cümlemlerle nefret ettiririm kendimden. İstemiyorum ama yaparım bunu çünkü sen istesen de istemesen de ben gideceğim. *Kalbin yok mu senin*, diyorsun ya hani? Artık yok. Gri yanımdan geriye hiçbir şey kalmadı. *Annem yeniden öldü*, diyorum ama dinlemiyorsun beni.

Belli ki ne ben seni ne de sen beni. İkimiz de duyamıyoruz birbirimizi. Çünkü ikimiz de şu an farklı şeyler istiyoruz.”

“Şu an,” dedi sertçe. “Yarın aynı şeyi isteyebiliriz ama sen bize zaman tanımıyorsun. Ne olur beklesen? Yarın istemez misin benim istediklerimi?”

“Kardeşini duydun. Bu benim tek şansım.”

Bana yaklaştı, kulağıma doğru eğilip bir fısıltıyla, “İstemez misin beni?” diye sordu bu kez. “Hiç istemez misin?”

Dişlerimi istemsiz sıkarken bakışlarımı yere indirdim. Buna cevap veremezdim. Eğer ona var olduğuna inanmadığı kalbimden geçeni söylersem şimdi bir ihtimal varsa da o zaman asla ama asla gitmeme izin vermezdi.

“Grilerin ölümünü keyifle izleyen Siyah Bölge Öncüsü Kunter’den bir Gri’ye manidar sözler.” Asil alaycı bir şekilde güldü. “Devrim’in senin bu yalanlarına inanacağını mı sanıyorsun? Onu da öldürme keyfinden olacaksın diye nasıl da ödün koptu!” Kunter’in bakışları omzumun üzerinden arkaya, Asil’e doğru döndü. “Unutma, şehirde yalnızca iki Gri var. Sen ve ben. Elinden kaçırdığı bir Gri yancı yerine bir başka Gri yancı. Bunu görmek bu kadar zor olmamalı.”

Kunter elimdeki silahı namlusundan yakaladı. Silahı bırakmadığımda elime uzandı ve silahı benim elimdeyken kaldırıp Asil’e doğrulttu. Kafamı çevirip baktığımda silah hemen solumda, bir adım mesafemde duran Asil’in alnının çatını hedef almıştı.

Kunter, “Gidersen öldürürüm onu,” dedi dişlerinin arasından. “Belki bu durdurur seni. Bitsin bu Gri meselesi.”

“Bitsin istiyorsan Gri meselesi...” Silahın namlusunu tutup kendime doğru çevirdim. “...tek yapman gereken beni öldürmek. Gri meselesi, benim. Gri, benim!” Sesim birkaç oktav yükseldi ve ona tokat gibi çarptı. “Yanında da karşında da olan benim. Bana doğrultmadığın namluyu başkalarına çevirme.”

Kunter başından darbe almış gibi kaskatı kesildi. Tetikteki parmağını çekti. Bana silah doğrultma fikrinden nefret etmiş gibi tiksindir bir hâlde elini silahtan uzaklaştırdı ve geriye doğru adımladı.

Siyah Bölge halkı Kunter’le aramızda oluşan gerilimden faydalanmak istedi. Ufak ufak başlayan *Gri’ye ölüm!* fısıltıları gerilim arttıkça yükseldi. Onlar için Kunter’in yalnızca *vur* ya da *öldür* demesi yeterliydi. Saniyeler içerisinde ablukaya alır ve vahşice katlederlerdi beni.

Onlardan bu lüksü almayı o kadar çok istiyordum ki, bu arzu içimde fokur fokur kaynıyordu.

Onlar gibi olmadan onları yok edemezsin.

Kötülerin Şehri, bu düzen üzerine kurulu bir cehennem.

Onlar gibi olmamak için gideceğim bu şehirden.

Geriye doğru adımladım ve elimdeki silahı Devin'e uzattım. Devin silahı hemen aldı, her an her şeyi yapmaya hazırды.

"Önümüze çıkanı öldür," dediğimde Devin'in dudaklarının arasından haz dolu bir kıkırtı firar ederken halk gerildi ama onları asıl korkutan, "*Gri'ye ölüm!*" diyeni öldür. Siyah Bölge yancısından tam yetki," emrim oldu. Gri'ye ölüm nidaları bir çırpıda kesildi. Korkuyla irileşen bütün gözler bir hışımla Kunter'i buldu. Aralarında *gerçekten bunu yapabilir mi, öncü bir Gri'nin hakkımızda ölüm emri vermesine izin mi verecek, öylece duruyor, yancı, öncünün aklını karıştırdı, değiştirdi onu,* diye fısıldaşıyorlar ve Kunter'den karşı bir tepki bekliyorlardı.

Ancak *Gri'ye ölüm!* diye karşılık verirse durdurabilirdi beni. Katil halkının gözlerinin önünde beni öldürmesine seyirci kalırsa işte o zaman herkesin kötülerin kötüsü diye bahsettiği o adam olabilir. Oyunlar oynayıp zevkten dört köşe olma ve herkesi ne pahasına olursa olsun yok etme cesaretini gösteren Siyah Bölge Öncüsü Kunter mi olacaktı yoksa Sarah'ın ölümüyle birlikte *sen ve ben, ikimiz, bütün Kötülerin Şehri karşımızda olsa bile* deme cesaretini gösteren adam mı?

Buz mavilerinden karanlık bir ışıltı yıldız gibi kaydı. Dik duruşundan taviz vermese bile yalnızca bakışından pes ettiğini anladım. Kaşları gevşeyerek indi, dudakları düz bir çizgi hâlini alırken sertçe yutkundu. Öncülerinin şov yapmasına alışkın olan Siyah Bölge halkı şaşkınlıklarını gizleyemediler fakat yine de öncülerine ses çıkaramadılar. Ondan ölümüne korkmaya devam ettiler.

Asil elini sırtıma bastırıp, "Bu kadar gösteri yeter, onu dinlemekle daha fazla zaman kaybedemezsin. Anlamak ya da anlaşılma zorunda değilsin," diyerek yürümeye yönlendirdiğinde kalbim küt küt çarpmaya başladı. Önce geriye doğru adımladım, ardından gözlerimi onun mavilerinden bir an olsun ayırmadan arkama doğru döndüm ama omzumun üzerinden ona bakmaya devam ettim. *Beni ardında bırakma,* deyişi zihnimde yankılanmaya başladı. Onu ardımda bırakma düşüncesi tarafından kamçılanmaya başladım.

Son bir bakış ve koca bir sessizlik... Benim aksime bir anda arkasına bile bakmadan gitti. Malikânesine doğru, halkının o ilerledikçe açtığı yolda ve bir an bile duraksamadan, tek kelime etmeden, bakmadan gitti.

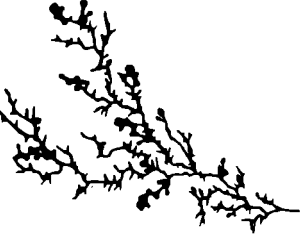
Bu beni özgür bıraktığı andı.

Önümdeki tek engel artık yoktu.

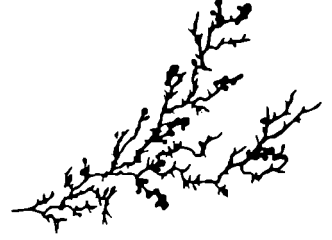
Gidebilirdim, gitmeliydim çünkü gitmek ve kalmakla ilgili bir listede yapsam gitmek üzerine onlarca madde yazabilirken kalmak üzerine yalnızca bir maddem olurdu.

Yalnızca o.

*Kötülerin Şehri'ne giriş çıkışlar askerlerin kontrolündedir.
Öncü ve yancılar askerlerle iş birliğinde bulunur çünkü adanın
dışarıyla tek bağlantısı askerlerdir. Bir asker tarafından
mimlenmek yanlış bir hamle olur.*

BÖLÜM 4

Kunter'in gidişiyle birlikte kıyıya giden yoldaki halk bir karınca sürüsünün dağılması gibi dağıldı ve birer engel olmayı bıraktı. Bir yanımda Devin diğer yanımda Asil'le birlikte kıyıya koşarken onu düşünmemek için verdiğim çabayı bu şehirde hayatta kalmak için vermediğimi fark ettim ve hâlime acırken buldum kendimi.

Kendime hatırlattım. Annemin öldüğünü, arkadaşımın arkadaşımızı öldürüp suçu üzerime attığını, suçsuz yere işkence görüp anılarımı kaybettiğimi ve annemin öldüğünü unuttuğumu, bu ölüm çukuruna düştüğüm günden beri hayatım için savaştığımı, kötünün kötüyle beslendiği bu cehennemde iyiye dair avuç kadar bir şey kaldığını, mahkûm olmadığım için buraya hiçbir zaman ait olmadığımı, Esin'i cezalandırmamın Caner'e borcum olduğunu, ölmek istemediğimi...

Ölmek istemiyorum.

Onu bir kez daha karşıma alıp bir kez daha ama bu kez kalbimden, her şeyimle *ölmek istemiyorum!* diye bağırmayı ne çok isterdim şimdi.

Kıyı görüldü, taş zeminde botlarım kaydı ve aynı anda kıyıda saniyeler önce ayrılan gemi bütün dünyamı başıma yıktı.

Devin, "Gidiyor," diye bağırdı koşmaya devam ederken. "Yüzerek yetişebilirsin."

Atlamaya hazırdım fakat kıyıya çıktığımızda Asil, kolumdan yakaladı ve beni denize atlamaktan alıkoydu. "Vururlar seni."

Ateş saçan bakışlarım ona döndü. "Ben masumum, beni almak zorundalar."

"Geç kaldın!" diye bağırdı suratıma. "Senden istediğini aldı, güzelce oyaladı seni. Kandın şeytana!"

Kolumu tutan elini itip ardından ellerimi göğsüne bastırdım ve ona hiddetle vurdum. Geriye doğru yalpalarken neye uğradığını şaşırdı.

Devin gemiye doğru, "Durun!" diye bağırdı son bir çaba. "Burada bir Gri var!" Sesi kıyıda yankılandı. "O bir masum, ifade verecek!"

Onunla birlikte, "Dur!" diye haykırdığımda geminin ucunda duran askerle bakışlarım kesişti. Bu asker bir kadındı ve dudaklarındaki sinsi sırıtışı bu mesafeden çok rahat görebiliyordum. Gittikçe uzaklaşan çehresinde bu şehirdekilerin yüzlerinde sıklıkla gördüğüm o sinsi, şeytanın yancılarının ifadesi dolanıyordu.

Beni buraya bırakan da, *iyi şanslar Gri*, dedikten sonra yere itekleyen de bu kadındı. Gri diye damgalamadan önce beni çıırılçıplak soyup arama yapan da işkence eden de bu kadındı. Grilere tahammül edemeyenleri yalnızca Kötülerin Şehri'ndekiler sanırdım ama değildi. Grileri kimse, askerler dâhil hiç kimse onları sevmiyordu. Arada kalanı, ne olduğu belli olmayanı kimse sevmezdi. Onlar sevmemekle kalmamış, dışlamış, haksız muamele etmiş ve yok oluşumuzu tam da şimdi ve o ilk günkü gibi keyifle sırtarak izlemişlerdi.

Birdenbire öfkeye kapıldım. Hayatım ortadayken geri dönme nezaketi göstermemeleri bir yana bundan ilk günden son âna kadar öylesine zevk almaları beni bütünüyle sarstı. Bütün Griler gibi görmezden gelinmiş, canı yakılmış, ölüme terk edilmiştim. Kalbim küt küt atıyordu, yüzümün öfkeyle yandığını hissedebiliyordum. Hiç düşünmeksizin Devin'in hâlâ bir an sonra birini öldürecekmiş gibi elinde sallanan silahını kaptığım gibi namluyu gemiye, o kadına çevirdim ve patlayan silahtan fırlayan mermiyi ona doğru yolladım.

Asil ve Devin aynı anda silahı benden alıp bunu yapmamı engellemeye çalışsalar da öfkemin hızına ikisi de yetişememişti. Silah patladığında kıyıdaki gösteriyi keyifle izleyen askerler iki yana saçılmış ve mermi, kadını es geçip arkasında kalan cama çarpmış, bir kırılma sesi yankılanarak kıyıya ulaşmıştı. İyi atış yapamadığıma şaşırarak değildim, bu bir silahın tetiğine ilk basışımdı. Fakat şaşırtıcı bir şey vardı çünkü kadın yerinden bir milim bile kıpırdamasa da eli kulağına gitti ve sonra parmaklarına baktı. Ardından elini kaldırıp boğazında hayali bir kesik açar gibi yaptıktan sonra kanlanan elini bana gösterdi.

O silahı ateşledin ve ölümünü resmîleştirdin.

Evet, boğazına yaptığı o hareket *öldün* demektir. *Kanımı dâktün ve öldün.*

Diğer askerler aynı anda toparlanıp silahlarının namlularını üzerine çevirdiler. Saniyeler içerisinde beni hedef alan onu aşkın silah vardı şimdi. Üstelik onlar hedefi iskalamazlardı da.

Cesaretim kırılmadı, geri adım atmadım ya da kaçmadım. Zaten burada kalırsam ölecektim. Ölüm üzerineydi buradaki kumarım. Yarın ölmek içindi bütün zarlarım. Şimdi olduğu gibi Kötülerin Şehri'nde her an açık hedeftim. Kunter beni dün korusa da bugün olduğu gibi arkasını dönüp gidebilirdi bir gün. Ben arkama bile bakmadan çekip gidersem o ölecek değildi ama o arkasına bile bakmadan gittiğinde ben ölebilirdim ve o bunu asla anlamayacaktı.

Kötülerin Şehri'nde yarattıkları Gri meselesi bir yancı olsam dahi beni diğerleri kadar korumayacaktı. Bugün olanlar bunun kanıtıydı. Kunter'in gözlerinin içine bakıp ölüm emri vermesini beklemişlerdi. Bir an gaflete düşse, öfkesine kapılsa ve *Gri'ye ölüm* dese ölecektim ben. Yalnızca bunu anlamasını istemiştım. Annemi ya da bir mahkûm bile olmadığını, suçsuz olduğumu değil de bunu anlamasını istemiştım ama o beni kalbimin olmamasıyla suçlamıştı.

Kalbim vardı ama bir hedef tahtası olalı çok olmuştu. Delik deşikti, deliklerden kan bile akıyordu artık. Kuru dallar sarmıştı etrafını, deliklerden geçip sıkıştırmışlardı. Çiçek yoktu, yaprak da. Dikenler vardı yalnızca.

Cesaretim hor mu görülecekti? Görülebilirdi. Kaybedecek neyim vardı ki? Annem ölmüştü ve tek ailem artık yoktu. İki yıldır yoktu! Ne bu kıyıya ne de karşı kıyıya aittim ben. Korkunun ecele faydası yoktu demek ki, öldüreceklerse öldürsünler artık. En azından günün geri kalanını yarın öleceğimi düşünerek geçirmek zorunda kalmazdım.

Devin, önüme geçti ve bana siper oldu. Kollarını iki yana açmış, önümü tamamen kapatmıştı. Ona engel olmak için elimi omzuna attığımda Asil elimi yakaladı, beni geriye itti ve Devin'le birlikte önüme siper oldu.

Beklemediğim bu fedakârlık karşısında şaşkına döndüm. Kunter'i öldürmek için kadehine zehir katanlar beni yaşatmak için önüme siper oluyorlardı.

Neden?

Kötülerin Şehri'nde böyle bir şey nasıl yaşanabilirdi? Devlin'i belki bir noktada anlayabilirdim. Tahminlerime göre yanlışlıkla beni zehirlediği için kendini suçlu hissediyordu ve o asla masum birini öldürmeyen biri olarak kendi doğrularına epey bağlı biriydi. Bu nedenle bunun karşılığını önüne siper olarak vermek istemiş olabilirdi. Bir vicdan meselesiydi.

Peki ya Asil Vural Akaslan? Onun meselesi neydi de önüne siper oluyordu?

Kısa süreli şokumun ardından ikisinin de omuzlarından tutup ittim. Asil kolumdan yakalamış, beni arkada tutmak için bütün gücünü kullanmıştı. Devlin yerinden bir milim bile kıpırdamıyordu. İkisini de denize itmeyi düşündüm. Bir an sonra yaşanacak buydu ama işler beklediğimden farklı ilerledi. Kadın asker elini kaldırıp emrindekilere dur işareti verdi, bana ateş etmelerini engelledi. Silahlar aynı anda yere indi. Gemi hızla uzaklaşırken tek yapabildiğim Devlin ve Asil'in omuzlarının üzerinden geminin gidişini izlemektir.

Kafamın içerisinde dönen *son gemiydi* fısıltıları birer çığlığa dönüşmeye başlarken bir süreliğine nefes almayı unutmuş hâldeydim. Düşüncelerim birbiriyle çarpışırken arada hissettim. Ama bu öylesine bir arada kalmak değildi. Kötülerin Şehri'yle İstanbul kıyıları arasındaki denizdim ben. Ve bütün kızgınlığım Siyah Bölge Öncüsü Kunter'eydi. Onu bu arada kalmış denizimde boğmak istiyordum.

Dizlerimin üzerine düştüm. Kendimi öylece bırakmıştım, ne ileri ne geri gitmek istiyordum. Ayakta durmak da başka herhangi bir şey yapmak da istemiyordum.

Gemiyle giden özgürlüğümü izlemekten başka hiçbir şey...

Dizlerimin üzerine düştüğümü gören Asil derin bir nefesi öfkeyle bırakıp, "Tek yapman gereken onu dinlememektir," diye söylenmeye başladı. "Sana *gitme* diye yalvardı resmen. Kunter'den bahsediyoruz. Kunter yalvarmaz, yalvartır. Bunun şovunun bir parçası olduğu belliydi ama sen onun gözlerinin içine bakıp hayallerindeki adamı görmeye çalışarak vakit kaybettin." Bana doğru eğildi ve kulağıma doğru, "El salla, Yekta. Bak, özgürlüğün gidiyor," dedi. Bana isimle hitap etmesine ilk kez aldırmadım. "Üstelik askere ateş ettin! Bu ne demek, biliyor musun? Bu kıyıya bir daha bir gemi yanaşsa bile o askerlerin insafına kaldın demektir."

Asil'le aynı fikirde olduğuna emin olduğum Devin dibime kadar giren Asil'in ceketini ensesinden yakaladığı gibi üstümden çekip itti. "Olmuşla ölmüşe çare yok, kızın dibinde vızlayıp durma, Gri. Öncü Kunter'in oyunlarına bir tek o mu kanıyor? Elini sallasa tahrik olup saldıran da sensin."

Asil ceketini hırsıyla düzeltirken, "Siyah öldürme hevesini bir kenara bırakıp Yekta'nın aklını bulandırmak yerine kıyıya çekseydin bir şansı olabilirdi. Belki Kunter'e kanmadın ama öldürme hevesine yenik düştün sen de. Yazık, bir tanesini bile öldüremedin. En azından sen karlı çıksaydın bu işten. Bu aralar öldürme teşebbüslerinin hepsi boşa çıkıyor belli ki."

Devin'in bakışlarının üzerime döndüğünü hissettim ama kafamı kaldırıp ona bakmadım, giden gemiyi sessizce izlemeye devam ettim. Sesim ne kadar yüksek çıkarsa o kadar çok bastırılmış hissettim.

"Yalnızca benim mi?" diye sordu Devin, sesindeki kibirli tınıyı saklamaya gerek görmeden. "Silahı tutmuyor olabilirsin yancı ama birilerini öldürmek uğruna silaha dönüşmüşlerle pekâlâ iş birliği yapabilirsin ve bu da bir Siyah olmaktan farksızdır."

"Siyah olana da bak," diye tepki gösterdi Asil. "Kimi öldüreceğini seçtiğinde cennetin kapıları sana aralanıyor sanma. Cehennemde Kunter'le omuz omuza yanacaksın."

İkisi tam önümde karşı karşıyaydı şimdi. Bir an sonra biri diğerini denize fırlatabilirdi, öyle şiddetli bir kavgaya tutuşmuşlardı ve tek nedeni benim o gemiye binememiş olmamdı. Bu şehirde benden sonra o gemiye binip bu şehirden gitmemi en çok Devin ve Asil istiyordu.

Belki kurtarmak belki kurtulmak için.

"Hepimiz yanacağız, yancı ve inan bana, biraz az ya da çok yanmakla ilgili sorunum yok."

Gemi denizin üzerinde bir noktaya dönüştü. Artık çok uzaktı, sınırların ötesinde.

"Siyah Bölge'de sorun çıktığını duydum," diyerek arkadan telaşla yanaştı Sinan. Dönüp ona bakmadım ama sesinden, nefes alıp verişinden telaşı belli oluyordu. "Ne oldu? Daha iyileşmeden burada ne işin var, Devrim?" Sinan'ın elini omzumda hissettim ama herhangi bir tepki vermedim. "Giray apar topar Öncü Amber'le konuşmaya gitti. Amber mi bir şey yaptı?"

“İkisi ilk kez aynı tarafta,” diyerek aramıza katılan bir diğerk kişi Mirza oldu. Burada olduğuna şaşırmamak mümkün değildi. “Şehri yönetmekle kafayı bozmuş iki kardeş. İkisi de aynı şeyi istiyor, Gri’yi şehirde tutmak.”

Bunu bu kadar hızlı nasıl öğrendiğini sorgulamaya kalkmıyacağtım. Öncüydü, Giray gibi o da bunu ilk öğrenenlerden olmalıydı. Bunu destekleyip desteklemediğini de hiç bilmiyordum. O çok taraf-sızdı. Ne zaman hangi tarafı destekleyeceği belli olmuyordu. Bir gün Amber’le kafa kafaya verip Kunter’i indirmenin planını yaparken diğerk gün meydanda Amber’i hedef gösterebiliyordu. Onunla ilgili emin olduğum tek şey fazlasıyla sert mizaçlı olduğuydu.

“Farklı amaçlarla,” diye destekledi Sinan. “Öyle olmalı. Öncü Kunter’in Devrim’i yanında istediğı çok açık. Öncü Amber ise karşı-sında istiyor olmalı.”

“Amber’in şu an en büyük düşmanı Kunter değil, Devrim.” Asil’in itirafı karşısında ben dâhil bütün gözler ona döndü. Bunu fark edince sesli bir nefesi pes etmiş gibi bırakıp, “Hepiniz biliyorsunuz, Amber herkesin gözdesi olmaya takıntılıdır,” dedikten sonra bakışları üzerime döndü. “En çok da bu yüzden çıkmalıydın şehirden. Sana yardım etmeye çalışıyordum. Amber’in hedef aldığı kimsenin cesedi bile şehirden çıkamadı. Kini öyle büyüktür ki söz konusu Giray ya da Kunter olduğunda insanlara cehennemi yaşatabilir. Sen ikisini de kendi safına çekerek onun tek hedefi hâline geldin.”

Sinan benden önce davranıp, “Devrim, Giray’ı doldurmadı ya da herhangi bir şey yapmadı. Bu, Giray’ın kendi tercihiydi. Gözü-nü açtı yalnızca,” diye savunmaya geçtiğinde Mirza aramızdaki tek öncü olarak söz hakkını aldı. “Giray masumların yanındadır, bu çok açık. Gri’ye yanaşması şaşırlacak bir şey değildi. Burada şaşırtan tar-raf Kunter oldu. Onun Gri’yi canı pahasına koruması işleri kızıştır-dı. Giray’ın bunu desteklemesi Amber’in gözünden elbette kaçmadı. Nefret ederek seven Amber’e göre Giray ve Kunter’in bir Gri kadın için aynı tarafta görünmeleri apaçık savaş ilanıydı. Kunter ve Giray’ın hayatını mahvetmek Amber’in hobisi hâline geleli çok oldu.”

“Onu asıl kıskırtan Gri’nin karşılık vermesi oldu,” diye lafa girdi Devin. “Bir kadını en iyi bir kadın kıskırtabilir. Erkekleri elinde piyon etmiş bir kadın Amber. Dişine göre bir düşman arıyordu, buldu ve saldırıyor.”

“Mavi piyon olmaz,” diye çıkışan Mirza’ya doğru histerik bir kahkaha patlattı Devin. “Kukla diyelim o hâlde, iplerin arkandan sarkıyor, Mavi.”

Mirza’nın dudaklarının arasından öfkeli bir hırıltı yükseldi. “En azından benim nereye ait olduğum belli. Siyah demeye bin şahit ister. Ait olduğun halkı katlediyorsun. Senin iplerin kimin elinde? Yoksa Amber’in mi? Bu tam ona layık bir emir.”

“Ringe çıkmak ister misin?” diyerek Mirza’yı ringe davet etti Devin. “Bıçaklarımla geleceğim ama. Seni halkının önünde doğramak seyir zevki verecektir. Söz, son nefesini verirken seni iplerime dolayıp meydanda asacağım. Sağı solu belli olmayan sana layık, onursuz bir ölüm.”

Hiddetiyle kıyayı yerinden oynatacak kadar güçlü görünen Mirza’yı tutup geri itti Sinan. “Asıp kesmekten başka bir şey konuşamaz mısınız siz? Burada mesele Gri, kavga etmeyi bırakın ve destek olun. Destek olmayacaksanız da bir siktirin gidin.”

Bir nefes bırakırken, “Yekta,” diye mırıldandım ve bütün gözler üzerime dönerken devam ettim. “Bana artık Gri ya da Devrim demeyi bırakın. Ne Gri’yim ne de Devrim. Yekta’yım ben.”

Sinan hemen, “Ortalıkta ismini söyleme,” diye uyarıya geçti. “Dışarıdaki hayatın, sevdiklerinin hayatı tehlikeye girer.”

Gülümsedim. Şimdiye kadar ağlamamıştım ama yanan gözlerimden akan tek damla yaş, diğer yaşları da beraberinde getirdi. Gülümseyordum ama gözyaşlarım beni yalancı çıkarıyordu. İstanbul’a baktım, ait olduğumu düşündüğüm yere. Ve orada kimsem olmadığını bir kez daha hatırladım.

Babam yoktu, annem öldüğünde iki yıl süren yas sürecimde bütün sevdiklerimi kendimden uzaklaştırmış ve tamamen kimsesiz kalmıştım. Hayatıma aldığım iki kişiden biri ölmüş, diğeri onu öldürmüş ve suçu üzerime atarak beni Kötülerin Şehri’ne düşürmüştü.

Garipti, burada daha çok sevenim vardı çünkü karşı kıyıda kimsem yoktu. İntikam vardı, yas vardı, hüznün ve acı vardı. Özgürlük de vardı elbette, gelecekte bir gün hayal kurabilme şansı vardı. Ölümün dizginlendiği, adaletin kokusunu alabildiğim koca bir ülke vardı. Ve ben bir daha oraya dönemeyecektim.

“Kaybedecek kimsem ve hiçbir şeyim yok benim.”

Derin bir sessizlik kıyıyı doldurdu. Nefes bile almadı kimse, dakikalardır birbirlerini neredeyse taşılayacak hâle gelmişlerdi ama şimdi susuyorlardı. Çünkü biliyorlardı, duymuşlardı. Hatırladığımı, annemin öldüğünü.

Belki de yanılmıştım. Ben buraya aittim. Karşı kıyıda annemi kaybedişim, yasım, acım vardı. Sanki hepsi taptazeydi. Yeniden yas tutmamak için nefretime, kinime tutunmayı denemiştim. Esin'le uğraşırsam annemin acısını bastırabilirim sanmıştım ama belli ki artık mümkün değildi.

Anlaşılmaq da istemiyordum artık.

Savaşmak da.

Oyunlara piyon olmak da.

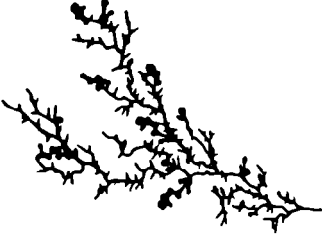
İstedikleri şey olacaktım. Ölümü bekleyen bir Gri.

Geriye doğru bıraktım kendimi. Hani o ilk günlerdeki gibi. Açlıktan, susuzluktan bitap düşmüş bir hâlde meydanda bir bölge seçmek zorunda olduğumu öğrenmiş, düşünmek için bu kıyıya gelmişim. O gün tatlı bir güneş vardı, sonbaharın ilk zamanlarıydı. Şimdiyse hava soğuktu, deniz şiddetli bir dalgayla sallanıyordu. Her şey karanlıktı, hava aydınlık olmasına rağmen.

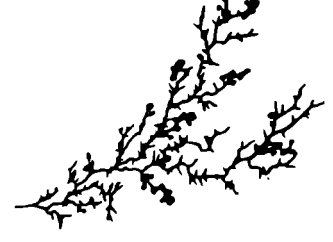
Bugün yenmek mi istiyorlar beni? Yensinler o hâlde.

Ama yarınlar için söz vermiyorum kimseye.

Deneyssel tıbbi ve askeri işkenceler bazı Grilerin hafızalarında derin ve kalıcı izler bırakır. Bazı bireyler bu travmatik anılara karşı unutmama, bastırma, inkâr, yansıtma gibi savunma mekanizmaları geliştirebilir. Kötülerin Şehri halkı tarafından öldürülmeyen Griler, hatırladıklarında genellikle kıydan atlayarak intihar ederler.

BÖLÜM 5

Annemin anlattığına göre babam yakışıklı bir adamdı. Annem ona Üniversitenin ilk yılında âşık olmuştu. Babam son sınıf mimarlık öğrencisiydi. Annem ise mimarlık birinci sınıf öğrencisi. Yolları kampüste bir eylemde kesişmişti. Öğrenciler bir fakültenin bahçesindeki ağaçların kesilip otopark olmasını engellemek için birleşmişlerdi ve bir haftayı aşkındır bunu sürdürüyorlardı.

Babam son senesinde herhangi bir olaya karışmamak için olanları uzaktan izliyorken elinde pankartla arkadaşlarına seslenen annem dikkatini çekmiş. Annemle tanışma amacıyla aralarına katılmış, annemin gözüne girmek için desteklemiş, hatta sesini öyle çok çıkartmış ki eylem büyümüş ve sonunda direnip kazanmışlar.

Annem her zaman o günü gülerek anlatır, babamı da desteği için överdi. Oysa biliyordu, babamın tek amacı anneme yaklaşmaktı. Babam ilk buluşmalarından birinde bunları gülerek ona anlatmıştı.

Annemin dediğine göre babamın bunu hangi amaçla yaptığının bir önemi yoktu. Yalnızca yanında olması bile ona yetmişti. Sonraki haftalarda görüşmeye başlamışlar ve kısa sürede sevgili olmuşlar.

Annem ilk ve son kez âşık olmuştu. Babamınsa bu ne ilk ne de son aşkıydı.

Babamın okulu bitince iş peşine düşüşü, annemin de derslerinin çok yoğun oluşu sebebiyle görüşemez olmuşlar ve ilişkilerine bir nevi ara vermişler ama hâlâ birbirlerini seviyorlarmış.

Annem üçüncü sınıftayken babam işini gücünü eline almış ve annemin peşine yeniden düşmüş. Annem artık bölümün zorluklarına alışmış olduğundan birbirlerine ayıracak vakti bulabiliyorlarmış.

Doludizgin bir aşk yaşamışlar ama bu yalnızca altı ay kadar sürmüş çünkü altı ayın sonunda annem bana hamile kalmış. Okuldan ayrılmak zorunda kalmış ve yurttan ayrılıp dedemden kalma evimize yerleşmiş. Babamla bir geleceği olduğunu sanıyormuş, ta ki babam beni aldırmasını isteyene kadar.

Nedeniyse zaten evli olmasıymış. O iki yılda babam evlenmiş, kendine bir aile kurmuş. Anneme bir kardeşim olup olmadığını sorduğumda net bir şekilde *benim başka çocuğum yok*, derdi. Bana hiçbir zaman babamın başka bir çocuğu olup olmadığını söylememişti.

Annem, babama rağmen beni doğurmuş ve bana bir başına bakmaya başlamıştı. Her türlü işte çalıştı, hiç de yakınmadı. Babam ben çok küçükken beni görmeye gelirdi. Birkaçını hayal meyal hatırlıyorum ama diğerlerini annemin anlattığından biliyorum yalnızca.

Annem, babama bana babalık yapmayacaksa bir daha gelmemesini söylediğinde badem ağacının tepesindeydim. Babamın bana bir kez bile sarılmadan, arkasına bile bakmadan gittiği ânı hâlâ hatırlıyorum. Yüzünü hayal meyal hatırlıyorum ama o gidişini asla unutmadım. Şimdi görsem sırtını, kafasının arkasını, tanırım onu.

Annem benim yüzümden okulunu bitirip mimar olamayınca onun yerine mimar olup telafi etmek istemiştin. Bu yüzden onun üniversitesinde mimarlık bölümünü kazandım. Annem çok sevindi, hayalini gerçekleştireceğim için çok gözyaşı döktü. Ama bence gençliğine ağlıyordu.

Bense aslında mimar olmak istemiyordum. Yalnızca annem için yapıyordum bunu. Ama bunu ona hiç itiraf etmedim. Annem öldüğünde ilk bıraktığım şey okulum oldu.

Benim için gençliğinden, hayallerinden vazgeçen annem için yaşıyordum hayatı. Bu yüzden o ölünce yaşamayı bıraktım. Herkesin yası başka olurdu. Her insanın ölümü karşılama şekli binbir farklı şekilde olabilirdi. Benimkisi ağır, uzun bir yastı. Yaşamla ölüm arasında bir çizgide öylece duruyordum. Ne yaşamak ne de ölmek istiyordum.

İtiraf etmem için gördüğüm şiddetten sonra unuttuğum ilk şeydi annemin ölümü. Canımı en çok ne yaktıysa silmiştim onu. Belki de şiddetten iki büklüm olmuşken tutunduğum tek şey annem olduğundandı. Öldüğünü unutmuş olmak beni buraya düştüğümde ayakta tutan yegâne şeylerden biriydi. Ölmüş olduğunu hatırlasaydım asla mücadele etmezdim çünkü.

Şimdi mücadele edecek neyim vardı?

Kıyıda iki gün geçirdim. İstanbul'u izledim. Annemin kazayla öldürüldüğü, Esin'in Caner'i sırtından bıçaklayarak öldürdüğü, babamın benim dâhil olmadığım ailesiyle bilmediğim bir yerde yaşadığı koca şehri.

Saatler aktı, gece ve gündüz gözlerimin önünde kayıp gitti. Kötülerin Şehri halkı beni yalnız bırakmadı. Bazıları denize atlayıp intihar etme ihtimaline karşı bu bir şovmuş gibi izlediler. Ölümümü merakla beklediklerini kulağıma fısıldayanlar oldu. Onları benden uzaklaştırsa Devin, Rüzgâr, Riyaz ve Kaan'dı. Beni kaldırıp götürmek için çok direndiler, saatlerce konuşup ikna etmeye çalıştılar ama benim tek gördüğüm İstanbul ve tek düşündüğüm ne için mücadele edeceğimdi.

Asil beni kışkırtacak sözler ederek beni kaldırmayı denedi ama başaramadı. Bilerek yaptığını bildiğimden dinlemedim bile onu, öfkeme yenik düşmedim boş yere. Oysa ben öfkeme sıklıkla yenik düşen biriydim. En büyük başarısızlıklarım öfkemin sonucuydu ama öfkeme haksızlık edemezdim, en büyük başarılarımın ardında da o vardı.

Sinan yanıma her geldiğinde bana bir şey yedirmeye çalışıyor, bir yudum su içmem için resmen yalvarıyordu. Oysa yalnızca kusmak istiyordum. Ayrıca bana neden bu kadar iyi davrandığını da çözemiştim. Henüz tanışalı çok olmamıştı.

Mirza'nın tepkisi hepsinden farklıydı. *Ringe çık*, diyordu ama kiminle ringe çıkmam gerektiğini söylemiyordu. *Ringde kendine karşı bile kazanabilirsin*, dediğinde anlamıştım ne demek istediğini. Beni bu hâle düşüren yanıma ringe çıkarıp alt etmemi öneriyordu. *Kendinle kavga et, kendini yalnızca sen yenebilirsin*.

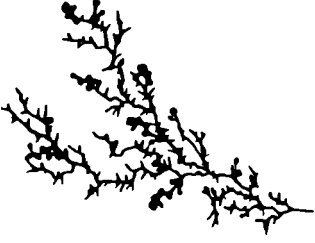
Garip bir adamdı doğrusu, ondan beklemiyordum bunu. Espri yaptığında bile gülmüyordu. Belki de kendini komik bulmuyordu ya da gülünecek bir şey söylemediğini sanıyordu ama yanımda bir başkası olduğunda o kişiyi farkında olmadan güldürüyordu. Ona en çok gülen Riyaz ve Kaan'dı. Rüzgâr, çekici olduğunu düşünüyordu. Devin ise yalnızca nefret ediyordu, herkesten nefret ettiği gibi.

Bütün bunların yanı sıra gelip yalnızca yanımda oturan Giray'dı. Omuzlarımın üzerine ceketini bırakıp yanıma oturmuş, sessizliğime eşlik etmişti. Beni en çok onun anladığını hissettim. Oysa tek bir kelime bile etmemişti. Susarak anlamıştı beni. Ve giderken avucumun

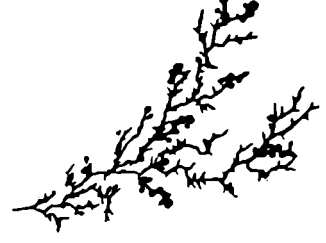
içine bir şey sıkıştırmıştı. İlk tepkimi o zaman verdim. Avucumun içindeki metal şey neydi?

Bulanık görüşümü düzeltmek için gözlerimi kapatıp sıktım. Sonra kaskatı kesilen boynumu güçlükle eğdim. Avucumu açıp baktığımda orada metal, gri bir bayrak gördüm. Arkasında *Devrim* yazıyordu.

Kötülerin Şehri'nde bölücüler ve hainler sıcak mühürle damgalanırlar. Sıcak mühürle damgalanma, mahkûmların halk içinde yerlerine ve kimliklerine dair kalıcı, geri dönüşü olmayan bir işaret bırakma eylemidir. Damga ikiye bölünmüş, birbirinden hafifçe uzaklaşmış iki yarım daireden oluşur; aralarındaki çatlak, ihaneti ve bölünmeyi simgeler.

BÖLÜM 6

Giray sessizce gidip verdiği mesajla beni bir başıma bıraktığında çok geçmeden yanıma Güneş geldi. Önce öylece yanımda durdu ama sonra başını koluma sürtüp onu sevmem için ısrarda bulundu.

Zayıftım, kolumu kaldıracak kadar bile gücüm kalmamıştı. Derin bir nefes almak zulümdü, göğüs kafesimin üzerine bir taş oturmuş gibiydi. Öyle ki kulağıma fısıldanan ölmemle ilgili cümleler bile beni şimdiye kadar yerimden kıpırdatmamıştı. Oysa ben böyle zorbalıklara pek de sessiz kalabilen biri değildim. Dünyayla arama bir perde çekmiştim fakat şimdi Güneş yanı başımda onu sevmemi isterken o perdeyi kaldırmak zorundaydım. Çünkü Güneş benden bile daha masumdu ve ben masumiyete hasret kalmıştım.

İki gündür her fırsatta ölmemi dileyen onca mahkûmdan sonra beni sahiden seven kaç tane insan olduğunu düşünmemek için kendimi çok zor tuttum. Çıkarları dışında kaç kişi seviyordu ve sahiden beni yalnızca ben olduğum için yanında istiyor ya da yardım ediyordu? Annem hayatta olsaydı buna gönül rahatlığıyla *bir* diyebilirdim ama diyemiyordum. Hele ki burada, Kötülerin Şehri'ndeyken bunu düşünmek bile aptallık gibi geliyordu.

Elimi güçlkle kaldırıp Güneş'in başını okşamaya başladım. Akşam olmuş, güneş batmıştı. Giray gittiğine göre birazdan biri onun yerine gelirdi. O zamana kadar Güneş bana eşlik etmek için buradaydı.

"Büyümüşsün," diye mırıldandım, sesim bir fısıltıdan yüksek çıkmamıştı. "Şişmanlamışsın. Neredeydin bunca zaman?"

Sanki bana cevap verebilirmiş gibi ondan bir tepki beklerken buldum kendimi. Mırılıyordu ama maalesef hâlâ kedi dili öğrenememiştim

yine de eminim üzgün olduğunu söylüyordu. Sarı, adı ve tüyleri gibi güneş gibi parlayan gözleriyle bana uzun uzun bakıyordu. Sanki konuşabilse söyleyecek ne çok şeyi vardı.

“Ben Siyah Bölge’deydim, bildiğin gibi işte.” Mırladığında bunu bir cevap olarak algılayıp konuşmaya devam ettim. Oysa yanıma onca kişi gelmişti ama biriyle bile konuşmamıştım. “Hatırladım, Güneş. Hatırlamanın canımı yakacağını bilseydim hatırlamak istemezdim ama. Çok canım yanıyor, Güneş.”

Güneş mırıltılar çıkarmaya başladı. Bu beni sakinleştiriyordu. Sanki insan olsaydı ondan daha iyi kimse destek olamazdı bana. Ama ne yazık ki bir kediye ve beni anlamıyordu bile.

“En çok da beni anlamadığı için ona kızgıyım.” Sesli bir nefesi yavaşça bırakırken başımı omzuma doğru yatırdım. “Ben onu anlamıştım, onun yanında olup herkesi karşıma almıştım ama o beni anlamaya çalışmadı bile çünkü ne olursa olsun bütün şehir karşımızdayken yanında olmamı istiyordu.” İstanbul’a doğru baktım. “Oysa ben denizdim.”

Güneş bir ses duymuş gibi diklenip koşarak yanımdan uzaklaştığında arkamı dönüp bakmak istedim ama bakamadım. Tam o sırada Güneş’in korkup kaçtığı her kimse onu arkamda hissettim. Herhangi bir tepki verecek vaktim olmadı.

Biri saçlarımdan yakaladı, aynı anda enseme şiddetli bir yanma hissettim ve cildim patlayan bir alev gibi kavruldu. Derim cızırdadı, korkunç bir yanık kokusu hızlıca burnuma doldu. Kuruyan dudaklarımın arasından, boğazımın derinliklerinden bir çığlık kopup kıyıda yankılanarak yükseldi. Gözlerim hızla dolduysa da ağlamaya vaktim olmadı.

Elimi acıyla enseme doğru uzatmıştım. Bunu durdurmak istiyordum. Her kim bana ne yapıyorsa durmalıydı, bunu kaldıracak gücüm yoktu. Fakat bana bunu yapan kişiye henüz dokunamadan bir tekmeyle denize itildim.

Kıyının taş zemini ve deniz arasındaki boşlukta süzüldüğüm o milisaniyelik çok kısa an... Bütün acılar birleşip tek bir noktaya saplandı. Yanık yerim rüzgârla kesildi, sanki biri derimi tırnaklarıyla soydu. Kalbim boğazıma çıkmış gibi küt küt çarptı ve sonra suya çakıldım.

Ve asıl cehennem o andı.

Su, derimi delip geçti. Ensemde yanan etim tuzla buluşunca acı, beynime bir çığlık gibi saplandı. Vücudum istemsiz kasıldı, boğazım düğümlendi ve nefesimi o kısa anda tutamadım. Çırpındım ama kollarım ve bacaklarım benden kopmuş gibiydi. Bütün kaslarım taş gibi sertti. Suyun içindeydim fakat yanıyordum.

Tuzlu su boğazımdan içeri akarken kulaç atacak gücü kendimde bulamadım. Havaya ihtiyacım vardı. Karanlıktı, soğuktu ve aşağı çekiliyordum. Yüzeye çıkmaya çalıştım ama acı o kadar keskindi ki bir saniyeliğine her şeyi unutup kendimi bırakmak istedim. Gözlerim kararıyor, kulaklarım uğulduyordu.

Kimdi, neden bunu yapmıştı? Cevap basitti, ölmemi isteyen herhangi biri. Onlar çok kalabalıktı.

İçimde bir kırıntı kadar kalan yaşama isteği ve son gücümle bacaklarımı ileri itip bir kez daha kulaç atmayı denedim ama bu tamamen beyhude bir çabaydı. Çabaladıkça sanki daha da dibe çekiliyor ve daha da hızlı boğuluyordum.

Tarih tekerrür etti. Biri canhıraş yukarıya doğru uzanan elimden yakaladı ve beni çekti. Bir nokta kadar olan ay ışığı yukarı çekildikçe büyüdü ve karanlık sona erdi. Denizin yüzeyine çıkar çıkmaz derin bir nefesi bütün ciğerimle içime çektim. Ellerim sıkıca beni yukarı çeken kişinin omuzlarına sarılmıştı. Hatta omuzlarını o kadar çok sıkmıştım ki muhtemelen teninde parmaklarımın izi çıkacaktı.

Eli belime sarıldı ve ikimizin yerine de kulaç atarak bizi yüzeyde tuttu. Fakat o anda düşünebildiğim ne beni kimin kurtardığı ne de yüzeye çıkabilmiş olmamdı. Can havliyle elimi ensemde sardım ama bu o âna kadar canımı en çok yakan şey oldu. Dudaklarımın arasından kopan çığlık âdeta yeri göğü inletti.

Tenim kavruluyor, pütür pütür dökülüyordu sanki. Orada ölmek istedim. Her kim tutuyorsa beni ellerinden kurtulmak, oracıkta boğulup bütün bu olanlara son vermek, olan ve olacıklardan daha az yakacaktı canımı.

Güçlkle nefes alıp verirken gözlerimi açmaya çalışıyordum ama ağır, çok ağır... Göğsüm bir kaya gibiydi, her nefes aldığımda ciğerlerim yanıyordu. Sanki içim suyla dolmuş ve boğulmaya devam ediyormuşum gibiydi. Ensem hâlâ kavruluyor, derim yok olmuş da altında kalan ham et açıkta kalmış gibi bir sızı içindeydi.

Göz kapaklarımı hafifçe kaldırmayı başardığımda onu gördüm, mavi gözlerini. Hemencecik tanıdım ve içim hınca hınç öfkeyle, nefretle dolup taşıtı.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter.

Denize düşen sahiden yılanı sarılırmış.

“Sen,” dedim ve aniden bünyeme yüklenen öfkeyle onu bırakıp ittim fakat bu yaptığım aptallıktı çünkü kendi başıma yüzeyde kalacak gücüm yoktu. Onu iter itmez denize battığımda beni yeniden yakalayıp hızlıca yüzeye çekti.

“Gri Hanım,” diye bir inilti kaçtı dudaklarının arasından. Yalnızca buydu, bana söyleyebileceği başka hiçbir şeyi yoktu artık. *Gri Hanım* demek bile yük olmalıydı ona.

Onu bir kez daha ittim ama belimi o kadar sıkı tutuyordu ki bu hiçbir işe yaramadı. İkimizi birden kıyıya doğru çekiyordu. Ona direnmeme bir anlığına sessiz kalıp bunu sineye çekti ve beni kaldırıp kıyıya çıkardı. Bir balık gibi kıyıda kıvrandım. Hemen ardımdan kıyıya çıkıp beni biraz daha çekti. Elini tokatlayarak kurtuldum ondan.

Boğazım yırtılırcasına öksürüyor, nefes almaya çalışıyordum fakat her nefesim bıçak gibi saplanıyordu göğsüme. Her öksürükte su fışkırıyordu ağzımdan. Kusmaktan beter bir şeydi bu, ölmekten dönmekten çirkin tarafıydı.

Gücün kırıntısının kalmadığı vücudum öylece yığılmak için an kolluyordu fakat onun karşısında düşmeyecektim. Ona muhtaç görünmeyecektim. Bir kez daha olmazdı.

Titreyen ıslak ellerim ensemden toplanan saçlarıma doğru korkakça uzandı. Saçlarımı çekip ensemdenki yanık acısını biraz olsun dindirmek istedim ama bu ellerle mümkün değildi. Sanki acı sadece ensemden değil, kanımda dolaşıp kemiklerime kadar sızan bir ateşti artık.

Yanıma geldi ve benim acıyla titremekten çekemediğim saçlarımı ensemden çekmeye kalkıştı. Öfkeli bir çığlıkla ittim onu kendimden. Düştüğü yerden şaşkın şaşkın baktı bana. Sanki bunun da suçlusu o değilmiş gibi.

Halkı canımı yakacak, o yaralarımı saracaktı! Demek hep böyle olacaktı. Yancı da olsam onun karşısında durduğum an bana bunu yapacaklardı.

Ayağa kalkmak için direndim. Titreyen ellerimi taş zemine bastırıp kendimi yukarı itmeye çalıştığımda dirseklerim zangır zangır

titreyerek sallandı. Buz kesmiş ıslak bedenime bir de sert rüzgâr çarpıyordu. Dişlerime kadar titriyordum. Birbirine çarpan dişlerimi sıkıp bunu durdurmayı denedim.

Kendimi yukarı itmeyi başardığımda hemen önümde benim gibi yere yığılmış birini gördüm. Genç bir erkekti, bilekliği siyahtı ve o da ayılıp ayağa kalkmaya çalışıyordu. Beni o mu itmişti?

Ben henüz ne olduğunu anlayamadan Kunter önümdeki Siyah'ı yakasından yakaladı, onu silkeledi ve tek bir hamleyle boynunu çevirip kırdı, onu öldürdü. Cesedine göz ucuyla dahi bakmadan onu denize attı. Karanlık ve hırçın deniz, katil mahkûmu saniyeler içerisinde yuttu ve gözden kaybetti.

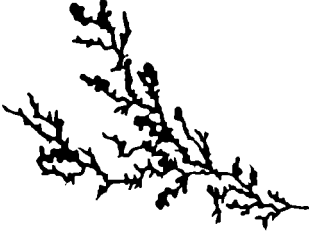
Mahkûmdan geriye kalan yalnızca enseme bastığı sıcak damganın metal iziydi. Damga ikiye bölünmüş, birbirinden hafifçe uzaklaşmış iki yarım daireden oluşuyordu. Aralarında çatlak görünümü vardı. Bu ne demekti, bana bunu neden yapmışlardı, bilmiyordum.

Kunter, "Yancıya dokunan bunu canıyla öder," diyerek kısaca kendini açıkladı. Bakışlarımın mührü kilitlendiğini fark etmiş olacak ki, "Bölücüler ve hainler sıcak mühürle damgalanırlar," diye özür diler gibi fısıldadı.

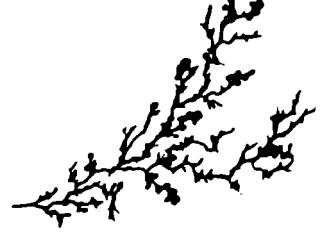
Hemen yanımda dizlerinin üzerindeydi, bana yardım etmek için yalvarır bir vaziyette. Endişe, korku ve öfkeden titriyordu onun da elleri. Oysa benim kimliğimi damgalamışlardı az önce. O birini öldürmüştü ama binlercesi vardı o birinin arkasında. Ve ne yazık ki onları yöneten oydu. Bunu bile bile, halkının bana bunları yapabileceğini bile bile engel olmuştu gidişime.

Ona baktım, gözlerine... Acıyla kavrulurken onu asla affetmeyeceğime dair kendime yemin ettim.

Yeşil Bölge'de adanın yasaklı malları askerlerle el altından ticaret yapılarak sağlanır. Tıbbi malzemeler Yeşil Bölge'nin en büyük ticaret gücüdür. Diğer bölgeler ilaç için Yeşil Bölge'ye bağımlıdır.

BÖLÜM 7

Üç haftadır en çok kullandığım cümle, “Bir kadeh daha,” olmuştum. Şimdi olduğu gibi, bir kere daha. Tamı tamına 176 kere bu cümleyi kurmuştum Bora'nın dediğine göre. Saymıştı, kendimde olsaydım ben de sayabilirdim elbette ama bu cümleyi kurduğum çoğu sefer adımı bile unutmuş vaziyette oluyordum.

Bora, Yeşil Bölge'deki favori barmenimdi. Kadehimi doldururken cimrilik yapmıyordu ve komikti. Yancı olduğum için benden para da almıyordu. Birkaç kere Giray'a benim yüzümden batacağına dair isyanda bulunmuştu gerçi ama kadehimi doldurmaya devam etmişti.

Benden üç yaş büyüktü, esmer ve uzun boyluydu. Kısa saçları ve sinekkaydı tıraşıyla bara gelen çoğu kızın ilgisini çekiyordu. Adımı unutacak kadar sarhoş olduğumda ona müşterilerden birilerini ayarlamaya çalışıyormuşum. Hatırlamıyordum ama o anlatınca komik geliyordu. En azından unutmakla ilgili hedefimde doğru yoldaydım.

Çok içince kendimi unutuyordum. Hatırlamıyordum kim olduğumu, nerede ve ne yaptığımı. Annemi, Esin'i, Caner'i, Sarah'ı ve bu şehre ait ne varsa unutuyor, geceyi saçmalayıp eğlenerek geçiriyordum. Tam olarak üç haftadır, aralıksız. Bu beni ayakta tutan tek şeydi ama gecenin sonunda ayakta durabildiğim pek söylenemezdi.

Ellerim ensemden uyanıyordum her gecenin sabahında. Her sabah o ânın kâbusundan uyanıyor, o ânı yeniden yaşayıp yeniden yandığımı sanıyordum. Bir çığlık boğazımdan kopup duvarlara çarpıyordu. Sonrasında kıyı kenarında değil de yarıktaydı ya da koltukta olduğumu fark ediyordum ama kalbimi buna ikna edemiyordum. Küt küt, sanki boğazıma çıkmış gibi atıyordu gün boyu. Bunu durdurmak için yeniden içiyordum ve kalbim sakinleşiyordu, onun sesini duymuyordum artık.

“Son kadehindi o,” diye azarladı beni Bora. “Anlaşmıştık, son demıştın. Hadi, evine dön. Sokaktan toplayacaklar yine seni.”

Bora’ya kıkırdadım. Dirseklerimi bara yaslayıp yüzüme düşen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırmak istedim ama elime birkaç tel saç geldi. Hemen ardından ellerimi saçlarımda gezdirdiğimde bir tomar saç avucumda toplanmıştı.

Üç haftadır saçlarım dökülüyordu. Bunun sebebi stres ya da bir çeşit depresyon olabilirdi. Öyle olmaz mıydı? Sen yeterince tepki göstermediğinde vücut sana tepki göstermeye başlardı. Yemek yedikten sonra kusmam, midemde alkolden başka bir şey tutamamam ve uyuyamamam ama fazla içince bir yerde sızdığım da kalkamamam bundandı.

Bir döngünün içinde sıkışıp kalmıştım. Düşünmemek için unutmak istiyor, unutmak için içiyor, içince dozu kaçırıp bir yerde sızıyordum ve uyandığımda gece unuttuğum her şey acımadan saldırdığında kendimi yeniden burada buluyordum. İçinden çıkamadığım ve belki de çıkmak istemediğim bir döngüydü bu. Çıkarsam ne olacağını bilmiyordum çünkü.

Gemi bir daha gelmeyecekti. Üç haftadır gelmemişti ve gelse bile o asker gemiye binmeme engel olacaktı.

“Onlar Yeşil Bölge’ye giremiyor.” Kadehimi ısrarla ona doğru uzattım. “Favori barmenim olma nedenin bu!” Elindeki bezle kadehleri siliyor ve beni dikkatle izliyordu. Bezin ucundan yakalayıp onu kendime doğru çektiğimde karnını tezgâha çarptı. “Hadi, son bir kadeh daha!”

Bora, burnundan solurken bir anlığına omzumun üzerinden arkama baktı ve hemen ardından kaldırıp yüzüne tuttuğum kadehimi elimden kaptı. “Son bir kadeh daha, yancı.”

“Yancı deme bana,” diye söylenerek bezi bıraktım. Kolumun tekini tezgâha uzatıp kafamı da üzerine koydum ve ileriye, barın geri kalanına baktım. Bara içip eğlenmek için gelen Yeşil Bölge halkının gözleri arkamda kalan kapının üzerindeydi. Korkmuş gibi görünüyorlardı.

“Yancı değil misin?” diye sorarken kadehi önüme doğru itti. “Yancılık görevlerinden bihaber gibisin gerçi. Siyah Bölge’den çok burada vakit geçiriyorsun.”

Uzandığım kadehi biraz daha önüme çektim ve işaret parmağımı kenarlarında gezdirmeye başladım. Sık sık sesli nefes alıp bırakıyordum. Gözlerimi ancak yarıya kadar açık tutabiliyordum. Midemin bir an sonra alev alacakmış gibi yanması ayrı bir dertti ama olsun, en azından ağlamıyordum.

“Burayı seviyorum,” diye mırıldandım. “Burada herkes bana *yeşil günler* diyor.” Kendi kendime güldüm. “Yeşil tatlı günler.”

“Yani seni burada bulmaları daha zor olduğu için değil.”

“Devin’in buraya giremiyor olma ayrıntısı çok önemli.” Kalkıp kadehi parmaklarımın arasına aldım ve dudaklarıma götürdüm. “Beni hep meydanda yakalıyor. Sürekli sinirli, beni dövmek istiyor.” Sanırım dilim dolanıyordu, emin değildim. Cümlelerimin anlaşılır olduğundan pek emin değildim. “Sanırsın onun gibi haftada onlarca adam öldürüyorum. Alt tarafı içiyorum yahu!”

Aslında tek neden Devin değildi. Siyah Bölge halkıydı. Damgalamışlardı beni ve bunu Kunter’den başka kimse bilmiyordu. Söylememiştim hiçbirine, göstermemiştim. Acımı öfkeme, hüznüme, kaybıma, yasıma yormalarına izin vermiştim. Bilmeleri bir şeyi değiştirmezdi. Zaten ayrıştırılmış, dışlanmıştım ama bu damgayla birlikte aşağılanmış da hissediyordum. Ve ölene dek damgadaki o çatlak olacaktım. Çatlağın ortası derin denizdi ve ölene dek orada boğulacaktım. Aşağılanmış, itilmiş, yakılmış bir şekilde.

Kadehteki içkiyi birkaç büyük yudumda mideme indirdiğimde Bora kadehi elimden kaptıysa da yetişemedi, çoğunu içmiştim bile.

“Bir ay önce alkolden zehirlenmedin mi sen?” diye sordu hafif öfkeyle. “Hadi, toparlan artık. Herkes endişeleniyor senin için.”

Histerik kıkırtım şiddetli bir kahkahaya dönüştü. Bora birilerinin beni içerken ziyaret etmesini sevgiye yoruyordu. Fazlasıyla, benden bile saftı. Bu şekilde kimse beni tehlike olarak görmüyordu. O öfkeli, sürekli sorgulayıp yargı dağıtan Gri olmamam hoşlarına gidiyordu kesin.

“Bir sonraki kareye geçmemi istiyorlar yalnızca,” diye karşılık verdim. “Her piyon gibi, onların istedikleri kareye.” Elimi yumruk yapıp havaya kaldırdım. “Kal derlerse kalacak, git derlerse gideceksin. Diğer bütün Griler gibi öldürülmediğim için ne de şanslıyım ama!”

Gerçek bir samimiyetle, “Elinde bir güç var,” diye fısıldadı ama neden fısıldadığını çözemedim. “Onu neden kullanmıyorsun?”

“Bu, onlar gibi olmak demek. Onlar gibi olmak istemiyorum.”

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp başını beni anlıyormuş gibi salladı. “Pekâlâ, hadi şimdi eve git. Söz, yarın istediğin kadar içebileceksin.”

“Yalan söylüyorsun. Her gün olduğu gibi.”

“Evet, yalan söylüyorum.” Arkama doğru kaçamak bir bakış attı. “Lütfen git. Eğer biraz daha kalacak olursan ve sana bir kadeh daha verecek olursam beni öldürecek.”

“Onu yalnızca ben görüyorum sanıyordum.” Omzumun üzerinden arkama baktım. Kunter kapının önünde, omzunu kapıya yaslamış bir vaziyette duruyor ve beni izliyordu. “Kendi kendime içinden geçebileceğime dair bahse bile girmiştin.”

Bora şaşkın bir şekilde, “Ne?” dediğinde işaret parmağımı Kunter’e doğrulttum. “Hayaletlerin içinden geçebiliriz.”

“Hayalet olması için bir ölü olması gerek ama adam bayağı yaşıyor şu anda.”

Parmağımı kendime çevirip alnımın ortasına bastırdım. “Burada ölü.”

Bar tezgâhının üzerindeki dirseğim kaydığında tabureden düştüm. Hızır gibi yetişip yakaladı beni, Bay Hayalet. Yalnızca ellerinden kurtuldum, ona tek kelime etmedim. Konuşabilseydim *beni kurtarmayı bırak*, diyecektim ama hayır, onunla asla konuşmayacaktım.

Yüzüne bile bakmadan bar kenarında kayıp tezgâhın arkasında kalan hoparlöre uzandım ve kısık seste çalan müziğin sesini yükselttim. Şebnem Ferah’tan *Fırtına* çalıyordu. Dudaklarımın arasından bir kıkırtı kaçtı. Ellerimi tezgâha bastırıp tabureye çıktım ve hemen ardından da tezgâha ayak bastım. Bora inmem için yakarmaya başladıysa da çok geçti, şarkı ve ben, evet, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne geçmişin ne geleceğin. Ne de izlerin...

“*Korkmuyorum, ben buyum, böyleyim, ah.*” Tezgâhtan kaptığım bir şişe şarap artık benim mikrofonumdu ve bardaki Kunter’e korkuyla bakan Yeşil Bölge halkı da seyircim. “*Yarınlar kadar yakın içimde fırtına.*” Tezgâhta birkaç adım ilerledim. Neredeyse düşecek gibi olduysam da hemencecik toparladım. “*Bu dalgasız deniz durgun, aldatır, inanma.*”

Seyircilerimden bazılarının bütün ilgisi şimdi üzerimdeydi. Sesim kötü değildi, önceden şarkı söylemeye bayılırdım da. Şimdiye

yalnızca çok sarhoş olduğumda söylüyordum. Bu bana inanılmaz bir keyif verirken nasıl oluyorsa özgür hissettiriyordu.

"Yaşlanıp gururumun kambur sırtına. Kendime rağmen durmam, basar giderim!"

Mikrofonumu görevine çağırdım ve şişenin tıpasını çekip çıkardım, onu omzumun üzerinden arkaya salladım. Şişeyi ağzıma diktiğimde seyircilerimden alkışlar, çığlıklar yükseldi.

Her şeyi unutacaktım.

Her şeyi.

Kendimi.

Onu.

Herkesi.

Yaşadıklarımın her zerresini.

Acımın her tutamını.

Şişeyi ağzımdan çekip yeni nakarata, *"Nereye gider yollar?"* diye başlamıştım ki Bora şişeyi elimden kaptı. Henüz ona itiraz edecek vakti bulamadan bacaklarımdan yakalandım ve biri beni omzuna attı.

Bir an için bunu umursamadım. Şarkı söylemeye ve unutmaya devam ettiğim sürece nerede olduğumun bir önemi yoktu. Bir an sonra ise gözlerimi hafif çevirmemle gri saçlar görüş açıma girdi ve Kunter'in omzunda olduğumu anladım.

Gri. Ve her şeyi yeniden hatırlıyorum şimdi. Ensemdeki yanık sızlıyor, yeniden ve yeniden kızgın ateşte kavruluyorum. Müziği hâlâ duysam da eşlik edemiyorum. Özgür değilim işte, asla da olamayacağım. Her şey burada, benimle. Hiçbirini unutamayacağım ve kurtulamayacağım onlardan.

Kunter ben onun omzundayken bardan çıktı ve Yeşil Bölge sokaklarında ilerlemeye başladı. Onunla konuşmayacaktım. Bu yüzden ondan beni derhâl yere bırakmasını da isteyemezdim ama beni yere bırakmalıydı. Ne şekilde olursa olsun. Bana dokunmamalı, benden uzak durmalıydı. O bir hayaletti, kafamın içinde çoktan öldürmüştüm onu ben.

Tek çare belliydi. Dirseğimi geriye ittim ve elimi saçlarına uzattım. Saçlarına asılıp geriye doğru çektiğimde dudaklarının arasından bir inilti kaçtı ama beni bırakmadı. Ben onun saçlarına asıldıkça o bacaklarımdan daha da sıkı tuttu.

Dışarıdan küçük birer çocuk gibi görünüyor olmalıydık. Onun saçlarını çekiyordum ve o da gücüyle beni omzunda tutuyordu. Birbirimizle konuşmuyorduk da.

Saçlarını biraz daha çekiştirip ayaklarımı sallamaya başladım. Bacağına, dizine ya da bacak arasına, nereye denk gelirse orasını tekmeleyecektim. Bunu fark etmiş olacak ki burnundan soluyarak beni yere indirdi. Saçlarını ayaklarım yere basana dek bırakmamıştım ve bu yüzden bir anlığına önümde diz çökmüştü.

İlk anda dengemi bulmam imkânsız göründü. Geriye doğru tökezleyip ellerimi havaya kaldırarak dengemi bulmaya çalıştım. Omzundan indim inmesine ama dünyam sallanırken düz bir şekilde yürümek pek de kolay değildi. Yüzüne bile bakmadan yanından geçip bir sağa bir sola, bir şekilde ilerlemeye çalıştım ama nereye gittiğim belli değildi. Yalnızca gidiyordum.

O da peşimdeydi, her zamanki gibi. Beni Yeşil Bölge’de rahatsız ettiğinde ancak o zaman çıkıyordum buradan. Sonra da Devin beni meydanda yaka paça yakalıyordu. Duş almaya zorluyor, yemek yediyor ve kusmamam için başımda bekliyordu. Devinlerle yaşıyordum, onunla aynı yatağı paylaşıyordum.

Bir sokak ayrımında durdum. Sağa mı sola mı? Bilemedim şimdi. Biraz düşünürsem hatırlayabileceğime emindim. Sağa döndüğümde Kunter’e çarptım. Demek sola gitmem gerekiyordu.

Tek kelime etmeden sola dönmek istediğimde yeniden önüme geçti ve ona bir kez daha çarptım ama bu kez daha sert çarpmıştım. İyice dönen başımı tutarak geriye doğru adımladığımda her şey birbirine girdi. Bir şeye, aslında kendi ayağıma takılıp kalçamın üzerine yığılmak için savruldu. Kolumdan yakaladı ama ben sarhoş olsam bile ondan nefret etmeye devam ediyordum. Tırnaklarımı eline geçirdiğimde bunu beklemediği için parmaklarını açtı ve ben önce kalçamın üzerine düştüm, ardından sırtüstü yere yığıldım.

Gölgesi üzerime düştü. “Daha ne kadar böyle devam edeceksin?”

Sert sesinde alaydan eser yoktu. Ne kadar ciddi olduğumu anladığından ciddiyetle yaklaşıyordu bana. İlk iki hafta suratına ateş püskürtmemden korktuğundan olsa gerek karşıma çıkmamıştı ama son bir haftadır kuyruk gibi peşimdeydi. Devin’in dediğine göre ilk iki hafta da çok uzağımda değildi ama en azından ben onu görmemiştim. Şimdiyse inada bindirmişti, onunla konuşmam için diretiyordu

ama hayır, K  t  lerin Şehri yansa yine de konuşmayacaktım. Benim unutmam gereken acılar vardı ve nefretimi p  sk  rteceğim Şanslı kişi olarak da onu ŐeđmiŐtim.

“Bug  n ne kadar içtiğinden haberin var mı senin?”

Daha da eđilmiŐ olmalıydı   nk   nefesi suratıma çarpmıştı. Benim nefesim i ki kokarken onunki nane kokuyordu. Ne kadar i tiğimden de haberim yoktu, Bora bir Şeyler s  yl  yordu ama hatırlayabildiğim s  ylenemezdi.

“Alkol zehirlenmesi bitti, sıra alkol komasında demek.”

 eneme dokunduğunda bir çırpıda ittim onu. G  zlerimi açıp suratına da bakmıyordum. Birazdan yerden kalkacaktım ama başım zemini bulamayacağım kadar çok d  n  yordu   nk   elimi bir t  rl   zemine bastıramamıştım.

“Alkolden zehirlenseydin tabii.”

G  zlerimi açtığımda burun buruna geldik. Ya da algılarım yeterince açık olmadığı için onu çok yakınımda sanıyordum. Mavilerinin içine bakmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Elimi kaldırıp onu itmek istedim ama önce elimden yakaladı, ardından belimi kavrayıp beni ayağa kaldırdı. Bu ani hareketi y  z  nden yery  z   iki katı sallanmaya başladı. Kusmak istiyordum.

“Şu h  line bak,” diye azarlamaya başladı beni. “Gelsin de biri seni   ld  rs  n diye bekliyorsun. Sessiz bir nefret duyuyorsun. Sessizlik kaybetmektir, Gri.”

Kaybedecek bir Şeyim yok, demek isterdim ama hayır, sessizlik yeminimi tutacaktım. Nefret, elimde kalan tek Şey. Beni bir tek senden, halkından, bu koca Şehrin neredeyse tamamından nefret etmek ayakta tutuyor.

Ellerini itip yanından geçtim ve arkasında kalan sokağa doğru savsak adımlarımla ilerledim.     hafta nefret duyup bir anda ona kucak açacak değildim. Beklediği buysa r  yasında g  r  rd  . Kararlarıma saygı duymayıp yoluma çıkan bir adamla işim olmazdı.

Yanıma yetişti. “B  t  n nefretinin sahibiyim, neden?”

Bir de soruyor, utanmaz.

“Gitmeni istemedim yalnızca. Sana başka hiçbir Şey yapmadım.”

Karşımda durdun ve damgalanmama neden  oldun.

“Hâlâ yancımsın. Sen beni düşmanın olarak görse de ben seni asla karşımda görmeyeceğim. Şimdiye kadar sana söylediğim ne varsa hepsinin arkasındayım. Bu ne kadar sürerse sürsün.”

Yeşil Bölge'den çıktım ve kendimi meydandaki direğin altına bıraktım. Güneş buradaki mama kabından yemek yiyordu. Geldiğimi görünce yemeyi bırakıp hâlîme baktı. Karnından yakalayıp kucığıma koydum onu. Tam karnını sevecektim ki bana tısladı. Başta anlayamadım ne olduğunu ama sonra karnını fark ettim.

Karnı şişti.

Hamileydi!

“Sen ne yaptın!” Dudaklarımın arasından şaşkınlık dolu bir inilti kaçtı. “Hamilesin. Daha dün bebektin, ne ara bebek doğuracak kadar büyüdün sen?” Sağıma soluma dönüp etrafa baktım. “Nereden buldun kocayı?”

Güneş patisini kaldırıp göğsüme bastırduğunda yumuş yumuş oldum. Onu kendime çekip sarıldım. Adaya düştüğümde minicikti, el kadardı. Şimdiyse gözümde hâlâ minicik olmasına rağmen anne olacaktı. Acaba kaç tane doğuracaktı? Onlara burada nasıl bakacaktı? Ya başına bir şey gelirse? Ya bebekler annesiz kalırsa?

Birdenbire ağlamaya başladım. “Onları bırakma, Güneş.”

Kısa sürede kendimden geçtim. Öyle içli ağlıyordum ki sanki hiçbir zaman ağlamayı kesemeyecektim. Oysaki haftalardır tek damla gözyaşı dökmemiştim.

“Gri Hanım.”

Kunter yanıma eğildi ve ıslanan yüzümü çenemden tutarak kendine doğru çevirdi. Gözyaşlarımı silmeye kalktığında tek elimi Güneş'ten çekip onu durdurmak istedim ama bu kez o beni durdurdu. Bir eliyle ona uzanan elimi tutarken diğer eliyle gözyaşlarımı siliyordu.

“Anlıyorum seni,” diye mırıldandı. “Yemin ederim artık anlıyorum.” Uzanıp alnımdan öptüğünde elimi kurtarmaya çalıştım ama sıkıca tutmuştu ve bu kez bırakmaya ya da karşı koymama izin vereceği yoktu. “Özür dilerim, karşımda durmamalıydım. Seni damgalamalarına engel olamadığım, buna neden olduğum için affet beni.”

Zar zor açık tuttuğum gözlerim sonunda onun gözlerini buldu. Birer yıldızı andıran gözleri endişeyle parlıyordu. Pişman gibiydi ama

biliyordum, bir daha olsa bir daha yapardı. Ve sorsaydım ona, eminim ki farklı bir cevap vermezdi bana.

“Seninle yaşamayı özledim, Gri Hanım.”

Gözlerinin içine baksam dahi dudaklarım mühürlüydü.

“Seninle kavga etmeyi özledim.”

Göğsüm, derin ve düzensiz nefeslerle yükselip alçaldıkça, boğazımda düğümlenen hıçkırıklar birer birer çözülüp titrek bir fısıltı gibi dudaklarımın arasından kaçıyordu. Gözyaşlarım kirpiklerime kadar yükselmişti ama daha fazla dökülmesini istemiyordum. Onun gözlerinin içine bakarak ağlamaya devam edemezdim. Yas ve nefret beni yeterince güçsüz göstermişti zaten, bunu ben seçmiş olsam bile bundan da nefret duyuyor ve hatta gün geçtikçe bunu seçtiğim için kendime de öfkeleniyordum.

“Ben aslında...” dedikten sonra devam etmeden önce uzanıp parmağının ucuyla göz pınarlarıma dolan gözyaşlarımı sildi. “...seni özledim.”

Ben sert kayaydım, o da hırçın deniz. Durmadan çarpıyordu bana ve her çarpışında zarar veriyordu. Sonra da sakinleşiyordu, bir arada iyi oluyorduk ama bir sonraki fırtınanın ne zaman çıkacağını ve şiddetini bilemezdik. Şiddet yeterince yükseldiğinde kaya parçalanabilirdi ama denize bir şey olacağı yoktu.

Bu yüzden deniz olmak istemiştım ama bir kaya parçası olmak zorunda kalmıştım.

Boğazıma oturan yumruyu yutkunarak bastırmayı denedim ama her seferinde daha da büyüdü, nefesimi iyice daralttı. Titrememesi için sıkıttığım dudaklarımı birbirine bastırsam da çenem inatla sarsılıyordu.

Gözlerim odaklanmakta zorlanıyordu, bulanık görüyordum her şeyi ama yine, her zaman olduğu gibi en net olan şey oydu. Başımı dik tutmak için uğraşıyordum ama bedenimin hafifçe sallanmasına engel olamıyordum. Gözlerimi iyice kısıtım, öfkem sarhoşluğumun arasından kendini göstermeye çalışıyordu.

Hiçbir hissi tam olarak sahiplenemeyince bir kahkaha attım ama içinde ne neşe vardı ne de samimiyet. Boş bir gülüştü, alaycı ve acıran. Kızgın mıydım? Üzgün müydüm? Sarhoş muydum? Yas mı tutuyordum? Belki hepsi birden. Ama bildiğim tek şey vardı: İçimdeki zehri akıtmak istiyordum ama hangi kelimeyle, hangi çığlıkla yapacağımı

bilmiyordum. Yalnızca bu sefalet sona ersin istiyordum ama yarın sabah acıyı kalbimde hissettiğimde bu döngüye kendi isteğimle yeniden gireceğimi de biliyordum.

Kunter'den biraz olsun empati beklercesine ona kilitlenmiştim. Bu bakış âdeta bir yalvarış gibiydi; ne öfke ne de sarhoşluğun ötesinde, içimde kaynayan acının bir nebze de olsa anlaşılıp kabul görmesini istiyordum. Yalnızca onun tarafından.

"Hatalıyım," dedi sonunda, sessiz yakarışımı duymuş gibi. "Hatırlayınca canının bu kadar yanacağını bilmiyordum. Öfkeyle ayağa kalktığını ve öfken benim yüzümden karşılıksız kaldığında kendi kendini yiyip bitireceğini bilmiyordum. Seni kaybetmekten korktum."

Tuttuğu elimin içine bir şey bıraktığında bulanık gören gözlerimi avucuma çevirdim. Bu bana Giray'ın verdiği küçük gri bayraktır. O gece görememiştim ama şimdi görebiliyordum, bayrak gümüştü ve parlıyordu. O gün kıyıda düşürmüş olmalıydım.

"Ne olmak, kim olmak istersen istersen ol. Her hâlin kabulüm ama asla Gri Hanım'ım olmaktan da vazgeçme. Sen vazgeçsen de ben vazgeçmeyeceğim senden."

Parmaklarımı itip avucumu kapattığı sırada Siyah Bölge'den hışımla çıkan Devin, "Buldum seni," diye bağırarak yanımıza geldi. Neye uğradığımı şaşırdım diyemezdim. Kunter benden daha çok şaşırmıştı Devin'in gelişine. "Bir daha o bölge senin bu bölge benim gezecek olursan vallahi kıracağım bacaklarını." Kolumdan tutup beni yukarı çektiğinde Güneş hırslayarak kucağımdan atladı. "Ulaşamayacağım deliklere saklanmayı bırak!"

Devin'in arkasından gelen Rüzgâr, Kunter'e el sallayıp kaş göz yaptıktan sonra, "Üç hafta önce anne oldu bu kadın," dedi eğlenceli bir tavırla. "Öldürmeyi bile bıraktı."

Devin iki kolumdan yakalayıp beni ayakta tutmaya çalıştı ama çok zordu çünkü dizlerim titriyordu. Rüzgâr bunu fark etmiş olacak ki hemen bir kolumdan tuttu ve elini de belime sardı. Bu rutin bir şeydi, üç haftadır sıklıkla yaşıyordu.

"Alt tarafı biraz içtim," diye sızlandım. "Bölgeleri keşfe çıkmıştım."

"Tabii," diye mübalağa etti Rüzgâr. "Yanında çakmak yaksam havaya uçarız."

Evet, uçabilirdik.

Rüzgâr sanki yanı başımızda kaşları çatık bir şekilde dikilen Kunter'i yeni fark etmiş gibi ona doğru dönerek, "Ah, siz de mi buradaydınız, öncüm? Keşke Yekta'yı arayacağımıza sizi arasaydık, her zamanki gibi daha kolay bulurduk onu. Takip cihazı gibisiniz, gözünüzün önünden ayırmıyorsunuz. Ben zaten hep sizden yanaydım."

Kunter ona kaçamak bir gülüşle karşılık verdiğinde dirseğini karnına geçirdiğim Rüzgâr ikiye bükülerek inledi. Bu sırada denizimiz sarsıldığında, Devin küfrederek sıkıca tutmaya devam etti beni. "Yancı neredeyse öncü onu görebileceği mesafededir." Siyah Bölge'ye doğru harekete geçti. "Yemin ediyorum kendimi seni dövmemek için çok zor tutuyorum."

Siyah Bölge sokaklarında ilerlerken bir sağa bir sola kayıp duruyorduk. Ben bu hâlimize gülerken Rüzgâr bunu bir çeşit dansa çevirmişti ama Devin pek öfkeliydi ve yol boyunca ölüm tehditleri yağdırarak bize bir çeşit ölüm şarkısı söyledi. Rüzgâr sıklıkla omzunun üstünden arkaya bakıyor, Kunter'in bizi takip edip etmediği hakkında anlık haber veriyordu. Bu ise Devin'i iyice çileden çıkarıyordu çünkü Kunter'den iğne ucu kadar bile hoşlanmıyordu ama Rüzgâr için aynı şeyi söyleyemeyecektim.

"Tamam, malikânesine doğru döndü," diye bilgi verdi Rüzgâr. "Artık dedikodusunu yapabiliriz." Devin'e kaçamak bir bakış atarak kulağıma doğru yaklaştı ve benimle kafa kafaya verdi. "Hâlâ etkilenmiyorsan kalbinin varlığından ben de şüphe edeceğim."

Devin bunu duyarak, "O daha nereye adım attığını bilmiyor," diye araya girdi. "Kütük gibi sarhoş, görmüyor musun? Ne olduysa sabaha unutacak. Aklını karıştırıp durma, Rüzgâr."

Başımın üzerinden Devin'e bakı. "Unuttuğu falan yok, unutmuş gibi yapıyor." Bana geri döndü, kafalarımızı birleştirdi. "Gördüğüm en yakışıklı kuyruk. Kötülerin kötüsü diye anılması dışında hiçbir sorun yok. Buraya tıkdıldın kaldın zaten. Bence hiç vakit kaybetme, gir öncüyle ziyafet çek."

Devin beni kendine doğru çekip Rüzgâr'ın ensesine bir şaplak indirdi. "Kızın aklına neler sokuyorsun öyle? Gurursuz mu bu kız, aptal mı? Üç günlük zevkler için karakterinden ödün verir mi insan?"

Omzumu duvara yaslayarak ayakta durdum. Rüzgâr ellerini beline yerleştirerek üstten üstten Devin'e baktı. "Üç günlük zevk mi? Adam peşinde kul köle oldu, görmüyor musun? Sen o adamın diğer mahkûmlara nasıl davrandığını unuttun mu? İçinde bir gram iyilik varsa onu da yalnızca Yekta'ya saklıyor."

"Ve o bir gram iyilik bittiğinde herkese nasıl davranıyorsa öyle davranacak ona da."

Bu cümle bana tokat gibi çarptı. Rüzgâr'ı da bir çırpıda susturdu. Gökyüzüne baktım, yıldızlara. Yalancı suretleri tanıyabilmeyi dile-dim. Karşımda da olsa yanımda da.

Rüzgâr savunma olarak, "Ama adam bir içim su," diye karşılık verdiğinde Devin onu kovalamaya başladı.

Onlar tartışmaya devam ederken binadan içeri girdim. Duvara tutunarak, pek de sağlam olmayan adımlarla ilerleyip merdiveni buldum, tırabzanı yakaladım ve kendimi yukarı çeke çeke basamakları çıktım. Kapının önüne oturup sırtımı yasladım. Devin yukarı çıktığında kapıyı açardı ve beni de sürükleyerek içeri götürürdü. Bir adım daha atacak durumda değildim. Ayak ucuma kusmamak için kendimi çok zor tutuyordum.

En azından farkındalığım azalmıştı ve canım acımıyordu. Başım dönebilirdi, midem kaynayıp kusma noktasına da gelebilirdi ama kalbin acısına dayanmak çok güçlü.

Kapı açıldı. İşte bunu beklemiyordum. Sırt üstü içeri doğru yığıldığımda kapıyı açan Kaan tepemde gülmeye başladı. Saçları ıslaktı, üstü de çıplak.

Evin içinde tişörtsüz gezmeye bayılıyordu. Bıçaklarını kullanmadığı zamanlarda ise genelde gülümsüyordu. Neredeyse her gün Riyaz'la birilerini avlamaya çıkıyorlardı. Ellerindeki kan lekelerini çıkarmak için banyoda çok zaman harcıyorlardı. Bazı geceler Devin'in dırdırını dinlememek için eve sarhoş birhâlde gelip salondaki koltuğa yatıyordum. Sabaha karşı eve geliyorlardı ve sessiz olduklarını sanarak bugünlük görevlerini nasıl da yerine getirdikleri hakkında gülerек konuşuyorlardı. Kötüleri avlamak onlar için bir görevdi. İnsani bir görev olmadığı kesindi.

Onları allak bullak olmuş bir kafayla dinlerken aklıma Kunter'in kıyıda bir çırpıda, gözünü bile kırpmadan öldürdüğü genç adam geliyordu. *Yancıya dokunan bunu canıyla öder.* Beni öldürmeye çalıştığı için kurallara göre idam edilmeliydi, bunu bilerek canıma kastetmişti. Fakat yine de bütün bunlar alışılması zor şeylerdi. Onlar içinse çocuk oyuncağıydı, hayatlarının basit bir parçası. Kunter için de Kaanlar için de. Siyah Bölge'nin tamamı için olduğu gibi.

"Ah, kapıma bir melek düşmüş." Kollarımdan yakaladı ve beni biraz daha içeriye doğru çekerken ayağa kaldırdı. "Ama bu melek zil zurna sarhoş. Yoksa alkolü fazla kaçırdığı için cennetten mi kovulmuş?" Koltuğa oturmama yardım ettikten sonra yanıma oturdu. "Cehenneme hoş geldin, meleğim. Burası biraz sıcak, haberin olsun."

Masum olduğumu öğrendiğinden beri bana *meleğim* diyordu. Onun için ben yeni açmış bir çiçek kadar temiz ve güzeldim. Bana daha çok şey anlatır olmuştu. Dediğine göre artık en çok bana güveniyordu çünkü melekler yalan söylemezdi. Oysa ensemde hainlik ve bölücülüğün damgasıyla dolaşıyordum.

Şeytanın ininde bir melek, kanatlarını ne kadar koruyabilirdi ki? Kanatlarını kaybettiğinde her şeyini kaybetmiş olurdu.

Her şeyimi kaybedeli çok olmuştu.

Sola doğru yığılıp başımı yastığa bastırdım. Bacaklarımı toplayıp karnıma doğru çektim. Bir noktada uyuyup kalırdım.

"Sen uyuklarken güncel dedikoduları anlatayım," diye söze girdiğinde ister istemez dinledim onu. "Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in sessizliğinin nedenini çözdük. Meğer senin yerine Yeşil Bölge Öncüsü Giray'ın boğazına çökmüş. Yeşil Bölge'nin refah düzeyini düşürmek için birtakım işler peşindeymiş. Sinan anlattı. Giray, Amber'i geminin gelmesini engellememesi konusunda çok ciddi bir şekilde uyarmış. Eğer gemi gelmezse Yeşil Bölge artık Kırmızı Bölge'ye tıbbi malzeme, ilaç, panzehir gibi ihtiyaçların tedarikini kesecekmiş. Tabii bu, Amber'i çıldırtmaktan başka bir işe yaramamış."

Çok yanlış bir hamleydi. Sessiz kalması daha çok işe yarardı. Yine de ona kızamazdım, aksine minnettardım. En azından bana yardım etmek için bir şeyler yapıyordu. Üstelik bunu yapmak zorunda bile

değildi. Yalnızca bu hâlim onu üzdüğü için bir şeyler yapmak istemişti. Beni bölgesinde her gördüğünde durumuma içerliyordu.

“Mirza hâlâ yancısını seçemedi. Yancı ringleri her gün kuruluyor, günün yarısını alıyor ama yine de bir galip yok çünkü her kazananın karşısına yeni bir rakip çıkıyor. Bu sonsuz bir döngü, Mirza bu işi ringde halletmek yerine kendi seçmeli. Şehre bir Gri düşerse havada kapacağına yemin edebilirim.”

Gözlerim titreşerek kapandı. Uyuyup kalmak üzereydim.

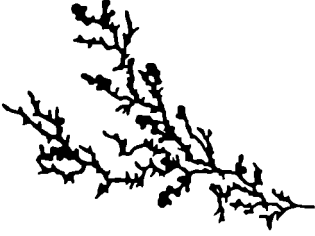
“Asil’le Öncü Kunter’in kıyıda tartıştıklarına dair bir bilgi aldım ama ne için tartıştıklarını bilemiyoruz maalesef. Fakat yine de bana tahmin etmesi zor gelmedi.”

Ona tekme attığımda koltuktan düştü. Haberler bu kadardı.

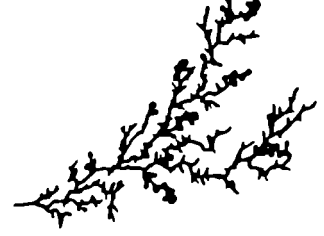
Düzenleme

Ny.ozlem

Siyah Bölge'de ölüm tiyatroları sahnelenir. Ölüm tiyatrolarında hain ve bölücü damgalılar sahnede farklı hikâyeler yaratılarak işkencelerle öldürülür. Biletler ilk dakikadan tükenir.

BÖLÜM 8

“Yancının bizimle yaşaması tek avantajımız.”
“Ve en büyük dezavantajımız.”

“Ona dokunamazlar.”

“Ona dokunamadıkları için bize dokunacaklar.”

“Gri savunucuları var.”

“Gri karşıtları tarafından birer Gri gibi sokaklarda kovalanıp acımasızca öldürülüyorlar. Hain ve bölücüler bir çeşit sıcak damgayla işaretleniyormuş. Bu ara çok fazla damgalı görmeye başladım fakat ne yazık ki ertesi gün de cesetleri çıkıyor karşımıza.”

“Bu nasıl oldu?”

“Demek Siyah, sandığımız kadar karanlık değilmiş, içlerinde aydınlığı arayanlar varmış ve Gri onlara ışık olmuş.”

“Bunca Siyah’a karşı birkaç Gri savunucusu. Siyah her zaman boğar.”

“Ama yeterince beyaz katarsan siyah, griye dönüşür.”

Masanın etrafında toplanmıştık. Tepemizde tek bir ışık yanıyordu, diğer ışıklar kapatılmıştı. Solumdaki Devin, sağımdaki Kaan, karşımdaki Riyaz ve yanımdaki Rüzgâr hararetle bir şekilde Siyah Bölge’nin gündeminden konuşuyorlardı. Aslında gündem ben şehre düştüğümünden beri olduğu gibi Gri’ydi.

Sarhoş değildim, bugün yeniden Kunter’le karşılaşmamak için dışarı çıkmamaya karar vermiştim. Bu da beni onları dinlemek zorunda bırakmıştı. Onlar şehirle ilgili her şeyden haberdarken ben değildim. Şehre ait olmadığımı inandığım için iyi körü ne varsa gözden çıkarmıştım.

Durumlar sandığımdan kötüydü. Kunter’le öncü ve yancı olarak bölgede karşı karşıya gelmemiz ve apaçık düşmanca tavırlar

sergilememiz halkı bölmüştü. İçlerinde biraz olsun ışık kalanlar sokaklarda beni savunmaya başlamışlar ve benim gibi damgalanmışlardı. İçleri ve zihinleri tamamen kararmış olanlarsa kendilerini onları yok etmeye adanmıştı. Bir Gri savunucusunu koruyan bir Siyah'ın dükkânı bile kendisiyle birlikte yakılıp yok ediliyordu. Henüz hiç şahit olmadığım, izlemediğim ve asla izlemek istemeyeceğim ölüm tiyatrolarında uyduruk hikâyelerle katlediliyorlardı. Gri savunucularının seslerini bastırmak en büyük hedefleri hâline gelmişti ve oldukça acımasızlardı.

Devin bana eğer sokaklara normal bir kafayla çıkacak olursam her şeyi görebileceğimi söylemişti. Her halk bölünmeye mahkûmdu fakat Siyah kolay kolay bölünmezdi. Zaten çok büyük bir çoğunluğun dudaklarından yalnızca Kunter'in adı dökülüyor, yalnızca ona saygı duyuyorlardı. Gri diyenler azınlıktaydı ve şimdiye kadar hepsi katledilmişti. Geride kalanlar varsa da sessizliklerini koruyarak hayatta kalmaya çalışıyorlardı.

"Gri, Siyah Bölge yancısı. Tek yapması gereken Siyahların atasıyla konuşmak."

"Aklını karıştırmak."

"Onu gri tarafa çekmek."

"Öncü, halkının birbirini katletmesiyle ilgilenmeyebilir ama Gri ile yakından ilgileniyor."

Devin elini masaya çarptı. Riyaz, Rüzgâr ve Kaan'dan yükselen sesleri kesti. Siyah sürmeleriyle bakışları oldukça tehlikeli görünüyordu. "İsterseniz bir de Yekta'yı Öncü Kunter'e sunalım? Menfaatlerimiz için koynuna sokalım?"

"Onu kastetmedik," diye kendini savunmaya geçti Kaan. "Onlar gibi olmak istemiyorsa onlardan biri gibi davranıp yılanın başını ezsin diyoruz."

"Yekta'nın yılanın başını ezmek gibi bir derdi yok. Tek isteği yasını tutmak ve şehirden çıkıp kurtulmak, adaleti sağlamak."

"Adaleti sağlamak," diye parmağını kaldırarak ayağa kalktı Riyaz. Koca cüssesi yüzünden yüzünü görebilmek için hepimizin kafasını kaldırması gerekti. "Adalet arayışımızdan gelmedik mi buraya? Türkiye cıvı cıvı, Kötülerin Şehri sistemi insanları korkutup kötülükten

geri pűskűrttű. Dıřarıda her Őey harika, azınlıkta kalan gerçekten kalbi kűtű olanlarsa iřte burada ve diğeri adalarda.” Kollarını sanki bűtűn Kűtűlerin Őehri’ni içine sığdırabilirmiş gibi iki yana açtı. “Sahiden birer canavarlar, bűyle vahřileriyle ben dıřarıda karřılařmadım. Her geçen gűn birbirlerini daha da besliyorlar. Bir yıkım olduėunu ve sistemin bozulduėunu dűřűnsene. Bűtűn bu Őeytanlar İstanbul sokaklarına dalsa birkaç saat içinde űlke dűřer.”

Her Őeyi daha az ciddiye alan Rűzgâr, “Abartmakta űstűne yok,” diye mırıldandı. “Bu aralar fazla kitap ve eski gazeteleri okuyorsun. Yeřil Bűlge’de bir kitapçı varmış. Burada bir kitapçı, pek kitap da yok ama Gri sana Yeřil Bűlge’den kafanı rahatlatacak kitaplar getirebilir.”

“Őu bulduėun laboratuvarıda gece gűndűz zehir űretirken olanları kaçırıyorsun,” diye homurdandı Kaan. “Őu an keyfin yerinde olabilir ama ansızın camı çerçeveyi indirip seni de keyfinden ettiklerinde gűreceksin asıl karanlıėı.”

“Bana dokunmayan yılan bin yařasın taktiėi iře yaramaz diyorsun,” diye sűylenerek arkasına yaslandı Rűzgâr. “Oysa bu ara âřık olmak istiyordum.”

“Ařk mı?” diye sordu Kaan. “Kűtűlerin Őehri bu hâldeyken?”

Kaan, severek izlediėim eski bir diziden alıntıyı evirip çevirip kořullarımıza uydurduėunda dudaklarımda zayıf bir gűlűmseme belirdi. Bunu gűren Devin, “Konu ařk olunca demek ilgini ekebiliyoruz,” diyerek yanařtı bana. “Fakat bilmelisin, tatlı Gri’m, ařk can yakmaz ve yalanlar űzerine kurulmaya bayılır.”

Tam o anda pencereden içeriye bir Őey fırlatıldı ve cam kırıldı. Ŭzerime gelen molotoftan son anda Devin beni odanın bir kűřesine fırlatarak kurtardı. Molotof kısa sűrede halıdan başlayarak bir yangın çıkardı.

Hepimiz bir yana saılmıřtık. Riyaz yangını sűndűrmeye çalıřırken Rűzgâr ceketindeki ateři sűndűrmeyi deniyordu. Kaan, Rűzgâr’ın ceketini çıkarıp atarken Devin bir kova suyla Riyaz’a yardım etti. İşler dűzeldi sandıėımız anda bir molotof kokteyli daha camdan fırlayarak içeri girdi ve koltuklar alev aldı. Hızlı műdahale edilmezse bu alevler evi yakardı. Devin’in odasına kořtum ve battaniyeyi çekip aldım.

Salona geri dönüp battaniyeyi ateşin üstüne attım ve yangını oksijensiz bıraktım.

Hızlı müdahalem sonrasında diğerlerinin de yardımıyla yangın söndü fakat evde daha fazla durmamız mümkün değildi. Bunu bizi dışarı çıkarmak, savunmasız bırakmak için yaptıkları çok açıktı ve biraz daha burada kalırsak evin içinde yanabilirdik.

Bir kez daha yanmayacaktım.

Diğerleri silahlarını, bıçaklarını alırken ben ekipmansız apartmana çıktım ve hızlıca merdivenleri indim. Onlar geride kalmıştı ama bir önemi yoktu, ben yancıydım ve yancıya dokunan bunu canıyla öderdi.

Birdenbire öfkelen dim, bütün bu olanlar benim vurdumduymazlığımı ve sakinliğimi üstümden çekip aldı. Sokağa çıkacak, bunu kim yaptıysa hesabını soracaktım. Sonra da Devinler onu öldürürken yalnızca izleyecektim ve karşı koymaya çalışanlar olursa buna yancı emri diyecektim.

Elime güç mü vermişlerdi, o gücü onlara karşı kullanacaktım.

Beni bir daha mı yakacaklardı? Yakacaktım o hâlde onları.

Apartmandan sokağa çıktığımda binanın önünde molotofla yanan iki Siyah vardı. Can çekiyorlardı ama bir an sonra acı bile hissetmeyeceklerdi çünkü sinirleri yanıyordu. Bir an sonra ikisi de hareketsiz kaldığında dehşetle açılan bakışlarım sokağın diğer tarafındaki kıpırdanmayı fark etti. Siyahlar içerisindeki bir kadın orada öylece duruyor ve beni izliyordu.

Onu hatırlıyordum. Yüzünü görmesem de adını bilmesem de. O, Kunter'in İsimsizlerinden biriydi. Sarah'ı yukarıdaki beyaz eve getirmişlerdi ve Kunter bu şehirde en çok onlara güveniyordu.

Siyahlar içerisindeki kadın onu fark ettiğimi görünce bakışlarını bir an bile üzerimden ayırmadan başını hafifçe eğerek sanki beni selamladı ve hemen ardından gözden kayboldu.

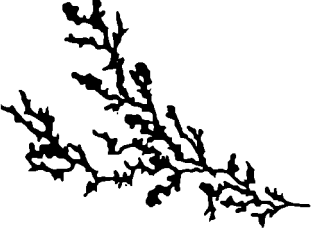
Kunter her zaman beni izliyordu. Bazen kendi gözleriyle olmasa bile her daim nerede ve ne yaptığımdan, bana ne yapılmak üzere olduğundan haberdardı. O sandığımdan güçlüydü. Çünkü sadakat en büyük güçtü. Ve ona sadakatsizlik yapanlar ölüme mahkûmdu. Yancısına dokunmak sadakatsizlikti. Karşı karşıya olsak da.

İsimsizleri peşime taktığına göre iş gerçekten büyük ölçüde ciddileşmişti. Yalnızca bir Gri'yken onları peşime takmamıştı. Çünkü o zaman kontrol tamamen ondaydı ama şimdi kontrolü sallantıdaydı. Sebebiyse bendim. Yine.

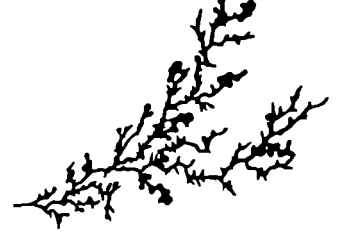
Devin bir hışımla apartmandan çıktığında saldırmaya hazırdu ama gördüğü manzara karşısında şaşkınlıkla yanımda durdu. Diğerlerinin de ondan bir farkı yoktu. Onlar yananları izlerken ben gözden kaybolan İsimsiz'in bıraktığı boşluğa bakıyordum.

Sanki teyit etmek ister gibi, "Sen yapmadın," dedi Devin. Derin bir nefesi sesli bir şekilde bırakırken, "Hayır," demekle yetindim.

Mavi Bölge'de canlı bahisler oynanır. Ringe çıkanlar yumruklarıyla ve bahsin yüksekliğine göre çeşitli bıçak, balta gibi silahlarla saldırır. Bu canlı bahislere diğer bölgelerden de ilgi vardır. İzleyemeler de bahse para yatırıp kazanabilir veya kaybedebilirler.

BÖLÜM 9

“Daha fazla o evde kalamayacağımızı biliyorum ama bu evde kalabilir miyiz ki?”

“Kalabiliriz,” diye yanıtladım Kaan’ı.

Rüzgâr’ın, “Ama bu ev...” diye başladığı cümleyi çarçabuk kestim.

“Öncünün evi,” diyerek kapıyı itip açtım. “Ve tabii ki yancının.”

Kaan gülerek, “Öncü ve yancının evine girmeye cesaret edemezler,” dedikten sonra açtığım kapıdan içeri girdi. Ona öncünün evinde yardımcısını katlettiklerini hatırlatmak istedim ama yapmadım. Hem bu ev uzaktı, halktan birinin buraya gelip bizi hedef alması daha zordu. Kunter’le bu yüzden buraya gelmiştik. Şimdiyse yas tutarken ya da bir Gri olduğum için halkı peşime taktığımda bana yardım eden arkadaşlarımı evsiz bırakmayacaktım. Onlara ne olursa olsun yardım etmeliydim. Fikirlerimiz çoğu zaman çatışsa bile şimdi hayattaysam en büyük nedeni onlardı. Beni o gün, Siyahlar beni ölümüne kovalarken bırakıp gitseydiler o zayıf hâlimle hayatta kalamazdım. Kunter her ne kadar bunun bir göz korkutma olduğunu iddia etse de şimdi-lerde gördüğümüz gibi öncüye rağmen Gri’yi öldürmek isteyen yüz-lercesi, binlercesi vardı.

Devin huzursuz görünse de evden içeri girdi ve Riyaz’la Rüzgâr onu takip etti. Onlar hangi odada kalacaklarını kararlaştırmaya çalışırken ben eve girmedim, arkamı dönüp geride kalan badem ağacına ve Sarah’ın mezarına ilerledim.

Sabah yağmur yağmıştı, bu nedenle toprak ıslaktı. Mezarın üzerinde ise taze kırmızı çiçekleri vardı. Bir aydır buraya gelmiyordum. Bu da demek oluyordu ki...

“Şehir seni bana getirdi.”

Kunter'in sesi hemen arkamdan yükselmişti. Ne zamandır buradaydı, emin değildim ama bu ânı kolladığı çok açıktı. Oysa onun aşağıdaki evde olacağını düşünmüştüm. Belki de o İsimsiz ona haber göndermişti.

Ona dönmedim, yüzünü görmek istemiyordum. Beni o yılanı deliğinden çıkarır türde kurduğu tatlı cümleleriyle kandırmasına müsaade edemezdim.

"Konuş benimle, hadi." Omzuma dokundu. "Benimle konuşmanı özledim. Herkesle, bir kediyle bile konuşuyorsun ama benimle konuşmuyorsun."

Şimdi yanımda duruyordu, benimle birlikte Sarah'ın mezarının önünde. Daha önce şu an olduğumuz gibi bir durumda kaldığımızda benden onu dinlememi istemişti. Gerekirse buraya gelmemi ve ne yapmış olursa olsun onunla konuşmamı. Bunu planlayarak gelmemiştim buraya fakat içten içe bir yanımda bunu hiç unutmamıştı.

"Sen benim tek şansımı, şehirden çıkmak için umudumu, hırslımı, öfkemi, inancımı, hakkımı çaldın." Buzdan hareler ona aitti ama bakışlarım ona karşı onun gözlerinden daha soğuktu şimdi. Başımı çevirip ona baktım, dik duruşundan bir an olsun ödün vermeden doğrudan bana bakıyordu. "Sen ve kardeşin benden hayatımı çaldınız."

Cümlelerim soğuk birer bıçaktı. Sesim yüksek değildi ama kelimelerin içindeki nefret tohumları ona dalga dalga çarpıyordu. Hakkat onu yüksek bir sestense daha fazla sarsıyordu.

"Savaşmadan kazanır mı insan?" diye sordu bir fısıltıyla. "Anlık bencilliğimin kurbanıyız ikimiz de. Yine de şimdi yanımda olman seni bir daha hiç göremeyecek olma düşüncesinden daha kötü hissettirmiyor bana. Evet, pişmanım bencilliğimden ve seni üzüp kırıdığımından fakat sana kendimi tanııtma ve anlatma fırsatı tanımadan gitseydin işte o zaman Kötülerin Şehri benim cehennemim olurdu."

"Sen kendi cehenneminde yanma diye beni bu cehenneme zincirledin, halkının yakmasına izin verdin."

Duyduğu bu cümle karşısında hemen cevap veremedi, başını öne eğip bekledi. Çünkü haklı olduğumu biliyordu, başından beri farkındaydı bunun.

"Buranın benim cehennemim olmasından hoşlandığımı mı sanıyorsun?" Buzdan hareleri yeniden üzerime döndüğünde orada öfke gördüm. Bastırmaya çalışıyordu ama biraz üstüne girecem anı

püşkürtmeye başlayacağından emindim. “Kötülerin kötüsü diye anılmaktan, öyle davranmak zorunda olmaktan hoşlanıyor muyum sen-ce?” Vücudunu bana doğru çevirdi. “Anlamıştın beni ama şimdi sırf beni bu cehennemde bir başıma bırakmanı istemedim diye anlamazdan geliyorsun yeniden. Yine şeytan ilan ettin beni. Niye? Yalnızca bir başıma savaştırmaktan yorulup sana sığındığım için.” Ben tek kelime etmeden yalnızca ona bakışımdan bile öfkesi kabarıp çıkırından çıkmaya yetti. “O hâlde sen de nefret ettir kendinden. Sen de düşman et beni kendine. Kır, yık, parçala bir şey yap ama içip içip bir yerde sızma ya da susma! Susma artık, Gri Hanım.”

Çok ileri gittiğini, aslında bunu yapmamı istemediğini belli etti hemen. Yani susmamı değil de onu kendimden nefret ettirmemi istemiyordu. Bu yüzden hiç beklemediğim bir hamle yaptı. Elimi tuttu ve aramıza doğru çekti. Bir yumruk hâlindeki elimin üzerine yumruk hâline getirdiği elini dokundurdu.

“Taş, kâğıt, makas,” dedi bir umutla, hevesle. “Kazanırsan gitmene yardım edeceğim ama ben kazanırsam benimsin.”

Ona böyle bir şey olmayacağını söylemedim ama elimi çektim. Elimi yeniden yakaladı, inatla elinin üzerinde tuttu. Vazgeçmeyi bilmiyordu.

“Hadi ama Gri Hanım, şehirden çıkmak istediğini sanıyordum. Her ne kadar taş kâğıt makasta iddialı olsam da hâlâ bir şansın var. Kullanmayacak mısın bu şans? Cezan...” Kollarını iki yana açtı. “Benim.”

Gülmemek için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmam gerekti. Kocaman sırtıyordu, suratında şapşal bir ifade vardı. Onu böyle gören kimse şeytanların yaşadığı Siyah Bölge’nin öncüsü olduğuna inanmazdı.

Dudaklarımdaki kıpırdanmayı görünce gözleri irileşti ve hevesle parmağını bana doğrulttu. “Neredeyse gülecektin!” Yüzünü bana doğru eğdiğinde burun buruna geldik. “Kalbin varmış meğer.” Alt dudağını dişlerken gözlerini kısıp kulak kesildi. “Evet, atıyor. Duyuyorum onu. Taş kesilmemiş bana karşı.”

Geriye doğru adımlayarak ondan uzaklaşmak istediğimden yeniden elimden yakaladı, ellerimizi ortaya çekti. Bir elini taban gibi alta koyup yumruk hâline getirdiği diğer elini de onun üzerine yerleştirip hazırladı.

“Taş kâğıt makas her sorunu çözer.”

“Çocuksan eğer.”

Ona yanıt vermeme şaşırmış gibi kaşlarını ilgiyle kaldırdı. “Seninle çocuklaşmaya da varım diyorum, anlamıyor musun? Her şeye varım.”

Hayatımda onun kadar inatçı başka birini tanımamıştım. İsteddiği şey için her şeyi yapabilirdi ve bu sonsuza kadar sürebilirdi. Karşısında başka biri olsa belki de çoktan pes etmişti ama şansına küssün, ben de en az onun kadar inatçıydım. İnadımız bizi sürekli birbirimize düşürüyordu.

İşin kötü tarafı onunla taş kâğıt makas oynamak istememdi. Karşımda böyle dikilmesi, çocuk gibi inatlaşması ve diğer bütün her şey... Sanki ona karşı gardımı indiriyordum. Onunla konuşmak, ona cevap vermek gardımı en çok kıran şeydi. Bunu yapmamalıydım ama o bana buzdan hareleriyle böyle bakarken ona karşı koymak gittikçe zorlaşıyordu.

Bu yüzden de içiyordum. Bu bakışları, bu sözleri unutmak için de. Ona direnmek çok zordu, her anlamda. Karşımda durduğu ânı unutamadığım gibi *gitme* deyişini de unutamıyordum. Damgalandığım ânı unutamadığım gibi yancı ilan edildikten sonraki dansımızı da unutamıyordum.

“Kazanırsam,” diyerek ellerimi onun gibi hazırladım. “Adam gibi tutacaksın sözünü. O gemi gelecek ve sen arkamdan el sallayacaksın.”

Gözleri huysuz bir tavırla kısıldı. “Tabii, şehri yakarım ama senin canını bir daha yakmam.”

“Başla.”

“Tamam.” Bütün vücudunu buna hazırlıyormuş gibi gerindi, birkaç derin nefes alıp sakince bıraktı ve bakışlarını ellerimize kilitledi. “Üç olan kazanır.”

Kunter’in içinde uslanmaz, yaramaz bir çocuk vardı ve en olmadık yerlerde ortaya çıkıyordu. Şimdi o küçük, yaramaz çocuğu benim gözümde. Bu ise onunla kavga etmeyi zorlaştırıyordu.

“Taş kâğıt makas,” dediğinde ellerimiz üç kez ellerimizin üzerinde yukarı aşağı birer yumruk hâlinde sallandı ve şekil aldı. Önce kendi elime baktım, taş yapmıştım. Sonra gözlerimi yavaşça onun eline çevirdiğimde dudaklarıma sinsi bir gülümseme hızla yazıldı. Makas yapmıştı.

"Kırdım seni." Somurtarak gözlerini devirdiği sırada taşımı makasına vurdu. "Ne yaparsan yap kıracağım gibi." Parmak ucunu göğsüne bastırdım. "Bana veda etmeye mutlaka gel."

Dilini yanağının içine bastırırken bakışları göğsüne dokunan parmağıma kaydı. Bunu görür görmez dudaklarının kenarları hızla yukarıya doğru kıvrıldı ve çehresi eğleniyormuş gibi bir hâl aldı. Dilinin ucunu üst dudağının kenarında gezdirirken göğsüne dokunan elimi tuttu.

"Kazanınca dokunmaya hak kazanıyorsak ne kadar ileri gidebileceğimi öğrenmem gerek."

Çapkın gülümsemesi bütün sevincimi yerle yeksan etti. Elimi kurtarıp yeniden oyuna döndüm. "Taş kâğıt makas."

Ellerimiz aynı anda harekete geçti. Bu kez önce onun elinin aldığı şekle baktım. O yine makas yapmıştı ama ben bu kez kâğıt yapmıştım.

"Kestim seni." Makas gibi hareket ettirdiği parmaklarım dümdüz kâğıt gibi duran elime uzattı ve elimi parmaklarının arasına aldı. "Düşmanım olmak için verdiğin bütün çabanın önünü keseceğim gibi."

"Taş kâğıt makas."

Bu kez makas yapan bendim ama o taş yapmıştı.

"Kırdım seni," diye mırıldandı taşını makasımın üstüne dokundururken. "Senin beni kırdığın gibi."

Kaşlarım çatıldı. "Ben seni kıracak bir şey yapmadım."

Kendini savunmak yerine, "Taş kâğıt makas," dedi ve ellerimiz ortada şekil aldı. Artık elime daha şiddetli vuruyordum, hırslanmıştım ama o benim aksime sakın görünüyordu ve bu beni strese sokuyordu. Kazanacağından emin görünmesi çoktan kaybetmişim gibi hissettirmişti.

Eğer bu eli de kazanırsa oyunu kazanmış olacaktı.

Ortada buluşan ellerimizden önce taş olan elime baktım. Oysa kâğıt yapmayı planlamıştım ama son anda taşa kalmıştım. Göz kapaklarımı kaldırarak gözlerimi onun eline kaydırdığımda kalbim küt küt çarpmaya başladı.

Kâğıt yapmıştı.

Taş yaptığı elimi kâğıt yaptığı eliyle sardı. "Sardım seni, açığımı bütün yaralarını bir gün saracağım gibi."

Hayal kırıklığıyla derin bir iç çekip omuzlarımı indirdim. Bakışlarım hâlâ ellerimizin üzerindeydi. Normalde kızmam gerekiyordu belki, öfkelenip ona bağırıp çağırmam her zaman aramızdaki en doğal şeydi ama şimdi öfke değil, hayal kırıklığı hissediyordum. Sanki bütün çabam, tüm denemelerim hep böyle hayal kırıklığıyla sonuçlanacaktı.

Suskunluğum onu konuşmaya itmiş olsa gerek, "Taş kâğıt makas benim en iyi olduğum oyundur," dedi. "Kazanman mucize olurdu. İlk hamlenden sonrasını tahmin etmiştim zaten."

"Seni kırdığımı söylüyorsun ya." Ellerimi çekip ondan bir adım kadar uzaklaştım. Kafamı kaldırmadım ama bakışlarımı ona çevirdim. Yalnızca tek cümlele suratındaki keyif silindi. "Seni kıranların peşinde koşmak sende huy olmuş. Fakat üzgünüm, ben kardeşin değilim ve senden faydalanmak için etrafımda olmana izin vermeyeceğim. Sevgi mi arıyorsun? O hâlde seni seven birine *kalbin yok mu?* diye sormadan önce onun kalbini yakıp yok etmemeyi dene."

Gitmek için harekete geçtiğimde önüme çıktı. Öfkemi gizleme gereği görmeden sertçe ittim onu ve inatla çekilmeyince vurdum. Ona birkaç kez vurmama izin verdikten sonra ellerimi bileklerimden yakaladı.

"Bu ne şiddet severlik?" diye sordu sanki az önce söylediklerimi duymamış gibi. "Yokluğumda Mirza'nın bölgesinde fazla vakit geçirdin tabii, huylarını aldın da geldin yanıma."

Yenilmiş olmaktan mı yoksa beni duymazdan gelmesinden mi bilmem, içimde bir öfke fırtınası koptu. "Kunter, çekil git gözümün önünden!"

"Ama burası benim evim, Gri Hanım."

"O hâlde ben giderim!"

"Gitme," dedi çapkın bir gülümsemeyle. "Ne de olsa benim olan ne varsa yancımındır. Her şeyimle seninim."

Ellerimi kurtarmak için çırpınıırken, "Sen ne uslanmaz, arlanmaz bir adamsın be? Çekil git karşımdan yoksa çok fena olacak."

"Ama ben kazandım," diye inat etti küçük bir çocuk gibi. "Oyunbozanlık yapma."

"Ne bekliyorsun ki? Seninle evcilik mi oynayayım? Öncü ve yancı, bir arada ve çok mutlu! Şehir yanıyor ama onlar dansa devam ediyor. Örnek almalılar bizi çünkü can çekişirken dans edebiliyoruz."

birbirimizi öfkeyle yakıp yıkarken bir aradayız! Aman ne güzel! Bir pembe panjurlu evimiz eksik." Ellerimi kurtarmayı başardım. "Senin hayallerin yalnızca bu adayla sınırlıyken benim koca bir dünyam vardı. Şimdi karşıma geçip şaklabanlık yaparak beni bir adaya mecbur bıraktığını unutturamazsın."

Onu orada bırakıp badem ağacına ilerledim. Birkaç hamlede ağaca tırmanıp çatalına oturdum. Bir ayağımı karşı dala bastırırken bir ayağımı ağaçtan aşağı sarkıtmıştım. Manzaram Kötülerin Şehri'ydi ve bu gördüğüm en kötü manzaraydı. Burası yalnızca bir adayken burada olmak harika bir şeydi. Gezmek, temiz havayı içine çekmek ve denize girmek yazın en tatlı aktivitelerinden biriydi. Şimdiyse içindkilerle yalnızca bir cehennemdi ve ben buradan iliklerime kadar nefret ediyordum. Buraya mecbur kaldıkça bu nefret içimde büyüyüp beni yiyip bitiriyordu.

Artık kendimden de nefret ediyordum ve en çok bu yaralıyordum beni. Böyle davranmak istemiyordum, böyle hissetmek istemiyordum, böyle olmak istemiyordum. Kunter bana kalbime dokunan cümleler kurarken kaşlarımı çatmak, susmak, gitmek, bağırarak, itmek... Böyle nefret dolu olmayı istemiyordum. Ama diğer türlü acıma saygısızlık olurdu.

Kunter ağaca çıktı ve diğer çatala oturdu. Onu itmek için hazırlandığımda ellerini havaya kaldırıp, "Dur bir dakika, itmeden önce bekle. Bir anlığına, sadece bir dakikalığına ne Siyah ne Gri olalım." Onu itmeyeceğimi anlayınca ellerini indirdi. Artık alay etmiyordu, bu kez ondan her zaman beklediğim gibi anlayışlı görünüyordu. "Annen için sana anlayış göstermediğim için özür dilerim. Onu yeniden kaybetmiş gibi hissettiğini anlayamadım. Gideceksin diye ödüm koptu ve acını tamamıyla göz ardı ettim. Diğer her şey için affetmesen bile bunun için affet beni."

"Neredeyse üç yıl olacak, çoktan aştım ben bunu."

"Yasın zamanı yoktur, Gri Hanım. Ben de hâlâ annemin yasını tutuyorum ve son ânıma dek tutmaya devam edeceğim. Anneler için tutulan yaslar son bulmaz. İlk sevgiyi annenden görürsün ve o öldüğünde o sevgi de onunla birlikte yok olup gitti sanıp ölene dek acı çekersin."

Annesi ölmüş müydü? Bunu bilmiyordum. Beni annem konusunda anlamayınca hiç anne acısı çekmemiş sanmıştım ama aslında o

beni anlayabilirdi. Ben yasımı açık açık yaşarken o hiç belli etmiyordu.

“Nasıl alıştın?”

“Kardeşime tutundum,” diye yanıtladı güçlkle. “Amber tıpkı anneme benziyor. Önceden huyları da benzerdi ama Amber annemden sonra çok değişti. O hep annemin çocukları arasında ayrımcılık yaptığına inanırdı. Ona göre annem beni daha çok severdi.”

Elini ceketinin iç cebine atıp bir fotoğraf çıkardı ve ona kısa bir an bakıp bana uzattı. Uzattığı fotoğrafı alıp baktım. Evet, annelerine çok benziyorlardı. Tıpatıp Amber’e benzeyen bir kadının kucağına oturan iki küçük sarışın çocuk vardı. Onlar Amber’le Kunter’di ve çok tatlı görünüyorlardı. Sanki yıllar sonra cehenneme düşmeyecekmiş gibi tatlı, masum. Şimdiyse cehennemin kral ve kraliçesi gibiydiler.

“Amber birinin onu sevmesinden de sevmemesinden de çok korkuyor. Neden?”

Fotoğrafı ona geri uzattığımda, “Belki de bu yüzden,” diye yanıtladı beni. “Aynı anda var olduk ve bir şekilde annemin onu benden daha az sevdiğine inandı. Sonra da en sevilen olmak istedi, benim de sevilmemi istemedi.”

“Sevgiye olan korkusundan seni bir şeytana dönüştürdü. Böylece kimse seni sevmeyecekti.”

“Hayır,” diye mırıldandı bakışlarını elindeki fotoğrafa indirip benden kaçırırken. “Şeytanın yancısı olmak benim tercihimdi. Amber her zaman böyle değildi. Yalnızca parayı seviyordu, o kadar.”

“Şimdi bir de kardeşinin aslında bir melek olduğunu, Sarah’ın ölümünde bir parmağı olmadığını söyle de günün şakasını yapmış ol.”

“Demek hâlâ Sarah’ı kimin öldürdüğüyle ilgileniyorsun.”

“O benim arkadaşım, tabii ki ilgileniyorum.”

“Bir aydır bu şehirdeki hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibi görünüyorsun.”

“Şehirle ilgilenmiyorum. Hatta her gün yok olmasını diliyorum ama bu yine de Sarah’ın benim arkadaşım olduğu ve katledildiği gerçeğini değiştirmiyor.”

“Arka sokaklarda olanları görmezden gelmeye devam edeceksin yani.”

“Yalnızca arka sokaklar mı?” diye sordum imayla. “Yakında halkından geriye hiçbir şey kalmayacak. Sadece en vahşiler.”

“Kötülerin Şehri’nin farklı bir amaçla mı kurulduğunu sanıyordun?”

“Birbirinizle cezalandırılmanız için kuruldu. Ülkenin refahı için.”

“Hayır.” Parmaklarının arasında çevirdiği fotoğrafı iç cebine geri koydu. “Birbirimizi yok edelim diye. Yoksa adaları yaşa göre değil, suçlara göre ayırırlardı. Burada yalnızca katiller yaşasaydı belki biz yok olurduk ama diğerleri yaşar, cezalarını çekip adadan çıkarlardı fakat bunu istemiyorlar. Kötülerin Şehri’ne cehennemden kopyası derler çünkü cehennemden kimse çıkamaz.”

Niyeysen ürpertdim. “Çıkanlar var.”

“Çıkanların çoğu kısa sürede yeniden Kötülerin Şehri’ne düşer çünkü masumiyet kaybolunca kolay kolay bulunmaz.”

“İnsanın yaratılışına aykırı burada olanlar.”

“Milyonların refahı için yüz binler feda edilebilir.”

“Yalnızca kötülüğün olduğu bir yerde umut yoktur,” diye yükseldim birdenbire. Haftalardır hiçbir şey ilgimi çekmiyordu ama bunlara sağır kalmak mümkün değildi. “Umut yoksa yaşamının da bir anlamı yoktur.”

“Ever,” dedi benim gibi yükselerek fakat garip bir hevesle. “Umut olmadan, yalnızca yaşamak için yaşayanlar şeytanın fısıltılarını dinler. Anlık hazlar uğruna can yakar. Bir anlığına insanlığını hatırlar sonra. Bir mum ışığı gibidir insanlık. Sonra puf...” Parmağını şaklattı. “Haz sona erer ve insanlık bir mum ışığı gibi söner. İnsan yeniden karanlıkta kalır. Zifirî, dipsiz karanlık ilgi çekici değildir sanma, oldukça cezbedicidir. Hiçliğin ortasında en çok karanlık yardım eder sana. Sonra da bir bakmışsın, o karanlığa tapıyorsun. Ne yazık, karanlığa hükmeden de şeytandan başkası değil.”

“Ve bunun farkında olmayan binlercesi aramızda.”

“Aramızda,” dedi bir fısıltıyla, sanki bu bir sırması gibi. “Ve gün gelecek, onlar tarafından yok edileceğiz.”

Bu, rüyeler ürperten bir hikâye gibiydi. Sanki gecenin bir köründe bütün bunları beni korkutmak için anlatıyordu ama maalesef hepsi gerçektir. Benim gördüklerimden çok daha fazlası yaşanıyordu bu şehirde. Benim yaşadıklarım birer ön gösterimdi. Hepsi Kunter’in kontrolünde gerçekleşmişti ama peki ya onun kontrol edemediği diğer her şey nasıldı? Damgalanmanın ötesinde neler dönüyordu bu şehirde?

Ölüm tiyatroları, canlı bahisler, kan karşılığında temin edilen ilaçlar...

Her bölge cehennemın bir parçasıydı. Güvenli görünen Yeşil Bölge'de bile uyuşturucu kaçakçıları vardı. Onların çoğu cinayete meyilli idi. Giray her ne kadar kontrol altında tutuyormuş gibi görünse de arka planda çok daha fazlası olmalıydı.

Kırmızı Bölge hep daha fazlasını isteyenlerle doluydu. Onlar en yalancılardı, daha fazlası için her şeyi yapabilirlerdi. Yalnızca hırsız da değil, dolandırıcılar da yaşıyordu orada. Bu da aslında kimsenin güvende olmadığı anlamına geliyordu. Amber'in ufacık bir çöküşü Kırmızı Bölge'yi ayağa kaldırırdı. Birazcık daha güç için birbirlerini öldürebilirlerdi bile. Para için neler yapmazdı insan?

Mavi Bölge'de ringin üzerinde can veriyordu halk. Daha fazla güç ve eğlence için birbirlerini yumruklarıyla öldürüyorlardı. Geçtiğimiz haftalarda oraya gitmiş ve yancı için kurulan ringlerden birine denk gelmişim. Gözlerimin önünde bir kadın diğer kadını sırf yancı olabilmek için yumruklarıyla öldürmüş, kollarını ve boynunu kırmıştı. Şov yapmak istemişti fakat hemen ardından bir başkası o kadının karşısına çıkmıştı ve bu kez de o kadın vahşice öldürülmüştü.

Yancı olmanın gücü hafife alınmamalıydı. İnsanlar yancı olmak için Mavi Bölge'nin adalet adına kurulan ringinde birbirlerini yumruklarıyla öldürüyorlardı.

Mirza'ya buna göz yummanın bir Siyah olmaktan ne farkı olduğunu sorduğumda bana bunun onların tercihi olduğunu söylemişti. Yani yancı olmak uğruna ölmek bir tercihti ve hatta gurur duyulmalıydı.

Kötülerin Şehri'nin her bölgesi potansiyel katillerle doluydu. Yalnızca Siyah Bölge değil, Kırmızı, Mavi, Yeşil... Her bölgede farklı amaçlarla vahşetin başka türlerine rastlamak mümkündü. Bütün suçu Siyah Bölge'ye attıkları için bunu şimdiye kadar fark etmemiştim.

Sarı Bölge'de kimse yaşamıyor olabilirdi ama burası kötülerle doluydu, birbirlerini katledip taciz, tecavüzden mi utanacaklardı? Belki yancılık yapsaydım, konuşsaydım halkla, öğrenecektim bütün bunları.

Ağzımı bozmak istemiyordum ama, "Bu boktan sistemi düzeltecek gücünüz olmasına rağmen kılınızı bile kıpırdatmıyorsunuz ve sonra ben hakkımı kullanarak şehirden çıkmak istediğimde buna

engel oluyorsunuz,” diye birdenbire öfkelen dim. “Defol git, daha fazla konuşmak istemiyorum seninle.”

“Hayda,” dedi sanki şaşı rılacak bir tepki vermiş im gibi. “Ne söyledim ben şimdi? Şehri altüst edip devrim yaratmadığım için kusura bakma, Gri Hanım. Devrim umudun oldu ğu yerde olur.”

“Hiç umudun yok mu?”

“Yok.”

“O hâlde neden beni bırakmıyorsun?”

“Kötülerin Şehri’ne karşı umudum yok. Sen bana ait bir umutsun.”

“Seni aşağı fırlattığımda da böyle mi düşünürsün?”

“İşte o zaman gözü m senden başka bir şey görmez, Gri Hanım.”

Bir tekmeyle dengesini bozdum ve onu aşağı düşürdüm. Sırtı toprak zemine çarptığında bütün nefesi kesildi. Bir an onu yalnızca ağaçtan iterek öldürdüğümü sandım ama hayır, acıdan kaskatı kesilmiş ti birkaç saniyeliğine.

“Gri Hanım,” dedi nefes almaya çalışırken. Yüzü acıyla buruşmuştu ve inliyordu ama hâlâ bana *Gri Hanım* demek ten vazgeçmiyordu. “Merhametini çekici sanıyordum ama acı masızlığın karşısında dilim tutulmak üzere.”

“Tutulsun o dilin de şöyle konuşama artık.”

“Ev arkadaşın hakkında böyle sözler söylemek hiç yakışıyor mu?”

“Üstüne atlarsam görürsün ev arkadaşlığını.”

Dirseklerini toprak zemine bastırarak doğruldu. Boynunun durumunu kontrol ederek toparlandı ve yeniden yüzüne o çapkın gülümsemeyi yerleştirdi.

“Üstüme atlanan hoşuma gider.”

“Kunter!”

Dirseklerini yerden çekip kollarını iki yana açtı ve ellerini bana uzattı. “Devrim? Gri Hanım? Yekta? Hangisi seni üzerime atlatacaksa o işte...”

Ağaçtan indim ama üstüne doğru değil, yanına doğru atlayarak. Burnundan sinirli bir nefes bıraktı. Elini başının sağına bastırarak vücudunu bana döndürdü ve sanki koltukta yatıyormuş gibi uzandı.

“Seni yakalardım, Gri Hanım.”

“Artık konuşma.”

Yanından geçip eve doğru ilerledim. Onunlu münakağa etmek mümkün değildi. Yılanı deliğinden çıkaracak bütün dilleri toplayan onun dili kadar etmezdi. Dünyadaki bütün yılanları deliğinden çıkaracak bir kapasiteye sahipti. Sanki yalnızca konuşarak dünyayı fethe-
dehşilirdi.

Ona nasıl karşı koyabildiğini ki?

Pesime takıldığında, yenilgi ederim kapıdan içeri girer girmez ona doğru dönüp suratının ortasına bir yumruk indirmemek için kendimi çok zor tuttum. Beni vazgeçiren, bunu yapsam da hiçbir işe yaramayacak olmasını bilmemdi. Yumruk yedikten sonra kanayan burnunu tutarken *burası benim evim, Gri Hanım*, diyerek yanımdan geçip giderdi Kunter. Evden çıksam *burası benim bölgem*, derdi. Bölgeden ayrılısam *sen benim bölgemin yancısı*, derdi.

Hayır, ben Kötülerin Şehri'ne mahkûm değildim, Siyah Bölge Öncüsü Kunter'e mahkûmdum. *Kötülerin Şehri'ne de bana da mahkûmsun belli ki* derken onu daha fazla ciddiye almalıyım.

Eve girer girmez Kaan'ı kovalayan Devin'in fırlattığı yastığın üzerime doğru geldiğini gördüm. Başımı eğerek yastıktan kurtulduğumda yastık hemen arkamdan kuyruk gibi gelen Kunter'in suratına çarptı.

Gülerek ona doğru döndüm. Neye uğradığını şaşırılmış bir hâlde, inanılmaz komik bir ifadeyle karşısına doğru bakıyordu. Güldüğümü görünce, "Yalnızca seni istemiştin ama bedelin çok ağır," diye homurdandı. Yastığı alıp kolunun altına sıkıştırdı. "Bunu kaldırabilirim." Birkaç adım atıp tam yanımda durdu ve kulağıma doğru hafifçe eğildi. "Daha kaç farklı şekilde bunu söylersem bana bir kerecik olsun karşılık verirsin?"

"Seni kıyıda atmayı tercih ederim."

"Fanteziye varım." Sırıttı. "İşte şimdi kafamın içinde bir deniz kızsın. Beni ayartmak için şarkı söylediğinde dayanamayıp geliyorum yanına. Sonra uzanıyorsun bana ve..."

"Sonra tek hamlede kafanı yutup öldürüyorum seni."

Bunu kafasında kurmuş ve nefret etmiş gibi yüzünü buruşturdu hemencecik. "Bir öpücükle insana dönüştürecektim seni!"

"İnsan olmanın bir numarası mı var sanki?"

"O zaman ben deniz adamına dönüşürüm ve işte, bütün denizler bizim, Gri Hanım."

"İmkânsız."

"Neymiş imkânsız olan?"

"Biz."

Bir cevap vermeye hazırdı fakat yanıtımı duyunca dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak sessiz kaldı.

Bir anlık sessizliği, "O odaya ben yerleşeceğim!" diye bağırarak Dev'in sesi doldurdu. Kaan merdivenin bir ucunda, Dev'in diğer ucundaydı.

"İlk kapan alır." Kaan elindeki anahtarı salladı. "Ben kaptım."

Dev'in, Kaan'ın üstüne doğru koştuğu sırada arada kaynamamak adına salona doğru ilerledim. Oradaysa Riyaz, dolu bir viski şişesini kafaya dikmişti. Rüzgâr ise Riyaz eğer o şişeyi tek seferde bitirebilirse ona elindeki parayı vereceğini söylüyordu.

Koltuğa oturduğumda Kunter somurtarak yanıma oturup, "O şişeyi adaya getirmek için iki hafta uğraşmıştım," diye homurdandı.

Bizi fark eden Rüzgâr, Riyaz'a tezahürat yapmayı bırakıp yanıma geldi ve benim soluma oturdu. Şakağıma doğru bir öpücük bırakıp Kunter'e, "Öncüm," dedi keyifle. "Siz de mi buradaydınız?" Elini omzuma attı. "Gerçi yancı nerede siz orada, şaşırmamak gerek."

Kunter dişlerini sıktı. "Seni uyarmıştım."

Anlayamadığım için kaşlarımı çatıttım. Rüzgâr ise Kunter'e güldü. "Evet, hatırlıyorum." Rüzgâr saçıyla oynamaya başladı. "Endişelenmeyin, öncüm, sizi tercih ederim."

Kunter bunu duyar duymaz kıpkırmızı kesildi. Bunu gören Rüzgâr kulağının dibinde kıkırdamaya başladı. Kunter onun güldüğünü görmesin diye de yüzünü saçlarına gömmüştü. Kıpkırmızı kesilen Kunter bunu görünce gözlerini kocaman açmış bir şekilde Rüzgâr'a bakakaldı. Kafasının içinde Rüzgâr'ı defalarca öldürdüğüne emindim. Elini arkamdan uzattı, omzuma doladı ve beni aniden kendine doğru çekti. Rüzgâr'ın gülmekten kıpkırmızı kesilen suratı ortaya çıktı. Kendini daha fazla tutamadı ve bir kahkaha patlattı.

Kunter'i itekledim. "Bir daha bunu yapacak olursan," diyerek öfkeyle ona dönmüştüm ki burun buruna geldik. Kaşları çatıktı, beyaz teni hâlâ kırmızıydı ve burnundan soluyordu. Bakışları Rüzgâr'la aramda gidip geliyordu.

"Buna nasıl seyirci kalabilirim? Yönelimi ne olursa olsun o bir erkek."

“Kim olarak tepki gösteriyorsun?”

“Şu an öncün olarak.”

“Şu an?”

“Yarın başka bir şey olabilir.”

“Hiçbir şey olmayacak.”

“Bir saat öncesine kadar konuşmamakta da ısrarcıydın ama bak, çözdüm dilini. Çözecek başka şeylerim de var.”

“Sen önce bölgenin sorunlarını çöz.”

“Bölgeimin sorunları önem listemde ikinci sırada. Yancım her zaman bir numarada.”

“Yani bütün bunlar yancın olduğum için, öyle mi?”

Burnunu kırıştırdı. “Öyle diyemem.”

“Zaten bir şeyi doğrudan söyleyebilseydin anlamakta bu kadar zorlanmazdık.”

Oturuşunu düzeltirken, “Yani beni öldürmeni göze mi alayım?” diye sordu gerçek bir merakla. “Ölmeden önce yapılacaklar listemi tamamlamama izin ver.” Aramızda bir karıştan az mesafe kala durdu. “Tüh, listemde tek bir madde varmış ve o da senin tarafından öldürülme riskini almadan gerçekleşmiyormuş.”

Elimi göğsüne bastırarak onu kendimden uzaklaştırdım. “Biliyor musun, tek gücün dilin.”

“Ve iradem.”

Rüzgâr arkamdan atladı. “Ve kusursuz yaratılışınız. Tanrı sizi yaratırken özel olarak ilgilenmiş olmalı. Sarışınları sevmeyenler için bile nimetsiniz.”

Dirseğimi Rüzgâr’ın karnına geçirdiğimde inleyerek geri çekildi. Kunter yine kıpkırmızı kesilmişti. Bir erkekten böyle iltifatlar almak onu çok geriordu belli ki. En azından utanabildiğini öğrenmiştik.

Bu sırada yarım şişe viskiyi midesine indiren Riyaz sarsak adımlarla yanımıza geldi ve Rüzgâr’ın elindeki paraları kaptı. Birazdan onu yerden toplayacaktık.

“Kazandım,” dedi bakışlarını sabitlemeye çalışırken. “Bu parayla tatile çıkacağım.” Kunter’e baktı. “Öncüm, Siyah Bölge’nin tatil beldesi ne tarafta?”

Rüzgâr onun suratına doğru el hareketi çekti. “Bak, bu tarafta.”

Rüzgâr’la Riyaz dalaşmaya başladıklarında Devin hışımla salona girdi ve bütün dikkatleri üzerine çekti. Küçük bir çocuğun kardeşini

annesine şikâyet etmesine benzer bir şekilde, "Yekta, şu Kaan itine bir şey söyle, büyük oda benim," dedi. "Odanın kapısını kilitledi, anah-tarı da bir tarafına soktu galiba."

Kaan gülerek içeri girdi. "Burada kalıcı değiliz zaten, bir günlü-ğüne kal herhangi bir odada, ne olacak?"

Kunter, "Yok," diyerek doğruldu. "Kalıcısınız, ne demek kalıcı değiliz?"

Devin sanki Kunter'in burada olduğunu ancak idrak edebilmiş gibi ikimize ve aramızdaki küçük boşluğa baktı. Sonra da oda konu-sundaki ısrarını unutup aramızdaki boşluğa oturdu.

"Gelmeseydin kalıcıydık ama Yekta artık burada kalmaz."

Kunter aramıza giren Devin'i bir an için öldürecekmiş gibi gö-ründü ama sonra aniden yumuşadı ve birdenbire Devin'e tebessüm etti. Niyetini anlamak zor olmadı. Beni ikna edemediği için Devin'in üzerine oynayacaktı. Aksi takdirde dünya yansa yine de Devin'e gülümsemezdi Kunter. Baş düşmanları listesinde ilk üçteydi Devin.

"Ama burası benim evim."

"Ama burada yaşamıyordun bugüne kadar," diye karşılık verdi Devin. "Anladık, yancını geri istiyorsun ama o seni istemiyor ve is-temeyecek."

"Yancımın öncün olmasını isterdin, değil mi?"

Kunter'in sorusu karşısında salondaki herkes lal kesildi. Her şeyi doğru anladıysam Kunter, Devinlerin onu zehirleyerek öldürmeye kalkışmalarının imasını yapıyordu. Öncü ölürse yerine yancı geçerdi ve yancı ilan edildiğim sıralarda Kunter'in içkisine zehir katılmıştı. Bunu benim anlayıp Kunter'in anlamamış olma ihtimali yoktu. Kun-ter benim aksime kötülüğün dilini çözmüş biriydi.

Hiçbir şeyi tam olarak dile getirmediği gibi bunu da bilip bilme-diğini dile getirmiyordu ama biliyordum, biliyordu. Yalnızca düşma-nını bu bilinmezlikle baş başa bırakıp korkutmayı seviyordu. Onun ne zaman hamle yapacağını kimse bilemiyordu. Bu da ona güç veren en iyi hamlelerinden biriydi. Ben bile ona doğrudan bunu bilip bilme-diğini soramazdım çünkü bildiğini bilmemiz onu harekete geçirebilir-di ve onun tek bir hamlesiyle aramızdan biri ölebilirdi.

Bu kadar tehlikeli olması beni etkilemiyor, aksine öfkeliendiriyor-du. Ondan tehlike duymak değil, ona güven duymak isterdim. Onu durduran birçok şey olabilirdi ama beni durduran buydu.

“Cevabım beni darağacına çıkarmayacaksa...” diye yanıtladı Devin. Kunter kadar tehlikeli ve korkusuzdu fakat onun kadar güç sahibi değildi. “...ölümünüzün ardından parti düzenlerim, öncüm.”

Kunter ondan Şu anda beklenmedik bir Şekilde, “Belki de bir partide öldürmeyi denersin,” dediğinde kalbim küt küt çarpmaya başladı.

Onları bir arada tutmak çok tehlikeliydi. Kunter’in mülkünde olduğumuz sürece Kunter her Şekilde kendini yanıımızda olmaya hak görecekti. Yalnızca ben burada olmazsam burada olmaya gerek görmezdi ve Devinler bu geceyi burada güvenle geçirebilirlerdi.

Rüzgâr ve Devin’in bacaklarına ellerimi bastırıp destek alarak ayağa kalktım. “Ben gidiyorum,” diyerek konuyu dağıttım hızlıca. “Mavi Bölge buradan daha keyifli.” Duraksayıp kaşlarımı çattım. “Ringde biri ölmediği sürece.”

Salondan çıkıp kapıya ilerledim. Bahçeye çıktığımda yaklaşan motorun sesi kulaklarıma doldu. Başımı sola çevirdiğimde kasksız bir Şekilde motor süren Asil’i gördüm. Siyah saçları rüzgârla birlikte arkaya doğru savruluyordu. Kasksız özgür ve mutlu hissettiği kesindi ama ölümü bir tekerleğin kaymasına bakardı.

Őaşırmayacak bir Şekilde arkamdan gelen Kunter, yaklaşan Asil’i gördüğünde gerildi. Yanıımdan geçip ona doğru ilerlediğinde Asil motoru onun önünde durdurmak zorunda kaldı. Kunter ona bir Şey söyledi ama duyamadım. Asil cevap verdi fakat onu da duyamadım. Yanlarına gidecek olursam konuşmayı keseceklerine de emindim. Bu yüzden gitmek yerine badem ağacına ilerledim ve üstüne çıkıp onları oradan izlemeye koyuldum.

Son üç haftadır Asil beni sıklıkla ziyaret ediyordu. Amber hakkında uyarılar yapmasının dışında bana Şehirle ilgili güzel Şeylerden bahsediyordu. Mesela en iyi kırmızı Şarabın Kırmızı Bölge’de olduğu, en iyi ceketlerin Mavi Bölge’de satıldığı ve Yeşil Bölge’nin yemeklerinin harika olduğu gibi. Her bölgede gidebileceğim güzel yerleri bana Kötülerin Şehri’nin bir haritasında işaretleyip vermişti.

Kötülerin Şehri’nin resmi bir haritası yoktu fakat Asil Şehre düşrüğünde bütün bölgelere erişimi olan bir Gri olarak her yeri gezmiş ve bir harita yapmıştı. İnşaat mühendisliği okumuştı ve harita mühendisliğine de merakı vardı. Bu yüzden harita çıkarmak onun ilgi alanına giriyordu. Bana verdiği harita hâlâ ceketimin iç cebinde duruyordu. Üç hafta boyunca ondan yararlandığım anlar olmuştı.

Kimseye tam olarak güvenmediğim gibi Asil'e de güvenmesem bile hangi amaçla olursa olsun şehirden çıkmama yardım etmeye çalıştığı için ona minnettardım. Kunter'e inat yaptığının farkındaydım ama bir yandan da Amber'den gelecek tehlikelerin önüne geçmek istemişti. Başaramamıştı ama en azından denemişti. İlk zamanlar Kunter'i dinleyerek ona kandığımı düşündüğü için çok kızmış ama sonrasında kızmayı bırakmış, bana ayak uydurmaya başlamıştı. Herkes içip unutmaya çalışmama kızarken o benimle içmişti. Unutmak istemenin ne demek olduğunu bildiğini, ilk zamanlar şehri gezerken asla ayık olmadığını söylemişti.

Kazara birini öldürdüğü için kendini asla affetmemişti. Annemin ölümünü hatırladığımdan beri ise ona bu konuda şefkatle yaklaşmıyordum. Ne olursa olsun, ne kadar pişman olursa olsun ve kazara da olsa birini öldürmüştü. Birinin bir sevdiğini aynı annemi birinin benden aldığı gibi almıştı o.

Bir Siyah olmalıydı.

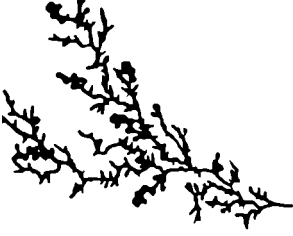
Kazara ya da değil, birini öldürmüştü.

Fakat ona Gri diyorlardı, bu bana hiç de adil gelmemişti. Ne şekilde olursa olsun katildi.

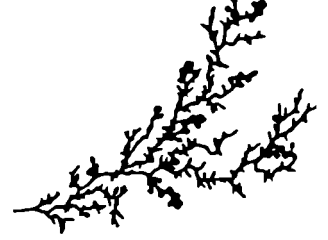
Devin ağaca tırmanıp yanıma çıktığı sırada bir şeyler söyledi ama onu duyamadım. Bütün düşüncelerim o kısa anda sustu, sesler kesildi ve kalbim küt küt çarpmaya başladı.

Annemin katili Kötülerin Şehri'ndeydi.

Kaza sonucu meydana gelen ölümler, Kötülerin Şehri sisteminde Gri Suçlar, başlığı altında değerlendirilir. Eğer ölüm yalnızca bir tarafın iradesiyle ilgili değil, her iki tarafın kusuruyla gerçekleşmişse suç ne kara ne de beyaz olarak kabul edilir. Bu durumda fail, tam bir suçlu sayılmaz fakat masumiyet hakkını da yitirerek Gri olarak Kötülerin Şehri'ne mahkûm edilir.

BÖLÜM 10

Dünya küçüktü, Kötülerin Şehri daha da küçük. Kazara cinayetlerin küçük bir kısmında mahkûm Gri olarak şehre düşerdi fakat büyük bir kısmı Siyah olarak düşerdi çünkü kazada suç büyük oranda öldürendeyse bu onu bir Gri yapmazdı.

Annemin katilinin bir Gri olarak mı Siyah olarak mı şehre düştüğünü bilmiyordum çünkü yas sürecim çok ağırdı ve tek ilgilendiğim annemin ölmüş olduğu gerçeğiydi.

Eğer bir Gri olarak düştüyse ölmüş olmalıydı ama Siyah olarak düştüyse hâlâ hayatta olabilirdi. Onunla aynı şehirdeydim, aynı sokaklardan geçmiştım. Belki de beni bu şehrin sokaklarında ölümüne kovalayanlardan biriydi o da. Kazayla cinayet işlemiş olsa bile Kötülerin Şehri insanın kalbindeki en ufak iyiliği bile yok eden bir yerdi ve annemin katili karanlıkta kalıp azılı bir katile dönüşmüş olabilirdi.

Devin kolumdan tutup beni hafifçe sarstı. "Sana diyorum." Kaşlarını kaldırmış, gözlerini olabildiğince açmıştı ve merakla suratıma bakıyordu. "Duydun mu beni? Asil'in Siyah Bölge'de bir evi varmış. Az önce söyledi. Orada yaşayabileceğimizi söylüyor."

Asil bunu ne ara söylemişti, Devin'le ne ara konuşmuşlardı, bilmiyorum. Şimdi bakınca Kunter evin önünde değildi ve Asil bize doğru geliyordu.

"Öyle mi?" diye mırıldandım. "Daha önce söylememiştı."

Ben Siyah Bölge'de evsiz kalıp ne yapacağımı bilmezken bana bunu söylememiştı. Siyah Bölge'de yalnız bırakmıştı beni. Sonra Kunter'in beni yancısı yapmak istediğini öğrendiğinde diğerleriyle birlikte Kunter'e zorluk çıkarıyormuş gibi görünmüş, planlı olarak

yancısı olmamı sağlamışlardı. Ardından yancısı olarak Kunter'i öldürmemi istemişlerdi. Sonrasında bütün bu yaptıklarından pişman olsa da yapmıştı.

Şimdi onun ne tarafta olduğunu söylemek zordu. İyi ya da kötü olduğunu da. Onun olduğu taraf silik bir çizginin üzeriydi yalnızca. Kolayca tarafını değiştirebilir gibi görünüyordu.

"Ona sen mi haber verdin?"

Devin beni başıyla onayladı. "Bana verdiğin telefonda aradım onu, durumumuzdan bahsettim."

"Aranız bayağı iyi."

"Yalnızca Gri olanları severim."

"Ama o bir katil."

"Kazara," diye yanıtladı Devin. "Bu da onu tek müttefikimiz yapıyor."

"Ama biri öldü."

"Seni de anlıyorum, anneni hatırladıktan sonra kazara cinayete normal bir gözle bakman mümkün değil. Endişelenme, dost değiliz. Yalnızca bazı konularda müttefik olabiliriz. O bir yancı, üstelik Kırmızı Bölge'nin yancısı. Amber şimdiye kadar sessiz kalmış olabilir ama o şeytanın ne zaman sesini çıkaracağını bilemeyiz. Bildiğimiz tek şey hedefinin sen olacağın. Bu yüzden yancısının tarafımızda olması güzel bir taktik."

"Öyle diyorsan," diye mırıldanmakla yetindim. Amber'den çok daha önemli bir meselem vardı. O şeytanla uğraşacağıma beni çabalamaya itecek tek şeyin peşinden giderdim.

Asil yanımıza geldiğinde, "Kunter nereye gitti?" diye sordum. Bu, onun yüzündeki gülümsemeyi hemencecik silmişti. "Bilmem, keyfine birilerini öldürmeye gitmiştir belki de."

"Öyle bir şey yapmadığını biliyorsun."

Asil'in kaşları çatıldı. "Yapmadığını nereden biliyorsun?"

"Onu o kadar tanıdım," diye yanıtladığımda bu onu güldürdü. "Sen Kunter'i hiç tanımadın, Yekta. Gri'nin peşinden koşan Siyah rolüne büründü. Rolünü çok iyi oynadı ve sen de ona inandın. Ona kanmayı bıraktığını sanıyordum."

"Bozuk plak gibi şunu tekrarlamayı bırak." Ağaçtan inip yanından geçip gitmeden önce, "Kunter'in de senin de Amber'in de... Hepinizin büründüğü rolün farkındayım," dedim. "İlk günden bugüne

kadar. Aptal mı sanıyorsun beni? Kunter'in yaptıklarını hatırlıyorum da senin yaptıklarını unuttum mu? Masumiyeti simgeleyen bir Gri gibi görünüyor olabilirsin ama için Siyah, Kırmızı, Mavi, Yeşil senin."

"Sen de benim gibi Gri yanını kaybetme diye söylüyorum bütün bunları."

"Oysa yalnızca Kunter'den intikam alıyormuşsun gibi görünüyor. Mesele her neyse artık," dedikten sonra hızla uzaklaştım onlardan. Siyah Bölge'nin içine doğru yürüdüm. Yürümekten başka çarem yoktu çünkü ne öncüler gibi arabam ne de yancı Asil gibi motorum vardı. Bir bisikletim bile yoktu.

Siyah Bölge'nin işlek sokaklarma ulaştığımda elim ister istemez enseme uzandı. Saçlarımdan damgayı göremeyeceklerini biliyordum ama görmeye ihtiyaçları yoktu, çoğu bunu zaten biliyordu.

Üç haftadır hep sarhoştum, tek başıma Siyah Bölge sokaklarında dolaşmamıştım. Yalnızca en hızlı şekilde meydana çıkmış, Yeşil ya da Mavi Bölge'de takılmıştım. Şimdiyse beni damgalayanların içindeydim. Kunter bunu yapanı öldürmüş olsa bile bu korku onlara yetmezdi.

Kunter'in malikânesine doğru ilerlerken boynundan damgalı birine denk geldim. Bu genç bir kadındı. Bana bakan gözleri kan çanağıydı. Benimle konuşmak ister gibi oldu ama sonra bu fikirden hızlıca vazgeçip uzaklaştı. Onun peşinden giden Siyahları gördüm.

Yapmamalıydım belki ama takıldım peşlerine. Lambaların cızırdayarak ara ara yandığı ara sokaklardan birine peşlerinden daldığımda kadını sokağın sonunda yakaladıklarını gördüm. Elini kolunu bağlayıp ağzını ve gözlerini kumaşla kapatmışlardı.

Elim yeniden damgamın üzerine gitti. Bunu ona o yüzden yapıyor olmalıydılar. Devinlerin dediği doğruysa eğer ve kadının az önceki bakışlarını yanlış anlamadıysam bunu Gri yandaşı olduğu için yapıyorlardı ona.

Vicdanımın sesini bastırmam hiçbir zaman mümkün olmamıştı. Kadını kurtarmak için bağırarak ileri atılacağım sırada biri elini arkadan ağzımın üzerine kapattı ve beni geriye, sokağın dışına çekti.

Bunun bir tuzak olduğunu, asıl yakalamak istediklerinin ben olduğumu ve şu ölüm tiyatrolarından birinde öldürüleceğimi anladım ama hayır, beni tutan bir Siyah değildi.

"Sakin ol, Gri," diye kulağıma doğru fısıldadı Mirza. "Seniz el."

Siyah Bölge’de ne işi vardı? Beni mi izliyordu yoksa bu yalnızca bir denk geliş miydi, bilmiyorum ama benden çok yanlış bir şey istiyordu.

Beni yan sokakta bir binanın duvarına yasladığında elini ittim. Bakışlarını binanın kenarından çıktığımız sokağa dikmişti. Siyahlar içerisindeydi ama her zamanki gibi mavi bir broş takmayı ihmal etmemişti.

“Senin ne işin var burada?” diye sordum merakla. “Niye durdurdun beni?”

“Damgalı birini kurtarmaya çalışmadın mı az önce?” diye sorarken yüzüme baktı. Her zaman öfkeli görünüyordu. “Beş adamın elinden hem de?”

“Adam mı?” diye sordum nefretle. “Adam gibi mi görünüyorlar? Bir kadına beş erkek saldırdı az önce. Onu öldürecekler. Tabii ki kurtarmaya çalışacağım.”

“Bir damgalıya yardım edemezsin, Gri. Hem de Siyah Bölge’de bunu asla yapamazsın. Seni de mi damgalasınlar istiyorsun? O ölüm tiyatrolarından birinde can mı vereceksin?”

Ona zaten damgalı olduğumu söylemeyecektim elbette.

“Yancıyım ben.” Artık ne işe yarıyorsa! “Hem daha önce de birilerine yardım ettim. Onları durdurabilirim.”

“Onu öncünle bölgenin caddelerinde karşı karşıya gelmeden önce düşünecektin. Halkı ikiye böldünüz ve onlar da taraf seçmeye başladılar. Seni de damgalamadıklarına şükret.”

“Bu normal olurdu yani?”

“Hâlâ Kötülerin Şehri’nde normal aramaman gerektiğini anlamadın.” Kolumdan yakaladı. “Hadi, gidelim buradan.”

Kolumu kurtardım. “Senin ne işin var burada? Yoksa yine Amber’in kumpaslarından birine mi dâhil oldun? O yüzden mi peşime düşrün?”

“Saçmalama,” diye homurdandı. “Amber’le işim biteli çok oldu. Kimin tarafında olduğumu anlamadın mı hâlâ?”

Çatık kaşlarımın altındaki gözlerim şüpheyile dolup taşı. Burada olduğuna göre Siyah demeliydim ama o asla Kunter’in tarafında olmazdı. Ben miydim tarafı? Hayır, ben bir taraf değildim. Halkı taraftan bile öldürülmek istenen dışlanmış yancı ve Gri’ydim yalnızca.

merakla bir anıttır durabiliyormuş gibi hissediyordum. Buradan başka yapabileceğilerin bir anı geçireceğimi izleyeceğim ama emindim ki planlar bana yapmayı planladıklarımdan çok daha az olacaktı. En büyük, en büyük tehlikeyi benim içkenceme, aklımın altına yazıyordu.

İki binanın tek sırayla geçebileceğimiz dar bir aralığundan geçiyıp geniş bir alana çıkıktık. Boran Siyah Bölge'nin içteki sokaklarından epey ıraktaydı. Hiç ışık yoktu, zifiri karanlıktı. Ay ışığıyla yoldayken yolumuzu bulmamız gerekiyordu. Bu da bana ölümlü tiyatrolarına izletlerine herkesin ulaşamadığını düşündürmüştü. Onlardan olduğumuzda emin olmaları gerekiyordu.

Yolu bilen Mirza kolaylıkla tiyatro salonunun girişini buldu. Zaten önüne geldiğimizde tiyatro salonunun ıplakları adeta sirtine gelmiş gibi aniden parladı ve gözümüzü aldı. Işığın ardından kapı otomatik açıldı ve kırmızı halı gözlerimizin önüne serildi.

Halı kanlar içerisindeydi. Kırmızıya boyanmış duvarlar bile üzerine sıçayan kan lekelerini gizleyemiyordu. Yanından geçtiğimiz ayas kanlı el izleriyle doluydu. Sürüklenen birinin kanlı el izi aynanın başından sonuna dek sürüyordu.

Mirza elini çeneme uzatarak kafamı ondan tarafa çevirdi. Aynı benim tarafımda, yani sağdaydı ve koridor boyunca uzanıyordu. Ondan gözlerimi alamamıştım.

"Korku evindeymişsin gibi düşün."

"Hiç korku evine gitmedim," diye fısıldadım. Kalbim şimdiden boğazımda kült kült atıyordu. Bütün kanımın sahneyi izlerken çekileceğini sanıyordum ama şimdiden çekilmişti bile. Şimdiden geldiğimi plâman hissediyordum kendimi.

"Anladığım kadarıyla dışarıdayken de pek yaşamıyormuşsun."

"Yalnızdım," diye mırıldanmakla yetindim ve bu konuşma üstünde daha fazla durmadım.

Burası eski bir tiyatro salonuydu, geçmişte sanatın icra noktalarından biri olduğu çok açıktı. Duvarlarda hâlâ eski tiyatroların posterleri asılıydı ama çoğu kanla ıslanmış, kırmızıya boyanmıştı.

Bir merdiven çıktık ve çift kanallı bir kapının önünde durdık. "Burası balkon kumu, genellikle sahne önünde sönümlenir." Kapı hafifçe aralandı ve önce kendini içeri baktı. Ardından elini banyo tuvaletine attı ve önce kendini içeri baktı, ardından beni kendinden bir ilâve içeri çıkardı. Tam da öyle olduğu gibi balkon kumunda oturmuştu.

“O kızı bırakamam.” Geriledim. “Yapamam bunu.” Kafamı iki yana sallamaya başladım. “Onun yerinde ben de olabilirdim.”

Dudaklarının arasından öfkeli bir hırıltı koptu. “Onu kurtaramazsın! Kunter kurtarabilir yalnızca ama bu da Kunter’i halkın hedefi hâline getirir. Sen halkın hedefiyken bir de onun mu hedef olmasını istiyorsun? Siyah Bölge yıkılırsa katiller şehri yıkar, Gri.”

“Ona sadıklar.”

Beni baştan aşağı, imalı bir bakışla süzdü. “Sadakat bir Gri’yi canı pahasına korumasına bakar.” Elini tutmam için uzattı. “Gri nefretini söndüremezsın, Gri. Bunu artık kimse yapamaz. Damgalı bir Siyah için yapma bunu.”

Gariptir ki anlıyordum onu. Kunter de söylemişti, kötülerini yönetmek için onlardan daha kötü olmalı ve kötülüklerine sessiz kalmalıydın diye. Aksi takdirde seni o kötülüğün içinde boğarlardı.

“Bir damgalıya ne yaptıklarını görmeliyim,” dedim çaresiz bir fısıltıyla. “Sadece izleyeceğim.”

“Neden?”

Bir nefesi güçlkle bırakırken ona daha fazla sözlü açıklama yapmak zorunda kalmak istemedim ve saçlarıma uzandım. Sırtıma döken kahverengi, uzun saçlarımı elime dolayarak boynumdan çektim ve sırtımı ona döndüm. Damgamı artık görebilirdi.

“Bana ne yapmak istediklerini görmek istiyorum.”

Elini enseme uzattı ve damgaya dokundu. “Bunu sana ne zaman yaptılar?”

“Kıyıdaiken.”

“Ama yalnız değildin.”

“Bir an yalnız kaldım.” Saçlarımı serbest bırakıp ona doğru döndüm. Bunu görmeyi beklemediği için şaşkın ve sinirli görünüyordu. Sinirli görünmesi şaşırtıcı değildi. Sinir, suratına yapışmıştı. Kaşlarını o kadar çok çatıyordu ki kaşlarının arasındaki çizgi oraya yerleşmişti. “An kolluyormuş birileri. Kunter onu öldürdü ama tek bir kişinin başının altından çıkmadığı kesin.”

“Kunter biliyor yani?”

Başımınla onayladım. “Bu konuyla ilgili bir şey yapıp yapmadığımı bilmiyorum.”

“Çünkü üç haftadır onu görmezden geliyordun.”

“Evet.”

Sesli bir nefes bırakırken başını salladı. “Bunu sonra konuşuruz.” Elini omzuma uzattı. “Hadi, neler olabileceğini görelim.”

“Benimle mi geleceksin?”

“Onlara görünmeyeceğiz ama görünürsek de en azından yanında bir öncü olmuş olur.”

Onunla birlikte karanlık sokağa ilerledim. “Belki onları bir öncü olarak durdurursun. Bunun Kunter’e bir zararı dokunmaz.”

“Tabii,” dedi dudaklarına yalandan bir gülümseme yayarken. “Sonra vahşi Siyah, Mavi’ye saldırır ve Mavi Bölge kan gölüne döner.” Ceketinin iç cebine uzandı ve mavi bir şapka çıkarıp kafama taktı. “Çok dikkat çekiyorsun.”

Şapkayı düzeltirken onu yan gözle izledim. O sandığım gibi biri değildi. En azından beni biraz olsun tanıdıktan sonra bana karşı, Kunter’e karşı olduğu kadar düşman değildi. Onda Gri nefreti yoktu. Ya da ben yine Grilik yapıyordum. Yeşil Bölge’de nasıl yeşil, iyi anlamında kullanılıyorsa Gri de saflık, aptallık, bölücü, hain gibi anlamlarda kullanılabiliyordu.

“Nereye gittiklerini biliyor musun?” Onları çoktan gözden kaybetmiştik.

“Biliyorum,” Daha aydınlık bir sokağa çıktık. “Birkaç kez izlemiştim.”

“Keyifli mi bari?”

Göz ucuyla bakıp sesini temizlemek için öksürdü ama daha çok vakit kazanmaya çalışıyor gibiydi. “Sadece Siyah’ın ne kadar ileri gidebileceğini öğrenmek istedim. Herhangi bir durumda halkıma ne şekilde zarar verebilirler? Bir öncü olarak bunu öğrenmek zorundaydım.”

“Çok mu kötü?”

Kısa bir an sessiz kaldı, sanki izlediği o anlardan birine gitmiş gibi iç geçirdikten sonra yüzünü buruşturdu. “İzledikten sonra üç gün boyunca aklıma geldikçe kustum.” Sokağın ortasında duraksadığımda geride kaldığımı kısa sürede fark edip birkaç adımda geri geldi ve bileğimden tutup yola doğru çekti beni. “Bana yamyamlıkla ilgili bir sahne denk gelmişti. Sonra Kunter onları meydanda idam etti, bildiğim kadarıyla tekrarı olmadı.”

Önce tereddüt ettim, kafam karıştı ama kendimi toplayıp sertçe yurkundum. Beni bileğimden çekip peşine takmazaydı sokağın

ortasında bir ömür durabilirmiş gibi hissettim. Birazdan bana yapılabileceklerin bir ön gösterimini izleyecektim ama emindim ki şiddeti bana yapmayı planladıklarından çok daha az olacaktı. En büyük, vahşi sahneyi benim işkenceme, ölümüne ayırıyorlardı.

İki binanın tek sırayla geçebileceğimiz dar bir aralığından ilerleyip geniş bir alana çıktık. Burası Siyah Bölge'nin işlek sokaklarından epey uzaktaydı. Hiç ışık yoktu, zifiri karanlıktı. Ay ışığıyla yoklayarak yolumuzu bulmamız gerekiyordu. Bu da bana ölüm tiyatrolarının biletlelerine herkesin ulaşamadığını düşündürmüştü. Onlardan olduğunuzu emin olmaları gerekiyordu.

Yolu bilen Mirza kolaylıkla tiyatro salonunun girişini buldu. Zaten önüne geldiğimizde tiyatro salonunun ışıkları âdeta sirke gelmişiz gibi aniden parladı ve gözümüzü aldı. Işığın ardından kapı otomatik açıldı ve kırmızı halı gözlerimizin önüne serildi.

Halı kanlar içerisindeydi. Kırmızıya boyanmış duvarlar bile üzerine sıçrayan kan lekelerini gizleyemiyordu. Yanından geçtiğimiz ayna kanlı el izleriyle doluydu. Sürüklenen birinin kanlı el izi aynanın başından sonuna dek sürüyordu.

Mirza elini çeneme uzatarak kafamı ondan tarafa çevirdi. Ayna benim tarafımda, yani sağdaydı ve koridor boyunca uzanıyordu. Ondan gözlerimi alamamıştım.

"Korku evindeymişsin gibi düşün."

"Hiç korku evine gitmedim," diye fısıldadım. Kalbim şimdiden boğazımda küt küt atıyordu. Bütün kanımın sahneyi izlerken çekileceğini sanıyordum ama şimdiden çekilmişti bile. Şimdiden geldiğime pişman hissediyordum kendimi.

"Anladığım kadarıyla dışarıdayken de pek yaşamıyormuşsun."

"Yalnızdım," diye mırıldanmakla yetindim ve bu konunun üstünde daha fazla durmadım.

Burası eski bir tiyatro salonuydu, geçmişte sanatın icra noktalarından biri olduğu çok açıktı. Duvarlarda hâlâ eski tiyatroların posterleri asılıydı ama çoğu kanla ıslanmış, kırmızıya boyanmıştı.

Bir merdiven çıkuk ve çift kanarlı bir kapının önünde durduk. "Burası balkon kısmı, genellikle sahne önünde toplanırlar." Kapıyı hafifçe araladı ve önce kendisi içeri baktı. Ardından elini bana uzattı. Elini tuttuğumda önce kendi içeri girdi, ardından beni kendisiyle birlikte içeri çekti. Tam da söylediği gibi balkon kısmında oturan seyirci

kısmı azınlıktaydı, en fazla on kişi. Fakat korkuluklara biraz yaklaşıncsa sahne önü gözlerimin önüne serilmişti ve oradaki tek bir koltuk bile boş değildi. Yüzden fazla insan vardı burada. Yüzden fazla katil. Ve hepsi bir vahşeti izlemek için toplanmış, belki de ön sıra biletleri için kapışmışlardı.

Işıklar kapalıydı, biri bize doğrudan bakmadığı sürece fark edilmemiz imkânsızdı. Yine de Mirza insanların olduğu sağ taraftaki koltuğa oturup beni de soluna aldı. Onun burada olmasından rahatsızlık duysalar da ses edemezlerdi ama benim için aynı şeyi söyleyemezdik.

Siyah Bölge'nin batısında, çürümüş tiyatro salonunun balkonuna yaslandım ve aşağıdaki sahnenin başlamasını bekledim. Eski kadife perdeler küf kokuyordu. Tavanda asılı avize her an sahne önüne düşecekmiş gibi yerinden kopmuş, eğik duruyordu. Sahnenin ortasında, elleri arkadan zincirlenmiş bir kadın diz çökmüştü. Göğsü inip kalkıyor, benim ensemdeki damganın aynısı olan boynundaki damgadan kan sızıyordu. Sanki kısa bir süre önce onu elleriyle kazıyıp atmak istemiş gibiydi.

"Hainlerin sonu bellidir," diyen tok bir ses salonda yankılandı fakat konuşan kişi görünmedi. Bu cümle, Siyah Bölge'nin ilahi yasası gibiydi. Hiçbir hainin bu sahneden sağ çıkamayacağını henüz sahnenin başında iliklerimize kadar hissettiriyorlardı.

Seyircilerin ellerinde gri ve siyah taşlar vardı. Bunun ne demek olduğunu bilmediğim için kafamı çevirip Mirza'ya baktım. "Taşlar ne anlama geliyor?"

"Siyah ölüm, gri af demek."

Seyircilerin affetme seçenekleri var demek miydi bu? Siyah, affeder miydi? Sanmıyorum, onlar asla affetmezlerdi. Burası Siyah Bölge'ydi, merhamet yalnızca zayıfların hatırladığı bir masaldı.

Sahnede, uzun boylu bir adam ağır adımlarla mahkûmun etrafında dönmeye başladı. Yüzünde siyah renkte, göz çukurlarını boş bir karanlığa dönüştüren tiyatral bir maske vardı. Herhangi bir insan yüzü formundan uzaktı, ne bir burun vardı ne de dudaklar. Yalnızca dar göz delikleri vardı. Göz delikleri de tülünden başka bir maskeyle örtülmüş gibi görünüyordu. Deliklerden içeri baksam da gözlerini göremiyordum. Bu maske onu bir insandan çok duygusuz bir infaz makinesine benzetiyordu.

Ayak bileklerine kadar uzanan ağır ve kalın kumaştan yapılmış bir pelerin giymişti. Karanlığın içinden bir parça gibi duruyordu ve hareket etmediğinde heykel gibi görünüyordu.

Mirza hafifçe yaklaşarak, "Siyah Bölge'nin Başcellat'ı, her sahnede başka bir oyun sergileyerek damgalananların ölümlerini sanata dönüştürüyor," diye açıkladı bana. "Belli ki bu gece Julius Caesar sahnelenecek."

"Ey Siyah Bölge!" diye bağırdı cellat, sesi yankılanarak tiyatronun her köşesine çarptı. "Bu kadın, sizin kanınızı sattı. Size ihanet etti! Onun kaderine kim karar verecek?"

Seyirciler çığlık attı. Elleri havaya kalktı, taşlar avuçlarda sıkıldı. Bense dudaklarımı sıktım, kaşlarımı çattım ve anlamaya çalıştım olanı biteni.

Aşağıda, bir adam sessizce taşları toplamak için dolaştı. Taşları bir bez torbaya attı, sonra törenle sahnenin ortasına döktü. Siyah taşlar yerde dağ oluşturmuştu ama gri taşlardan eser yoktu.

"Ölüm!" diye bağırdı seyirciler. "Ölüm, ölüm, ölüm!"

Mahkûm başını kaldırdı. Ter içinde kalmış, korkudan göz bebekleri büyümüştü. Ağzı açıldı ama kuruyan dudaklarının arasından hiçbir kelime çıkmadı. Sonunu çoktan kabullenmişti. Zorluk çıkarmıyor, yalnızca bitmesini istiyordu.

Başcellat, elinde uzun bir hançerle ona yaklaştı. Diz çöküp yüzüne baktı, başparmağıyla çenesini yukarı kaldırdı.

"Sen de mi, dostum?" diye fısıldadı.

Mahkûmun gözleri büyüdü, kalabalık nefesini ruttu. İnfaz başlamıştı.

Tiyatro salonundaki dört kişi sahneye çıktı. Yüzleri örtülüydü, ellerinde törensel hançerler vardı. Cellat bir adım geri çekildi ve sahneyi onlara bıraktı. İlki, hançeri yavaşça mahkûmun göğsüne sapladı. Çelik kemiğe çarparken tiksindirici bir ses çıktı. Kadının dudaklarının arasından bir inilti koptu ama hemen, mürhif bir dayanıklılıkla dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve susturdu kendini. Bu acıya çığlığıyla salonu inletmeliydi ama yapmadı, direnebildiği kadar direndi onlara karşı.

Onun bu direnci karşısında ayaklanacak gibi oldum. Kalkacak, yancılığımı kullanıp buna bir son verecektim. Sonrasında ne olursa

olsundu. İsterlerse şehri yakıp yiksınlardı ama bu an yaşanmasıydı. Göz göre göre nasıl seyirci kalırdım buna, nasıl yapardım bunu?

Yerimden kalkmaya yeltenmiştim ki Mirza kolumdan sıkıca tutarak zorla yerimde tuttu beni. Uzanıp elini ağzımın üzerine kapattı ve henüz hafif aralanmış dudaklarımı mühürledi.

“Sakın,” dedi endişeli bir öfkeyle. “Cesetler devrim yaratmaz.”

Devrim? Ne saçmalıyordu bunlar? Devrim de devrim. Değişimin kendi kalplerinde başlaması gerektiğini bilmiyor muydu bunlar? Benim gri kalbim onların katran karası kalplerinde nasıl bir başına devrim yaratabilirdi?

İkinci hançer mahkûmun kaburgalarının arasına girdiğinde salon çığlıkla dolup taşıtı. Kadının acı dolu yardım çıığı sanki bir serenattı, oyundu ve seyircilere yalnızca zevk vermişti. Seyirciler ellerini koltuklarının kol kısımlarına yumruklar hâlinde vurup vahşete destek vermeye başladılar.

Kadının neden ilk seferinde çııklık atmamak için direndiğini şimdi anlamıştım. Onlara bu zevki yaşatmak istememişti ama hangi can bu acıya sessiz kalabilirdi ki?

Üçüncü hançer ciğerlerine saplandı ve kadının ağzından kan fışkırdı. Fışkıran kanı gören seyirciler çııklıklar eşliğinde tezahüratlar yapmaya başladılar. Daha fazla kan için kudurmuş gibiydiler. Kadının bıçaklanırken zincirlerinden kurtulmak için çırpınması onlara gülünç geliyordu.

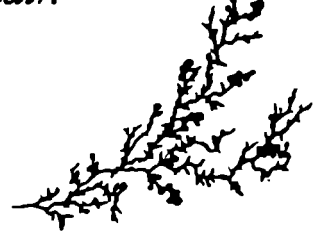
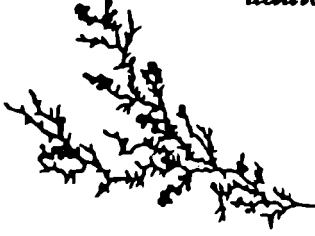
Sonuncu hançeri saplayacak kişi yüzünü saklayan örtüyü kaldırıp çıkardı ve hançerini kadının kalbine sapladı. Kadın, kalbinden bıçaklandığında değil de o adamı gördüğünde ölmüş gibiydi.

Kanlı dudaklarından tek bir kelime döküldü: “Sen de mi?”

Sonra bedeni yana devrildi, tiyatrodaki bir an sessizlik oldu ve çan sesi salonun duvarlarına çarparak yükseldi. Seyirciler ellerinde kalan gri taşları sahnedeki kadının cesedine fırlattı. Gri taşlar kanla karışarak sahnenin zeminini üzerinde dağıldı.

“Adalet yerini buldu!” diye haykırdı Başcellat ve aniden bakışlarını olduğum yere, tam üzerime çevirdi, parmağını bana doğrulttu. Bütün seyirciler aynı anda kafalarını çevirip bana baktılar.

İsimsizler, adları olmayan, kimlikleri bilinmeyen, yüzleri görünmeyen, Kötülerin Şehri sisteminde yalnızca bir gölge gibi görünen ama aslında en sessiz korkuyu temsil eden güçtür. Onlar Kunter'in otoritesinin kılıcıdır. Konuşmazlar, tartışmazlar, sadece uygularlar ve bu Kötülerin Şehri için başlı başına bir tehdittir. İsimsizler, Kötülerin Şehri'nin kendisi gibi adaletin değil, otoritenin uygulayıcısıdır.

BÖLÜM 11

En başından beri burada olduğumu biliyorlardı. Bana yapacaklarının minik bir ön gösterimini izlememi istemişler ve gelişime sessiz kalmışlardı. Onların saldırısı yalnızca bıçakla, silahla değildi. Bölücü ve hain olmamla ya da burada kimsenin beni sevmemesi ve ölmem gerektiğiyle ilgili de değildi. Onların saldırısı aynı zamanda psikolojiktir. Bana her yerden, düşebileceğim her noktadan ilk günden beri saldırıyorlardı.

Bu saldırılardan sağ çıkamazdım.

Ne Kunter ne de bir başkası... Bana kimse yardım edemezdi. Bir gün onlar kazanacaklardı çünkü ben saldırmaktan kaçıp vicdanımla sohbet ederken onlar her türlü saldırının birer ustasıydılar.

Tiyatro salonunda sahneyi aydınlatan cılız ışıklar aniden surlarıma döndüğünde istemsiz gözlerimi kısıtım ve elimi yüzüme siper ettim. Hiçbir şey göremediğim o kısa anda ayakkabıların tahta zeminine gürültüyle çarptığını ve bir kargaşa yaşandığını anladım ama bu kadardı. Sonra alnımın ortasına bir şey çarptı ve Mirza önüme siper oldu. Sırtını dönmüştü onlara ve sırtına çarpan taşlar balkonun zeminine, koltukların üzerine dökülüyordu.

O kadını taşladıkları gibi taşlamak, incitmek istiyorlardı beni. Üstelik yaşarken, hâlâ nefes alıp direniyorken. Bunun yalnızca bir başlangıç olduğunu fırlattıkları her taşta bağırıyorlardı sanki.

Önüme siper olan Mirza'yı taşladıklarını fark ederek, "Öncü Mirza!" diye bağırdı biri ve salondaki bütün sesler kesildi. İnsanlar taş atmayı kestiler ona, aslında bana.

Mirza'yla bakışlarımız ilk defa öfkeyle kesişti ama bu öfke birbirimize karşı değil, onlara karşıydı. Bu kez o da engel olmayacaktı bana çünkü ne gururu buna izin verirdi ne de öncülüğüne leke sürülmesine o izin verirdi.

Mirza bir adım geri çıktı ve arkasına dönüp balkonun taş tırabzanlarına elini bastırdı. “Ne cüretle?” Sesinin tınısı öfke doluydu. Kunter'in bu gibi durumlarda sesi ölümü hatırlatırken, Mirza'nınki ringe davet eder gibiydi. “Öncü ve yancıya hangi hakla taş atarsınız?”

İleri atılıp onun yanındaki yerimi aldım. Siyah Bölge halkından, bir öncünün hedefi hâline gelmek istemeyen korkaklar çoktan kaçışmaya başlamışlardı bile. Bakışlarım ilk önce sahnede kendi kanının içinde yatan kadına döndü. Gözleri açıldı ve bakışları doğrudan beni hedef alıyordu. Ölmemişti, dudaklarından kopan inilti sahneye dökülüyordu. Can çekişiyordu.

Yanı başındaki cellada baktım. Mirza'ya ya da Siyah Bölge halkından olanlara değil, o da doğrudan bana bakıyordu. Başını hafif sağa eğmişti, ellerini önünde birleştirmişti ve maskesinin ardına saklanarak izliyordu beni.

Kim bilir aklımdan neler geçiyordu benim için.

Bu ne ilk ne de son sahneydi ama bunun bir sonu olması için bugün onlara bir yancı olduğumu hatırlatmalıydım. Bir aydır içip içip bölge bölge dolaşıyor ve unutmak üzerine çalışmalar yapıyor olabilirdim ama gerçeklerden daha uzun bir süre kaçamazdım. Gerçekler işte buradaydı, tam karşımda ve bana bakıyorlardı.

Mirza elini benden tarafa kaldırıp, “Burada bekle,” dedi ve bir hışımla salonun balkonundan ayrıldı. Sanırım aşağıya, onların yanlarına iniyordu. Oysa bunu yapmaması gerektiğini söylemişti bana. Onlara karışmamalıydı çünkü halkını korumak onun önceliği.

“Nefret ediyorum!” diye haykırdım balkondan. “Hepinizden iliklerime kadar nefret ediyorum. Her birinizden!”

Sesim salonda sanki yeni bir sahne başlamış gibi öfkeyle yükseliyordu. Gri ve Siyah, iyi ve kötü, bütünüyle her biri tarafından sarıp sarmalanmıştım. Neydim ben? İyi mi yoksa kötülükle mücadele ederken gri yanını kaybetmeye yüz tutmuş bir Siyah mı? Ne iyi, ne kötü; arada kalmış ve kimliğini yitirmeye yüz tutmuş olurdum. Bu, onların asla kabul etmeyeceği bir duruştu, bu yüzden kimliğimi damgalamışlardı zaten.

Başımı omzuma doğru, aynı Başcellat gibi yatırdım ve gözlerimi doğrudan onun gözlerine diktim. Perdeler olsa da gözlerinde, bana baktığını biliyordum. "Dilediğiniz kadar ölümümün hayalini kurun, başaramayacaksınız. Aksine, gün gelecek hayatınızı bağışlamam için önümde diz çökeceksiniz. Bir Siyah gibi değil, Gri gibi davranmam için yalvaracaksınız bana!"

Saygı kolay kazanılabilen bir şey değildi. Bunun için Kunter'e hayran sayılırdım çünkü onun edindiği saygı kimsede yoktu. Bu nedenle kafama bir daha taş atıldığında buna şaşırmadım, aksine, bana taş atan o kişiyi hafızama kazıdım.

Onlar gibi olursam seveceklerdi beni.

O hâlde onlar gibi olarak cezalandıracaktım en kötü olan onları.

Mirza henüz salondan içeri girmişti ki bir İsimsiz, siyahlar içerisinde arkamdan fırladı ve salonun ortasında sallanan avizeye atladı. Zaten zar zor yerinde duran koca avize onun ağırlığıyla koptu ve insanların arasına düştü. İsimsiz, avizeyle birlikte koltukların arasına indi. Öyle çevik ve atikti ki onu izlemek inanılmaz bir seyir zevki veriyordu.

Kaşla göz arasında eline aldığı bıçakların ikisini nefes bile aldırmadan sahnedeki damgalı kadını katleden adamlardan ikisinden birinin alnını çatına, diğerinin göğsünün ortasına fırlatarak sapladı. Ve bu hareketiyle Siyah Bölge halkının sahne severlerine dehşet bir korku saldı.

Yeni hamlesinde gecikmedi, adamlardan diğer ikisini belinden çıkardığı susturuculu silahla saniyeler içerisinde katletti. Halk kapılara yığıldı ama nedense çıkamadılar dışarı. Neden çıkamadıklarını anlayamadığım için arkamdaki kapıya baktım. Orada bir İsimsiz duruyordu ve balkondaki Siyahlar onun önüne dizilmiş, dışarı çıkmak için an kolluyorlardı.

İsimsizleri herkesin tanıdığını ancak o zaman anladım. Onlar Siyah Bölge halkının korkulu rüyalarıydılar ve buradaydılar, beni korumak için hep bir adım arkamdaydılar. Kunter'in emriyle.

Kapıdaki İsimsiz'e doğru adımlayıp Siyahları aştığımda İsimsiz bir an olsun beklemeden önümden çekildi, geçmeme izin verdi. Hafifçe başımı eğerek yanından geçtim ve ayağına inmek için ilerledim.

Öfkeliydim ve bu gece öfkemi üzerlerine püskürtecektim.

Yarın ne olacaktı? Bir önemi yoktu. Bu gece ateşin tadına beni yakanlar da bakacaktı.

Salon kapısının önüne geldiğimde orada yine bir İsimsiz'le karşılaştım. O da bana yolu açtı ama salondan çıkmak isteyenlere izin vermedi. Zaten onlar da İsimsiz'e yaklaşmıyorlardı, ondan ölesiye korkuyorlardı. Ölümle oyunlar oynuyor olabilirlerdi ama her birinin en büyük korkusu ölmekti. Şeytanın yancılığını yapıyorlardı ama şeytanın gerçek inine düşmekten ölesiye korkuyorlardı.

Kalabalığın arasından sıyrılarak geçtiğimde Mirza'yı gördüm. Kime yaklaşırsa o kişiler ondan köşe bucak kaçıyorlardı. Hiçbiri Mirza'nın elinde can vermek istemiyordu çünkü bu ölüme karşı koyamazlardı.

"Bu gece!" diye haykırdı Mirza. Sesi küf ve kan kokan salonun duvarlarına çarptı. "Eline taş alan herkes bunun cezasını çekecek. Öyle ya da böyle!"

Hâlâ elinde taş tutan bazıları Mirza'nın bu sözleri üzerine ellerindeki taşları aniden yere bırakınca bir gürültü oldu. Mirza birinin boynuna saldırdı ve onu yakaladı. Adam Mirza'nın elinde can çekişmeye başladı. Mirza'nın boyu uzun olduğundan ve adam ondan epey kısa kaldığından Mirza adamı boynundan yakaladığında adamın ayakları yerden kesildi. Onun gücünü hiçbir zaman hafife almamıştım ama şimdi gördüğüm, tahminimden bile fazlasıydı. Mavi Bölge ringinde neden hiç yenilmediği çok açıktı. Hatta Kunter'in onu nadir de olsa nasıl yendiğini merak eder olmuştum şimdi.

"Öncünüz burada olsaydı bu salon kanınızla göle dönerdi!" Mirza'nın kan donduran öfkesi tiyatro salonunu salladı. "Onun kadar acımasız olmadığım için bu gece şanslı sayılırsınız." Adam ellerinde can çekişiyordu ve kimse ona yardım etmiyordu. Kunter'in buzdan hareleri onda buz gibi bir etki yaratırken Mirza'nın simsiyah gözleri öfkelenince kan donduruyordu. "Yancınız öyle uygun görürse. Size cezanızı ben değil, yancınız verecek."

Mirza konuşurken adam onun ellerinde can verdi. Bunun üzerine Mirza adamın cansız bedenini öylece yere bıraktığında tahta zemin gürültüyle inledi. Mirza'nın bakışları diğer herkes gibi üzerime döndüğünde sinirden kaskatı kesilen bedenimi zoraki hareket ettirerek sahneye ilerledim ve orada kendi kanında yatan damgalı kadının hâlâ yaşayıp yaşamadığını bir umut kontrol ettim. Yaşamıyordu, gözleri

açık bir şekilde ölmüştü. Ölmeden önce son baktığı kişi bendim, belki de son umut ettiği kişiydim. Bir Gri savunucusuydu, umut ediyor olmalıydı.

Boğazıma oturan yumruyu yok etmek için sertçe yutkunduksam da ilk seferde başarılı olamadım. Artık üzülmekten de öte öfkeden kalbim duracak gibi oluyordum. Onlara olan nefretim her geçen gün dağlanarak büyüyor ve gri yanıma karanlıkta bırakıyordu.

Sahnede ayağa kalktığımda ayakkabılarımın kanla ıslandığını fark ettim. Bu beni iyice irite etti, nefretten titremeye başladım. Mirza'nın çaprazında durup öylece bana bakan İsimsiz ile bakışlarımız kesişti. Başını çok hafif, yalnızca benim görebileceğim şekilde eğdiğinde benden bir emir beklediğini anladım.

Ondan bu gece burada olan herkesi öldürmesini isteyebilirdim. Bütün İsimsizler bir saat içerisinde buradaki herkesi katledebilirlerdi. Hak ettiklerinin bu olduğunu biliyordum ama ne ben o kadar canıydım ne de bunu yaparak Kunter'e olan sadakatlerini sarsacaktım. Mirza'nın söyledikleri hâlâ aklımdaydı.

Başımı Başcellat'ın durduğu yere doğru çevirdim. Onu öldürcektim. Sahneleri kuran oydu, oyunları sergileyen de. Yılanın başını kesersem en azından buradaki vahşeti durdurabilme ihtimalim vardı.

Fakat Başcellat orada değildi, gitmişti. Burnumdan öfkeyle soludum. Bütün bu vahşeti sergileyip bir korkak gibi kaçmıştı. Yüzünü de görmediğim için saklanması çok kolaydı.

Gözlerimi hızlıca salona doğru çevirdim ve bana taş atan adamı bulmaya çalıştım. Kapının önüne yığılanlar arasındaydı, kaçıp gidecekti Başcellat gibi ama o kadar kolay değildi. Başcellat kaçtıysa cezayı, ilk taşı atan çekecekti. Böylece bir dahaki sefere ilk taşı atan diğerlerini cesaretlendirmek kimsenin harcı olmayacaktı.

Adamın gözlerinin içine birkaç saniye kadar baktım. Yapabilirdim, ilk taş atanı öldürtüp cesaretlerini kırabilirdim. Onlar gibi olabilirdim. Amber gibi elimi kana bulamadan can alabilirdim.

İstedikleri de bu değil miydi zaten? Onlar gibi olmama. Bu yüzden beni kıskırtıp duruyorlardı. Bu onlara hediye olundu. Onlara zıfer kurlaması yapma fırsatını vermeyecek, gri yanını onlara rahmet koruyacaktım.

"Sizler gibi olmak en büyük zayıflığım olur," diye bağırarak sesim sahnede yankılandı. "Gri yanından nefret mi ediyormuşuz? On

son nefesime kadar koruyacağım.” Her birinin bakışları bir yılanı andırıyordu. İğrençlerdi, onlarca şeytanla göz gözeydim sanki. “Işığımı kıskanıp beni karanlıkta bırakmaya çalışabilirsiniz ama unutmayın, siz karanlıkta kalıp yolunuzu bulamazken ben ışığımın aydınlattığı yollarda cirit atıyor olacağım. Bu da sizin en büyük cezanız olacak.”

Sahneden indim ve kapıya doğru ilerlemeye başladım. Gösteri bu kadardı, hiçbirinin ölüm emrini vermeyecektim. Yapabilirdim ama yapmamayı tercih edecektim. Onları gri yanımla boğacaktım.

Söylediklerim onları kızdırmıştı. Sahnedeki kapıya doğru ilerlerken dudaklarından kopan öfkeli hırıltıları da duyabiliyordum, ateş saçan bakışlarının ensemde yanan ateşini de hissedebiliyordum. Onları doğru yerden vurmuştum.

Neden bu şehirden çıkmaktan bile korkuyorlardı? Çünkü geride bıraktıkları aileleri, sevdikleri, toplum onları bu karanlıkla kabul etmezdi. Kabul görmemekten korkup şeytanın inine sığınıyorlardı. Onların aksine benim bir şansımın olması beni onların baş düşmanı hâline getirmişti.

Arkamdan biri, “Korkak,” diye fısıldadığında sesi salonda istemediği kadar yankılandı. Bu beni durdurdu, daha fazla ilerleyip salonu terk edemedim. Öfkelenim, onlara bir anlığına yenik düşeceğimi düşündüm. Sese doğru kafamı çevirdiğim anda İsimsiz, bunu söyleyen Siyah’ı alınının çatından vurarak öldürdü. Bütün sesler kesildi, nefes almayı dahi bıraktılar. İsimsiz, kolunu hiç indirmeden silahın namlusunu benim olduğum tarafa doğru çevirdi. Bir an için beni öldüreceğini sandım. Mermi yanımdan fırlayıp gitti ve bana ilk taş atan adamı boynundan vurdu.

Ben yancı olarak emir vermesem de öncünün emri onların zihinlerinde kazılıydı. Kunter burada olmasa da silahları buradaydı ve onun emrine karşı gelenleri ölümle cezalandırmaya devam ediyordu.

Son infazın ardından İsimsizler kapıların önünden çekildiler. Siyah Bölge halkından bir kişi bile benimle göz teması kurmadan çarçabuk tiyatro salonunu boşaltılar. İsimsizler ve Mirza sessizce bu yeni sahneyi izlerken ben İsimsizleri izledim.

Onlar kimdi? Kunter bu sadakarı neye borçluydu? Üstelik beni de koruyorlardı. Sorgusuz, sualsiz. Kimse onları sorgulamıyordu, nereden çıkacakları ya da ne zaman müdahale edecekleri koca bir bilinmezlikti. Onlarla ilgili bilinen en doğru bilgi, Kunter’e sadakateriydi.

Evet, Kötülerin Şehri'nin Kunter'den korkması için bir büyük sebep daha. Kunter'in gücünü sorgulamak demek, İsimsizlerin hedefi haline gelmeniz demek olabilirdi ve bir İsimsiz birini izliyorsa o kişi zaten ölmüştür. Sadece vakti gelmemiştir.

Mirza herkesin çıktığına emin olduktan sonra birkaç adımda bana doğru yaklaştı ama İsimsizlere doğru, "Bunu Kunter bilmeme-
li," dedi. İsimsizlerin bakışları aynı anda Mirza'ya doğru, keskin bir şekilde döndü. Sanki Mirza buna engel olmaya kalkacak olursa onu da öldürebilirlermiş gibi.

Bazen o maskelerin ardında gerçekten bir insan olup olmadığını merak ediyordum. Hiç insani değillerdi. Gerçi Kötülerin Şehri'nde yaşayan herhangi birinden insanlık beklemek gülünçtü.

İsimsizler konuşmasa bile Mirza, "Eğer bu gece burada olanları öğrenirse bu salondaki herkese ölüm emri verecektir. Bu da onun Siyah Bölge'de otoritesini sarsacaktır. Zaten şu an Siyah Bölge halkı Güven savunucularına kafayı takmış durumda. Kunter'i taraflı gösterecek bir hamle yapmaya mecbur bırakmayın," diye açıkladı kendi.

Ne yazık, haklıydı. Fakat İsimsizler asla Mirza'yı dinlemezlerdi. Onlar yalnızca Kunter'i dinlerlerdi ve belki de çok azıcık beni. Çok azıcık. O da yancıları olduğumdan ve Kunter bunu istediğinden.

İsimsizlerin bakışları aynı anda kayarak üzerime döndüğünde düşüncelerim netleşti. Evet, onlar da Mirza'nın haklı olduğunu biliyorlardı ama emri hayatta ondan almazlardı.

Peki ya ben bu emri verirsem ve Kunter bunu öğrenirse? O zaman sarsılan otoritesi egosuna zarar verirdi ve o zaman Kunter ne kadar ileri giderdi, bilmiyordum. Onun bütün yüzlerini görmediğimi biliyordum. O tanıdığım en gizemli adamdı. Her ne kadar buzdan hareketleri bazen sıcak deniz gibi görünüp bana onun dünyasının en önemli şeyiymişim gibi hissettirse de.

İsimsizlerin Kunter'e sahiden sadakatsizlik yapacaklarına da inanmıyordum. Gerektiğinde vur emri vermem için gözlerimin içine bakıyor ve beni koruyor olabilirlerdi fakat doğru cümleleri kuracak olursam onları ikna edebilirdim.

Kahretsin ki tam da şimdi Siyah Bölge yancısı gibi hissediyordum. Bu görevden içip içip kaçıyordum fakat bir anda içine düşmüştüm.

"Mirza haklı," diye mırıldandım düşünceli bir sesle. "Kunter bunu öylece öğrenmemeli. En azından şimdilik." Kadın olduğuna

vücut yapısından emin olduğum İsimsiz'e baktım doğrudan. "Bu gece onun yanına gidiyordum zaten. Doğru zamanda ona ben söyleyeceğim."

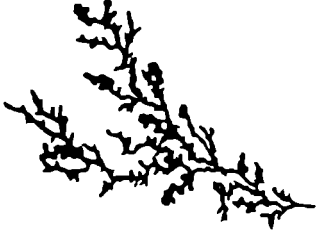
Bakışlarımı bir anlığına Mirza'ya çevirdim. O da doğruyu yaptığımı anlatmak istercesine başını hafif eğerek bana bakmıştı. Bu, çok kısa bir andı aslında ama kafamızı tekrar İsimsizlere doğru çevirdiğimizde yerlerinden yeller esiyordu.

Gitmişlerdi.

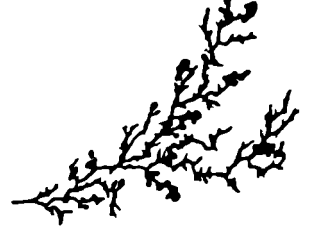
Kunter'e bu geceyi anlatmaya mı yoksa yalnızca görevlerinin başına mı gitmişlerdi?

Bunu öğrenmeliydim.

*Öncü tarafından ilan edilen yancı ünvanı geri alınamaz.
Bir yancı yalnızca kendi isteğiyle yancılıktan çekilebilir.*

BÖLÜM 12

Mirza beni dışarıya çıkardı. Burnundan soluyordu ama yine de sessizliğini koruyordu. Benim kafam kanıyordu ama ben de sessizliğimi koruyordum çünkü biz iki aptal buraya bunu bilerek gelmiştik ve birbirimizin aptallığına yanıyorduk.

Önce salondan çıktık, ardından kanlı koridoru aştık ve tiyatro binasından dışarı attık kendimizi. Mirza bir an olsun durmadı. Dar aradan geçip çok hızlı bir şekilde ölüm tiyatrolarından uzaklaştık.

Alnımın ortası delinmiş gibi hissediyordum ama muhtemelen yalnızca bir yarıktı. Belki bir yarık bile değildi, küçük bir şeydi ama bütün dengemi bozmuştu.

Mirza beni bir ara sokakta duvara yasladığında düşüncelerimden ancak o zaman sıyrılabilirdim. Çatık kaşlarıyla suratıma baktı ve elimi alnımdan çekti. Bir küfür mırıldandı. Kısık bir sesle olmasının hiçbir önemi yoktu çünkü onun bütün küfürleri çok içtendi.

“Sana ne dedim ben?”

“Hiçbir şey yapmadım.”

“Denedin!”

Denemiştim, doğru ama ne yapayım, tutamamıştım kendimi. Hem bu denediğim için olmamıştı ki, zaten farkındalardı her şeyin. Şeytana pabucunu ters giydirmeye kalkıp biz ters giymiştik pabuçtan.

“En azından öldürmediler.”

“Oraya tek gitseydin olacakları düşün bir de.”

“Ama gitmedim,” diye savunmaya geçtim. Hem alnımın çanağına raş yemiştin hem de azarlanıyordum ayaküstü. “Yancı olunca kurtulurum sandım ama baksana, daha beter oldu her şey. Nasıl düzelcek bürün bunlar?”

Mirza'nın eli sırtına doğru gitti. “Kunter'e hiçbir şey söylememeliler.” Boyununu bir sağa bir sola yatırdıktan sonra ocağının içine dışarı

bir taşı çıkardı. Taşa küfretti. "Bunu öğrenecek olursa neler olabileceğini bilmek istemezsin."

"Geçen haftalarda biri beni damgalayıp denize ittiğinde bunu yapan kişiyi sadece öldürdü. İnan bana, şehir yanmaz." Ceketimin koluyla alnımdaki kanı sildim. Başıma çok fena bir ağrı saplanmıştı ve bu beni dakikalar geçtikçe öfkeliendiriyordu. "O da farkında, bölgeyi ikiye böldük ve bunu düzeltmesinin tek yolu yancılığıyı sonlandırmak."

"Yancılığı Kunter'in sonlandırabildiğini mi sanıyorsun?" Ellerini beline yerleştirdi. "Bunu yalnızca sen yapabilirsin."

"Nasıl?"

"Halk neden Kunter'in değil de senin üstüne geliyor sanıyorsun? Bir yancı yalnızca kendi isteğiyle yancılığına son verebilir. Öncü bu yüzden yancısını doğru seçmeli."

"Yani belki de istiyor ama yapamıyor mu diyorsun?"

Gözlerini devirip kolumdan yakaladı ve beni duvardan çekti. "Aptalsın diyorum." Sokağa çıktık. "Kunter az önce yaşananları öğrenirse o salondaki herkes bu gece ölür."

"Bu iyi haber."

"Fakat..." diye ekledi hemen. "...böyle bir şeyi yapacak olursa bu gece orada olmayan ve Gri yandaşı olmayan Siyah Bölge halkının çoğu, öncülerine saygılarını yitirir ve onu da bir Gri yandaşı ilan eder."

"Ve bu..."

"Birlikte ölürsünüz, Gri."

Dudaklarım mühürlendi. Bu olasılığı hiç düşünmemiştim. Ama bir dakika, damgalandığım geceden sonra o hiçbir şey yapmamıştı. Yapsaydı eğer duyardım bunu.

"Ama beni damgaladıklarını biliyor."

"Geçen haftalarda Siyah Bölge'den kaç ceset çıktı, biliyor musun?"

"Sen biliyor musun?"

"Biliyorum tabii ki," dedi onu hafife almama kızmış gibi bir sesle. "Aynı gece iki düzineden fazla Siyah ölmüştü. Bunu şehir konsey toplantısında Kunter'e sorduğumuzda *öyle gerekse, dedi yalnızca. Demek öyle gerekmiş gerçekten, şimdi düşününce senin damgalanmanla ilgili olmalı.*"

"Bunu bana söylediler."

"Sen meydan dayağı yedikten sonra halkına kestiği cezadan sana bahsetti mi?"

Hayır, bunu Devînlardan öğrenmiştim.

"Peki niye o zaman bu adam hâlâ bu şehirde kalmam için ısrar ediyor? Madem böyle olacak ve işin sonunda kaybeden biz olacağız, o zaman neden yapıyor bütün bunları? Niye halkını karşısına alıyor? Gitmeme izin verseydi tahtı sallantıda olmayacaktı."

Ara sokaklardan ilerliyorduk ve gittikçe Kunter'in malikânesine yaklaşıyorduk. Onun yanına bu hâlde gidemezdik. Eğer anlattığı gibi olacaksa bunu ondan saklamanın bir yolunu bulmalıydık çünkü bu Kunter'di, her şeyi öğrenirdi.

"İnkâr etme artık."

"Neyi?"

"Gördüğün şeyi."

İkimizin de adımları hırs doluydu. Öfkelenmiştik, ihtimaller can sıkıcıydı ve yancıyla öncü olarak itibarımız taşlanmıştı. Bunu sahiden kimse öğrenmemeliydi. Ben bunu atlatabilirdim ama Mirza... Halkı, Siyah Bölge halkı tarafından bir Gri için taşlandığını öğrenecek olursa ortalık sahiden kan gölüne dönerdi.

"Başım çatlıyor, sahiden neyden bahsettiğini anlamıyorum. Söyleyeceksen söyle, uzatma."

Kunter'in malikânesinin önüne gelmiştik. Şimdi burada olmalıydık aslında ama kapının önüne gelince durmuştu aniden.

"Bu gece burada kal, Gri. Başka hiçbir yer, yancı olsan da senin için güvenilir değil. İsimsizlerin ona bu geceyi anlatmasına asla izin verme. Gerekirse tatlı dille yılanı deliğinden çıkar ama asla Kunter'in kendi halkına savaş açmasına izin verme."

Geçtişirdim onu. "Ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Başından beri yalnızca bir Gri olduğun için seninle ilgilendiğine inanmıyorum. Onun diğer bütün Grilerin ölümünü nasıl izlediğini gördükten sonra da asla inanmam. Belli ki sana anlatacakları var."

Yanımdan geçip gitmeye kalktığı anda durdurdum onu. "Bunu kim için yapıyorsun? Kimin iyiliğini istiyorsun sahiden?"

"Kimsenin iyiliğini istediğim yok," diye terslendi. "Kim benim iyiliğimi istemiş ki ben birilerinin iyiliğini isteyeyim? Ucu, Mavi'ye dokunmasın yeter." Kafamdaki mavi şapkasını alıp kendi kafasına taktı. "Hadi eyvallah."

Mavi Bölge Öncüsü Mirza, Siyah Bölge sokaklarında gözden kayboldu ve beni soru işaretleriyle bir başıma bıraktı. Avuç içimi alnıma bastırıp bakışlarımı kapıya doğru çevirdim. Orada mıydı, bilmiyordum ama bu gece zaten buraya geliyordum fakat şimdi alnım kanamıştı, şişmişti. Buraya gelme amacımsa başta ölüm tiyatroları değildi elbette.

Kötülerin Şehri'ne düşen herkese ait bilgilere sahip olan Kunter'den annemin katilinin nerede olduğunu öğrenmek için buradaydım.

Kararsız bir şekilde kapının önünde dikilirken izlendiğimi hissettim ve bakışlarım sokağın sonuna doğru döndü. Orada bir İsimsiz vardı ve bakışları doğrudan üzerimdeydi. Kıpırdamıyordu, sanki nefes dahi almıyordu. Siyahlar içerisindeydi, hava karanlıkken bir gölgeden farksızdı.

Onu nasıl ikna edecektim?

Bu, İsimsiz bir erkekti. En azından uzun boyundan, kemik yapısından, duruşundan bir erkek olduğunu çıkarmıştım ama bilemezdim, belki de bir kadındı. Onu tanımak imkânsızdı.

Bana doğru bir adım attığında elimi havaya kaldırdım. Bu onu durdurdu. "Lütfen." Kısık tondaki sesim karanlık sokakta ikimizin arasında yükseldi. "Ona söyleme."

Başını bu isteğimi sorgularcasına yana doğru yatırdığında kuruyan dudaklarımı ıslatıp, "Halkını ona daha fazla düşman etmek istemiyorum," diye açıkladım kendimi. "Onların derdi benimle."

Aynı şekilde durup bana bakmaya devam ettiğinde daha çok açıklamak istediğini düşündüm, ne tiyatro salonunda söylediklerim ne de bu ona yeterli gelmişti. Ne olursa olsun bu gece olanları Kunter'e söyleyecekti.

"Biliyorum, belki de şehir yanmalı, herkes ölmeli. Cehennem hak ettiği sonu yaşamalı fakat bu benim yüzümden olmamalı. Hepinizden nefret ediyorum, doğru ama nefret, ölümü adil kılsaydı vicdan olur muydu?"

Bir an durdu, hiç tepki vermedi ama sonra bana doğru birkaç adım attı. Yine de söyleyecekti! Bunlar onun için yeterli değildi. Kunter ondan her şeyi öğrenmek istemişti ve o da aldığı emri yerine getirmek için buradaydı. Kötülerin Şehri yansa da, o da içinde ölecek olsa da...

Kapının önüne geçtiğimde tam karşımda durdu. Onlardan birine ilk kez bu kadar yakındım. Benden nefret ediyorlar mıydı? Bir his

beslediklerini sanmıyordum. Siyah Bölge halkı gibi miydiler? Hayır. Yine de sadakatleri bana değil Kunter'e karşıydı ve onu başka nasıl durdurabilirdim, bilmiyorum.

Mirza'yla iş birliği yaptığımı düşünüyor olabilir miydi?

Belki de Mirza'nın beni kandırdığını düşünüyordu.

Belki de Mirza beni kandırmıştı!

Hayır, bir dakika, neden yapsın ki bunu?

Neden yapmasın ki? O ringe yalandan çıkmadı mı, yalandan dövüşmedi mi benim için? O hâlde yalandan kaygılanmış gibi de görünebilirdi.

Hayır ama, öyle hissettirmemişti bana. Yalnızca Mavi Bölge'nin iyiliğini istiyor gibi değildi. Bu gece bir başka davranmıştı. Maskesini bir kenara bırakıp gelmiş gibiydi.

Ama daha önce Amber'le iş birliği yapmıştı. Üstelik Kunter'in ölümü için. Kunter'den kurtulmak istiyordu. Ama bu, aylar öncesinde kalmıştı, artık istemediği çok açıktı. Fakat beni kandırıyor da olabilirlerdi. Sırf Kunter'i durdurmam için... Yancı olarak.

Nefesimi seslice dışarı bırakıp gözlerimi kapattım ve sıktım. Bu şehrin insanlarından nefret ediyordum! Ne oldukları asla belli değildi. Sağ gösterip sol vurmakta ustaydılar ama ben ne sağı ne solu bilirdim.

Gözlerimi açıp, "Bana güvenmediğini biliyorum," dedim çarçabuk. Elini kapıya vurmak için kaldırmıştı bile ve onu durdurmak için dokunursam karnımı değer miydi, bilmiyordum. "Belki de beni öldürmek istiyorsun ama Kunter bunu senden istemediği için yapmıyorsun."

Kafasını hafifçe iki yana salladığında buna çok şaşırdım. Bana sesli olmasa da bir cevap mı vermişti az önce?

"Nefret etmiyor musun benden?"

Kafasını yeniden iki yana salladığında şaşkınlıktan bir an konuşmadım. Bu şehirde neredeyse herkes benden nefret ederken bu garipti.

"Yalnızca öncüye değil, yancıya da mı aynı şekilde sadıksın?"

Başını bir kez, çok hafif bir şekilde eğerek bunu onayladığında kafamdaki bazı taşlar yerine oturdu.

"O hâlde..." diye mırıldandım aramızdaki kısa mesafeye doğru. Elimi arkaya doğru uzatıp kapının kulpunu çevirdim. "...bizi yalnız bırak, olur mu?" Kapıyı itip açtım. Sesim artık bir fısıkıdan ibaretti. Geriye adımladım ve içeri girdim. "Bu onunla benim aramda."

Bir süre yalnızca sessizlikle karşılık verdi bana. Nefes bile almıyordu sanki, öyle durgundu göğsü. Siyah kumaşların ardında kim vardı? Bunu merak etmemek mümkün değildi.

Bir bıçak çıkarıp bana saplar mı acaba, diye düşüncelere dalmak üzereyken kaldırdığı elini aniden yumruk yapıp göğsüne, kalbinin üzerine doğru vurdu. Ardından geriledi ve karşıdaki duvarın gölgesinde durdu. Kıpırdamadı, ne gitti ne de geldi.

Tamam, belli ki beni ya da bizi korumaya devam edecekti.

Ufak bir gülümsemeyle kapıyı sessizce kapattığımda evin girişindeki karanlıkta bir başıma kaldım. Elim hâlâ kapının üzerindeydi ve kıpırdamıyordum. Şimdi tam olarak ne için buradaydım, söylemek zordu. Annemin katilini öğrenmek istiyordum yalnızca. Asla Kunter'le bu gece olanlar hakkında konuşamazdım. Öylece geri de çıkamazdım, kapının önündeydi ve çıkacak olursam o İsimsiz, Kunter'le konuşurdu.

Bir nefes bırakıp kapıdan elimi çektim ve karanlığın içinde merdivene doğru döndüm. Evde olmayabilir miydi? Hayır, evde olmasa İsimsiz doğrudan buraya gelmezdi. Evdeydi, yalnızca karanlığına çekilmişti.

Asil'le ne konuşmuştu da bana tek kelime etmeden buraya gelmişti? Asil ona ne söylemiş olabilirdi? Sorsam söylemezdi, bu nedenle zahmet bile etmeyecektim. Hatta onunla konuşmayacaktım da. Çalışma odasına girmem yeterliydi. Dosyaları karıştıracak ya da çalacak kadar zamana ihtiyacım vardı. Sonra arka pencereden bir yerden çıkar giderdim.

Mutfağın önünden geçerken bir an durup kafamdaki şişlik için buz alsam mı diye düşündüm ama bu da zaman kaybı olurdu. Alnımda kan lekesi olmalıydı. Kurbanlık koyun gibi görünüyordu olabilirdim. Bu yüzden bu gece kesinlikle Kunter'le karşı karşıya gelmemeliydik.

Merdivenleri parmak ucumda çıkıp doğrudan merdivenin karşısındaki çalışma odasına ilerledim. Koridorun sonundaki pencereden içeri sızan ay ışığı sayesinde önümü görebiliyordum ama o kadar, koridorda da ışık yanmıyordu. Kapısı da kilitli değildi. Bu adam sahiden ölümünden korkmuyordu ya da kimsenin buna cesaret edemeyeceğine inanıyordu. Belli ki ben yokken kimse evine dalıp bıçak ya da silah çekmiyordu!

Çalışma odasının kapısı kilitli değildi. Kendimi bir an çok şanslı hissettim. Hem bu gece ölmemiştim hem İsimsiz beni dinlemişti ben de kapı kilitli değildi. *Başıma taş yağacak*, diye abartmak isterdim ama başıma zaten taş da yağmıştı.

Odaya girip kapıyı yavaşça kapattım ve hiç ses olmadığından emin olmak için bir dakika kadar karanlıkta bekledim. Sonra ışığı yaktım. Çok kısa bir an ışığı yakınca Kunter'i burnumun dibinde bulacağımı ve beni yaka paça odasından dışarı atacağını düşündüm ama bu yaşanmadı. Hâlâ çok şanslıydım. Kötülerin şehri'ne suçsuz yere düştüğümü, annemin ölümünü bile unutacak kadar işkence gördüğümü, katillerin oyuncağı olduğumu, yancı olmak istemeyen bir Gri olduğum için meydan dayağı yediğimi, damgalandığımı, taşlandığımı ve bunlar gibi birçok şeyi saymazsak yani...

Masanın başına geçip ellerimi üstüne bastırdım. "şanslı falan değilsin," diye mırıldandım kendi kendime. "Sadece fazla alıştın."

Evet, buna alışmak diyebilirdik. Bu gece olanlara rağmen gecenin bir köründe casus gibi Kunter'in evine girdiğimi düşününce ben epey alışmıştım bu cehenneme.

Bütün çekmeceleri karıştırdım. Masanın üstündeki her şeyin altını üstüne getirdim fakat hayır, burada mahkûmların dosyaları yoktu ama burada olmalıydılar. Daha önce buradaydılar ve Kunter bu odanın kapısına adam dikmişti. şimdi neredeydi dosyalar?

Siyahların dosyalarına ihtiyacım vardı. Eğer yıllara göre ayrılıyor sa bulmam kolay olurdu ama alfabetikse işim çok zordu. Katilin adını bilmiyordum. Alfabetikse de adı 'A' ile başlasa iyi olurdu.

Hiçbir yerde dosya bulamayınca ellerim belimde, odanın ortasında kalakaldım. Artık başka bir yerde mi tutuyordu dosyaları? Bunu öğrenmek için onunla konuşmalıydım ama o da olmazdı. Alnımdaki şişlik olmasa küçük bir ihtimal de olsa konuşabilirdim ama şu an mümkün değildi.

Bu gecelik pes ederek kapıya doğru ilerledim. Önce ışığı söndürdüm, sonra kapının kulpuna uzandım. Arka pencerelerden birinden çıkacaktım. Ne Kunter'e ne de İsimsiz'e yakalanabilirdim.

Kapıyı hafifçe araladım ve sessizce dışarı çıktım. Kapıyı çekip sessizce kaparmak için yeniden kapıya doğru döndüm. Kapattım, kulpu bıraktım ama bir şey dikkatimi çekti.

Koridora bir yerden ışık yansıyordu. Yavaşça koridorun diğer tarafında doğru döndüğümde Kunter'le burun buruna geldim. Bunu beklemediğim için dudaklarımın arasından bir çığlık kaçtı. Elini ağzımın üstüne kapatarak çığlığımı bastırdığında aramızdaki kısa mesafe kısacık mesafe olmuştu bir anda.

Buz mavileri önce dudaklarımın üstüne kapattığı elinde durdu, ardından gözlerime kaydı ve oradan alnıma çıktı. Kaşlarını çattığı anda ifadesi büsbütün değişti.

"Sana bunu kim yaptı klişesine girmeden önce söylemeliyim, Gri, bunu sana yapanın ölümü senin suçun olmayacak. Sadakatsizliğinin bedelini ödemiş olacak yalnızca."

Elimi bileğine yerleştirip aşağı doğru bastırdım ve elini ağzımın üstünden çekmesini sağladım. "Rüzgâr'la şakalaşırken oldu." Bu yalan üzerine gözlerimi kaçırmamak için direndim. "Riyaz'a atacağı taş benim kafama geldi."

Burnundan öfkeyle soludu. "Zaten ölümü çoktan hak etmişti."

Rüzgâr'a fena kurulmuştu ve ne olursa olsun bu geçecek gibi değildi. Kaan demek daha mantıklı olabilirdi ama yalan uydurmakta profesyonel olduğumu söyleyemezdim.

Konuyu değiştirmek için, "Ne yapıyorsun bu karanlıkta tek başına?" diye sorduğumda şüpheyile dolup taşan gözleri alnımla gözlerim arasında gidip gelirken, "Tek başıma olduğumu da nereden çıkardın?" diye sordu.

Bunu beklemediğim için şaşkınlıktan, "Na... nasıl?" diye kekeledim. "Kim var?" Aklıma şu daha önce Kunter'le karşılaştığımız kızlar geldi. Artık burada yaşamadığım için gelebilirlerdi elbette. "Misafirlerin mi var?" Bakışlarım omzunun üzerinden arkasına, odasının kapısına doğru kaydı. "Kim?" Yanından geçip odaya doğru ilerledim. Odadan yansıyan ışık mum ışığına benziyordu. "Mum yakıp romantik bir ortam yaratığına göre önemli biri olmalı. O yüzden mi akşam yanımdan son bir şey bile söylemeden çekip gittin?"

Düşünmeden konuşuyor, hareket ediyordum. Kapının önüne gelip odadan içeri baktığımda odanın birçok köşesinde yanan mumları gördüm. Mum ışığıyla aydınlanan odada komodinin üzerinde bir şişe şarap ve iki kadeh vardı ama odada kimse yoktu. Yatağın üzerinde dosyalar vardı.

Bunlar... Aradığım dosyalardı.

Kunter kulağının dibinde, "Senin için," diye fısıldadığında kalbim küt küt çarpmaya başladı ve ne tepki vereceğimi Şaşırdım. Dosyalar, İsimsizler, ölüm tiyatroları... Her Şey uçup gitti ve geriye yalnızca o kaldı. "Her gece olduğu gibi bu gece de seni bekliyordum, Gri Hanım."

Kalbim yerinden çıkıp gidecekti Şimdi. Neden böyle olmuştu? Durduk yere nasıl heyecanlandırabilirdi beni? Yelkenlerim... Öylece suya mı indiriyordum yoksa? Hayır, indiremezdim. Ona kapılıp boğularak aptallık etmeyecektim.

"Gelmeyeceğimi söylememe rağmen mi?" diye sordum gerçek bir merakla. Merakımı bastıramamıştım yine. Kafamı çevirip ona bakmak istiyordum fakat bakmamam yararımıydı.

"Artık hatırladığına göre bir gün mutlaka gelecektin."

Çatık kaşlarımla ona döndüm. "Ne?"

Hemen dibimdeydi, ne gülümsüyordu ne de ciddi bir ifadesi vardı. Daha çok kurnaz görünüyordu. "Buraya annenin katilinin bu Şehirde olup olmadığını öğrenmeye gelmedin mi?"

"Sen!" dedim aniden yükselen bir öfkeyle ve vücudumu tamamen ona doğru döndürdüm. "Sen biliyor muydun?" Üstüne yürüdüğümde bir adım geri çıktı ama daha fazla gerilemedi. "Biliyordun ve benden sakladın mı?"

Ellerini masumane bir tavırla iki yanında havaya kaldırarak teslim oldu bana. "Öldürme beni, Gri Hanım. Sen söyledikten sonra araştırdım."

"Buldun yani?"

Başını hafifçe salladı. "Evet."

"Söyle."

Kaşlarıyla odasını işaret etti. "Orada, dosyada."

Omuzlarımı indirdim. Demek bu kadar kolaydı. Annemin katiliyle aynı Şehirde yaşıyordum ya da yaşamıştım. Onu sahiden bulabileceğime inanmamış olmalıyım ki Şimdi bulunca onunla ne yapacağımı bilmediğimi fark ettim. Öldürecek miydim onu? Ya da öldürtecek miydim? Kötülerin Şehri'ne düşmesi adil bir ceza değilmiş gibi bir de ben mi cezalandıracaktım onu?

Bu Şüpheli içimi kemirirken Kunter'den uzaklaşıp odadan içeri girdim, yatağa yaklaştım. İşte, Siyah Bölge dosyası. Dosyayı açacak,

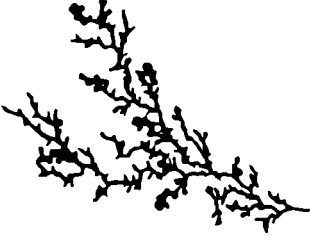
annemin adını arayacağım deryada. Bir kez daha ölmüş olmalıyım geçişleyle yüzleşecektim.

Siyah Bülge deryasına uzanmışım ki Kanser, "O derya değil," dediğinde elim havada anlık kaldı. Ne demek o derya da değil? Kesildi, anımsı öldürmüştü. Kızara... Ve kızara cinayetlerin bir kanama...

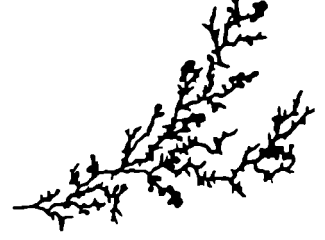
Kanser'in taş gibi soğuk yüzüne baktığımda gerçeğin kanama döndürdüğünü hissettim. "Siyah değilse..."

"Grilerin deryasında."

*Birinin kurtuluş ihtimali, diğerlerine mahkûmiyeti hatırlatır.
Dışarıda onları bekleyen aileleri, sevdikleri ve toplum,
karanlığa bulaşmış olanı asla geri kabul etmez. Bu yüzden
Kötülerin Şehri'nde kalanlar dış dünyanın reddinden kaçıp
şeytanın yuvasına sığınır. Ve özgürlük ihtimaline sahip tek
bir kişi dahi onların baş düşmanı olur.*

BÖLÜM 13

Suratıma okkalı bir tokat yemiş kadar oldum. Dişlerimi çenemi acıtacak kadar sıktım. Onu duymazlıktan gelmeyi ve Siyahların dosyasında sabaha kadar annemin adını aramayı ne çok isterdim şimdi. Demek benim gibi bir Gri olarak düşmüştü şehre. Bu da onu kazada tek suçlu yapmamış oluyordu. Annemde de suç vardı.

Görüşüm bulanık ve karanlık bir tünele dönüştü. Kulaklarımda bir çınlama yankılanmıştı şimdi. Ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Buna sevinmiş miydim yoksa üzölmüş müydüm?

Ölmüş olmalı. Kötülerin Şehri'nde Asil ve benden başka Gri yok bilindiğı kadarıyla. Yine de görmeliydim o dosyayı. Görünce ne düşünmem, ne hissetmem gerektiğine karar verirdim.

Siyahların dosyasını alıp bir kenara attım ve Grilerin dosyasını aramaya koyuldum. Görmeliydim, emin olmalıydim.

Kunter bileğimden yakalayarak beni durdurdu. "Grilerin dosyası burada değil." Kafamı çevirip ona baktığımda kaşlarını imayla kaldırdı. "Kasada."

Komodinin içindeki kasadan bahsediyor olmalıydı. O kasanın bir anahtarı olduğunu burada yaşadığım zamanlardan biliyordum. Ortalığı sık sık karıştıırıyordum ama kasanın anahtarını hiç bulamamıştım.

Elimi ona doğru uzattım. "Anahtarı ver o hâlde."

"Hımm..." derken gözleri kurnaz bir ifadeyle kısıldı. "Vereceğim ama bir şartla."

Anahtarı vermesi için uzattığım elimi sertçe karnına indirdiğimde, iki büklüm olup inledi. "Kunter."

“Bir şartla, şiddet sever Gri’m,” diye tekrarladı karnını sıkarken. “Bu gece benimle yemek yersen sana kasanın anahtarını veririm.”

Sesli bir nefesi öfkeyle bıraktım. “Ya da seni eşek sudan gelinceye kadar döver, anahtarı zorla alırım.”

Bu tepkim ona esaslı bir kahkaha attırdı. Hatta o kadar çok güldü ki bu kez gülmekten karnını tutması gerekti. Oysa ben çok ciddiydim. Elime aldığım bir sopayla onu sabahlara kadar dövecek kadar da sinirliydim ona. Böylece bir taşla iki kuş vururdum.

“Şiddet severliğin bir bana mı diye merak ediyorum doğrusu.” Bir sır verir gibi eğilip kulağıma doğru fısıldadı: “Bence bunun bana dokunma arzunla ilgisi var.”

Hiddetle, “Sana karşı bir arzum varsa da bir ay önce bitti, hatırlatırım,” diye tepki verdiğimde ikimiz de aynı anda afalladık. Ne ben bunu söylemeyi planlamıştım ne de o bunu benden duymayı bekliyordu.

Bu gece olanlar, annemle ilgili öğrendiklerim derken düşünme yetimi kaybetmiştim sanki. Ağzıma gelen ne varsa olduğu gibi söylüyordum ona.

Onun şaşkınlığından faydalanarak bileğimi kurtardım ve birkaç adım gerileyerek ondan uzaklaştım. O ise dikkatle beni izlerken kafasında kim bilir neler kuruyordu yine. Bu gece buraya onunla aramızda olanları konuşmaya gelmemiştim. Çok daha ciddi meseleler vardı ama o birinden bihaberdi.

Ellerimi arkamda bağlayarak bakışlarımı ondan başka tarafa çevirdim. Tek tek mumlara bakıyor, renklerine odaklanarak düşüncelerimi dağıtmaya çalışıyordum. “Seni dövmeye başlamadan önce anahtarı versen iyi edersin, Siyah.”

Sessiz kaldığında yeniden ona baktım. Bana, gözlerimin içine bakarak zihnimi görmek istiyor gibi bakıyordu. Belki de kalbimi... Ona göstermediğim ne varsa görmeye çalışıyordu ama hayır, görececek bir şey yoktu.

Yoktu.

Hafifçe öksürüp sesini temizleyerek, “En iyisi hak et,” diye mırıldandı. Sesi öncekine nazaran daha zayıf çıkmıştı. Bu da beni onun zihninden geçenler üzerine düşüncelere boğmuştu. Ne düşünüyordu da sesi böyle zayıf çıkmıştı? O aklından ne geçiyordu?

Kunter benim bir şey söylememi beklemeden arkasına dönüp kapıya doğru ilerlediğinde bir an için arkasından bakakaldım. Bu gece fazlasıyla zor geçmemiş gibi bir de bu mu olacaktı? Düşünecek onca şey varken şimdi tek düşünebildiğim oydu.

Sesli bir nefes bırakıp peşine takıldım ve onu merdivende yakaladım. Elleri cebinde, hiç acele etmeden aşağıya iniyordu. Yanına yetişip onunla aynı anda aşağıya inmeye koyuldum. Adımlarımız birdi, aynı anda hareket ediyorduk.

"Bu ciddi bir mesele," dediğimde aynı anda hareket eden bedenlerimize göz ucuyla baktı ama bir şey söylemedi. "Hak etmem gerekmiyor, o dosyayı bana vereceksin. Bunu bir oyun hâline getirmeye sakın cüret etme."

Basamakları indiğimizde sola döndü ve mutfağa ilerledi. Umursamaz tavrına karşılık dudaklarımın arasından bir hırıltı koptu ve birkaç saniyelik bekleyişten sonra yeniden peşine takıldım. Onun benim peşime takılmasına alışık olduğumdan itiraf etmeliyim ki bu biraz garip hissettirmişti.

Mutfağa girdiğimde önceden hazırlanmış yemeklerin bulunduğu tencereleri buzdolabından çıkarıyordu. Tencereleri ocağın üzerine bırakıp ocağı yaktıktan sonra ortadaki ada tezgâhın üzerinde salata yapmaya başladı. Mutfağın loş ışığında bu manzara korkunç diyemeyecektim. Aksine, mutfaktaki bu hâli izlenmeye değerdi.

Kollarımı göğsümde bağlayıp omzumu kapının pervazına yasladıktan sonra ağırlığımı da sağ ayağımın üzerine verdim ve onun bu, iş üstündeki hâlini izlemeye koyuldum. Havuçları soyarken insanların derisini soyduğunu hayal ediyor olmalıydı. Marulları doğrarken de insanları doğradığını...

Kötülerin Şehri'nin zihnimi getirdiği hâle bakın! Tek düşünebildiğim onların vahşetleriydi.

Kunter buzdolabına ilerleyip bir buz torbası çıkardı ve yaklaşıp hemen önümde durdu. Koca cüssesi mutfağın geri kalanını görmemi engelliyordu şimdi. Tek görebildiğim oydu. O ve bembeyaz teninde yıldız gibi parlayan buzdan hareketleri.

Buz torbasını alnıma bastırduğunda dalgınlıktan olsa gerek hazırlıksız yakalandım ve dudaklarımın arasından ufak bir çığlık kaçtı. Canımın acıdığını sanıp buz torbasını hemen geri çekti.

"O kadar acıyor mu?"

Elindeki buz torbasını alıp alnıma kendim bastırdım. “Hayır.”

“Niye çığlık attın?”

“Dalmışım.”

“Neye?”

Sana, diyecek hâlim yoktu. Bu onu zevkten dört köşe yapardı.

“Seni nasıl öldüreceğimi düşünüyordum.” Somurttum. “Anahtarı kolay yoldan almanın alternatif yollarını arıyordum yani.”

Dudaklarında bir gülümseme dolandı. Bana inanmamıştı. “Yalnızca ben yapmıyorum,” diyerek birkaç adım geriledi ve anlam veremediğim bir bakışla arkasına döndü, tezgâha ilerledi.

Ne demek istemişti? Bu adam beni sürekli fazla düşünmeye itiyordu. Onunla beyninizin tamamını kullanmadan konuşabilmek mümkün değildi.

Arkasından mutfağa girdim ve ada tezgâhın etrafındaki sandalyelerden ona en uzak köşede olana oturdum. “Ne demek istedin?”

Omuzlarını kaldırıp indirdi ve işine devam etti. Onu izlerken ne dediğine anlam vermeye çalıştım. Bu sırada buz torbasını da alnıma bastırıyordum. Başım çatlıyordu ve kaşlarımı çatmadan durmak bir zulümdü. O Başcellat’ı ve diğer eli damga tutan Siyahları boğazlama arzumu bastırmam gerekti. Başım zonkladıkça bu gece olanları Kunter’e söyleyip hepsini darağacına çıkarma fikri hoşuma gidiyordu ama sonra Gri yanımla yüzleşiyordum ve bu arzum bir saman alevi gibi hemencecik söniyordu.

Sağ dirseğimi tezgâha yaslamış, sağ elimdeki buz torbasını alnıma bastırıp tezgâha doğru eğilmiştim. Kunter’in loş ışıktaki aydınlanan yüzüne bakarken bazen sarı kirpiklerini tek tek yolasım geliyordu. Gölgeleeri göz altlarına düşen kirpikleri oldukça uzundu, belki benim kirpiklerimden bile uzun. Gözleri şimdi buz mavisi gibi görünmüyordu, loş ışıktaki daha sıcak bir maviyi andırıyordu. Alnına düşen saçları...

Sesli bir iç çekişle tezgâhtaki yarısı dolu olan şarap şişesine uzanıp önüme çektim. Biraz alkole ihtiyacım vardı yoksa bu akli toplamam mümkün değildi.

Gözlerim kadehleri aradı fakat sonra kalkmaya üşendim ve yarım şişe şarabın beni ancak kendime getireceğine karar vererek şişeden içmeye karar verdim. Şişeden yalnızca bir yudum almıştım ki Kunter birkaç adımda yanıma gelerek şişeyi elinden kapı.

“Seni öldürme planları yapmakta haklıymışım. Böylece yancı olarak yerine geçer, halkına asıl cehennem azabını yaşatabilirim!”

Ağzımdan öfkeyle çıkan cümlelere bir an durup gülmeye başladı. Ne ben ne de o şu durumda bunları söylememi bekliyorduk tabii ki. Aklımdan geçenleri bilseydi bu söylediklerimi az bile bulurdu.

“Film de izleyelim,” dedi sanki fikir sunar gibi. Henüz yemek teklifini bile kabul etmemiştim ama teklifler teklifler! Hatta teklif bile değil, düpedüz şart koşmaktı.

“Boğazına yapıştığım da dosya karşılığında bir şeyler dayatmaya devam edebilecek misin bakalım?” Buz torbasını sertçe masaya bırakıp sandalyeden kalktığımda şişeyi arkasına sakladı. “Yalnızca keyifli bir gece geçirmenin peşindeyim.”

Ona doğru adımladım. “Bu gecenin benim için hiç de keyifli olmadığım bilsen...” Sesli bir nefesi bıkkınca bıraktım. “Senden bir dosya almak için ben neden sürekli sana boyun eğmek zorundayım? Öncesinde bir dosya için beni seninle kalmaya zorlamıştın ve şimdi de bu.”

“Bu dosyalarda mahkûmların kişisel bilgileri var ve bunlar gizli bilgi, kimse erişmemeli. Sana ayrıcalıklı davranıp teklif sunuyorum.” Bir anda fark etmiş gibi kaşları çatıldı ve hızlıca ekledi: “Benimle yaşadığın için pişmansın yani?”

Pişmanım, diyemezdım. Aksine, memnundum ve onu tanıma fırsatı yakaladığım için bu konuda iyi hissediyordum. Onu tanıdığım için sonrasında benim karşımda durmasından nefret etmiştim ya zaten. Eğer tanımasaydım, hep o ilk tanıdığım Kunter olsaydı gözümde, belki o zaman bu kadar kızmazdım ona.

“Bu beni bir şeylere zorladığın gerçeğini değıştirmiyor.”

Önünde durdum ve elimi arkasına doğru uzatarak şişeyi almaya çalıştım. Sahiden içmem gerekiyordu. Üç haftadır aralıksız içiyordum ve şimdi her şeyi hatırlıyor olmak ve her şeyin üzerine bu kadar mantıklı düşünebiliyor olmak beni çok yıpratıyordu. Biraz içersen kafam biraz dağılırdı ve daha iyi hissedebilirdim.

“İnadından reddediyorsun çünkü.” Hiç beklemediğim bir anda üzerime doğru eğildiğinde bu yakınlığa hazırlıksız yakalanmış oldum. Oysa tam o anda şişenin başını yakaladığım için sevişmek öneriydim. “Benden nefret ettiğini düşünmek kalbinin kolayına geliyor. Oysa nefret ettiğin ben değilim, tanıştığınız bu yer.”

"Yanıliyorsun," dedim inadına ona daha da yaklaşıarak. Yakın durmaktan korktuğumu, çekindiğimi mi sanıyordu ki beni köşeye sıkıştırmak ister gibi hep kısa mesafeleri kullanıyordu? "Kötülerin Şehri demek, sen demek ve bu şehre de sana da olan nefretim baki kalacak, Öncü Kunter."

"Hayır," dedi inatla ve biraz daha yaklaştı bana. Birkaç santimden daha fazla yoktu yüzlerimiz arasında. "Ben yalnızca bu şehirden ibaret değilim. Burayı benim cehennemim olarak görmekten vazgeçtiğinde bunu anlayacaksın."

"İblisler sana tapmadığında söz, anlayacağım."

Elindeki şişeyi çekip aldım ve ondan birkaç adımda uzaklaştım, yerime geri döndüm. O bana dik dik bakarken ben de ona dik dik bakıp buz torbasını yeniden alnıma bastırdım ve içmeye başladım.

Aniden yükselen bir öfkeyle, "O iblisler bana tapmazsa meydana da çarmıha gererler ikimizi!" dedi ve hırıltılı bir nefes bırakıp işinin başına döndü. Havuçları adam doğruyormuş gibi öfkeyle doğramaya koyuldu.

Bazen hâlâ nasıl aynı evde birbirimizi öldürmediğimizi merak ediyordum. Hem bu kadar anlaşılamayıp hem de bazen nasıl çok iyi anlaştığımızı çözememiştim.

Bütün bunlar bir yana, haklı sayılırdı. Bu gece bundan emin olmuşum. Mirza da dile getirmişti bunu. Kunter'e şeytana taptıkları gibi tapmaya devam etmezlerse bu ölümümüz olurdu. Kurallar değildi Siyah Bölge halkını durduran, bu zehirli sadakatti.

"Seni zayıf düşürüyorum, öyle değil mi?" diye sordum gerçek bir merakla. "Bir Gri'yi yancın olmaya zorlamadan önce düşünseydin keşke bunu da. Halkının asla kabul etmeyeceğini bile bile zorladın beni buna."

"Pişman değilim," demekle yetindi yalnızca. Belki de sahiden onu boğazlamam gerekiyordu. Ancak öyle içim rahat edecekti.

"Halkın bir gün ikimizi de meydana çarmıha gelecek olsa bile mi?"

"Bunu yapmalarına asla izin vermem."

"İzin istemeyeceklerdir."

"Öyle bir şey olacağını anladığında sen şehirden çoktan çıkmış olursun."

“Yani hâlâ Şehirden çıkabilirim,” diyerek dikildim ama sonra Őöylediđinin altında yatan gerçek anlamı idrak ettim. “Ben gidince halkın sana ne yapar?”

Bana kısa bir bakış attı. “Belki İstanbul kıyılarından baktığında cesedimi görebilirsin, Gri Hanım.”

O yemeği önüme hazırlarken ben bu Őöylediklerini düşünüp sessiz kalmaktan alamadım kendimi. Böyle bir Şey olabilir miydi sahiden? Ben gitsem de onu cezalandırırlar mıydı? Bunu Mirza’yla konuşsam iyi olurdu, bana direkt gerçeği Őöyleyebilirdi. Ne de olsa Siyah Bölge’nin yıkımını istemiyordu kendi bölgesi yıkılmasın diye.

Benim kurtulduğum ama onun öldüğu bir olasılık... Bundan nefret ederken buldum kendimi. Benim kurtuluşum, onun ölümlü olsun istemezdim. Ondan o kadar nefret etmiyordum. Kızgındım, kırgındım ama ölümünü düşleyecek kadar değil. Tamam, bazen düşünüyordum ama gerçek bir düşünüş değildi. Anlık öfkelerimin kurbanıydım yalnızca.

Tabakları yan yana olacak Şekilde önüme koyduğunda gözlerim kısıldı. Yeni bir Şişe Şarap açması gerekti çünkü ben, o bu hazırlıkları yaparken elimdeki Şarap Őişesinin dibini görmüştüm. Kadehleri doldururken özellikle benimkine az koyduğunu fark ettim ama ses etmedim. Salatayı da koyup bir mum yaktığunda cümleler dilimin ucuna dizilmiŐti bile. Çaprazda, normal bir uzaklıkta duran sandalyeyi hemen dibime çekti ve yanıma oturdu.

Biten Şişeyi masaya bırakıp elimdeki buz torbasını kafamdan çektim ve ayağımı sandalyesine basturdım. “Geri git.”

Daha da yanaştı. “Bu mesafe iyi.”

Sandalyesini itmek için ayağımı bacaklarının arasındaki boşluktan sandalyeye bastırmam gerekti. Sandalyesini ittiğimde geriye doğru yalpaladı ama Şeytanın ta kendisiydi ve kolumdan tutarak beni de kendiyile birlikte çekti.

Hemen sandalyeyi itmeyi bıraktım. “Kaşınyorsun.”

Çapkın bir gülümsemeyle, “Belki kaşırsın,” dedi düzelirken. Vallahi elimde kalacaktı bu adam.

Kadehini eline alıp aramıza doğru uzadı. “Bize.”

Kadehimi uzanıp aldım ama onun kadehine dokunmadan. “Biz, diye bir Şey yok.”

Benim yerime kadehini kadehime dokundurdu ve inatla, "Bize," diye tekrar etti.

Aç olduğum için şanslıydı. Tavuklu mantar soteyi, pirinç pilavını görmek bir yana kokusunu alınca başımın yalnızca taş yemiş olmaktan ağrımadığını fark ettim. Deli gibi açtım, midem kıyılmıştı. Onun inadı inattı, bu yemeği yemeden o anahtarı asla vermezdi. Karnımı doyuracaktım, bu şekilde düşünerek yemeye başladım.

Ben ona ölüm tehditleri yağdırarak yemeğimi yerken o keyifli bir şekilde beni dinleyerek yemeğini yiyordu. Sanki cümlelerim onu öldürüp yancı olarak yerine geçmek üzerine değilmiş gibi gülümsüyordu üstelik. Beni bu konuda asla ciddiye almıyordu. Bunu yapmayacağımı o kadar iyi biliyordu ki bu yalnızca ona keyif veriyordu.

Ben bu sırada şarabın dozunu elbette ki kaçırmıştım. O henüz iki kadeh içmişken ben şişenin geri kalanını tek başıma bitirmiştım. İçtikçe keyfimin yerine geldiğini fark ettiğinden olsa gerek ses etmedi.

"Ne tür filmler izlemeyi seversin?" diye sorduğunda omuz silktim. "Annemle Buz Devri'ni izlemeye bayılırdık." Annemi hatırlayarak gülümsedim. "Annem Sid'e bayılırdı."

Düşünceli bir sesle, "CD olacaktı," diye mırıldandığında sesli bir iç çektim. "Gerek yok, seninle film izlemeyeceğim. Yalnızca yemek." Elimi ona doğru uzattım. "Anahtarı ver bakalım."

"Bu filmi hatırlamak bile seni gülümsetti. Bırak da izleyelim."

"Annemi hatırlamak beni gülümsetti. Çocuk filmi izleme fikri değil. Çocukluk edemeyecek kadar büyüdüm."

"Yoksa çocukluğunu da mı öldürdün bir ay önce?"

"Çocukluğum öleli yıllar oluyor. Yalnızca unutmuştum, hatırladım."

"İnsanın annesi ölünce çocukluğu da ölür derler." Kadehine uzandı ama içmedi. "Ama ben yaşatmaya çalışıyorum."

"Tek yaşatmaya çalıştığın şey, çocukluğun."

"Kendini unuttun."

Ona bu gece olanlardan bahsetmemek için dilimi çok zor tuttum. "Tabii, canını bile verirsin beni yaşatmak için."

Onu alaya almamdan rahatsız olmuş gibi iç çekerek, "Bana inanman için ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Şafırt beni," dedikten sonra kadehimde kalan birkaç yudum şarabı mideme indirdim. Yemek bittiğinde ikinci şişe şarabın yarısı hâlâ

doluydu ve benim kafam yeterince bulanıktı. Gerçekler ve sorunlar şimdi bir hayal gibiydi, bir tür kuruntuydu. Sanki her sesli iç çektiğimde bir sorunumdan uzaklaşıp gibi oluyordum.

Elimi bu düşünceler üzerine alnıma çarpmaya hazırlandım. Tam bir alkolik gibiydim. Elimi alnıma vurduğumda orada bir şişlik olduğunu unutup acıyla inledim.

“Ah!” Çatık kaşlar, kısık gözlerle alnımdan çektiğim elime baktım. “Bu şehirden nefret ediyorum.”

Kunter uzanıp elimi tuttu. “Birinin bir şeyden bu kadar nefret ettiğini hiç görmemiştım.” Ayağa kalkıp beni de ayağa çekti. “Hadi, film izleyelim.”

Beni mutfaktan dışarı çekti. Elimi öyle sıkı tutuyordu ki onun peşinden giderken gözlerimi ellerimizden alamadım. Ne oluyordu böyle? Durmadan ona doğru çekiliyordum ve kendime meydan okuyacak gücüm yoktu. Belki de ona... Ona meydan okuyacak gücüm kalmamıştı. Yelkenler... Etrafıma bakındım. Neredesiniz yelkenlerim? Suyu mı indiriniz öylece?

Kendi kendime, “Bizim televizyonumuz yok ki,” diye mırıldandığımda, “Bizim televizyonumuz yok ama daha iyisi var,” diye yanıtladı beni.

Aptaldım. O yemeği onunla yemek istemiştım. Aptaldım. O filmi onunla izlemek istiyordum. Aptaldım, aptaldım, aptaldım.

Bir elimle tırabzanlara tutunarak destek alıyordum, bir elimi ise ona teslim etmişim. Adımlarım onun adımlarını takip ediyordu ve bu adımların birinde bile gerileme arzusu yoktu. Hep ileri, onun adımlarının arkasından gitmek istiyorlardı.

“Bir mucize gerçekleşiyor,” diyerek bir üst kata çekti beni. “İnat etmeden seni istediğim yere götürmeme izin veriyorsun.” Kıkırdadı. “Elimi ısırsın sanmışım.”

Ellerimize baktım. Evet, elini ısırmak güzel fikirmiş. Nasıl atlamışım bunu, nasıl yeltenmemişim?

Yelkenlerim sadece suya inmemiş, fırtınalı denizde çoktan karaya vurmuştu. Bense denizin ortasındayım ve yılanı sarılıyorum. Yılan da ne güzeldi. İlk kez böyle bir yılan görüyordum. Tatlı dilli ve inandırıcı çekiciydi.

Çatı katına çıktık. Buraya daha önce hiç çıkmadığımı ancak o zaman fark ettim. Daha çok Kunter'in çalışma odasıyla ya da yatak odasıyla ilgilendiğimden atlamıştım burayı.

Kapıdan içeri girdiğimizde sağ tarafta kalan duvarın tamamını kaplayan projeksiyon perdesini gördüm. Sol taraftaki duvarın kenarında, yerde ise oldukça rahat görünen yastıklar vardı. Hatta o kadar çok yastık vardı ki insan aralarına atlayıp kaybolmak istiyordu.

Yukarıdaki açıklığı fark ettiğimde bakışlarım yukarı döndü. Tavana tam olarak yastıkların bulunduğu yere uzanıldığında gökyüzü görünecek kadar büyük bir pencere vardı.

Başımı oraya doğru uzatıp gökyüzüne baktım. Gecenin karanlığında yıldızlar birer ışık gibi parlıyorlardı.

"Burayı nasıl daha önce görmem?"

"Evimizle pek ilgilendiğini söyleyemem," diyerek beni yastıkların üzerine doğru çekti. Yastıkların arasına uzanıp gözlerimi gökyüzüne diktim. Burada sonsuza kadar kalabilirdim. Sonsuzluk az bile kalırdı.

Ellerini hafif büktüğüm dizlerimin üzerine yerleştirerek önümde eğildi. "Hâlâ film izlemek istemiyor musun?"

İlgiyle parlayan buzdan harelerine bakarken dudaklarımda yeşeren tebessüme mani olamadım. Aklımı kaybetmiş olmalıydım, mutfakta bir yerde kalmıştı sanırım. İlk kez bu kadar normal hissediyordum ama. Birlikte, normal insanlar gibi film izleme fikri normallikten çok uzak olduğumuz için beni kolayca büyülemişti.

"İstiyorum," diye mırıldandım garip bir şekilde çekingen bir tavırla. Belki de ona *evet* deme düşüncesi yüzündendi. Ona inat etmeyi, reddetmeyi öyle kafaya koymuştum ki şimdi buna karşı bir şekilde davrandığımdan kendi kendimi utandırmıştım.

Dudaklarına yaydığı tatlı bir gülümsemeyle geri çekilip filmi ayarlamaya koyuldu. O bütün bu hazırlığı yaparken kendimi iyice kaptırmamak adına gözlerimi onun üzerinden çekip tavana diktim ve gecenin karanlığında birer yol gösterici gibi parlayan yıldızlara dokunmak ister gibi elimi yukarıya kaldırdım, parmaklarımı olabildiğince ileriye uzattım.

"Elleri ellerimden kayıp giden yıldız oldu, gülünce ılık saçan o gözler yaşla doldu," diye kendi kendime şarkı mırıldandığımda Kunter, "Ağlama duymaz artık, bir varmış bir yok olmuş," diyerek eplik etti bana.

Bakışlarımı yıldızlardan alıp ona çevirdim. Kalbim kūr kūr çarpıyordu şimdi ve nedenini anlayamıyordum. Onda beni bu kadar heyecanlandıran ne vardı?

"Giderken bıraktığı bütün renkler siyah oldu," diye bir sonraki nakaratı mırıldandığımda işini bitirmiş olsa gerek ayağa kalkarak bana doğru döndü ve birkaç adımda yeniden yanıma geldi. *"Üzülme artık, belki de huzur buldu."*

Yanıma oturduğunda omuzlarımız birbirine değdi. Önce birbirine dokunan omuzlarımıza baktım ve ardından gözlerimi yukarıya doğru kaldırıp ona. "Bu şarkıdaki Siyah sen olabilir misin?"

"Belki de sensin."

"Ben Gri'yim." Sertçe yutkunup onun gibi önüme döndüm. "Aslında bir Gri bile değilim artık."

Projeksiyona yansıyan Buz Devri'nin girişine öylece bakıp Kunter'in filmi başlatmasını beklerken bakışlarını üzerimde hissettim ama yine de dönüp bakmadım ona.

"Ruhun Gri," diye mırıldandı. "Bana bakan bakışların Gri, kalbin Gri, sözlerin Gri."

"Senin neyin Gri?" diye sorarak baktım ona. Madem Gri olmak ya da olmamakla bu kadar ilgileniyordu, Gri bir şeyleri olmalıydı.

"Sen."

Cevabı karşısında dumura uğradım, ne cevap vereceğimi bilemedim. *Hayır*, demeliydim belki de ama bunun doğru olduğunu bilirken *hayır*, diyemezdim. Ne de olsa ben onun için buydum, iyi yanlarını hatırlatan o gri yanı. Gri yanlarına o kadar hasretti ki bu yüzden benden vazgeçemiyordu.

"Gri yanların için," diye mırıldandım yalnızca, başka da bir şey söylemedim ona. Onunla yeniden bu Gri kavgasına tutuşmayacaktım.

"Bizi basitleştirme, Gri Hanım."

Ona bir cevap verme fırsatı tanımadan, "Mısır olacaktı," diyerek kısa bir an için yanımdan ayrıldı Kunter. Onun yokluğunda bu geceyi, bu gece olabilecekleri düşündüm yalnızca. Bu gece ben... Ben buraya başka bir şey için gelmiştim. Onunla film izlemek, onu anlamak değildi benim derdim. Ama o, böyleydi işte. Yeteneklerinden biri de aklımı başından almaktı.

Kunter birkaç dakika sonra elinde ağızına kadar dolu bir tep mısır ve şarapla geri döndü. Yeniden yanıma oturdu, aramızda

omuzlarımızın arasında boşluk kalmayacak kadar da mesafe bırakmaya dikkat etti. O bana sırnaşırken ben onun şarabı kadehlerimize dolduruşunu izledim.

Sessizce...

Sanki onu yeterince izlersem çözebilecektim. Şifrelerini kıracağım, her şeyi açığa çıkarıp onu... Onu affedebilecektim.

Kunter kadehimi elime tutuşturup filmi başlattığında başta aklım bir karış havadaydı, ne yaptığımızı dahi unutmuştum. Sonra aklım başına gelsin istercesine şarabımı yudumlamaya başladım ve filme odaklanmayı denedim. Zamanla da başardım çünkü Sid'e gülmeden edemezdim ben. Bu yüzden her şeyi unuttum ve annemle izlerken eğlendiğim kadar Kunter'le izlerken de eğlendim.

Ben gülerken Kunter de eksik kalmıyordu ama onun benim gibi sesli güldüğünü söyleyemezdim. Çok güldüğümde dönüp ona bakıyordum gülüyor mu diye. Hep göz göze geliyorduk. Bu da bana, onun da çok güldüğünü ve ben de gülüyor muyum diye baktığını düşündürmüştü.

Şarabın dibini görüp mısırı da yarıladığımızda ilk filmi bitirebilmiştik. Kunter ısrarlarım sonucu ikinci filmi de açtı ve bize bir şişe şarap daha getirdi.

Zil zurna sarhoş olmuştum ama iyi haber, onun da benden farkı yoktu. Yani, öyle olduğunu sanıyordum çünkü benim kadar olmasa da epey içmişti bu gece.

Bir noktada filmi izlerken düşüncelere dalmıştım. Bu sırada Kunter'in güldüğünü işiterek ona doğru döndüm. Film izliyordu, bana bakmıyordu. Ona baktığımı fark etmediğini, filme fazla daldığını düşünerek ona bakmaya devam ettim. Bunu genelde o yapardı, o izlerdi beni ve ben kızardım ona. Şimdiyse onu izlemekten kendimi alacak bir sebep bulamıyordum. Bunu yalnızca istiyordum.

Gözlerini filminden ayırmadan dilinin ucunu üst dudağına usulca değdirip geri çekti. Bu, bütün dikkatimi dudaklarına çekmişti. Hemen ardından çeyreği dolu kadehini dudaklarına uzattı, oldukça yavaş bir şekilde birkaç yudum şarap aldı. Boşta olan elini kafasına doğru uzattı, parmak uçları gri saçlarında dolandı durdu. Gözlerini dikkatle kıstığında bu kez de kirpiklerine kaydı odağını. Uzun ve gür kirpikleri...

İster istemez, tamamen plansız bir Şekilde sesli bir i çekerken buldum kendimi. Sarhoşken bu sık sık yaptığım bir Şeydi ama Şu an bunu yapmamın nedeni kesinlikle sarhoŐluĐum değildi.

Onu Őahsi filmim hâline getirmiŐtim. Sahnesinin her detayını gözümü dahi kırpmadan izliyor, onu kendi içimde yumuŐatıyordum.

Kadehindaki son yudumu da midesine indirdikten sonra, “zr dilerim,” dedi aniden, hiç beklemediğim bir Şekilde. KaŐlarıım Şaşkınlıkla havalandı.

Kısık, atlak bir sesle, “Ne için?” diye sordum. Kafam allak bulaktı zaten, anlamada güçlük çekiyordum Şu an için.

“Seni kırdığım için...” Sonunda bakışları üzerime döndü. “...ve diğer her Şey için.”

Doğru ya, onun Őahsi filmim olmasından çok daha önemli meselelerimiz vardı. Burada olmam bile onun Şart koşmuş olmasıyla ilgiliydi.

Gözlerimi devirerek üzerinden çektim ve arkama iyice yaslanıp başımı da yastıklara gömdüm. Ona bakmayı bırakmak bu kadar kolaydı işte, bir cümlesiyle her Şeyi hatırlatmasına bakıyordu.

“Bu gece son, Gri Hanım. Bu sana son zrmd ve bu bizim son güzel anımızdı. Hatalıydım, kabul ediyorum. Sen hep haklıydın ve haklı olarak, bir masum olarak Kötülerin Şehri’nden çıkıp kurtulmayı hak ediyorsun.” BakıŐlarıım kayarak üzerine döndüğünde derin bir nefesi güçlükle içine çekip ekledi: “Gemi gelecek, Gri Hanım. Cehennemimden kurtulup özgürlüğüne kavuŐacaksın.”

“Beni...” Hızlıca doğrulduğumda başım döndü ama aldıriŐ etmedim. “Beni bırakıyor musun?”

Dudaklarını hızlıca ıslattı. “Seni tutmam bir hataydı. Karşında durmam...” Başını iki yana sallarken huzursuz görünüyordu. “Halkı sana daha da düşman ettim. Artık burada kalman eskisinden daha tehlikeli. Bu tehlikeyi göz göre göre alıp bencillik etmeye devam etmeyeceğim.”

“Ama Amber...”

“Amber’i ben hallederim. Ne de olsa iplerimi yeniden eline alması onun en büyük zaferi olacak.”

“İpler...”

KaŐlarıım hızla çatıldı. Amber’ia nefretine yeniden boyun eğmekte. Yeniden onun sevgisine mubta o adama dnyecek, onun oclak

olacaktı. Ben gidince her şey eskisi gibi olacaktı. Sanki hiç var olmamışım gibi.

Sanki hiç var olmamışım gibi.

Hiç tanışmamış, birbirimizin gözlerine hiç bakmamış ve aynı denizde boğulmamışız gibi.

“Ondan çok daha güçlüsün. Niçin boyun eğeceksin? Sevgi aramayı bırak artık. Ne Amber’in ne de bir başkasının sevgisine muhtaç bir adamsın.”

“Konu sevgi değil.”

“Evet, gerçekten sevilip bu sevgiyi boşa çıkarmaktan da o kadar çok korkuyorsun ki şaşıyorum doğrusu. Şeytanın yancılığı yapan bir adam nasıl olur da sevgi konusunda bu kadar korkak olabilir?”

Kunter’in kaşları çatıldı. Bunları söylememi beklemiyordu, ben de beklemiyordum. Nasıl olduysa bana şehirden çıkacağımı söylemiş olmasına rağmen sinirlenmiştim ona.

“Yekta,” diye fısıldadı güçlülle. Adımı böyle bir anda söylediğinde ilk kez bana inanılmaz gerçek hissettirdi. “Benden ne istiyorsun?” Gözümde inanılmaz çaresiz göründü. “Cehennemimden kurtulmak istemiyor musun? Senin için başka daha ne yapabilirim?”

“Bunca zaman sen benden ne istedin?” diye sordum aniden yükselen bir öfkeyle. Şu durumda mantıklı düşünemiyordum. Zil zurna sarhoştum ama daha da önemlisi ona olan nefretimi hiç beklemediğim bir anda almıştı benden. Ona karşı kendimi asıl şimdi savunmasız hissediyordum. “Cehenneminden kurtulmakmış.” Elim enseme gitti. “Ben çoktan yandım o cehennemde. Ben yanmadan önce sen benden ne istedin!”

Dudaklarını bir cevap vermek için hızlıca araladıysa da hiçbir şey söylemeden yavaşça geri birbirine bastırdı. İyice doğruldu oturduğu yerden ve benim aksime sakinliğini korudu. Benimle tartışmayacaktı artık.

“Haklısın,” dedi uzun bir sessizliğin ardından. “Ama senin için başka ne yapabilirim, bilmiyorum. Seni özgür bırakmaktan başka elimden ne gelir ki? Benden başka hiçbir şey istemedin ki? Anlayamıyorum, mutlu olursun sanıyordum.”

Ben de mutlu olursun sanıyordum. Niçin böyle hissediyordum? Sarhoşluktan? Hayır, sanmıyorum. Ona bakıyorum şimdi, merakla

parlayan gözlerine ve sonra bir daha bu gözleri göremediğimi düşünüyorum. Nasıl da zifırlı karanlık. Nasıl kalırım o karanlıkta?

“Mutlu olacağım tabii ki,” diye patladım birdenbire. “Lütfedip özgürlüğümü verdiğin için sana teşekkür mü etmeliydim? Ben ölmenden zincirlerimi bıraktın, ne büyük lütufl”

Bakışları sertleşmek yerine iyice yumuşadı ve sonra dişlerini sıkışğını kasılan çenesinden anladım. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp ve bütün cümlelerini bir bir yuttu. Yalnızca baktı bana. Sanki son kez böyle uzun bakıyormuş gibi. *Bu gece son*, demişti. Sondu sahiden. Daha başlamamış bir şeylerin de sonuydu aynı zamanda.

Kunter bir an sonra aniden ayağa kalkıp odayı terk ettiğinde tuttuğum nefesimi ancak o zaman güçlükle bırakabildim. İnanamıyordum buna. Bu kadar kötü hissedebildiğime. Nasıl olurdu da mutlu olmazdım? Nasıl olurdu da onun peşinden gitmek için can atardım?

Elimi alnıma çarptım. “Aptal.” Birkaç kez daha üst üste, daha sert çarptım. “Aptalsın sen, aptal. Ne istediğinin farkında mısın sen?”

Kendimi tokatlamayı bırakıp yarısı dolu şarap şişesini kaptığım gibi içmeye başladım. Aklımı kaybetsem şu anda yeri ydi. Hatta aklımı kaybetmiş gibiydim. Kalbimi de! Küt küt çarpıyordu arsız!

Film devam ediyordu. Projeksiyona bakıyordum, film gözümün önünde akıp gidiyordu ama benim tek görebildiğim onun bana son, uzun uzun bakış ydı. Son. Bu gece son. Nasıl olur son? Ben yarım kalmış hissederken bu nasıl son?

Film bittiğinde projeksiyon perdesi karardı ve oda karanlığa gömüldü. Şişeden bir yudum daha almak istediğimde o yudum gelmedi. Şişeyi salladım, ses yoktu. Şişeyi ters çevirdim ve bir damla bile akmadı.

Sesli bir nefesi bikkınca bırakıp başımı arkaya attım ve cam tavadan yıldızlara baktım. Yıldızlar gitmişti, gökyüzü zifırlı karanlık.

Sanki o gitmiş ve her şey tek tek onunla birlikte terk etmişti beni. Özgürlüğümü verip yıldızları çalmıştı benden.

Önce yerden destek alarak doğruldum ve ardından duvara tutunarak ayağa kalktım. Sarsak adımlarla odanın dışına doğru zikzak çizerek ilerledim. Odadan çıktığımda ona giden yolun aydınlık olduğunu gördüm. Sanki her şey ondan yanaydı.

Tirabzanlara tutuna tutuna aşağıya indim. Onu karpama alıp... Alıp onu karpıma... Karpıma onu... Hayır. Söyleyemem, yapamam

onu. Yapmamalıyım. Aklım başımda benim. Delirmedim henüz. Bu delilik.

Kapısının önüne geldiğimde daha fazla ilerlemeden önce bir sanyeliğine durdum. Onun karşısına geçmek yerine gitmeliydim. Akli başında olan her insan bunu yapardı. Cehenneme kim sığınır ki? Şeytanla kim anlaşır? Gri olan kimse yapmazdı bunu.

Ama şeytan, yılan kılığında değil. O gri saçlı, buz gibi mavi gözleri var ve tatlı dilli... Yılana kanmamak mümkün ama ona kanmamak mümkün değil.

Sağ elimi kapının pervazına bastırıp sol elimi ensemdeki damganın üstüne uzattım. O, beni yakmazdı ama ona tapanlar beni cayır cayır yakardı. Lime lime ederlerdi beni, gülüp eğlenirlerdi can çekişime. O da farkında, o da biliyor. Bu yüzden *bu gece son* demedi mi zaten? O hâlde sonsa bu gece, özgür bırakacağım kendimi ona. Ne de olsa son, yarınlar yok.

Elimi ensemden çekerek kapısına uzattım ve hafif aralık kapıyı iterek açtım. Kapıdan içeri girdiğimde onu yatağının ucunda buldum. Ellerini başının iki yanına bastırmıştı ve dirsekleri dizlerindeydi.

“Kaçma sırası sende demek,” diyerek ona doğru birkaç adım attığımda ellerini başından çekerek bakışlarını üzerime çevirdi. Gelmiş olduğuma şaşırmıştı elbette. Ben bile şaşıırıyordum burada olduğuma.

“Yanında olmamdan nefret ediyor gibi görünüyordun.”

Her an düşecekmiş gibi yürüdüğümü fark etmiş olsa gerek hızlıca yataktan kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatacak kadar yürüdü. Bana dokunmadı ama düşecek olsam tek hamlede yakalardı beni.

“Yanımda olmandan nefret ediyorum,” diye yanıtladım onu. Bunu söyleyeceğimi bilmiş gibi başını hafifçe sallarken sessiz kaldı. Asla beklemediği ise hemen ardından, “Yanımda olmamandan nefret ettiğim kadar,” dememdi.

Dudaklarının arasından hızlıca bir, “Ne?” kaçtı. Sanırım ilk kez onu hazırlıksız yakalamıştım. O hep bir şeyleri tahmin eden çokbilmişti ne de olsa. Nefretimi öyle sahici oynamıştım ki bu nefretin aslında ona olan ilgimi hayal kırıklığına uğratmasından kaynaklı olduğunu anlayamamıştı. Ben de anlayamamıştım.

Bu gece son.

“Madem bu gece son, tamamla yarım kalmış bütün cümlelerini.”

"Yektra," dedi kafası allak bullak olduğu her hâlimden belli bir şekilde. Kalbine uzansam küt küt çarptığını hissedecektim, biliyordum, uzanmama bile gerek yoktu.

"*Cesaretin varsa sen söyle*, dememiş miydin? Söyle, ben de söyleyeceğim."

Bana inanamıyormuş gibi bakıyordu. Evet, ben de olsam ben de öyle bakardım bana. İnanamazdım söylediklerime, beklediklerime.

"Söylemek yerine gösterirsem öldürür müsün beni?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Katil değilim ki ben, öldüremem seni. Beni kendinle karıştırma."

"Seni kendimle karıştıracak olsaydım güzel bir karışım olurduk, Gri Hanım."

"Deneyelim mi?"

Bir anlığına ayakta duramayıp sendelediğimde elini hızlıca belime sardı. *Hep yakalarım seni*, demişti daha önce ve evet, ihtiyacım olduğunda hep yakalıyordu beni. Onun beni tutacağından emin bir şekilde alıyordum bütün riskleri. Ona güvenmediğimi sanıyordum ama hayır, ona güvenmekten fazlasını yaşıyordum içimde.

Ona ilgiyle bakarken onun beni şaşkınlıkla izlemeye devam edişine gülmekten alamadım kendimi. Gülüşüm onu iyice kuşkuya düşürmüştü olsa gerek, "Alay mı ediyorsun benimle?" diye sordu epey ciddi bir şekilde. "Kandırıyor musun yoksa? Gitmeden önce son bir darbe mi vurmak istedin bana?"

"Alay eden, kandıran, durmadan darbe vuran sensin, sen!" Kaşlarım çatıldı. "Üzüm üzüme baka baka kararır, Siyah Bey. Karardıysam bu da senin suçun. *Karanlığı fazla ilgi çekiciydi, kandım*, derim ben de insanlara."

Alkolün etkisiyle onunla hiç olmadığı kadar tatlı dille konuşuyordum. Buna alışık olmadığı için tabii ki suratıma bir mucizeye şahit oluyormuş gibi bakıyordu. Arada sırada da etrafına sanki bir yerde kamera varmış da onu bulup beni enseleyecekmiş gibi şüpheyile göz atıyordu. Oysa şimdi göğsüne bastırduğum parmağımın ucu onun küt küt atan kalbine dokunurken benim kalbim de onunki kadar hızlı çarpıyordu. Çünkü o, beni bu dünyada heyecanlandıran tek kişiydi.

Bu gece sen.

Yüzüme dünyanın en zor bulmacasını çözmeye çalışır gibi öyle büyük bir ilgi ve dikkatle bakıyordu ki başımı sağa, sola doğru yavaşça

yatırıp hemen ardından yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. Vücudum yanıyordu, her noktam cayır cayırdı. Ama bu yangın canımı yakmıyordu, aksine beni büyük bir arzuyla, bitmek bilmeyen bir açlıkla sınıyordu. Onunla.

Dudaklarına doğru, "Bu gece son," diye fısıldadım. "Hadi, bu gece hayatımızın son gecesiymiş gibi yaşayalım, Siyah Bey."

"Bu gece zaten hayatımın son gecesi," dedikten hemen sonra boştaki eli hızlıca çenemi kavradı ve başımı hafifçe yukarıya kaldırıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ve işte o an, ikimiz de bastırduğumuz her şeyi bırakmıştık. Bunun için yanıp tutuştuğumu bu âna kadar bilmiyordum. Kunter'in dudakları dudaklarımın üzerine sertçe kapandı. Bu bir öpücük değil, bir meydan okumaydı. Sanki aramızdaki nefret dilden dile, tenimizin altında aktı ve birbirine karıştı. Parmaklarım hızlıca Kunter'in tişörtünü kavradı. Aramızdaki bütün savaşları unutmak ister gibi ya da savaşı ona karşı değil, onun için vermek ister gibi.

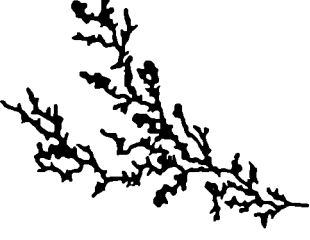
Dudaklarım kıpırdanıp hafifçe açıldığında bu Kunter'in sabrını iyice kırdı ve birdenbire öpücük derinleşti. Başta kısıydı, kesik kesikti, sonra açlığa dönüştü. Dişleri hafifçe alt dudağımı yakaladı, çekti ve asıl bu bana bir meydan okuma gibi geldi. Belimdeki elini bir anda iyice bastırduğunda vücutlarımız arasındaki santimler yok oldu. Şimdi birbirimize hiç olmadığı kadar yakın, bir bütün gibiydik. Her hücremle ona ait hissettiğim çok kısa bir an. İşte o an bütün duvarlarımı parçalara ayırıp beni ona tam anlamıyla mahkûm etti.

Bu öpücük sadece arzu değildi, suçtu ve ceza gibi tatlıydı. İkimiz de farkındaydık, bu öpüşme sadece ilk değil, aynı zamanda dönüşü olmayan bir adımdı. Bu birbirimizi hem mahvedip hem tamamladığımız son gecenin başlangıcıydı.

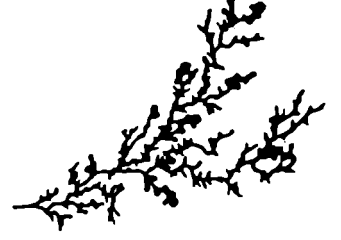
Kunter bir anlığına hafifçe geri çekilip dudaklarıma doğru, "Şimdi nasıl bırakacağım seni?" diye çaresizce fısıldadığında bu kez ben dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak susturdum onu.

Bu gece son.

*Yerinde olan ve kullanılan bir akıl her zaman cehennemi cennet,
cenneti cehennem yapabilir.*

BÖLÜM 14

Kötülerin Şehri'nde hayatta kalmak için her adımımı hesaplama-
lıydım ve Kunter hesaplarımı daima bozan o kişiydi. Güvenme-
meli, onu affetmemeliydim ama ona her baktığımda gözlerimdeki o
öfkenin ardında gizlenen başka bir şey vardı. Tanıdık bir yalnızlıktı.
Farklı karanlığın içinde büyümüş başka bir hayaletti.

Kunter yıllarca öfkeyle, kinle yaşamış biriydi. Benim ona direni-
şim, susuşum ve bakışım dahi Kunter'in yıllardır bastırıldığı insani ya-
nını uyandırmaya yetmişti. Benim bir dokunuşum onun kendini kay-
betmesine neden olurken ben onun gözlerinde boğulup duruyordum.

Birbirimize itiraf etmeliydik ki biz birbirimizin ancak sonu olabi-
lirdik. Bu nedenle bu, son gecemizde yaşanmalıydı. Kötülerin Şehri
bir savaş alanıydı ve biz bir Gri ve Siyah olarak bu savaş alanında el ele
tutuşamazdık. Her şey üstümüze çökerdi ve bu, göz göre göre ölüme
yürümekten farksız olurdu.

Yine de ilk defa savaşmayı bıraktım. Ona karşı. Kendime kar-
şı. Hayata karşı. Bunun son gecemiz olması mıydı bana bu cesareti
veren? Hayır, ben yalnızca ona teslim olmak için kendime güçlü bir
bahane arıyordum ve bulmuştum.

Son bir gece ve sonra özgürüm. Gri ve Siyah, o ve ben... Olabi-
lecek en kötü başlangıç bu. Dudaklarıma dokunan dudaklarına her
hücremle aç hissederken buna nasıl *sarhoştum* diyecektim? Nasıl özgür
kalıp bu anın geleceğimde bir daha hiç yaşanmayacağını bilerek öz-
gürlüğün tadını çıkaracaktım? Nefessiz kalana dek onu öpme ihtiyacı
hissederken... Biz bununla nasıl başa çıkacaktık?

Nefes nefese bir şekilde dudaklarımızı birbirinden ayırdık. Kun-
ter alnımı alnına yaslarken mavi gözleri dikkatle beni izliyordu. Az
önce yaptıklarımızı bilmesem onun acı çektiğini söylerdim. Bana
öyle narin dokunuyordu ki... Sanki ben değildim karpasındaki, haya-
tının en kırılgan gerçeğiydim. Saçlarımı yüzümden çekip, yanağına

değen parmakları, belimdeki eli... Her şey bir veda ama aynı zamanda bir teşekkür gibiydi.

Dudaklarım hâlâ onun tadındaydı. O öpücüğün sıcaklığıyla değil, altındaki fırtınayla titriyordum. Kunter'in nefesi yüzümde geziniyordu ama dokunuşu değişmeye başlamıştı. Sanki az önce beni tutan eller değil de başka bir adamın elleri şimdi beni yavaşça bırakıyordu. Narin, tedirgin, korkak...

Onun gibi birinden böyle bir çekilme beklemezdim. Sertti o, güçlüydü, tehlikeliydi ama şimdi... sadece insan gibiydi.

Korkuyordu ama benden değil, beni kırmaktan.

"Ben..." dedi boğuk bir sesle. "Sana böyle veda etmemeliydim."

O an kalbimde bir şey sarsıldı. "Vedayı düşünme şimdi."

"Nasıl düşünmem," derken ellerini sırtıma doğru uzattı ve beni kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. Sahiden veda ediyordu bana. Çoktan kabullenmişti bu vedayı. "Benden nefret ettiğini düşünürken bu çok daha kolaydı, Gri Hanım."

Ona sarılırken gözlerimi kapattım ve bu anın her hissini her hücreme kaydetmeye çalıştım. Bunu unutmak istemiyordum. Onun bana hissettirdiklerini ölene dek hatırlamak istiyordum.

"Yine de..." Saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. "...benden nefret etmediğin için teşekkür ederim."

"Senden değil, bu şehrin sana yaptırdıklarından nefret ediyorum. Bu cehennemin şeytanı olmak zorunda olmandan ve bu şehirle ilgili geriye kalan her şeyden."

"Ben hariç?" diye sorarcasına mırıldandığında minik bir kıkırtıyla, "Sen hariç," diye yanıtladım onu.

Güldüğümü duyduğunda hafifçe geri çekilerek gülen suratıma baktı. Bakışları gülen yüzümde uzun uzun dolanırken o da gülümsedi. Gülümsemem onun için her seferinde bir mucizeydi ve yine her seferinde bunu bana hissettiriyordu.

"Seni zindanlarımdan birine hapsedip kendime saklama fikri hâlâ kulağa hoş geliyor."

Gülüşüm dudaklarımda soldu. Bunun nedeni bunu yapabilecek kapasitede tehlikeli biri olmasıydı. Ve sahiden zindanı olduğundan şüphe ediyordum.

"Bunun yerine cezanı çekip şehirden çıkmaya ne dersin?"

"Tabii," dedi dudaklarını büzerken. "O da olabilir."

“Olabilir, değil mi?” Gözlerim merakla büyüdü. “Buradan çıkabilirsin, değil mi? *Bir kişiyi öldürdüm*, demiştin. Cezan müebbet değildir.”

“Evet,” dedikten sonra sertçe yutkundü ve gözlerini bir anlığına gözlerimden kaçırdı. Rahatsız olmuş gibi göründü. “Altı yıl diyelim mi?” Gülümseyerek yeniden bana baktı. “Altı yıl sonra kapına geldiğimde bana kendi ellerinde sufle yapacaksın ve albümlerini dinleyeceğiz. Yalnızca bekle beni, Gri Hanım.”

Gözlerimi kısarak, “Hıı,” diye mırıldandığımda gözlerini kısarak, “Hııı,” dedi beni taklit edercesine.

Aniden geri çekildiğimde neye uğradığını şaşırды. Sanırım bir an için şiddet severliğimi konuşturacağımı sanmıştı ama ellerimi ortaya uzatıp, “Taş kâğıt makas,” dediğimde amacımın çok farklı olduğunu anlayıp derin bir nefesi seslice bıraktı. “Eğer kazanırsan tamam, beklerim seni ama ben kazanırsam bana bir borcun olmuş olur.”

Ellerini öne doğru uzattı ve taş kâğıt makas için hazırlandı. “Ne borcu?”

Omuz silktim. “Borç işte. Bir isteğimi yerine getireceksin. Ne olursa olsun.”

“Pekâlâ.” Aramızdaki ufak boşluğu olabildiğince azaltmak için yanaştı. “Umarım yan çizmezsin, Gri Hanım. Sabah olduğunda *sarhoştum* diyecek olursan yemin ederim zindana kapatırım seni.”

“Bazen çok şakacı oluyorsun.”

Yalandan gülümsedi. “Şaka yapmıyorum.”

Ona şaşkın şaşkın bakarken o bana bryık altından gülüyordu. Ciddi miydi şimdi bu? Sabah pek tabii *sarhoştum* bahanesini kullanabilirdim. Bu tam benlik bir hareketti. Ne de olsa bu son geceydi ve ben her ne kadar çok içsem de diğer günler bunun kat kat fazlasını içtiğimden sandığı kadar sarhoş değildim. Her şeyin farkındaydım, bilinçli hareket ediyordum. Biraz rahattım, kabul ediyordum. Alkol olmasa kendimi epey kasardım ve bu gecenin sonu kavgayla dahi bitebilirdi ama şimdi onunla hiç kavga edesim yoktu. Aksine, kalan zamanımızı onu daha çok tanımaya ayırmak istiyordum.

“Tekte biter,” diyerek elimi yumruk yapıp diğer elimin üstüne yerleştirdim. “Taş kâğıt makas.”

Ellerimizi yumruk hâlinde üç kere aşağı yukarı yaparken biz elerimize değil, birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Ben makas

yapmıştım. Bakışlarımız aynı anda ellerimizin üzerine döndü. O taş yapmıştı.

"Yine de benden canımı bile isteyebilirsin, Gri Hanım," diyerek makas yaptığı elimden yakaladı ve beni kendine çekip dudaklarını sertçe dudaklarımın üzerine bastırdı. Kolunu belime sıkıca sarıp ayaklarımı yerden kesti. Birkaç saniye sonra sırtım yatağın soğuk yüzeyiyle buluştu.

Bir anlığına dudaklarını dudaklarımın üzerinden ayırıp, "İzin ver," dedi muhtaç bir sesle. "Bunun için yanıp tutuşuyorum."

Başta aklım çok başka yerlere gitti. O kısa anda aklımı kaybedeceğimi sandım ama onun yanıp tutuştuğu şey çok başkaydı. Dudaklarını dudaklarımdan ayırıp önce yanağımdan, sonra alnımdan, saçlarımdan ve boynumdan... Beni öpmeye başladı. Uzun zamandır yanıp tutuştuğu şey beni doyasya öpebilmektir. Bu her şeyden daha gerçek hissettirdi bana.

Başımı geriye doğru attığımda dudakları boynumun üzerinde geziniyordu. "Bu gece son," diye fısıldadım. "Nasıl... Nasıl son olacak?"

Aklımı kurcalayan bu gerçek tenimi karıncalandırdı. Kunter'in dudaklarının sıcak baskısı tenimin üzerinden uzaklaştı ve bir an sonra tavana diktiğim bakışlarımın önüne geçti.

"Gitme diyemem." Dudaklarını dudaklarıma bastırıp minik bir öpücük bıraktı. "Artık burada kalamazsın, Gri Hanım."

Tehlikenin farkındaydı, farkındaydık. Gitme diyemezdi, kal diyemezdi. Artık o yalnızca özgürsün diyebilirdi ve bu, git demekti.

Gitmeliydim, gitmek istiyordum. Ölmek istemiyordum ve bu cehennemdeki şeytanların vahşetine daha fazla tanık olmak istemiyordum ama giderken onu da yanımda götürmek istiyordum. Ama bu imkânsızdı.

Başımı yastıktan kaldırıp dudaklarına doğru uzandım ve hafifçe öptüm onu. Başka ne yapabilirdim ki? Son gecemizde, bunca imkânsızlığın içinde elimden de kalbimden de başka ne gelirdi ki?

Bu kadar da özgür bırakmamalıydım kendimi. Tutmalıydım biraz olsun, kızmalıydım ona ama yapamıyordum işte. Belki tutsaydım kendimi, yarın giderken canım o kadar da yanmazdı ama şimdi gidişimi düşününce bile kahroluyordum içten içe.

"Birkaç gün daha," dedim dudaklarına doğru. "Hemen gitmek istemiyorum. Bize birkaç gün daha."

“Birkaç gün daha,” dedi *tamam* dercesine ve öpmeye devam etti. Belimdeki eli aşağı doğru kaydığında benim de ellerim onun boynundan saçlarına doğru uzandı. Parmaklarım dağılan saçlarının arasında bir an sonra ellerimde kalacakmış gibi dolandığı sırada Kunter kendini tutamamış gibi dudaklarıma doğru kıkırdadı.

Sersem bir şekilde kaşlarımı çatıp, “Ne gülüyorsun?” diye sordum gerçek bir merakla. Bu onu daha da güldürdüğünde avuç içlerim saçlarını çekiştirmek için kaşındı. Sahiden dediği gibi tam bir şiddet se-verdim doğrusu.

“Sana bir gün saçlarımı başka amaçlar uğruna ellerinin arasına alacağını söylemiştim.”

Sesli bir nefes bırakırken o günü hatırladım. Evet, böyle bir an yaşanmıştı. O zamanlar buna hiç ihtimal vermiyordum ama şimdi arzularım çok başka yöneydi. O zamanlar ona yalnızca öfkeliydim ama şimdi onu istiyordum.

“Çocuk gibisin, Siyah.” Onu göğsünden ittiğimde inatla üzerime doğru eğildi. “Belli ki bu çocukta gözün var, Gri Hanım.”

Öptü beni, sıkıca sarıp sarmaladı ve en ileri gidecekmiş gibi sınırlarımda dolandı durdu ama ileri gitmedi, sınırlarımda kaldı. Dokundu ama dokunuşunda bile bir sınır vardı. Bazı noktalarım sanki onun için yasaklıymış gibi uzak durdu. Beni zirveye çıkardı, arzularım tarafından boğulmama neden oldu ama bir türlü en ileriye gitmedi.

“Neden?” dedim en sonunda, nefes nefese bir şekilde sabırsızca. “Neden duruyorsun? Neden?”

“Çünkü...” dedi nefes nefese, güçlkle konuşuyormuş gibi. “... sarhoşsun, Gri Hanım.”

“Yeterince ayıgım.”

“Yeterince ayık olsaydın sevgi, ilgi, arzu dışında nefret ve öfke de olurdu bakışlarında.” Parmak ucuyla göz kenarlarıma nazikçe dokundu. “Oysa şimdi yalnızca... seviyorsun beni. Sanki ölene dek sevecekmişsin gibi.”

“Belki de öyledir.”

Başını hafifçe iki yana salladı. “Nefretini, öfkeni pek yakından tanıyorum. Sen onları çok seviyorsun, öyle kolay vazgeçmezsin onlardan. Nefretle seversin, öfkeyle arzularsın beni ama onları yapamazsın. Gururun izin vermez.”

“Ne zamandan beri beni bu kadar iyi tanıyorsun? Sanki...” Sesli bir iç çektim. “Beni benden daha iyi tanıyormuşsun gibi.”

“Dedim ya, seni tanımaya ayırdım tüm vaktimi.” Uslu bir çocuk gibi yanıma uzandı ve beni kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. “Öyle çok tamdım ki seni, nefretini de öfkeni de sevmeye başladım. Kendimi sürekli sana hak verirken buldum. Sen kendine hak vermezken bile, Gri Hanım.”

“Delirecek gibiyim,” diye mırıldandım çatlak, kısık bir sesle. “Delirteceksin artık beni.”

Yüzümü onun göğsüne gömdüm ve gözlerimi sıkıca kapattım. Zaten sersemlemiştim ama onun sözleri beni iyice sersem ediyordu. Böyle cümleler kurmaya, bana öyle güzel bakmaya, karşımda inanılmaz çekici şekillerde dikilmeye devam edecek olursa asıl cehennem, gemiye binip İstanbul’a dönmek olacaktı benim için.

Gece ilerlerken bir noktada uyuyup kalmıştım. Fakat çok derin uyuduğumu söyleyemezdim. Nedense arada aniden gözlerimi açıp başımı kaldırma ve ona bakma ihtiyacı hissetmiştim. Gece boyu ne zaman ona baksam parıl parıl parlayan mavi gözlerini görmüştüm. Onu hiç uyurken yakalayamamıştım. Ve her uyandığımda dudaklarıma minik bir öpücük bırakmış, ellerini saçımda ve sırtımda gezdirip bir bebek gibi yeniden uykuya dalmamı sağlamıştı. Ona uyumayıp ne düşündüğünü sorsam da beni hiç yanıtlamadı.

Sabahın ilk ışıklarında Kunter’in yanımdan ayrıldığını hissettim ama öyle yorgun ve gecedenden kalmaydım ki gözlerimi hafifçe aralayıp bulanık bakışlarım ardından gidişini izlemekten başka elimden bir şey gelmedi. Bir de gitmeden önce yanağıma bıraktığı öpücüğün hissi vardı.

Başıma saplanan inanılmaz ağrıyla güçlükle yarakra doğruldum. Gözlerim şişmiş, dudaklarım kuruyup çatlamış ve boğazım yangın yerine dönmüştü. Sarhoş olmadığımı söylerken palavra sıkıyordum. Bir süre sonra alkol öyle çarpmıştı ki Kunter’in göğsüne yattığım gibi uyumam bundandı.

Su ihtiyacıyla başımı komodine doğru çevirdiğimde orada bir bardak su ve hemen yanında siyah bir gül gördüm. Kendi kendime gülmeden duramadım. Bu adam ne yapıyordu bana böyle? Yelkenlerim... Ah yelkenlerim...

Suya uzanıp aldım ve kana kana içerken bir yandan da Kunter'in bıraktığı siyah gülü kalbimin üzerine doğru bastırdım. *Şeytan. Tash şeytan. Yılan kılığında olmana ne de ihtiyacım var şimdi. Böylece senden gitmesi bir nebze de olsa kolaylaşır.*

Banyoya gidip hızlıca bir duş aldım ve dişlerimi uzun uzun fırçalayıp ağızımdaki korkunç tattan kurtuldum. Odaya geri döndüğümde Kunter oradaydı.

Yatağın ucuna oturmuş, elindeki siyah gülü parmaklarının arasında çevirirken kapıya doğru dalmıştı. Geldiğimi görünce duruşunu dikleştirdi ve gözlerini kırıştırıp dalgınlığını yok etti. Saçlarımın nemini havluyla alırken ona doğru ilerledim. İlgiyle ama en çok da merakla beni izliyordu.

Merakla...

Aklımdan şeytani bir fikir geçti.

Bakışlarımı ilgisiz tutmak için büyük bir çaba göstermem gerekti. Dudaklarım dümdüz bir çizgi hâlindeydi ve neredeyse burnumdan soluyordum. Genelde ona böyle baktığımı düşünüyordum ama...

"Gri Hanım," diye mırıldandı şüpheyle. "Erken uyanmışsın."

Kaşlarımı kaldırmakla yetindim ve onun yanına oturdum. Saçlarımın nemini almaya devam ederken ağızımı bıçak açmıyordu.

Bedenini bana doğru çevirdi. "Beni öldürmeden önce bir dakika düşünüyor musun yoksa sadece geceden kalma mısınız?"

Gülmek için yanağımın içini ısırمام gerekti. Havluyu kucağıma doğru indirip başımı ona çevirdim. Mavi gözleri yüzümün her noktasında mekik dokuyordu. Beni anlamaya ayırmıştı ya bütün vakitini, bakalım yeterince iyi anlayabilmiş miydi beni?

"Nereye gittin?" Sesim buz gibi soğuktu.

"Amber'le konuşmaya," dedi bir nefesi güçlkle bırakırken. "Gemi gelecek."

"Onu nasıl ikna ettin?"

"Halkını yok etmekle tehdit ettim."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Ne?"

"Kırmızı Bölge gücünü halkın zenginliğinden alır, Gri Hanım. Onu en iyi halkından vurabilirdim."

"Ama böyle bir şey yapmazdın, değil mi?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bunu asla bilemeyeceğiz."

İçimden bir ses *yapardı*, diyordu. Onun beni tanıdığı kadar ben onu tanımıyordum. O, fazla gizemliydi.

Önüme döndüm ve sessizliğimi korudum. Gidişimin ardından şehirde ne yangınlar ne depremle ne heyelanlar olacaktı kim bilir? Ben hariç bu şehirde kalacaktı herkes. Kunter, Giray, Sinan, Mirza, Devin, Riyaz, Rüzgâr, Kaan, Asil...

Ben gidecektim ve cehennem onları yakacaktı.

"Dün geceyle ilgili hatırladığın tek şey bu mu?" diye sordu gerçek bir merakla. "Başka hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Ona baktım ve bakışlarımı üzerinde aşağı yukarı kaydırıp omuzlarımı silktim. "Başka ne hatırlamam gerekiyordu?" Dudak büktüm. "Yemek ve film karşılığında Grilerin dosyasını verecektin bana, onu unuttum sanma."

"Tabii, evet." Yalandan güldü. "Başka?"

"Başka?" Düşünüyormuş gibi poz kestim. "Buz devri izledik sanırım ama oralar kesik kesik, sonrası hiç yok." Yatağına doğru bir bakış attım. "Sonra burada yalnız başıma uyandım işte." Kaşlarını çatıp ona döndüm. "Yanımda uyumak gibi bir cürette bulunmamışsın iyi, yoksa ölümlerden ölüm beğenirdin, Siyah."

Ağzı yarım açık suratına bakakaldı. Gülmemek için kendimi çimdiklemem gerekti. Her şeyin başa sarmasından o kadar çok korkuyordu ki son nefes aldığından beri üzerinden yaklaşık bir dakika geçmişti. Gözlerini kırpıyor, tek kelime etmiyordu.

Yüzümü ona doğru eğip parmağımı gözünün önünde şaklattım. "Siyah Bey?" Parmağımı birkaç kez daha şaklatmam gerekti. "Unutmamı istemediğin ne?"

"Ben," dedi bir nefesle. "Beni unutma, Gri Hanım." Ellerini omuzlarıma sarıp beni çok hafif, kendime gelmemi ister gibi sarstı. "Hatırla beni, dün geceyi, ikimizi."

"İkimiz?"

Nefesini bırakırken bütün dünya başından aşağı yıkılmış gibi göründü. Onu belki de ilk kez bu denli yıkılmış görüyordum. Kaybetmiş hatta büyük savaşlar verdiği bir şeyi hiç kazanamamış ya da kazandığını sanmış da kaybetmiş gibiydi.

Onu bu şekilde görmeye daha fazla dayanamadım. Ellerimi yüzüne doğru uzattım, yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarını dudaklarına bastırdım.

Onu öprüğümdede, "Sen," dedi dudaklarıma doğru, minicik çekilerek. "Şeytanla fazla haşır neşir oldun!" Beni cezalandırmak ister gibi öyle sert öptü ki bedenim geriye doğru savruldu. "Demek beni kandırırsın, ha?" Bedenimi yatağına doğru itip çarçabuk üstüme çıktığında ben gülmekten konuşamaz hâldeydim. "Seni zamanında köpek balıklarına yem etmeliydim."

İlk zamanlarımızda söylediğı bu tehdidi duyduğumda ona ters ters bakmıştım ama şimdi gülmekten karnıma ağrılar giriyordu. Karnımı tutup gülüşümü bastırmayı denediğimde hiç beklemediğim bir hamle yaptı ve beni gıdıklamaya başladı.

"Dur..." Kahkahalarım arasından onu itmeye çalışıyordum ama o yerinden bir milim bile kıpırdamıyordu. "Çatlayacağım şimdi, dur." Gülmekten gözlerimden yaşlar geliyordu. Şehre düştüğümde beri, hatta çok uzun zamandır bu kadar gülmemiştim. "Kunter!"

"Gri Hanım," dedi kedi gibi sırtırken. "Elime düştün."

Yatakta, onun altında, ellerinin arasında kıvranıyordum ama onun hiç acıması yoktu. Öcünü çok fena alıyordu. Artık kahkaham, çığlıklarım evde yankılanacak kıvama gelmiştim ama onun asla durmaya niyeti yoktu.

"Ne istersen yaparım," dedim güçlükle ama beni tam anlayabilmiş değıldi. Bu yüzden, "Ne istersen yaparım, lütfen!" diye tekrar ederken bağırarak zorunda kaldım.

Duyar duymaz durdu. "Ne istersem mi?"

Sinsi yılan.

"Ne istersen," dedim nefes nefese. Sahiden biraz daha devam etse çatlayacağım sandım. İnsan gülmekten yorulur muydu? Yorulmuştum! Yanaklarım kaskatı kesilmişti, acıyordu.

"O zaman..." Yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve burnunun ucunu burnumun ucuna sürterken çapkın bir gülümsemeyle, "...cezan, benim," dedi ve nazikçe öptü beni.

Ufak bir öpücük, hırs ve arzusunun ötesinde sevgi vardı. Her şeyi unutsam yine de bu öpücüğü unutamaz mıyım gibi.

"Hassiktir lan!"

Odanın diğeri ucundan yükselen sesle ikimizin de bakışları aynı anda kapıya doğru döndü. Kapının pervazına tutunmuş, görüp görebileceğı en şaşırtıcı manzaraymış gibi şok içerisinde dikilen Giray'ın bakışları Kunter'le ikimiz arasında mekik doluyordu.

Bir an için üçümüz de kıpırdamadan öylece birbirimize baktık. Nefes dahi almıyorduk, sessizlik odanın her yanına çökmüştü. Düşünmeye çalıştım. Üzerimde bornoz vardı, Kunter üzerimdeydi ve az önce beni öpmüştü. Giray bütün bunları görmüştü ve bizimle ilgili bildiği son şey, öncüyle yancının karşı karşıya geldiği idi.

İlk konuşan hızlıca üzerimden ve yataktan kalkan Kunter'den başkası değildi. "Senin ne işin var bizim özel mülkümüzde, özel alanımızda, özel ânımızda!"

O kalkınca hızlıca toparlandım ve üstümdeki bornozu düzelttim. Neyse ki kuşağını çok sıkı bağlamıştım ve Kunter beni gıdıklarken kıpırdamama pek izin vermediği için üzerim açılmamıştı.

"Siz? Yani siz?" diye şaşkın şaşkın mırıldandı Giray. "Yani ikiniz? Siyah ve Gri?" Parmağını bir bana bir Kunter'e doğru çevirip durdu. "Ne zamandan beri siz?" Büyük bir nefesi güçlkle bıraktı. "Hayat beni daha ne kadar şaşırtabilir diyorum ama şuna da bak." Ellerini iki yana, bizi kadrāja almak ister gibi açıp gösterdi. "Sizin birlikte olmanız Amber'le benim yeniden birlikte olmamızdan imkânsızdı!"

Kunter hızlıca Giray'a doğru ilerledi ve onun tişörtünden kavrayıp koridora doğru itti. "Birazdan yaşamayı imkânsız hâle getireceğim."

Kunter, Giray'ı koridorda itip odadan iyice uzaklaştırırken ben hızlıca Kunter'in dolabına ilerledim ve kendime giyecek bir şeyler aramaya koyuldum.

Başımıza belayı almıştık ama en azından bu bela, tatlı bir bela sayılırdı. Amber yılanına gördüklerinden bahsetmediği sürece. Amber'in hırsına, nefretine, kinine ayıracak vaktimiz yoktu.

Aklım bir an için yan odaya, eşyalarımın olduğu yere gitti. Durup düşündüm, belki de o odaya girme cesaretini gösterebilir ve Kunter'in bana battal boy gelen kıyafetlerinin yerine kendi bedenime göre kıyafetler giyebilirdim.

Düşüncesine bile kanım çekildi. Sarah'ı o odada, kendi yatağında kanlar içerisinde ve yanı başında kanıyla *Gri'ye ölüm!* yazılmış bir hâlde bulduğum an gözümün önünden geçip gitti.

Sanki o odadaki her şey kanla ıslanmıştı ve kan benim ellerimdeydi. Bazen sadece bir Gri olmakla bütün bunların suçlusu benmişim gibi aptal bir hisse kapılıyordum ama kısa sürüyordu. Bütün bu olanlar, bu şehirdeki hiçbir şey benim suçum değildi.

Kunter'in dolabını açtığımda beklemediğim bir manzara ile karşılaştım. Burada kadın kıyafetleri de vardı.

Bu ne demekti?

Kaşlarım hızla çatıldı. Bunlar benim için miydi yoksa ben yokken burada başka bir kadın mı vardı? Yoktur. Yoktur, değil mi? Hayır, olmamıştır. Yapmaz öyle şey. Yapar mı? Ne de olsa aramızda hiçbir şey yoktu ki. Yapabilirdi. Ben burada olduğum için ziyaretine gelmeyen onca kadın vardı ne de olsa. Olabilirdi. Ben yokken onu sık sık ziyaret etmiş olabilirlerdi. Onun da *hayır* demek için yeterli ve geçerli bir sebebi mi vardı ki? Dün geceye kadar *biz* diye bir şey bile yoktu.

Kendi kendime histerik bir şekilde güldüm. Düşündükçe çıldıracakmış gibi hissetmiştim. Bakışlarım hızla yatağa kaydı. Yoksa bundan önceki geceler o, burada, başka kadınlarla...

Hayır...

Aklında ben varken yapmış mıydı bunu?

Eğer yaptıysa benimle ilgili düşünceleri de hisleri de gelip geçici şeylerdi. Benim burada gelip geçici olmam gibi. İki gün sonra burada olmayacağım gibi. İki gün sonra... Ben gidince o beni gelip geçici diyerek unutacak mıydı?

Sesli bir nefesi güçlkle bıraktım. Ne oluyordu bana? Niye böyle şeyler düşünüyordum onunla ilgili? Düpedüz kıskançlıktı bu. Ne zamandan beri kıskanıyordum onu?

Kıyafetlere dönüp birini askıdan çektişirdim ve nasıl bir şey olduğuna baktım. Gri. Tamam, bu benimdi. Bu lanet şehirdeki ve hele ki Siyah Bölge'deki kimse griyi giymeyi tercih etmezdi. Onlar için bu eziklik gibi bir şeydi.

Hepsinin kafasını bir yılanın kafasını ezer gibi ezesim vardı.

Hızlıca giyinip saçlarımı taradıktan sonra odadan çıkıp merdivene yöneldim. Kunter'e nezaket konusunda hiç güvenmiyordum. Giray'ı herhangi bir yerden aşağı sallama ihtimali çok yüksek bir adamdı. Giray'la bu konuyu benim konuşmam en sağlıklıydı. Hatta Kunter yerine bütün konuşmaları ben yapsam Kötülerin Şehri cehennem değil de cennetin bir kopyası olabilirdi.

Ve evet, hâlâ abartmakta üstüme yoktu.

Yine de kabul etmeliydi. Kıskırtıcı bir dili vardı ve bundan büyük zevk duyuyordu. Merhametsiz görünüyordu fakat bu bir yanılsamaydı.

O, göründüğünden daha farklıydı ve ben de onun gibi onu tanımaya vakit ayırmak istiyordum. Ne yazık, o kadar vaktim yoktu.

Merdiveni inerken son basamaklarda salonun kapalı kapısının önünde bir başına dikilen Sinan'ı gördüm. Bu garipti çünkü Sinan her ne kadar bir yancı olsa bile hem bu gizli bir bilgiydi hem de o bir Gri değildi. Burada olması Kötülerin Şehri'nin aşılmaz tek kuralına aykırıydı ama bu pek de umurundaymış gibi görünmüyordu. Giray'la birlikte gelmiş olmalıydılar ama yine de yasaktı. Yoksa Sinan bir Gri olabilir miydi? Belki yancılığı gibi bu da gizli bir bilgiydi. Bilekliğine bakabilirsem anlayabilirdim. Eğer renk değiştirmiş ve siyah olmuşsa evet, o bir Gri'ydi fakat Siyah Bölge'de olmasına rağmen yeşil ise o zaman bir Yeşil'di.

"Sinan." Son basamağı da inip elimi tırabzanlardan çektim. "Senin burada ne işin var?"

Sinan boşluğa diktiği bakışlarını sesimi duyar duymaz üzerime doğru çevirdi. İlk işi beni baştan aşağı bir arayış içinde süzmek olmuştu. Onu en son Yeşil Bölge'de, sarhoş olduğum gecelerden birinde görmüştüm ama o günü pek de hatırlamıyordum. Sadece elimdeki kadehi almak için direndiğini hatırlayabiliyordum.

"Senin için endişelendim," dedikten sonra sesli bir nefesi hızlıca bıraktı. "Gidecekmişsin."

"Haber ne çabuk yayılmış." Bakışlarım bileğine kaydı ama maa-lesef gömleğinin kollarını sıyırmamıştı, bilekliği görünmüyordu. "Senin burada olman şehrin birkaç kuralından birine aykırı değil mi?" Bakışlarım şüpheyile kısıldı. "Öncülere dokunma, yancılardan uzak dur, Grilerin yandaşı olma ve ait olmadığın bölgeye sakın girme."

Zayıf bir gülümsemeyle, "Bu çiğnediğim ilk kural değil," diye yanıtladı beni. "Grilerin yandaşı olmaya bayılıyorum."

Tabii ya, hem Asil hem de ben, ikimizle de arkadaştı. Özellikle Asil'le epeydir arkadaştı. Acaba o... O Asil'in bahsettiği şu tanıdık Yeşil olabilir miydi?

Yok, olmamalıydı çünkü onu tanımıyordum. Daha önce hiç görmediğime emindim. Bu yüzden bana yardım etmesi için ortada hiçbir neden yoktu.

"Bir Gri değilsin, değil mi?"

Şüpheyile sorduğum bu soru karşısında gülerek gömleğinin kolunu yukarı çekti ve bileğini açığa çıkardı. Evet, o bir Yeşil'di. Bilekliği

yeşil yeşil parlıyordu. Kendi bilekliğime baktığımda gri-siyah olduğunu gördüm. Bir Gri olsaydı şimdi bilekliği aynı benimki gibi olurdu.

“Üzgünüm, bir Gri değilim ama benim için endişelenme. Buraya Giray’la birlikte geldim. Kunter’in beni idam etmekten daha büyük dertleri var. Kimsenin gözüne batmadan geri döneceğim.”

“Öyle mi?” Kunter bana hiç dertlerinden söz etmezdi ki. Onun tek vasfının bazen benim başıma dert olmak olduğunu sanırdım. “Ne gibi?”

Bu Sinan’ı nedenini anlayamadığım bir şekilde güldürdü. “Seni şehirden çıkarmanın bedeli çok büyük, Gri ve Kunter bunun bedelini ödemeye hazır.” Başını memnuniyet dolu bir ifadeyle salladı. “Yalnızca kötü bir adam olduğunu sandığım çok olmuştu ama şimdi fikrim değişti. Belki de onu değiştiren sendin, bilemiyorum ama iyi oldu.”

Sinan’a doğru usulca yaklaştım. “Ne bedeli?”

Sinan her ne kadar bundan bahsederken ciddi görünmese ve alaya alsa bile bu benim için onun sandığından çok daha önemliydi. Kunter’i ciddiye almıyor gibi göründüğüm çok olmuştu, biliyorum. Birçok insana göre Kunter’i yalnızca hayatta kalmak için kullanıyormuşum gibi bile görünüyor olabilirdi fakat onunla benim hikâyem bunlardan çok daha fazlasıydı ve bunu kimsenin bilmesine de gerek duymuyordum.

“Vicdanını sesini yükseltmeden sustur, Gri. Bu şehirden kurtulmak senin en büyük hakkın. Kunter buna engel olarak bundan sonra yaşanacakları göze aldı. Onun canı yandığında kendini suçlu hissetme.”

“Sinan,” dedim öfkeli bir fısıltıyla ve ona iyice yaklaştım. “Ne biliyorsan harfi harfine söyle bana. Amber’le mi ilgili?”

“O da var tabii ama en büyük sorun her zamanki gibi halk. Sen Kötülerin Şehri halkının kinini pek hafife alıyorsun. Onların kini başladığında ateşi asla, ne olursa olsun sönmaz. Yeni sebeplere ihtiyaç duymaz onlar.”

“Kunter’e zarar veremezler.” Bu zamana dek her harfine güvenerek inandığım tek cümleydi bu. Kunter’e zarar veremezler, zarar vermek istemezler, ona saygı duyuyorlar ve son nefeslerine kadar bu böyle devam edecek. Kunter kaybetmez çünkü halkının sadakati onunla birlikte ve bu diğer bütün öncülerin onunla ilgili korkandığı yegâne şey.

“Siyah Bölge halkını en çok ne tetikler, biliyor musun?”

"Ne?"

"İyi herhangi bir şey."

"İyi herhangi bir şeyden kurtulduklarında?"

"O iyi herhangi bir şeyi onlardan kurtaran neyse onu hedef hâline getirirler. Her kim olursa olsun."

Salonun kapısı aniden Kunter tarafından açılınca gergin ifademi silip Kunter'in şeytani dikkatinden kaçmak için bir kahkaha patlattım. Sinan şaşırsa bile elimi koluna dostane bir şekilde uzatıp gizliden çimdikleyince bana ayak uydurması gerektiğini bir şekilde anlayıp gülmeye başladı. Konuyu hızlıca bambaşka bir tarafa çektim.

"Şehirden kurtulup kardeşinle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Sinan bir an için nasıl tepki vereceğini şaşırsa da hemen toparlandı. "Birbirinize bayılacağınızdan şüphem yok. Sadece sigaradan uzak durun, bana yeter."

"Tam bir abi nasihati," dedim kıkırdarken. "Kardeşini yoldan çıkarmak eğlenceli olacak."

Sahte sohbetimiz, Kunter başını aramıza sokana kadardı. Önce bana şaşkın ama tatlı bir gülümsemeyle bakmış, sonra delici bakışlarını Sinan'a çevirmişti.

"Senin burada ne işin var, Yeşil?"

"Arkadaşımı ziyarete geldim."

Kunter bir an için sessiz kaldı ve başını usulca bana doğru çevirdi. "Ne ara arkadaş oldunuz?"

Omuzlarımı silktim. "Senden nefret ettiğim herhangi bir günde."

Kunter yalandan güldü ama bu gülümseme nefesimi kesecek kadar tehlikeliydi. "Bazen hâlâ seni köpek balıklarına yem edesim geliyor, Gri Hanım."

"Benim de bazen hâlâ saçlarını yolup ağzına tıkasım geliyor, Siyah Bey, onu ne yapacağız?"

Bakışları sinsi bir düşünceyle parladı. "Bunun için kapıda köle olacağımı sana daha kaç farklı şekilde anlatmam gerekiyor?"

Uzanıp karnını çimdiklediğimde dudaklarından fırar eden bir iniltiyle geri çekildi ve Sinan'la da aramızdan çekilmiş oldu.

"Şiddet sever Gri," diye homurdanırken elini belinde, çimdiklediğim yere bastırıyordu. "Kunter sever ol diye o kadar uğraştıktan hem de."

“Zevzek,” diye Őylendiđimde bir nefesi seslice bırakıp, “Huysuz,” diye karşılık verdi.

Giray salonun kapısından kafasını uzattı. Dudaklarına yaydığı sinsi ama tatlı gülümsemesiyle, “Enemies to lovers,” dediğinde Sinan büyük bir şokla ona doğru döndü. “Ne lovers ne?”

Giray ona büyük bir zevkle yanıt vermeye hazırlandığında Kunter bir anda arkasına dönüp elini Giray’ın ağzının üstüne bastırdı ve onu salona geri itip kapıyı da Sinan’la ikimizin üzerine kapattı.

Sinan çatık kaşlar, sorgulayıcı bakışlarla bana döndü. “Amber’le kendisinden mi bahsediyordu?”

Boğazım panikle düğümlendi. Derin bir soluk alıp zoraki gülümsem. “Başka kimden bahsedecek?”

Kaşının tekini kaldırıp beni dikkatle süzdü. Bir suratımıza kapatılan kapıya bir de bana. Ona bunu söyleyemezdim. Hatta kimseye söyleyemezdim. Siyah Bölge halkının kulağına bu gitmemeliydi. şu an için Kunter ve ben, ikimizle ilgili her şey bir bombanın pimine bağlıydı.

Kararsız bir mırıltıyla, “Doğru söylüyorsun,” dedi. “Bir an için sen ve Kunter...” Lafını tamamlayamadan gülmeye başladı. “Bu çok komik.” Bu onu nedense fazla eğlendirmişti. “Grileri öldüren bir Siyah ve bir Gri.” O kadar çok, abartılı denecek kadar güldü ki elini karnına bastırması gerekti. “Bir an için senin kinini hafife aldım.”

“O kadar da kindar değilim,” dedim konuyu değiştirmek istercesine. “Biraz öfke sorunum var ama sadece sözlü zarar veriyorum, fiziksel değil.”

“Kendini benim gözümde görseydin bir de.”

“Ne varmış bende?”

“şhirden çıkacağını öğrenmeden hemen önce ne söyledim, biliyor musun?”

“Ne?”

“İşte öfkesi ve kiniyle bir şehri yok edebilecek kadınlardan biri.” Sonra yüzünü buruşturdu. “Maalesef bir diğeri de elimde olan bir kaşık suda boğacağım kızıl şeytan.”

“Ben yıkıcı güç değilim, Sinan. Beni işi gücü yıkmak olan Amber’le aynı kefeye koyma.”

Salonun kapısı yeniden, aniden açılınca Sinan'la kritik konuşmamız hızlıca son buldu. Kunter elini uzatıp bileğimden yakaladı ve beni içeri doğru çekerken diğer eliyle de Giray'ı omzundan kapı dışarı etti.

"Kahvaltı hazır, Gri Hanım." Beni içeri çekince kapıyı Giray ve Sinan'ın suratına kapatmak için hazırlandı. "Siz yeşillikler de kaybolun gözüümüzün önünden, yancım! son kahvaltılarımızdan birini huzur içinde etmek istiyorum. Varlığınız yalnızca huzursuz ediyor. Mümkünse yok olun."

Sinan sert bir yüz ifadesi takınıp Kunter'e öfkeyle baktıysa da bu, Giray'ı yalnızca eğlendirmişti. Sinan'ın tepkisi değil, Giray'ın tepkisi Kunter'in damarına basıyordu şaşırtıcı bir şekilde.

Giray pişkin pişkin sırtarak elini karnına bastırdı. "Aslında çok açım." Dudaklarını aşağı doğru büküp bana gözlerini kırıştırdı. "Orada koca bir bölgeyi doyuracak kadar kahvaltı var."

Kunter kapıyı itmeden önce, "Yeşil günler canım, yeşil günler," dedi ve kapıyı Giray'ın suratına kapattı. Sonra bana dönüp hınzır bir gülümsemeyle, "Kuş sütümüz bile var, Gri Hanım," diyerek elini sırtıma bastırdı ve beni masaya doğru itmeye çalıştı.

Ayaklarımı yere bastırarak ona engel oldum. "Ölmezsin ya?"

"Ölürüm," dedi küçük bir çocuk gibi inatla. "Ölürüm, Gri Hanım. Yemin ederim önce onları öldürür, sonra senin kollarında ölürüm."

"Sadece bir kahvaltı."

"Sadece bir kahvaltı değil." Ellerimi tuttu. "Bizim kahvaltımız, bizim anımız, son anlarımız..."

O böyle söyleyince başımı anlayışla salladım. Doğruyu söylüyordu, bu an bize ait olmalıydı. Hem zaten Giray pislik yapma derdindeydi, çok belliydi. Onlarla sonra, gitmeden önce konuşturdum. Şimdi, bu sabahı Kunter'le bize ayırmalıydım.

Kunter'in yüzü bir an için sevinçle parlarsa bile salonun kapısı birdenbire Giray tarafından, sanki az önce kapı suratına çarpılmamış gibi yüzümüzce açıldığında Kunter'in suratı sinirden hızla kızardı. Belki de sahiden önce onları öldürür sonra da kollarında öldürdü. Onda sadece bir kahvaltı için bu potansiyeli görebiliyordum.

"Şimdi düşündüm de..." diyerek birkaç adım uzakımızda durdu Giray. Eliyle çenesini sıvazlarken oldukça eğleniyor gibi görünüyordu.

Sinan ise geride duruyor, olanları anlamadığı her hâlimden belli bir şekilde bizi izliyordu. "...elimde ne büyük bir koz var."

Sinan, "Ne kozuymuş o?" diye sorsa da Giray onu cevaplamak yerine Kunter'in her an patlayacakmış gibi görünen kırmızı suratına dik dik baktı.

Kunter sesli bir nefesi gergin bir şekilde bırakırken ellerini beline yerleştirdi. "Sadece iki gün. Peki ya, sonra benim elimden seni kim kurtaracak?"

Giray ellerini kaldırıp omuzlarını silkti. "Sen şehri yakarken mi?" Dudak büktü. "Bilmem, senin gibi bir azılı katilden saklanacak gizli yerlerim var. Muhtemelen oralarda bir yerlerde olurum. Sen ateş püskürtmeyi bırakınca da her şeyi toplamak için çıkarım işte."

Sinan eleştirel bir bakışla Giray'ı süzdü. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Giray elini havada savurdu. "Kantır'la aramızda." Dudaklarını koca bir gülümsemeyle yayarken başını hafifçe omzuna doğru yatırdı. "Değil mi, Siyah Bey?"

Kunter gözlerini uzunca bir süre Giray'a dikti. Aklını okuyamazdım ama yalnızca bakışlarından Giray'ı bacaklarından tavana asmak istediğini ya da meydanda falakaya yatırma hayalleri kurduğunu anlayabilmişim.

Kunter beklenenden uzun bir süre sessiz kaldığında, "Kunter?" diye sorarcasına mırıldanarak koluna dokundum. "Sinirden orta yerinden çatlamayacaksın, değil mi?"

Bir an için nefes bile almıyor gibi görünse de hızlıca toparlanıp tatlı bir gülümsemeyle bana döndü. "İki gün içinde hayır." Elini fazlasıyla gergin bir tavırla yemek masasına doğru uzattı. "Hadi, birlikte kahvaltı edelim. Sonra da Giray'ı gömeriz."

Giray buna gülerek masaya ilerlediğinde, Sinan çok geçmeden iç çekerek onu takip etti. Kunter omuzlarını düşürürken bir nefes bıraktı ve oldukça mutsuz göründü. Kolundaki elimi aşağı yukarı nazikçe hareket ettirerek ona biraz daha yanaştım. Fısıltıyla, "Daha vakrimiz var," dedim ve ona fazlasıyla nadir olsa da gülümsedim. "Giray yerine Amber de olabilirdi."

Teselli anlayışım Kunter'i güldürdü. O gerçekten, komik bulduğu için bu söylediğime gülerken ben onun gülerken kıvrılan dudaklarını, dudaklarının arasından görünen inci gibi dizilmiş dişlerini, gerilen çenesini, elmacık kemiklerini, buz mavisi gözlerinin nasıl da parladığını

ve bu sırada üç kere kurşunlu gâhlerinin sanki özenle kırılması gibi duman kurşunlarını o birkaç saniyeye sığdırarak dikkat ve özenle, hayranlıkla izledim.

Onu izlerken kalbimin nasıl çarptığını hissedince elimi kalbimin üzerine bastırıp derin bir nefesi güçlülkle içime çektim. Neydi bu? Boğuşmam dibenceli teller tarafından sıkıştırılmış gibi hissedince elimi boğuşuma uzattım. Onu, bu anı ve bir benzerlerini iki gün sonra bir daha hiç görmeyecek olma düşüncesi tarafından birdenbire boğazlandım. Bu kadar yabancı bir hisle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Sanki beni zirveye taşımak ve oradan acımadan atmak için var olmuş bir hissi. Güzel ve yırtıcıydı. Sonsuz ve yıkıcı. Parçalayıcı.

Kunter'in gülen yüzü, hâlimi görünce endişeyle soldu. "Gri Hanım?" Kaşları çanlırken sıcak elleri buz kesen yüzüme uzandı. "Seni bu kadar korkutan ne? Böyle üzen, kıran, canını yakan ne?"

Sadece gözlerime bakarak beni nasıl bu kadar iyi anlayabilirdi?

"Hiç," dedim gülümsemeye çalışırken. "Amber'in burada olduğunu düşününce buz kestim birden."

Kunter bir nefes bırakırken güldü. "Amber'le, benden daha iyi baş ediyorsun, boş verene." Ellerini nazikçe yüzümden çekerken elini hafifçe sırtıma bastırdı. "Hadi, Giray'ı gömmek için enerjiye ihtiyacımız var. Güzel bir kahvaltı edelim."

Kunter masadaki her zamanki yerine, başköşeye oturduğunda Sinan ve Giray'a fark ettirmeden elini sağ bacağına iki kere vurup bana kaş göz yaptı. Bense sol elimin başparmağını bir bıçak gibi boynumda sağdan sola hızla çekip ona ölümü hatırlattım. Bu onu maalesef sadece eğlendirdi çünkü ölümü yöneten birinin ölümden korkmasını bekleyemezsiniz.

Kunter'in çaprazında, Sinan'ın yanında ve Giray'ın karşısında kalan sandalyeye oturduğumda bizi sabırla bekleyen Giray el çırpı. "Açlıktan öldük burada. Ne konuşuyordunuz fısır fısır?"

Kunter çatalını ve bıcağını eline alıp, "Mezarına hangi çiçekleri ekceceğinizi," diye yanıtladı.

Sinan ve Giray'ın önünde ne tabak ne de çatal olduğunu görünce sandalyemi iterek, "Ben size tabak falan getireyim," deyip ayağa kalktı.

ve bu sırada üç kere kırptığı gözlerinin sanki özenle kıvrılmış gibi duran kırpiklerini o birkaç saniyeye sığdırarak dikkat ve özenle, hayranlıkla izledim.

Onu izlerken kalbimin nasıl çarptığını hissedince elimi kalbimin üzerine bastırıp derin bir nefesi güçlkle içime çektim. Neydi bu? Boğazım dikenli teller tarafından sıkıştırılmış gibi hissedince elimi boğazıma uzattım. Onu, bu anı ve bir benzerlerini iki gün sonra bir daha hiç göremeyecek olma düşüncesi tarafından birdenbire boğazlandım. Bu kadar yabancı bir hisle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Sanki beni zirveye taşımak ve oradan acımadan atmak için var olmuş bir histi. Güzel ve yırtıcıydı. Sonsuz ve yıkıcı. Parçalayıcı.

Kunter'in gülen yüzü, hâlimi görünce endişeyle soldu. "Gri Hanım?" Kaşları çatılırken sıcak elleri buz kesen yüzüme uzandı. "Seni bu kadar korkutan ne? Böyle üzen, kıran, canını yakan ne?"

Sadece gözlerime bakarak beni nasıl bu kadar iyi anlayabilirdi?

"Hiç," dedim gülümsemeye çalışırken. "Amber'in burada olduğunu düşününce buz kestim birden."

Kunter bir nefes bırakırken güldü. "Amber'le, benden daha iyi baş ediyorsun, boş versene." Ellerini nazikçe yüzümden çekerken elini hafifçe sırtıma bastırdı. "Hadi, Giray'ı gömmek için enerjiye ihtiyacımız var. Güzel bir kahvaltı edelim."

Kunter masadaki her zamanki yerine, başköşeye oturduğunda Sinan ve Giray'a fark ettirmeden elini sağ bacağına iki kere vurup bana kaş göz yaptı. Bense sol elimin başparmağını bir bıçak gibi boynumda sağdan sola hızla çekip ona ölümü hatırlattım. Bu onu maalesef sadece eğlendirdi çünkü ölümü yöneten birinin ölümden korkmasını bekleyemezsiniz.

Kunter'in çaprazında, Sinan'ın yanında ve Giray'ın karşısında kalan sandalyeye oturduğumda bizi sabırla bekleyen Giray el çırpı. "Açlıktan öldük burada. Ne konuşuyordunuz fısır fısır?"

Kunter çatalını ve bıçağını eline alıp, "Mezarına hangi çiçekleri ekeceğimizi," diye yanıtladı.

Sinan ve Giray'ın önünde ne tabak ne de çatal olduğunu görünce sandalyemi iterek, "Ben size tabak falan getireyim," deyip ayağa kalktım.

Kunter bileğimden yakalayarak beni durdurdu. "Sen otur." *Ayağa* kalkarken Giray'la Sinan'a ters ters baktı. "Ben getiririm bu davetsiz misafirlere ne gerekiyorsa."

Kunter salondan çıkıp mutfağa giderken ben kalktığım gibi geri oturdum. Sinan dirseğiyle beni hafifçe dürttü. "Bu hep böyle mi?"

"Nasıl?"

"Huysuz."

Yüzümü buruşturup başımı iki yana salladım. "Aslında huysuz olan benim." Gözlerimi kısıp, "O insan ayırıyor. İyi davrandığı insan sayısı bir falan," diye açıklamada bulundum.

Giray sinsi bir tavırla, "Onun birine iyi davranması için âşık olması gerek, değil mi Yekta?" diye sorduğunda sertçe yutkunmam gerekti. Belki de Kunter'den önce ben Giray'ı bir kaşık suda boğardım. Mezarına çiçek de bırakırdık.

Sinan güldü. "Bu şehirde âşık olmayacak iki insan varsa biri Kunter'dir. Diğerı de Amber."

Giray'ın yüzü hemen düştü. "Amber âşık değil mi?"

Sinan omuz silkti. "Bir zamanlar belki. Ama şimdi tek derdi seni yok etmek. Seni ve bölgeni." Sıkıntılı bir iç çekişle bana döndü. "Gitmeden şuna akıl ver, Yekta. Beni dinlemiyor, belki seni dinler. Amber işgalciler gibi bölgemizi sömürüyor ama bunun gözü kör. Böyle bir kadına hâlâ nasıl âşık olabiliyor, aklım almıyor."

Giray sinirlenmek yerine, "Yekta beni anlar bence," diye mınıldandığında masanın altından bacağına tekme attım. Beklemediği bu tepki karşısında dudaklarının arasından bir inilti firar etti.

Sinan, "Bunun için Kunter'e âşık olması gerek ama senin kadar aptal olmadığı için şanslıyız." Ardına yaslanırken güldü. "Hem bence Asil'le yakışıyorlar."

Ben henüz şaşırma fırsatı bulamadan salondan içeri giren Kunter, "Kim Asil'le yakışıyor?" diye buz gibi bir sesle sorduğunda sertçe yutkundum. Elindeki tabak ve çatalları masaya sertçe bırakırken pek de misafirperver değildi. Soğuk bakışları doğrudan Sinan'ı hedef alırken de öyle.

Her şeyden bihaber olan Sinan, "Yekta," diye dümdüz yanıtladığında derin ve ölümcül bir sessizlik salonun her yanına sindi. Giray bile susmuştu ve muhtemelen Kunter'in Sinan'ı öldüreceğinden emdişelenmeye başlamıştı.

Bir dakikadan uzun süren sessizlik, Kunter'in Sinan'la Giray'ı yaka paça evden atmasıyla son buldu. Sinan'ın küfürleri, cesaret dolu hakaretleri boğuk boğuk bize ulaşırsa da bu, Kunter'i daha fazla sinirlendiremedi. Az önce yeterince sinirlenmiş ve hatta sanırım patlama noktasına ulaşmıştı.

Kunter masanın başına geri otururken dudaklarına bir gülümseme yaymıştı bile. Bense yerimden bir milim bile kıpırdamamış, o misafirlerimizi yaka paça dışarı atarken yalnızca beklemiştim. Onu bu kararından döndüremeyeceğimi çok iyi biliyordum. Uğraşmaya değmezdi yani.

Kunter masada duran elimi uzanıp tuttu. "Sadece sen ve ben, Gri Hanım, ikimiz, sonsuza dek," dedikten sonra elimin üzerine bir öpücük bıraktı. Sanki gerçekten sadece o ve ben, ikimiz, sonsuza dek birlikte olabileceğimiz gibi.

"Yakında bana takıntılı olduğumu düşünmeye başlayacağım."

Bu onu güldürdü. "Seni takıntılı bir şekilde seviyorum."

"Ne?" Şaşkınlıktan konuşmayı unuttum.

"Evet," derken portakal suyuyla dolu bardağını kaldırıp bana doğru uzattı. "Sen gidince bütün bu şehri yakacağım ve seni benden kaçırdıkları için onları acı ve ölümle cezalandıracağım. Cehenneme yaraşır şekilde."

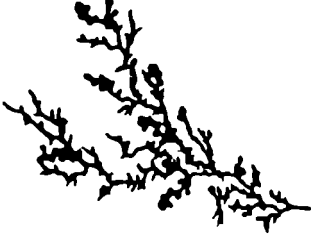
Dehşet içinde, "Kunter, dalga mı geçiyorsun?" diye sorduğumda bir an için yüzüme öylece baktı ve hemen ardından tatlı bir gülümsemeyle uzanıp alnımdan öptü. "Tabii ki dalga geçiyorum, Gri Hanım. Hemencecik öldürüp acılarını hafifletmeyeceğim. Aylar ve yıllar sürecektir. Ben sana gelene dek."

Lafını bitirdikten sonra gözleriyle benim önümde duran portakal suyunu işaret etti. Sesli bir nefesi güçlkle bırakarak bardağa uzandım ve onun bardağıyla tokuşturdum.

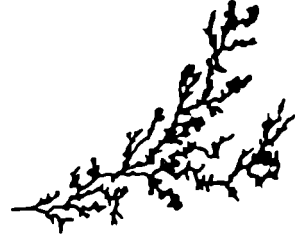
"Yapmazsın gibi geliyor ama bunu senden başka kimse de yapamaz. Alay ediyor gibisin ama bir o kadar da ciddisin. Seni çözümlmek için dahi mi olmak gerek yoksa seni tanımaya vakit ayırmak mı, bilemiyorum. Bazen aklımı başımdan alıyorsun."

Dişlerini göstererek sırıttı. "Aklını başından almama sevindim."

Bir Gri ile Siyah'ın birlikteliği Kötülerin Şehri'nin düzenini tehdit eder. Çünkü Gri'nin vicdanı ile Siyah'ın kana susamışlığı birbirini ya arındırır ya da tamamen yok eder.

BÖLÜM 15

Havalar gittikçe soğuduğu için Kunter'in bana bol gelen deri ceketlerinden birini üstüme geçirip malikânesinden ayrıldım. Her ne kadar Kunter'in planlarında bütün bir günü evde birlikte geçirmemiz olsa da maalesef şimdilik bunu yapmamız mümkün değildi çünkü hem halletmesi gereken işleri vardı hem de benim Devinlerde konuşmam gerekiyordu.

Devinler Asil'in Siyah Bölge'deki evinde kalıyorlardı. Sorup soruşturarak öğrenmiştim ve bu hiç kolay olmamıştı çünkü beni her türlü huzursuz etmeyi kendilerine amaç hâline getirmiş olan Siyah Bölge halkı sürekli yolumu şaşırmama neden olmuştu. Biri sağ dese diğeri sol demişti. İyi niyetli birine denk gelene kadar bölgede kaç tır attığımı sayamamıştım bile. Neyse ki birkaç saatten uzun bir süre sonra evi bulabildim. Adanın daha yukarı kısımlarında, söylenene göre daha nezih bir kısımdaydı bu ev. Bana yardım eden, Kötülerin Şehri insanlarına göre tatlı kalan kadın, bölgenin zenginlerinin bu tarafta yaşadığını ve sorunlardan az çok uzak kalabildiklerini söylemişti. Yani bu tarafta yaşamak için hem zengin bir mahkûm olmalı hem de sorunlu olmamalıydınız. Tabii, bir de yancı olabildiniz mesela. Eski yancı olsanız da eviniz pekâlâ yerinde duruyordu ve hâlâ güvenli limandı.

Evin önünde dikilirken öfkeyle solumaktan alamadım kendimi. Asil'in böyle bir lükse sahipken ve bana, bu konuda yardıma ihtiyacım varken yardım etmemiş olması bütün o *ben sana yardım ediyorum* palavralarının foyasını ortaya çıkarmıştı işte. O her ne savunma yaparsa yapsın, umurumda değildi. Ölmek üzere olduğum ve ölmek üzere olduğumu sandığım onca an... Her biri gözümün önünden geçip gitti. Kunter'i kötileyip beni onun üstüne salmıştı ve bir an için kendisine körü körüne güvenmeme neden olmuştu. Beni koruyacağını

sanmıştım ama beni yüzüstü bırakmıştı. Türlü bahanelerle, yalanlarla ayakta uyutmuştu.

Tuttuğum nefesimi bıraktım. Tamam, artık kurulmaya gerek yoktu. Nasıl olsa yarından sonra Asil'i bir daha görmeyecektim. Hiçbirini... Onların hiçbirini bir daha görmeyecektim. İstanbul'a dönecek, bir daha bu adaya ayak basmayacaktım. Orada, evimde yalnız başıma ve güvende olacaktım. Yalnız başıma... Orası oldukça güvenli ve yalnız bir limandı. Orada sevgi ya da aşk yoktu, arkadaşlık ya da herhangi başka iyi bir şey de. Yalnızca güvenli bir alan ve gelecek vardı. Nasıl bir gelecek bekliyordu beni? Muhtemelen güvenli ve yalnız...

Kapıyı iki kez tıklatıp açılmasını bekledim. Devin, Kaan, Rüzgâr ya da Riyaz'dan herhangi biriyle karşılaşmayı ve onlara şehirden çıkacağı haberini büyük bir sevinçle vermeyi planlıyordum ama öyle olmadı. Kapıyı Asil açtı.

Asil nasılsa beni gördüğüne şaşırmamıştı ama ben onu gördüğümde, "Seni burada görmeyi beklemiyordum," diyerek yanından geçip içeri girdim. "Devinler nerede?"

"Uyuyorlar." Salona geçtiğimizde Rüzgâr'ı orada, koltuklardan birinde uyurken buldum. "Amber beni bu sabah yetmiş sekiz defa aramış ama telefonum sessizdeydi, görmemişim. Bununla bir ilgin var mı? Henüz Kırmızı Bölge'ye dönme fırsatım olmadı."

"Olabilir." Topuklarımın üzerinde dönerek ona baktım ve gü-lümsedim. "İyi haber, şehirden çıkıyorum. Amber şeytanı hâliyle pek memnun olmadı. Seni de muhtemelen buna bir şekilde engel olman için bu kadar aramıştır ama sen zaten şehirden çıkmamı istiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki," dedi gerçek bir gülümsemeyle. "Bir an için Kunter'ın seni kandırdığını sandım. Bütün geceyi bunu düşünerek geçirdim." Elini siyah saçlarının arasından geçirirken kahkaha attı. "Bu çok güzel bir haber." Beklediğimden fazla sevindi, hatta kendini tutamadı ve kollarını bir anda bana uzatıp sıkıca sarıldı. Yetmedi, kaldırıp bir tur kendi etrafında döndürdü ve usulca yere geri bıraktı beni. "Hak ettiğin gibi gidiyorsun. En başından beri hiç burada olmamalıydın."

O böyle gülümserken gülümsememek mümkün değildi ama, "Bu kadar mutlu olmanı beklemiyordum," demekten alamadım kendimi. "Ben gittikten sonra olacaklardan endişelenmiyor musun?"

Elini umursamaz bir tavırla havada savurdu. “Kötülerin Şehri’nde hep bir şeyler olur, bırak bir kere de senin kurtuluşun şerefine olsun ne oluyorsa. Kazandık, Devrim, onu yendik!”

“Kazandık?” Gözlerimi kıstım. “Kimi yendik?”

“Kunter’i tabii ki,” dedi tükürürcesine. “Kaybetti.” Eliyle beni gösterdi. “Seni, en çok istediği şeyi.”

Sahte gülümsemem dudaklarımda soldu. “Ne demek istiyorsun?”

“Gri bir yancı onun en büyük hayaliydi. O buna takıntılıydı. Onunla dost değil de düşman olduğumuz günden sonra hayattaki en büyük hedefi kendi safına güvenle çekeceği bir Gri elde etmekte. Neredeyse başarıyordu.” Parmağını gözümün önünde iki yana salladı. “Ama sen ona kanmadın. Aksine, onu kandırdın ve şimdi şehirden kurtuluyorsun.”

Seni sen olduğun için istiyorum, demişti bana. Herhangi bir Gri olduğun için değil, sen olduğun için.

“Bir Gri ona ihanet ettiği için mi?” diye sordum tek kaşımı kaldırarak. “Sen onu sırtından bıçakladın diye inada mı bindirdi durumu? Her şey bu kadar basit mi?”

“Onu sırtından bıçakladım çünkü ilk o beni bıçakladı.” Parmağını kalbine bastırdı. “Hem de öylece sırtımdan değil, kalbimden.”

“Kalbinden? Yani bütün bu olanlar bir kadın iki erkek dramasından mı ibaret?”

Bilmiyordum ve delicesine, her hücremle gerçekleri merak ediyordum. Onlar niçin düşman olmuşlardı, bu Gri meselesi tam olarak neydi ve neden Griler katledilmişti? Belki de öğrenmemek en iyisiydi. Aklımda şüpheyle ya da bir ihtimal Kunter’den nefret ederek gitmek ve öyle yaşamak istemiyordum.

“Devin’i âşık olduğun adamla aynı yarıktaki yakalasaydın ne yapardın, Yekta?”

Kalbim en son göğüs kafesimde bu kadar ağırlaştığında annemi kaybettiğimi hatırlamıştım. Sanki kalbimin içi kara kara taşlarla dolurulmuştu ve göğüs kafesimin zayıf kemiklerine ağır gelmeye başlamıştı. Bir an için zaman durdu, dünya dönmeyi bıraktı. Yalnızca benim için. Dünya bir düğümce dönmüştü ve ipler beni sıkıştırdıkça sıkıştırdı, çektişti ve çektişti.

Bu doğru olabilir miydi?

Kunter bunu yapmış olabilir miydi? Dostunun sevdiği kadınla birlikte olacak kadar aşağılık bir adam mıydı? Sonra da sanki suçlu değilmiş gibi dostunu, Asil'i suçlayabilir miydi ve bütün bu olanların cezasını diğer masum Grilere kesebilir miydi? O, böyle bir adam mıydı? Onu tanımaya yeterince vakit ayıramamıştım. Ondan nefret etmeye, onu itmeye çok vakit ayırmıştım ama severek tanımak için çok vaktim olmamıştı. Yine de o bunu yapmazmış gibi geliyordu. Kunter asla ama asla dostuna ihanet edebilecek bir adam değildi. Aksine, ihanete uğramış ve bu cehennemın şeytanı olmaya karar vermişti.

Ya da... Bir Gri meselesi. Buradaki Gri ben değilim. Asil... Hayır, Gri olan o kadın. Bir Gri'nin ölümüyle başladı Gri nefreti. Evet, öyle söylemişlerdi bana.

Yoksa Kunter'in Gri takıntısının nedeni o kadın mıydı? O daha önce bir başka Gri'ye mi âşık olmuştu?

Bu düşünce başımı döndürdü. Asil beni kolumdan tutana kadar yere devrilmek üzere olduğumun farkında bile değildim. Kafamın içinde dönenler daha olabileceklerin yarısı bile değilken beni boğup hırpalamaya yetmişti bile.

"O bir Gri miydi?" diye sordum, kafamdaki soru işaretlerinden birinden kurtulmak için. Asil çatık kaşları ve donuk ifadesiyle ağzını açmadan başını sallayarak beni onayladı.

O bir Gri'ydi.

Onun ilk Gri'si ben değildim. Saçlarını griye boyamasına neden olan da elinin hep griye gitmesine neden olan da asil gri yanı olan da ben değildim. Asil doğruyu söylüyorsa ben yalnızca bir Gri'ydim bu hikâyede.

"Onu benden çaldı ve sonra yavru bir aslan gibi sırtlan halkının arasına attı. Onu parçalamalarına izin verdi." Asil'in nefretle şekil alan yüzüne bakmakta zorlandım. Gözleri dolmuştu ve acı çekiyor gibi görünüyordu. Acı ve nefret, şimdi Asil bundan ibaretti. "Bana sadakatini kanıtlamak için öldürdü onu. İnkâr etti ama ben onları gördüm. Yine de kurtarmak istedim sevdiğim kadını ama kanlar içinde kollarımda can verdi. Son sözü neydi, biliyor musun?"

Başımı çok hafif iki yana salladığımda anlatmaya başladı. "*Beni kandırır, dedi son nefesinde. Ve biliyordum, Kunter kandırırdı. O bu konuda bir ustaydı. Hâlâ da bir usta. Bazen ona baktığımda dostumu görüyorum ve diyorum ki, asla bana ihanet etmezdi. Yanıldım sanırım,*

hata ettim diyorum. Ama sonra onları aynı yatakta gördüğüm o gece gözümün önünde saniyesi saniyesine dönüyor. Gözlerimle görmemiş olsam ben de kanardım Siyah Bölge Öncüsü Kunter'e çünkü şeytanın asıl yancısı o, Yekta. Güzel yüzüne kanma sakın, şeytan istediğinde yılanı bile dönüşebiliyor, unutma."

Beynimden vurulmuşa döndüm. Bütün ihtimaller kafamın içinde dönüp birbiriyle çarpışıyordu. Olabilir miydi?

Asil'in yeşillerinde oyalandım, gözlerinin ardındaki gerçeği aradım ama hayır, tek gerçeği cümleleriydi. O buna körü körüne inanıyordu.

Ama ben yapamazdım. Körü körüne onun hikâyesine inanamaz, Kunter'e sırtımı dönemezdim. Bir şey vardı. İçime, kalbime sığmayan bir şey... Hikâyenin diğer bakış açısındaki Kunter'in gerçeği eksikti.

Hikâyenin tamamını ondan dinlemeden asla Asil'in söyledikleriyle hareket etmeyecektim ama yine de bu ihtimalin var oluşu beni beklediğimden fazla sarsmıştı. Düşüncesi bile öyle kötüydü ki gerçek olsa ne kadar aptal ve kırgın hissedeceğimi hesaplayamıyordum bile.

"Şeytanın tek yancısı Kunter mi?" diye sorarken kolumu Asil'den kurtardım. "Bunca zaman bununla ilgili tek kelime etmeyen sen ne oluyorsun? Burada melekler yok, Asil. Öncün, şeytana pabucunu ters giydiriyor."

"Şeytan olmakla şeytana pabucunu ters giydirmek arasında büyük bir fark var, Yekta." İkimizin de kaşları çatılırken ortamdaki hava bir anda buz kesti. "Amber'in çılgın arzuları olabilir ama o en azından bir tür soykırım yapmadı."

"Bu şehirde öfkesine yenik düşen, gücü kadar can alıyor, Asil. Belki de Kunter'i gücünün yettiği kadar yaktığı için suçlamak yerine neden cehennem ateşini üstünüze saldığını bir de ondan dinlemek gerek."

Asil neye uğradığını şaşırdı çünkü şu anda benden hiç beklenmedik bir şekilde Kunter'in Grileri katlediğini savunuyordum. Niçin bunu yaptığım tartışılrdı. Birden çok sebebi vardı bunun. Bunlardan biri Asil'in Kunter konusunda tek kelimesine inanmıyor oluşumdu. Bir diğeri de içimden ve hatta kalbimden gelen bir sesin her şeyin bambaşka olduğunu söylemesi idi. Sanki Kunter ne kadar öfkelenirse öfkelenirse masumdu, Grileri öfkesine yenik düşüp katledecek kadar ileri gidebilecek derecede kalbi kara biri değildi.

Ya da ben, dedikleri gibi yılan kılığına da girebilen ve kolayca şekil değiştirip gözümde bu şehrin en tatlı insanı gibi görünmeyi başaran Kunter'e kanıyordum. Sanki şimdi dokunmamam gereken bir elmayı bana uzatsa ona güvenir, bir ısırık alırdım. Sorgusuz sualsiz, buzdan harelerinin büyüüne kapılıp giderken şuursuzca...

"Senin gibi olanları katletmelerini keyifle izledi!" Asil aniden kollarımdan yakaladı ve beni sarstı. Bir ormanı andıran yeşilleri şimdi alev alevdi ve Kunter'le birlikte beni de yakıp yok etmek istiyordu. "Dostlarımı, sevdiğimi, benim gibi olan herkesi!" Parmaklarını o kadar sıkı ki kemiklerimin bir an için kırılacağım sandım. "Sevdiğim kadının, Nehir'in son sözü *beni kandırdı*, oldu. *Beni kurtar* da diyebilirdi ama o son nefesinde sadece gözümü açmamı istedi." Ses tonu öyle çok yükseldi ki her hücrem irkilerek uykusundan uyandı. Suratı kıpkırmızı kesilmiş, alınının ortasından kaşlarına doğru inen bir damar şişip her an patlayacakmış gibi bir hâl almıştı. Şimdi onun gözleri beni görmüyor, o günü görüyordu. "Kunter seni yalnızca bir tek ona ait ol diye istedi, Yekta. Sadece onun ol, istedi. Beni ve benden önce Amber'i de sadece onun olalım, onunla olalım diye istedi. Yalnızca benim mi en sevdiğimi aldı sanıyorsun? Amber'in de en sevdiğini aldı o. Sor ona! İlk kurbanının kim olduğunu sor ona!"

Duyduklarım beni yerime mıhlamıştı ve bir an için dudaklarımı mühürlemişti. Kaşlarım çatık, ne diyeceğimi ve ne yapacağımı bilemez bir hâlde onun alev alev yanan gözlerine, kalbinin yansımasına baktım. O, bütün bunlara kalpten inanıyordu. Bu acı, bu öfke sahte olamazdı fakat Kunter'in öfkesi de acısı da sahte değildi.

"Kunter'i de dinleyeceğim."

Kunter'i dinlememin düşüncesi bile nasıl bir öfke uyandırıyorsa kendini o kadar kasmış ve sıkılmıştı ki, kollarımdaki elleri bir yana, nefes almak ister gibi hafifçe yukarı kaldırdığı çenesinden biraz aşağı bakınca boynundaki bütün damarların belirginleştiğini ve sanki bir an sonra, biraz daha sinirlenirse çatlayacağını düşündüm.

Kunter'e inanmış olmamın en küçük ihtimali bile onu bu hâlde getiriyorsa Kunter'le beni, bizi bilse o şimdi ne hâlde olurdu? Düşüncesi bile korkutucuydu.

"Seni de kandırdı!" Öfkeyle, sıkıca tuttuğu kollarımdan bir kez daha sarstı beni. Kunter'e olan bütün öfkesini şimdi benden çıkaracak sandım. Sakinleşeceğini sanmıştım ama yanlışmıştım, Asil ilk kez

çığırından çıkmıştı ve belki de canımı yaktığının farkında bile değildi.

“Kolumu bırak,” dedim güçlükle. “Hemen bırak beni.”

“Ona inandın!”

“Asil, kolumu bırak dedim sana!”

Ellerinden kurtulmaya çalıştım ama Kötülerin Şehri’nde günden güne zayıflayıp iyice güçsüzleşen bedenim bir kürdan gibi onun ellerinde kırılmaya oldukça müsaitti. Fiziksel olarak onun kadar güçlü değildim.

“O sana benden daha çok zarar verecek, Gri! En başından beri... En başından beri tek arzusu bu!”

“Peki senin?” Onun öfkeyle büyüyen gözlerine karşılık, bakışlarımı kısararak onunla burun buruna geldim. “Senin arzun ne, Asil? Kunter’i devirip yerine geçmekten başka? İstersen öfkeyle kollarımı kır. Peki sonra? Kışkandığın o güç var ya? O gücün yancı olarak varisiyim ben. Kötülerin Şehri’nde kalışım senin cehennemim olsun istemiyorsan Kunter’den de benden de uzak dur yoksa cehennem ateşi yalnızca Kırmızıları yakar.”

“Onun tarafındasın. Tam anlamıyla.”

“Onun tarafındayım. Tam anlamıyla.”

“Ve benim karşımda.”

“Senin tam karşımda.”

“Kırmızı her zaman kazanır, Gri.”

Dudaklarımda şeytani bir gülümseme belirdi ve bu onu dumura uğrattı. “Siyah kazanmayı değil, her an kazanacakmış gibi eğlenmeyi seçti çünkü. Sizi korkuyla eğledi. Ve şimdi korku sizi lime lime parçalara ayırırken Siyah tamamlanıyor. Beni kışkırtma yoksa Siyah, Kırmızı’yı denize döker.”

Asil, dudaklarından kopan öfkeli bir hırıltıyla, “Şeytanın yancısı,” dediğinde dişlerimin arasından, “Ta kendisi,” diye yanıtladım onu.

Asil öfkeyle biraz daha canımı yakma fırsatı bulamadan, ne zaman geldiğini fark etmediğimiz Kaan onu boğazından yakaladı ve bir hışımla arkadaki duvara çarptı.

“Griliğin yanıltıcı. Gri’mize bir daha dokunacak olursan bu eller bir dahakine bir Siyah’ın canını alır gibi alır canını keyifle.”

Sağımda kalan ve ne zaman uyandığını bilmediğim Rûzgâr koltuktan kalkarken, “Belki zehirle kan kusturur,” dediğinde solumdan

yaklaşan Riyaz, "Belki elle kemiklerini tek tek kırdırır," dedi ve öfkeli bir hırıltıyla Devin hemen önüne geçti. "Belki değil, kesinlikle." Bıçağını parmaklarının arasında çevirirken odadaki gergin hava nefesleri kesti. "Gri'ye dokunan parmaklarından başlar, tek tek doğurur seni. Sonra Gri isterse seni denize döker, isterse halkının önüne ibret olsun diye asar ve isterse cehennem ateşinde yakıp kül eder."

Asil, Kaan'ı itip onun ellerinden kurtulurken, "Yancıyım ben," dedi öfkeyle. "Laflarınıza dikkat edin yoksa aynı pislikte birlikte boğuluruz."

"Yancı?" Devin histerik bir kahkaha patlattı. "Evet, senin pis kanında yıkanma fikri ne hoş, bir bilsen."

Asil, Devin'le uğraşılmayacağıın farkında olarak ona yalnızca göz devirmekle yetinip kapıya doğru hareketlendi. Bu sırada bakışları yalnızca benim üzerimdeydi. Hemen yanımdan, Riyaz'la ikimizin arasından, omzunu omzuma sürterek geçerken gözlerimiz nefretle keşmişti.

"Pişman olacaksın."

"Pişman olursam pişman ederim, sen benim için endişelenme."

Asil başka bir şey söylemeden ve arkasına bile bakmadan evden çıkıp gittiğinde bütün gözler çok geçmeden üzerime döndü. Bense sesli bir nefesi güçlkle bırakarak ceketi omzumdan kaydırdım ve koluma baktım. Asil'in parmak izleri tenimdeydi ve bu izler kırmızı kalmayacak, moraracaktı.

Rüzgâr kolumdan nazikçe tutarak Asil'in yarattığı tahribatı inceledi. "Öncü Kunter bunu görecektir olursa söylediklerinin biri bile lafta kalmayacak, Gri."

Devin yaklaşır Asil'in tenimde bıraktığı parmak izlerine baktı. "Kalmasın."

Henüz şehirden çıkmadan ardımda bir yangın bırakmışım bile.

Ceketimi düzeltirken dudaklarıma yalancı bir gülümseme yadım. "Her neyse, buraya bunun için gelmemiştim. Kunter'le konuştum ve anlaştık. İki gün sonra gemi kıyıya yaklaşacak." Ellerimi havaya kaldırdım. "Kötülerin Şehri'nden kurtuluyorum!"

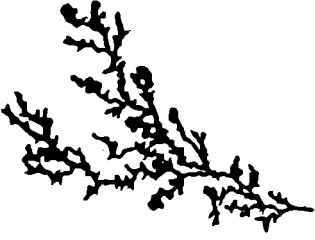
Rüzgâr bu duyduklarından sonra büyük bir şokla, "Size öncünün Gri'ye açık olduğunu söylemişim," dediğinde diğerleri bunu alaya alarak gülmeye başladı ama ben onların kahkahalarına yalancı bir gülümsemeyle cevap ettim ve Rüzgâr'ın karnına dirseğimi sertçe

geçirdim. Kimsenin Rüzgâr'ı genelde ciddiye almaması bazen işime yarıyordu. Bunu onlara söyleyip ortalığı giderayak velveleye vermeye gerek yoktu.

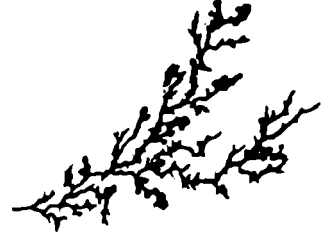
Kaan, "Şeytan ve melek, güzel hikâye," diye dalga geçmeye devam ettiğinde Riyaz ona, "Zıt kutuplar birbirini çekerin kaçınıcı seviyesi bu? Bütün şehir o adamın ağzının içine bakarken bizim kaçık Gri'ye tutulması seviyeyi arşa çıkarır," diye eşlik etti ve birkaç dakikadan da uzun, en az yarım saat bu konu üzerine benimle alay etmeye başladılar. Öyle ki şehirden çıkacak olmam gerçeğini bir an için unutmuş gibi bile göründüler.

Riyaz, Kaan ve Rüzgâr'a ters ters bakıp susmaları için sürekli onları şamarlarken Devin'in sessiz izleyişi gözümünden kaçmadı. Dudaklarında minik bir tebessümle beni izliyordu. Bazı zamanlar asıl tehlikenin bir nefes kadar yakınımda olduğunu ve altın harelerini çekkinmeden üzerime diktiğini unutuyordum.

Kötülerin Şehri'nde kişi kendi zayıf noktasını saklamak zorundadır. Zira açığa çıkan zayıflık, düşmanın en hızlı silahıdır.

BÖLÜM 16

Akşamüstü Kunter'in malikânesine doğru ilerlerken Siyah Bölge halkının irite edici bakışlarını görmezden gelmek konusunda epey ustalaştığımı fark ettim. Onları cehennemde buz tutmuş zebaniler olarak hayal etmek, sandığımdan daha kolaymış. Böylece rahatsız edici bakışları katlanılabilir bir hâl alabiliyordu. Onlar tarafından sevilmemekle sorunum yoktu, aksine bu beni son zamanlarda epey mutlu ediyordu. Onlar tarafından sevilip sayıldığım gün Yekta Akay değil, Devrim olduğum gün olurdu ve ben Devrim olmaktan ilk andan beri nefret ediyordum.

Sanıldığının aksine bir Gri olarak Kötülerin Şehri'ne devrim yaratmaya gelmemiştim. Cehennemi cennete çevirmekle uğraşmak akıl işi değildi. Çoktan yanmış bir yerde ağaç yeşertmek bir kişiyle olacak iş değildi.

Kunter'in malikânesinin olduğu, genelde ıssız olan ve kimsenin yaklaşmaya cesaret edemediği sokağa girdiğimde hiç ama hiç beklemediğim bir manzara beni karşıladı.

Mavi gömleği ve siyah pantolonuyla her ne kadar beyefendi gibi gözükse de dağınık siyah saçları ve yaralı parmak boğumları onun bütün imajını çiziyordu. Sağ gözü morarmıştı ve nedenini sormaya hiç de gerek yoktu çünkü bunun Mavi Bölge ringlerinden herhangi birinde olduğu pek açıktı. Beni görene kadar alt dudağının kenarını ısırır vaziyetteydi ve epey düşünceliydi ama beni görünce dudağını hızlıca serbest bıraktı. Zaten yara olan dudağı o serbest bırakınca kanamaya başladı.

Sesli bir iç çekerek ona yaklaştım ve cebimden çıkardığım peçeteyi ona uzattım. Peçeteye burun kıvrarak dudağından akan kanı elinin tersiyle sildi ve parmak boğumları kanlandı.

"Gri," dedi hoşnutsuz bir sesle. "Saatlerdir seni bekliyorum. Siyah Bölge'de bu kadar rahat dolaşabildiğini bilmiyordum."

"Tebrik etmek için bu kadar zahmete katlanman gerekmiyordu. Kurtuluşumu kıyıda da kutlayabilirdin." Otuz iki dış sırttım. "İtiraf et, son zamanlarda benden hoşlanmaya başladın. *Keşke kandırmak yerine yancım yapsaydım*, bile demişsindir içten içe."

Dilinin ucunu kanayan dudağına hafif bastırıp çekerken, "Bakıyorum da keyfin epey yerinde," dedi hafif keyifli bir sesle. "Bunu Kunter'le arandaki buzları eritmene mi borçluyuz?"

"Senden saklamayacağım." Onun gibi Kunter'in malikânesinin duvarına sırtımı yasladım, cebinden çıkardığı sigaradan bir dalı bana uzatırken bir dalı da kendine aldı. Sigaralarımızı yakarken düşünceli görünüyordu. "İsimsizler ona dün olanları anlatmasınlar diye aradaki buzları eritmem gerekti. Kunter'i kontrol edebilmenin tek yolu bu."

Mirza bana yan yan bakarken güldü. "Ben Amber ya da Asil değilim, aranızda olanlar ya da olacaklar beni sana nefret kusturmaz."

Yine de eşeğimi sağlam kazığa bağlayacaktım. "Kiminle aramızda olanlar?"

"Aptal Gri." Sigarasından birkaç nefes art arda çekti. "Neler olabileceğinin farkında değil misin hâlâ?"

"Neler olacaktı?"

"Amber'i ne kadar kızdırdığının farkında bile değilsin. Çıkışına engel olacak."

"Denesin," diye mırıldandım. "Kunter benim yanımda."

"Darbeyi Kunter'den vuracağını mı sanıyorsun?" Sigarasını içerken başını iki yana salladı. "Bütün zarları senin üzerine oynayacak. Sinirlerine sahip çık yoksa İstanbul'u rüyanda görürsün."

"Beni kandırmasına izin vermem."

"Öfkene sahip çıkabildiğini mi sanıyorsun sen?" Bu nasıl olduysa onu güldürdü. "Kontrolün yok, Gri ve bu da seni epey savunmasız yapıyor." Sırtını duvardan ayırarak öne doğru birkaç adım attı ve sonra bana doğru döndü, tam karşıma geçti. "En zayıf noktan ne?"

"Yok."

Gözlerini devirdi. "Düşün, Gri. Senin canını en çok ne yakar?"

"Artık bir şeyin canımı yakabileceğini sanmıyorum, Mirza."

Başını sallarken sigarasını içmeye devam etti. Bu sırada gözlerini kıpmış, dik dik bana bakıyordu. Sanki kafamın içinde bir şey vardı da onu görmeye çalışıyordu.

Sigarasından son bir nefes çekip onu yere attı ve izmaritli botunun ucuyla ezip söndürdü. "Ben görebiliyorsam o da görebiliyordur."

"Neyi?"

Bir an için durdu ama sonra aniden boynuma doğru uzanıp oradaki kolyeyi kopardı. Kolyeyi tutup kaldırdığında siyah taş gözümün önünde sallandı.

"Kunter'in acısıyla ne kadar ilgileniyorsun?"

Öfkeyle soluk alıp kolyeyi bir hışımla elinden kaptım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Kolyenin klipsi kopmuştu, yenisini bulup takmaktan başka bir çarem yoktu. "Sadece bir kolye. Bunu neden yaptın?"

"Sadece bir kolye değil. Kunter'in sana, sen ondan ölümüne nefret ederken verdiği kolye. Ondan nefret ederken bile taktın sen o kolyeyi. Ölümünü dilerken de karşısında dururken de. Neden?"

Bir an için ne cevap vereceğimi bilemedim. "Sadece güzel bir kolye olduğu için."

"Kendini kandırabilirsin ama beni kandıramazsın, Gri. İkimiz de bunu neden yaptığını biliyoruz." Ellerini havaya kaldırıp bir adım geriledi. "Seni yargılamıyorum. Aksine, doğru yoldasın ama şunu bilmelisin ki bu şehirden Amber'e düşman olarak çıkmak öyle kolay bir şey değil. Senin canını yakacak bir hamlesi mutlaka vardır. Seni buraya ona dikkat etmen için uyarmaya geldim. En sevdiğin ne varsa sakla şeytandan yoksa alır hepsini senden ve şehirden çıkacak güç bırakmaz sende. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in sessizliği kıyamet alametidir, Gri ve Amber bir süredir çok sessiz."

"Biri kıyameti kopartacaksa o Kunter'dir." Çenemi kaldırıp ona dik dik baktım. "Amber'in gösterişi yanıltıcı, Mirza. Silahı tutan Kunter olduğu sürece Amber hedef olacak."

"Amber hedef olmaz, hedef aldırır." Burnundan solurken ellerini bıkkınlıkla beline yerleştirdi. "Bir bakmışsın en sevdiğinin tam karşındasın, bir bakmışsın düşmanıyla omuz omuza vermişsin. Amber bunu onlara yaptı, sana mı yapamayacak?"

"Kimlere?"

"Kunter'le Asil'e tabii ki."

"Bir dakika." Elimdeki yarım sigarayı yere atarken omuzlarımı dikleştirdim. "Onları düşman eden Amber mi? Nasıl?"

"Nasılını bilmem ama onların dűřmanlıklarından tek fayda saęlayanın Amber olduęunu biliyorum. Kunter'i karřısına aldı, dostunu yanına. Adadaki bűtűn Griler öldűrűldű, bir Gri onda kaldı. Kunter'i Őeytan yapan bu ada deęil, Gri, Amber'in ta kendisi."

"Griler..." diye Őűpheyle mırıldandım. "Onlar neden öldűrűldű? Kunter nasıl bu kadar ileri gidebildi?"

"Griler bir bűlgeleri ve halkları olmadıęı için ilk andan itibaren zaten dıřlanıyorlardı ve hię gűven vermiyorlardı. Sonra Kunter, Asil'e gűvendi ve halkının da bir Gri olarak Asil'e gűvenmesini saęladı. Grilerle dűřman deęil de dost olan ilk bűlgeydi Siyah. Ve sonra Asil, Kunter'e ihanet etti. Onu satıp Kırmızı Bűlge'ye geęti ve Siyah'ın bűtűn sırlarını Amber'e sattı. Griler bir bűlgeye ait olmadıkları için sadakatsizlerdi de. Siyah, sadakatsizlerden nefret eder. Asil'i yancı olduęu için öldűremezlerdi ama dięer Griler... Onların canlarına okudular. Haftalarca leř koktu Kűtűlerin Őehri. Grilerin kanıyla yıkandı sokaklar. Ve sonra bu bir ritűel, anma hűline geldi. Her yeni Gri geldięinde o gűnű kutlarmıřçasına öldűrdűler Gri'yi."

"Asil'i öldűremedikleri için bűtűn Grileri öldűrdűler."

Mirza bařıyla onayladı. "Ve Őimdi de sana dokunamıyorlar. Kűtűlerin Őehri halkı kıřkırtılmaya pek műsait." Kolyeyi tuttuęum elimi kaldırıp aramıza çekti. "Onlara elmaya dokunamayacaklarını ama dięer her Őeyi yapabileceklerini söylediler. Her Őeyi, Gri. Yakıp yıkmaları da, iřkence edip öldűrmeleri de, çalmaları, kırmaları, kaçırmaları, sahneleri, ringleri, kumarları ve tűrlű oyunları... Her Őeyi yapabilirlerdi, tek bir Őey hariç."

"Yancı olan Gri'ye dokunma."

"Evet." Elimi bıraksa da kolyeyi indiremedim. "Ama onlar yasak olanı istiyorlar ve hep istediler. Peki, kimdi bu yasak elmayı bu kadar cazip kılan?"

"Kunter gibi gűrűnűyor ama..."

"Ama deęil," diyerek lafımı kesti. "Ve sen artık bunu biliyorsun." Gűz ucuyla Kunter'in malikanesine baktı. "Ben bir bara yaptım. Deęru yolu deęil, kazançlı çıkacaęım yolu seętim. Bir Gri'nin sadece hayatta kalmaya çalıřırken gűzűmű açaçaęını dűřünmezdim."

"Bir Gri," diye homurdandım. "Bunu artık bir halkacemış gibi söylemeyi ke."

"Kötülerin Şehri'nde bir çeşit hakaret," diye mırıldanırken gözlerini kaçırdı. "Her neyse, dikkat et, Grî. Şehirden çık ve başına bela alma. Tekrar söylüyorum, Amber'in seni kışkırtmasına asla izin verme."

"Tamam," derken kapıya doğru birkaç adım attım. "Sen endişe etme ve bir daha taraf değiştirme."

Kilitli olmayan kapıyı itip açarken Mirza bana yetişti. "Benim bir tarafım yok, Grî. Yalnızca halkımı korumaya çalışıyorum ve hayatta kalmayı deniyorum."

Yalandan gülümsedim. "Hayatta kalmakla ilgili hiçbir sorunun yok senin, benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Çünkü harika bir öncüyüm."

"Bir yancın bile yok."

"Bana layık bir yancı yok," diye patladığında gözlerimi kısarken sinsi bir gülümseme dudaklarımda peyda oldu. "Bir yancı mı yoksa sevgili mi arıyorsun? Etrafında dört dönen kadınları izlerken ağzının sulandığını beş metre öteden gördüm."

Bir an için ağzı yarım açık kaldıysa da hemen ardından, "Kunter'le seni kışkırdığım doğru, sadece sen ve o, siz, bütün Kötülerin Şehri karşınızda olsa bile bla bla," diye alay etmeye başladı.

Mirza'nın soğuk biri olduğunu zannederdim ama bu başlı başına bir yanılgıydı. O, gerçek yüzünü sonradan gösteren şu soğuklardandı.

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Sizi meydanda gördüm." Dudaklarına yaydığı gülümseme beni orta yerimden çatlatacak kadar germiştii şimdi. "Yancı ilan edilmeden önceydi, kavga ediyordunuz. Bir an için birbirinizi öldüreceğinizi sandım ama siz birbirinizi kabullendiniz."

"Sen o andan beri bilmene rağmen..."

"Bilmeme rağmen sustum, evet, çok zor oldu. O yüzden dikkat etmeni istiyorum senden. Amber benim gördüklerimi görmemiş olabilir ama o kadının her yerde gözü kulağı var. Kunter'in mutlu olma ihtimaline bile şehri yakar o."

"Neden? Ne istiyor Kunter'den? Kardeşi değil de düşmanı sanki."

"Habil'le Kabil de kardeşti."

Sesli bir iç geçirirken onu göğsünden hafifçe ittim. "Nasıl bu kadar iç karartıcı olabilirsin? Biraz daha konuşacak olursan burası cehennemden daha beter bir yer olacak."

“Öyle zaten.” Peşimden içeri girdi. “Cehennemde ölümler var ve artık günah işleyemezler fakat bizim cehennemimizde işlenecek binlerce günah var.”

Hâlâ peşimden geldiğini görünce koridorda durdum. “Sen niye hâlâ buradasın?”

“Buraya sadece *Amber’e dikkat et*, demek için geldiğimi düşünmedin herhalde. Benim en büyük önceliğim çok başka.”

“Çıkacak kaostan korunmak için Kunter’le iş birliği yapman gerek ve bunu benim sağlamamı istiyorsun.”

Bir an için nutku tutuldu. “Nokta atışı. Garip.” Başını hafifçe yana eğerken bana şüpheyle bakmayı sürdürdü. “Madem leb demeden leblebiyi anlıyorsun, o hâlde bunca aptallığı niye yaptın?”

“Ne aptallık etmişim?”

“Elinde ne kadar büyük bir güç olduğunun farkında olmaman gibi bir aptallık.”

Yanımdan geçip salona girdiğinde bir an için durup arkasından baktım. Elimdeki tek güç, Kunter’di ama onu da türlü çıkarlarım için kullanacak değildim. Hem artık ihtiyacım da yoktu, gidecektim ben. Ne diye hâlâ bu şehirde kalacakmışım gibi konuşuyorlardı insanlar benimle?

“Kunter’le insanca, ringe çıkmayı teklif etmeden ve alttan alarak konuşacak olursan, zaten sana yardımcı olacaktır.”

Salonda, “O herif bana ne kadar sinirli, haberin var mı senin?” diye sorarken bana doğru döndü, ben de ardından içeri girdim. “Onu öldürmeyi planladığınızı söyledin,” dedi tükürür gibi bir sesle, sanki ben suçluymuşum gibi. “Beni bir kaşık suda boğacak yer arıyordur da senin şehirden çıkmanı bekliyordur.”

“Seni öldürecek olursa şehirde canı sıkılır, sonra kiminle ringe çıkıp çocuk gibi dövüşür? Endişelenme yani, seni sona bırakacaktır.”

Bir an için kısılmış gibi göründü. “Sen ne kadar güzel teselli ediyorsun öyle.”

Kollarımı göğsümde kavuştururken güldüm. “Bu cehenneme düştüğümünden beri bana yaptığınız tam da böyle bir teselliydi.” Geri adımladım. “Ben Kunter’i çağırayım da tatlı tatlı konuşsun. Belki ben gitmeden önce bölgeni bombalarla da hama tatlı bir veda partisi düzenler.”

Sesli bir iç çekerken, “Şeytanın yancısı,” diye mırıldandığında kaşlarım hafiften çatıldıysa da gülümsemem silinmedi. “Garip, bugün bunu ikinci duyuşum ve artık kulağa iltifat gibi gelmeye başlıyor.”

Mirza’yı salonda bırakarak merdivene yöneldim. Keyfimi bugün hiçbir şey bozamazdı. Asil’den de Mirza’dan da sağ çıkmıştım ve ne öğrenirsem öğreneyim bu beni deviremezmiş gibi hissediyordum.

Merdiveni çıkıp koridorda yatak odasına ilerledim. Gece uyumadığı için uyuyor olabilirdi.

Yatak odasının aralık kapısını açıp eşikten içeri girdiğimde odanın bıraktığımdan biraz bile farklı görünmediğini fark ettim. Kunter benden sonra odaya hiç uğramamış bile olabilirdi.

Odadan çıkıp merdivene geri yöneldim. Kunter’in işlerinin bitmediğini düşünerek aşağı inecektim ki çalışma odasının önünden geçerken Amber’in sesini duydum. Tam olarak ne dediğini anlayamıştım fakat evet, oydu ve konuştuğu kişi de Kunter’den başkası değildi.

Kapıya yanaşıp kulağımı yasladım. Bunu yapmamalıydım belki, dinlememeliydim onları ama yapacaktım. Bir süredir sessizliğini koruyan Amber, Siyah Bölge’ye geldiyse ve Kunter’le konuşuyorsa bunu tetikleyen benim kurtuluşumdu.

“Onu durdurmanın başka yolunu bulamayacağımı mı sanıyorsun?” Amber’in buz gibi sesinde herhangi bir his yoktu. “Oyuna bir kere dâhil olan herhangi biri, öylece kolaylıkla buradan çekip gidemez, biliyorsun. Son nefesini bu adada verecek. Bütün o aptal Griler gibi.”

Elim hızlıca kapının kulpuna gittiysen de Kunter’in boğuk duyduğum sesini işitince bekledim, kapıyı açıp içeri girmedim. “Yekta sıradan bir Gri değil, ona diğerleri gibi davranamazsın, davranamazsınız. Seni uyardım, Amber. Yekta şehirden çıkana dek onun karşısına bile çıkmayacaksın. Sonra istersen bütün şehir kölen olsun, umurumda değil.”

Elim istemsiz kalbime gitti. Bu adam her geçen gün kalbime nasıl bu kadar etki edebiliyordu? Bende bu kadar iz bırakabilen birine dönüştürebileceğini hiç düşünmezdim.

Amber duygusuz bir sesle, “Bütün şehir zaten kölem,” diye yanıtladı Kunter’i. “Fakat ben senin en ufak bir sevgi bedediğin kim varsa onun canını yaktığımda nefes alabiliyorum yalnızca. Sen

üzüldüğünde, kırıldığında, canın yandığında ve dahası... Eğer aptal bir Gri ise sana bütün gemileri yaktıran, ben de o Gri'nin kalbini yakarım ki senin kalbin yansın cayır cayır."

"Giray'ı severim ama Yekta'ya dokunacak olursan gözünün önünde kalbini sökerim onun. O zaman acı neymiş, hatırlarsın yeniden."

Amber öfkeli bir hırıltıyla, "Sakın beni Giray'la tehdit etme," diye yükseldiğinde Kunter'in o insanları gıcık eden kıkırtısını işittim. "Giray'dan sonra da Asil'in kalbini sökerim. Ardından sıra halkına gelir. Neyin var neyin yok alırım senden eğer her şeyimi alırsan benden."

"Her şeyin?" Amber'in sesi bir çığlığı andırıyordu. "Düne kadar halkına yem ettiğin aptal bir Gri ne ara her şeyin oldu? Bendim senin her şeyin. Ailenim, hayatından geri kalanım. Ben yoksam sen de yoksun, unutma, anne karnından beri birlikteyiz ve bizi yalnızca ölüm ayıracak. Ölümünse mutlaka benim elimden olacak."

"Önceden boyun eğdiğim şu sözlerinin biri bile kalbime dokunmuyor şimdi," dedikten sonra güldü Kunter. "Gözümü açtığı için minnettaram Gri'ye."

Amber, "Ölümü senin suçun olacak," dedikten sonra aniden kapıyı açtığında karşı karşıya geldik. Beni karşısında görmeyi beklemediği için bir an afalladıysa da bakışları çarçabuk keskinleşti. Kunter onun hemen arkasındaydı ve keskin bakışları hızlıca Amber'in üzerinden bana kaymıştı.

Amber bir an için tek kelime etmeden gidecek gibi oldıysa da ona, "Neden?" diye sorduğumda gitmekten vazgeçti. Merakla kollarını kaldırıp daha fazlasını söylememi bekledi. "Bunca acıyı neden istiyorsun? Ben sana ne yaptım?"

Amber'in buzdan hareleri parladı. Nefretle şekil alan suratında insanlığın en ufak emaresi yoktu şimdi. Bir zamanlar rol kesiyor, güzelliği ve duruşuyla beni kendine hayran bırakıyordu ama şimdi saklamıyordu kendini.

"Karşımda durdun."

"Çünkü kardeşinin karşısındaydın."

"Ondan kaçırıyordun," dedi nükürür gibi bir sesle. "Ağrıya düşmüş olman benim problemim değil. Endişelenme, ben yakmazsam o yakacaktı seni. Cehennemden yanmadan kaçabileceğini mi sandın, Gri?"

Gitmeye kalktı fakat kolundan yakalayarak ona engel oldum. Kunter işlerin çirkinleşeceğini sanıp hızlıca aramıza girmeye çalıştığı anda diğer elimi kaldırıp durdurdum onu. Bir adım daha yaklaşmadı.

“Çıkışıma engel olmasan iyi edersin, Kırmızı, yoksa kalışım yancınla birlikte senin de cehennem olur. Bu benden kolayca kurtulman için bir fırsat.”

Amber kolunu kurtarıp duruşunu düzeltti ve dudaklarına yaydığı hafif sırıtışla tam karşıma geçti. “Seni neyle tehdit edebileceğimi düşündüm. Normalde böyle durumlarda şehrin dışında kimin varsa onunla tehdit ederdim. Bu seni kolay lokma hâline getirirdi fakat ne yazık, kimsesizmişsin. Baban zaten yokmuş, annen de ölmüş. Son iki yıldır hayatta olduğuna dair bir iz bile yoktu.” Gülümsemesi şeytani bir hâl aldı. “Sen zaten bir ölüymüşsün, Gri. Niçin yaşamak için bu kadar çaba sarf ediyorsun? Kim için? Kimsen yok ki. Bu şehirdeki en kötünün bile sevdiği, sevildiği birileri var dışarıda ama senin yere düşsen kaldıracak bile kimsen yok.” Burnunu kıristırdı. “Benden önce Tanrı cezalandırmış seni. Kimsesizlikle.” Bir kıkırtıyla, “Yetim Gri,” diye ekledi hiç acımadan.

Her şeydim ben. Burada kötü her şeyin karşılığıydım istemeden ama şimdi bir de yalnızca kendim olarak *yetim Gri* olmuştum. *Yetim Gri*. Bütün hakaretleri şimdiye kadar bir şekilde görmezden gelmiştim ama şimdi bunu nasıl aşacağımı bile bilmiyordum. Öfkeyle mi? Ağlayarak mı? Suçlayarak mı? Bilmiyorum.

Yetim Gri.

En acımasız gerçeğim.

Kalbim birden kaskatı kesildi. Zihnim her şeyi bir kenara itiyordu, tek bir şey dışında: kimsesizliğim. Buradan yaralanabileceğimi, birinin beni bu şekilde yaralayabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu bir zayıflık mıydı? Olmamalıydı ama zayıf hissettim kendimi.

Ve bu zayıflık sadece bir göz açıp kapayıya kadar öfkeye dönüştü. “İntihar etmeliydim, öyle değil mi? Bu, beni sevenleri kendimden itmekten daha etkili bir yöntem olmalı. Ölümünden döner, beni sevenleri peşimde kul köle ederdim. Kimsesiz kalmazdım böylece.”

Kaşları hızlıca çarıldı. “Ne dedin sen?”

Dudaklarımı aşağı doğru bükerken omuzlarımı hafifçe silkdim. “Ne dedim?”

“Sen bir Şey mi...” diye başladığı cümlesini tamamlayamadı ama Őüphıyla büyüyen bakışları gözlerimde kayboldu. Ne bildiğimi öğrenmek istiyordu. Onun zayıf tarafını biliyor muydum? “Sen ne...” Kafasını çevirip omzunun üzerinden Kunter’in buzdan harelerine baktı ve cevapları orada aradı fakat Kunter ona değil, doğrudan bana bakıyordu.

*“Tanrı onu kendi karanlık arzularıyla yalnız bıraktı ve o tekrarlanan suçlarıyla kendini lanetledi,”** diye fısıldadım kulağına doğru Amber irkilerek yerinde sıçradı ve çarçabuk yeniden bana doğru döndü. Şimdi buzdan harelerinde korkunun emaresi dolanıyordu. Benimse dudaklarımda Şeytanın yancısına yaraşır bir sırıtış vardı. “Ben o kaybedecek kimsesi olmayanım ama senin kaybedecek ne çok Şeyin var. Kendine düşman istiyorsan durma, engel ol adadan çıkışıma ama unutma, kardeşin ya da sevgilin gibi merhamet etmem sana.”

Amber’in yüzünden bir gölge geçti. Karanlık bir ifadeyi hızlıca korkunun emaresinin dolandığı yüzüne bir kılıf gibi giydirdi. Çene hattı keskinleşti, kaşları indi ve dudakları bir ip gibi gerildi.

Kunter, Amber’in hemen arkasında, nefesini tutmuş hâlde bekliyordu. Bir hamle yapmak için can çekiştiğini hissedebiliyordum ama hayır, duracak ve bu kavgaya karışmayacaktı. Bu benimle kardeşi arındaydı.

Evin her yanına sinen gergin sessizliği Mirza’nın merdiven tarafından gelen ıslığı bir hışımla dağıttı. “İşte şimdi seni o gün yancım ilan etmediğime lanet ediyorum, Gri. Hayallerimdeki yancı meğer senmişsin. Eğer hâlâ şehirden çıkma niyetinde değilsen ve Kunter’den kaçmak istiyorsan seni seve seve yancım ilan ederim.”

Kunter’in sivrilen bakışları Mirza’ya dönse de bu, Amber’le benim sessiz kapışmamızı bölmedi.

“Yalvaracaksın,” dedi Amber. Sesi hırıltılı bir fısıltıdan ibaretti. “Düşmanın olmamam için.”

Yüzümdeki donuk, hissiz ifadeyi koruduğumda Amber bir nefesle geri çekildi ve aramızda bir adımlık mesafe bıraktıktan sonra arkasına bir kez bile bakmadan ve dik duruşunu bir an için bile bozmadan çekip gitti.

* *Kayıp Cennet, John Milton (İstanbul: Pegasus Yayınları, 2020) 12.*

Amber, Mirza'nın yanından geçerken kolu koluna sürttüğünde Mirza alev almış gibi hızlıca geri çekilip kolunu salladı. "Oldukça yakıcı." Sonra elini silkelerken güldü. "Birileri sonunda cehennemin tadına baktı."

Mirza kendi kendine eğlenirken Kunter onun karşısına dikildi. "Hayallerine kafanı uçurarak son vermeme istemiyorsan gözünü yancımından çek."

Mirza bir an için çok ciddi göründü ama sonra kahkahasını daha fazla içinde tutamadı. Ortam o kadar gergindi ki garip bir şekilde şehrin en gergin insanı olan Mirza aramızda şakacı kalıyordu.

Mirza eliyle beni gösterirken, "Önce benim yancım olmak istedi," dediğinde Kunter'in sırtı kaskatı kesildi. "Sen onu seçmiş olabilirsin ama o beni seçti, Kunter. Anlayışlı ol, Gri'nin tercihlerine saygı duy yoksa baksana, şeytanı da karşısına alır isterse." Kunter'in omzunun üzerinden bana baktı. "Ve ben de zevkle yanında olurum."

Ona gözlerimi devirdiğimde gizliden buna güldü. Kunter'i de-lirtmeye çalıştığını ben ilk cümlesinden anlamıştım fakat Kunter'in algıları kapanmış olsa gerek, bunu epey ciddiye almıştı.

Kunter sıkıdığı dişlerinin arasından, "Seni cehennemin katları arasında top gibi sektirip boğazlamadan siktir git," dediğinde Mirza bir an için durup gözlerini kıstı ve hızlıca, "Aslında buraya barış anlaşması yapmak için gelmişim," dedi.

Dişlerini göstererek sırttıysa da bu onda epey yapmacık durdu çünkü Mirza görünüşü ve duruşuyla insanları kendinden kaçırarak kadar tehlikeli bir adamdı. Kunter'in ona bir an sonra öldürecekmiş gibi bakmaya devam etmesi sonucunda kafasını sağa doğru yatırıp bana baktı. "Hani bu herifle konuşarak anlaşılabilirdi?"

"Kışkırtmasaydın," diye mırıldandığımda kahrolası bir budala gibi yüzünü ekşirtti. "Onunla başka nasıl iletişim kurulabilir, bilmiyorum ki."

Onlara doğru adımladım ve elimi Kunter'in koluna yerleştirdim. Bu, onun başını hafifçe bana doğru çevirmesine neden olmuştu. Ben de başımı hafifçe öne eğerek onun gözlerine baktım.

"Yapıcı ol, buraya kavgaya çıkmaya değil, konuşmaya geldi."

Burun kıvrıldı. "Ben hep yapıcıyım, Gri Hanım."

Gözlerimi devirdim. "Yapıcının anlamını hiç bildiğini sanmıyorum."

Dudak büküldü. "Ağzını burnunu kırıp tekmelemeyerek denize atmak gibi bir şey işte."

Onu kolundan çimdiklediğimde inlememek için dudaklarını sıkıca birbirine bastırırsa da sıkıldığı dişleri onu ele verdi. "Tamam." Gülümsemeyi denedi ama daha çok kusacakmış gibi göründü. "Yancım ne diyorsa o." Kafasını çevirip Mirza'ya baktı. "Ne istiyorsun?"

"Mavi ve Siyah, dost bölgeler olacak. Taraflı olacağız ki Amber cehennem ateşini üstümüze püskürttüğünde yanmayalım."

Kunter tükürür gibi bir sesle, "Mavi Bölge için saçımın telini bile kıpırdatmam," dediğinde Mirza aniden yükselen bir öfkeyle, "Saçının telini siktirtme," diye patladı.

Kunter'in buna öfkeleneyeceğini sanırdım ama hayır, aksine o bundan zevk almıştı. Hobilerinden biri de Mirza'yı öfkeliendirmektir ne de olsa.

Kunter'i bu kez de karnından çimdiklediğimde somurtarak, "Kırmızı'nın derdi Siyah'la," dedi. "Bölgeni korumak istiyorsan tarafsız kal ya da onunla iş birliği yapmaya devam et. Siyah'la dost olman zararına."

"Ama istemiyorum," derken çenesini kaldırdı Mirza. "Kırmızı'nın tarafında olmam başından beri bir hataydı. Giray'la ikiniz ona boyun eğdiniz ve beni buna mecbur bıraktınız. Yanmak senin umurunda değildi ama benim umurumdaydı. Şimdi sen de umursuyorsun bunu çünkü artık görüyorsun."

"Neyi?"

Mirza göz ucuyla bana baktı. "Onu."

Kunter dönüp bana baktı ve sorularının cevaplarını gözlerimde aradı. Mirza yanıliyordu, Kunter henüz her şeyin farkında değildi. Amber'in ne kadar ileri gittiğinin ve gidebileceğinin... O farkında değildi. O hâlâ Amber'i küçük kız kardeşi olarak görüyordu.

"Ne biliyorsun?" diye sordu gerçek bir merakla. "Amber'e neden öyle söyledin? Ne öğrendin?" Göz ucuyla Mirza'ya baktı. "Onunla ne işin var?"

Bu kadar soru sormasını beklemiyordum. Belli ki benim kafamın içindeki sorular kadar onun da soruları vardı. Belki de daha da fazlası.

"Mirza'nın niyeti kötü değil."

Kunter'in gözleri şüpheyle kısıldı. "Bilemezsin." Bedenini bana doğru çevirip Mirza'yı arkasında bıraktı. "Aklını karıştırdıklarını"

farkında değil misin? Kanma kimseye, dinleme onları, ne derlerse desinler. Adadan çıkıp gittiğinde kimsesiz olmayacaksın.” Bir fısıltıyla, sadece benim duyabileceğim bir şekilde ekledi: “Ben varım, nasıl kimsesiz olabilirsin? Geleceğim. Ne kadar zaman geçerse geçsin ben geleceğim, Gri Hanım.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım. “Ben sadece senin de yalnız olmadığınızı bilmeni istiyorum. Mirza ve Giray senin düşmanın değil. Onların düşmanın olmalarına izin verme. Onlara değer verdiğini biliyorum.”

“Bir zamanlar.”

“O *bir zamanlar* dediğin, çok da uzak değil. Yıkmayı değil, onarmayı dene. Kötülerin Şehri’ne yenilmiş olarak gelme bana.”

Sesli bir nefesi güçlkle bırakırken omzunun üzerinden Mirza’ya baktı. Mirza bizi dinlemiyormuş gibi poz kesse de çoğunu duyduğunu biliyordum.

“Aşağıya in ve bizim için içecek birer kadeh hazırla. Geliyorum, konuşacağız.”

Mirza burun kıvrırken, “Oradan bakınca hizmetlilerinden birine mi benziyorum?” diye sorduğunda Kunter duygusuz bir sesle, “Bir Mavi olmasaydın hizmetlim olurdun,” diye yanıtladı onu.

Mirza ona tepki vermeye hazırlandığında yalancı öksürüğümle hızlıca araya girdim. İkisi birbirine dik dik, sahiden öldürecekmiş gibi bakıyorlardı. Bazen nasıl bu kadar ciddi olduklarını çözemiyordum.

“Sadece bir kereliğine işinizi yumruklarınızla değil, doğru düzgün konuşarak halledin. Bu kadarını da yapabilirsiniz herhalde.”

İkisi de aynı anda başlarını sallasalar da bana pek de inandırıcı gelmediler. Mirza arkasını dönüp sert adımlarla aşağıya inse de Kunter onun arkasından her an üzerine saldırırmış gibi bakmayı sürdürdü.

Onu yine karnından çimdiklediğimde kendini kasmak için fırsat bulamadığı için dudaklarının arasından bir çığlık kaçtı. Bir kere daha çimdiklemeye kalktığımda kocaman açtığı gözleriyle bakarken elimi havada yakaladı.

“Gri Hanım,” dedi bir iniltiyle. “Bana dokunmak istiyorsan çimdiklemeyi bahane etmene gerek yok.” Elimi göğsüne bastırdı ve yanaştı. “Her an, her yerde ve her şekilde.” Diğer eliyle çenemi kavrayıp

yüzümü yüzüne iyice yaklaştırdı. “Senin beni arzulaman benim için bir lütuf.”

“İtiraz edemeyeceğim.”

Kalbi avuçlarımda içinde küt küt çarpmaya başladı. “Etme,” dedi bir fısıltıyla. “Aklından, kalbinden geçen her şeyi söyle bana. İnan, güven ve sev.”

Elimi beline doğru uzatıp sardı. Sonra artık boşta olan eliyle yüzüme düşen birkaç tutam saç nazikçe çekerken kendini çehremde kaybetti. Sanki bir rüyadaydı, bakışları o kadar nahoş bir hâl almıştı. Onu Mirza’nın beklediğini ve az önce olan her şeyi unutmuş gibiydi.

“Herkes sana kandığını söylüyor,” diye mırıldandım. “Güzel yüzüne, tatlı diline.” Göğsündeki elimi boynuna doğru uzattım. “Onlara inanmıyorum.”

“İnanman için ne çok sebep verdim sana.”

“Çok.” Başımı hafifçe sağa doğru yatırdım ve yüzünü izledim. “O yüzden sen de kimsesiz bırakma beni. Tut sözünü.”

“Ölürüm de dönmem senden, Gri Hanım.”

Elimi boynundan saçlarına doğru uzattığımda dudaklarına yaydığı gülümsemeyle çenemi biraz daha kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

O beni öptüğünde göğüs kafesimde binlerce kelebek aynı anda kanat çırpıyor ve bir şarkı başlıyordu. Tamamen yabancı olduğum bu his karşısında elim ayağım birbirine dolanıyordu. *Nasıl*, diyordum kendi kendime. *Nasıl bırakıp gideceğim?* Böyle olmamalı, böyle hissetmemeliydim ama durduramıyordum ki kelebekleri. Ancak öldürürsem duracaklardı ama kıyamazdım ki onlara. Ne onlara ne Kunter’e ne de kendime.

“Hemen gel,” diye fısıldadım dudaklarına doğru. “Bir yolunu bul, çok geçmeden gel.”

Mavi, buzdan hareler... Sevdığım kışın sessizliği onun gözlerinde. Bazen hırçın bir denizi andırırken bazen de donmuş bir gölü andırıyor. Kırılğan ama aynı zamanda büyüleyici bir derinlikte. Soğuk ama aydınlık. Hareleri tıpkı buzun içinde kıpırtısız duran çatlaklar gibi. Zarif, ince ve kusursuz. Ve o hareler bana bakıyor, bana ait hissettiriyor. Bana ait bir deniz, donmuş bir göl ya da sonsuz bir gökyüzü gibi. Ya da koca bir evren... Evet, tıpkı onun dediği gibi.

Kunter dudaklarını dudaklarıma bir kere daha uzunca bastırıp çekilirken, "Merak etme, Mirza'yı postalamam o kadar uzun sürmeyecek," dedi ve geri çekildi. Sonra gülümseyerek merdivene doğru yöneldi. Sandı ki şimdiden bahsediyorum fakat şimdi değildi derdim, yarından sonrasıydı. Karşı kıyılarda, yapayalnız hissedeceğimiz o anlarda. Ben karşı kıyıda kimsesiz, o bu kıyıda kimsesiz...

Yetim Gri.

Gri burada kötü olan, küçümsenen her şey ama en çok da yetim. Onu bu dünyada koşulsuz şartsız seven tek kişi, annesi bir kazaya kurban gitti ve öldü. Gri, yetim kaldı.

Nasıl da kolay söyledi bunu. *Yetim Gri*, derken nasıl da eğlendi benimle. Oysa biliyordum, onun da annesi ölmüştü ama bu onun için kolayca alay edilecek bir şey değildi. Annesini sevmiyordu bile. O annesini sevmezken ben dünyalar kadar seviyordum. O *yetim* dememe kırılmayacakken ben dünyalar kadar kırılıyordum.

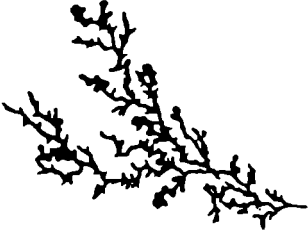
Kunter'in arkasından ne kadar süre öylece bakakaldım, emin değilim. Başımı hafifçe çevirdiğimde Kunter'in çalışma odasının açık kapısından içeriye bakarken buldum kendimi. Masanın üstünde normalde orada bulunmayan dosyalar öylece açık duruyordu.

Merakla birkaç adım attım ama sonrası çok hızlı geldi. Kendimi Kunter'in masasının başında, sandalyesine otururken buldum. Önümde açık olan dosya Siyah Bölge dosyasıydı fakat onun altında, kapalı bir şekilde duran Grilerin dosyasından başka bir şey değildi.

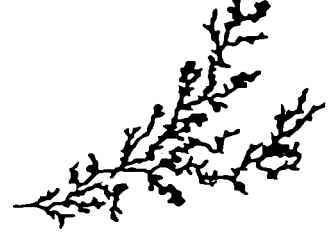
Kunter bana bu dosyayı vereceğine dair zaten bir söz vermişti. Annemin katili bu dosyada yazılıydı. *Yetim Gri*. Beni yetim bırakan kimdi? Büyük ihtimalle ölmüştü ama merak ediyordum ne zaman ve ne şekilde öldüğünü. Gerçekten bir Gri olup olmadığını. Hayatta olup olmadığını.

Grilerin dosyasını açtım ve karıştırmaya başladım. Annemin ölüm tarihine yakın aralıktaki mahkûmların sayfalarına hızlıca bir geçiş yaptım. Her sayfayı çevirdiğimde bir *ölü* ibaresi beni karşılıyordu. Ta ki Asil Vural Akaslan'a dek.

Kötülerin Şehri halkı gerçekse kim olduklarını Kötülerin Şehri mahkûmlarından saklayamazlarsa Kötülerin Şehri'nde onu hedef hâline getirenler şehrin dışında da kolayca hedef hâline getirebilirler. Mahkûmların kişisel bilgilerine erişimi olan öncülerden halkın çekinmesinin en büyük nedenlerinden biri de budur.

BÖLÜM 17

Asil Vural Akaslan, 2023 yılının Mart ayında kazara Mert Sayer Adında bisikletli bir gence motosikletle çarparak ölümüne neden olmuştu.

Sayfayı çevirdim.

Berkan Köksal, 2023 yılının Nisan ayında kazara Sanem Akay'a arabayla çarparak ölümüne neden olmuştu. Ekim ayında ise Kötülerin Şehri'nde bir Siyah tarafından defalarca bıçaklanarak öldürülmüştü.

Dosyayı kapatırken sırtımı sandalyeye yasladım. Annemin katili ölmüştü. Onu bir Siyah katletmişti. Annemi öldürdükten sonra pek yaşamamıştı, yani ve daha vahşi bir ölümle hayatı son bulmuştu. Cezasını çekmişti.

Aksini beklemiyordum aslında. Kunter katilin Grilerin dosyasında olduğunu söylediğinde anlamıştım ama içimde bir ukde kalmasını istemiştim. Açıkçası Asil olabileceğini düşünmüştüm. Tam olarak nedenini bilmesem de bazı şeyler bana öyle hissettirmişti. Yanıldığıma sevinmişim. Annemin katiliyle aynı masaya oturduğumu düşünmek bile istemezdim. Ona sarıldığımı, güvendiğimi, elimi tutmasına izin verdiğimi... Ve dahası.

Kazara da olsa annemi öldürmüştü. Bir Gri olsa da fark etmezdi. Annemin de hatası olduğunu düşünmeleri hiçbir şeyi değiştirmemi. Ölen annemdi, katil değil. Ömrümün sonuna dek bir daha asla göremeyeceğim, sarılamayacağım, öpeneceğim ve gölgesiyle kimsesiz kaldığım annem. Canım annem... Şimdi yanarda olsaydı Amber beni kimsesizliğimden vuramayacaktı. Aslında ben kimsesizliğim

değil. anımsadığıma üzölüyordum. Kimse iz yapmıyordu insan ama anımsız çok zordu.

Gözlerimden akan birkaç damla yaşı fark edince hızlıca elimi tersiyle sildim. Ağlamaya lüzum yoktu, çok uzun bir süre zaten ağlamıştım. Şimdi güçlü durmalıyım, çıkırıldım gözükeceğim herhangi bir duruma düşmemeliydim.

Gözlerimi silip bakışlarımı hafifçe kaldırdığımda kapıda dikilen Kunter'le göz göze geldim. Omzunu kapının pervazına yaslamış, parmaklarıyla oynarken beni izliyordu. Ne zamandır oradaydı, emin değildim. En fazla birkaç dakikadır oradadır diye düşünüyordum.

Onu fark ettiğimi görünce omzunu kapının pervazından ayırarak odanın içine doğru temkinli birkaç adım attı. "Gri Hanım?" Çok yaklaşımadan durdu, nedense bekledi. "İyi misin?"

Başımı hafifçe salladım. "Anlaşmıştık." Dosyayı parmak ucumla masada ileriye doğru itirdim. "Baktım."

"Evet." Birkaç adım daha atıp yaklaştı ve masanın hemen önünde durdu. Ellerini masaya bastırırken şüpheli gözlerle beni izlemeye devam etti. "Nasıl hissediyorsun?"

Dudak büktüm. "Bilmem." Kaşlarımı gererek kaldırdım. "Ne beklediğimden emin değildim. Rahatlarım sanmıştım ama öyle bir şey olmadı."

Gözlerini kısarken başını hafifçe sola doğru yatırdı. "Öfkeli olmalısın."

Gözlerimi etrafta gezdirirken, "Hayır," diye mırıldandım. "Hiç öfkeli değilim."

Bu, onu garip bir şekilde fazla şaşırttı. Ellerini masadan çekip doğruldu ve birkaç adımda yanıma geldi. Sandalyenin arkasına geçip ellerini omuzlarıma sardı. Ardından eğilip şakağıma bir öpücük bıraktı.

"Gri Hanım," dedi tatlı bir mırıltıyla. "Sen yalnızca benim kafamda mı bir şeyler kırmaya bayılıyorsun? Bir tek benim saçlarımı mı sana cazip geliyor?" Bir nefesi bırakırken güldü. "Sadece bana dokunmaktan zevk almandan memnunum ama bu biraz garip."

Gülerek dosyayı aldım ve ona doğru uzattım. "Sen bakmadın galiba." Dosyayı elimden aldığı anda başımı ona doğru çevirdim. "Ne yapabilirim ki?"

Kaşlarını çatarken dirseğinin tekini sandalyeye yaslayıp dosyayı açtı ve karıştırmaya başladı. Bir yerde durdu, gördüğü şeyle kaşları havalandı ve ardından bir sayfa geriye gelip kaşlarını yeniden çattı.

“Ölmüş.”

Başımı sallayarak onu onayladım. “Evet, yaşadığını mı düşünmüştün? Bir Gri o.” Hafifçe gülerek önüme döndüm. “Bir an için Asil olduğunu bile düşünmüştüm ama yanıldım. Bana vicdanından öyle davrandığını sanmışım ama alakası yokmuş.” Dudak büktüm. “Gerçi öyle bir şey olsaydı sen zaten bunu bilirdin, değil mi?” Yeniden ona baktığımda gözlerinin hâlâ dosyada olduğunu gördüm. “Asil, annemin katili olsaydı bunu söylerdin bana.”

Kunter’in buzdan hareleri Grilerin dosyasından bana doğru kaydı. “Elbette,” dedi bir nefes bırakırken. “Öyle bir şey olsaydı bunu sana söylemek zevkli olurdu.”

“O zaman niye şaşırdın?” diye sorduğumda dosyayı kapatırken, “O zamanlar Grilere düşman değildik. Sadece birkaç ay yaşamış, ona şaşırdım,” diye yanıtladı beni.

“İyi ki,” derken sandalyeden kalktım. “Onunla karşılaşmak bile istemezdim.”

“Ölmüş olduğu için mutlusun.”

“Ölmüş olmasaydı ölümünü izlemek isterdim.”

Kunter buna şaşırmadan edemedi. “*Bazı ölümler kurtuluştur*, diye boşuna dememişler o hâlde.”

Bu hissim için kendimden utansam da, “Evet,” dedim ona. “Başka türlü bu kinle başa çıkamazdım.”

Ölümünü kutlamadım ama içimden bir ses, *yaşıyor olsaydı seni katil yapardı*, dedi. Ve o sesi susturamadım.

Kötülerin Şehri’ndeki son gecemdi. Ne Amber’den ne Asil’den ne de bir başkasından çıt çıkıyordu. Kötülerin Şehri her zamankine nazaran epey sakindi. Bu sakinliği Kunter’in ve İsimsizlerin sağladığına inanıyordum. Ben gittikten sonra rahiden Kötülerin Şehri’nde kıyamet kopmasa iyiymi.

“Tekila?” diye sorarken dibime girdi Devin. Epey sarhoştum ama içmeye devam ediyordu. “Yarışalım, en çok içen İstanbul’da ilk tekilaları ısmarlar.”

Devin benimle birlikte şehirden çıkıyordu. Zaten bu ânı beklediğini bilmiyordum. Çıkmakla ilgili onunla çok konuşmuştuk ama bu kadar ciddi olduğunu anlamamıştım. Dün Koray'la konuşmuş, şehirden çıkışını hazırlamıştı. Yarın onu da adadan alacaklardı. Koray'ın bu kadar yetenekli olması beni büyülüyordu. Bazen benim için de aynısını yapıp yapamayacağını merak ediyordum. Bu bir riskti, öylece almak istemeyebilirdi. Nişanlısı için aldığı riskle benim için aldığı risk aynı değildi. Daha doğrusu benim için bu riski almazdı.

"Giremeyeceğim tek iddia," derken dirseğini omzuma bastırdı Kaan. "Siz kızlar olmadan Kötülerin Şehri ne kadar çekilir olacak bakalım."

Devin ona burun kıvrıdı. "Benimle birlikte gelmediğiniz için pişman olacaksınız. Cesedinizi kızıdan alırsız, söz."

Kaan uzanıp Dev'in'i kolundan çimdikledi. "Aşkını kötülerini avlamaya tercih ettiğin için asıl biz seni fırçalamalıyız."

Devin gözlerini kaçırırken, "Ne aşkı?" diye sordu bilmezden gelerek. "Yeterince kötü avladık, artık dönme vakti. Burada işler Gri'nin gidişleriyle birbirine girecek. Kıyamet kopmadan tüyecektik. Buraya ölmeye değil, ava geldik. Av bitti."

"Hayır," diye araya girdi Riyaz. "Av daha yeni başlıyor. En kötü hâlâ hayatta."

Rüzgâr, Dev'in'in omzunun üstünden kafasını uzattı. "En kötü hakkında teorilerim var. Sandığımız kişi olduğunu artık sanmıyorum."

Devin onun kafasını geriye doğru iterken gözlerini devirdi. "Kunter'den âlâ kötü mü var? O herif içimde ukde kalacak."

Bir an için, duyduklarım yüzünden yerimde kıpırdandım. Bar tezgâhına yasladığım dirseğim yaşadığım şaşkınlıkla kaydı ve dengemi sağlayamadım. Tabureden düşecek gibi oldum ama Kaan beni kolumdan yakalayarak tuttu. Elim ayağım birbirine girmişti. En kötü diye Kunter'i avlamak istiyorlardı. Buna neden şimdi bu kadar şaşır-dığımı bilmiyordum çünkü aslında bunun farkındaydım fakat yap-mayacaklarını düşünmüştüm.

Denemişlerdi.

Kunter'i zehirleyerek öldürmek isterken beni zehirlemiş ve kur-tarmışlardı. Daha da kötüsü, Kunter zaten bunun farkındaydı. An-lamıştım sözlerinden. Doğrudan söylemese bile bildiğini biliyordum.

Ya ben adadan çıkınca onlara ceza keserse? Ya asıl kıyamet onlar için koparsa?

“Bizimle gelmelisiniz,” dedim beklenmedik bir şekilde yüksek çıkan sesimle. Hepsinin bakışları aynı anda üzerime döndü. “Adada kalmanız çok tehlikeli. Kunter artık sizi korumayacaktır. Siyah Bölge halkı benim gidişimden sonra saldıracak birilerini arayacak ve tek hedef sizsiniz.”

Devin başını sallarken, “Gri doğruyu söylüyor,” dedi soğukkanlı bir şekilde. “Bu iş ciddi, fazla dikkat çektik. Kötülerin Şehri durulana kadar bizimle gelin. Sonra isterseniz yeniden adaya düşersiniz.”

Riyaz kollarını göğsünde bağlarken, “Çocuk oyuncağı mı bu?” diye sordu. “Öleceksek ölürüz. Önemli olan ölürken kaç kötüyü yanımızda götürdüğümüz.”

“Alâ’ya söz verdim,” derken taburesinden kalktı Devin. Müziğin sesi öyle yüksekti ki Devin’in kendini duyurabilmek için bağırması gerekti. “*Birimiz bile ölmeden geri döneceğiz*, dedim.”

Alâ adanın dışındaki arkadaşları, bir nevi öncüleriydi. Öldürmek yerine aşkı seçen o kadındı. Tanımıyordum ama ona saygı duyuyordum. Bir kere şeytanın oyununa girdiğinizde çıkmak öyle kolay bir şey değildi ve Alâ bunu başarmış gibi görünüyordu.

Rüzgâr barmenin tezgâha dizdiği tekilalardan birini alırken, “Benim İstanbul’da yaşamak için bir sebebim yok,” diye fikrini belirtti. “Onca insanın kanı elimdeyken normal insanların arasına karışmak istemiyorum.”

Kaan da bir tekila kaparken, “Rüzgâr haklı,” diyerek arkadaşına katıldı. “İyi veya kötü, kimseyi öldürmemiş gibi mi davranacağız? İstanbul’da şeytan olacağıma Kötülerin Şehri’nde avcı bir cellat olurum daha iyi.”

Riyaz da tekilasını aldı ve Kaan’la Rüzgâr’ın tekilalarına tokuşturdu. “Alâ bir yana, İstanbul’da kimim var ki geri döneceğim? Burada önüme gelenin kafasını kafam attığı için uçurabiliyorum ve onlara acımama bile gerek yok çünkü zaten buraya birilerinin canını alıp gelmişler.”

Onların aksine yavaş ve düşünceli bir şekilde tekilamı alırken Riyaz’a, “Kimsen yok mu?” diye gerçek bir merakla sordum. O bana kendiyle ilgili hiçbir şey anlatmamıştı. Diğerleri hakkında biraz olsun bir şeyler biliyordum ama Riyaz tam anlamıyla bir soru işaretiydi.

Riyaz kısa bir an için durup bana baktıktan sonra tekilasını içip, "Hayır," dedi tok bir sesle. Kendine yeni bir tekila alırken, "Öldüler," diye ekledi. "Adamın biri bütün ailemi kurşuna dizdi. Ben de onu kurşuna dizdim, delik deşik ettim ama bak, ne kazandım ne de kaybettim."

Kanım dondu ve ne diyeceğimi bilemedim. Olayın iç yüzünü merak ediyordum ama bunu ona sormaya cesaretim yoktu. Bu yüzden hafifçe başımı sallayıp tekilamı sessizce içmekle yetindim.

Kısa bir sessizliğin ardından Kaan, "Babası mafyaya bulaşmış," diye açıklama yapma gereği duydu. Riyaz o sırada dördüncü tekilasını içiyordu ve benimle asla göz teması kurmuyordu. Genelde duygusuz ve sert durduğu için bazı zamanlar duygularının olmadığını bile düşündüğüm olmuştu ama şimdi yanıldığımı hissediyordum. O yalnızca duygularıyla nasıl başa çıkacağını bilmeyen kaybolmuş bir ruhlu ve adalet arayan o karanlığı seçmişti. Bazıları karanlığın o tarafına kolayca kanabiliyordu.

Riyaz her ne kadar bana bakmasa da, "Sen nasıl sağ kaldın?" diye sorduğumda omuz silkti. "Beni öldürmek yerine yanına alıp yetiştirmeyi seçti. On üç yaşındaydım. On sekiz olduğum gün öldürdüm onu ve ona çalışan herkesi."

"Bunu basit bir hikâye gibi anlatmana gerek yok, Riyaz."

"Basit," dedi sertçe ve hâlâ gözlerime bakmıyordu, tekila içmeye devam ediyordu. "Çünkü hiçbir şey değişmedi. İntikam alınsa da kin, nefret, öfke... Hiçbiri bitip gitmiyormuş meğer."

"Yani bu yüzden öldürüyorsun. Bir gün belki biter diye."

"Bir gün belki biter diye," derken sonunda gözlerime bakabilme cesaretini gösterdi. "Bu yüzden Kötülerin Şehri'nde kalmaya devam edeceğim. Bir gün bitsin diye."

Riyaz sanırım sekizinci tekilasını içerken kendime bir tekila alıp onun tekilasıyla tokuşturdum ve hafifçe gülümsedim. "Bitmesine."

Hepsine tek tek baktım çünkü her biri karanlığın adalet yanlısı tarafına kanmış ve bu hâle gelmişlerdi. Bir gün bitsin diye her gün can alıyor, kalplerindeki nefreti doyuruyorlardı ama bir gün bu bitmezse canlarından olacaktı.

Riyaz'ın ifadesi donuk olsa da, gülme de gözleri bir an parladı ve orada gizli bir gülümseme yakaladım. Bunu sadece ben fark etmemiştim, diğerleri de fark etmişti. Hepsi apar topar birer tekila

kaptı ve Riyaz'la ortada bulunan tekilalarımıza tokuşturdular. Riyaz gülmedi ama hepimiz onun yerine güldük ve "Bıtmesine," dedik.

Gecenin ilerleyen saatlerinde hepimiz zil zurna sarhoş olup bari birbirine katmıştık. Siyah Bölge barları, Yeşil Bölge barlarına göre epey kalabalık ve pisti. Çok hızlı kavga çıkıyor, ortalık çok hızlı birbirine giriyordu fakat zil zurna sarhoş olduğunuz sürece hiçbir sorun değildi.

Barmenin içkime tükürdüğünü düşündüğüm için birkaç şüpheli kadehten sonra yancılığımı bahane ederek açılmamış bir şişe şarabı kapmıştım. Bir elimde şarabım diğer elim Rüzgâr'ın belinde, onunla barın ortasındaki dar sahnede dans ediyordum. Rüzgâr'm epey afili hareketleri vardı ve ona ayak uydurmaya çalışmak bile baş döndürücüydü. Devin'le Kaan canlı müzik yapmaya karar vermiş ve mikrofonla gitarı kapmışlardı. Kaan gitarı çalarken Devin etrafımızda dönerek oldukça detone bir şekilde şarkı söylüyordu. Riyaz ise... O sahnenin bir köşesinde âdeta bir koruma gibi dikilip bizi izliyordu. İfadesi artık o kadar da donuk değildi, bir an için bizi izlerken mutlu bile görünmüştü.

Devin grubun en başına buyruğuyken Kaan en umursamaz, Rüzgâr asla kabul etmeyeceklerini bilsem de en mantıklı düşüneniydi. Riyaz ise... O bu grubun koruyucusuydu. Kas gücü diyerek onu hafife alıyorlardı. Kan bağının olduğu ailesini koruyamamıştı ama şimdi içgüdüsel olarak ailesi hâline gelen bu grubu koruyordu.

Devin ilk hamleyi yapmakta asla gecikmiyordu çünkü ilk hamleyi yapmamak ona fena patlamıştı ve ablasını kaybetmişti. Rüzgâr özgür düşüncelerin peşinde koşmayı bırakmıştı çünkü özgürlük onun canını yakmıştı. Harekete geçmekten çok izlemesi, geride kalması ve genelde bir başına takılıp zehir yapması da bundandı. Kaan'ın her riski alabilecek cesareti vardı çünkü bunu doğrudan söylemese bile ölmek istiyordu. Ölüp kaybettiği aşkına kavuşma düşüncesi ona her riski kolayca aldırıyordu.

Bu insanlar kan banyosu yapma fikrinden komik bir şeymiş gibi bahsetseler de işin özünde insanlardı işte. Yara almış ve yaralamakran da öte, yok etmeyi seçmişlerdi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde bir noktada bardaki gürültünün azaldığını fark ederek etrafa bakma gereği hissettim. Başta birilerinin öldüğünü ve delicesine dans ederken bunu hiçbirimizin fark

etmediğini sandım ama hayır, kimse ölmemişti ama ölüm, barın tahta kapısından içeri süzölmüş, bir köşeye çekilmiş beni izlemeye başlamıştı. Dudaklarına yaydığı tatlı bir gülümsemeyle hem de. Kimileri ona tatlı demezdi ama benim gözümde bakınca gün geçtikçe tatlı bir hâl alıyordu o.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter.

Öncüm.

Siyah Bey.

Dudaklarıma istemsiz bir gülümseme yayıldı. Karşılıklı dans ettiğim Devin bunu sarhoşluğuma yormuş olacak ki benimle birlikte gülmeye başladı.

Kunter onu fark ettiğimi görünce dirseğini bar tezgâhına bastırıp elini çenesine yasladı ve beni öyle izlemeye devam etti. O anda sanki bardaki diğer bütün insanlar bulut olup yok oldular. Sadece o ve ben kaldık. Aramızda bütün bu karanlığa rağmen ışıktan bir yol parladı.

Aklımı kaybediyor olmalıydım. Ya da fazla içmiştim ama hayır, o kadar da içmemiştim.

Şimdi içimden geçen şey, aramızdaki mesafeyi parlayan yolda ilerleyerek geçmek, yakasına yapışıp yüzlerimiz arasındaki mesafeyi yok denecek kadar aza indirmek ve ona *sadece sen ve ben, aynı tarafta, ölene dek*, demek istiyordum. *Ölene dek*.

Rüzgâr'ın omzuma dokunup kulağıma, "Gri Hanım," diye fısıldamasıyla bütün büyü bozuldu ve insanlar bir bulut gibi nasıl yok oldularsa geri geldiler. "Hislerini anlayabiliyorum, öncüye kapılmamak elde değil ama bu bir sır olarak kalmalı."

Gözlerimi zor da olsa Kunter'den alarak Rüzgâr'a doğru çevirdiğimde bakışlarında temkinli bir ifade dolanıyordu. "Onlara hedef gösterme. Burada hiç kimse düşmanını öldürmeden önce sevdiğini söylemez. Çünkü sevmek, zayıflık olarak görülür."

Başımı çok hafif, tam anlamıyla sersem bir şekilde sallayarak onu onayladım. Tek bir yanlış kelimesi yoktu. Rüzgâr hep anlayışlı oldu ama diğerleri bu konuda asla anlayış göstermezdi.

Biri elimden yakalayıp beni çekene kadar kendimi toparlamamın peşindeydim. Başta ne olduğunu anlayamadım ve Kaan olabileceğini düşündüm ama bu, hayatımdaki en iyi yanılgılardan biriydi.

Kunter'di ve elimi omzuna bırakırken elini de belime yerleştirmişti. Aynı anda komut verilmiş gibi dans müziği çalmaya başladı ve

dans pistinde yalnızca ikimiz kaldık. İnsanlar etrafımızdaydı, hepsi azılı birer katildi ve nefretle çatılan kaşları, küfür eksik olmayan ağzları, delici bakışlarıyla öncü ve yancılarının dansını izliyorlardı. Bense Kunter'in buzdan harelerini.

"Onlara vedan çok uzun sürdü, yancım."

"Zamanın nasıl geçtiğini anlayamamışım, öncüm."

"Benim için her dakikası azap doluydu." Dudaklarında yalnız bir gülümseme dolandı. "Herkesi gidişine hazırladım ama kendimi hazırlayamadım. Seni zindanlarımdan birine kapatma fikrine hâlâ sadığım."

Dans ederken bir an için Devin'i gördüm. Şüpheyle parlayan gözleri doğrudan üzerimizdeydi. Onu işkillendirmemek için Kunter'le arama olabildiğince mesafe koyarak yalandan kaşlarımı çattım ve öfkeli görünmeye çalıştım. Sanki bu danstan rahatsızmışım gibi.

Kunter'in kaşları çatılırken bakışları öfkeyle kısıldı. "Ne oldu?" Etrafa baktı. "Seni benden uzaklaştıran ne?"

Devin'den tarafa baktığını görünce onu olabildiğince o taraftan uzaklaştırdım. "Halkı kışkırtmamalıyız."

Kaşları istemsiz gevşedi ve beni kendine doğru çekti. "Seninle güzel bir an için hepsini öldürmem gerekiyorsa öldürürüm, Gri Hanım."

Benim değil, kendi işini zorlaştırdığının farkında mıydı acaba? Yarından sonra her şey için onu hedef alacaklardı. O da onları cezasız bırakmayacaktı, biliyordum ama en azından ellerinde ne kadar az koz olursa o kadar iyiydi.

Elimi göğsüne bastırarak onu durdurdum. "Beni evde bekle," diye mırıldandım. "Biraz sonra geleceğim. O zamana kadar uslu dur ve kimseyi incitme."

Göğsüne bastırdığım elimi tuttu ve dudaklarına çapkın bir gülümseme yaydı. "Beş dakikaya evde buluşalım o hâlde."

"Beş dakikaya," diyerek bir adım uzaklaşırken elimi çektim ondan. Bir an için gitmeyecekmiş gibi göründüyse de söylediklerim ona mantıklı gelmiş olacak ki etrafa gözdağı veren bakışlar atarak bardan çıktı. Onun ardından birkaç dakikadan uzun bir süre sessizlik devam etti. Sanki geri gelip hepsini kurşuna dizecekmiş gibi herkes diken üstündeydi.

Devin yanıma gelip hiç dolandırmadan, "Aranızda ne var?" diye sorduğunda istemsiz nefesimi tutmuştum. Şimdi aul diken üstünde

olan bendim. Beni bununla ilgili bu kadar korkutan neydi? Kimin zarar görmesinden korkuyordum? Kunter'in mi yoksa Devin'in mi? Bundan zararlı çıkan ben olmazdım ama onlar birbirlerini yok etmek için yer arıyorlardı.

"Anlaşma sağladık." Göz ucuyla ona baktım. "Gitmeden önce son kez yancısıyla dans etmek istemiş yalnızca."

"Yalnızca yancısıymışsın gibi bakmıyordu."

"Kunter kafa karıştırmayı sever."

"Sen de yalnızca öncünmüş gibi bakmıyordun."

Sesli bir nefesi bırakırken, "Yarın buradan gidiyorum, fark eder mi?" diye sordum. "Sen de benimle geliyorsun ve Kötülerin Şehri'nde yaşanan Kötülerin Şehri'nde kalacak."

"Yaşanan bir şeyler var yani?"

Ona bir cevap verme fırsatı bulamadan Rüzgâr omuzlarımdan yakaladı ve beni kapıya doğru iteklemeye başladı. "Yeşil Bölge'yi son bir kez ziyaret etmeyecek miydin sen? Hadi git ve vedalarımı et. Bizim partimiz sabaha kadar sürecektir ve araya kan karışacak."

Bardan Rüzgâr'ın desteğiyle çıktım çıkmasına ama Devin'in delici bakışlarım hâlâ ensemden hissedebiliyordum. Aklından neler geçiyordu kim bilir. Onun benimle çıkacak olmasına her şeyden çok seviniyordum. Kunter'i öldürmeyi kafaya takmıştı ve ikisinden birinin ölecek olma düşüncesi bile korkunçtu.

Silkelenerek, sanki üzerimdeki ölü toprağını atmışım gibi rahatlayıp Siyah Bölge sokaklarında ilerledim. Bu gece sondu, başka bir şey düşünmeye lüzum yoktu. Yarından sonra burada yaşanacak her şey bir kıyamet dahi olsa haberlere konu olmayacaktı. Kunter burayı yakıp yıksa da benim bundan haberim olmayacaktı.

Evin önüne geldiğimde adımlarım yavaşladı.

Ona bir şey olursa bundan haberim olmayacaktı.

Bu ne zamandan beri benim için bir ihtiyaç hâline gelmişti? Ne zamandan beri ben onunla ilgili bu kadar çok düşünüyordum, bu kadar çok şey istiyordum? *Nasıl?* diye düşünmekten kafayı yiyecektim. Nasıl bırakıp gideceğim? Amber yılanı onu yine boyunduruğu altına alacak, camını yakacak, kandırıp kalbini kıracak. Her gün daha fazla... Ve bir gün beni unutacak. Bana verdiği sözü, bana gelmeyi.

Amber için cehanem, yalnız kaldığı yer değil, herkesin yalnız kalmasını sağladığı yendi. Kunter'in yalnızlığına son vermemden

rahatınızdı, bu nedenle düşmanımıydı. Şimdi de ben gidince Kunter'i aynı yerden yakmaya devam edecekti. Çünkü Amber'in kini kalbinden büyüktü ve Kunter'e olan kini cehenneme bile sığmayacak kadar yer kaplıyordu.

Keşke gitmeden önce buna bir son vermenin bir yolu olsaydı. Eğer Kunter'in mutluluğu Amber'den geçiyorsa... Başımı kendi kendime iki yana sallayarak kapının kulpuna uzandım. Eğer cehennemin duvarları bir kadının kinine ihtiyaç duysaydı, Amber'in kininden tuğlalar yapıldı. Bu yüzden Amber'i bir çözüm yolu olarak görmek masasızdı.

Ev zifirî karanlıktı. Bu da bana Kunter'in hâlâ gelmediğini düşündürmüştü. *Beş dakika*, demiştik ama beş dakika çoktan dolmuştu. Kunter tanıdığım en dakik insan olmasına rağmen gelmemiş miydi?

Dudaklarımı aşağı doğru bükerken salonun ışığını yaktım. Kunter'in zamanında gelmediğini düşünmektense başına bir şey geldiğini düşünmek daha kolaydı.

Salondan çıkıp merdivene yönelirken sesli bir iç çektim. Ama o Kunter'di, başına bir şey gelmezdi. Onun etrafında başına bir şey gelecek tek kişi bendim.

Basamakları tırmanırken tırabzanlardan biraz destek almam gerekti. Çok içmemiştim ama çakırkeyif olacak kadar içmiştim. Salondan koridora yayılan ışık, bir yere kadar yolumu aydınlattı. Üst katta zifirî karanlığı bölen tek şey, koridorun sonundaki pencereden içeri dolan ay ışığıydı.

Ay ışığının yol göstericiliğini seviyordum. Karanlık yollardaki doğal eşlikçiydi. Yıldızlar bazen karanlık gökyüzünde görünmezdi ama ay hep oradaydı. Yolumu kaybettiğimde ayın beni izlediğini düşünmek çocukluğumdan beri güven verirdi.

Kunter'in yatak odasının aralık kapısını parmak ucumla itip içeri girdim. El yordamıyla ışığın düğmesini bulup karanlık odayı aydınlattım. Burada da değildi, demek ki gelmemişti. Kötülerin Şehri'ne kayıp öncü ilanı versem yeriye.

Işığı kapatıp geriye doğru adımladığımda ensemdede bir ürperti hissettim. Tam arkamda biri vardı. Nefes almıyor, kıpırdamıyordu ama oradaydı, bir nefes kadar uzağımda.

Herhangi biri olabilirdi.

Bir katil, bir cellat, dost ya da düşman... Belki de sadece Kunter.

Önceden arkamdan çıkacak olanın Kunter dışındaki herhangi biri olmasının bana daha iyi hissettireceğini düşünürdüm. *Kimse onun kadar tehlikeli değil*, derdim. Onun beni korkudan titretecek hâle getirdiği günleri hâlâ hatırlıyorum. Şimdiyse tam tersi hissediyorum. Arkamdaki Kunter'den başka biriyse bu gecenin kanım akmadan bitmesini dilemekten başka çarem yoktu.

Ölüm tiyatrosundaki şu cellat... O kaçmıştı, yaverlerine İsimsizlerle korku salsam da gözlerindeki intikam ateşini görmüştüm. Kunter bütün bunlardan hâlâ habersizdi ve belki de bu bir hataydı. Kötülerin Şehri'ndeki son gecem, özgürlüğüm değil, ölümüm olabilirdi.

Bir düşmanı sağ bırakmak, gelecekteki kendi ölümüne mühür basmaktır. Bazıları merhamet zanneder, oysa bu yalnızca celladına tarih vermektir. Onlar beni damgalayıp mühürlemiş ve ölümüm için bir tarih vermişlerdi zaten. Bense merhamet ederek bunu mümkün kılmalarına olanak sunmuştum.

Sıcak nefesini saçlarımın arasında hissettikten saniyeler sonra elini koluma doladı. Bir nefes, bir göz kırpış ve korkuyla kanat çırpın kalbimin kulaklarımda gümbürdeyen sesi...

Cebimdeki bıçağın kabzasını çoktan kavramıştım. Bana dokunmasıyla beraber bıçağı cebimden çekip çıkardım ve arkama döner dönmez bıçağı boğazına dayadım.

Boğazını kesecektim onun, özgürlüğüm için onlar gibi olacaktım. Onlar kadar karanlık bir Siyah değil ama koyu bir Gri olabilirdim. Masallarda prensesler nasıl kendini kurtarmayı öğrenmeliyse Kötülerin Şehri'nde de bir Gri kendini kurtarmayı öğrenmeliydi. Masallarda prensesin cebinden çıkardığı bir bıçakla can almasına gerek olmaya bilirdi ama burada, Kötülerin Şehri'nde bir Gri'nin bazen boğaz kesmekten başka bir çaresi olmazdı.

Bıçağı dayadığım boğazının hemen altında hareketsiz duran Ademelmasını gördüm önce. Sonra keskin bakışlarım kayarak yukarıya uzandı. Keskin çenesini, bir sırılsık beliren dolgun dudaklarını ve hemen ardından bende hayranlık uyandıran buzdan haselelerini gördüm.

"Gri Hanım," dedi bir nefesi yüzüme doğru kenik bir şekilde bırakırken. Alnına düşen bir tutam gri saç ay ışığında parlıyordu. "Boğazımı kesmeden önce bekle, şu tehlikeli ama güzel ifadeni biraz daha

izlemek istiyorum ve bunun için pek tabii ellerinde ölmeye hazırım ama bence benimle öldürmek yerine başka şeyler yapmak istersin."

Çenemi kaldırırken tuttuğum nefesimi sonunda bırakabildim. Bir an için sahiden o değil sandım. Sessizce, sinsî bir şeytan gibi arkamdan yanaştığı için onu, beni öldürmeye gelen cellat zannettim.

Ve o bunun farkındaydı. Onu başkası sanacağımı, korkacağımı biliyordu ama şeytanlık yapmadan duramamıştı. Aynı Çılgılık kostümü giyip beni korkuttuğu gün gibi.

"Seni var ya..." dedikten sonra benden beklemediği şey, hemen yanımda kalan şifonyerin üzerinden kaptığım kitabı kafasına indirmem oldu. "İblis!"

Kitap kafasına tosladığında gözlerini kapatıp sıkarken hafifçe inledi ama daha çok tepkime şaşırdı. Buzdan hareleri şaşkınlıkla parladı. "Karnımı çimdiklersin sanmıştım." Elini başına bastırdı. "Seni öncüye şiddetten meydanda idam etmeliyim."

"Hıı," derken yalandan gülererek kitabı omzuna indirdim. "Sen daha şiddet görmedin." Bıçağı sertçe şifonyerin üzerine bırakıp kitabı suratına doğru kaldırdım. "Senden, bana çektiirdiğin bütün ayların intikamını almadan gideceğimi mi sandın?"

Suratına indirdiğim kitabı son anda tutarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Şiddet severliğine hayranım ama bu geceyi daha farklı şekilde geçirmeyi planlamıştım, Gri Hanım."

"Farklı şekilde, ha?" Uzanıp karnından çimdiklediğimde inleyerek kitabı bıraktı ve onu daha fazla çimdiklemem için elimden yakaladı ama ben kitabı karnına vurdum. "Her yerini morartmalıyım bu gece. Belli ki sadece şiddetten anlıyorsun sen."

Kitabı bir kere daha kafasına indirmek için hazırlandığımda hiç beklemediğim bir hızla toparlanıp bileklerimden yakaladı ve beni kaprıya yasladı. Tekme atmaya kalktığımda dizimi bacaklarının arasında sıkıştırdı.

"Beni dövmeye değil de sevmeye ayırsana kalan vaktini."

Yüzümü buruşturdum. "Keşke daha fazla vaktim olsa da daha fazla dövsem seni. Şu an içimden gelen seni sabaha kadar şamarlamak."

"Peki ya kalbinden gelen ne?"

"Az önce korkudan duracağını sandığı için hâlâ gümbür gümbür atıyor, şerefsiz!"

Ona bakaret etmem Kunter'i güldürdü. Bu adam sahiden manya-
ğın önde gideniydi. Beni çıldırtıp sonra da karşıma geçip sinirlenme-
me geliyordu. Planlıyordu bunu, hatta bunun için yaşıyordu!

Tek elimi tutup göğsüne bastırdı. "Benim de kalbim seni görünce
heyecandan gümbür gümbür atıyor, yalnız değilsin."

"Gri düşmanı halkının son gecemde beni öldüreceğini sandım!"

Dudaklarına çok zayıf bir gülümseme yayıldı. "Korkma, her yer-
de gözüm kulağım var benim. Benden başka kimse bu kadar yakla-
şamaz sana."

Her yerde gözüm kulağım var benim. Bu, fazla imayla söylenmiş
bir cümleydi. Ölüm tiyatrosunda olanı biliyor muydu yoksa? İsimsiz
ona o gece yaşananları söylemiş miydi? Kunter öğrense durur muydu?
Belki de öğrenmiş ve durmamıştı ama benim haberim bile olmamıştı.
Ya da öğrenmiş ve benim şehirden çıkışımı bekliyordu. O, çok şeyi
bekletiyordu ve bu da onlardan biri olabilirdi.

"Ne öğrendin?"

Başını hafifçe çevirirken, "Ne öğrenmemi isterdin?" diye sordu-
ğunda kendimi diken üstünde hissettim. Ne söylersem kendimi ele
vermezdim? Herhangi bir şeyden bahsediyor olabilirdi. Devinlerin
onu zehirlemesinden bile bahsediyor olabilirdi.

İsimsizler ona çalışıyordu, bana değil. Tabii ki ona söylemişlerdi.
Ama Kunter o zaman bu kadar sakin olabilir miydi? Hayır. O hiç
sakin biri değildi. O zaman gerçekten başka bir şeydi.

"Kunter."

Elimdeki kitabı alıp bir adım geri çıkarken aniden aramıza sinen
gerginliği dağıtmak ister gibi güldü. "Silahını elinden alıyorum, Gri
Hanım," Kitabı bıçağın yanına bıraktıktan sonra odanın ışığını yaktı
ve yatağa doğru ilerlemeye başladı. "Canımı yakmak için bana vur-
mana gerek yok. Gidecek olman canımı yeterince yakıyor."

Pepinden odanın içine adımlarken, "Benim de," diye mırıldan-
dım. "Güle oynaya gideceğimi sanıyordum."

Durup bana doğru döndü. "Gitme, bile diyemiyorum artık." Göz-
lerini komodinin üzerindeki kar küresine dikti. "Yokluğunda yataklara
düşeceğim."

Şaka yapıyor gibi görünse de içten içe sanki gerçekten yataklara
düşebileceği gibiydi. Yatağa oturup komodinin üzerindeki kar

küresini eline aldı ve salladı. O kar küresini izlerken ben usulca onun yanına oturdum, omzumu omzuna dokundurdum.

“Kendine bir eğlence bulursun.”

Cıkladı. “Tek eğlencem seni korkutmaktı.”

Dirseğimi hafifçe boşluğuna geçirdiğimde yalandan inleyip güldü. “Şiddetini bile özleyeceğim, Gri Hanım.”

Ellerimi uzanıp boynuna sardım ve vücudumu ona doğru eğip yüzüne gülümsedim. “Ben de seni özleyeceğim, Siyah Bey.” Sol yanağından öptüm. “Geleceğin âni ipe çekeceğim.” Sağ yanağına da bir öpücük bıraktığımda dişlerini gösterecek şekilde gülümsüyordu. “Gerçek seni, Kötülerin Şehri’nin dışındaki Kunter’i tanımayı gerçekten çok isterim. Onunla daha iyi anlaşacağıma inanıyorum.”

Kar küresini komodine geri bırakıp ellerini belime sardı ve beni kucağına doğru çekip dizlerine oturttu. “Normal bir şekilde karşılaşsaydık bana ilk görüşte âşık olurdun. Hiçbir şey olmadan önce, sadece bir tıp öğrencisiyken...” Gözlerini hafifçe kıstı. “Hastam olurdun belki de.”

“Kötülerin Şehri’nde tanışmamız bir şey değiştirmemiş gibi görünüyor,” diye mırıldandığımda bu onun keyfini iyice yerine getirdi. Gidecek olmak nasıl da cesaretlendirmişti beni. Cümlelerimi sakınmak, saklamak istemiyordum çünkü bir daha söyleme fırsatı bulamayabilirdim.

“Keşke seninle çıkmanın bir yolu olsa. Seni bir daha görmek için yıllarım var.”

Yıllarım? Buraya bir katil olarak düşmüştü, yani bir cinayet işlemiş olmalıydı. Kimi öldürmüştü? Bir kişiyi öldürdüyse bu şehirde kaç yılı olabilirdi? Takım elbise giydiyse eğer belki birkaç yıl...

Masum birini mi öldürmüştü? O, birinin canını isteyerek, kötülüğüne yenik düşerek mi almıştı? Bir yuvayı mı dağıtmıştı, birinin sevdiğini elinden mi almıştı yoksa bir annenin oğlunu ya da kızını gözünün yaşına bakmadan, belki anlık bir kızgınlıkla öldürmüş müydü? Belki de birinin annesini ya da babasını almıştı o. Aynı birinin benim annemi kazara dahi olsa benden aldığı gibi.

Nefes alamadığımı hissettim.

“Kimi öldürdün, Kunter?” diye sordum güçlükle. Sanki bu soruyu hiç cevaplamazmış gibi geliyordu ama öğrenmeliydim. Ben kimi

bekleyecektim? O, masum birini mi öldürmüştü? Niçin katil olmuştu? “Sen niye katil oldun?”

İkimizin de gülümsemeleri dudaklarımızda soldu. O, bu soruyu sormamı beklemiyor gibiydi ve ben de bunu planlı olarak yapmamıştım. Sadece öğrenmek istiyordum. Ben kimden bu denli etkileniyordum? Onun en büyük günahını bile bilmiyordum. Oysa o benim bütün günahlarımdan haberdardı.

“Benden nefret etmeni istemiyorum, Gri Hanım.”

Yanıtı üzerine sertçe yutkunurken zaman kazanmaya çalıştım. Boynundaki ellerimin gevşememesi için şimdi kendime bunu hatırlatmam gerekiyordu. O sahiden kötü biri olduğu için mi bu şehre düşmüştü? Ben bu şehrin onu kötülüğe ittiğine kendimi çoktan inandırmıştım.

Ondan nefret edebilir miydim? Yeniden? Zaten katil olduğunu bile bile ondan böylesine etkilenmişken kimi, neden öldürdüğü bunu değiştirebilir miydi?

Değiştirirdi.

“Kim?” diye ısrar ettim. Artık bunu kesinlikle öğrenmem gerekiyordu. Buna mecburdum yoksa bu şüpheyile yaşayamazdım. “Niçin katil oldun?”

Bakışlarını bir an için önüne doğru indirdi. “Amber’in benden neden bu kadar nefret ettiğini merak ediyordun, öyle değil mi?” Göz ucuyla ona olan bakışlarımı kontrol edip öyle devam etti konuşmaya. Yargılayıcı bakmıyordum, yalnızca merak içerisindeydim. “O benden nefret ediyor çünkü ben...” Sertçe yutkunurken kaşları çatıldı. “Çünkü ben... onun en sevdiği kardeşini öldürdüm.”

İkimiz de bir an için nefes almayı bıraktık. Bir an için bile bakışlarımı onun yüzünden çekip alamadım. Bir insan kardeşini niçin öldürürdü? Kardeşini öldürmenin gerçekten geçerli bir sebebi olabilir miydi? Amber’in onu öldürme, canını yakma arzusuna şaşıp kızarken o... o zaten bunu çoktan yapmış mıydı?

Bir kardeşim yoktu ama olsaydı onun saçının teline zarar gelsin istemeyeceğimi biliyordum. Anneme duyduğum sevgiden pay biçiyordum. Bu nasıl olundu? Amber sahiden haklı olan taraf mıydı?

Yüzüm ciddiyetle gerildiyse de ellerimi onun boynundan çekmedim. Onu dinleyecektim. Dinlemeden yargılayacağım cevreyi çoktan geçmiştik.

Bu kısa ve ciddi sessizlik üzerine Kunter bakışlarını merak içi-
sinde yüzüme çevirdi. Parlak mavileri bakışlarımda ona dair bir ce-
vap arıyordu. Ondan nefret etmiş miydim? Ona son bakışım bu mu
olacaktı? Onu hiç tanımıyor değildim, işte, bir bakışından aklından
geçen bazı şeyleri kolayca anlayabiliyordum bazen.

Benim değil ama Kunter'ın belimdeki elleri gevşedi. Sanki bana
dokunduğu için ona artık kızabilirmişim gibi. Ellerini çekip yatağa
iki yanına bastırdı. Bizi bir arada tutan yalnızca bendim artık. Kalkıp
gidebilirdim ya da ona sarılmayı da tercih edebilirdim.

"Benden nefret edeceksen de benden gidince nefret et. Böylece
sen gidince kandırabilirim kendimi. İnsan kendini kandırarak yaşaya-
biliyor da nefret edildiği gerçeğiyle yaşamak öyle kolay değil."

"Senden nefret etmem gerekiyor mu?" diye sorarken başımı haf-
fıfçe omzuma doğru yatırdım ve onun gözlerini daha net görmeye
çalıştım. "Amber sahiden senden bu kadar nefret etmekte haklı mı?"

"Bana inanacak mısın?"

"İnanacağım," diye fısıldadım kaşlarımı kaldırırken. "Anlat bana,
niye yaptın bunu? Doktor olabilecek kadar zeki bir adam, annesini ve
deccal kız kardeşini bu kadar çok severken niye kardeşini öldürür?"

"Abimdi," dedikten sonra derin bir nefes alması gerekti. "Bizim
abimizdi, o da Amber gibi paraya ve lükse düşküncü. Annem ölmüştü
ve Amber yolunu kaybetmişti. Küçüktü, tek istediği lüks içinde yaşa-
maktı. Amber'i dolandırıcılığa sürükleyen abimden başkası değildi.
Bu yolda küçük kız kardeşini dolandıracağı adamlara pazarlamak da
bütün bunlara dâhildi. Ben sadece kız kardeşimi abimden korumak
istedim. Niyetim onu öldürmek değildi, istemeden oldu."

"Amber bunu bilmesine rağmen neden..."

"Çünkü ona göre bu, abimle kurdukları oyunun bir parçasıydı
ve abim asla ona bunu yapmazdı. O gece hem abimi kaybetti hem de
dolandırıcılıktan tutuklandı. Ben de cinayetten." Dudaklarında zayıf
acı dolu bir tebessüm belirdi. "Ama ben abimi duydum, bu bir oyun
değildi. Para uğruna kız kardeşini pazarlamak onun için çok da bir
şey ifade etmiyordu. Çünkü babasının oğluydu ve ben de annemin
oğluydum."

"Baban yaşıyor mu?"

"Yaşıyor ve ben biliyorum."

"Neyi?"

"Annemin katili olduğunu. Amber buna inanmasa da ben biliyorum. Çünkü annem intihar edecek bir kadın değildi."

Ondan bu kadarını duymayı beklemiyordum. Bu kadarını anlatmazmış gibi geliyordu. Kendiyle ilgili, onu bu hâle getiren ne varsa kendine saklar sanıyordum ama o, ben sormadan ailesiyle ilgili en derin yaralarından bahsediyordu. Ben, beni evladı saymayan babamdan bile kolay kolay bahsedemezken hem de.

"Amber sana neden inanmıyor?"

"Çünkü o da babasının kızı."

Bunu nefret, öfke ya da kinle söylememişti. Daha çok bunu bilmek, bunun böyle olması onu kırıyormuş gibi söylemişti. Amber'in körlüğü ya da seçimleri onu yaralıyormuş gibi. Bunun nasıl olduğunu anlayamıyormuş ve anlayamayacakmış gibi bir kırgınlıkla. Amber'in, annelerini sevmediğini söylemişti. Kunter'i daha çok sevdiğini düşündüğü için ayrımcılık yaptığını düşünüyor olmalıydı. Bu da Amber'i babasını ne olursa olsun daha çok sevmeye itmiş olabilirdi fakat yine de bu, eğer babası annesini öldürdüyse onu savunmaya, sevmeye devam edebileceği anlamına gelmiyordu.

Belki de Kunter'i değil, Amber'i anlamaya vakit ayırmalıydım çünkü Amber, Kunter tarafından dinlenilince pek anlaşılacak biri değildi. Buna rağmen Kunter onu anlamaya çalışıyordu çünkü ne olursa olsun Amber onun kız kardeşiydi. Onun için katil olmuştu, onu korumak için. Yine de fayda görememişti kız kardeşinden. Onun yerine safi nefret görmüştü.

Belki de Amber, abisinin bunu ona gerçekten yapacağına inanmak yerine Kunter'den nefret etmeyi seçiyordu. Kendini kandırmak bazen gerçeklerden daha az yaralayıcıydı.

Tek elimi Kunter'in boynundan çekip aşağı kaydardım ve göğsüne indirdim. Kalbinin nasıl attığını avucumda hissetmek istedim. Küt küt, bir an sonra yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Ailesinden bahsetmek mi onu bu hâle getirmişti yoksa bana bahsetmek mi bilememiştim.

Hâlâ diken üstünde, ne tepki vereceğimi bekliyordu. Gözümün içine bakarken Siyah Bölge Öncüsü Kunter gibi değildi, bütün bunları yaşayan o genç adamdı. Ona inanacak mıydım? Amber gibi ona inanmayıp nefret mi kuracaktım?

Ben uzunca bir sũre sessiz kalınca Kunter, "Beni öldũrecekti," dedi telaşla. "Amber'i alıp çıkacaktım, bozacaktım planını. Kız kardeşimi koruyacaktım. Benim bir silahım yoktu, Gri Hanım. Arbede yaşandı, abim onun için bir tehdit olmamı istemiyordu. Beni gũzden çıkarmıştı. Hayatta kalıp kız kardeşimi kurtaracaktım ama abimi öldũrdũm." Suçluluk duygusu boğazına bir yumru gibi oturmuştu. Yutkunamadı ve nefes de alamadı. Başını arkaya doğru atıp tavana dikti mavilerini. Sanki orada ailesiyle ilgili farklı, gũzel bir olasılık gũrebilirmiř gibi. "Aslında ben bile affedemiyorken kendimi senin bu durumu hoş gũrmeni bekleyemem."

Gũz pınarlarında biriken yaşlar kızaran beyaz teninin ũzerinde kayıp çenesine doğru aktığında ellerimi yũzũnũn iki yanına yerleştirip parmak ularımla gũzyařlarını sildim. nce sol gũzũnũn kenarına, ardından sağ gũzũnũn kenarına birer pũcũk bıraktım. Sonrasında o bana şaşkın şaşkın, ağzı hafif açık bakarken boynundaki ellerimden birini saçlarının arasına yerleştirdim ve ona sıkıca sarıldım.

Bazı anlarda birinin bana bũyle sıkıca sarılmasına çok ihtiyaç duyuyordum. Özellikle de konu aile olunca. Ben yalnızca annemin acısını yaşıyordum ama o... Onunki çok başkaydı. Onu anlamayı ona borçlu hissedeceğim kadar hem de. Bũyle bir trajedinin içinde bile başarılı bir öğrenciydi o. Hayalleri vardı, ne olursa olsun hayallerinin peşinde koşmaya devam edecek kadar gũlũydũ ama kardeş sevgisi her şeyden ağır basmıştı. Bir kardeşi için diğer kardeşini karşısına almıştı. Kardeşlik kavramına epey yabancıydım ama anneme duyduğum sevginin birazı gibi bir şeyse bile bu çok bũyũk bir şey demekti. Bu yũzden onu anlayabiliyordum.

Kunter ellerini yeniden belime sardı ve bana öyle sıkı sarıldı ki onunla bir bũtũn olmuş gibi hissettim. Sanki sadece o ve ben, biz, sadece ikimiz.

Bu his sonsuza kadar sũrsũn isterdim. Sonsuza kadar o ve ben, Kũtũlerin şehri cehennemi olmadan.

"Adın ne?" diye fısıldadım onun yarasını daha fazla deşnemeye karar vererek. Konuyu hızlıca dağıtmak istiyordum ũnkũ bu gocc sondu ve biz son goccimizde mutlu olmalıydık.

Hafifçe geri çekilip bundan harderine sararak baktım. şaşkın gũrũniyordu. Onu papırmak hoşuma gitmeye başlamıştı.

"Endişelenme, bana adını söylersen seni adanın dışında bulup canını yakmam, Siyah Bey."

Bir nefesi bırakırken güldü. "Canımı yak, Gri Hanım." Dilinin ucunu kuruyan dudaklarının üzerinde hafifçe gezdirirken hayranlık dolu bir ifadeyle beni izliyordu. O böyle bakınca ona kapılmamak elde değildi. Hayran olanın o olduğunu sanıyordum ama böyle bakarak beni de kendine hayran bırakıyordu. "Yeter ki bul beni, yolumu kaybetmeme izin verme."

Dudaklarım minik bir tebessümle süslendiğinde uzanıp beni öptü. Elimi hızlıca göğsüne bastırıp kaşlarımı yalandan çattım ve başımı hafifçe sağa döndürüp gözlerimi odanın içine doğru çevirdim.

"Adını bile bilmediğim bir adamın beni öpmesine müsaade edemem."

Bu kez yanağımdan öptü. "Dışarıda canımı yakmayacağına dair söz vermen gerek, Gri Hanım."

Elimi yanağımda, Kunter'in az önce öptüğü yere bastırıp omuz silktim. "Bunun sözünü vermem mümkün değil. Seni görünce şiddet severliğimi bastırmam çok güç. Gri olduğumu sanıyordum ama içten içe sana karşı tam bir Mavi'yim belli ki."

Elimin üzerini öptü. "Şiddetini başka yollarla da gösterebilirsin." Göz ucuyla ona baktığımda onu alt dudağını ısırırken yakaladım. Gözüme çekici gelmeye başladığından beri ona karşı koymak çok güçtü. "Ama bir daha Mavi olmaktan bahsedecek olursan seni yatağa bağlarım. Sonra da gider, Mavi Bölge'yi ele geçiririm."

Gülerken, "İstanbul'a gelip beni yatağa bağlayabilirsin," diye mırıldandım. Elimi yanağımdan çekmiş, parmağımı tişörtünün yakasına kanca gibi asmıştım ve tişörtüyle oynuyordum. Başımı hafifçe yana eğerken tatlı bir gülümsemeyle, "Adınız neydi?" diye ekledim.

Onun adını soyadını... Aslında onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Yarın bu şehirden ayrıldığımda onu sahte adıyla değil gerçek adıyla ve gerçek hikâyesiyle anmak istiyordum.

"Adım..." diye mırıldansa da бүрүн dikkati tişörtüyle oynarken sürekli tenine değen elimdeydi. Dikkati tamamen dağılmıştı ve henüz hiçbir şey yapmamıştım.

Yüzümü iyice yüzüne doğru yaklaştırıp dudaklarına doğru, bir fısıltıyla, "Adınız?" diye sorduğumda beklediğimden hızlı pes etti. Belimden sıkıca tutup tek hamlede beni yatağa yatırdı. Üzerime doğru

eğildiğinde elimi göğsüne bastırıp onu durdurdum ve tekrar *adımı* demek için yeltendim fakat dudaklarını dudaklarıma bastırınca kelimem ağzımın içinde bir yerde kayboldu.

Beni her bir öpücüğü son kezmiş gibi öperken, “Kıvanç,” dedi bir mırıltıyla. “Kıvanç Sidar.”

“Artık senin için tehlikeliyim, Kıvanç Sidar.”

Beni öperken gülmeye başladığında kendimi tutamadım ve ben de gülmeye başladım. Onunla hep gülmek istiyordum. Ağlamadan, bağırıp çağırmadan, kavga edip düşman kesilmeden... Onunla, Kıvanç Sidar’la normal bir şehirde normal bir şekilde yeniden tanışıp ona âşık olmak istiyordum.

Düzenleme

Ny.ozlem

Şeytanın Yancısı

10/10/2018

10/10/2018

10/10/2018

10/10/2018

10/10/2018

10/10/2018 10/10/2018

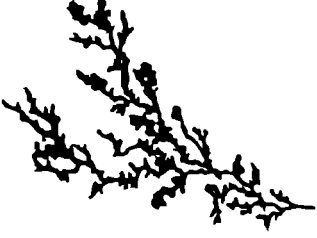
10/10/2018

10/10/2018 10/10/2018

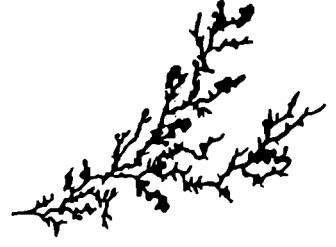
10/10/2018 10/10/2018

10/10/2018 10/10/2018

Kötülük görecelidir. Kötülerin Şehri'nde cezalandırma ise sistemin gücünü koruma refleksiyle sakatlanmış bir adalettir. Cehennem bile karlara ayrılmıştır ama burası öyle değil. Burada herkes tek bir dipte yanıyor. Bir Siyah da, Grl de.

BÖLÜM 18

Siyah Bölge sokaklarında, Siyah Bölge Öncüsü Kunter'le yan yana, Sgeminin birazdan yanaşacağı kıyıya yürümek yalnızca bana değil, belli ki yanından geçtiğimiz ya da geçmek üzere olduğumuz her Siyah Bölge halkı mahkûmuna garip geliyordu. Kunter'in çıkışına köstek değil de destek oluşu şimdi hepsinin kafasının üzerinde bir soru işareti çıkarmış gibiydi. Henüz ne olduğunu tam olarak anlayabilmiş değildi çoğu. Bu bir yandan iyiydi çünkü kıyamet kopacaksa ben gemiye bindikten sonra kopacaktı.

Kötü tarafı ise belki de gemiye binemeyecek olmamdı. O asker eğer o gün ona silah tuttuğumu hâlâ unutmamışsa ve beni mimlediysen karşı kıyıyı gerçekten rüyamda görürdüm. Kunter ona güvenmem gerektiğini söylese de o kadının beni gemiye aldıktan sonra boğazlayarak öldürebileceğine bile inanıyordum ben. Bu yüzden diken üstündeydim. Kurtulacağım derken kendimi ölüme sürüklüyor olabilirdim ve bu hiç hoş olmazdı.

Arada elimi tutmaya yeltenen ve bunu her denediğinde eline bir şaplak indirdiğim Kunter'e göz ucuyla baktım. Halkın arasından geçerken o şehrin her zamanki en kötü adamıydı. Bakışları, gözüne batarsanız sizi öldürecek cinstendi. Bu kötü bir şey değildi çünkü Siyah Bölge halkı böylece ağızlarını açacak cesareti bile bulamıyordu.

Onun yanındayken şehrin bütün gücü elindeymiş gibi hissetmek elde değildi.

İkimiz de öyle yavaş yürüyorduk ki normale göre iki kat uzun sürüyordu kıyıya varmamız. Veda etmemiştim ve açıkçası ona nasıl veda edeceğimi bilmiyordum. Ondandır nefret etmeyi şu anda çok istiyordum. Çünkü onu ardında bırakmış olma düşüncesi bile tahmin ettiğimden fazla ağır gelmeye başlamıştı.

Dün geceden beri onunla çıkmanın bir yolunu düşünüyordum. Devin'den yardım istemeyi bile düşünmüştüm. Fakat Kunter, Devin gibi bu şehirden kolayca çıkarılabilecek biri değildi. Sisteme müdahale ederek onu yanımda götüremezdim. Onu herkes tanıyordu. Siyah Bölge Öncüsü Kunter öylece cezası bitmiş gibi gemiye ayak basamaz, İstanbul'a benimle birlikte gelemezdi. Herkesi kandırsak Amber'i kandıramazdık. O şeytan buna iki dünya bir araya gelse yine de izin vermezdi.

Benim şehirden çıkışıma bile göz yumacağına inanmıyordum. Mirza haklıydı. Amber herhangi bir hamle yapmak için ya hazırda bekliyordu ya da zaten hamlesini yapmıştı ve sonuçlarını görmek için sabırsızlanıyordu.

Yürürken öylesine, "Evimi özlemiştim," diye mırıldandım. "Odamı, badem ağacımı ve annemin küçük bahçesini."

"Bir süre daha özleyeceksin, Gri Hanım."

Ona baktım. "Ne?"

"Bir süre daha," derken sesli bir iç çekti. "Bunu nasıl söylesem bilemedim. Son âna kadar bekleyecektim. Doğrudan eve gidemezsin."

Daha fazla adım atamadım. Caddenin ortasında öylece durduğumda Kunter benden birkaç adım sonra durup usulca bana doğru döndü.

"Ne demek eve gidemem?"

"Tehlikeli," derken bir adımla yaklaştı bana. "Adını biliyorlar, Gri Hanım. Herkes bilmeseydi de Amber biliyor. Şehrin dışındaki hayatın adını öğrendikleri andan itibaren tehlikedeydi zaten. Ama endişelenme, ben senin için güvenli bir yer ayarladım. Bir süreliğine, tehlike geçene dek evden uzakta olacaksın. Sonra, zamanı geldiğinde eve dönebileceksin. Ben senin için her şeyi ayarladım. Dışarıda seni biri karşılayacak..."

Kunter bana bundan sonraki hayatımı anlatırken ben orada öylece durmuş, yeni tutsaklığımla savaşıyordum. Bu da bir çeşit hapishaneydi. Evime gidemezdim, kimliğimi kullanamazdım, hayatıma devam edemezdim. Yeterince güvende olana dek dışarı bile çıkamazdım.

Yoksa ne olurdu?

Kısaca, ölüm.

Bunu bekleyen, hayalini kuran ne çok kişi varmış meğer. Benim takıntı yapan da Kötülerin Şehri'nin nabzını elinde tutan Amber'den

hakını değildi. Mirza'nın dedikleri şimdiden çıkıyordu ve biliyordum, bu sadece başlangıçtı. Amber daha hiçbir şey yapmadan biz onun yapabileceklerinden korunmak zorundaydık.

Öncülere kafa tutma.

Öncülere sakın kafa tutma.

İlk günden beri yapmamam gereken o şeyi, ilk günden beri yapıyordum ben.

Kunter koluma dokunup, "Korkma," dediğinde düşüncelerimden sıyrıldım. "Yanında olamayacağım *yanında olamayacağım* anlamına gelmiyor. Aramıza denizler de girse kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Orada olamasam da oradaymışım gibi koruyacağım seni."

Cehenneme bir kere düştüğünüzde şeytanlar sonsuza dek sizi ağırlarmış demek. Sonsuza dek, nerede olursanız olun kovalarlarmış. Ne dışarıda ne içeride... Artık hiçbir yerde önceden olduğu kadar özgür ve güvende olamayacaktım.

"Cehennemden kurtulamayacaksam cehennemden kaçmanın ne anlamı var?"

Kunter söylediğime şaşırmadan edemedi. Bir an için o da söylediğimi çok anlamlı bulmuş gibi göründü ama sonra hızlıca kolumdan tutup ara sokağa çekti beni. Halktan uzaklaştığımızda ve yalnızca ikimiz kaldığımızda aramızdaki mesafeler hızlıca kapandı.

"Sadece bir süre."

"Ne kadar bir süre? Ne zaman biteceğini nereden bilebiliriz ki? Bu ben ölene dek sürebilir. Ölene dek." Derin bir nefesi güçlkle içime çekerken başımı iki yana salladım. "Ölene dek başkası olacağım. Ölene dek saklanacağım. Ölene dek Amber'den ve diğer küçük şeytanlardan kaçacağım. Biri başarana dek." Sitemle, "Neden?" diye sordum. "Sırf günahsız yere bu cehenneme bir Gri olarak düştüm diye. Belki de ilk gün ölseydim bu işkence daha çekilir olurdu."

"Hayır." Sitemle salladığım ellerimi tuttu. "Ben geleceğim. Ben sana geleceğim ve bitecek. Sadece bir süre..."

"Ya gelemezsen? Ya gelmek istemezsen?"

"Hayır..."

"Ya gelemezsen?" diye sertçe tekrarladım. Bu hem onu hem kendimi uyandırmak içindi. *Ya gelemezse? Ya Amber başarana? Kunter'i*

cezalandırmak için beni öldürürse ve Kunter'i yeniden eskisi gibi boyunduruğu altına alırsa? Başlamadan biterse her şey?

Uzunca bir süre ikimiz de tek kelime edemedik. Gerçekle yüzleşmek o kadar da kolay olmadı. Bazen bir insanla son ânınız olduğunu bilmezsiniz ama ben şimdi biliyordum. Eğer o gemiye binersem bu benim Kunter'le son ânımdı.

Başlamadan bitecek.

Kunter yüzümü ellerinin arasına aldı ve uzanıp dudaklarıma bir öpücük bıraktı. Veda öpücüğü. Gerçek bir vedaydı bu, tekrarının olmayacağını bildiğimiz son bir öpücük. Oysa ilk öpücük sadece birkaç gün öncesine aitti. Yani biz... İkimiz sadece birkaç günlük bir şey miydik?

"Ben bir gün gelemesem de sen kurtulacaksın, Gri Hanım. Ne pahasına olursa olsun ve nerede olursan ol, koruyacağım seni."

O zaten bunun farkındaydı ama ben bunun yeni farkına varıyordum.

Meydanda çalıp sesini bütün şehre duyuran çan, geminin geldiğinin habercisiydi. İkimizin de bakışları aynı anda meydana çıkan caddeye doğru döndü. Birlikte yürüyeceğimiz kısacık bir mesafe ve sonra son.

Buzdan harelerine baktım. Son.

Cehennemden kurtulamayacaksam cehennemden kaçmanın ne anlamı var?

Kunter vaktimizin dar olduğunu mırıldanarak elimden yakaladı ve beni sokağın sonuna doğru çekti. Yeniden caddeye çıktığımızda ellerimizi bırakmıştık. Yine yan yana yürüyorduk ama birbirimizden bir o kadar da uzaktık.

Bizimle birlikte çanın sesini duyan Siyah Bölge halkı da meydana akın etmeye başladı. Bu diğer bölgeler için de geçerliydi çünkü çan çalmıştı. Ever... Çan çalmıştı ve bu da Kötülerin Şehri'ne bir Sarı ya da Gri'nin geldiğinin habercisiydi.

Meydana çıktığımızda çanı çalanın Amber olduğunu gördük. Vücudu Siyah Bölge'ye döndü ve dudaklarında minik, şeytani bir gülümseme dolanıyordu.

Sesli bir nefesi yavaşça burnumdan bırakırken ona doğru ilerledim. Onunla muharap olmayacak, yalnızca yanından geçip gidecektim. Fakat onun buzdan hareleri yalnızca beni izlerken acıkmıyordu.

mümkün değildi. Gri saçlarını elime dolayasım geliyordu. Biliyorum, bu pek hoş bir hareket olmazdı ama onu bana böyle bakarken görünce avucumun içi kaşınıyordu.

Çanı çalmayı bırakıp omzunu direğe yaslayan Amber, kollarını da göğsünde kavuşturmuştu. Onu ilk gördüğüm gün giydiği kırmızı takımı giyiyordu. Kim bilir aklından neler geçiyordu? Bakışları hiç de ipucu vermiyordu. Onun keyfinin yerinde olması birazdan keyfimizin kaçacağı anlamına geliyordu sadece.

Yanından geçtiğim sırada hafif bir kıkırtıyla beni durdurdu. Ben durup ona bakınca Kunter kolumdan tutup, "Görmezden gel," dedi. "Seninle oynamasına izin verme."

Doğruyu söylüyordu aslında, şeytanın benimle oynamasına izin vermemeliydim ama Amber'in o çatalı dilinin altındaki baklayı duymayı çok istiyordum. Düşündüğümüzden farklı bir şeyin peşindeymiş gibi hissediyordum. Sanki niyeti beni şehrin dışındayken öldürmek değildi.

Beni öldürürse Kunter'i kendi tarafında nasıl tutardı? Tutamazdı. Hayır, beni öldürmeyi amaçlamıyordu. En azından planının çıkış noktası burası değildi. O ikinci plandı. Birincisi neydi o hâlde?

Kunter'den kolumu çekip Amber'in karşısında durduğumda isteği yerine gelmiş gibi omzunu direktten ayırdı ve doğrulup diklendi. Kollarını da çözüp yüzüme sırtmaya devam etti.

İlk günkü gibi gri formam üzerimdeydi ve ilk günkü gibi giyinmişti. Sanki bana o günü hatırlatmak ister gibi. Kaçtığım, hayatta kalmak için canımı dişime taktığım ve hiçbir şey bilmediğim o günler...

Şimdi bambaşka biriydim, tarafım belliydi ve o ilk günkü *kadın kadının dostudur* palavralarına kanacak saf Gri değildim. Ben onun en büyük yenilgilerinden biriydim çünkü ona kanmamış, onu karşıma almıştım.

Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in en ufak bir yenilgiye dahi tahammülü yoktu.

"Umarım veda etmeye gelmişsindir," dediğimde başını hafifçe omzuna yasırken gülümsemesini genişletti. Kunter hemen arkamdaki yerini almıştı ve gölgesi Amber'in üzerine düşüyordu. Bunu fark eden Amber'in bakışları gerilerek hafifçe yukarıya kaydı ve kadeşine

baktı. Tam arkamda duran kardeşine. Onun karşısında duran kardeşine.

Fark ettirmemeye çalışsa bile bakışlarından bir karartı geçip gitti. Gülümsemesi bir an için silinecek gibi göründüyse de hemen toparlandı. Sesli bir iç çekişle bakışlarını yeniden bana döndürdü.

“Elbette,” derken kusacakmış gibi göründü. Benden o kadar haz-zetmiyordu ama sorun değildi, hislerimiz karşılıklıydı. “Tabii, önceliğim yeni mahkûmları karşılamak olacak. Onların indiği gemiye binerken onlara bir Gri’nin de bu şehirden kurtulabileceğini göstereceksin. Ne büyük bir onur.”

Gözlerim hafifçe şüpheyile kısıldı. “Bunu görmeye ihtiyacı olan birileri mi olacak?”

Amber dudak bükerek kıyıya doğru birkaç adım attı ve hemen ardından omuz silkti. “Bilmem, göreceğiz.”

O kıyıya doğru adımlarken topuk tıkırtısı, onca mahkûma rağmen meydandaki tek sestti. İlk günkü gibi.

Kunter’le yan yana gelip Amber’in arkasından şüpheyile baktığımız sırada, “Ne yaptı acaba?” diye mırıldandım.

Kunter bir baş hareketiyle, “Birazdan öğreneceğiz,” diye yanıtladığında birlikte kıyıya doğru, Amber’in arkasından yürüdük. Kıyıda bizi beklemediğim bir kalabalık karşıladı. Devinleri görmeyi bekliyordum ama Mirza’yı, Sinan’ı, Giray’ı ve en çok da Asil’i görmeyi hiç beklemiyordum.

Siyah formasını giyip gelmiş olan Devin beni görür görmez sesi bir iç çekişle yanıma yaklaştı. “Bir an için gelmeyeceksin sandım.” Elimden tutup gülümsedi. “Bak, yaklaşıyor.” Yaklaşmakta olan gemiyi işaret etti. Bu kez bir değil, iki gemi yaklaşıyordu ve biri diğerine göre daha küçüktü. “Son kez bak bu cehenneme, Gri, kurtuluyunuz.”

Bu cehennem aslında tam da ona göre bir yerdi ama bazen bir bekleyenin olması, ait olduğunu düşündüğü yerden uzaklaştırıyordu insanı.

Devin’in bakışları yanımda duran Kunter’e doğru kaydıığında ben de ona baktım. Yaklaşmakta olan gemileri dümdüz bir ifadeyle izliyordu. Aklından neler geçiyordu, bilmiyordum ama onu hiç bu kadar mutsuz görmemiştin.

Devin merakla, “Bütün gece birlikte miydiniz?” diye sorduğunda ona ne cevap vermem gerektiği konusunda emin değildim. Neyle ki

baktı. Tam arkamda duran kardeşine. Onun karşısında duran kardeşine.

Fark ettirmemeye çalışsa bile bakışlarından bir kararlı geçip gitti. Gülümsemesi bir an için silinecek gibi göründüyse de hemen toparlandı. Sesli bir iç çekişle bakışlarını yeniden bana döndürdü.

“Elbette,” derken kusacakmış gibi göründü. Benden o kadar hazzetmiyordu ama sorun değildi, hislerimiz karşılıklıydı. “Tabii, önceliğim yeni mahkûmları karşılamak olacak. Onların indiği gemiye binerken onlara bir Gri’nin de bu şhirden kurtulabileceğini göstereceksin. Ne büyük bir onur.”

Gözlerim hafifçe şüpheyile kısıldı. “Bunu görmeye ihtiyacı olan birileri mi olacak?”

Amber dudak bükerek kıyıya doğru birkaç adım attı ve hemen ardından omuz silkti. “Bilmem, göreceğiz.”

O kıyıya doğru adımlarken topuk tıkırtısı, onca mahkûma rağmen meydandaki tek sestti. İlk günkü gibi.

Kunter’le yan yana gelip Amber’in arkasından şüpheyile baktığımız sırada, “Ne yaptı acaba?” diye mırıldandım.

Kunter bir baş hareketiyle, “Birazdan öğreneceğiz,” diye yanıtladığında birlikte kıyıya doğru, Amber’in arkasından yürüdük. Kıyıda bizi beklemediğim bir kalabalık karşıladı. Devinleri görmeyi bekliyordum ama Mirza’yı, Sinan’ı, Giray’ı ve en çok da Asil’i görmeyi hiç beklemiyordum.

Siyah formasını giyip gelmiş olan Devin beni görür görmez sesli bir iç çekişle yanıma yaklaştı. “Bir an için gelmeyeceksin sandım.” Elimden tutup gülümsedi. “Bak, yaklaşıyor.” Yaklaşmakta olan gemiyi işaret etti. Bu kez bir değil, iki gemi yaklaşıyordu ve biri diğerine göre daha küçüktü. “Son kez bak bu cehenneme, Gri, kurtuluyoruz.”

Bu cehennem aslında tam da ona göre bir yerdi ama bazen bir bekleyenin olması, ait olduğunu düşündüğü yerden uzaklaştırıyordu insanı.

Devin’in bakışları yanımda duran Kunter’e doğru kayduğunda ben de ona baktım. Yaklaşmakta olan gemileri dümdüz bir ifadeyle izliyordu. Aklından neler geçiyordu, bilmiyordum ama onu hiç bu kadar mutsuz görmemiştım.

Devin merakla, “Bütün gece birlikte miydiniz?” diye sorduğunda ona ne cevap vermem gerektiği konusunda emin değildim. Neyse ki

yanımıza yaklaşan Rüzgâr beni kolumdan kendine doğru çekip sıkıca sarılınca Devin'e bir cevap vermeme gerek kalmadı.

"Gidişine parti düzenleyeceğim." Şakağıma bir öpücük bırakıp bir fısıltıyla, "Bütün içeceklerle de zehir katıp bir gecede onlarcasını öldüreğim," diye eklerken kıkırdadı.

Omzuna vurdum. "Başına bela açma, bir süre biraz rahat dur. Ortalık bir süre karışık olacaktır."

Kaan, Rüzgâr'ı hafifçe kenara iterek bana sarıldı. "Biraz da biz karıştırırız, fena mı olur? Ateşi harlamak her zaman eğlenceli."

Onlar birbirine beşlik çakıp fikirlerini onaylarken ben sesli bir iç geçirmekle yetindim. Nasıl olsa beni dinlemeyeceklerdi, onlara laf anlatarak zaman kaybetmeme gerek yoktu. Zaten pek de zamanım yoktu.

Rüzgâr ve Kaan'ın arkasında duran Riyaz, göz göze geldiğimizde ufak bir baş hareketiyle, "Dikkat et, Gri," demekle yetindi. Ona ufak bir baş hareketiyle karşılık verdim.

Gidişimin ve aslında kurtuluşumun onu mutlu ettiğini biliyordum. Duygularını pek belli etmese bile ilgiyle parlayan bakışları onu ele veriyordu. Belki onunla daha çok vakit geçirseydik bir gün bana da diğerlerine davrandığı gibi davranabilirdi ama maalesef birlikte geçirecek vaktimiz kalmamıştı. Yine de beni taşıyıp kurtardığı ilk günden beri ona gizli bir minnettarlık duyuyordum.

Devin oldukça ciddi bir tavırla onları karşısına alıp, "Gerçekten tehlikede hissettiğinizde aramakta geç kalmayın," diye uyardı. "İlk gemiyle çıkıp gelmek için acele edin. Sadece haber verin, biz Koray'la ne gerekiyorsa halledeceğiz. Hayatınızı tehlikeye atmayın ve gerçek tehlikelerden..." Bunu söylerken göz ucuyla Kunter'e baktı. "Uzak durun."

Kunter'in uzaklaştığını ancak o zaman fark edebildim. Sağa doğru kaymıştı ve aramıza mesafe koymuştu. Amber de onun yanıdaydı ve ikisi de yaklaşan gemiyi izlerken Amber ona bir şeyler söylüyordu. Ne söylediğini bu kadar mesafeden duyamıyordum ve ağzını da okuyamıyordum.

"Ne konuşuyor olabilirler?" Ne zaman yanıma geldiğini bilmediğim Giray'a ufak bir omuz silkmeyle cevap verdim. "Şeytanın aklına gelmeyecek şeyler."

"Amber bir şey planlıyor."

"Bariz," diye mırıldandım. "Ama ne?"

"Seni durduracak bir Şey."

Başımı çevirip ona baktım. "Sen onunla konuştun mu?"

Başını hafifçe salladı. "Son zamanlarda beni ziyaret ediyor." Dudaklarında çok hafif bir sırıtış belirdi. "Bazen bana iyi bile davranıyor."

Sitemle, "Giray," dedim.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken gözlerini benden kaçırdı. "Ona âşık olmak bazen akıl dışı hareketler yapmama neden olabiliyor, Gri." Yeniden bana bakarken gülümsüyordu. "Ama endişelenme, beni karşında bulmayacaksın."

Ona güveniyordum ama Amber'in manipüle gücünü hafife almak gerekiyordu.

Elimi cebime atıp onun bana daha önce verdiği *devrim* yazılı metal gümüş bayrağa uzandım. "Ne demek istedin?" Avucumu açıp bayrağı ona gösterdim. "Benden beklediğin neydi?"

"Adını yaŐatmanı istedim."

"Benim adım Devrim değil, Giray. Bu yalnızca Asil'in benim için uydurduğu bir isim. Benim adım Yekta. *Benzer, eşsiz ve tek*, demek. Devrim'le hiç alakası yok."

"Adını bir Gri olarak yaŐatıyorsun, Yekta fakat Asil senin için öylesine bir isim seğımedi. İnandığı ismi seğıti."

"Bunu nereden biliyorsun? Birkaç dakika içinde alınmış bir karardı bu. Gerçek adımı söylememem için müdahale etmesi gerekli yalnızca."

"Bana öyle söylemedi."

"Sana ne söyledi?"

"Gözlerine baktığını ve devrim ışığını orada gördüğünü söyledi. Her zaman Şehre düşen bir Gri'nin hayatta kalıp haksızlıklara karşı bir devrim yaratacağına inanılır. Asil buna inandı ve sana *Devrim*, dedi."

"Devrimi başkasından bekleyen devrimi hiç hak etmemiştir," diye parladım. "Henüz sesi duyulmayan bir Gri'den sesini herkesin duyduğu yancı veya öncü medet umuyorma vay hâlinize."

"Düzenin bir parçasıyken düzene karşı durmak öyle kolay bir Şey değil, Gri."

"Bu düzenden siz sorumlusunuz." Vücudumu tamamen ona doğru döndürdüm. *"Yerinde olan ve kullanılan bir akıl her zaman cehennem cennet, cenneti cehennem yapabilir."* Bu cehennemden sesinizle ve sessizliğinizle siz sorumlusunuz fakat her şeyden bihaber bir Gri'den medet umuyorsunuz. Ben ne yapabilirdim?"

Çenesiyle arkamda kalan Kunter'i ve yanındaki Amber'i gösterdi. "Şimdiden ne çok şey yaptığının farkında bile değilsin."

Eline uzanıp tuttum ve bana daha önce verdiği gri bayrağı avucuna bıraktım. "O hâlde devam et. Saklanma artık, Yeşil, harekete geç. Cennet öyle kolay kazanılan bir şey olsaydı cehennemin katları olmazdı."

Giray'ın arkasından yaklaşan Sinan, "Ne yazık ki haklısın, Gri," diyerek Giray'ın yanındaki yerini aldı. Bakışları bir an için Giray'ın avucuna bıraktığım gri bayrağa kaydı. "Sana söz, Yeşil bir daha saklanmayacak."

"Umarım."

Sinan uzanıp bana sarıldı. "Aklın arkada kalmasın, burada yanmayı hak etmeyen kimse yok."

"Ne hoş teselli." Mirza yanımıza gelse de bakışları şüpheli bir şekilde Amber'le Kunter'in üzerindeydi. "Gitmeni bekler diye düşünmüştüm."

Sinan geri çekildiğinde Mirza'ya, "Ne?" diye sordum. "Kim?"

"Öncün elbette." Ellerini beline yerleştirip gergin bir tavırla onları izlemeye devam etti. "Amber şimdiden nifak tohumlarını ekiyor."

Arkamı dönüp ben de onlara baktım. Kunter artık neredeyse kıyıya varan gemilere bakmayı bırakmış, Amber'e bakıyor, onu dikkatle dinliyordu. Amber ona bu kadar çok ne söylüyor olabilirdi? Kunter onu nasıl dinlemeye devam ederdi?

"Şu iblis..." dedim tükürür gibi bir sesle. "...onu neden rahat bırakmıyor?"

Mirza, "Sen olan silahını elinden bırakır mısın?" diye sorduğunda öfkeli bir iç geçirdim.

"Kunter artık Amber'in tülkü oyunları ile manipüle olmayacaktır. O gözünü açtı, artık neyin ne olduğunu çok rahat görebiliyor."

* *Kayıp Cennet, John Milton (İstanbul: Pegasus Yayınları, 2020) 11.*

“Her zaman görebiliyordu, Gri,” diyerek bütün ilgimi üzerine çekti Mirza. “Yalnızca görmezden gelmemek için bir nedeni yoktu. Sen ona neden olmuştun ve Şimdi gidiyorsun. Nedeni kalmayınca kulağına fısıldayan yılanı kanmak isteyecektir yeniden.”

“Ve bu Yekta’nın sorunu değil,” diye araya girdi Sinan. “Onun aklını karıştırmayın. Kurtuluşun tek çaresi oymuő gibi davranmaya devam ederek onu kurtarıcı olmaya mecbur bırakıyorsunuz. Oysa bütün güç sizin elinizde, yalnızca Yekta’da olan cesaretin birazına ihtiyacınız var.”

Mirza, Sinan’a sert bir bakış fırlattı. “Cesaret dediğinde bu Şehirde akla gelecek    isimden biriyim ben.”

Sinan onu, “Ve diğer ikisi seni tek hamleyle yer yutar,” diye tersledi.

Mirza yalandan otuz iki diş sırtırken dişlerinin arasından, “Şimdi seni yiyip yutacağım, Sinan,” dedi tutamadığı öfkesiyle. “Bu ara ortalıkta çok görünmeye başladın sen. Öncünün sadık arkadaşı olarak bölgede güvenle saklanmaya devam etmen gerekmiyor mu?”

“ nc m bir iki güzel söze kanıp Şirret bir öncünün peşinde dolanmasaydı b lgemden çıkmaya zahmet etmezdim ama bazen  nc m  doğru yola çekmem gerekiyor.”

Giray dirseğini sertçe Sinan’ın karnına geçirdi. “ nc n n elinde can verme şimdi, Sinan.”

Sinan inleyip öksürürken solumdan sağıma doğru geçerek Giray’dan uzaklaştı. “O kırmızı şeytan  nc m  de kendine benzetti.”

Asker  gemilerin kıyıya demir atmasıyla birlikte herkes ciddiyetini geri kazandı. Bakışlarını gemideki askerlerin üzerinde dolandı. Bu kez sayıları çok daha fazlaydı. Büyük gemide yine o kadın asker vardı ve bakışları şaşırtıcı olmamakla birlikte doğrudan benim  zerimdeydi. Sarı saçlarını öyle sıkı bir topuz yapmıştı ki gözleri bir kedinin gözleri kadar çekik görünüyordu. İfadesi dümdüzdü, bana karşı hisleri hakkında en ufak bir ipucu vermiyordu ama ben biliyordum, o günü unutmamıştı.

Bakışlarını k  k gemiye doğru kaydı. Orada daha genç bir asker en önde duruyordu. Keskin bakışları doğrudan Kunter’in üzerindeydi. Genel duruőunda garip bir öfke sezdim. Kimdi bilmiyordum ama Kunter’i tanıdığına emindim.

Askerler nizami bir şekilde gemiden inip kıyıda bir şerit oluşturdular. Uzun namlulu silahları ellerine kelepçelenmiş gibiydi, bir an olsun kısırdatmadan sıkıca tutuyorlardı ve tetikteydiler. Mahkûmlardan herhangi birinin herhangi bir tepkisine karşılık tetiğe basmakta özgürdüler ve hiçbirinin bir mahkûma acıması olmayacaktı. Bunu bilen Kötülerin Şehri mahkûmları, askerlerle göz teması kurmaktan bile kaçınıyorlardı.

Onlara da kafa tutan tek kişi maalesef ki bendim. Şans eseri hayatıydım. Hem öncülere hem halka hem de bir askere kafa tutmuştum. Hayatta kalmak için çabaladığımı sanıyordum ama ben basbayağı ölmek için çabalamıştım ve öfkeden gözümler hiçbir şeyi görmemişti.

Askerlerin bir kısmı kıyıda belli bir kısmı çevreledikten sonra sanki bir emir almış gibi aynı anda ve aynı hızla silahlarını kaldırıp bizleri hedef aldılar. Şimdi hepimiz namlunun ucundaydık. Öncü, yancı ya da halktan olmamız hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ünvanlar yalnızca biz Kötülerin Şehri mahkûmları için geçerliydi. Askerler ve şehrin dışındaki insanlar için bizler eşittik, öldürülebilirdik.

Kadın asker gemiden inerken onun beni izlediği gibi ben de onu izledim. Tam karşımda durması bir tesadüf değildi. Ve beni baştan aşağı süzerken kibirle gülümsemesi.

Beni gerçekten gemide boğup denize atacaktı.

Soğuk terler dökmeye başladım. Kalbim küt küt, yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Onu bir kez daha karşıma alamazdım, yaşamak istiyorsam bunu yapmamalıydım. Dik başlılığın her yerde faydası olmazdı. Hele ki mimmendiğim birine karşı hiç olmazdı.

“Bir Gri,” dedi beni süzdükten sonra. “Sonunda bir Gri bu adadan kurtuluyor demek.” Bakışları üzerimden Amber’e doğru kaydı. “Sistem yanıldı.”

Ne demek istediğini anlayamadım. *Sistem yanıldı*, ne demekti? *Sistem* derken kimi kastediordu? Hükümeti mi?

Asker soru sormamış olsa da Amber, “Pek sayılmaz,” diye yanıtladı onu. Sonra da başını hafifçe, bir mesaj verir gibi eğdi. Kunter’le bakışlarımız o kısa anda kesişti ve sistem zihnimde karanlık bir zeminde şekillendi.

Sistem hükümetti ve hükümet hata yapmamalıydı. Griler ceza sisteminin en büyük hatasıydı. Aklanıp şehirden çıkacak bir Gri, Kötülerin Şehri ceza sisteminin mantığını çökertecek bir hamleydi.

Şimdiye kadar Kötülerin Şehri'nden kurtulan bir Gri olmadı.

Bir hatayla mahkûm olmuş bir Gri'nin aklanıp şehirden çıkması burada ölen bütün Grilerin kurtulabileceğini fakat Kötülerin Şehri şartlarında haksız yere vahşice katledildiklerini halkın yüzüne vuracaktı ve sistem eleştiri alacaktı. Bu da bir yıkım olabilirdi. Sistem halkın uyanmasını istemezdi ve benim bir Gri olarak şehirden çıkışım halkı uyandıracaktı.

Pek sayılmaz...

Amber'in kendinden emin bakışları içimi ürpertti. Mirza haklıydı, Grilerin katliamını planlayan Amber'di fakat hikâyeye eksikti. Amber yalnızca bir iş birlikçiydi. Onun görevi Grilerin şehirden çıkışını engellemekti.

O hâlde o kadını, Asil'le Kunter'in arasına giren Gri'yi şehre getiren de Amber'den başkası değildi. Bu bir oyundu ve Amber bu oyunu çok iyi oynamıştı.

Bakışlarım her şeyden bihaber olan Asil'e kaydı. Hâlâ bunun farkında değildi ama cezası bittiğinde bu şehirden asla çıkamayacaktı. Dostu sandığı öncüsü bunun için bir emir almıştı ve hükümete çalışıyordu.

Kötüleri cezalandıran bu sistemde bir açık vardı: Griler. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber, şehrin yöneticisi bu açığı kapatmakla yükümlüydü.

Kunter öne doğru birkaç adım attığında Amber onun omzunun üzerinden bana doğru baktı. Bakışlarımız o kısa anda kesişti. Dudaklarının aldığı şekli göremesem bile güldüğünü kısılan gözlerinden anlayabiliyordum. Buzdan hareleri zehir saçıyordu. Kanatsız melek gibi görünüyor olabilirdi ama o yalnızca kötü kalbi yüzünden kanatlarından olup cehenneme düşen şeytandı. Onun sınırları olduğunu düşünmem aptallıktı. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber sanıldığından çok daha fazlasıydı ve kimse bu kadarının farkında değildi.

Kırmızı, Siyah, Mavi, Yeşil'e ait yeni mahkûmlar askerler eşliğinde gemiden indirilip kelepçeleri çözülüyordu. Küçük gemiye ise cezası biten mahkûmlar tek tek, bileklikleri okunup kontrolleri yapılarak alınıyordu.

İlk kez iki gemi geldi.

İlk kez şehirden çıkacak mahkûmlar başka bir gemiye bindirilirdi.

İhtimaller kafamın içinde çarpışıp duruyordu. Nefeslerim sıklaşmış, dünya olduğundan hızlı dönmeye başlamıştı. Sıcak basmıştı ama havalar soğuyalı çok olmuştu. Öyle sert sarsıldım ki midem ağzıma geldi.

Gerçek bu kadar gözümün önündeyken hâlâ ayakta durabilmem bir mucizeydi.

Sıra ne zaman bize gelmişti, bilmiyorum. Dev'in bana elini uzatmış, "Hadi, Gri," diyordu ve gemiye yaklaşmamı bekliyordu. Diğerleri bana birer gülümsemeyle veda ediyordu. Askerler yanlış bir hareketimde namluyu alnıma çevirmek için tetikteydi.

"Gri Hanım?"

Yanımda beliren Kunter'e doğru dönerken sonunda bir nefesi güçlkle içime çekebildim. Elini bana doğru uzattığında tutmak için gecikmedim. Buz gibiydi eli ya da ben çok sıcaktım. Ecel terleri döküyordum tam anlamıyla.

"Belki bir gün yeniden görüşürüz, yancım," dediğinde kuruyan boğazımı güçlkle yutkunararak ıslattım. Hiçbir şeyin farkında değildi. Bunun bir kurtuluş olduğunu sanıyordu ama değildi. Bu göz göre göre ölüme yürümekti.

"Belki bir gün, öncüm," dedim güçlkle ama söylemek istediğim bu değildi. Ona gerçeği söylemek istiyordum. Bunu görmeliydi. Yanırlıyor olabilir miydim?

Göz ucuyla askerlere, gemilere baktım. *Sistem yanıldı. Pek sayılmaz. Grilerin katliamı. Bundan tek fayda sağlayan şaşırtıcı bir şekilde Amber'di. Şimdiye kadar şehirden kurtulan bir Gri olmadı.*

Amber'e baktım yeniden. Beni kandırıyor olabilir miydi? Asıl plan beni yanıltmak mıydı? Olabilirdi, bu da yeterince iyi bir plandı.

Kunter kulağıma doğru, "Korkma, güvende olacaksın," diye fısıldadıktan sonra çenesinin ucuyla küçük geminin önünde duran erkek askeri gösterdi. Sanki o asker beni koruyacakmış gibi.

Kadın askerin beni öldüreceğinden korktuğumu sanıyordu ama hayır, artık korkum bundan daha fazlasına aitti.

Kunter elini belime yerleştirip beni çok hafif öne doğru itti ve hareket geçmemi sağladı. Yoksa adım atamaz, yerimden bir milim kopardayamazdım ben.

Koca bir çıkmazdaydım. Gördüklerimi nasıl görmezden gelecek ve hayatımı kadere bırakacaktım? Kunter bütün bunları görerek mi benim gitmemi istiyordu yoksa görememiş miydi?

Küçük geminin önünde asker beni durdurdu. Elimi tutup forma-mı bileğimden sıyırdı ve gri bilekliğimi gün yüzüne çıkardı. Elindeki cihaza bilekliğimi okutup açılan ekranda akıp giden bilgilerimi kontrol etmeye başladığı sırada Devin'in de yanımdaki yerini aldığını, bir başka askerin de onun bilekliğini okuttuğunu gördüm.

Asker, "Geçebilirsin," dediğinde bir ona bir de mahkûmların bulunduğu küçük gemiye baktım. Hemen ardından omzumun üzerinden arkama, geride bıraktıklarıma. Amber yeniden Kunter'in yanındaki yerini almıştı. Hatta elini onun omzuna yerleştirmiş, çoktan kontrolü sağlamış gibi bile görünmüştü.

Asker yeniden, "Geçebilirsin," dedi daha sert bir sesle. "Hareket et, Gri. Gemiye bin."

Gemiye adımlamak üzere olan Devin, "Hadi," diyerek elini uzattı bana. "Gidelim."

Askerin silahının namlusunu hafifçe omzuma bastırmasıyla öne doğru adımladım ve gemiye doğru birkaç adım attım. Tam o sırada büyük gemiden bir çığlık koptu ve bütün ilgi benden oraya doğru bir huşumla kaydı.

Bir kadın güçlükle, "Hayır," dedi. "Hayır, hayır, hayır." Kelimeler çığlığına karışıyordu ve sesi ağlamaklı bir şekilde kıyıda yükseliyordu. "Yapmadım." Bir inilti koptu. "Ben bir şey yapmadım." Askerlerin sıkıca kollarından tutup sürüklediği genç bir kız gemiden kıyıya doğru zorla sürükleniyordu. "Masumum ben." Bütün gücüyle gemiden inmemek için direnen genç kızın siyah saçları omuzlarında sallanıyordu. Yüzü ağlamaktan şişmiş, hatları kaybolmuştu. "Yapmadım, ben hiçbir şey yapmadım. Ne olur beni bu cehenneme bırakıp girmeyin."

Gemiden zorla indirilen kız kıyıya doğru fırtınalarla bırakıldı. Dizlerinin üzerine düştüğünde bir iniltiyle kısa bir an ağlamayı kesti. Etrafına baktı, nerede olduğunu bir kez daha idrak etti ve çığlık kayamamet gemiye yeniden binmek için direndi ama askerlerin onun alınması için silah dayamasıyla yerde kaskarı kesildi.

"Masumiyetini ispatlayana kadar her Gri bir mahkûmdur ve Kâ-rülerin Şehri'ne atılır," diye hiddetle bağırıyor asker. "Dinlemek istersen ölümün hızı olur. Gri! Haklar!"

Gri formalı kız korkuyla yerde sürünerek geriledi ve gemiden olabildiğince uzaklaştı. Hemen ardından etrafındaki kalabalığı fark etti ve tehlikenin tam ortasında savunmasız kaldığını hissetti. Bir hışımla ayağa fırladı ve meydana doğru koşmaya başladı. Fakat bilmiyordu ki asıl cehennem meydana başlardı.

“Bir Gri,” derken bir anda alkış tuttu Amber. “Tatlı Grimizden oluyoruz diye çok üzölmüştüük ama biri gider biri gelir, öyle değil mi kardeşim?” Kunter’e bakıp yalandan sırıttı. “Hadi, halkının sadakatini geri kazanalım. Yeni Gri’yle nasıl oynayacaklarını yakından izleyelim. Bunu çok uzun zamandır bekliyorlar.”

Asker silahın namlusunu omzuma bastırarak beni gemiye doğru itiyor ve zorla yürütüyordu. Devın geminin ucunda durmuş, uzattığı elini tutmam için beklerken gülümsüyordu. Yeni Gri’nin adaya düştüğünü gören vahşi halk meydana doğru Gri’nin peşinden koşmaya başlamıştı bile. Bunu gören Asil’in bakışları koşarak kaçan yeni Gri’deydi fakat peşinden gitmek için benim gemiye binmemi bekliyor gibiydi. Sinan *gemiye bin*, diye ısrar ederken sanki aklımdan geçeni okumuş gibi endişeli görünüyordu. Amber şiddetli rüzgâra karışan topuk tıkırtılarıyla kıyıda meydana doğru süzölmeye başladığında, Mirza ve Giray birer öncü olarak onun peşinden meydana doğru ilerlemek durumunda kaldılar ama bir diğer öncü geride kaldı. Kunter, Amber’in isteğı ve sorumluluğunu duymazdan ve görmezden gelerek kıyıda kaldı. Bana baktı ve beni değil, kalbimden geçeni gördü. Korkumu, endişemi, gördüğüm bütün gerçekleri.

Dudakları, “Gri Hanım,” diye kıpırdandı. Bana doğru attığı bir adımla zihnimde şekillenen sonum bana ne tarafa doğru adım atacacağımı ışıklı bir yolda gösterdi.

Devın’ın bana uzattığı ele sırtımı döndüğümde askerin namlusunu omzuma bastırduğu silah göğsümü hedef aldı. Adım atacak olursam burada mı öldürecekti beni? Burada öldürmese de o gemide ölmeyecek miydim zaten?

“Gemiye bin, Gri!” diye suratıma hiddetle bağırdı asker. “Kıyıda!” Silahın namlusunu göğsüme öyle sert bastırdı ki geriye doğru adımlamak zorunda kaldım. “Artık buraya ait değilsin.”

Nereye ait olduğumu kim söyleyebilirdi ki bana? İssız bir evde, kimsemin olmadığı bir şehirde beni bekleyen tek şey bir badem ağacıydı ve oraya dönemezdim. O gemiye binersem ölecektim, bunu

biliyordum. Ölürssem Amber kazanacaktı ve hepimiz kaybedecektik. Her Gri benimle aynı kaderi paylaşacaktı. Yeniden ve yeniden.

Bir şeyleri değiştirebilme şansım mı vardı?

Devrim ateşi benim elimde miydi?

O hâlde yakardım o ateşi ve doğru ateşle cehennemi cennete çevirirdim ve...

Kunter'e baktım.

Ve onunla birlikte olur, ışığını yeniden kaybetmesine engel olurum. Onunla Kötülerin Şehri'ni ışıklarla donatır, kalbinde en ufak iyilik kalmış olanların yolunu aydınlatırdım.

"Yekta," diyen Sinan, "Devrim!" diye isyan eden Asil ya da arkamdan hiddet ve korkuyla, "Gri!" diye seslenen Devin'i duymazlıktan gelerek Kunter'in aramızdaki mesafeyi hızlıca aşıp uzattığı elini sıkıca tuttum.

"Gri Hanım," dedi bir nefesi güçlkle bırakırken. Diğer eliyle askerlerin beni hedef aldığı silahı namlusundan tuttu ve ittirdi. Göğsümden kalkan namlunun rahatlığıyla hızlıca Kunter'in tarafına geçtim ve gemiden uzaklaştım.

Kunter beni arkasına çekti ve bütün askerlerin silahları üzerimize döndü. Şimdi hedef bizdik, ikimiz. Bütün Kötülerin Şehri'ne karşı değil yalnızca, askerlere ve sisteme de karşıydık. Bizim karşıımızda duran herkese karşı, yine birlikte. Ucunda ölüm de olsa.

Köpeklerin Şehri'ne giriş ve çıkış yalnızca askerlerin gözetimindedir. Onlar, sistemin temsilcileridir. İster öncü, ister yancı, ister halktan biri olsun, her mahkûm asker karşısında eşittir.

BÖLÜM 19

Devin gemiden inip koştuğunda bir asker onu yakalayarak gelişine engel oldu.

“Yekta!” İhanete uğramış gibi bakıyordu gözleri. “Ne yapıyorsun? Hemen buraya gel.”

Elimi hızlıca Kunter’in koluna sarıp, “Gidemeyiz, Devin,” dedim endişeyle. “Buraya gel, hemen.”

“Anlamıyorum,” derken etrafına bakınıyordu. “Ne oluyor?”

“Bana güven, bu tarafa geç.”

Kadın asker planının bozulduğunu anlayarak, “Artık buraya ait değilsiniz, hanımlar!” diye öfkeli bir hırıltıyla haykırdı. “Derhâl gemiye binin, bu size son ikazımız.”

“Kunter bir şey yap,” dedim titreyen sesimle. “O gemi asla karşı kıyıya ulaşmayacak. Bir şey yap, lütfen, bir şey yap.”

Kadın asker silahın namlusunu Kunter’in göğsüne doğrulttu. “Çekil, öncü. Rütben yalnızca mahkûmlar arasında geçerli. Ölümün beni ölüme sürüklemez, aksine madalya aldırır.”

Kunter sırtı gerilirken çenesini kaldırıp askere, “O bir Gri,” diye bir hatırlatmada bulundu. “Yalnızca ifade verecekti ve masumiyetini ispatlamaya çalışacaktı. Resmî olarak bir mahkûm olmadığını iddia edemez, o gemiye binmediği sürece onu zorla götüremezsiniz.”

Kadın asker gözlerini kısıp burun kırıştırarak, “O bir masum,” dedi sertçe. “Bu yüzden bir ay önce çıkışına engel olmaya çalışmadın mı? Şimdi ne değişti, öncü?”

Kunter, “Ben,” diye yanıtladı onu. “Şimdi istersen onu almak için öldür beni. Sonra da bu adaya bir daha ayak basabilecek misin gör bakalım. Ben ölürssem belki bu adaya ayak basmaya kalktığında belki de karşı kıyıda bir yerde sen de ölürsün. Senin gözünde sıradan bir

mahkûm olabiliyim ama sıradan bir mahkûmun erişemediği birçok şeye erişebiliyorum ve ölümüm buna engel olamaz.”

“Sen beni tehdit mi ediyorsun!”

Kunter hiç korkmadan, “Evet,” diye yanıtladı onu ve daha kışık, sadece onun ve benim duyabileceğim bir sesle ekledi: “Seni tehdit ediyorum. Onun saçının teline dokunmaya kalkacak olursan onurlu bir asker olarak değil, Kırmızı Bölge Öncüsü Amber’in kölesi olmuş bir hain olarak öleceğine dair yemin ederim.”

Kıyıda dalgalar yükselip bizi sular altında bırakmadı, rüzgâr şehri yıkmadı ya da kimse ölmedi ama bir fırtına kopup her şeyi yok etmiş gibi derin, ürkütücü bir ölüm sessizliği kıyıya bir an için hâkimiyetini kurdu.

Askerin dudaklarının arasından öfkeli bir hırıltı koptu ve önce Kunter’e sonra da bana saldırıyormuş gibi göründü. Sinirlerine hâkim olamazsa bu belli ki hem bizim hem de onun ölümüne sebep olacaktı. Bu yüzden nefes bile alamaz olmuştum. Buz kesmiştim ama ecel terleri döküyordum.

“Belki bugün değil,” diyerek silahını indirdi asker. “Ama bir gün, daha acınası bir şekilde can vereceksiniz.” Geriye doğru adımlarken kaskatı kesilen çenesini güçlkle hareket ettirerek, “İkiniz de,” diye ekledi. “Bugün bir Gri’nin hayatını kurtardığına pişman olacaksın, öncü.”

Yanılmıyordum. Evet, bugün gerçekten beni öldürecekti.

O geri çekilip hızlıca büyük gemiye bindiğinde diğer askerler bir emir almış gibi silahlarını aynı anda indirdiler ve büyük gemiye doğru harekete geçtiler. Silah indiren askerin boşluğundan faydalanan Devin birkaç hamlede askerin elinden kurtuldu ve kendini kıyının bu tarafına atmayı başardı. Asker müdahale edecek gibi göründü ama Kunter karşıındaydı ve sanırım bununla ilgili de kulaklığından bir emir almıştı. Devin’i bırakıp hızlıca diğer mahkûmların ve başka iki askerin bulunduğu küçük gemiye bindi. Gemiler uzaklaşıırken kadın asker geminin güvertesinden dikkat ve öfkeyle bizi izliyordu. Kunter’le birlikte ona karşılık vermekten korkmadık. Amber’in kuluydu o.

Sağında duran Devin, “Bunu niye yaptık?” diye sorarak sessizliği bozmak istedi. “Niye binmedik o gemiye? Bir Gri’nin adaya düşüşü mü seni durduran?”

Hendüz ona cevap veremeden Sinan, "Bu tek şansındı," diye hatırlamada bulundu. "Zaten mimlenmiştin, şimdi hiç çıkamayacaksın bu şehirden. Sahiden neden yaptın bunu, Yekta?"

İsyankâr ve meraklı Devin'le Sinan'ın aksine, "Kunter'e kandı çünkü," diye düz ama öfke dolu bir sesle araya girdi Asil. "Oysa kandırarak yeni bir Gri'si de vardı artık."

Hışımınla Asil'e doğru döndüm. "Hiçbir şeyin farkında değilsin. Sadece ben değil, sen de çıkamayacaksın bu şehirden."

Asil'in kaşları çatıldı. "Öncün beni bir daha kandıramaz yalnız. Cezam bittiğinde paşa paşa çıkıp gideceğim bu şehirden. Senin aksine."

"Hiçbir Gri buradan paşa paşa çıkıp gidemeyecek!" diye yükseldim ona. "Anlamıyor musun? Sistem yanıldı, Asil ve bunu dünya duymamalı."

Sinan, "Ne demek istiyorsun?" diye araya girdi. "Sistem yanıldı ne demek? Bunun Grilerle ne ilgisi var?"

Devin anlamış olacak ki, "Griler Kötülerin Şehri ceza sisteminin açığı," diye yanıtladı Sinan'ı. "Tabii ya, şimdiye kadar hiçbir Gri şehirden çıkamadı. Kazara işlenen suçlar, kanıtsız mahkûm edilen masumlar... Onlar gerçekten kötü değiller ama gerçekten kötülerle cezalandırılıyorlar. İçlerinden biri ya gerçekten masumsa sorusu hep gündemde."

Asil başını iki yana sallayarak bunu reddetti. "Grileri katleden de halkın hedefi hâline getiren de öncünden başkası değil. Kalışına bahane üretme, böyle bir saçmalık yok. O gemiye binseydin..."

Asil'in hiddetle kurduğu cümleyi bölen, denizden gelen patlama sesiydi. Hepimizin bakışları aynı anda denize doğru döndü. Hızla karşı kıyıya ilerleyen iki gemiden küçük olanda bir patlama gerçekleşmiş ve gemi alevler içerisinde kalmıştı.

"O gemiye binseydim ölecektim," diye fısıldadım güçlülükle nefes alıp verirken. "Ölecektim." Alevler büyüdü, gemi cayır cayır yanarken içindeki askerler de mahkûmlarla birlikte can verdi. Gözlerimizin önünde. "Nasıl..." Ne düşüneceğimi, diyeceğimi bilemez bir hâldeydim. "Bunu bize nasıl yaparlar?"

Kunter, "Kötülerin Şehri için şapırtıcı olmazdı," diye mırıldandı, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek. "Fakat bunu yapan onlar. Bu sistemi kuranlar. Kendi açıklarını kapatmak istiyorlar."

"Hepimizin aynı cehennemde yanmaması gerektiğini biliyorlar," diye devam ettim ben de. Bütün bu gerçekler içimde derin bir korkuya dönüştü. "Bir Gri'nin bunu hak etmediğinin farkındalar."

Kunter başını çevirip omzunun üzerinden bana bakışında bakışlarımız keşşti. "Bir Siyah'la aynı çukurda yanmaması gerektiğini başından beri biliyorlar."

"Ve düzeltmeyecekler."

"Düzeltmeyecekler. Bunun yerine yok edecekler."

"Onlar yok edemezse..." Başımı arkaya çevirip meydana çıkan yola baktım. "Amber yok edecek."

Arkamda duran Asil şaşkınlıktan ne diyeceğini ne yapacağını bilemez bir hâldeydi. Bütün bunlara inanmak istemiyor gibiydi. Amber'in onun kaderini çoktan bildiğine, dostu olsa da sistemi de vermemek için onun ölümüne göz yumacağına, Grilerin katliamının asıl sorumlusunun öncüsünün ta kendisi olduğuna... Hiçbirine inanmak istemiyordu. Bu, inandığı her şeyin başından beri yalan olduğu anlamına gelecekti çünkü.

"Dışarıdan bakınca nasıl da adaletli bir sistem," diye mırıldandı Devin. "Oysa oldukça çürük bir zeminle kurulmuş."

Kunter'in daha önce *burada yalnızca katiller yaşasaydı belki biz yok olurduk ama diğerleri yaşar, cezalarını çekip adadan çıkarlardı fakat bunu istemiyorlar*, dediğini hatırladım. Birilerinden kurtulmak için herkesi feda ediyorlardı. Yine birileri kurtulsun diye. Vicdani bir zeminle değil, kurtuluş adı altında kurulmuş bir sistemin kurbanıydık hepimiz. *Kurtarılmayı hak edenler olabilir ama bırak, onlar da kurtarılmayı hak etmeyenlerle birlikte yansınlar.*

Asil geriye doğru adımlarken gözlerini benden kaçırdı. "Bunu yapmış olamaz." Başını iki yana sallayarak bütün bu gerçeklerden kurtulmaya çalıştı ama ne fayda, gerçekler artık yeniden gömülemez kadar gün yüzündeydi. "Amber değil, Kunter..." Şok içerisinde Kunter'e baktı. "Sen yaptın, Amber değil. Bu yıkımdan sen sorumlusun ve sırf Yekta'nın gözüne girebilmek için suçu Amber'in üzerine yıkıyorsun. Biri bunu gerçekten yaptıysa o sensin!"

Herkes Kunter'in bir cevap vermesini ya da herhangi bir hamle yapmasını bekliyordu ama ben çok öfkeliydim ve burada durup Asil'in Kunter nefretini, Amber'i saçma sapan hislerle savunmasını dinlemeyecektim.

Asil'in omzuna sertçe vurarak onu daha da geriye ittim. "Aptalım!" Bunu beklemediği çok açıktı. "Nefretinden, öfkenden, kıskançlığından kör olmuş gözlerin. Amber seni Kunter'e düşman etti. Yalnızca düşman da etmedi, seni ondan çaldı!" Omzuna çarparak yanından geçip gittim. "Bütün bunlar için o şeytani pişman edeceğim!" Elimi öfkeyle havada savurdum. "En çok da bana ve benim gibi diğer bütün Grilere yaptıkları ve yapmayı planladıkları için."

Bu yalnızca Asil'le ilgili değildi. Bu, gerçek Gri meselesiydi. Asil'le başlamış gibi görünüyordu ama hayır, yılanın başı Amber'di; her şeyin başlangıcı. Üstelik öyle arsız bir şeytandı ki aynı oyunu oynamaya devam ediyordu. Şimdi de benimle, aynı taktikle devam ediyordu.

Kıyidan meydana doğru koşar adım ilerlerken beynime kan sıçramış gibiydim. Kızgın bir boğa gibi kırmızı olanı arıyordu gözlerim. Ona saldıracak, onu ezip geçecektim. Herkesin ona boyun eğdiği, hatalarını görmezden gelip bir numara hâline getirdiği Kırmızı Bölge Öncüsü Amber yolun sonuna gelmişti. Beni karşısında mı görmek istiyordu? Onu buna pişman edecektim. Bir gün beni karşısında gördüğünde koşarak kaçacaktı. Arkasına bile bakacak cesaret bırakmayacaktım onda.

Meydana çıktığımda beni çok tanıdık bir manzara karşıladı. Aynı onlarla tanıştığım ilk günkü gibiydi her şey. Gri formasının içerisinde tir tir titreyen yeni Gri'yi ablukaya almışlardı. Bir tek Kunter ve Asil yerinde yoktu, arkamdan geliyorlardı.

"İki gün..." diyordu Amber. "...hangi bölgede yaşayacağına karar vermek için iki günün var, Gri. Aptal bir erkeğin yönettiği bir bölgede yaşamayı istemem. Bu süre içerisinde bölgelere girmen yasak. Kıyı bütün şehre açıktır..."

O gündeydim şimdi, o günkü kadar çaresiz hissediyordum. Belki bu yeni Gri'nin aksine tir tir titremiyordum fakat aklım karmakarışık ve korkuyordum ben de. Ölüm ve yaşam arasındaki bir çizgide sıkışıp kalmak gibiydi Kötülerin Şehri'nde ilk gün. Çizginin ne tarafına düşeceğini bilemeden savrulurdun durmadan. *Neden buradayım? Ben ne yaptım? Gerçekten kötü müyüm? Buradan nasıl kurtulacağım? Bana ne yapacaklar? Beni... beni öldürecekler mi? Onlardan kendimi nasıl korurum? Bana yardım edecek kimse yok mu?*

Çok... Çok korkmuştum. Her şeyden, herkesten. O hisle, onlarla baş edemeyeceğimi düşünüp karanlıkta kaybolmaya yüz tutmuştum.

Oysa bunların hiçbirini hak etmiyordum. Ben sistemin bir hatasıydım ve buradan çıkmamı istemiyorlardı. Buna engel olacak kişi de Amber'di. Bana, yancısına ve bizden sonraki bütün Grilere de yapacağı buydu. Biraz daha güç için herkesi feda edebilecek türde bir şeytandı o. Asıl bana şeytanın yancısı diyordu ama hayır, asıl şeytanın yancısı olan oydu.

Şehir karanlığa gömüldü ve yalnızca Amber'i gördü kararan gözlerim. Konuşurken sallanan gümüş, parlak saçlarının her teli avuç içlerimi kaşındırıyordu. Bütün sesler birer uğultudan ibaretti şimdi. Gözlerimin içine kadar her noktam öfkeden cayır cayır yanıyordu.

Kazandığını düşünüyor olmalıydı ve kazanmış sayılırdı.

Amber 1-0 Gri

Oyun hâlâ devam ediyor ve bu kez ateşi söndürmeyeceğim, harlayıp ateşi yakanları da oyuna dâhil edeceğim. Yanacaksak hepimiz yanacağız bu cehennemde.

Onu yenmek için onun gibi mi olmalıydım?

Ondan daha beter olacaktım o hâlde.

Amber'le aramdaki birkaç metre mesafeyi ne ara aştığımı hatırlamıyorum ama parlak gümüş saçlarını parmaklarımın arasına nasıl doladığımı çok iyi hatırlıyorum. Uzun saçlarından yakaladım ve onu aşağıya doğru çektim. Elleri bir hışımla saçlarına uzandı ve neye uğradığına şaşırان ifadesi dalgalandı. Buzdan hareleri aşağıdan yukarıya uzandı, ateş saçan bakışlarımla kesişti.

"Gri," dedi tükürür gibi bir sesle ama her zamanki gibi güçlü, tok bir şekilde. "Ne cüretle!"

"Hak ettiğin bundan daha fazlası ve bu daha başlangıç, Kırmızı. Bir gün Gri değil, Kırmızı hakaret olarak algılanacak bu şehirde. Zayıflık olarak senin adını haykıracaklar, Kırmızı bir leke olarak görülecek."

Amber tehdidim karşısında lal kesildi. Beni karşısında bu şekilde görmeyi beklemediği ortadaydı. Bunu kimse beklemiyordu. İlk dakika koca bir ölüm sessizliği Amber'le ikimize eşlik etti ama sonra bir fırtına koptu.

Kırmızı Bölge halkı öncülerini korumak için harekete geçtiklerinde. Siyah Bölge halkı yancılarının yanında yerlerini aldı ve garip, hiç beklemediğim bir tablo ortaya çıkmaya başladı.

Kırmızı Bölge halkından biri, "Öncümüze dokunmanın cezası Alımdır. Her kim olursa olsun!" diye haykırdığında diğer Kırmızılar biç gecikmeden tezahüratlarla onu desteklediler.

Siyah Bölge halkından biri onlara, "Yancımıza dokunmayı dene ve bunu canınla öde," diye karşılık verdiğinde Siyahlar daha yüksek sesle ve şiddetle ona destek çıktılar.

Siyah Bölge halkının beni desteklediği ve koruduğu bir evren... Sanırım bir rüyadayım ama şimdilik bu rüyanın desteğine ihtiyacım var.

Ortalık iyice karıştı. Siyah, Kırmızı'ya saldırıp katletmeye hazır bir hâle geldi. Peşimden gelen Asil, yancı olarak halkını sakinleştirmeye çalışırken Kunter halkını dizginlemek için en ufak harekette bulunmasa dahi varlığıyla halkın kendine çekidüzen vermesine sebebiyet verdi.

Bize müdahale eden tek kişi pek de şaşırtıcı olmamakla birlikte Giray'dı. Elinin birini Amber'in saçını tuttuğum elime uzattı ve diğeriyle Amber'i tuttu.

"Hayır," dedi gözlerimin içine bakarken. "Hayır, Yekta. Lütfen, burada, bu şekilde olmaz. Halkın önünde olmaz."

"Beni öldürecekti."

Giray'ın bakışları bir an için hayal kırıklığıyla Amber'e dönse de hemen toparladı kendini. "Halkın önünde olmaz. Öncüye ve yancıya saygıyı kaybetmelerine izin veremeyiz. Asıl yıkım ve ölüm bu olur. Lütfen dinle beni."

Haklı olduğunu biliyordum ama birinin öfkemi ikna etmesi gerekiyordu. Ayrıca onun için önemli olanın yalnızca halkın saygısı olmadığıнын farkındaydım. Amber'in canının yanmasını kendi canından daha çok önemsiyordu o. Yine de kendime ve Giray'a saygımdan iterek de olsa bıraktım Amber'i. Sivri, uzun topuklularının üzerinde durabilmek için Giray'ın yardımını alması gerekti.

Amber, Giray'ın onu tutan kollarından kurtulup hızlıca toparlanırken buzdan hareleri bir arayış içerisinde etrafta dolandı. İlk kez utanmış, yerin dibine girmiş gibi göründü. Saniyeler içerisinde güç kaybetmişti. O duruşu, görkemi... Her şeyi yalnızca bir hareketimle zarar görmüştü. Bunu ona nasıl yapabilirdim? İşte bunu asla kaldıramayacaktı. Bu yüzden yapmıştım. Dokunulmaz olmadığını anlaması

için. Halkın önünde, sadece bir hareketle ona dokunulmaz olmadığı-
nı hissettirerek.

Bir yancı olarak bana dokunma cesaretini nereden buluyorlardı? Bu cesareti onlara veren Amber'di. Grileri hedef yapan oydu. O hâlde bir Gri gelir, onu halkın hedefi hâline getirirdi. Kendini tanrıça mı sanıyordu? Dokunulmaz bir tanrıça... Hayır, burada ne tanrı ne de tanrıça vardı. Hepimiz aynı cehennem çukurundaysak eşit derecede yandığımızdan emin olacaktım.

Amber yeniden bana bakarken dudaklarında minik, şeytani bir tebessüm belirdi. "Kazandım," dedi bir fısıltıyla. "Ne yaparsan yap, istediğimi aldım."

Burada kalışım onun için bir zaferdi çünkü benim canımı yakarak hayatıma son vermek istiyordu. Böylece Kunter'in canını daha çok yakabilirdi. Ve dahası... Onun benimle ilgili çok planı vardı.

Güzel şeylerin tehlikeli olduğunu biliyordum. Amber'i ilk gördüğümde içimde oluşan soğukluğu, dizlerimin arkasındaki boşalmayı hatırlıyordum. O bir kadın değildi, o bir boşluktu. İçine çekiyor, sana gülümsüyor ve sen de yaklaşıyorsun ama hayır, bunu yapmamalısın çünkü ona bir kere kandiğinde seni çoktan o boşluktan içeri yutmuş oluyor.

Amber'in buzdan hareleriyle göz göze gelmek, Kunter'in buzdan hareleriyle göz göze gelmekten çok farklı. Kunter bazen açık deniz ama Amber yalnızca soğuk, buz gibi ve aç bir canavarla karşı karşıya kalmak gibi.

Kunter tehlikeli olabilir ama en azından onun tehlikesi gözle görülebilir. Amber'inki ise kurlsız. O, istediği zaman sever, istediği zaman öldürür ve istediğinde seni kendine dönüştürür.

Şimdi beni kendine dönüştürmeye başladığı o uçsuz bucaksız noktadayız. Giray'ı sevdiği ve Kunter'i her gün öldürdüğü o nokta. Yalnızca istediğinde.

Artık herkesin neden onun etrafında döndüğünü anlamak daha kolay. O bir kara delik, ıık bırakmayan bir boşluk. Kırmızı Bâlgc onun kurduğu bir sofraya ama bu sofrada herkes onun ağzında.

Dişi Kart. Dene'nin Cehennem'indeki gibi. Ne verisen ver, daha fazlasını ister ve sen ne verisen ver, seni tamamen yok edene kadar doyamaz.

Onunla savaşmak istemezdim çünkü onunla savaşmak, ona benzemekten geçerdı ve kendime verebileceğim en büyük ceza, onun gibi olmak olacaktı.

Dişi Kurt'la savaşmak boşunadır, derler. Çünkü o hep kazanır, diğer günahlar bireyseldir ama dişi kurt toplumları bozar. Onun varlığı umutsuzluğu yaratır ve bütün kötülüklerin önüne geçer. Güzel giymiş, zarif konuşan ama içeriden çürümüş bir güçtür o.

Amber, Kötülerin Şehri cehennemindeki Dişi Kurt'tu. Önümdeki en büyük engeldi. İlk engel Kunter'di, yani Pars. Karşıma çıkan, yolumu kesen ilk sınavdı. Onu yenersem kurtulurum sanmışım ama hayır, bu yalnızca bir başlangıçtı. Şimdi daha büyük ve gerçek bir tehlikeyle karşı karşıyaydım ama bu kez buna hazırdım.

Bir adımla Amber'e yaklaştım. Burun burunaydık, birbirimizi tek hamlede öldürebilecek kadar yakın ve nefret dolu.

"Sahip olduğun ne varsa kaybedene kadar durmayacağım. Katlettiğin her Gri için. Bugün şehirden çıkıp gitmiş olmamı dileyeceksin."

"Ne öncüsü ne yancısı ne de halkı olan," derken kıkırdadı. "Neye güveniyorsun, Gri? Ne yeterince iyi ne de yeterince kötüsün. Arada kalmışları kimse sevmez. Karşımda mı durmak istiyorsun? Önce hak et. Senden korkmam için hiçbir neden yok. Her Gri gibi sen de bu hikâyede kurban rolündesin. Kurban edilmene ramak kaldı."

"Kaderimde kurban edilmek varsa yemin ederim seni de yanımda götüreceğim."

"Büyük sözler büyük insanlar tarafından söylenmeli. Kendini bu kadar yüksekte görme, Gri. Ne de olsa..."

Lafını kestim ve onun yerine tamamladım. "Ne de olsa alt tarafı bir Gri'yim, öyle değil mi?" Bu onu güldürdüğünde ben de güldüm. "Alt tarafı bir Gri, seni tek kişilik zirvendeki tekmeyle savurduğunda küçümsememeyi öğreneceksin."

Bütün şehir susmuş, nefesini bile tutmuş, bizi izliyordu. Ne Kunter ne Asil ne Devin ne de bir başkası... Kimsenin bizi bölmeye cesareti yoktu. Bu Amber'le benim aramdaydı. Herkes onun karşısında yenilgiye uğramıştı ama ben skor tablosunu değiştirecektim.

"Aptal, saf bir Gri olmaya devam ettiğin sürece yenilgin benim zaferim bile olmayacak kadar önemsiz olacak, Gri."

Ben sanki onun dünyadaki önemiyebileceği en ufak bir noktaya bile değilmemiş gibi bir tavırla gülcünü devirmek geriye doğru

adımladı ve gitmek için hazırlandı. Yine aynı şekilde halkının ona açtığı yolda, topuk tıkırtılarını bütün şehre dinleterek gidecekti malikânesine.

Bu kez değil.

Bu kez onu sarsmaya yemin etmişim.

Henüz arkasını dönüp biraz ilerlemişti ki, "Sanırım körülük bu şehirde bulaşıcı," diyerek onu durdurdum. Bana dönmedi ama durup lafıma devam etmemi bekledi. "Yoksa senin sırf acınası görünebilmek ve seni sevenlerin canını yakmak için karnındaki masumların canına kıydığını asla öğrenemezdim. Katil olmadığını mı düşünüyordun? Sadece karnındaki masumların can verdiği bir intihar... Senin gibi her ânını planlı yaşayan biri için bu intihar fazla mucizevi."

Giray'ın bana doğru şok içerisinde dönüşü bir an için nefesimi kesti. Ona bunu yapmak istemiyoordum ama Amber'e... Birinin ona gerçekleri söylemesi gerekiyordu. Günlüğü ilk okuduğumda tam da bir Gri gibi iyi tarafından bakmış, üzölmüşüm Amber'e ama şimdi Dişi Kurt'u görüyordum. Amber intihar etmemişti, bebeklerini öldürmüşü.

Amber bir nefesle bana doğru döndüğünde buzdan hareleri çatladı ve göz bebeklerine acı yerleşti. Uzun, ince parmakları titreyerek karnına doğru uzandı. "Sen..." Titreyen sesi ağlamaklıydı. "Sen nasıl..." İlk kez konuşmakta güçlük çekiyor, cümle kurmakta zorlanıyordu. Bakışları odağını kaybetmişti, bana baksa da gördüğü sanki ben değildim. "Bunu nasıl..." Sorar ama daha çok suçlar gibi Giray'a baktı. "Ona bunu sen mi söyledin?" İhanet beklemediği yerden gelmiş gibi büyük bir hayal kırıklığı içerisindeydi. "Bunu bana yaptın mı gerçekten?"

Giray hemen, "Hayır," diyerek savunmaya geçti kendini. "Sana bunu asla yapmam, asla." Bana baktı. "Yekta, bir şey söylemene. Bunu sana benim söylemediğimi, böyle bir şeyi asla yapmayacağımı söylemene."

Giray korkuyordu. Üstelik zaten ona ait olmayan birini kaybetmekten. Bu acı vericiydi çünkü yalnızca bakışlarıyla bile Amber'e ne büyük hisler beslediği çok açıktı fakat Amber ona aynı büyük hislerle bakmamıştı hiçbir zaman. Amber'in hisleri hep daha küçük ve bencilceydi. Kendisinden başka kimse için büyük değildi hisleri. Gör bebeklerinin ancak aynaya baktığında büyüdüğüne inanıyordum.

Yalnızca kendine ilgiliydi Kırmızı Bölge Öncüsü Amber. Dünyadaki diğer bütün insanlar sadece onun için var olmuşlar gibi.

Amber'in dolu gözleri arkamda kalan Kunter'i buldu. "Sen," dedi kalbinden bir parça kopmuş gibi sessiz bir öfkeyle. "Bunu sen yaptın." Amber beni es geçti ve Kunter'e doğru atılıp ona saldırdı. "Sendin!" Kunter'in yakalarına yapışmış onu sarsıyor, yumruklarını acımadan göğsüne indiriyordu. "Bir kez daha yaptın. Bir kez daha kırdın kalbimi."

Kunter, Amber'in tir tir titreyen bedenini düşmemesi için kolundan yakaladı. Ne onun yumruklarına engel oldu ne de ithamlarına karşı herhangi bir savunma yaptı. Her zamanki gibi Amber nefret kustu ve Kunter, kız kardeşine sustu.

Bedenimi onlara doğru çevirirken inanılması güç bir şekilde duygusuzdum, onun acısına karşı hiçbir şey hissetmiyordum.

"Ama sen binlerce kez kırdın onun kalbini."

Bu, Amber'i durduran bir hamle oldu. Kunter'in göğsüne bir kez daha indirmekte olduğu eli havada asılı kaldı ve yavaşça omzunun üzerinden yeniden bana döndü. Şimdi yalnızca kıyafetleri ya da ünvanı değildi kırmızı olan, gözlerinin içi de kıpkırmızı kan çanağı gibiydi..

"Şimdi olduğu gibi bütün günahların için onu kurban ettin." Ona doğru adımlarken başımı iki yana salladım. "Artık yapamazsın." Havada kalan elini tutup onu Kunter'den çektim. "Kunter artık senin günahlarını kalbinde taşımayacak. O değildi." Zayıf bileğini sıktım. "Kimse değildi. Senin gibi şeytanlık ettim yalnızca." Ona burun kıvrıdım. "Sana pişman olacaksın demiştim, Kırmızı."

Amber bileğini benden kurtarıp bir tokadı suratıma geçirmek için hareketlendi. Uzun, ince parmakları havada savruldu ve suratıma inmek için hazırlandı. Onu durdurabilirdim ama Kunter benden önce davrandı. Onun bileğini havada yakaladı ve o tokadı indirmesine engel oldu. Aynı anda Devin tam yanımda belirdi ve elini Amber'le aramıza doğru uzattı.

Cıkcıkladı. "Asla bunu yapmaya cüret etme, öncü."

Amber'in şaşkın bakışları önce Kunter'e sonra Devin'e ve ardından etrafa doğru döndü. Ancak o zaman etrafımızda olanları onunla birlikte görebilmiştim. Mirza, Sinan, Rüzgâr, Kaan, Riyaz, Siyah Bölge halkı ve ne ara geldiklerini fark etmediğim İsimsizler... Kunter ve

Devin dışında arkamda ne çok insan vardı. Giray ortadaydı, tamamen çaresiz görünüyordu ve Asil, Kırmızı Bölge halkıyla birlikte Amber'in tarafındaydı.

Her bölge bir şekilde karşı karşıya kalabilirdi ama Siyah'la Kırmızı'nın bu şekilde karşı karşıya gelmesi demek... Cehennemdeki kıyamet işte tam olarak bundan kopardı.

Hayatta kalmaya çalışırken kurduğum bağlar şimdi bana güvenli bir duvar örüyordu ve ben bunu ancak fark edebiliyordum.

Asil araya girmeye cüret etti ve beni iterek uzaklaştırmaya kalktı. Ona gerçekleri söylememe rağmen yaptı bunu, öncüsünü seçti.

"Uzaklaşın," dedi hiddetle. "Onun karşısında böyle duramazsınız."

Asil, Amber'i koruyup Kırmızı Bölge halkının gücüyle hareket ederken Amber sessiz bir korkuyla bütün bu olanları izliyordu. Bakışları benim tarafımda olanların üzerinde şuursuz bir duruşla dolanıyordu. Öyle büyük bir şaşkınlık içerisindeydi ki yalnızlığıyla ilk kez bu kadar karşı karşıya kaldığı apaçık ortadaydı. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber bütün dostluklarını korku, tehdit ve manipüleyle kurmuştu. Şimdiye kadar kimse onu acımasızlığından vurmamış, belki de cesaret edememişti. Onu hep bir kurtarıcı, bir düzen sağlayıcı olarak görmüşlerdi fakat o yalnızca kendi bölgesinin menfaatlerini düşünürken bencilce hareket eden düpedüz bir körüydü.

Ben de onu bir zamanlar bir kurtarıcı olarak görmüştüm. Doğrusu beni de kandırmış, manipüle etmiş ve gerçekten yardım edeceğine inandırmıştı. Onun yancısı olmayı dilemiştim. Kırmızı Bölge'nin parıltılı dünyasına kapılmış, bunu hayal etmiştim. Düşmanımın Amber değil, Kunter olduğuna nasıl da emindim.

Devin'in tek hamleyle çekip çıkardığı bıçağın sivri ucu Asil'in boğazına dayandığında gerçekten kıyamet kopacak sandım. Asil onun bıçak tutan elini itmeye kalktığında İsimsizler etrafını sardılar ve bıçaklarını hazırladılar. Siyah Bölge halkı çıldırdı, ölüm ısıkları çalmaya başladı. Kırmızı Bölge halkı beklemedikleri bu saygısızlık karşısında fısıldaşmaya başladı. Onlar öldürmeyi bilmezlerdi ve şimdiye kadar da ihtiyaçları olmamıştı.

Kunter'le bakışlarımız aynı anda kesişti. Aynı anda Mirza'nın elini omzumda hissettim. Hayır, kıyamet bugün kopmamalıydı ve hepimiz bunun farkındaydık.

Elimi Devlin'in bileğine uzattım ve bıçak tutan elini geri çekerken onu bakışlarımla uyardım. Hırıltılı bir nefesi öfkeyle bırakırken geri çekildi ve tam yanımdaki yerini aldı.

Amber, Kunter'den elini kurtardığında Kunter omzunun üzerinden halkına ufak bir bakış attı. "Geri çekil," dedi sessiz ama emrivaki bir tonda. "Derhâl."

Siyah Bölge halkı Kunter'i asla ikiletmezdi. Koşar adım geri çekildiler. Aynı zamanda Mirza, meydana doluşan Mavi Bölge halkının merakını dizginleyip onları bölgenin sınırları içerisine gönderdi. Giray'ın herhangi bir şey yapmasına gerek yoktu çünkü öncülerinin sessizliği çoktan Yeşil Bölge halkını geride durmaya itmişti.

Kırmızı Bölge halkına bakmak için döndüğümde Amber'in sessizce, iki eli de karnında, her zamanki gibi tehdit saçmadan, topuklularının üzerinde usulca ilerlediğini gördüm. Kırmızı Bölge halkı ona yine yol açıyor, önünde el pençe oluyordu ama Amber bunu görmüyordu. Yalnızca doğruları söyleyerek ne büyük bir yara açmıştım onda. Şimdi görüyordum enkazımı. Hiç bana yakışmayacak kadar büyük bir enkazdı ama ne yazık, Amber bunu hak ediyordu.

Amber'in sessiz gidişinin ardından Kötülerin Şehri halkından kıyametin ne zaman kopacağına dair iddialar yükselmeye başlamış ve hatta bölgeler arasında yüksek meblağlar karşılığında iddiaya girilmişti bile.

Asil konuşma fırsatı yaratmadan bize sert bakışlar yollayarak öncüsünün peşinden bölgesine ilerledi. Oysa onunla konuşmak, yanlış yolda olduğunu bir kez daha hatırlatmak isterdim. Yılana kandığımı sanıyordu ama hayır, yılana kanan oydu ve birinin onu ne olursa olsun uyandırması gerekiyordu. Kunter'e olan nefreti onu Amber'e karşı kör ediyordu.

Asil'i takip eden Kırmızı Bölge halkını şaşırtıcı olmamakla birlikte Giray takip etti. Sinan onu durdurmaya kalktı fakat Giray kimseyi dinleyecek durumda değil gibiydi. Benim suratıma bile bakmıyordu.

Amber'e yaptıklarım üzmesede bu beni üzmiyordu. Giray'ı kırmak istemezdim ama Amber'i yenmenin yolu maalesef Giray'ı kırmaktan geçiyordu. Asil gibi uyanması gereken bir diğer kişi kesinlikle Giray'dı fakat onu asıl uyandıracağını bilmiyordum. Açık birini uyandırmazdınız. Hem de Giray gibi delicekine açık birini ada.

Onların arkalarından bakarken keskin bakışlarımın nefretle şekil alan ifademi tamamladığını hissettim. Işığı takip ettiğimi sanıyordum ama artık karanlık onlar gibi bana da eşlik ediyordu.

Onlar gibi olmadan onları yenemezsin.

“Hayır, hayır, dokunma!” Arkamda kalan meydanın ortasından gelen çığlıkla karışık sesle oraya doğru döndüm. Bir an için şehre bir Gri’nin düştüğünü, Siyahların birer sırtlan gibi bu yeni aslan yavrusundan birer parça koparmaya çalışacaklarını unutmuştum.

Gri, onu tutup Siyah Bölge’ye çekmeye çalışırken gerçekten birer sırtlan gibi sırtıp vahşileşenlerden kurtulmaya gayret ettiği sırada, sırt üstü yere yığıldığında iniltisi meydanda yankılandı. Hâlâ hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, zangır zangır titriyordu. Siyah, küçük gözleri... Bu gözler aynı Sarah’ın gözlerine benziyordu. Sarah’ın bakışları hep sertti, bayık bakardı ve her şeyi çok biliyormuş gibi görünürdü ama bu yeni Gri’nin gözlerinde yalnızca korku vardı.

Bir Siyah onu bacağından yakaladı ve sürükleyerek Siyah Bölge’ye götürmeye çalıştı. Bu sırada yardım çığlıkları atan Gri’nin bakışları benim bakışlarımla kesişti ve üzerimdeki aynı kendisinde de olan gri üniformayı fark etti.

“Yardım et,” dedi çığlık çığlığa. “Ne olur yardım et!” Henüz acı çekmeye başlamamıştı bile ama acı eşiğine ulaşmış gibi çaresiz görünüyordu. “Senin gibiyim, bana yardım et!”

Senin gibiyim.

Doğru, benim gibiydi. Ben artık yavru bir aslan değildim ama o öyleydi ve eğer biri onun elini tutmazsa sırtlanlara yem olması kaçınılmazdı.

Bana da bir Gri yardım etmişti. Asil, her ne kadar bazen inkar etmek istesem de benim kurtarıcım sayılırdı.

“Gri bir bölge seçmeli,” derken onlara doğru adımladım. “İki gün boyunca ona dokunmak yasak. Unuttunuz mu?”

Bütün Siyahların bakışları aynı anda, keskin ve ölümcül bir şekilde üzerime döndü. Tabii ya, mesele başka bölgelere karşı yancılarını korumaksa canlarını bile verirdi ama mesele onlarla aramızda en büyük düşmanları yalnızca bendim.

Gri’nin bacağını tutan Siyah, “Kuralları senden öğrenecek değiliz, Gri. Sadece biraz eğleniyoruz,” diye kommandosunda onları yarına ulaşıp elini bileğine yerleştirmişti.

Elini itip kızın bacağını kurtarıırken, “İki gün sonra eğlenebilirsen eğlenirsin. Şimdi ondan uzak dur,” dedim sertçe, tam da bir yancı gibi ağırbaşlılıkla.

Bacağı kurtulan kız çarçabuk ayağa kalkıp arkama geçti. Öyle küçüldü ki arkamda, sanki böylece ona kimse dokunamazdı.

Siyah Bölge halkından biri, “Onu kurtaramazsın, yancı,” dedi eğlenir bir tonda ve diğerleri gülerек ona eşlik etti. “Sana yapamadığımız ne varsa ona yapacağız keyifle. Önceden olduğu gibi. İzlemek istersen davetlisin, Ölüm Tiyatroları’nda en önden biletin hazır.”

Ölüm Tiyatroları.

Mirza’yla bakışlarımız kesişti. Başını hafifçe iki yana sallayarak bu konuyu asla irdelememem gerektiğini bana hatırlattı. Kunter buradayken bu konu açılmamalıydı ama lanet olsun, şehirden çıkamamıştım ve damgam hâlâ ensemdeydi. Bu, yeni Gri üzerinden yapılmış bir tehditti. Etrafımızda bir çember oluşturan İsimsizler de bundan haberdardı.

Siyah Bölge halkıyla yeni Gri arasındaki tek engeldim. Onunla ilgili planları çok açıktı. Asil’i ve beni öldürememiş olmanın acısını ondan çıkaracaklardı ve her zamankinden daha acımasız olacaklardı. Korku onları beslerdi ve Gri’nin hıçkırıkları, her damla gözyaşı onları besliyordu.

Keskin bakışlarımın önünü Kunter kesti. Yavaşça, hiç acele etmeden ve korkutucu herhangi bir hamle yapmadan önüme adımladı. Halkıyla aramda sessiz bir engeldi şimdi. Hiçbir çaba sarf etmeden öyle kolay tehlike yayıyor ve onları korkutuyordu ki yalnızca onlara bakması bile ne demek istediğini çok kolay bir şekilde anlatıyordu. Bir öncü olarak yancısının karşısında duranların tam karşısında.

“Öncüne duyduğun saygıyı neden yancına duymuyorsun, Siyah?”

Sesi buz gibiydi. Onunla onca tartışmamızda dahi sesinin bu kadar soğuk bir tonuna rastlamamıştım.

Biri, “Saygı kazanılan bir şeydir, öncüm,” diye korkunun emaresi dolayan bir sesle cevapladı Kunter’i ve nasılsa onları hakız bulamadım. Evet, maalesef ki Kötülerin Şehri’nde gerçek güce erişmek istiyorsam yancı olduğum bölgenin, kasabasının... onların saygısını kazanmak zorundaydım.

"Gri yancım olma şerefine layık oldu. Ona saygı duyduam ve ona yancım olması için seçtim. Bu yalnızca yancına değil, öncüne de hakarettir. Seçimlerime hakarettir."

Halk lal kesildi. Buna verebilecek bir cevap bulmaları zaman aldı. Kunter'e saygısızlık yapmadan bana nasıl saygısızlık yaparlardı?

"Yancınız da size saygısızlık yapıyor," diye arkadan cevap verdi biri. "Bir Gri'yi koruyor. Oysa Siyah, Gri'yle oynar. Yancı olmayan bir Gri, korunmamalı."

Ben bir cevap vermek için hazırlansam da Kunter, "Yancım ne yapıp yapmayacağını sizlere mi soracak?" diye patladı. "Demek böyle uygun görmüş. Pekâlâ, onun uygun gördüğü bir şeyi ben de uygun görüyorum. Gri'yi korumak mı istiyor? O hâlde canınız pahasına koruyacaksınız siz de."

Siyah Bölge halkı öncülerinden böyle bir tepkiyi beklemedikleri için hem öfkeleniler hem de şaşırdılar. Kunter'e karşılık vermek istedikleri çok açıktı ama ilk kim cesaret edecekti? Üstelik İsimsizler iki yanımızda geniş bir açıyla dizilmişlerdi ve bıçaklarını fırlatmaya hazır bir hâldeydiler. Ölümü kim göze alacaktı?

Uzun süren derin sessizliğin ardından bir an kalbimin durduğunu sandım. Nefes almaya cesaret edemedim çünkü kabul etmek istemesem de Siyah Bölge'nin isyanı her şeyi altüst edebilecek güçteydi. Onları Kunter'in karşısına almak istemiyordum, benim de karşımda durmalarını istemiyordum ama fikirlerimiz ve düşüncelerimiz çatıyordu. Ne ben onlar gibi olabilir, düşünebilirdim ne de onlar benim gibi. Bir noktada bir taraf diğer tarafı yok oluşturma sürükleyecekti.

Kunter derin, sesli bir iç çektiğinde geniş omuzları önümde hareket etti. Başını dik tuttu ve demir sertliğinde, kendinden emin bir tavırla, "Herkes inine," diye emretti.

İçlerinden biri cesurca, "Gri'yle oynayamayacak mıyız, emriyle bu mu?" diye meydan okuduğunda diğerleri onu sessiz fısıltılarla onayladı.

Kunter herhangi bir duygu emaresi göstermeden, "Gri henüz bir bölge seçmedi. İnine dön, Siyah. Bir daha tekrar etmeyeceğim!" diye yanıtlarken her bir kelimede sesi beklenmedik bir şekilde yükseldi ve son noktayı koyduğunda sesi meydana yankılandı.

Siyah Bölge halkı bunun üzerine apar topar meydana çıktılar. Öyle hızlıydılar ki göz açıp kapayıncaya kadar sahiden ilerlediler.

saklanmış olmalıydılar. Geride kalan üç kişi hariç. İşte oradaydı, Başcellat. Maskesi gözlerini saklasa da bakışlarının doğrudan beni hedef aldığını biliyordum. Bir an için başını çok hafif arkamda saklanan Gri'ye doğru çevirdi ve hemen ardından çoktan bana doğru dönmüş olan Kunter'e.

Kunter onu korkutuyordu ama bu adam korkularının ötesinde davranıyordu. Görmüştüm ve biliyordum ki daha fazlasına şahit olacaktım.

Başcellat gitmek için harekete geçtiğinde ancak o zaman yanındaki kilerden birini tanıdığımı fark ettim. Yanındaki kadın... O Doğa'ydı. Gözlerinde hiç görmediğim kadar büyük bir öfke ve nefretle o da bana bakıyordu.

Başcellat'ın beşinden gitmesi uzun sürmedi ama ben arkasından bakakaldım. Rain için hâlâ beni suçluyor olmalıydı. Bazen ben de kendimi hâlâ suçlu hissediyordum fakat sonra onlar için elimden geleni yaptığımı hatırlıyor, unutmaya çalışıyordum. Elimde olsaydı onların karşısına hiç çıkmamayı diler, hayatlarını riske atmazdım fakat bu artık mümkün değildi.

Kaşlarım merak içerisinde çatıldı. Başcellat bir Gri düşmanıydı. Gri düşmanları Rain'i öldürmüştü. Doğa'nın onunla ne işi vardı?

Elim şuursuzca enseme doğru gittiğinde Kunter, "Gri Hanım?" dedi sorarcasına. "İyi görünüyorsunuz, eve dönelim."

"Evet," derken hafifçe öksürüp boğazımı temizledim ve omzumun üzerinden arkama, Gri'ye baktım. O benden daha beter bir hâldeydi. Korkudan bembeyaz kesilmişti, birazdan bayılması şaşırtıcı olmazdı. Sımsiyah gözleri, uzun kirpikleri, beyaz tenindeki çilleriyle o bir oyuncak bebek gibiydi. "Onu ne yapacağız?"

Devin, "Koruyacağız," dedi kendinden emin bir şekilde. Riyaz, Rüzgâr ve Kaan onun yanındaki yerlerini çoktan almışlardı. "O bir Gri, korunmaya değer." Göz ucuyla yeni Gri'ye baktı. "Madem burada kalmak mecburiyetindeyiz o hâlde işe yarar bir şeyler yapalım."

"Sen mecbur değilsin," diye hatırlatmada bulunduğumda bununla hiç ilgilenmedi, cevap vermeye tenezzül dahi etmedi ama kabul etmeliydi, ben çıkamasam dahi o bu şehirden çıkabilirdi.

Gitmek isterken, bunun için bu kadar hevesliyken benim için burada kalmamalıydı. Sevdğine dönmeli, normal bir hayat yaşamamı kilitini artık açmalıydı. Ben onu durduruyordum. Onu

durdurabileceğim kadar bana değer verdiğinin farkında değildim. Değer verdiğini biliyordum, hissediyordum ama hayatı uğruna bir karar alacak kadar olduğunu düşünmemiştim.

Devin Koral sandığımdan daha vefakârdı. Kendine gelecek zarar göze alacak kadar yanımda, yanışımda bile sessizce arkamda duracak kadar sadık. Onun altın hareli gözlerinde, *Sen iste yeter*, diyen o tehlikeli karanlığı görüyordum. Ona her ne kadar minnet duysam da bundan onun için korkuyordum. Çünkü böyle bir bağlılık, insanı karanlık bir bataklığa sürükleyecek kadar güçlüydü. Her ne kadar kişi karanlığın ta kendisi olsa bile.

Mirza meydandaki direğe yaslanmış, ağırlığını tek bacağının üzerine vermiş ve kollarını göğsünde kavuşturmuşken, "Sahiden korunmaya değer mi?" diye sorduğunda bütün bakışlar onun üzerine dönmüştü. Halkını çoktan göndermişti. Giray gidince Yeşil Bölge halkı da her zamanki gibi öncülerinin arkasından dağılmıştı. Meydanda yalnızca Sinan, Mirza, Devinler, yeni Gri, ben ve Kunter kalmıştık.

Devin'in altın hareleri Mirza'yı hedef aldı. "O bir Gri, elbette korunmaya değer. Sistemin bir hatası, buraya ait değil. Senin gibilerle yaşamayı hak etmiyor."

Devin'in her zamanki sivri dili Mirza'yı kolayca sinirlendirdi. "Elinde yüzlerce insanın kanı olan bir cani de benimle böyle konuşmayı hak etmiyor."

Devin, "Yüzlerce canının kanı," diye hatırlatmada bulundu. "Senin gibilerin yani."

Mirza'nın dudakları öfkeyle düz bir çizgi hâlini aldı. Omzunu direktten ayırırken yavaşça doğruldu. Genelde korkutucuydu ama son zamanlarda onun tatlı yanını da gördüğüm için ona eskisi kadar sert bakmakta güçlük çekiyordum. Fakat ne yazık ki Mirza herkese karşı aynı tavrı sergilemekte güçlük çeken biriydi. Yumuşak karnını kolay kolay göstermiyordu çünkü karnına bir yumruk yemekten korkuyordu.

"Masum birini öldürdüğün hissinle yaşayabilir misin sen?" diye sorarken Devin'e doğru adımladı Mirza. "Ya öldürdüyün?" Gözlerini şüphyle kıstı. "Bu ihtimal yüzde kaç?"

Devin sertçe, "Sıfır," diye yanıtladığında Mirza ona burun kıvrıldı. "Bence %99 ihtimal masum birinin, belki de senin bakış açınla yeterince kötü ya da zaf kötü olmayan birinin canını alması. Belki de

bizim dilimizde ne iyi ne de kötü olan bir Gri'nin. Bununla nasıl yaşayacaksın?"

Mirza, Devin'den yalnızca iki adım kadar uzakta durduğunda duruşu oldukça dik ve öz güven doluydu. Üstelik Devin'in hemen arkasında birer silah gibi dikilen üç adam varken. Onlara yan gözle bakma zahmetinde bulunmayacak kadar cesur bir adamdı Mirza. Aklından neler geçiyordu kim bilir? İnsan sevmediği aşikârdı, anlaştığı insan sayısı gariptir ki Kunter'den daha azdı. Herkesi terslediğine şahit olmuşum. Kunter'in zaafı vardı fakat Mirza'nın herhangi bir zaafı yoktu. Bu da onu Kunter'den daha tehlikeli kılıyordu. Onu nereden vuracaklardı? Halkından? Hayır, bu da onun için yeterince güçlü bir neden değil.

"Senin canını almadan önce yeterince kötü olduğundan emin olmamı mı istiyorsun?" diye sorarak Mirza'yı alaya aldı Devin. "Söz veriyorum, öncü, emin olacağım. Şimdiye kadar yaptığım gibi." Uzun ince parmaklarını bal rengi saçlarına uzattı ve önüne düşen birkaç tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. Acele etmeden, oldukça umursamaz bir tavırla. "O zamana dek rahatça uyu. O gün geldiğinde sen farkına bile varmadan kanun kurumuş olacak."

Mirza gülümsedi ama bu yalnızca bir tehditti. "Bir öncüyü ölümle tehdit ettin. Cezası..."

Devin onun lafını kesti. "İdam?" Burun kıvırdı. "Cesaretin varsa idam emrini ver. Cellatlarının canını gözünün önünde alırım."

"Kendini tanrıça mı sanıyorsun?" diye aniden yükselen bir hiddetle sordu Mirza. "Buradaki herkes ölümü hak ediyor ama sen hak etmiyor musun? Öncü Amber'den ne farkın olduğunu söyle."

Bu, Devin'in dudaklarının arasından öfkeli bir hırıltı kopmasına neden oldu. Amber'le kıyaslanmak, bunun yakınından bile geçilmesi onun için bir cinayet işlemeye değirdi.

"Ben doğru taraftayım."

"Öyle görünüyor," derken kaşlarını alayla kaldırdı Mirza ve hafifçe sırttı. Göz ucuyla bana bakıp, "Şimdilik," dedi. "Peki ya Kötülerin Şehri tatlı Gri'ni de kendi karanlığında boğduğunda ne yapacaksın? Yeterince karanlığa bulandığında onu da öldürebilir misin?"

Kunter hiddetle öne doğru adımladı. "Ne saçmaladığını sen?" Mirza'yı boğazlayacak gibi göründü. "Böyle bir ihtimal yok. Var olmaz. Kimse, hiçbir kopukta, hiçbir düşüncüyle yanına elini sürmez."

Kunter'le Devin'in arkaya doğru dönen bakışları kesişti. "Asla cüster etme."

Kunter'le Devin karşı karşıya geldi. "Senin yancın, benim dostum. Onun için buradayım. Böyle bir ihtimal yok, öncü. Herkesin canını alırım, senin de ama onunkine dokunmam. Çünkü o asla karanlığa yenilmez. Kanabilir ama körü körüne inanmaz."

Sinan merakla, "Ya inanırsa?" diye sordu. "Ya seçerse?" Omuzlarını silkerken bu ihtimalin gerçekten var olabileceğinden emin göründü. "Kötülerin Şehri'nde hayatta kalmak için herkesin bir tutam karanlığa ihtiyacı var. Mecbur kalacaktır. Aynı Asil gibi."

Kunter'le Devin aynı anda, "Onun karanlığı benim," dediklerinde meydandaki herkes şaşkınlıktan lal kesildi. İkisi de birbirine *sen kim oluyorsun* der gibi bakıyordu şimdi.

Mirza keyifli bir sesle, "Evet, Gri, onlar senin karanlığın çünkü sen de onların aydınlık yanısın," dedi. "Fedakârlık gibi görünüyor ama değil, yalnızca kendi bencil ruhlarına seninle merhem sürüyorlar, o kadar."

Bir nefes almadan önce göz ucuyla benden bir şey yapmamı bekleyen arkamdaki savunmasız Gri'ye baktım ve önümdeki manzara ya döndüm. Buradaki en gerçekçi ruh olmaktan asla çekinmeyen Mirza'nın dudaklarındaki hafif tebessüm bana ne çok şey anlatıyordu şimdi. Sinan'ın Kunter ve Devin'e olan sert, anlayamadığım bakışları sorgulanmaya açıktı. Rüzgâr, Kaan ve Riyaz her zaman olduğu gibi Devin'in konuştuğu yerde sessiz birer dinleyici ve silah olsalar da Mirza'nın bu söylediğinden sonra birbirlerine bakmış, bu ihtimali düşündüklerini apaçık ortaya sermişlerdi. Kunter'le Devin ise *bunu biliyoruz* der gibydiler çünkü ikisi de beklenenin aksine Mirza'ya saldırmamış, birbirlerine aynı şekilde bakmayı sürdürmüşlerdi.

Bir nefesi bırakırken, "Yeter," dedim hepsine itihafen. "Sizin benim olmayan karanlık yanımla sahiplenmenizden daha önemli meselelerimiz var." Kenara çekilip Gri'yi ortaya çıkardım. "Bir Siyah'ın seni öldürmesine asla göz yummayacağım. Şimdi karanlıktan bahsetmek yerine o her şeyi çalışan koca akıllarınızı buna yormasın ve fikir üsün. Yancı olmayan bir Gri'yi bu sırada nasıl hayatta tutarız?" Hemen ardından ekledim: "Öncü ve yancıyı hedef göstermeden. Halkın bu durumu benden bilmesini. Bunu hatırla." "

Sinan, "Yeşil'de güvende olur," dediğinde hiç düşünmeden, "Yeşil Bölge'de kaldığım ilk gece saldırıya uğradım. Hiçbir bölge halkı sizden korkmuyor, yalnızca öncülerini sayesinde size saygı duyuyorlar. Bu yüzden olmaz," diye yanıtladım onu.

"Ama seni kurtarmıştım," diye homurdanarak iç çekti Sinan.

Mirza şüpheli adımlarla yeni Gri'ye doğru adımlarken düşünceli görünüyordu. Aklından geçeni tahmin edemiyordum. Bu ara beni fazlasıyla ikilemde bırakarak kafamı karıştırmıştı.

Kunter, Devin'e ters bir şekilde göz devirerek yeniden yanıma geldi. "Gri, bir bölge seçmeli," dedi net bir şekilde. "Siyah'a ait değil. Bu da onu bizim problemimiz olmaktan çıkarıyor."

Kaşlarım çatılırken, "Ama o bir Gri, her bölgeye ait biri," diye sert çıktım. "Bir bölge seçse bile bir yere ait olamayacak kadar her bölgeye ait. Sorun da bu zaten. Yeterince ait olamamak."

"Bir Gri'nin canından çok önemsedığım bir şey var."

"Neymiş?" diye sert bir sesle sorduğumda, "Benim Gri'm," dedi sadece benim duyabileceğim bir şekilde. "Sen." Bir nefesi öfkeyle bıraktı. "Az önce bu meydanda yaşananlar hafife alınacak şeyler değildi, Gri Hanım. Önceliğimiz senin güvenliğin."

"Amber'e istediğini veremem. Halkın bana ne yapmak istediğini görmemi istiyor. Başaramayacak."

İnanmadığını belli edercesine gözlerini kıstı. "Yani bunun onun bir Gri olmasıyla ve kendi yaşadıklarıyla bağdaştırıp korumak istemenle hiçbir ilgisi yok, öyle mi? Şimdi bu adaya on tane daha Gri bu şekilde düşse yine de aynı şekilde korumak istemezsin, öyle mi? Gri-Gri dayanışması. Senin gibi olan birilerine ihtiyaç duyduğunu, senin gibi olanı korumak istediğini sanıyorsun ama hayır, senin kimseye ihtiyacın yok. Her koyun kendi bacağından asılır."

"Sen de beni korudun, unuttun mu? Neden bana da *her koyun kendi bacağından asılır*, demedin ve yancın yapıp korumak için o kadar çaba sarf ettin?"

Başını hafifçe eğerken, "Bu kadar büyüleyici olman benim suçum değil. Etkilemeseydin beni, hoşuma gidip aklımı karıştırmazydın," diye yanıtladı.

"Senden sadece nefret ettim, sana öfke saçıp kaçtım."

Dudaklarına çapkın bir gülümseme yayıldı. "Ve bu gördüğüm en çekici şeydi. Bazen o günler hiç bitmeseydi diyorum. O küçük, kırgın

suratın..." Uzanıp çenemi parmaklarının arasına aldı. "...dünyanın en çekici şeyi."

Eline sertçe vurup onu iterken hafifçe öksürüp boğazımı temizledim. Bir sıcaklığın yanaklarıma doğru yükseldiğini hissettiğimde geriye doğru adımlayıp birkaç nefesi art arda aldım.

Devin yanıma gelip, "Yekta?" dedi dümdüz bir sesle ve göz ucuyla hâlâ sırttan Kunter'e baktı. "Neyin var?"

"Öncü Kunter'in arsızlığı tuttu yine." Sesli bir iç çekip terleyen avuç içlerimi gri formama sürttüm. "Her zamanki gibi rahatsız edici birtakım şeyler."

Kunter'in yanından geçip yeni Gri'nin yanına adımlarken Kunter'in bir kahkaha atmadığının kaldığını gördüm. Sahiden arsızdı! Eve gidince onu odada kıştırıp her yerini çimdikleyecektim. O gri saçlarını tel tel çekip sabaha kadar çığlık attıracaktım.

Yeni Gri'nin yanına giderken onun epey yakınında durup sanki bir sanat eserini izler gibi onu izleyen Mirza'yı gördüm. Dudaklarında çok ufak bir gülümseme dolanıyordu. Bakışları ise öyle ilgiliydi ki onu daha önce hiç bu kadar ilgili görmediğime emindim.

Ben Kötülerin Şehri'ne düştüğümde bana dünyanın en değersiz şeyiymişim gibi davranmıştı.

Yanlarına geldiğimi fark edince hızlıca doğrulurken bana döndü. "Bir fikrim var." Kaşlarını kaldırırken gözlerini büyüttü. "Aklından geçtiğine eminim ve evet, olur."

"Aklımdan hiçbir şey geçtiği yok..."

"Olur," diye diretti yeniden. "Sırf sen istediğin için, sen Kunter'in yancısı olduğun için. Onu bırakıp bana gelebilirsin elbette ama bu, onun beni öldürmesiyle sonuçlanabilir. Bunun yerine..."

Kunter, "Şakasını bile yapma," diye sertçe araya girdiğinde sözü kesilen Mirza ona bakıp kusakmış gibi göründükten sonra yeniden bana döndü. "Yalnızca ringe çıkmalı." Yeni Gri'ye döndü. "Ringde kazanmalı. Kurallar kurallar! Ring kuralını Mavi Bölge'de öncü dahi çiğneyemez."

Onun daha önce hiçbir şeye bu kadar hevesli olduğunu görmemişim.

Yeni Gri korku dolu gözlerle bana doğru döndü. "Ben... Anlayamıyorum." Bana yaklaşıp Mirza'dan uzaklaşmak ister gibi hafifçe

hareket etti. “Ne ringi, ne kuralı? Bu adam...” Göz ucuyla Mirza’ya baktı. “Delirmiş gibi görünüyor.”

Onun omzuna elimi yerleştirirken sııttım. “Genelde böyle değildir. Heyecanlandı biraz.”

“Niçin?”

Kunter keyif dolu bir sesle, “İtiraf edemese de bir Gri’nin hayaliyle yanıp tutuşuyordu çünkü,” diye alay ettiğinde Mirza onu öldürecekmiş gibi göründü.

Yeni Gri, “Gri?” dedi sorarcasına. “Benden ne istiyorlar? Benden...” Etrafına bakındı. “...ne istiyorsunuz?”

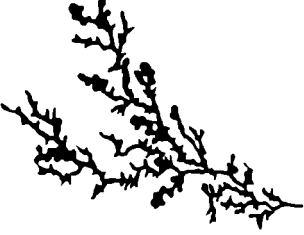
“Hayatta kalmanı,” diye yanıtladığımda Mirza öne çıkıp ona elini uzatarak, “Yancım olarak,” diye ekledi. “Hayatta kalmanın tek yolu bu. Kabul, hem de zevkle. Bunun için yalvarmana, peşimde koşmana ve vaatlerde bulunmana gerek yok. Kabul!”

Ben tam olarak bu şekilde olmasa da yancısı olmak için ona bunu yapmıştım. Beni başta istememişti ama yeni Gri için fazla hevesliydi. Çok fazla.

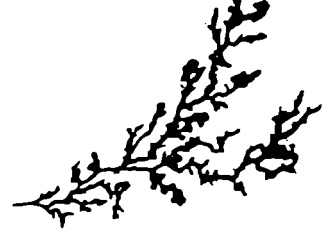
Bu güzel bir çözümdü fakat Gri’nin o acımasız ringde hayatta kalması bir mucize gibi görünüyordu. O ringde yancılık için can veriyordu insanlar. Tehlikeliydi ama başka çözüm yolu yoktu. Ancak bir yancı olursa onu Siyah Bölge halkından korur, Amber’in planlarını başına yıkabilirdik.

Benzer bir senaryoda Mirza ve Kunter benim için ringe çıkmıştı ve bu, meydan dayağı yememle sonuçlanmıştı. Mavi Bölge ringleri ölümcüldü ama iyi tarafından bakmak gerekiyordu. O ringe çıkmazsa zaten ölecekti. En azından şimdi bir şansı vardı.

Kırmızı Bölge, adaya gelen gıda paketlerine el koyup bölgeleri açlıkla sınayarak kontrol eder. Halka lüks tüketim ve rahatlık sunarak diğer bölgelere üstünlük sağlar. Açlıkla baş edemeyen Kötülerin Şehri halkında saldırganlık ve ölüm artar.

BÖLÜM 20

Sadece birkaç saat içinde Kötülerin Şehri'nde gıda kesintisi haberi yayıldı. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber diğer bölgelerin gıda paketlerine el koymuş, benim yüzümden halkı şimdiden açlıkla cezalandırmaya başlamıştı bile. Üstelik bu henüz başlangıçtı. Onun yapacaklarının bir sınırı yoktu.

Gri üniformamı üstümden çıkarıp hızlıca top hâline getirdim ve duvara doğru tekmeledim. Sesli bir nefesi öfkeyle bırakırken ellerimi belime yerleştirdim. Sadece sıradan bir Gri olmanın bedeli ne kadar da büyüktü böyle.

Neden? Sürekli kendime bu soruyu soruyordum. *Neden?* Bunun daha kolay bir yolu olmalıydı. Bütün bunların çok kolay bir çözümü... Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'i ve Siyah Bölge halkını ortadan kaldırmak gibi...

Bir nefesle karışık ufak bir çığlık dudaklarımdan arasından fırlı etti. Öyle öfkeliydim ki içimde bir volkan patlamış gibi içim sinirden yanıyordu. Ne yapacağımı düşünmekten düşünme yetimi kaybetmiştim sanki.

Siyah bir pantolon, siyah bir tişört ve Kunter'in bende *oversize* duran deri ceketlerinden birini alıp yatağa bıraktım.

Bunu planlamamıştım! Burada olmayı, kalmayı, bütün bunlarla uğraşmayı... Evime döneceğime ve sadece biraz sakin kalabileceğime çok inanmıştım. Hayati tehlikem olmadan, suçlu hissetmeden, sadece anılarla güzel birkaç gün...

Elbette Kunter'i özleyecektim ve belki de *keşke dönmeyişim* diyecektim ama şimdi bunun neredeyse imkânsızlaşması beni çok ültlendiriyordu. Bunun benim tercihim olması gerekiyordu.

"Siyah Bölge'de, bizimle güvende olursun?" Kunter bunu söyleyerek odadan içeri daldığında pantolonumu giymiş, tişörtümü kafamdan geçirmek üzereydim. "Bu ne..." Tişörtü kafamdan geçirip ona baktığımda dudaklarının mühürlenmiş olduğunu gördüm. Mavi gözleri fal taşı gibi açılmış, garip bir şekilde bana bakıyordu. "Bu bir dikkat dağıtma taktiği mi, Gri Hanım?" Bana doğru adımlarken, "Öyleyse epey başarılı bir taktik, aklımı yine başımdan aldın," diye ekledi.

Tişörtü giyip ceketini bana hızla yaklaşan Kunter'e doğru fırlattım. "Hayır." Ceket göğsüne çarpıp kaldırdığı eline doğru düştü. "Şu an dikkatinin dağılmamasına daha çok ihtiyacım var."

Burun kıvrıp somurtarak yanıma geldi. "Ama..." Ceketini omuzlarıma doğru bıraktıktan sonra ellerini belime sardı. "Ben yalnızca seni istiyorum. Yalnızca seni düşünmek, seni görmek, seninle ilgilenmek, seni izlemek..." Çocuk gibi somurttu. "Şu an bu evde yalnızca ikimiz olmalıydık."

"Kısa bir süreliğine," derken ellerimi boynuna doğru uzattım. "Gri, Mirza'nın yancısı olduğunda onu bir daha görmeyeceksin bile."

Dudaklarında yalancı bir gülümseme dolandı. "Bunun bu kadar basit bir şey olduğunu düşünmen ne tatlı." Uzanıp dudaklarıma minik bir öpücük bıraktı. "Bu Gri'nin güvende olmasını bu kadar çok istiyorsan tamam, deneyeceğiz. Ama sen buna dâhil olmayacaksın. Mirza bir öncü, bunu halledebilir. Gri onun yancısı olduğunda da onu korumak Mirza'nın kendi görevi olacak. O zamana kadar tamam, kısa süreliğine Gri'yi misafir edeceğiz fakat bilmelisin ki an itibarıyla Gri, Siyah'ı seçmiş oldu. Artık gerçekten yancı olmaktan başka şans yok."

"Ne kıyıda ne de başka bir bölgede yanımızda olduğu kadar güvende olurdu, biliyorsun. Mirza kendi söyledi, halkı bir Gri'nin ringe çıkacağını öğrendiğinde onu daha ringe çıkmadan öldürebilirdi."

"Doğru," derken şakağımdan öptü. "Ama bu, Gri'nin burada tamamen güvende olduğu anlamına gelmiyor. Ve sana yemin ederim, ne dersen de, senin canını tehlikeye attığı durumda onu gözünün yaşına bakmadan halkın önüne atarım."

"Kunter!"

"Yektra!" dedi aynı sitemle. İkimizin de kolları çatılmıştı ve ben ondan uzaklaşmıştım. "Senin canını tehlikeye atmayacağım. Bırak herhangi bir Gri'yi, herhangi bir insan için yapmayacağım bunu."

"O bir insan!"

"Her insanın canını kurtarsaydım çoktan ölmüştüm. Hayır," Başını iki yana salladıktan sonra lafını tamamladı. "Ölmüştük."

"İyi bir şeyler uğruna ölmek..."

Lafını tamamlamama izin vermedi. "Bırak iyi ya da kötü bir şeyler senin uğruna ölsünler çünkü ben öyle yapacağım. Senin uğruna iyi ya da kötü, her şeyin yok olmasına göz yumacağım. Çünkü burada. Kötülerin Şehri'nde başka şansımız yok."

"Yaratırız," dedim dişlerimin arasından.

"Yaratılsaydı yaratırdım. İnan bana, olmuyor."

Bir nefesi bırakırken daha fazla konuşmak istemiyor gibi göründü. Ona bir şey daha söyleme fırsatını tanımadan arkasını döndü ve gitti. Nereye gitti, bilmiyorum ama gitti işte.

Ceketi hızlıca giyip arkasından aşağıya indim ama onu bulamadım. Salonu kontrol ettiğimdeyse orada Kunter'i değil, Gri'yi ve Devinleri buldum. Onları bıraktığımdan farklı görünmüyorlardı. Devin hâlâ pencereden dışarıya, evin etrafını çevreleyen İsimsizlere şüpheyle bakıyordu. Riyaz, Kunter'in alkollerine sulanmıştı. Rüzgâr köşede uyukluyordu ve Kaan... Kaan omzunu duvara yaslamış, koltukta oturan Gri'yi izliyordu. Merak ve ilgiyle. Gri ona değil, yere bakmasına rağmen.

Kaan'ın yanında durdum. "Onu göz hapsine almak iyi fikir, evet."

Kaan geldiğimi ancak ben onunla konuşunca fark etti. Gözlerini Gri'den çekip hızlıca toparlandı ve hafif bir öksürükle de sesini temizledi. "Sadece iyi olup olmadığından emin olmaya çalışıyordum."

"Tabii ya," diye homurdanarak Gri'ye doğru adımladım. Ona Gri demek istemiyordum aslında çünkü bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu çok yakından biliyordum ama adını bilmiyordum. Ne gerçek ne de sahte adını. Ona nasıl davranmam gerektiğinden de emin değildim. Sadece korkutmamaya çalışacaktım.

"Kendine bir takma ad bulman gerekiyor," diyerek koltukta yanına oturdum. Geldiğimi fark edince hızlıca toparlanıp sıyah, kısa saçlarını kulaklarının arkasına fıktı. "Burada kimse gerçek adını kullanmıyor."

"Senin adın Yekra değil mi yani?"

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyordu. Ne büyük bir rahatlık yapmıştı. Adını dilden dile herkes yaymıştı. Ve sadece bu bir

Gri ya da sandıkları gibi Devrim değilim, demek için. Anlık öfkemin, hüznümün kurbanı olarak.

"Aslında öyle. Benimki bir tür aptallıktı ama sen bunu yapmak zorunda değilsin. Kendine bir ad seç ve burada olduğun sürece de onu kullanmaya özen göster. Uzunca bir süre sana *Gri* diye hitap edeceklerdir ama sen yine de seç."

"Neden Gri?" Sesi ağlamadığında tok ve güçlüydü.

"Kötülerin Şehri'nde biz Grilerin ne bir bölgesi ne bir halkı ne de öncüsü ve yancısı vardır. Çünkü bizler yeni anladığımız üzere sistemin bir hatasıyız. Masum olabiliriz ama olmayabiliriz de. Ben bir masumum, aslında bir cinayet işlemedim ama bunu itiraf edecek gücüm yoktu. Kötülerin Şehri cehennemine bir Gri olarak düşünce korkup itiraf edeceğimi düşündüler. Böylece ait olduğum bölge kesinleşecekti. Fakat düşledikleri gibi olmadı. Ben uzunca bir süre, yaşadığım şok ve gördüğüm işkenceler yüzünden gerçeği hatırlayamadım. Hatırladığımda ise çok geçti, artık buradaydım ve bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştım. Fakat bu benden başka yalnızca bir Gri'nin başarabildiği bir şeydi şimdiye kadar. Yani anlayacağın Griler ne Kötülerin Şehri'ne ne de karşı kıyıya ait olanlardır. Biz sistemin birer hatasıyız ve iki taraf da bizi yok etmek istiyor."

"Beni..." derken sesi titredi. "...beni yok edecekler." Omuzlarını sıktı ve sanki bir an sonra canı pahasına koşması gerekecekmiş gibi tetikte göründü. "Burası Siyahların yani katillerin öncüsünün evi öyle değil mi? Bunu duymuştum, onun ne kadar tehlikeli olduğunu. Sosyal medyada onunla ilgili dönen haberleri okumuştum. Dışarıda ona hayran olan kızlar var."

"Ne?" Kaşlarını çatılırken gözlerini hızlıca birkaç kez kırpmam gerekti. "Ne demek dışarıda ona hayran olan kızlar var? Ona nasıl hayran olabilirler, anlayamıyorum."

"Bilmiyor musun?" diyerek bakışlarını dışarıdan çekti Devin. "Bir gazeteci adayla ilgili iki yıl önce bir belgesel hazırladı. Öncülerin sabıka fotoğraflarını bu belgeselde yayımlamıştı. Onlarla ilgili, özellikle Amber ve Kunter'le ilgili bir hikâye bile yazdılar. Hikâyede Kunter'in kız kardeşi Amber'i korumak için katil olduğu yazılmıştı. Genç kızlar buna tav oldu ama hikâye hiç doğrulanmadı. Bunu nasıl duyuramazın?"

"İki yıl önce," derken sesli bir iç çektim. "Yastaydım. Sosyal medyayı kullanmayı bırakmıştım."

"Doğru," derken parmak şıklattı Devin ve anlatmaya devam etti: "O siyah beyaz fotoğraflar sosyal medyada epey döndü. Genç kızların hayranlığı delilik seviyesine ulaşmıştı. Sonra Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in Kötülerin Şehri'ndeki karanlık namına ilişkin yazılar yayımlandı. Bir hikâye gibiydi ama herkesi korkutmaya yetti. Onu süper kötü gibi gösterdiler. Aslında pek de yalan yanlış bilgi yaymadılar ama abarttıkları kesin."

"Yine de hâlâ dışarıda çok hayranı var."

Şimdiye kadar uyuklayan Rüzgâr, Kunter'den bahsettiğimizi duyunca birdenbire uyanmıştı. "Bu kadar yakışıklı ve karizmatik bir adamın yerine benim mi hayranım olsaydı? Ona yalnızca genç kızların âşık olduğunu sanmakla hata ediyorsunuz, hanımlar."

Gri, "Ama o bir katil," dedi çekingen bir tavırla. "Buradaki bütün katillerden daha beter. Sözünü dinlemeyen mahkûmların kanını içtiğini duydum."

Bir an için kimse sesini çıkarmadı ya da tepki vermedi ama sonra göz göze geldik ve o andan sonra hiçbirimiz kahkahalarımızı tutamadık. Rüzgâr kendini yere atacak kadar çok gülmüştü. Riyaz içtiği bir yudum şarabı püskürtmüş ve halıda kırmızı lekeler bırakmıştı. Devin gülerken karnını tutuyordu. Ve Kaan ilk kez gülerken estetik kaygı güdüyordu! Gözümden kaçtığını sanıyorsa pekâlâ yanılıyordu.

Gri, utangaç bir tavırla ensesini kaşırken, "Yapabilir gibi gelmişti," dedi çekine çekine. "Sosyal medyada bunun hakkında dönenler o kadar inandırıcıydı ki yalan olabileceğini düşünmedim."

"Sosyal medya başlı başına yanılgıdır," derken kollarını iki yana açtı Devin. "Biri çıkıp benim feminist değil, antifeminist olduğumu söyleyebilir ve koyun gibi bir sürü ona inanıp peşinden gider. Sonra bu onların ve hiçbir şey bilmeyen diğer milyonlarca insanın benim hakkımdaki gerçeği hâline gelir. Oysa gerçeği yalnızca ben biliyorumdur ama kimseyi buna inandıramam. Çünkü sosyal medyada gerçeğin değil, ilgi çeken neyse onun peşinden gidilir."

Riyaz ağzının etrafındaki şarabı silerken, "Ama sen ne feminist ne de antifeministindir, yalnızca kadınların daha üstün olduğunu düşünüyor ve bunu her alanda belli ediyorsundur," dedi ve hemen ardından hızlıca ekledi: "Öldürürken bile."

Devin, Riyaz'a ters bir bakış fırlattı. "Çünkü şimdiye kadar kadınlara hakları o kadar tanınmadı, o kadar ezildiler ki kendi içimde bir eşitlik sağlama ihtiyacı duyuyorum. Ezilen kadınlar kadar erkek ezmek benim için sorun değil, aksine eşitliğin gerçek tanımı."

Kaan gülerek, "Senin gibi binlercesi dünyanın sonunu getirirdi," diye mırıldandığında Devin sesli ama öfkeli bir iç çektikten sonra, "Bir kadının insan olan bir erkekle değil de hayvan ve yırtıcı olan bir ayıyla ormanda kalmayı seçmesi ne kadar normalse bu da o kadar normal," diye patladı.

Kaan, Rüzgâr ve Riyaz aynı anda ellerini havaya kaldırdılar ve Devin'e teslim olur gibi davrandılar. Kaan sanki üçünün de sözcüsüyümüş gibi hızlıca, "Haklısın, öldürme bizi, biz senin tarafındayız ve ormandaki o yırtıcı ayıyız," dediğinde Devin koltuktan kaptığı yastığı onun suratına indirerek tepki verdi.

"Her neyse," derken iç çekti Devin ve birkaç adımda koltuğa yaklaşarak Gri'nin diğer tarafına oturdu. "Kunter'in buradaki en kötü olduğu doğru ama kan içtiğine dair hikâyeler uydurma. Ever, burada hayatta kalmak için bazen kan içmen bile gerekebilir ama korkma, sana yardım edeceğiz."

Gri, Devin'i baştan aşağı iyice inceledikten sonra, "Siz kimsiniz?" diye sordu. Devin'in siyah bilekliğine uzun uzun baktı. "Sanırım birer katil. Aslında Kunter'den pek bir farkınız yok."

Devin bir an için öylece durup gözlerini kırıştırmakla yetindi. Karşısında bir Gri değil de Siyah olsaydı bunun üzerine onu birkaç hamlede kesip öldürmüştü.

"Küçük tatlı kız," derken öyle tehlikeli bir şekilde güldü ki sertçe yutkunma gereği hissettim. "Biz burada Kunter gibi kötülerini öldürmek ve senin gibileri korumak için varız. Bizi bir daha onlardan herhangi biriyle benzetme, olur mu?"

"Tabii," derken bana doğru hafifçe kayarak Devin'den uzaklaştı Gri. Dönüp bana baktı. "Adım Zeliha olsa olur mu? Göbek adım, kimliğimde yazmıyor."

"Elbette." Başımla onayladım onu. "Zeliha."

Zeliha burada en çok bana güvendiği apaçık belli olan bakışlarını hafifçe büyürürken, "Şimdi bir Gri olsam da hayatta kalmak için Mavi Bölge'nin yancısı mı olmak zorundayım?" diye kafasındakini netleştirmek ister gibi sorduğunda, "Ever," diye yanıtladım onu. "Ben

de Siyah Bölge'nin yancısı olarak hayatta kaldım ve Kırmızı Bölge'de ki Asil de Kırmızı Bölge'nin yancısı olarak."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken başını salladı. "Keşke bir Gri Bölge olsaydı. Hayatta kalmak için başka bölgelerin yancısı olmak zorunda kalmazdık."

"Öyle değil mi?" derken başını hafifçe eğerek imayla bana baktı Devin. "Gri Bölge. Gri Bölge öncüsü, yancısı ve halkı."

"Sadece üç Gri'yiz," diye hatırlatmada bulunduğumda Devin koltuktan kalkarken, "Bir zamanlar bir avuç Türk bütün dünyaya meydan okumuş," dedi hiç beklemediğim bir yerden. "Neden bir avuç Gri bütün Kötülerin Şehri'ne meydan okuyamamış ki?"

Bu, nedense içimin garip bir heyecan ve umutla dolup taşmasına neden oldu.

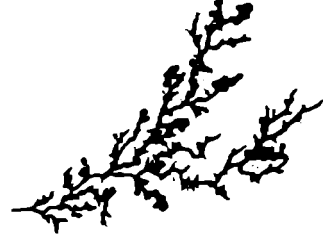
Gri Bölge.

Kötülerin Şehri'nde umudun diğer adı gibi.

Siyah, Gri'yi dűşman değil de dost gören ilk bölgeydi ancak Gri Aril'in ihanetiyle bu baę bozuldu. O günden sonra Griler, Siyahlar için sadakatsizliğin ve zayıflığın sembolü oldu. Dostluk yerini ebedi dűşmanlıęa bıraktı. Artık bir Siyah, bir Gri'ye güvenirse kendi sonunu imzalamış sayılırdı.

BÖLÜM 21

Catı katındaki odanın kapısını açıp ittiğimde sonunda Kunter'i buldum. Buradaydı, yastıkların üzerinde uzanıyordu ve yıldızt gökyüzünü izliyordu. Evdeki yabancı onu rahatsız etmiş gibi güvenli alanına saklanmıştı. Oysa o yabancı onun kan içtiğini sanıyor ve ondan korkuyordu.

"Saatlerdir dnmeni bekliyordum." İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım. "İsimsizlere sormasaydım evde olduğunu ğrenemeyecektim." Ona doğru adımlarken ellerimi konuşmanın hararetiyle sallıyordum. "stelik sadece baş hareketiyle evet ya da hayır diyebiliyorlar."

Kunter gecenin karanlıęında koyu görünen gözlerini sonunda üzerime çevirdięinde yorgun görünüyordu. Fiziksel deęil, zihinsel bir yorgunluktu bu. Ne kadar dűşndyse bugün olanları ve bugünden sonra olacakları... Sadece dűşnmek bile onu bu kadar yıprattıysa dűşndkleri yařandığında ne hâle gelecektik?

"Misafirin nerede?"

"Ona eski odamı ayarladım," derken yanına oturdum ve yastıklara uzanıp onun gibi bakışlarımı kare pencereden dışarı, gökyüzüne çevirdim. "Ben giremiyorum bile ama o en azından değişen yatakta uyuyabilir, dokunamadığım kıyafetleri kullanabilir." Omuz silktim. "Bilmiyorum, biraz da Sarah'a benziyor. Sanırım ondan bunu yapabildim." Kafamı çevirip gözlerine baktım. "Sence de öyle değil mi? Sanki bir işareti gibi..."

"Ona inanmıyorum," diyerek lafını böldü aabak. "Kr körü ne kimseye inanmadığım gibi."

"Anlamadım," diye fısıldadım. "Ona niçin güvenmiyorsun. Sadece yardımımıza ihtiyacı olan bir Gri. Sistemin bir hatası. Bugün buradaki ilk günü."

"Öyle görünebilir," dedikten sonra bakışlarını yeniden pencereden dışarıya, gökyüzüne çevirdi. "En son adaya böyle düşen bir Gri, Asil'le beni düşman etti ve Grilerin katliamı yaşandı."

"Grilerin katliamı konusunda..." Başımı hafifçe kaldırıp onun yüzünü daha net görmeye çalıştım. "Birkaç kişiden dinledim ama bütün şeytan olduğun o hikâyelerin aksine senin açıdan hikâyeye nasıldan dinlemek istiyorum."

"Ne biliyorsun, Gri Hanım?"

"Asil başka bir şey anlattı, Mirza başka bir şey. Ben senin hikâyeni merak ediyorum ama."

"İkisine göre de hikâyenin şeytanı ben olmalıyım."

"Hayır," dediğimde kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Mirza farklı bakıyor."

"Mirza?"

"Mirza," dedim bu gayet doğal bir şeymiş gibi. "O son zamanlarda daha doğal davranıyor, fark etmedin mi? Bence kesin olarak taraf değiştirdi."

"Bana doğal davranmadı." Şaşkınlıkla kalkın kaşları hızla çattı. "Sana nasıl davranıyor?"

"Meydandaki gibi işte. Görmedin mi?"

Doğrulup dirseklerini yastıkların üzerine bastırdı. "Sana bakıyordum." Gözlerini kısıp bir an için o anı tekrar düşündü. "Ve beni sinirlendirmeye çalıştığını sanıyordum."

"Hayır, epey ciddiydi." Başımı sallarken ben de doğruldum. "Seninle aramız düzelmeden önce bana Grilerin katliamından bahsetti ve Amber'in bütün bu olaylardaki rolünden. Görüşümü açtı derin yerinde. Onun sana düşündüğün kadar düşman olduğumu sanmıyordum. Zorun dalı uzatmaya çalışıyor."

"Yani seni gerçekten yancısı olarak istedi, öyle mi?"

"Bu konudaki pişmanlığını şaka yoluyla dile getirdi."

Dudaklarını sıkıca birbirine basıncı kafasını sallarken yeniden yastıkların üzerine uzandı ve ellerini bacağına arkasına aldı. "Umarım Gri'yi yancısı ilan ederken birileri onu öldürür."

Uzanıp karnını çimdikledim. "Karnı?"

"Ne?" derken kaşlarını kaldırdı. "Yoksa benim elimde kalacak mavis."

"Sana zeytin dalı uzattı," diye dırettim. "Bir şeyler kafanı o kadar çok kurcalıyor ki bunu göremedin bile. Gri'yi yancısı yapmayı teklif ederek de hâlâ bir şeyler deniyor. Mirza da ışığı arıyor, bırak bizimle birlikte bulsun."

"Bazen ışık da yutar, Gri Hanım."

"Bırak karanlık yerine ışık yutsun o hâlde." Uzanıp elini kendime doğru çektim ve sıkıca tuttum. "Asil'e değil, Mirza'ya inandım ben. Ona inandım ve geldim sana, burada o filmi izledim seninle. Evet, aptallık gibi geldi ama şimdi hiç de öyle gelmiyor." Sesli, derin bir nefesi bırakırken ona dudaklarıma yaydığım minik tebessümle tatlı bir ifade eşliğinde bakıyordum. "Herkesten nefret ediyordum ama senden daha fazla nefret etmeli, sana daha çok kızmalıydim çünkü herkese baktığımdan farklı bakıyordum sana. Senin de dediğin gibi, seninle ne dost ne de düşman olabiliyordum. En ufak hareketinde göğüs kafesimde başlayan şarkıyı susturmaya çalıştım sürekli. Susmalıydı, durmalıydı, kalbim seni görünce öyle atmamalıydı." Başımı iki yana sallarken elini kalbime doğru çektim. "Bütün Kötülerin Şehri'ne karşı yan yana, öncü ve yancı, ne dost ne de düşman, bana farklı bir dünyada gibi hissettiren bütün o danslarımız... Artık inkâr edecek gücüm yoktu. Ne sana ne de kendime. Ben gidince yeniden Amber'in karanlığında boğulmandan o kadar çok korktum ki bana geri adım atturan bir neden de buydu. Işıktı kalmanı istiyordum."

Yeniden doğrulup olabildiğince bana yanaştı. Uzanıp yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıstırdı. "Gri Hanım," diye mırıldandı. "Bazen hâlâ beni büyüleyip en mutlu anımda öldürecek-sin gibi geliyor. Bir tür intikam..."

"Çünkü Amber sana böyle öğretti. Kopulku sevdi ve hatta hiç yeterince sevmeyi. Sana sevilmemeliymişsin gibi hissettirdi. Onunla doğdun, onunla büyüdün ve onun düşünceleri ister istemez senin doğrun hâline geldi. Kıvanç kimdi? Kız kardeşi neyse o da o. Kıvanç'ın da Kanter'in de önceliği hep kız kardeşi olmalıydı. Ama şimdi bir şeyler değişiyor ve sen bu değişime hazır mısın, bilmiyorum. Amber'i benimsenle birlikte yakmaya geçtikten hazır mısın? Kız kardeşine bunu yapabilir misin?"

Konu nasıl bir şekilde Amber'e gelmişti, bilmiyordum ama en çok konuşmak istediğim konulardan biri de buydu. Onunla konuşacak çok fazla şeyimiz vardı.

"Kız kardeşime bunu yapamam," dediğinde göğüs kafesimdeki şarkı sustu. Orada şimdi dikenlerin uğultusu vardı yalnızca. Barıyordu ve rahatsız ediciydi.

Elini bırakırken, "O hâlde..." dedim güçlkle ama devamını getiremedim cümlemin, cesaret edemedim sanki. Sandığım gibi kolay gidemedim ondan. Sessizlik bize eşlik ederken kendi içimde çırpındım, kırıldım, kanadım. Ağlamak istedim ama zaten beklediğim bu cevap karşısında ağlayamadım da. Öfkelenmek istedim ama öfkeyi de yakıştıramadım kendime.

Bıraktığım eliyle sıkıca tuttu elimi. "Ama Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'e yaparım." Şimdi karşımda Kıvanç yoktu. Siyah Bölge Öncüsü Kunter vardı. "Ona karşı, seninle. Her zaman seninle, Gri Hanım. Bundan şüphe bile etme."

O böyle güzel konuşmasına rağmen kendimi kötü hissettim. Çünkü az önce ona Amber'in onu koşullu sevdiğini söylemişken şimdi de ben ona aynısını yaptım. Koşullu sevdim onu, ilk anda bıraktım ellerini. Açıklama yapmasını bile beklemeden, ilk kalp kırıklığında öylece. Bunu fark etmedi bile çünkü koşullu sevmeye alışmıştı, başka bir sevgiyi tanıımıyordu. Gülümsüyordu bana ama onu aslında nasıl kıldığının farkında bile değildi. Belki bu gece uyumak için başını yastığa koyduğunda fark edecek ve kalbi sessizleşecekti, bunu her zaman yaptığı gibi görmezden gelmeye çalışacaktı.

Bir anda sarıldım ona. Sıkıca, hiç bırakmayacakmış gibi ve göğüs kafesimde saklama hevesiyle. Yapılabilseydi yapardım, göğüs kafesimdeki güvenli yerde, onun sayesinde çalan şarkıların yükseldiği kendimde. Saçlarına dokundum nazıkçe, çekmeden ve hırpalamadan.

Ben karşılıksız sevgiyi öyle iyi öğrenmiştim ki koşullu sevgiyi anlayamazdım. Tanıyamazdım onu, rahatsız olurdum. İtirdim, kaçırdım, kızardım. Ama o sahipleniyordu öylece.

"Özür dilerim," dedim o anlayamasa da. "Ben çok özür dilerim. Böyle yapmamalıydım, seni görmezden gelmemeliydim. Senin de birlerin olduğunu bir an için dahi olsa unutmamalıydım."

"Gri Hanım," dedi bana sarıldıkça. "Ben neden özür dilediğimi anlayamadım." Saçlarını okşadığını hissettim. "Ama özür dilerim."

benimden, özür dylenecek bir şey yapmadın. Biri özür dileyecekse o benim."

"Hayır," diye fısıldadım. "İnan bana, hayır." Hafifçe geri çekilip hiçbir şey anlayamadığı için şaşkınlıkla büyüyen gözlerine baktım. "Kimsenin seni koşullu sevmesine izin verme. Ne bana ne de kardeşine. Saygı belki hak edilen bir şey olabilir ama sevgi öyle değil. Sevgiyi hak etmek için çırpınma."

"Senin sevgin için çabalamalıyım, Gri Hanım. Çünkü sen bu çabayı hak ediyorsun. Karşımda durduğum bütün anlar için."

O farklı bir açıdan bakıyordu, ben farklı bir açıdan.

"Şimdi bunu boş ver," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı. "Sen Amber'in sırtını nasıl öğrendin?"

"O konu..." derken geri çekilip yastıklara doğru geri uzandım. "Giray'ın günlüğünü okudum." Bunu söylerken onun yüzüne bakmamıştım çünkü utandım. "Bana doğrudan hiçbir şey söylenmiyordu ve ben de onda kaldığım gece günlüğü görünce... İşte okudum bir şekilde. Başta üzüldüm, Giray'ı suçlar gibi bile oldum ama düşününce gerçeğin çok başka olduğunu gördüm. Bu ne senin ne de Giray'ın suçuydu. Amber yalnızca sizi cezalandırmak istiyordu. Onu biraz tanıyınca bunu ondan başkasının yapamayacağını anladım. Gözlerine bakıştımda gerçeği görmemek artık imkânsız."

"Bu bizim yüzümüzdeydi," dedi o da. "Amber, Giray'ın gözünü korkuttuğumu sandığında kabul ettim çünkü belki o zaman Kötülerin Şehri'nden giderdi, Giray'ı beklemezdi. Fakat o, bunu ihanet sandı ve intihar etti. Bu bir intihardı, cinayet değil."

"Bu bir cinayetti," dedim bakışlarımı ona çevirirken. "Gözlerine bakıyydın gerçeği orada görürdün. İnkâr bile etmedi, Kunter. Yalnızca sizi suçladı. Bu gerçeğin ortaya çıktığını sandı."

"O şokla..."

"Hayır," dedim sertçe. "Amber öyle kolay şok geçirebilecek biri değil. Yalnızca bana bunu söylediğinizi düşünseydi bile orada bunu inkâr ederdi. Düpedüz kabul etti."

"Buna inanmadığın için değil, onu kırmak için söylediğini sanıyorsun."

"Amber o çocukları yalnızca Giray'la intiyordu. Giray yokken çocukların da bir anlama yoktu. Giray'ın onu barakofunu sandığı için çocuklarını da vazoğacı. Sonra şimdi olduğu o canavarı düşünün."

Çünkü Giray'ın günlüğünde Amber önceden o kadar da şirret bir olarak yazılmamıştı."

"Evet, intihardan sonra yaşadığı acı onu bambaşka birine dönüştürdü. Çektiği acı kadar acı vermeye yeminliydi. Önceden de benden nefret ederdi ama intiharından sonra nefreti katlanarak büyüdü. Grilerin katliamı da ondan bir süre sonra gerçekleşti zaten."

Hızlıca doğruldum. "İşte bu!" dedim hevesle, bulmacayı tamamlamış gibi büyük bir sevinçle. "Amber yalnızca kendi değil, hepinizin kaybetmesini istedi. Giray'ı çocuklarıyla cezalandırdı ve sen de Asil'e dosttun. O senin dostundu, sırdaşındı. Senden alabileceği tek kişi Asil'di. Bir plan yaptı. Hem sistemin adamı olmalıydı hem de bütün suçu senin üzerine atmalı, aynı zamanda dostunu senden almalıydı. Bu harika bir plan."

Kunter'in kaşları çatıldı. "Anlamadım, bunun Asil'le ne ilgisi var?"

"Şehre bir Gri düşürdü ve bu Gri'ye Asil'i kendisine âşık etmesini söyledi. İşler istediği gibi gitti. Asil, Gri'ye âşık oldu. Sonra da aranızı girdi. Mirza'nın dediğine göre bir Gri'yi düşman değil, dost olarak ilk tanıyan bölge, Siyah Bölge'ydı. Sendin yani. O Gri, Asil'di. Sonra yeni bir Gri geldi ve o Gri aranızı girdi. Asil sana değil, gördüğüne inandı ve tam o anda yanında yalnızca Amber vardı. Asil'in aklına girdi. Onu kendi tarafına çekip Grileri hain ve bölücü olarak gösterdi. Zaten bir yere ait olamayan Griler iyice dışlandılar. Siyah Bölge halkı..." Elim enseme gitti. "Hainleri ve bölücülerini sevmezler."

"Hain Gri'yi Siyah Bölge halkının önüne attım ve onlara, *hain olana istediğinizi yapın*, dedim."

"Siyah asla azla yetinmezdi. Hain Gri ölse bile Asil hâlâ hayattaydı ve artık Kırmızı Bölge yancısıydı. Sonra..."

Hikâyenin devamını kendi getirdi: "Sonra Siyahlar, Grileri damgalamaya başladı. Damgalanan Griler kısa zamanda Öküz Tiyatroları'nda can veriyordu. Direnen Griler ise sokaklarda. Onları korumaya çalışan bazı Siyahlar da Grilerin katliamında can verdi. O zaman anladım, Siyah'a Asil'i vermeden durduramazdım bu katliamı. Onlara Asil'i dost ve yancı bilmelerini ve ona güvenmelerini söylemiştim ama Asil hain çıkmıştı. Bizi Kırmızı'ya sarmıştı. Ben nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Halka engel olacak olursam sokaklarından olacaktım. Bu da bir yakam olardı. Siyah'ı yalnızca ben

durdurabilirken sadakatlerinden olursam eğer sadece Griler değil, herkes ölürdü. Hayatta kalan Grileri kurtarmanın bir yolu olmalıydı ama Siyah bunu bilmemeliydi."

"Ne?" Son söylediği beni dumura uğrattı. Ondan böyle bir şey beklemiyordum. "Kurtardığın Griler mi var? Burada, Kötülerin Şehri'nde..."

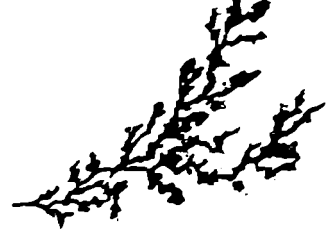
"Bilinenin aksine Kötülerin Şehri'nde Grilerin katliamından sonra hayatta kalan Griler var, Gri Hanım. Onlar... İsimsizler. Yancım olduğun için değil, kendileri gibi bir Gri olduğun için sana sadıklar."

İsimsizler birer Gri'ydi.

Her öncü ve yancı, bir samanlar kim olduklarını unutmamak için bir günlük taşır. Bu günlükler, onların geçmişine açılan tek kapıdır. Sayfalarında hem insanlıklarının hem de işledikleri günahların izleri vardır. Kötülerin Şehri'nde herkes şeytanlaşırken, yalnızca günlükler onlara bir zamanlar insan olduklarını hatırlatır ama unutmamak, bazen en ağır cezadır.

BÖLÜM 22

Kapının önünde duran İsimsiz'in bileğine uzanıp tuttuğumda bana tepki vermedi. Her yerini saran ve birer kumaş parçasıymış gibi görünen kıyafetinin bilek kısmını evden aldığım bir bıçakla kesmem gerekti. Bilekliği ortaya çıktığında tek yaptığı gözlerimin içine bakmak ve doğruyu gören gözlerimi izlemektir.

Kunter doğruyu söylüyordu.

İsimsiz'in bilekliği aynı benim bilekliğim gibiydi.

O bir Gri'ydi. Diğerlerine baktım. Hepsi bir Gri'ydi. Kunter'e sadık, bir düzineden fazla Gri. Onlar benim gibiler ve Kunter'in de dediği gibi en büyük sadakatleri kendi gibi olan yancılarınaydı.

Sırrımı o yüzden saklamışlardı.

Kunter'den her şeyi bekliyordum ama bunu asla beklemiyordum. Bu sırrı şimdiye kadar benimle paylaşmış olsaydı bazı konularda çok daha hızlı ilerleyebilirdik. Ona güvenmem daha kısa sürebilirdi ve düşmanımın kim olduğunu daha erken fark etmiş olurdum ama o bana tamamen güvenmeden bunu benimle paylaşmamıştı çünkü bu bilgi ikimiz ve İsimsizler arasında kalmak zorundaydı. Bunu ne Siyah Bölge halkı ne de başka biri asla, hiçbir koşulda öğrenmemeliydi. Bu hem İsimsizlerin ölümü hem de Kunter'in sonu olurdu. Siyah'ın sadakatini kaybederdi ve onunla birlikte ben de canımdan olurdum.

"Şimdi anlıyorum," diye mırıldandım kendi kendime. "Aynadaki yansımda bile, gerçek her zaman doğru görünmez. Kolayca çarpılabilir."

"Bana inanmalarını istedim," derken arkasından yaklaştı. "Körülerin Şehri'nde öncünün gücü ya halkın korkusundan vancının cesaretinden gelir. Benim ikisine de ihtiyacım vardı."

"Güç artık senindi ama Amber'in kolayca yönetebileceği şey."

"Artık değil."

"Artık bizim."

"Bizim," dedi elimi tutarken. "Ve bunu korumalıyız, Gri Ha"

"Koruyacağız, Siyah Bey."

Körülerin Şehri'nde bir sonbahar gecesiydi. Kış geliyordu. Biliyorduk ki yalnızca hava koşulları değil, Körülerin Şehri'nde her şey çok sert geçecekti.

Kunter'le çatı katındaki odaya dönmemizden kısa bir süre sonra çaresiz düşüncelerimi bölen bir harekette bulundu. Elini uzandığımız yastıkların altına uzattı ve oradan siyah, üzerinde bir nokta olan defter çıkardı. Bunun onun günlüğü olduğunu biliyordum ama şimdi neden onu çıkardığını ve bana uzattığını anlamadım. Hür iradesiyle ve daha yeni ona Giray'ın günlüğünü izlediğimi söylemişken.

"Her şeyi bilmeye hakkın var, Gri Hanım," dedi sanki bu çok önemli bir şeymiş gibi. Günlüğü açtı ve sayfaları karıştırıp ortalarında bir yere durdu. Giray'ın günlüğüne göre daha doluydu, geçtiği bütün sayıların ilk satırdan son satıra dek ve hatta arkalı önlü olacak şekilde. Günlüğün gümüş ipini açtığı sayfa aralığına yerleştirip defterin kapaklı kısmını kapattı ve onu bana uzattı. "Hikâyeyi bir de benden dinlemek istiyordun. Çözdün aslında ama al, benden olsun. Böylece Asil'e Ambrosius'un oyunu olsa da olmasa da ihanet edip etmediğini öğrenmiş oluruz."

İçten içe bunu çok merak etmiştim ama ona bunu söylememiştim. O henüz anlatmadan ben iplerin uçlarını birleştirmiş, Asil Mirza'nın anlatmaları ve bugün olanlardan sonra hikâyeyi kendi başıma çözümlenmişim. O kısmı hariç. Kibernetik her şey orada ama bazı şeyler hâlâ muallaktı ve Kunter benden çoktan bana uzattığı günlüğe, gerçek ve o zamanki hikâyeleri yazmıştı.

Günlüğe uzandım. "Neden sen anlatmıyorsun?"

"Aklımda şüpheler kalmış istemiyorum."

Günlüğü aldım. "Peki ya diğer sayfaları okumamdan korkmuşsunuz?" Bunu da karıştırdım. "Giray'ın günlüğünü okudum. Ama daha fazla şey öğrenmek için." Günlüğü okumak istiyordum. "Giray"

günlüğü pek dolu değildi ama bu bir roman gibi dopdolu görünüyordu. Her satırı ve sayfası." Son sayfaya göz ucuyla baktım. "Sadece yarım sayfalık bir boşluk kalmış."

Hiç okumadığım bu günlüğün sadece yarım sayfasının neden boş olduğunu merak ederken buldum kendimi. Onunla ilgili her şeyi, noktasına ve boşluğuna kadar ne zamandan beri merak ediyordum, bilemiyorum ama artık bunu hiç reddedemiyordum.

"Son ânıma sakladım," diye açıklamada bulundu önce ve sonra, "Hayır," dedi sakince. "Okumandan korkmuyorum." Sertçe yutkunduğu gözümden kaçmadı ama bunu belli etmedim. "Aksine, bazen tamamını okumanın her şeyi daha kolay kılacağına inanıyorum."

"Benden önceki seni tanımama ihtiyacın var mı?"

"Senin var mı?"

"Yok," dedim kolayca. Aslında benden önceki Kunter'le ilgilenmediğimi ancak o zaman kendime de ona da itiraf edebildim. Benden önce ne kadar hata yaptığıyla ilgilenecek olursam bizi kaybedeceğimi biliyordum çünkü. Kötülerin Şehri'nin ona neler yaptırdığını okumak bana işkence olurdu.

Gümüş ipi yakaladım ve çekip kaldırarak sayfayı açtım. Kunter'in parlak mavileri bir an olsun yüzümden ayrılmadı. "Sadece senin istediğin kadarını okuyacağım." Sesli bir iç çektim. "Hem zaten Giray'ın günlüğünü okuduğumu sesli söylemek bile beni hâlâ utandırıyor." Bir sıcaklık hızla yanaklarıma doğru yükseldi. "Bir daha kendimden utanmak istemiyorum."

Karşısında utançtan kızarmam onu güldürdü. "Burada izinsiz günlük okumaktan daha ufak bir günah yok, Gri Hanım. Günahların en ufağını işlemişken bu kadar utanma."

"Sizden bir farkım olmalı, öyle değil mi Siyah Bey?" derken sırtım. "Şimdi izin verirsen..." Özenle yazılmış satırlara bakarken kaşlarım havalandı. "...bu epey güzel el yazısıyla yazılmış her satırı sesli okuyacağım." İlk satırdan başladım. "Öncü ölürse yerine yancı geçer..."

Ben henüz sayfanın en başına yazılan cümlelerin nedenini çözmeğe çalışırken Kunter birdenbire elini sayfaya bastı. "Dur." Büyüyen gözlerim defterden ona doğru kalktı. "Bunu dinleyemem. Oku ve yanına gel."

Kunter elini defterden çekip ayağa kalktı ve hızlıca odadan çıktı. Bir an için arkasından gülem bile olayın ciddiyetine varmam

kısa sürdü. Kunter bunu dinleyemiyordu ve sayfa öncü ölürse yerine yancı geçer cümlesiyle başlıyordu. Öylesine yazıldığını sanmıyordum çünkü cümlelerin sonuna eklenen dört tane ünlem de sanki defteri tek hamlede bölmek ister gibi sertçe atılmıştı.

Dayanamadım ve okumaya kaldığım yerden, hiç hız kesmeden devam ettim.

Öncü ölürse yerine yancı geçer!!!!

Bu kuralı yazarken yancının öncüye ihanet edip yerine geçmeye kalabileceğini hesaba katamamıştım. Her şeyi düşünen ben, yancının öncüye ihanet edebileceğini düşünememiştim. Belki düşünseydim dostumun bir gün öncü olabilmek uğruna benim canımı alabileceğini de öngörürdüm.

Onun canını kurtardım, onu yancım ilan ettim ve dostum sandım ama o tek bir yalana ve yalancıya kandı. Bir gece ansızın sarhoşluğundan faydalanıp çıplak hâlde yatağıma giren kadına inandı. Ona ihanet ettiğimi sandı. Çünkü ben kötülerin kötüsüydim, her şeyi yapardım ve pekâlâ onun sevdiği kadınla da yatardım.

O Gri can çekişsin istedim. Dostumla arama girme cüretinde bulunduğu için onu idam etmeliydim. Meydanda canını almak yerine bölgemdeki haini halkın önüne attım. İzlediğim en keyifli ölümdü. Bir anımdan bile pişman olmadım. Yalnızca hain değil, yalancı ve düpedüz bölücüydü.

Keşke buna Asil de inanabilseydi. İnanmak yerine reddetmeyi seçti. Gri'nin ona bunu yapabileceğine inanmaktansa benim bunu ona yapabileceğime inanmayı seçti. Oysa ben bir an için bile onun güvenini kırmamışken. Halkıma rağmen onu yancım ilan etmişken. Ama o bütün bunların farkında bile değildi. Tek gördüğü, ona ihanet ettiğim ve sevdiği kadını halkın parçalamasına izin verdiğimdi.

Beni dinlemedi bile. Oysa bir açıklama yapması gereken ben bile değildim.

Bıçağını kalbimin hemen altından içeri sokarken onun dudaklarına yayılan gülümsemeyi gördüm. Hâlâ hafızamda, unutamiyorum. Unutmak için her şeyi denedim ama yapamiyorum. Bana beni öldürürken öncü ölürse yerine yancı geçer, ihanetin bedeli, dediğini unutamiyorum. Oysa ihanet eden ben değildim, an itibarıyla oldu. Yancım ve dostum Asil.

Bunu öfkeyle yazarken bıçak yaram hâlâ taze. Kanlar içinde çabıya odamın zeminine yığıldığım gün gibi. Öfkem de kinim de bir o kadar diri. Hayatta kalmamısa kimilerine göre mucizevi. Belki de şeytanın ıı. Ne de olsa şeytan da olan koca cehennemi yönetmek için bir yancısı ihtiyacın var.

Hayatta kalmamdan nefret etti. Benim kanım henüz zeminden u- linmeden Amber'in yancısı oldu ve benim yazdığım kuralla canını kurtardı. Yalnızca kendi canını.

Sarah beni ölmek üzereyken bulmasaydı şimdi bu satırları belki de piş Asil benim yerime, bir öncü olarak dolduruyordu.

İki Gri'nin ihanetiyle Grilere olan güven bir kere daha sarsıldı. Onlar hain ve bölücüydü, bu bir kere daha kanıtlanmıştı. Halkı artık durduramazdım. Ben can çekişirken Amber'in yancısı olan Gri'yi öldürmek istiyorlardı fakat yapamazlardı. Onlar da ulaşabildikleri Grileri öldürmeye başladılar. Sokaklar hiç bu kadar cesetle dolmamıştı. Yakında hiç bir Gri burada sağ kalmayacaktı.

Bazen en doğrusunun bu olduğunu düşünüyorum. Asil gibi olan herkes ölmeli. Bir Gri'ydi, Siyah kadar kötü olmamalıydı ama beni neredeyse öldürüyordu. Hiç acımadan, bir kere bile dinlemeden. O hâlde Grilerin de Siyahlardan hiçbir farkı yoktu.

Siyah'ın zulmüne sessiz kalmak, bu sessizliği de bir emir olarak algılamaları belki de en iyisiydi. Öfkem dinene dek. Çünkü Siyah ne kadar Gri'yi öldürürse öldürsün Asil'e olan kinim dinmiyordu. Halkı karıştıramazdım ama Grilerden kalanları bir şekilde kurtarmamın bir yolunu bulmalıydım. Çünkü ne de olsa nasıl her Siyah sanıldığı gibi şeytan değilse her Gri de hain ve bölücü değildi. Fakat artık Kötülerin Şehri bakına göre Griler hain ve bölücüydüler, bu değiştirilmez bir gerçektir. Ben başlatmamıştım bu katliamı, durduramazdım ama kurtarabilirdim. En azından birilerini.

Onlar artık isimsizler. Bir gün şehrin korkulu rüyası olacaktılar. Ben istediğim için değil, onlar istedikleri için.

Son satırı okuduğumda gözlerim direkt yan sayfaya kaydı. Birkaç sayfa aralı önlü dolu olduğu için ister istemez yan sayfada bir cümleyi, henüz okuduktanım hakkında ne düşüneceğimi bilmeden okuması bulundum.

Ninova'nın koca koca kolları...

Daha fazlasını okumadan günlüğün kapagını kapattım. Ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım ya da kim için söylediğini. Asil'in ihanetinden sonra yaşanan bir şeyle ilgiliydi. Bağlantılı olup olmadıklarına emin değildim. Asil'le düşmanlıklarını ele aldığım da evet, olabilir ama pekâlâ bu süreçte başkasından da bahsediyor olabilir. Fakat eğer Asil ise bu, onu kâbusuyla cezalandırmak gibi bir anlama geliyordu sanırım. Asil'in en büyük kâbusu neydi? Onu, bunu bilecek kadar tanımıyordum.

Günlüğü okumaya devam edersem bunu öğrenebilirdim. Çok kolay ve adice olurdu. Giray'a yaptığımdan utanç duyarken şimdi de asla ders almayan aptal gibi bir de Kunter'in günlüğünü mü izinsiz okuyacaktım?

Okumak için deliriyordum! Üstelik kendini o kadar iyi ifade ediyor, öyle güzel anlatıyordu ki bir romanı okur gibi okuyordum hislerini. Giray'm keskin, kısa cümlelerinin yanında Kunter âdeta döktürüyordu. Bu konuşmasına da yansırı her zaman. Cümleleri herkesin çat diye kurabileceği cümleler değildi. Bazıları akıl tutulmasına neden oluyordu.

Günlüğe baktım ve onu odanın bir ucuna fırlattım. Hayır, kesinlikle izinsiz okumayacağım. *Belki birkaç sayfa...* Hayır, okumayacağım!

Okendi yarattıkları düşünmek belki beni diğer sayfaları okuma fikrinden uzaklaştırırdı. Evet, kesinlikle. Kunter'in *öncü ölürse yerine yancı geçer*, kuralını koyan kişi olduğu ayrıntısı gibi mesela. Bunun farkında değildim. Ve hatta bütün bu sistem onların başını altından çıkıyordu ve ben bunu hiç bu kadar detaylı düşünememiştim. Diğer adalarda böyle bir sistem yoktu, yalnızca burada vardı. Kunter, Amber, Mirza ve Giray bu sistemden sorumluydular. Öncü kuralı kesinlikle kendilerini korumaya almak için alınan bir karardı. Yancı da sevdikleri birini koruyabilmek amacıyla koyulmuş olabilir. Halkla aralarına keskin bir çizgi koymuşlardı. Amber ilk günlerini anlatmıştı bana. O zaman bana yalnızca dördünün kaldığını ve adalardan bölgelere ayrıldıklarını söylemişti. Onlardan sonra adaya düşen mahkûmlara da kendi yarattıkları sistemi dayatarak, çoğunluğa karşı birlik olup kazanmışlardı. Sonra bir gün Kömlerin Şehri'nde yalnızca onlara sözü geçmeye başlamıştı. Dostluklar bir bir düşmanlıklara dönüşene dek.

Dört öncü ve koca bir ada. Her gün birbirinden kötü mahkûmlarda mücadele etmişler ve işin sonunda hep kazanan olmuşlardı. Mirza o ringde hiç kaybetmemişti. Amber kimseye boyun eğmemişti. Giray en savunmasız bölgeyi korumanın yolunu bulmuştu. Kunter... O en kötülerle mücadele etmek için en kötü rolüne bürünmüştü. Hepsi hayatta kalmak için her şeyi yapmışlardı. Onlar kazananlardı, yalnızca biri değil, hepsi cehennemde hayatta kalmak için şeytanın yancısı olmuştu.

Şeytanın yancıları.

Diğer yandan Kunter o Gri'yle hiçbir şey yaşamamış ve dostuna hiç ihanet etmemişti. Sanıldığıının aksine ihanet eden taraf Asil'di. Üstelik yalnızca Amber'in yancısı olmamış, Kunter'i bıçaklayarak öldürmeye kalkmıştı. Sarah, benim tatlı arkadaşım, Kunter'i kurtarmıştı.

Sarah, Kunter'i kurtarmıştı ama Kunter, Sarah'ı kurtaramamıştı. Şimdi onun tarafından bakınca Sarah için yalnızca üzülmüyordu. Sarah'ın onu kurtardığı gibi o da onun hayatını kurtaramadığı için kendine kızıyor olmalıydı.

Sarah o gün Kunter'i kurtarmıştı ama bir gün Kunter'in bir tercihinin onun ölümüne sebep olacağını bilmiyordu. O gün Kunter'i kurtarmasaydı belki de bugün ne Kunter ne de ben hayatta olacaktık. Buna rağmen biz hâlâ onun katilinden bunun hesabını soramamıştık. Amber olduğuna inanmıştım, Kunter bunu reddetse de. Artık Asil'in bile olabileceğine inanıyordum. Ne de olsa dostunu bile bıçaklamış, ölüme terk etmişti. Üstelik öncü olmak uğruna.

Bir an için hikâyenin yanlış tarafında olup olmadığını düşün-düm. Asil'in tarafında olsaydım Kunter için neler düşünecektim? Başta düşündüklerimin daha da kötülerini. Belki de doğru olan o düşünceler olurdu. Belki de ben yanlış taraftaydım.

Bakışlarım yeniden günlüğe kaydı.

Bunu öğrenebilirdim.

Günlüğe doğru zeminde emekleyerek ilerledim ve ona elimi uzattım. Evet, yapabiliirdim bunu. Her şeyi bir kenara bırakır, onun bana olan güvenini kırar ve hakkındaki her şeyi tek bir gecede öğrenirdim. Onu tanımaya vakit ayırmaz, onun özelini keşfederdim.

Daha doğru bir zeminde ilerlemek için...

Sonsuz bir güven ve aşk için...

Yapabiliyordim...

Günliğâ elime aldım ve sırtını duvarın kenarına yaslayıp bacaklarımı da ileriye uzattım. Kaldığım sayfayı bulamazdım ama ilk sayfa... Ondan başlayabilirdim. Onun Kötülerin Şehri'ndeki ilk hâlini yakından, içinden bilebilirdim.

İlk sayfadaki ilk cümle bana çok uzak bir Kunter değildi.

Hayatta kalmak için kötü olmam gerekiyorsa olacağım ve her şeyim için rubumdan vazgeçmem gerekiyorsa yapacağım.

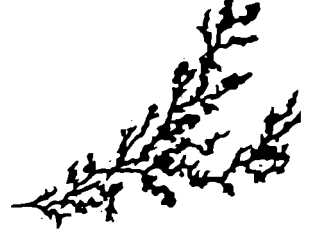
Ve sen, Kıvanç Sıdar, bunun uğruna neler yaptın kim bilir.

Dediğin gibi, benim uğruma yaptıkların ve yapabileceklerin gibi ve hatta daha fazlasıyla... O hâlde şeytan senin yancın olmalı.

*Kötülerin Şehri'nde düşmanına acımak, kendi mezarını kazmaktır.
Çünkü affedilen her düşman, yaşamak için değil, intikam için nefes
alır. Şehirde merhamet, kanla ödenen bir zayıflıktır.*

BÖLÜM 23

İnsan kendi değerini kendi belirler. Ne kadar alçalacağın ancak senin elinde. Bunu neler uğruna yapacağın da. Gözünü karartmakla kalbini karartmak aynı şey değil. Gözün karardığında orada cesaret de olabilir umut da daha karanlık şeyler de ama kalbini kararttığına cehennem kabul etmek zorundasın. Yanmayı da buz tutmayı da.

Sabah, yalnızca iki saatlik uyku ve mide bulantısıyla yataktan, Kunter'in yanından fırladım. Midemi bu kadar bulandıranın ne olduğunu bilmeden istifra ettim. Boğazıma bir şey tıkanmış gibiydi. Sanki midemden boğazıma kadar doluydum fakat midemin bomboş olduğuna da çok emindim. Yemek yeme düzenim berbatı ve dün yemek yemeyi unutmuştum. Fazla stres yüzünden de kendimi bu hâlde bulmuş olmalıydım.

Annem öldükten sonra da çok uzun bir süre doğru düzgün yemek yememiş, yemememe rağmen de sürekli mide bulantısıyla dolayıp sık sık kusmuştum. İyice zayıflamıştım ama bir yılın sonunda yeniden yemek yeme düzenimi oturtmuş, kilomu geri kazanmıştım. Şimdi yeniden o kıza dönüşüyordum ama sinsî bir yaklaşımla. Stres bedenime bir yılan gibi sokulmuştu. Bütün bunlarla nasıl baş edebileceğimi bilememek beni günden güne habersizce eritiyordu. Dökülen saçlarımdan biliyordum, kemik kadar kalan suratımdan ve bazen elimi kaldırarak gücü zor bulmamdan. İnsanın yaradılışının acımasız gerçeği. Yemek yemelisin ve stresle başa çıkmalısın yoksa seni bir şekilde yok etmenin yolunu bulurlar.

Midem bulanmaya devam etse de daha fazla kusamadım, uzanıp sifonu çektim ve lavaboya yöneldim. Kapının önüne uyukulu ve meraklı gözlerle gelen Kunter, kustuğumu anlayınca kapıyı açarak içeri adımladı. Ağzımı yıkarken bir an için sessiz kaldım ama onun neyi söylediğine dair bir cevap beklediğini biliyordum.

Diş fırçama uzanırken, "Sadece midem bulandı," dedim hızlıca ve macunu sıkıp dişlerimi fırçalamaya başladım. Konuşacak durumda hissetmiyordum. Sadece biraz dinlenmek istiyordum ama buna da ne zamanım var gibi ne de vaktimi bununla harcamalıymışım gibi hissediyordum.

Gri... Amber ve diğer bütün her şey. Burada halledilmesi gereken çok şey var ve maalesef kimsenin zaman tanıyacak kadar iyi bir kalbi yok. Ayak uydurmak zorundasın, her zaman. Ölürlen bile.

"Gitmeliydin," dedi anlayamadığım bir ses tonuyla. Nefret de vardı içinde, kızgınlık ve sevgi de. "Bir şekilde burada, bu şartlarda olmamalıydın. Hiç buraya ait olmadın ve vücudun da bunu biliyor. Yalnızca gözlerin ve sözlerin değil, her şeyinle buraya ait olmadığını haykırıyorsun."

Ona aynadan baktığımda rengimin attığını gördüm. Bembeyaz kesilmiştim resmen. Onun yanında fazla yanmış kalan tenim şimdi onun kadar olmasa da beyazdı.

"Sarah öldüğünden beri iştahının kesildiğini biliyorum, Gri Hanım ama bu böyle devam edemez." İyice yaklaştı ve kolunu belime dolayıp elini karnımın üzerine yerleştirdi. "Artık yediğinden emin olacağım, istesen de istemesen de. Madem bir süre buradan çıkamayacaksın, o hâlde Kötülerin Şehri şartlarında daha güçlü olman gerekecek. Yiyecek, içecek ve güçleneceksin."

Kaşlarımı sorarcasına kaldırdığımda diğer elini ince koluma sarıdı. "Seni biraz kaslandıracağız, Gri Hanım." Yanağıma bir öpücük bıraktı. "Ama benden güçlü olmana izin veremem." Diğer yanağıma da bir öpücük bıraktı. "Ne de olsa şiddet severliğin şimdi bile gözümü korkutuyor."

Ona ister istemez güldüm, bu onun da keyfini biraz olsun yerine getirdi. İkimiz de uyuklu gözlerle aynadan birbirimize bakıyorduk. Uzanıp kendi diş fırçasını aldı, diş macununu sıkı ve o da dişlerini fırçalamaya başladı. Bizi izlemekten alamadım gözlerimi. Onun, hâliinden mutsuz olsa da gülen gözlerini izlerken ve yine her zamanki müziği hareketleriyle keyfini yerine getirmeye çalışmasına gülerken oon bir kez daha istiyor buldum kendimi. Onu yalnızca anlık değil, her zaman istiyordum. Her zaman yanımda, görebileceğim kadar yakımda. Her gün daha da istiyordum, daha da hissediyordum. Güne düşüncelerden de bir o kadar kopuyordum. Herde bir gün.

"gemilerden birine binmek ölümümle sonuçlanmayacağı zamanın en daha da güçleşecekti. Şimdi daha net görüyordum bunu ve bundan korkuyordum.

Dış fırçasını bir anlığına ağzından çıkarıp, "Bir gün miden belandığında bu kötü bir şey olmayacak," dediğinde anlayamadığını işi kaşlarını çatıldı. "Ne?"

"Miden..." dedi ve işaret parmağını karnıma doğru uzatıp orada bir daire çizdi. "...bulanacak ve koşup boynuma atlayacaksın."

"Kunter..."

"Gri Hanım," dedi yaramaz bir ifadeyle, yanıma yanaşıp omzuma omzuma değdirdi. "Sen, ben ve bizim bir parçamız. O zaman *biz*, daha anlamlı olacak. Çünkü *biz*, aile demek olacak."

Korku dolu bir ifadeyle, "Burada asla, ne kadar zaman geçerse geçsin ve burada ölecek bile olsam. Asla, Kunter. Kötülerin Şehri bir yuva değil," dedim endişe içinde, net bir dille.

Tepkimden sonra hızlıca ağzını yıkayıp, "Bunu kastetmedim," diye kendini savundu. "Burada asla, tabii ki. Gelecekte bir gün, burada değil, dışarıda, Gri Hanım. Aksini asla düşünmedim ama..." Uzanıp yeniden karnıma dokundu. "...bunu düşündüm. Bizi, ikimizi ve geleceği."

Onu anladığımı belli etmek için başımı salladıktan sonra ben de daha rahat konuşabilmek için ağzımı yıkadım. "Sahiden bir gelecek var mı?"

"Bunun için Kötülerin Şehri'ni yakmam gerekse bile." Uzanıp alnıma bir öpücük bıraktı. "Sen bana umut olduğun gibi umut etmeye devam et yalnızca, gerisini hallederiz. İkimiz, birlikte. Asla yalnız olmayacağız. Bunu unutma, buna sıkıca tutun, Gri Hanım."

"Bana güveniyorsun."

"Sen de bana."

Elimden tutup banyodan dışarı çekti beni. Birlikte odaya doğru ilerledik.

"Nereden biliyorsun?"

Odaya girdiğimizde dün gece şifonyerin üzerine bıraktığım günlüküne uzanıp onu aldı ve elinde salladı. "Aksi hâlde okurdun çünkü."

Yatağa otururken, "Okumadığımı nereden biliyorsun?" diye sorduğumda dudaklarında zayıf bir gülümseme dolandı. "Biliyorum."

"Okumaydım..." Gözlerimi günlükten alamadım. "...senden nefret eder miydim? Ya da kaçır mıydım, gider miydim?"

Cevap vermeyeceğini düşündüm. Çünkü eğer öyleyse cevap vermemek ya da reddetmek en doğru hamle olurdu ama o öyle yapmadı.

"Evet," dedi güçlkle de olsa. "Birini kesinlikle yapardın." Günlüğü uzattı. "Hâlâ okumak istemiyor musun?" Buzdan hareleri ilgiyle parladı. Bunun cevabı için can atıyordu. "Benimle ilgili her şey burada, bu satırlarda. En gerçek yanımdır. Yalansız. Köprüden önceki son çıkış, Gri Hanım."

Köprüden önceki son çıkış. Ya alır okurdum, okuyarak güvenirdim ya da okumaz ve yaşayarak öğrenirdim.

Gün, yağmurla karışık güneşle ağarırken ben günlüğe uzandım. Göz kapakları titreşerek kapandı ve derin, içli bir nefesi sessizce alıp bıraktı. Yağmurun sesi, aramızdaki sessizliğin içinde yükselerek bir melodi hâline geldi. Defteri onun elinden aldım, yarıda diğer tarafına bıraktım.

"Geride kaldı," diye mırıldandım. "Kıvanç olarak kendin ve kardeşin için ne yaptıysan geride kaldı. Ben de olsam belki de hayatta kalmak için benzerlerini yapardım. Herkes yapardı. Burası bir cehennemse ve bunda bir parmağın varsa da bunun sorumlusu sen değilsin, seni buna zorlayan sistem."

Ondan nefret etmek istemiyordum. Onu sevmeye ihtiyacım vardı, nefret etmeye değil. Bu yüzden ne kadar canavarlaşabildiğini öğrenmek istemiyordum. Dün gece almıştım bu kararı, ilk cümlesinden sonra günlüğü kapatmıştım. Çünkü bütün bunları, Sarıları idam etmekle başlayarak kardeşi için yaptığını biliyordum. Bugün bu şehirde kadınların en büyük tehdidi katiller değil, cinsel istismarcılar olacaktı ama o, buna engel olacak hamleyi yapmıştı. Karanlığa diz çökmemiş, kardeşi için kararlılık olmuştu. O hâlde bana da onu suçlayıp itmek değil, ona güvenmek düşerdi.

"Av olmamak için avcı olmak zorunda kaldığını biliyorum. Hissediyorum bunu." Günlüğü alınca kucığına düşen elini tuttum. "Ve ben de av olmamak için avcı olacağım. Belki yeterince iyi bir avcı olmayam, elimi kana bulayacak cesareti bulamam ama yenilmemek için yolumu görmem gerekiyorsa yapacağım. Gri olarak, bir Gri gibi ve ne hain ne de bülücü bir zihniyetle. Kurtarıp düzelterek yapacağım ama av olmamak için avcı olmaktan da kaçmayacağım." Diğer elimi onun

bana hayranlıkla bakan yüzüne uzattım ve yanığına basardım. "Her bir içmem gerekse bile."

Dudaklarıma uzanıp bir öpücük bıraktı. "Benim zehrim işe yeter." Dudakları hâlâ dudaklarımdan üzerindeyken fışkırtacak dedi: "Romeo ve Juliet aptal birer çocuktu, Gri Hanım, biz aptal birer çocuk değiliz."

Bunu söylemesini beklemediğimden bedenim birdenbire buz kes-
ti. Boğazım panikle düğümlendi. Kunter bana bir bakış attı. Başı-
ları gözlerimin altındaki koyu halkalara yerleşti. Sözcükler zihnimde
uguldamaya başladı. Gergin bir sessizliğe hızla gömüldük.

Ne söyleyebilirdim? Artık açık açık bunu bildiğini söylüyordu.
Devinlerin onu zehirlediğini. Bununla ilgili bir şey mi yapacaktı?
Yapmadan durabilir miydi? Onu zehirleyerek öldürmeye çalışırken
her gün karşısında dururken ve bu hiç yaşanmamış gibi davranırken
buna devam edebilir miydi? Üstelik Asil onu bu iş birliğiyle ikinci kez
öldürmeye çalışmışken. Hayır, kesinlikle bununla ilgili bir şey plan-
lıyordu.

Hafifçe geri çekilip, "Bununla ilgili ne yapacaksın?" diye sorarken
kelimelerin boğazımı organ gibi sardığını hissettirdi. "Onlara... onla-
ra bir şey yapacak mısın?"

Geri çekildi. "Onlara?" Sesi şimdi gecedeki karaydı. "Asil'in beni
bu ilk öldürme denemesi değil ne de olsa."

Kaşlarıma çattım. "Biliyorsun." Tok sesim yağmur sesine kar-
şarak odada yükseldi. "Bildiğini biliyorum. Onları, Devinleri ceza-
landırarak mı? Onları da diğer Siyahlar gibi..." Bundan bahse-
derken bile endişeden nefesim kesildi. "Onlar gibi cezalandırıp idam
edecek misin?" Beni damgalayan adamı gözümün önünde öldürüp
denize atmıştı ve yarıdakçıları da benzer şekillerde cezalandırdığını
Mirza'dan öğrenmiştim. Hayatta kalmak ve hayatta tutmak için.

"Yapmalı mıyım?" Çenesindeki bir kas seğirdi. "Onlara dokun-
madım ama Asil'le iş birliği yapıp içime zehir katma ocağında bu-
lundular. Senin benim yerime zehirlemeden yanlışlıkla kurtarıcı bir
hamle oldu ve bundan nefret ediyorum. Seni kurtardıkları için onlara
minnettar hissetmekten nefret ettiğim kadar."

"Seni tanımıyorlar." Çaresiz hissedim. "Ama yemin ederim anlar-
dım ve seni kurtardım."

"Bilmiyorlar ama istedikleri gibi önceli olsaydın, ben henüz ölüm döşegindeyken halkımı öldürtürdün seni. Bu, ikimtze karşı bir suikastı ve ben yine de senin için susmalıyım." Bir nefesi bırakırken öfkeyle güldü. "İlatırladıkça o ana gidiyorum da... Onları nasıl sağ bırakışımı anlayamıyorum. Senin benden yeniden nefret etmenden her şeyden daha çok korkmuş olmalıyım, Gri Hanım."

"Sadece kurtarılmam gerektiğini sanıyorlardı. Artık buna ihtiyacım olmadığını biliyorlar. Devin benim dostum, hayatımı kurtardı. Bunu geride bırakmak zorundayız."

"Geride bıraktıkların bir gün canını alana dek." Hiddetle yataktan kalktı. "Kötülerin Şehri'nde öğrendiğim bir şey varsa o da düşmanını yakın değil, ölü tutmalısın. Bak Asil'e." Eli göğsüne, kalbinin altına gitti. "O da benim dostumdur. Canımı verirdim onun için ama canımı alacaktı neredeyse. Devin'in Asil'den hiçbir farkı yok ve ben asla sana kıyacağı günü beklemeyeceğim."

Yataktan ayağa fırladım. "Yapma." Başımı hızla iki yana salladım. "Onları bir tutma. Devin asla, iki dünya bir araya gelse yine de bana zarar verecek bir şey yapmaz. Söz veriyorum, bu asla olmayacak. Sakın... Sakın Kunter! Yemin ederim hiçbir şey değilse bile bu beni senin karşısına geçirir."

"Seni yeniden karşımda görmemem için celladıma merhamet etmemi istiyorsun. Üstelik cehennemde!"

"Bir daha olmayacak, sana söz veriyorum. Canım pahasına engel olacağım buna."

"Canın pahasına?" Şimdi öfkeden delirmişti işte. "Canın pahasına hiçbir şey yapmayacaksın. Onların canını almam gerekse bile. Canından olaam bile." Birkaç adımda yaklaştı ve uzanıp çenemi tuttu, hafifçe kaldırdı. "Sakin, Gri Hanım. Feda edilecek birileri varsa o ne sensin ne de ben. Unutma, bütün tercihler ikimiz üzerine. Kimseyi seçmem yerine. O yüzden asla o canını ortaya koyma, sen bile yapma bunu."

"Asil'e nasıl dokunmadıysan onlara da dokunmayacaksın." Cehennemdeki elini tuttum. "Amber'e nasıl kıyamadıysan benim dostlarıma da kıyamayacaksın. Söz ver, bunu asla yapmayacaksın."

Gözleri hafifçe kısıldıkça burnundan öfkeli bir nefes verdi. "O halde Asil'in canını aldığı gün alırım onların canını da. Böylece öncü ve yansıya dokunmanın bedelini ödemiş olur her biri."

"Kunter..."

"Endişelenme," Geri çekilirken nasılsa kırıgın göründü. "Asil'in canını henüz almayacağım. Ondan nefret etsem de kızsam da hazır değilim buna. Ne de olsa iki kere öldürse de beni, dostumda bir zamanlar. Bir gün beni anlama ihtimaline tutunuyorum hâlâ salak gibi." Başını iki yana sallarken iç çekti. "Şeytanın da inanıp kandığı, kıyamadığı dostları vardır." Karşısında durmuş olmamdan rahatsız bir tavırla beni süzdü. "İyi niyetinin suistimal edilmesine izin verme. Seni korudukları sürece var olacaklar. En ufak şüphede meydanda idam sehпасına çıkarlar. Yan yana," dedi imayla. "Birlikte izleriz, Gri Hanım."

Karşımda duran Kıvanç Sıdar ya da Siyah Bey değildi. Düpedüz Siyah Bölge Öncüsü Kunter'di, bütün karanlığıyla. Bu konuda her şeyde olduğundan daha da ciddiye. Bir gün bunun üzerine konuşacağımızı, eteğimizdeki taşları dökeceğimizi biliyordum ama bu şekilde olacağını düşünmemiştim. Onu bir şekilde ikna ederim, iyi taraftan düşünmesini sağlarım sanıyordum ama o kararlıydı. Onları tek hatalarında meydanda idam ettirecekleri. Bir daha cüret edemesinler diye.

Onun tarafından bakınca haksız da sayılmazdı. Eski dostuyla iş birliği yapıp onu öldürmeye kalkmışlardı. Şans eseri... Artık bu nasıl bir şansa zehirlenen ben olmuşum ve kurtarılmaya layık görül-müşüm. Ama Kunter bunu biliyordu, zehirlenen o olsaydı asla onu kurtarmayacaklardı. Kurtarılmaya değer olmadığını hissediyordu ve bunun onun için yıkıcı olduğunu anlayabiliyordum.

Devinlerin bilmediği şey, öncü olup Siyah Bölge'ye hükmedemeyeceğimdi. Kunter'in dediğine göre ve bence de o şekilde olurdu, halk bana asla acımazdı. Yancı da olsam gözümün yaşına bakmazlardı. Onlar yalnızca Kunter'e itaat ediyorlardı ve beni hemüz yancıları olarak bile zor kabul ederlerken öncülerini olmamı asla kabul etmezlerdi. Bu ikimizin de ölümü olacaktı ve Asil bunu biliyor olmalıydı. Bunu bilerek Devinlerin akıllarına girmişti. İlk denemesinde başarısız olmuş, öncü olamamıştı ve tekrar deneme cüretinde bulunmuştu. Eski yancı olarak bir şansı olabileceğini mi düşünmüştü ya da Amber'in ona yardım edebileceğini mi? Her ne olursa olsun Kunter'in ölümünün benim de ölümüm olacağını bildiğine artık emindim.

Asil Vural Akastan, Gri.

Yalnızca adı Gri, ruhu da Siyah suçu da cinayet. Kazara olsun ya da olmasın, o bir katil. İki kere dostunu öldürme denemesiyle de gözünde azılı bir katil. Amber'in arkasından gitmesiyle de tarafını çok net bir şekilde belli etti. Yalnızca Amber değil, Asil'de tam anlamıyla katilimdaydı.

Siyah'a karşı Kırmızı ve taraflar çok net. Kazanan şehri ve gücü elinden kaybeden pekâlâ canından da olabilir.

Bu sabahın birden fazla garip tarafı vardı. Öncelikle Mavi Bölge Öncüsü Mirza buradaydı. Muzip bir gülümseme, kapıda belirlediği ilk andan beri dudaklarındaydı. Siyah gözlerinin hiç bu kadar ilgiyle parladığına şahit olmamıştım.

"Bu şehirde yediğim en güzel kahvaltı," derken çatal ve bıçağının uçlarını masaya bastırdı. "Yoksa sen mi hazırladın, Gri?"

Mirza'nın kelimelerle dans eder gibi keyifle kurduğu cümleleri, normalde özensiz duran kıyafetlerinin şimdi özenle seçilmiş gibi durması ve şu garip beyefendi tavırları Kunter'le aynı anda yüzümüzü buruşturmamıza neden oldu.

Bu sabahı daha da garip kılan, Grilerin düşmanı olarak bilinen Kunter'in yeni Gri Zeliha'yla ve Gri yancısıyla aynı masada kahvaltı ediyor oluşuydu. Bu bana bile garip gelen bir şey oldu. Üstelik masanın bir ucunda, Kunter'in tam karşısında Mirza oturuyor ve olduğundan garip tavırlar sergiliyordu.

Zeliha, Mirza'ya ters bir bakış attığında onun yerine, "Kunter hazırladı," diye cevapladım. "Sarah'dan sonra mutfakla ilgilenmeye başladı."

Mirza'nın kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Vay vay vay, neler duyuyorum? Siyah Bölge Öncüsü Kunter önlük takıp mutfaka giriyor." Keyifle kıkırdadı. "Üstelik bunu senin için yapabilecek onlarca kişi olmasına rağmen." Nasılsa bu onu daha da keyiflendirdi. "İnanılmaz!" Bıçağını kaldırıp Kunter'e doğru salladı. "Bıçağını yalnızca adamları doğramak için kullandığını sanıyordum ama sen..." Tabakından bir salatalık alıp salladı. "...salata da doğruyormuşsun." Eseli bir kahkaha patlatırken neredeyse sandalyesinden düşecekti. "Kötülerin Şehri son zamanlarda daha bir keyifli oldu."

Kunter göz ucuyla bana bakarak, "Manzaram güzeldi," diye mırıldandığında hafifçe tebessüm ettim. O kahvaltı hazırlarken ben peşinde dolanıp ona bazı güzel anılarımdan bahsetmiştim. İzlediğim filmlerden ve okuduğum kitaplardan. Bir an için normal bir Şehirde normal bir evde normal iki insan olmak istemiştim. Sadece yarım saat sürmüştü ama o yarım saat bana her Şeyi unutturmuştu.

Mirza, "Manzaranı sikeyim," diye alay ettiğinde Kunter bunu çok yanlış anlamış olacak ki masadaki tuzluğ  kapmasıyla Mirza'ya fırlatması bir oldu. Tuzluk, Mirza'nın alnına çarpıp ardından tabağ  düştü ve tabak ikiye ayrıldı.

Mirza'nın sadece hesap soracağın  sanmıştım ama hayır, o da Kunter'le benzer bir zihniyete sahipti. Bu yüzden henüz tek kelime etmeden ve Kunter'in bunu neden yaptığını sormadan masadaki Őekerliğ  alıp Kunter'e fırlattı.

K p Çekerler masanın bir ucundan diğeriine doğru uçarken dağıldı. Kunter hızlı refleksleriyle son anda kenara çekildiğinde Őekerlik arkasında kalan duvara çarpıp parçalara ayrıldı.

Zeliha ayağı kalkıp sandalyesini itti ve arkadaki duvara yanaşıp kendini korumaya çalıştı. Ben de aynı hızla kalkıp ellerimi masaya koydum, onları durduracak birkaç cümle kurmaya hazırdım fakat onlar benden çok daha hızlıydılar.

Koskoca iki adam, hayır, sadece adam demek yetersiz olurdu. Koskoca iki öncü, birer  ocuk gibi birbirlerine masada ellerine geçen ne varsa fırlatmaya başladılar. Duvarlar  ilek ve vişne re eliyle, yumurta, zeytin lekeleri, domates ve portakal suyuyla kirlendi.

Sadece birkaç dakika içerisinde.

Kunter son hamle olarak masada fırlatacak bir Şey kalmadığında sandalyesinin sırtına uzandı ve onu kaldırıp çevirdi. Tam o anda bakışlarımız keşti. Ona bakışında ğimdi hiç merhamet yoktu. O gr  re el bulanmış saçlarını tek tek yolacaktım.

"O bağlattı," derken tek elini sandalyeden çekip Mirza'yı gösterdi ve sandalyeyi hızlıca aldığı yere geri bıraktı. Ellerini avuç i leri bana bakacak şekilde açarken bile hâlâ  ocuk gibi davranıyordu.

Mirza sıratındaki portakal suyunu eline s m yle alırken, "Tuzluğ  sıratına fırlatma!" diye  ıktı.

Kunter bunu açıklayamayacağı için, "Damarıma bastın," diye yanıtladı onu. Mirza ona kaşık fırlatırken, "Damarını da manzarasını da sikeyim o hâlde!" diye bağırdı.

Kaşık yanından geçip gitti. Kunter bir nefesi bırakırken omuzları aşağı yukarı hiddetle hareket etti. Hâlâ masanın iki ucunda durabilmeleri de pek tabii mucizeydi. En azından birbirlerinin boğazlarına sarılmamışlardı.

"Cesaretin varsa ringi hazırla, Mavi."

"Seninle ringe çıkmak için cesarete ihtiyacım yok, Siyah."

İkisi birbirini daha fazla kıskırtmadan, "Yeter!" diye bağıarak araya girdim. İkisinin de bakışları daha yumuşak bir şekilde üzerime döndü. Bu kadar meselenin içinde gerçekten bu iki dangalağın sidik yarıştırmasını mı izleyecektik?

"Sizin sidik yarıştırmak için çıkacağınız ringe birileri canı için çıkmak zorunda." Aynı anda hissettiğim utanç, mahcubiyet ve öfke-den başım dönüyordu. Zeliha'ya hayatta kalma pusulası değil, bir sırık gösterisi ayarlamış gibiydim. "Ölüm tehlikesi olmadığına Kötülerin Şehri daha eğlenceli oluyor olmalı."

Kunter'le Mirza şaşırtıcı bir şekilde mahcup göründüklerinde Zeliha beklenmedik bir anda kahkahayı bastı. Gülünecek ne vardı, anlamamıştım, yakında ölmesi büyük bir olasılıktı ve hatta hayatta kalması mucizeydi ama o kahkaha atıyordu.

"Komik olan ne?" diye gergin bir şekilde ciddiyetle sorduğumda gülmeye devam ederken, "Kötülerin Şehri'nin en kötülerini böyleyse belki de korkmaya geçecek bir şey yoktur," dedi keyifle, her şeyden habersiz. "Öncülerin bu kadar çocuklaşabildiği bir şehirde hayatta kalmak çok da zor olmamalı."

Ona güldüm ama bu yalnızca acıma belirtisiydi. Hatta yalnızca ben değil, Kunter ve Mirza da ona güldüler. Zeliha da sanki haklıymış ve Kötülerin Şehri cehennemden değil, cennetin kopyasıymış gibi keyifle gülmeye devam etti. Sanki başta yapıldıkları birer şakaydı.

Kunter yalnızca kendi yaptığı şakalardan hoşlanırdı. Gülmeyi kendisi. Belinden çıkardığı bacağına masada Zeliha'nın önüne sapladı.

"Öleceksin, o yüzden iyi dövüşüyor olsan iyi edersin. O ringe yalnız olacaksın, Gri ve kimse senin için dövüşmeyecek."

Zeliha'nın gülmemesi dudaklarında dondu. Kimse kimseyi kandırmazdı. Kunter haklıydı. Kunter benim için ringe çıkmış

Kunter bunu açıklayamayacağı için, "Damarıma bastın," diye yanıltıldı onu. Mirza ona kaşık fırlatırken, "Damarını da manzarasını da alkeyim o hâlde!" diye bağırdı.

Kaşık yanından geçip gitti. Kunter bir nefesi bırakırken omuzları nışığı yukarı hiddetle hareket etti. Hâlâ masanın iki ucunda durabilmeleri de pek tabii mucizeydi. En azından birbirlerinin boğazlarına sarılmamışlardı.

"Cesaretin varsa ringi hazırla, Mavi."

"Seninle ringe çıkmak için cesarete ihtiyacım yok, Siyah."

İkisi birbirini daha fazla kışkırtmadan, "Yeter!" diye bağırarak araya girdim. İkisinin de bakışları daha yumuşak bir şekilde üzerime döndü. Bu kadar meselenin içinde gerçekten bu iki dangalağın sidik yarıştırmasını mı izleyecektik?

"Sizin sidik yarıştırmak için çıkacağınız ringe birileri canı için çıkmak zorunda." Aynı anda hissettiğim utanç, mahcubiyet ve öfke-den başım dönüyordu. Zeliha'ya hayatta kalma pusulası değil, bir sirk gösterisi ayarlamış gibiydim. "Ölüm tehlikesi olmadığına Kötülerin Şehri daha eğlenceli oluyor olmalı."

Kunter'le Mirza şaşırtıcı bir şekilde mahcup göründüklerinde Zeliha beklenmedik bir anda kahkahayı bastı. Gülünecek ne vardı, anlamamıştım, yakında ölmesi büyük bir olasılıktı ve hatta hayatta kalması mucizeydi ama o kahkaha atıyordu.

"Komik olan ne?" diye gergin bir şekilde ciddiyetle sorduğumda gülmeye devam ederken, "Kötülerin Şehri'nin en kötülerini böyleyse belki de korkmaya geçecek bir şey yoktur," dedi keyifle, her şeyden habersiz. "Öncülerin bu kadar çocuklaşabildiği bir şehirde hayatta kalmak çok da zor olmamalı."

Ona güldüm ama bu yalnızca acıma belirtisiydi. Hatta yalnızca ben değil, Kunter ve Mirza da ona güldüler. Zeliha da sanki haklıymış ve Kötülerin Şehri cehennemin değil, cennetin kopyasıymış gibi keyifle gülmeye devam etti. Sanki başta yaşadıkları birer şakaydı.

Kunter yalnızca kendi yaptığı şakalardan hoşlanırdı. Gülmeyi kesti. Belinden çıkardığı bıçağını masada Zeliha'nın önüne sapladı.

"Öleceksin, o yüzden iyi dövüşüyor olsan iyi edersin. O ringde yalnız olacaksın, Gri ve kimse senin için dövüşmeyecek."

Zeliha'nın gülümsemesi dudaklarında dondu. Kimse kimseyi kandıramazdı, Kunter haklıydı. Kunter benim için ringe çıkmış

olabilirdi ama Zeliha için asla aynısını yapmazdı. Zeliha bir Gri olsa da o ringe çıkmalı, kazanmalı ve yancı olmalıydı.

“Ama ben bir Gri’yim,” diye isyan etti Zeliha. “Neden ringe çıkmak zorundayım? Bu Mavilerin olayı değil mi?”

“Öyle ama bunu bir kere kullandık.” Bütün bakışlar Mirza’ya döndü. “Yekta’yı doğrudan yancım ilan edecektim ama Kunter’le onun için ringe çıktım ve kaybettim. Halkıma da bir daha asla bunu yapmayacağıma dair yemin ettim. *Bir Gri de olsa yancılığı o ringe çıkararak kazanacak*, dedim. Farkın, kazandıktan sonra bir daha o ringe ıkmana gerek kalmaman olacak. Öncü de olsa ringe çıkar Mavi’de. Yeniden ve yeniden, yenilene dek. Gri’ye ancak bu kadar avantaj sağlayabilirim.”

Başımı sallayarak Mirza’nın söylediklerini onayladım. “Şimdi komumuz ring, orada ne kadar iyi dövüşebileceğın. Mavi Bölge ringlerinde işler normal ringler gibi ilerlemez, yancılık için kol koparanlar var. Kendini koruyabilir misin?”

“Dövüş sporlarıyla aram iyidir,” diye yanıtladı Zeliha. İyice gerilmiş gibi görünüyordu. Kol koparma ayrıntısı renginin atmasına neden olmuştu. “Kahverengi kuşaktım ama hiç ringe çıkmadım.”

Şansı vardı, biraz bile olsa. Belki kolu kopmadan bitirebilirdi.

Devinler, Gri, Mirza ve Kunter’le Siyah Bölge’deki eğitim sahasındaydık ve karşımızda bir düzine İsimsiz dikiliyordu. Önceden onlara bakmak kafamda soru işareti oluştururdu ama şimdi onları kendim gibi görüyordum. Hayatta kalmak için canavara dönüşmüş birer Gri’ydi hepsi. Onlar için artık hayatta kalmak kolaydı, can almak kadar. Bütün şehir onların oyun alanıydı ve kimse bunun farkında değildi. Acımadan katlettikleri bütün Griler adına, Griler tarafından katlediliyordu Siyahlar.

Bir rüzgâr esip saçlarımı sağdan sola doğru savurduğunda kafamı çevirip sağa doğru baktım. Burası bir uçurum kenarı, adanın başka bir tepesiydi. Kenarlarda herhangi bir korunak yoktu, bir tekmeyle aşağıya savrulmak çok kolaydı.

Açık havadaki eğitim sahasında sert rüzgâr durmadan cirit atıyordu. Denizin uğultusu bir melodi gibi, her an kulaklarımızdaydı. Rüzgârda savrulup birbirine vuran zincirler ona eşlik ediyordu.

Eğitim sahasının tam ortasında beklenildiği üzere bir ring vardı fakat bu ring Mavi Bölge ringleri kadar devasa değildi.

Ringin sağında kum torbaları ve cansız mankenlerden oluşan bir alan vardı. Mankenlerin üzerine saplanmış onlarca bıçak vardı. Birkaçının yüzünde fotoğraflar asılıydı fakat fotoğraftakilerin kim olduğu çözüleliyordu çünkü onlarca kez bıçak saplanan fotoğraflar neredeyse paramparça olmuştu bile.

Ringin solunda, uçurum tarafında hedef tahtaları, yine cansız mankenler ve silahlar vardı. Mermi kovanları zeminde bir halı gibiydi, binlercesi yerdeydi.

Ringin etrafında bir koşu çizgisi vardı. Bir tarafında fazlasıyla kalın ve ağır görünen bir halat, eski tekerlekler ve ağırlıklar duruyordu. Hiçbir şey yeni değildi, her şey çok eskiydi ama kullanılabilir durumdaydı. Ringin zeminindeki kan izleri de o kadar kötü görünmüyordu, alışılabilirdi. Siyah Bölge’de bu pek de şaşırlacak bir şey değildi.

Burada olmaktan pek memnun değildim. Hatta hiç değildim. Ringe çıkmak ya da birini öldürmeyi öğrenmek istemiyordum. Ben istemesem de Zeliha bunu öğrenmek için burada olmak zorundaydı. Yakında ringe çıkacaktı. Bense her ne kadar kabul etmek istemesem ve ringe çıkmayacak olsam da kendimi korumayı öğrenmeliydim. Daha önce Kunter bir şeyler öğretmişti ama bu yeterli değildi. Devimler ya da İsimsizler kadar olmasa da en azından onların yarısı kadar iyi dövüşebilmeli ve kendimi korumalıydim. Diğer türlü anbean onların korumasına muhtaç bir Gri’den fazlası olamazdım. Artık kimsenin peşimde kuyruk gibi dolaşmasına tahammülüm yoktu. Madem bir süre daha buradan çıkış yoktu, o hâlde korkan değil, korkulan taraf olmak zorundaydım. Her anlamda.

Devin öne doğru savsak birkaç adım atıp etrafı kolaçan ettikten sonra İsimsizlerden birinin, daha doğrusu kadın ve onların öncüsü gibi duranın önünde durdu. Bunu nasıl anladığımızdan emin değildim. Genelde onun adımlarını takip ettiklerini bir şekilde fark etmiştim. Sanki o doğrudan bize bakıyordu ama diğerleri yan gözle dahi olsa ona. Bunu benim fark ettiğim gibi Devin de fark etmişti ki doğrudan onunla konuşmak için hazırlandı.

“Ringde karşıma çıkmaya cesaretin var mı?”

İsimsiz yerinden bir milim bile kıpırdamadı ve ona cevap vermedi. Devin ise inatçıydı, onların en güçlüsünü karşısında görmeyi çok

istiyordu. Aklından geçeni de kolayca okuyabilecek kadar onu tanımıştım. En güçlüyü yenebilecek miydi? Bir gün karşı karşıya kalırlarsa zayıf yönleri neydi? Öğrenmeliydi.

Devin başını omzuna doğru yatırırken topuklu botlarının üzerinde İsimsiz'e doğru birkaç adım daha attı. "Hadi, ringde rakibim ol." Çok yakınında durdu. "Dişime göre birini bulmuş gibi hissediyorum."

İsimsiz yine cevap vermediğinde Devin iç geçirerek omzunun üzerinden Kunter'e baktı. "İzni senden mi almamız gerekiyor?"

Kunter cevap vermeye tenezzül etmediğinde ben onun yerine, "Hayır," dedim Devin'e. "Muhtemelen kendine rakip aramıyor."

Devin'in dudaklarında kendinden emin, kibirle dolu bir gülümseme belirdi. "Ama ben arıyorum." Yeniden İsimsiz'e döndü. "Hadi ama, kozlarımızı paylaşmak çok eğlenceli olur." Tek elini yemin eder gibi kaldırdı. "Korkma, yemin ederim seni öldürmeyeceğim. Sadece yumruk."

İsimsiz, Devin'i yine yanıtsız bıraktığında Kaan, "Kazanırsanız Riyaz'ı size veririz," diye ortaya bir iddia attığında Riyaz onun koluna öyle sert bir yumruk attı ki Kaan hemen yanımda duran Zeliha'ya çarptı. Zeliha da bir biblo gibi üzerime yıkılmak için savruldu fakat Kunter beni kolumdan tutup geri çektiğinde Zeliha yere düştü.

Mirza, Kunter'e bir küfür savurup koşar adım Zeliha'yı yerden kaldırmak için uzandı. Kunter ise sanki bu yaptığı normal bir şeymiş gibi yalnızca izliyordu. Ondaki iyi İsimsiz olurdu, genelde ruhsuz bir şerefsiz gibi görünüyordu.

Kaan henüz kendisi de yerden kalkmamıştı. Zeliha'ya dönüp özür dilerken mahcup göründü ve Mirza'yla birlikte onu yerden kaldırmaya girişti.

Rüzgâr'ın bütün bu olanlardan büyük bir keyif aldığı ortadaydı. Elini kaldırıp, "Kaan'ı da veririz, kaybetmeniz de sizin olabilirler," dediğinde Devin onu başıyla onaylıyordu.

Mirza'nın heybetli bedeni Zeliha'yı kaldırırken bize epey yanaştığında Kunter yine ellerini omuzlarıma yerleştirip kendisiyle birlikte beni geri çekti. *Herkes düşebilir, yıkılabilir, herkesin yardıma ihtiyacı olabilir, yaralanmış olabilir ya da ölmek üzere olabilir ama bize dokunmayan yılan bin yaşasın.* Kunter tam olarak böyle düşünüyor ve böyle hareket ediyordu. En küçük şeyden en büyüğüne kadar.

Bu kez karnına dirseğimi indirdim. "Yapma şöyle."

İnlemesini dudaklarının ardında tuttu. “Yeterince yardım ediyoruz.” Mavi gözleri kısık, aşağı doğru inmiş hâldeydi ve bana bakıyordu. “Hepsinin eli ayağı var, zahmet olmazsa kullansınlar.” Yüzünü buruşturmuştu bir süredir, başkaları yanımıza geldiğinden beri. Mirza’dan bile hazzetmiyordu ki diğerlerinden etsin. “Onları buraya getirdiğimiz için bile hayatları boyunca kölemiz olmalılar.”

Karnını çimdiklerken sessizce, “Benim de elim ayağım var, bir eşya gibi sağa sola çekmene gerek yok,” diye mırıldandığımda ağzının içinde inlerken elimi yakaladı. “Şiddet sever, Gri,” dedi hırıltılı bir sesle. “Seni bana ceza olarak mı gönderdiler? Sistemin bir oyunu musun yoksa başımın belası mı?”

“Sistemin bir oyunuyum, beni buraya seni öldürmem için gönderdiler. Siyah Bölge Öncüsü Kunter’i kendine âşık et ve öldür.” Karnını bir daha çimdiklediğimde diğer elimi de yakaladı. “Çok yaklaştım.”

Kunter eleştirel bir bakışla beni süzdü. “O zaman mecburen seni zindana kapatacağım. Ne sensiz kalabilirim ne de seninle bir başıma durabilirim.” Fısıltıyla, iyice yaklaşarak ekledi: “Belki de sadece kollarında ölmeyi göze almalıyım, Gri Hanım.”

Ellerimi kurtardım. “Bir hain olmadığım için çok şanslısın. Aksi hâlde seni şimdiye kadar çoktan öldürmüştüm.”

Bu onu güldürdü. “Aşkından öldü derlerdi en azından.”

“Aşkından mı?”

Başını salladı. “Aşkımdan.”

Sertçe yutkunmam gerekti. “Laf olsun diye mi söylüyorsun bunu?”

“Gri Hanım...” derken yeniden sokuldu bana. “...sana şimdiye kadar hiç laf olsun diye bir şey söylemedim.”

Bir an için eğitim sahasında olduğumuzu da yanımızda başkalarının olduğunu da unutmuştum. Fısıltıyla konuşsak da, onlardan uzakta olsak da Kunter bana yaklaşıırken hiç de mesafeli davranmıyordu. Şimdilik aramızdakiler gizli kalmaya devam etmeliydi. Biz sadece iyi anlaşılan, birbiriyle sorunlarını halleden öncü ve yancı olarak görülmeliydik fakat gün geçtikçe ona eskisi gibi mesafeli davranmak güçleşiyordu.

Sürekli kendimi ona dokunmak isterken buluyordum. Çimdiklemek bahaneydi, onunla temasta kalmak istiyordum. Farkında olmadan yapıyordum bunu, bir çeşit dürtüydü.

“O hâlde sen çık karşıma.” Devin’in bunu kime söylediğini anlamadığım için bir an tepkisiz kaldım. “Öncü Kunter.” Kunter gözlerini benden ayırmazken benim bakışlarım Devin’e döndü. Kehribar gözleri gün ışığında bir güneş gibi parlıyordu. “Ringde karşıma çıkmaya cesaretin var mı?”

Kunter yerine ben cevap verdim: “Buraya koz paylaşmaya gelmedik, Devin. Kimse güç gösterisi yapmayacak.”

“İsimsiz’e sorarken umurunda değildi, ne değişti?”

Kunter onu yanıtlamak için benden önce davrandı: “Senin canın için endişeleniyor, onu suçlama. Arkadaşının, öncüsünün elinde ölmesini istemiyor.”

Devin toprak zeminde bize doğru adımlarken heyecanlanmış göründü. Fakat bu heyecan öyle korku dolu bir şey değildi. Sonunda Kunter’i öldürebilme fırsatının kolayca ayağına gelmesine seviniyordu.

“Deneyelim mi, öncü?” Gülerken dişleri göründü. “Bunun için her şeyi ortaya koymaya hazırım.”

Kunter ona adımlamaya kalktığı anda elimi göğsüne bastırıp durdursam da, “Yekta’dan uzak duracaksın,” demekten alıkoyamadım onu.

Bu, Devin’i olduğu yere çiviledi, bir adım daha atamadı. “O hâlde sen de, öncü...” Kunter sorarcasına kaşlarını çatığında, “...Gri Hanım’ından vazgeçeceksin,” dedi keyifle.

Kunter buz gibi bir sesle, yüzünde en ufak mimik hareket etmeden, “Bunun için beni o ringde öldürmen gerek,” diye yanıtladığında Devin nefes bile almadan karşılık verdi: “Zevkle.”

Bunu yapmaları için ancak cesedimi çiğnemeleri gerekiyordu ve ben bunun farkında olduklarını biliyordum. İkisi de birçok insanı gözlerinin yaşına bakmadan öldürüyor ya da infaz emri veriyor olabilirlerdi ama birbirlerine dokunacak olurlarsa ikisinin de yüzüne bir daha bakmazdım. En azından ringden canlı çıkanın.

Sesli bir iç çekerek Zeliha’ya ilerledim. Onu elinden tutup eğitim sahasının içine doğru çekerken, “Cesaretiniz varsa deneyin,” dedim ikisine de bakmadan. Her şeye cesaretleri olduğunu biliyordum ama ikisi de bazen yeterince değer verdiklerinde o kişiye karşı bütün cesaretlerini yitiriyorlardı. Aslında çok ortak yönleri vardı ama farkında değillerdi. Belki de bu benzerlikti onları bu kadar karşı karşıya getiren.

Rüzgâr bize yetişti. “Devin bir erkek olsaydı bu çok seksi bir şey dönüştürdü. İki erkeğin senin için ringe çıkıp ölümüne dövüştüğü sahne düşünsene.”

Yanımızdan yürüyen Mirza, “Yalnız biz onu yaptık,” derken bu garip bir ifadeyle söylemişti. Evet, şimdi düşününce bu biraz garip ve Rüzgâr’ın dediği gibi seksi hiçbir yanı yoktu. Mirza bana roman anlamda hiç bakmamıştı ve ben de ona bakmamıştım. Ringe ben için çıksa bile.

Rüzgâr başını öne uzatıp sinsi bir sırıtışla, “Onu da çok seksi bulmuştum. Kazansaydın ve Yekta yancın olsaydı ona âşık olacağına da iddiaya bile tutuştum,” dediğinde onu omzundan iterken, “Beni bu kesle eşleştirmeyi bırak, Rüzgâr,” dedim.

Rüzgâr ringe çıkıp bana elini uzattı. “Ama çok eğlenceli.”

Mirza onun yanına çıkıp Zeliha’yı yukarı çekti. “Bunu düşün bile.”

Rüzgâr’ın elini tutup ringe çıktığımda dönüp geriye bakma ihtiyacı hissetmedim diyemem. Kunter ve Devin birbirlerine yakın oldukları da birbirlerine bakmıyorlardı, konuşmuyorlardı. İkisinin de kaçmıştı, güzel.

Mirza, Zeliha’ya Mavi Bölge ringlerini bulduğumuz minir ring üzerinden anlatırken Rüzgâr’la ringin kenarında halata asılı duruyorduk. İkimizin de ringe merakı yoktu ama ring dışındakiler hepsinin ringe bir şekilde merakları vardı. Birazdan buraya çıkacaklarına şüphe yoktu. Kim kimi karşısına alırdı, emin değildim ama bugün burada kimse ölmeyecekti.

Kaan ringe çıktı. “Gösterelim mi?” Soruyu kime sorduğunu bile anlayamamıştım ama Mirza’yla Zeliha’ya doğru yürüdüğünü görür durum netleşti. “Zeliha’ya ringde nasıl dövüşüleceğini?”

Rüzgâr’la normalde ringin dışına, uçurum kenarına doğru bulunduk ama Kaan’ın teklifini duyunca onlara dönüp sırtlarımızı tuttuğumuz kollarla latlara yasladık.

Mirza, ona yaklaşan Kaan’ı göz ucuyla süzdü. “Seninle mi?” sorusunda küçümseme vardı. “Faydadan çok zararın olur.” Kaşları imaj havalandı. “Ringe önüme gelenle de çıkmıyorum.” Burun kıvrırık inanılmaz gıcık göründü. “Benim için bir soru işareti değilsin, yalnızca kolay lokmasın.”

Rüzgâr bize yetişti. “Devin bir erkek olsaydı bu çok seksi bir şova dönüşürdü. İki erkeğin senin için ringe çıkıp ölümüne dövüştüğü bir sahne düşünsene.”

Yanımızdan yürüyen Mirza, “Yalnız biz onu yaptık,” derken bunu garip bir ifadeyle söylemişti. Evet, şimdi düşününce bu biraz garipti ve Rüzgâr’ın dediği gibi seksi hiçbir yanı yoktu. Mirza bana romantik anlamda hiç bakmamıştı ve ben de ona bakmamıştım. Ringe benim için çıksa bile.

Rüzgâr başını öne uzatıp sinsi bir sırıtışla, “Onu da çok seksi bulmuştum. Kazansaydın ve Yekta yancın olsaydı ona âşık olacağına dair iddiaya bile tutuştum,” dediğinde onu omzundan iterken, “Beni herkesle eşleştirmeyi bırak, Rüzgâr,” dedim.

Rüzgâr ringe çıkıp bana elini uzattı. “Ama çok eğlenceli.”

Mirza onun yanına çıkıp Zeliha’yı yukarı çekti. “Bunu düşünme bile.”

Rüzgâr’ın elini tutup ringe çıktığımda dönüp geriye bakma ihtiyacı hissetmedim diyemem. Kunter ve Devin birbirlerine yakın olsalar da birbirlerine bakmıyorlardı, konuşmuyorlardı. İkisinin de keyfi kaçmıştı, güzel.

Mirza, Zeliha’ya Mavi Bölge ringlerini bulduğumuz minimal ring üzerinden anlatırken Rüzgâr’la ringin kenarında halata asılmış duruyorduk. İkimizin de ringe merakı yoktu ama ring dışındakilerin hepsinin ringe bir şekilde merakları vardı. Birazdan buraya çıkacaklarına şüphe yoktu. Kim kimi karşısına alırdı, emin değildim ama bugün burada kimse ölmeyecekti.

Kaan ringe çıktı. “Gösterelim mi?” Soruyu kime sorduğunu başta anlayamamıştım ama Mirza’yla Zeliha’ya doğru yürüdüğünü görünce durum netleşti. “Zeliha’ya ringde nasıl dövüşüleceğini?”

Rüzgâr’la normalde ringin dışına, uçurum kenarına doğru bakıyorduk ama Kaan’ın teklifini duyunca onlara dönüp sırtlarımızı halatlara yasladık.

Mirza, ona yaklaşan Kaan’ı göz ucuyla süzdü. “Seninle mi?” Sesinde küçümseme vardı. “Faydadan çok zararın olur.” Kaşları imayla havalandı. “Ringe önüme gelenle de çıkmıyorum.” Burun kıvrırırken inanılmaz gıcık göründü. “Benim için bir soru işareti değilsin, yalnızca kolay lokmasın.”

Zeliha'nın bakışları ikisi arasında gidip geliyordu. Kaan egoyla çatışmayı iyi bilirdi. Karşısındaki Kunter olduğunda bile o egoya baş kaldırmayı biliyordu. Devin'le yaşıyordu, en yakın arkadaşındı. Mirza'nın egosu, onu usta olduğu konuda küçümseyip rakip olarak bile görmemesi Kaan'ı incitmezdi.

"Kanıtla," derken omuz silkti Kaan. "Mavi Bölge öncüsü olarak bir Siyah'a ringde yenilmek gururunu kıracaksa sorun değil, anlarım. Ne de olsa ring siz Mavilerin olayı. Yenilgin ölümcül olabilir."

Kaşlarını havalanırken gözlerim kocaman açıldı. Rüzgâr'a döndüğümde onun da bana tam olarak aynı şekilde baktığını gördüm. Hemen elini kaldırıp serçe parmağını uzattı. "Kaan'a on şişe şarap."

Serçe parmağını uzattım. "Mirza'ya elli şişe. Beyaz olsun."

Rüzgâr, "Alkolik manyak," derken birbirine dolanan işaret parmaklarımızı aşağı yukarı sallayarak iddiayı ortaya koyduk.

Devin kendini halatın altından ringe atarken, "Kaan diyorum," dediğinde Riyaz aşağıdan, "Öncü Mirza'ya bu konuda rakip olacak üç beş isim var ve bunlardan biri Kaan değil," dedikten sonra, "Öncü Mirza diyorum," diye ekleyerek iddiasını ortaya koydu.

Kunter halata hemen arkamdan asıldı ve kendini yukarı çekip Devin'le aramızdaki ufak boşluğa girdi. Devin ona ölümcül bir bakış atıp hafifçe kaydığında Kunter kolunu halatın üzerinde arkama doğru uzatmış, beni kolunun altına almış gibi bir görüntü yaratmıştı.

"Şüphesiz Mirza," dedi donuk bir sesle. "Onun yenilgisi yalnızca bana. Zayıf noktalarını biliyorum."

Devin, "Onu yenen seni de kolayca yenebilir yani," derken imalı bir şekilde gülümsediğinde Kunter ona aynı gülümsemeyle karşılık verdi. "Belki, karşıma çıkmaya cesaret bulursa."

"Cesaretle bir sorunumuz yok." Göz ucuyla bana baktı Devin. "İkimiz de aynı dertten muzdaribiz, öncü."

Kunter, Devin'e göre bu konuda daha soğukkanlıydı. "Zannetmiyorum. Onu kaybetmekten korksaydın dostunu düşmanını yanlış seçmezdin."

"Güvenmek için kötülerin kötüsü diye anılan bir adamı seçmeliydim sana göre."

"Yanlış kararlarınla yancımın hayatını bir kere daha tehlikeye at da bakalım kötülerin kötüsü dediğin nasıl oluyormuş."

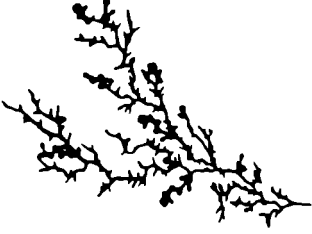
“Ben yancını yalnızca korudum, öncü, senin kafan karışmış. Onun hayatını en başından beri yalnızca ona bakışınla tehlikeye atan sensin.”

“Ben en azından onu ellerimle zehirlemedim!”

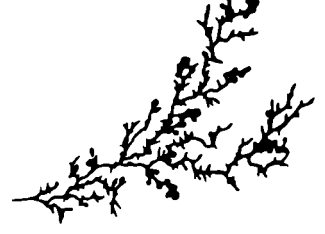
Kunter’in öfkeyle yükselen sesi uçurum kenarındaki eğitim sahasında yankılandı. Herkes sustu, nefesler tutuldu ve bütün bakışlar Devin’in üzerine döndü. İsimsizler göz açıp kapayıncaya kadar ringe çıkıp Devin’in etrafını sardılar. Sanki bu hareketiyle Kunter, Devin’in ölüm emrini vermiş gibiydi.

Bıçaklar çekildiğinde Devin’in baktığı tek yüz, benim yüzümdü.

İsimsizler, kendi bölgelerine ait olmayan ve çoğu zaman görünmez olan Grilerdir. Bir Gri'ye sadakatleri sarsılmaz olduğu kadar, onları hayatta tutan Siyah Bölge öncüsüne de aynı derecede sadıktırlar.

BÖLÜM 24

Dostumu da düşmanımı da iyi seçtiğime emindim. Bazen dostlarım düşman olsa da. Zaman çizelgesine dikkatlice bakıldığında ve yaşananlar sırasıyla göz önüne alındığında beklenmedik ittifaklar kurduğum doğrudur. Kötüleri avlayan bir katil çetesini dost saymak ve katillerin öncüsüne tutulmak gibi. İstemediğin ot burnunun dibinde bitirmiş ama ben bildiğin otu almış, özel alanımın etrafına tek tek dikmişim. Toprağın sessizliğinde bu otlar birbirini boğuyordu. Yan yanaydılar, yanımdaydılar ama dost değillerdi. Her biri, ötekinin varlığını fazlalık olarak sayıyordu. Ve en çok burnunun dibinde biten otlar insanı yavaş yavaş boğardı.

“Yalnız konuşalım, Yekta. Sana bunu açıklayabilirim.”

Devin bana doğru adımladığında bir İsimsiz onun önünü kesti. Riyaz bıçağını çekip İsimsiz'in boğazını hedef aldığı anda başka bir İsimsiz ona bıçak çekti.

Her adım başka bir adımla kesiliyordu.

Mirza sakın ama gür bir sesle, “Onu zehirledin mi?” diye sordu. “Dostun olmasını bırak, bir yancıyı zehirledin mi? Hangi aptal cesaretiyle?”

Devin kaşlarını çatı. “Onu zehirlemedim.” Normale göre hızlı nefes alıp bırakıyordu. “Onu asla zehirlemem. Bu bir yanlış anlaşılma. Yekta...” Bana yalvaran gözlerle baktı. “...konuşalım. Sana bunu asla yapmayacağımı biliyorsun.”

Kunter tamamen önüme geçti. “Biliyor.” Ses tonu acımasızdı. “Benim zehrimi içtiğini bildiği gibi.”

İsimsizler aynı anda bıçaklarını çektiler ve Devin'e doğrulttılar. Kaan, Riyaz ve Rüzgâr korkusuzca Devin'i korumak için hareketlendiler. Eğer bıçaklar hareket ederse biliyordum ki burada çok kan

dökülecekti ve yalnızca İsimsizlerin değil, Devinlerin hatta hepsinin kanı dökülecekti.

Zeliha'nın dudaklarının arasından bir çığlık kaçtığında Mirza onu arkasına aldı. Ringin bize en uzak köşesindeydiler. Mirza yaklaşmak istiyor gibi görünse de Zeliha kaçacak delik aradığı için onu bırakamıyordu.

Rüzgâr hiddetle ama gizleyemediği korkusuyla, "Asil bizi yanılttı," diye araya girdi. Sağımda kaldığı için benimle rahatça göz teması kurabiliyordu. "Bunun seni kurtaracağını sandık. Öncüden nefret ediyordun, kurtulmak istiyordun. Öncü ölürse yerine yancı geçer. Sadece senin için, Yekta, kendimiz için yapmadık bunu. Sana yemin ederim."

Kunter öfkeli bir hırıltıyla, "Siyah ancak benim öncülüğümde bir Gri'ye itaat eder!" diye bağırdı. "Yalnızca beni değil, Yekta'yı da öldürecektiniz. Hayatınız yalnızca onun hayatına bağlıyken hem de."

"Asil bize kuralın net olduğunu söyledi," diye açıklamada bulundu Kaan. "Ne olursa olsun öncü ölürse yerine yancı geçer ve halk ona itaat eder."

Mirza öfkeyle, "Ve bu Kunter'i öldürmek istemenizi haklı mı çıkaracaktı?" diye sordu. "Gri'yi dünyalar kadar sevseniz neye yarar? Şans eseri Kunter yerine o zehirlendi ve onu kurtardınız. Peki ya zehirlenen Kunter olsaydı? Öncü ölürse yerine yancı geçer, evet ama öncüye dokunan ikinci bir şans verilmeden meydanda idam edilir. Öncüyü zehirlemeye kalktığınız meydanda can vereceksiniz."

Kunter hiç düşünmeden, "Aynen öyle," dediğinde daha fazla dayanamadım. Kunter'in kolundan tutup onu kendime çevirdiğimde bana bakmadı. Bakışları doğrudan karşıya, boşluğa dikilmişti. Dudakları düz bir çizgi hâlindeydi, burnundan öfkeyle soluyordu.

"Bunu yapacak olursan..."

"Seni mi kaybederim?" Buzdan hareleri öfkeyle bakışlarımla keşişti. "Seni neredeyse kaybediyordum. Bu âna kadar bunu görmezden gelmeye çalıştım ama sana dostluk taslayan bu insanların hiç utanmadan bana diklenmelerine daha fazla izin vermeyeceğim."

"Herkes ikinci şansı hak eder."

"İkinci mi?" Gözleri kısıldı. "Onlara onlarca şans tanıdım, Gri Hanım. Gözümün içine baka baka beni öldürmek istediğini söylediğinde bile. İkimizden biri ölene dek bu devam etmeyecek. Madem

en kötüyü avlamak için buradalar, o hâlde en kötü tarafından idam edilmeyi de göze aldılar.”

“Seninle bunu konuştuk.”

“Ve ben ikna olmadım.”

“Onları bırak,” dedim sıkıştığım dişlerimin arasından. “Ne istiyor-
san yaparım. Yeter ki son bir kez bunu görmezden gel.”

Mavi gözleri titreşti. “Ben zaten sen ne istersen yaparım, Gri Hanım ama bu artık bizim için bir tehdit. Yalnızca benim için de değil, senin için de bir tehdit. Anlamıyorsun, halkın gözü üzerimizde. Öncü ve yancı dışında kimse affedilebilir değildir, halk affedilebilir olduğunu düşünmemeli. Bu, ölümümüz olur.”

“Ölelim o hâlde!” Sesim bir çığlıktan farksızdı. “Bugün onlardan birinin bile kanı dökülmeyecek.”

Bir süre hiçbir şey söylemeden sadece birbirimizin gözlerinin içine baktık. İnanılmazdı çünkü ikimiz de ne istediğimiz konusunda çok nettik. Bunu yapacak olursa bir an bile düşünmez, karşısına geçerdim onun. Bu kadar ileri gidemezdi, yapamazdı. Devin hangi amaçla ne yapmış olursa olsun benim dostumdu.

Devin güldü. Bu ürpertici ve ruhsuz bir gülümsemeydi. “O hâlde bunu ellerinle yap, öncü. Cesaretin varsa bu ringde bugün karşıma çık. Eğer ben kazanırsam İsimsizlerinle birlikte ölürsün ama sen kazanırsan benimle birlikte Kaan, Rüzgâr ve Riyaz da ölür. Bu ikimizin arasında, benim tatlı Gri’nin vicdanını buna karıştırma.”

Kaşlarım hızla çatıldı. Devin’e ne halt yediğini soramadan Kunter’in eli çeneme uzandı ve dudaklarıma bir öpücük bırakırken, “Seninle ölürüm de, Gri Hanım,” diye fısıldadı. “Ama şimdi değil, ikimize dillere destan bir ölüm yazmayı tercih ederim. Yalnızca ölmekten başka çaremiz kalmadığında.”

Bir nefesle geri çekildiğinde onun boşluğunu İsimsizler doldurdu. Kollarımdan yakaladılar ve beni geriye doğru sürüklediler. Bir an için dünya karmakarışık bir hâl aldı. Öpücüğüyle etrafımızdaki herkesi şaşkına uğratmış olması bir yana, Devin’in karşısına onu öldürmek için geçmesi bir yanaydı.

İki taraftan birinin öleceği ringden beni sürükleyerek indirirlerken bir çığlık boğazımdan koptu. “Bırak!” Kollarımı, ayaklarımı çekiştirip sallıyor ve kurtulmaya çalışıyordum ama onlar çok güçlüydüler ve ben kibrit çöpü kadar kırılgandım. “Bunu yapma, bırak!”

Çırpınıyordum ama nafileydi, beni ringden uzağa, ormana doğru sürüklüyorlardı. Bunu bana izletmeyecek, çılgınlıklarımı duyamayacak kadar da uzakta tutacaklardı. “Bırak, yalvarırım bırak!” İsimsizler beni duymuyor, hiçbir tepki vermiyorlardı. Söyleyemediğim kelimeler boğazımı bir urgan gibi sarıp beni boğmaya başlamıştı. “Yapmayın! Yalvarırım, lütfen!”

Devin ve Kunter ringde karşı karşıyaydı ve Kunter’in sırtı bana dönüktü. Devin’in altın hareleri son âna kadar üzerimdeydi. Bana özür dileyen gözlerle bakıyor, sessiz bir teşekkür ediyordu. Kaan, Riyaz ve Rüzgâr onun arkasına geçmiş, aynı Devin gibi sürüklenerek gidişimi izlemişlerdi. Sessiz birer teşekkürle.

İkisinden biri.

Bütün gücümle çırpınsam da neye yarardı, o kadar yalnızdım ki bütün bu olanlara karşı. En başından beri istedikleri gibi şimdi karşı karşıyaydılar o ringde. İkisinden biri ölecek ve bu onlar ne derlerse desinler yalnızca gururdan olacaktı.

“Kunter, yapma!” Hıçkırıklarına karışan çılgılığım ormanda yankılandı “Devin, lütfen!” Kimse duymak istemiyordu sesimi ama ben boğazımı yırtıyordum bir umut. “Yapamam, bununla yaşayamam!”

“Rüzgâr, bir şey yap.”

“Kaan!”

“Riyaz!”

Son bir çare, “Mirza, lütfen durdur onları,” diye bağırdıysam da orman sesimi yutmuş gibi kimse tek sözüme karşılık vermedi.

İsimsizler beni bir ağacın gövdesine bastırdıklarında onlardan bir şekilde kurtulabileceğime çok inanmıştım. Öne doğru atıldım ama belimden yakalandım. Ayaklarım yerden kesildiğinde onları tekmelemeye, bir şekilde zarar verip kurtulmaya çalıştım ama sanki burada birini öldürsem bile diğerleri beni tutmaya devam ederlerdi.

Kan ter içinde sırtım yeniden ağacın gövdesine yaslandı ve bir halatla beni ağaca bağladılar. Güçlülükle nefes alıp bırakırken toprağı tekliyor, halattan kurtulmaya çalışırken artık bir yalvarışla değil, öfkeyle çılgılık atıyordum. Öfkeden gözüm dönmüştü ve sıkışıp kalmıştım. Kimse beni dinlemiyordu, duymuyordu, görmüyordu. Bir halatla, bir ormanda bağlıydım ve başımda dikilen kim olduğu belirsiz İsimsizler gözümün yaşına da, yancılığıma da, onlar gibi bir Grı olduğuma da bakmadan beni tutuyorlardı.

Kanın metalik tadını aldığım da dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp bir an için durdum. Sadece durdum ve burnumdan bir nefes alıp bıraktım. Ses tellerim yırtılana dek çığlık atmış, kanın tadı damağıma yayılırken sertçe yutkunmuştum. Kalbim küt küt, adrenalinden patlayacakmış gibi çarparken kanım çekilmiş gibi buz tutmuştum üstelik.

Sesimi duymaları, durmaları, beni dinlemeleri için her şeyi yapmış ve hiç karşılık alamamıştım. Dışlerimi sıktım. Sıcak gözyaşlarım buz kesen tenimde kayıp giderken bulanık görüşümü düzeltmek için gözümü kırpmadım.

Etrafımı çevreleyen altı İsimsiz nefes alışım dan göz kırpmışım a kadar beni takip ederken bekledim. Öyle öfkeliydim ki ikisini de ve hatta hepsini ben öldürmek istiyordum.

Gözümü hemen önümdeki İsimsiz'e diktim. "Çöz beni, Gri." Sesim çatlak, tiz ve kısıktı. "O ringde kaybedenin Devin olacağı ne malum? Yancını dinle, çöz beni. Aksi hâlde o ringde kaybeden kim olursa olsun, yemin ederim yancıya dokunmaktan meydanda idam edileceksiniz."

Bunu beklemedikleri için dönüp birbirlerine baktılar. Onları daha net görebilmek için gözlerini kırptırdım. Şüphey e düşmüşlerdi.

"Kunter'in beni durduracağını mı sanıyorsunuz? Onu bugün burada durduramazsam yemin ederim sizi idam ederken o da beni durduramayacak."

Vicdanımsa sorun, vicdanımın önemsenmediği yerde kaybederdim onu da. Buysa beni onlardan ayıran, böyle ağaca bağlattıran, o hâlde vicdansız olur d um onlar gibi.

"Kendiniz gibi olanın mı yoksa ezeli düşmanınız Siyah'ın öncüsünün sözünü mü dinleyeceksiniz? Griler ne iyi ne de kötüdür, yargısız infaz Grilere göre değildir. Gri iseniz birer Gri gibi davranın."

Onlar gibi olmayı deniyordum, yemin ederim, bir şeyleri düzeltebilmek uğruna doğrularım dan vazgeçiyordum. Doğrularım beni bozguna uğratıyordu. Küçük bir kız çocuğu gibi ağlatıyor, çığlık atırıyordu fakat Kötülerin Şehri'nde sözü geçenler ne ağlar ne de çığlık atarlardı. Bakarlar ve korkulduklarına emin olurlardı. Yok etmek üzerinedir bütün cümleleri, tehdit doluydu, duruşlarından bakışlarına kadar her şey. Körkütük tapardı halkları onlara çünkü onlar gibi olmak isterlerdi. Üstün birer varlık mış gibi davranırlardı onlara. Yol açarlar, takip ederler, boyun eğ er ve gözlerini dikmek ten korkarlardı.

Öncüler her zaman kazanırdı. Kunter'in de dediği gibi ikinci şansı halka vermedikleri için. Ama Kunter onu göğsünden bıçaklayan dostuna ikinci şansı verdiyse benim dostuma da verdiğim ikinci şansa karışmaya cüret etmeyecekti.

Onunla anlaşmıştık.

Bana söz vermişti.

Asil'e dokunmadan dokunmayacaktı benim dostlarıma. Asil Kırmızı Bölge'de cirit atıp onu bu şehre ölene dek mahkûm eden Amber yılanının peşinden giderken o burada benim dostumla ringe çıkıyordu. Madem halkının gözünden düşmek istemiyordu, o hâlde Asil'i idam edecekti.

"Kunter haklı," diyerek yaklaştı Mirza. "Ama sen de haklısın."

Bir bıçak çıkardığında İsimsiz onunla benim aramda durdu ama bu Mirza'yı durduramadı. İsimsiz'i omzundan kenara itti ve benim önümde diz çöktü. Bıçağı beni bağlayan halatın altından geçirdi ve tek hamlede, keskin bıçağıyla onu kesti.

Mirza'nın uzattığı eli tutup ayağa kalkarken gözüm kenarda dikilen Zeliha'ya ilişti. Korku dolu gözlerle olanları izliyordu. İsimsizler onu hepimizden daha çok korkutuyor olmalıydı ki onlara olabildiğince az yaklaşıyordu.

Bir an için durup Mirza'yla etrafımızdaki İsimsizlere baktık. Bir şey yapacaklar mıydı? Durduracaklar mıydı bizi?

Hayır.

Söylediklerimi dinlemişlerdi. Karşı koymayacaklar, bunu durdurmamı izleyeceklerdi.

"Hangisinin kazanacağından emin olsaydım gelmezdim buraya," diye açıklamada bulundu Mirza. "Kunter bunun için bir gözümü morartmayı deneyecektir." Yanından geçip gittiğimde peşime takıldı. "Kunter iyi dövüşür ama o kadının bıçağı kullanma şekli... Kunter'i öldürebilir."

"Niye durdurmadın?" diye çıktığımda, "Beni dinlerler mi sandın?" diye patladı.

Haklıydı, beni de dinleyecekleri meçhuldü. Konuşmayacaktım da zaten.

Ormandan koşar adım çıktığımda ciğerlerim adrenalinden patlamak üzereydi. Botlarım toprak zeminde kaydığında ringden

metrelerce uzaktaydım. Yine de Devin'in bıçağı Kunter'e nasıl savurduğunu gördüm.

Onu öldürebilirdi.

Kolayca.

Gözünü bile kırpmadan.

Nefes alıp vermekte güçlük çektim. Olabilecekleri düşünmek bile başım omuzlarımdaki yerinden ayrılacakmış gibi hissettiriyordu. Ben bu denli korkarken onlar nasıl karşı karşıya gelirler, nasıl o ringe çıkarlar ve nasıl benim sesimi duymazdan gelirlerdi?

Bu denli mi nefret ediyorlardı birbirlerinden?

Ringe doğru koştum. Devin'in savurduğu bıçak darbelerini ustaca savuran Kunter'in yumrukları sertti. Devin'in bıçağını savurabilmek için Kunter'in darbelerinden kaçması ve üstelik ayakta kalması gerekiyordu. Devin, Kunter'in yanında zayıf ve kolayca kırılabilir görünüyordu. Öyle olmadığını bilsem de.

Kunter, Devin'i ringin kalın halatına doğru savurduğunda Devin'in elindeki bıçak parmaklarının arasından kayıp düştü. Devin bıçağa atıldı ama Kunter kolunu onun boğazına bastırıp tekrar halata itti. Kunter bıçak çekti ama durdu, fırsatı varken öldürmedi. Devin ikinci bir bıçağı kınından çıkarıp Kunter'in göğsüne bastırdı, fırsatı varken o da öldürmedi.

Ringe çıkıp aralarına girdim. Kunter'i göğsünden geri ittiğimde Devin bıçağını hızlıca geri çekti. Kunter geri itilirken neredeyse boğazıma değen bıçağını kaldırıp uzaklaştırdı.

"Asil'den başla." Kısık sesimde tevazu yoktu. "Söz verdiğin gibi önce kendi dostuna o bıçağı daya."

Kunter'in bir cevap vermesini beklemeden Devin'e döndüm. "Amber'den başla. En kötüyse hedefin, Kunter değil rotan. Bana biraz güveniyorsan inan, o değil aradığın şeytan."

Aralarından çekilip gitmeyi yeltendim. Yalnızca bu kadarla yetinecektim ve sonrasında onların yüzünü bile görmek istemiyordum esasen. Çok kızgındım ikisine de. Bir an için ikisinden birini kaybetmiş olduğum hissiyle boğuşmak bile beni kısa sürede mahvetmeye yetmişti. Kaybetmeye güçsüzdüm ben ve onlar bunu bilerek yapmışlardı bunu.

"Âşık mısın ona?" Devin'in sorduğu soru beni ringde henüz birkaç adım atmışken durdurdu. "O öpücüğün bir anlamı var mıydı?"

Omzumun üzerinden Kunter'e baktım. Bu ikimizin arasında kalmalıydı, o da bunu biliyordu ama nasılsa bu sırrı paylaşma ihtiyacı hissetmişti. Daha doğru zamanda, doğru bir yerde ben zaten bunu istediğim kişiyle paylaştırdım ama o risk almıştı. Niçin? Devin'i öldüreceğinden emin olarak mı yapmıştı bunu? Ya da öldürüleceğini düşünerek son bir öpücük mü bahşetmişti?

Ona Devin'den çok daha fazla kızgındım. Yine de artık saklayan taraf olmaktan çok sıkılmıştım. Onlar beni görmezden, duymazdan gelip karşı karşıya gelebiliyorlarsa ben de ne hissettiğimi açıkça söyleyebilmeliydim.

Devin ne tepki verir diye düşünmekten kafayı yemiştım ben. Kunter'i düşman olarak görmesine bile saygı duymuştım ama o Kunter'i karşısına almak için elinden geleni yapmıştı. Üstelik uyarmıştım onları, göze batmamaları gerektiğini onlarca kez söylemiştim ama beni dinlememişlerdi.

"Artık yok."

Ringden inmeye kalktığımda Kunter koşar adım bana yetişip kolumdan yakaladı. "Ne demek artık yok?" Neye uğradığını şaşırması benziyordu. Güzel, biraz önce ben daha beterini yaşamıştım. "Bunun için gidecek misin benden? Yapmam gerekeni yapmaya çalıştığım için? Bu kadar kolay mı?"

"Yapman gereken mi?" Kolumu kurtardım. "Yapman gerekenleri yapmadığın için karşında değil, yanında durdum ben senin. Şimdi bana halk diyorsun, ikinci şans diyorsun, dostlarımı idam etmekten bahsedip ringde karşısına çıkıyorsun." İşaret parmağımı göğsüne salıdım. "Sen Kötülerin Şehri'ne göre davranıyor olabilirsin ama benim yanımda davranamazsın! Madem senin için bu kadar değerliydim, o hâlde Kötülerin Şehri'ne göre değil, bana göre davranacaktın. Beni kırmak senin için bu kadar kolaysa o hâlde benim için de seni yeniden karşıma almak bu kadar kolay."

Beyaz teni öfkeden kıpkırmızı kesilirken onu izledim. Şimdi ne halt yediğini fark ediyordu. Bana kocaman açtığı, kırılğan gözlerle baksa da çenesini sıkmış, kasları gergindi ve hızla nefes alıp verirken göğsü bir inip bir kalkıyordu. Öfkesini güçlkle dizginlediği belliydi.

"Bizi yalnız bırakın," diye bağırdı, gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadan. Gür, öfkeli sesi eğitim sahasında yankılandı. "Hemen, defolun."

Devin sorarcasına, “Yekta?” dediğinde sesli bir iç çekerek, “Gidin,” dedim. “Bunu sonra konuşacağız.”

Mirza homurdansa da diğer herkes eğitim sahasını terk etmek için harekete geçti. Devin gitmek için olduğumuz tarafı seçti. Bize yaklaşıırken adımları yavaş, temkinliydi. Korkudan değil, daha çok meraklı. Bir nefesi bırakırken yanımda durdu. Halata tutundu, kendini altından itip aşağıya inmeye hazırdı ama bekledi.

“Bana niye söylemedin?” diye sordu kırılgan bir sesle. “Seni anlardım.”

“Çünkü benim kalbimle seninki bir atmıyor ve sen kalbimin onun için nasıl attığını bilmeden beni asla anlamayacaktın.”

“Denerdim.”

“Beni yargılamanı istemedim.”

“Âşık olduğun için seni yargılamazdım.” Göz ucuyla Kunter’e baktı. “Kime âşık olursan ol. Bir şeytan da olsa.” Bir nefesi bırakırken gözlerini karşıya dikti. “Şimdi hangimiz daha kötü dost, bilemedim.”

Bir cevap vermemi beklemeden ringden indi ve diğerlerinin arkasından giderek eğitim sahasını terk etti. Geride yalnızca Kunter’le ikimiz kaldık. İlk hangimiz konuşacaktık, bilmiyordum ama sakın bir konuşma olmayacağını biliyordum.

Uzunca süren bir sessizliğin ardından ilk lafı Kunter aldı: “Beni istediğin kadar karşına al, ben yanında duracağım.”

“Beni böyle kırmaya devam edersen zahmet etme, benim yaralarımı saracak birine ihtiyacım var, kıracak birine değil.”

“Senin bana ihtiyacın var.”

“Ben de öyle sanıyordum.” Onu hafifçe itip ringin halatıyla arasından çıktım ve ringin ortasına doğru ilerledim. “Sözünü çiğneyene dek.” Yeniden ona döndüm. “Sana güvenebileceğimi sanmıştım.”

“Ona baktığım her an, kan kustuğun o gece gözümün önüne gelirken bu zamana kadar nasıl durduğuma hayret ediyorum ben. Orada öleceğini sandım, panzehrin dostunun elinde olduğunu bilmeden. Sen kan kusuyordun ama o panzehri vermek için kimsenin görmeyeceği o doğru ânı kolluyordu. Sen ölüyordun ama o önce kendi canını düşündü.” Bana yaklaştı. “Başından bir an için ayrıldım.” Yeniden bir karış uzağımdaydı. “O bir an bana bir ömür gibi geldi ama biliyordum, gece boyunca her yudumunu izlemiştim ve zehir senin

bardağına karışmamıştı. O hâlde dedim... O hâlde zehir benden karışmıştı sana. Biri seni kurtaracaksa fırsat kolluyor olmalıydı!”

Sanki dünya ikimizin etrafında dönüyordu. Ağaçlar, bulutlar ve rüzgâr. Sonra her şey birbirine giriyordu çünkü biz bir çıkmaza girmiştik. Kim daha haklıydı? Onu suçlayabilir miydim bunun için? Körü körüne suçlayamazdım ama o da beni suçlayamazdı.

“Geçmişte kaldı.”

“Ben hâlâ bugünüm gibi yaşıyorum ama.”

“Asil’in sana yaptıklarını da bugünün gibi yaşıyor musun? Ondan aldın mı intikam? Seni bıçaklayıp ölüme terk ettiği, ihanet edip Gri-lerin bölücü ilan edilmesine sebep olduğu ve kız kardeşinin tarafına geçtiği için aldın mı ondan intikam?”

“Aldım.”

“Nasıl?” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Anlatsana, nasıl yaktın onun canını? Bütün bu kahpeliğe nasıl karşılık verdin?”

“*Düşmanına bıçak değil, korkusu gerek*, Gri Hanım ve ben ona korkusunu yaşattım.”

“Neymiş korkusu?”

“Sır.” Gözlerini başka tarafa çevirdi. “Pişman oldum. Bu yüzden artık düşmanımı korkusuyla yüzleştirmek yerine kurallara göre idam etmeyi tercih ediyorum.”

“Kötülerin Şehri kurallarına göre yaşamaya devam mı edeceksin?”

“Niye soruyorsun?”

“Söyle!” Sesim bir çığlıktan farksızdı. “Söyle çünkü eğer öyleyse karşına geçerken pişmanlık duymayacağım. Ben Siyah Bölge Öncüsü Kunter’i istemiyorum, Kıvanç Sidar’ı istiyorum. Halka ve düşmanlarına karşı Siyah Bölge Öncüsü Kunter olup terör estirebilirsin, hayatta kalmak için türlü kötülükler yapmaya mecbur da kalabilirsin ama benim yanımda o olamazsın. Benim dostlarımı o adam olup idam edemezsin. Yalnızca kendi doğrularınla ilerleyemezsin.” Öfkeyle onun göğsüne vurdum. “O hâlde yalnız başına kalırsın.”

Yanından geçip gitmek istediğimden yeniden kolumdan yakaladı ve beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Ona hâlâ çok öfkeliydim ve sarılmak istemiyordum. Kollarından kurtulmak için çırpındım ama beni bırakmamakta ısrarcıydı. Fakat ben de kurtulmak konusunda ısrarcıydım.

Kolunu ısırdığımda beklenmedik bu tepkim karşısında inleyerek kollarını gevşetti. Hızlıca ondan uzaklaşmaya kalktım ama beni bırakmadı, belimden sıkıca tutmaya devam etti.

“Gri Hanım,” dedi inlerken. “Kolumu koparacaktın.”

“Kopsun kolun!” Onu göğsünden ittim. “Bırak beni, gideceğim. İstemiyorum seni, istemiyorum yüzünü görmek. Sana o kadar kızgıyım ki gözümün önünden çek git.”

“Bana böyle kızginken gidemezsin benden.”

“Öyle bir giderim ki.”

Bacağına bir tekme savurduğumda inlemeyle karışık bağırırken iki büklüm oldu. Belimdeki eli ister istemez gevşediğinde kurtulduğumu düşünmüştüm ama o ceketimden yakaladı ve birlikte yere düştük. Ona küfürler savurarak yerden kalkmaya hazırlandığımda benden hızlı davrandı ve üstüme çıktı. Ona vurmaya kalktığımda ellerimi bileklerimden ringin zeminine yasladı ve beni iyice kısırdı.

Yüzüne tükürebilirdim. Yeterince yaklaşırsa kafa bile atabilirdim. Şu an ona her şeyi ama her şeyi yapabilirdim.

“Beni öldürmeden önce bekle,” dedi nefes nefese. “Senin için dünyayı karşıma alırım ben, sen beni öylece karşına almadan dinle. Bunu bizim için yapacaktım. İkimiz için. Senin için kimse tehdit olmamalı.”

“Devin benim için bir tehdit değil.”

“Kötülerin Şehri’ndeki en büyük hedefi en kötüyü, beni öldürmek. Benim ölümüm, yancım ve Gri olarak senin de ölümün olacak. Dostun gibi düşünme, dışarıdan bir göz olarak bakmaya çalış olana.”

“Bilmiyordu.”

“Asil onu kandırdı, evet ve bu bir daha olmayacağı anlamına gelmiyor. Önlem almak zorundaydım.”

Onu ittiysem de bir işe yaramadı, çok ağırdı. “Sen git, kardeşine karşı önlem al. Beni öldürmek için en iyi planlarından birini yaptığına eminim.”

“İkimiz için ne gerekiyorsa yapacağım.” Bir nefesi güçlkle bırakırken öfkeyle şekil alan suratıma tebessüm etti. “Herkes karşımda benim, yalnızca sen yanımdasın, aslında senin yanımdayım. Bu konuda hiç şaka yapmadım ya da öylesine söylemedim. Ne olursa olsun. Kötülerin Şehri yıkılsa ve ada ikiye bölünse de ve turunacak tek bir

kaya parçası kalsa da sana yemin ederim, orada yalnızca ikimiz olacağız. Herkes suda boğulurken biz yine yan yana ve güvende olacağız. Benden şüphe etme ve karşında olduğumu düşünme yeter. Ne yaptıysam ikimiz için yapıyor olacağım. Sana her şeyim üzerine yemin ederim, Gri Hanım.”

“Beni kızdırıp sonra böyle tatlı sözlerle manipüle edemezsin.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. Ardından bileklerimden tuttuğu ellerimden birini kaldırıp elimi göğsüne, kalbinin üzerine bastırdı. “Al canımı da kurtul o zaman benden. Aksi hâlde kurtulamazsın benden, ne kadar kızsın da itsen de gitmem senden. Arkadaşın beni kışkırttı ve ben de tutamadım kendimi. Zaten yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yapmak istedim o anda. Yapabilirim sandım ama yapamadım zaten. Seni düşünürken bunu yapmak imkânsızmış meğer. Bıçağı kolayca onun boğazına saplayabilirdim ama elim gitmedi.”

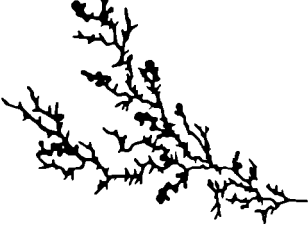
“Elin gitseydi şu an bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Adada senden en uzak neresi varsa orada olurum, senin yüzüne bile bakmazdım bir daha. Ölene dek göremezdin suratımı.”

“Bunu bilmekti beni durduran, Gri Hanım.” Göğsüne bastıracağı elimi okşarken dudaklarını hafifçe kıvırdı. “Senin için dostum dediklerine katlanmam gerekiyorsa katlanacağım, halkın gözüne batacaksa da batsın bütün bunlar. Halledeceğiz bir şekilde. Sen yeter ki bir daha bana öyle nefretle bakma.”

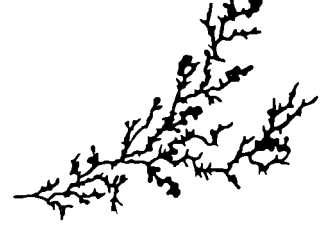
Üzerimden kalkarken beni de kendiyle birlikte yukarıya çekti. Göğsüm onun göğsüne çarptığında sıcak dudakları alnıma dokundu. O beni öperken ben onun karnına vurdum. İnlese de geri çekilmedi, aksine daha sıkı sarıldı bana. Kaşlarım çatık dursa da, somurtsam da uzaklaşmadım ondan. Maalesef anladım onu da.

Herkesi anlamakla fazla mı Grilik yapıyordum, emin değildim. Bu başıma bela mı açacaktı, bir gün pişman mı olacaktım, üzülecek ve kırılacak mıydım? Bilemezdim. Sadece onun da dediği gibi karşısına geçmeden önce onu dinleyip anlamaya vakit ayıracaktım.

Griler, ne tamamen karanlıktır ne tamamen aydınlık. Onlar, halk tarafından karanlığın hafifletilmiş hâli olarak görülür. Suçlu, bölücü ve hain addedilseler de aslında karanlık ve ışığın arasındaki ince çizgide var olurlar.

BÖLÜM 25

Bir yumruğu suratına doğru savurdum. Kunter yumruğumu havada yakalayıp beni duvarla arasında sıkıştırdı.

“Hâlâ o günün intikamını almaya çalışıyorsun. Günler oldu, her gün senden dayak mı yiyeceğim?”

“Sadece çalışıyorum.” Elimi kurtardım. “Eğitim sahasına gitmeden önce çalışmayı teklif eden sendin. Benimle gelmiyorsun.”

“Arkadaşlarını boğazlamamak için.” Üzerime doğru eğildi. “Hem Siyah Bölge’de dizginlenmesi gereken bir sürü it var, sen biraz kas yaparken ben buraları düzene sokacağım.”

“Halkından it diye bahsetmek bir öncüye yakışıyor mu?”

“Halkım cehennem köleleriye az bile.” Dudaklarını ıslattı. “Ne oldu, artık onlara da mı acıyorsun? Benimle, halkıma da insaflı davranmam konusunda bir anlaşma yapmayacaksın, değil mi?”

Köpek dişlerimin görünmesine dikkat ederek gülümsedim. “Bu senden isteyeceğim son şey olur. Halkın, en azından geneli cehennem ateşlerine layık. Son zamanlarda her günüm Zeliha’yı ya da şehre düşecek herhangi bir Gri’yi onlardan nasıl koruyacağımı düşünmekle geçiyor.”

“Fazla iyilikten maraz doğar, Gri Hanım. *Unutma ki bu aşağılık dünyadasın: kötülüğü baş tacı edip, iyiliği çılgın sayan dünyada.*”*

“*Cehennem boşalmış, şeytanların hepsi burada!*”**

* *Macbeth, William Shakespeare, İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2025) Sayfa 78.*

** *Fırtına, William Shakespeare, (İstanbul: Remzi Kitabevi Yayınları, 2000) Sayfa 28.*

Gözleri kısıldı. “Kitabımı okumuşsun.” Yüzünü buruştururken kaşlarını da çatığında küçük bir çocuk gibi göründü. “Alıntıyı çaldın.”

“Altını çizmiştin,” derken sııttım. “Bana olduğumuz bu yeri hatırlatınca attım hafızaya.”

Burun kıvırdı. “Doğru anda, havalı bir şekilde söyleyip aklını başından alacaktım.”

Bu bana kahkaha attırdı. “Aklımı başımdan almak için alıntıya ihtiyacın yok.”

Dudaklarının arasından ufak bir kahkaha yükseldi. “Gün geçtikçe bana benziyorsun.”

“Üzüm üzüme baka baka kararır.”

“Seve seve?”

“Seve seve.” Başımla onayladım. “Bir yerde okumuştum. Sence gri, siyaha yeterince beyaz kattığında mı yoksa beyaza siyah karıştığında mı oluşur? Karanlık mıdır griyi gri yapan yoksa karanlığa bulanışan aydınlık mı?”

“Hıı,” diye düşünceli bir ses çıkarırken gözlerini kısıtı. “Siyahın grileşmesi daha zordur beyazın kararmasından. Beyaz çok narin, bir damla siyah bile onu hemen bozar ama bir de siyaha bak, bir damla beyaz onu bozmaz.”

“Siyaha beyaz kattığında ortaya koyu bir gri çıkar, karanlığın içine biraz ışık sızar ama beyaza siyah kattığında açık bir gri çıkar, aydınlığa gölge düşer.”

“Yani diyorsun ki gri, karanlığın hafiflemesi mi yoksa aydınlığın lekelenmesi mi?”

Başımı salladım. “Sence Griler aslında hangisi?”

Dudak büktü. “Halkın inandığına göre karanlığın hafiflemesi. Bölücü ve hain, suçlu ama hafifletilmiş bir karanlıkla.”

“Sence de öyle mi?” diye sorarken kaşlarımı kaldırdım. “Yani biz Griler sadece yeterince kötü olmadığımız için mi Gri’yiz?”

Eli saçlarımdan yanağıma doğru uzanırken, “Bütün Griler adına konuşamam,” diye mırıldandı. Yanağımla okşarken sesli bir iç çekti. “Ama senin adına konuşursam *aydınlığı lekelenmiş Gri*, derdim.” Dudaklarıma bir öpücük bıraktı. “Ve senin leken, benim. Beyazına karışan siyahım, seni Gri’ye dönüştüren.”

“Ve senin aydınlığın da benim, siyahına karışan beyazım. Seni koyu Gri’ye dönüştüren.”

Kunter’in söylediklerim karşısında dili tutulmuştu. Bildiği kelimelerin hepsi bir an için onu terk etmişti. Onun böyle cümleler kurmasına ikimiz de alışkındık ama ben genelde donuktum, onun gibi kendimi böyle cümlelerle rahatça ifade edemiyor ve birilerini yalnızca kelimelerle büyülemeye çalışmıyordum. Bir süredir farklıydım, gün geçtikçe. Hayır, onunla günler geçirdikçe. Onun beni büyülediği gibi ben de onu büyülemek istiyordum.

“Bana güveniyorsun.”

Bunu söylemesini beklemediğim için kaşlarım çatıldı. “Sana güvenmeden seni sevmezdim.”

“Beni seviyorsun.”

Güldüm. “Ne sanıyorsun?” Başımı hafifçe salladım. “Bunca zaman sana bir şey hissetmeden böyle yakın olduğumu mu düşünmüş-rün? İnanamadın mı buna, ihtimal mi vermedin? İlandıramadım mı seni?”

“Hoşlanıyorsun sanmıştım.”

Dudak büktüm. “Senden sadece hoşlansaydım dudakların dudaklarıma değemezdi, yatakta yanımda yatamazdın, öylece yanında durup herkesi seninle birlikte karşıma almazdım, şehirden çıkma ihtimalim olduğunu düşünürken bile seni geride bırakma düşüncesiyle boğuşmazdım, acaba gelecek mi diye düşünmekten delirmezdim, karanlığının beyazıma karışmasına izin vermezdim, sadece hoşlanarak ben senin olmazdım.” Tişörtünün yakasından yakalayıp onu iyice kendime çektim. “O yüzden beni sakın pişman etme, Siyah, sakın. Seni anlamak için o kadar çok vakit ayırıyorum ki sana, vaktimi de hislerimi de heba etme. Sadece seni dinliyorken anlat bana kendini. Eksik bir şey bırakma, yoksa...”

“Yoksa?” Dudaklarını yalarken yüzünü yüzüme eğdi. “Oyar mısın gözlerimi?”

“Yakma denizimi, gökyüzümü, buzullarımı. Yakarsan yakanım sende bana ait ne varsa.”

Çeneme dokunup yüzümü biraz daha kaldırdı. Dudaklarıma doğru, “Yakarsam sök kalbimi, kalbim senin yangınından sağ çıkma-yacaktır zaten,” diye mırıldandı ve öptü beni. “Bir gün bu bilecek diye ödüm kopuyor benim, Gri Hanım. Kalbim seninle atıyor, şüphesiz

Sensiz atmayacaktır, duracaktır hemencecik. Nasıl oldu bu, bilmiyorum ama oldu işte. Ölümcül bir hastalık gibi. *Sen dozum yeterince karşılanmazsa ölecekmişim.*”

Karnına vurdum. “Ölümden bahsetme.”

Elimi tuttu ve boynuna doğru uzatıp bıraktı. “Bu, *beni asla bırakma* demenin bir yolu.”

“Bana *beni bırakma*, deme. Seni bırakmamam için kalbinden gelenin en iyisini yap çünkü ben öyle yapacağım.”

Dudaklarına yaydığı tatlı gülümsemeyle, “Senin en iyisini yapmana gerek yok, karşımda da dursan severim ben seni. İtsen de, yak-san da, boğsan da. Tutuldum bir kere.” Alnını hafifçe eğdi. “Bak, yeterince iyi bakarsan alın yazım olduğunu bile görebilirsin. Kader diye bir şey varsa orada da senin adın yazdığına eminim ben. Sen var-sın ve diğer insanlar. Diğer insanlar senin uğruna benim tarafımdan yakılmaya mahkûm edilmişler.” Burnunu kıristirdi. “Şeytanla yeni anlaşmam.”

“Önceki neydi?”

“Kardeşim yanmasın diye yanacaktım. Yandım da, cayır cayır. Sonra sen geldin ve denizler bizim oldu. Artık yanmıyor, Gri Hanım.”

“Böyle kitap gibi konuşmaya devam edecek olursan bir kitap karakteri olduğunu ve benim de şizofren bir okur olduğumu düşünmeye başlayacağım.”

Bu onu güldürünce ben de onunla birlikte güldüm. Ama daha fazla tutamamıştım içimde bu gerçeği. Cümlelerinin altını çizmek isterken buluyordum kendimi ve o, bunun farkında bile olmadan kuruyordu bütün cümlelerini.

“Cümlelerim senin eserin, yazarım sensin benim. Senden başka kimse kurduramaz bu cümleleri bana.”

“O hâlde benden başka kimse okumasın seni.”

Belimden çekip beni kendine bastırdı. “Sayfalarım sende başkası dokunamaz, Gri Hanım. Yalnızca senin gözlerin görür beni, senin kulakların duyar ve...” Yeniden öptü dudaklarımdan. “Senin dudakların değer dudaklarıma.”

“Biliyor musun, seni sevmeden önce çok iriciydin ama şimdi senden daha iyisi var mı, emin değilim.”

“Ne?” derken gözleri fal taşı gibi açıldı. “Beni irici mi buluyordun?”

Sanki bu inanılmaz ve imkânsız bir şeydi. Neredeyse şeytan diye anılan birini itici bulmamam imkânsız oldu.

“İtici...” Başımı sallarken devam ettim: “...gıcık ve şerefsiz.”

Gözlerinden sonra ağzı da kocaman açık kaldı. Ona davranış şeklimden bunu anladığını düşünmüştüm ama o hareketlerimi farklı yorumlamıştı belli ki.

“Benden hoşlandığın için öyle davranmıyor muydun?”

Ona güldüm. “Erkekler ve kadınların davranışlarını asla doğru yorumlayamama beceriksizlikleri. Saçlarını çekerken senden hoşlandığımı mı sanıyordun?”

“Bana dokunmak için bahane arıyorsun sanıyordum.”

Bu bana esaslı bir kahkaha attırdığında Kunter de bir anda, hiç beklemediğim bir hamle yaptı ve beni omzuna attı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan yürümeye başladığında ellerimi sırtına bastırıp yüzümü kaldırdım ve olanları anlamaya çalıştım.

“Kahkaham...” dedim nefes almaya çalışırken, “...kursağımda kaldı. Ne yapıyorsun?”

“Seni kahvaltı niyetine yiyeceğim. Midemdeyken böyle şeyler söyleyemezsin.”

Bu beni daha çok güldürdü. “*Sevmeden önce*, dedim.”

“Bana ilk görüşte âşık olman gerekiyordu,” derken merdiveni iniyordu. Sanki omzunda değildim, öyle rahat hareket ediyordu.

“Pardon, ilk görüşte ancak şerefsiz olduğunu düşünebilirdim.”

“Şerefsiz ama çekici diyebilirdin ama şerefsiz ve itici ne?”

“Şerefsiz ve ukala, kendini beğenmiş ve egoist, bencil bir şeytan...”

Bir anda beni omzundan kucağına doğru indirdiğinde daha fazla devam edemedim. Ellerim boynuna sarılı kalırken onunla göz göze geldim. “Ama yakışıklı buldun, değil mi?”

Bunu reddedemezdim. “İnsan olamayacak kadar.” Burun kıvrıdım. “Melek olduğunu bile düşündüğüm bir an oldu.”

Dudaklarına hemen sinsi bir gülümseme yerleşti. Öyle mutlu oldu ki göz kenarları bile bu mutlulukla kırıştı. “Hıı.”

“Hıı,” dedim aynı onun gibi, kaşlarımı kaldırarak. “Şimdi mutlu oldun mu? Beni midene indirmekten vazgeçtin, değil mi?”

Dudaklarını birbirine bastırırken hâlâ gülüyordu. Başını salladı. “Hı hıı.” Alnıma minik bir öpücük bıraktı. “Şehrin bütün kadınları sevgiline hastayken senin yakışıklı bulmaman hoş olmazdı.”

O keyiflenirken benim keyfim kaçtı. “Ne demek şehrin bütün kadınları sana hasta?” Kaşlarım çatıldı. “Flörtöz müsün sen yoksa?” Onu karnından çimdiklediğimde dudaklarının arasından bir inleme kaçtı. “Kaç sevgilinle aynı şehirde yaşıyoruz?”

Dudak büktü ve düşünceli göründü. Düşünüyordu.

“Kunter...” Alt dudağımı dişlerken onu izledim. “Sayıyor musun gerçekten?”

Elimi karnına geçirdiğimde beni bırakmak zorunda kaldı. Geriye doğru adımlarken ellerini kaldırıp önüne siper etmişti. “Yine başladı, yine başladı!” Mutfağa doğru gerilerken onun üstüne yürüyordum. “Onca hayranım arasından gittim bir deliye tutuldum, her gün dayak yiyorum. Seninle baş edebilmek için günlerimi spor yaparak geçirmeliyim. Aksi hâlde bu gidişle beni döverek öldüreceksin.”

“Çapkın bir şerefsiz olmasaydın o hâlde.” Ona elimi savurduğumda mutfağa koşarak benden kaçtı. “Gel buraya!”

Peşinden mutfağa girdiğimde adanın diğer tarafına geçmişti bile. Elinde de kesme tahtası tutuyordu, göğsünün üzerinde. Sanki bir zırhmış gibi. “Şu düştüğüm hâlde bak. Biri görse halkın diline düşerim, bütün itibarım yerle bir olur.”

Adanın etrafında dönüyorduk. Ben yaklaştıkça kaçıyordu. “Merak etme.” Tezgâhtaki bıçağı çekip aldım. “Bu son günün, endişelenmene gerek yok.”

Eli ağzının üzerine kapandı. Şaşkın şaşkın, gerçekten korkmuş gibi bana bakıyordu. “Bu kadar kıskanç olduğumu bilmiyordum, Gri Hanım.” Elini ağzının üstünden çekerken bana çapkın bir gülümseme gönderdi. “Şanslısın, sevgiline hayran olabilirler ama o yalnızca sana hayran.” Elimdeki bıçağa rağmen bana yaklaştı ve belimden tutup beni tezgâha yasladı. “İlk ve son aşkımsın, korkma.”

Kaşlarım kalktı. “İlk mi?”

Başıyla onaylarken elindeki kesme tahtasını tezgâha bıraktı ve bıçağa uzandı. “On dokuzumda mahkûm edildim. Ondan önce okumaya ve hayatta kalmaya çalışıyordum. Annem ölmüştü, kardeşimi korumam gerekiyordu. Huzurlu sayılabilecek zamanlarımda ise en büyük engel, Amber’di. Âşık olmamdan ve onu yalnız bırakmamdan, bir gün en sevdiğim insan olmamaktan çok korkuyordu. Ona söz vermiştim. Âşık olmayacak ve hep en çok onu sevecektim. Sözüm sözdü, benden nefret etse de. Aslında bir gün beni affedeceğini umuyordum.

Beni anlamaya çalışacağını...” Sesli bir i çekti ve bıçağı tezgâha bıraktı. “Meğer böyle bir çabası yokmuş. O hayatta olduğumuz sürece hayatındaki her kötü Şey için beni suçlamaya devam edecek. Ve nefret etmeye.”

“Kardeşin için yapmadığın ne var diye düşünüyorum ve bulamıyorum. Evren, alma verme dengesiyle çalışır ve sen kardeşine kendinden onca Şey verirken ondan almıyorsun. Bu yüzden kaybediyorsun ona karşı. Sevildiği kadar sevmeli insan. Sevginin fazlası zehirdir çünkü, öldürür seni.”

Burnumun ucuna dokundu. “Tüh, sana sevgimden öleceğim desene o hâlde.”

Bir kere daha karnına vurmaya kalktığımda elimi bu kez yakaladı. Ardından belimden tutup beni kaldırdı ve tek hamlede tezgâha oturttu. Diğer elimi de tuttuğu elimin yanına çekip ikisini tek eliyle sıkıca kenetledi.

“Ne dedim Şimdi?”

“Ölmekten bahsettin.”

“ok korkuyorsun, değil mi?” diye sorarken beni sonunda anlamış gibi göründü. “Ölmekten, ölmemizden.”

“Kötülerin Şehri’ndeyiz ve en güçlüden en zayıfa kadar birçok kişi ölmemizi istiyor, bunu deniyorlar. Kardeşin, eski yancın ve halkın.”

“Arkadaşlarını söylemeyi unuttun.”

“Evet,” diye homurdandım. “Bir de onlar var. Mirza da halkı kırtırsak ve sen otoriteni kaybedersen halkın bizi keyifle meydanda idam edeceğini söyleyince... Yani bana olan sevginin, ilginin, korumanın ve diğer her Şeyin bizi yavaşca ölüme sürüklemesinden korkmadan edemiyorum. Burada yalnızca ölümlü düşünabiliyorum ve sen de şaka yapınca işte.” Sesli bir i çektim. “Tetikleniyorum sanırım.”

“Korkuyla eğlediklerim seni korkutmasınlar, Gri Hanım.” Tezgâha doğru uzanıp bir Şey aldı. “Kötüler, kendinden daha kôrü olduğunu düşündüklerinden ebediyen korkar ve pusarlar. Ben onların korkulu rüyasıyım.” Gözümün önünde bir kiraz belirdi. “Tatlı yiye lim, tatlı konuşalım, söz bir daha ölümden bahsetmeyeceğim. şakasını dahi yapmayacağım.”

Kirazı dudaklarıma doğru uzattığında dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp kafamı geri çektim. Kaşları atıldı. “Kiraz sevmez misin?” Dudak büktü. “Severceđini dñrñnmñrmñm ”

“Severim aslında.” Hafifçe öksürüp boğazımı temizledim. “Bir süredir yemiyorum yalnızca. Epey bir süredir...”

“Niçin?” Bir kiraza bir de bana baktı. “Sana bir şey mi yaptı?” Kirazı tek hamlede yuttu. “O hâlde cezası idam.” Buruk bir şekilde gülümsedi. “Şimdi anlatacak mısın bana kirazla neden düşman olduğunu?”

“Annem çok severdi.” Tezgâhtaki kiraz dolu kâseye göz ucuyla baktım. Kunter’i kovalarken fark edememiştim orada olduğunu. “Her kiraz aldığı anda kulaklarıma küpe gibi asardı. Küçükken pek yemek yemezdim, annem yemem için ısrar ettiğinde kulağımda kiraz küpele-
rimle badem ağacıma koşar, tırmanırdım. Sonra da orada uyuyup kalırdım. Uyandığımda açlıktan ölmek üzere olduğumu sanır ve küpe-
lerimi yerdim.” Bakışlarımı kucağıma indirdim. “Annem öldüğünden beri kiraz yemedim. Bir kere kiraz aldım, kulaklarıma taktım ve ağaca çıktım. Uyandığımda çok açtım ama yiyemedim kirazları. Kirazlar kulağımda çürüyene kadar. Sonra da bir daha hiç kiraz almadım. Kirazı düşünmek bile çürük bir tatla boğulmak gibi.”

Kunter başını eğip gözlerimi görmeye çalıştı ama kafamı kaldırmadım. Dolu gözlerimi görmesini istemiyordum. Çok uzun zaman olmuştu, artık bunların beni ağlatmaması gerekiyordu ama ne göz pınarlarıma dolan yaşlara ne de boğazıma oturan yumruya engel olabiliyordum.

“Ben de uzunca bir süre köfte yiyememiştim. Annemin son yaptığı yemektir. Köfte ve patates. Çok severdim. Annem de bizi terk etmeden önce son kez sevdiğim yemeği yapmış, öyle gitmişti. Annemin ölüm haberini aldığımdan beri köfteyi düşünmek bile midemi bulandırıyor. Sonra bir gün...” Bir kirazı kulağıma astı. “...Amber kasaptan aldığı köfteleri kızarttı ve önüme koydu. Hazırladığı ilk yemektir, mutfakla hiç arası yoktu. Neredeyse yanık görünen patatesler de yanındaydı.” İfadesini görmek için yüzümü kaldırdığımda mavi-
lerinin cam gibi parladığını gördüm. Mutsuz görünmüyordu, o günü anlatmak garip bir şekilde onu mutlu etmişti. “Ama bu, kardeşimin benim için hazırladığı ilk yemektir. Annemin hazırladığı son yemek olsa da. Gözlerimin içine bakıyordu yemem için. *Annemiz gitti ama bak, ben buradayım, der gibi.*” Başka bir kirazı dudaklarıma doğru uzattı. “Ben buradayım, Gri Hanım.”

Kirazı hafifçe araladığım dudaklarımdan içeri itti ve kapanan dudaklarımdan öptü. O beni öperken kiraz yıllar sonra ilk kez çürük bir tat vermedi, aksine tatlıydı şimdi. Annemle yediğim bütün anlar gibi, güzel.

Kötülerin Şehri'nin şeytanı sanılanı sevmek bir yana, onun bütün bu çabasından etkilenmemek mümkün değildi. Her geçen gün daha da inanılmaz bir boyutta bağlanıyordum ona. Kusur mu? Onda kusur yoktu. O artık benim gözlerimden bakınca dünyanın en kusursuz insanıydı. Her şeyin bir açıklaması vardı, her kötü şeyin bir çıkar yolu vardı çünkü o Kıvanç Sidar'dı, mavilerinde benim için yaratılmış koca bir evren vardı.

Taş.

Kâğıt.

Makas.

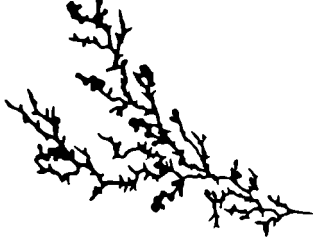
Kestik, kırdık ve artık sarıyoruz.

Beni hep böyle sar, Siyah Bey. Söz, ben de senin bütün yaralarını böyle saracağım. Kesmeyeceğim seni, kırmayacağım. Senin için elimden geleni yapacağım. Hayır, kalbimden gelenin en iyisini.

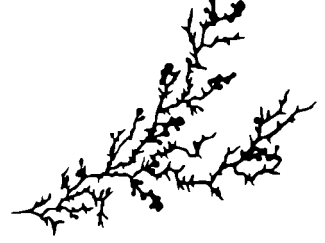
“Seninle normal bir gün geçirmeyi dilerdim. Sadece Kıvanç ve Yekta olduğumuz bir an bile yeterdi belki de.”

Dudaklarıma doğru, “Söz...” diye fısıldadı. “...şeytanla yeni bir anlaşma yapmam gerekse bile.”

Kötülerin Şehri'nde infazlar gizli değil, sahnelidir. Her ölüm bir tiyatro, her cellat bir oyuncudur. Başcellat'ın yönettiği bu sahnelerde suçlular cezalarını halkın gözleri önünde alır. Başcellat'ın en büyük tutkusu ise Griler ve onları savunanlardır çünkü bu sahnelerde kanın rengi kadar, tarafsızlığın bedeli de seyredilir.

BÖLÜM 26

Yumruğum Kaan'ın gözüne indiğinde elim de aynı hızda ağzımın üzerine kapanmıştı. Omuzlarımı sıkıp hızlıca geri çekildim ve yüzümü buruşturdum. Onun gözüne vurmak istememiştim. Sadece anlattığı gibi suratını hedef alıyordum ve onun da usta bir hamleyle kaçacağını düşünmüştüm ama yumruğum gözüne inmişti.

“Bu kadın beni öldürecek!” diye bağırdı bir anda. Kaan'ın sesi eğitim sahasında resmen yankılandı. “Öldürecek diyorum, öldürecek.” Gözünü tutarken yerinde tepindi. “Hem vurmayı bilmiyor hem de çok sert vuruyor.” Ağlıyor gibi inledi. “Öncü Kunter'i bizim öldürmeye çalışmamıza gerek yokmuş, Yekta ona da böyle vuruyorsa yakında öldürür zaten.”

Ona vurduğum elime baktım. Yahu yoksa ben sahiden çok sert mi vuruyordum? Kunter haklı mıydı, elim o kadar sert miydi? Bu zamana kadar hep yalandan inlediğini, söylendiğini düşünüyordum ama Kaan'ın tepkisine bakılacak olursa yalan değildi.

Eğitim sahasındaki İsimsizler bile Kaan'a gülmüşlerdi. Yanımızda Zeliha'yı çalıştıran Mirza'nın da keyfi epey yerine gelmişti. O burada Zeliha'yı çalıştırırken Kaan beni çalıştırıyordu. Benim olmadığım zamanlar Devin de burada oluyormuş Kaan'ın dediğine göre. Benden kaçıyordu, orası açıktı.

“Reflekslerin zayıfsa benim ne suçum var?”

“Sadece seni hafife almıştım.”

“Sağ ol ya,” diye homurdandım. “Günler oldu, hâlâ hafife mi alıyorsun beni?” Yumruğumu ona doğru kaldırdım. “Birkaç tane daha yemeyi hak ettin o zaman.”

Kaan ellerini yüzüne siper etti. “Hayır, dur. Dövüş konusunda kötüsün ama bıçak fırlatırken bambaşka birine dönüşüyorsun.” Benden biraz uzaklaşırken ellerini yavaşça indirdi. “Belki de yumruklardan değil de bıçaklardan devam etmeliyiz. En azından birini öldürebileceğinden emin olalım.”

“Kendimi korumayı öğrenmek istiyorum, öldürmeyi değil.”

“Bir yumruk daha yersem gözümü gerçek cehennemin kapısında açacağım ama!” Göz ucuyla yanıımızdaki Mirza’yla Zeliha’ya baktıktan sonra omuzlarımdan yakaladı ve beni Mirza’ya doğru itti. “Al onu, sen çalıştır. Ben daha masum Gri’yle devam edeceğim.”

Mirza beni tutarken bir an için yeniden Kaan’a fırlatacaktı gibi göründü. “Ringe çıkacak olan Yekta değil, Zeliha. Onu ringin en iyisi kimse o çalıştırmalı.” Omuzlarımdan öne doğru itti. “Yani ben.” Hafifçe öne, Kaan’a doğru sarkıttı. “Şimdi Gri’mi geri ver.”

Zeliha bunları garipser gibi izlerken ben iç çekip gözlerimi devirdim. Mirza’nın elini tokatlayıp ondan kurtuldum.

“Bizimle çalışacak çok daha profesyonel dövüşçüler var.” İsimsizleri gösterdim. “Seçme şansının sizde olduğunu sanıyorsanız yanılıyorsunuz, beyler.”

Zeliha kollarını göğsünde kavuştururken, “Katılıyorum,” dedi. “Em ben bir kadınla dövüşmeyecek miyim? Bir kadınla çalışmam daha etkili ve doğru olmaz mı?”

Evet, bu kısmı hiç düşünmemiştik. O kadın ben olamazdım ama pekâlâ İsimsizlerden biri olabilirdi. Devin de olabilirdi ama o burada değildi. Belki ben olmadığım günler Zeliha’yı çalıştırıyordu ama ben görememiştım.

Mirza kaşlarını çattı. “O ringi benden daha iyi bilen yok, hanımlar.”

“Yumruk her yerde yumruktur,” diye araya girdi Kaan. “Birini yere sermek bir yumruğa bakar çoğu zaman. İster ring zemininde olsun ister taş zeminde bir sokak arasında.”

Mirza’nın siyah gözleri Kaan’a dönerken titreşti. “Kendine başka rakip bul, Siyah. Ben senin rakibin değilim, lig farkımız var.”

“Ringde karşıma çıksaydın lig farkımız var mı yok mu öğrenirdik, Mavi ama öğrenemedik.”

Mirza’nın bakışları boştu. “Sonucunu bildiği bir kavgaya ancak aptallar dâhil olur.”

Kaan güldü. “Bu kadar eminsen kaybedecek neyin var ki?”
 “Zamanım.”

Mirza ve Kaan ne zaman biteceğine emin olamadığım atışmaları-na devam ederken Zeliha ringden inmiş, İsimsizlerden birine ilerlemiş ve onunla konuşmaya başlamıştı bile. Yanında İsimsizle geri döndüğünde ilk işi Mirza ve Kaan’ın omuzlarından kenara itip kendine ringde yer açmak olmuştu. Ona takdir eden gözlerle bakarken Mirza’yla Kaan’ın şaşkın bakışlarına gülmek imkânsızdı. İkisi de Zeliha’dan bu hamleyi beklemiyordu.

Sert bir rüzgâr eğitim sahasında estiğinde önüme gelen saçlarımı iterken başımı çevirmiştim. Bu sırada eğitim sahasına giren Devin’e gözüm çarptı. Ringe yaklaşırken ifadesizdi, hiçbir düşüncesini belli etmeyen bakışları karanlıktı. Onunla o günden beri hiç konuşmamış, onu görmemişim bile. Şimdiyse buradaydı, yaklaşıyordu ve eminim ki benimle konuşmak isteyecekti. Bunca zamandır suskun olması zaten beklenmedik olandı.

Bakışlarımız kesiştiğinde dudaklarında zayıf, manidar bir gülümseme belirdi. İyi anlamda mı yoksa kötü anlamda mı, bilmiyordum. Onu çözmemeye izin vermiyordu. Olanlardan sonra benimle hangi tonda konuşacaktı? Kaan gibi hiçbir şey olmamış gibi davranabilecek miydi yoksa buraya gelirken niyeti hesap mı sormaktı?

Ringe çıktığında bedenimi doğrudan ona çevirdim. Beni direkt karşısında görmek onu memnun etmiş gibiydi. Spor ayakkabıları, siyah taytı ve dar bluzuyla normale göre aşırı sportif. Topuklu ayakkabılarından nadiren vazgeçerdi ve gösterişli kıyafetlerinden. Üstelik saçları omuzlarından aşağı dökülmüyordu, atkuyruğu yapılmıştı.

“Bakalım neler öğrenmişsin, Gri.” Bluzunun kollarını sıyırırken kendinden emin ve kibirle gülümsüyordu. “Rakiplerinin karşısında ne kadar şansı var, görelim.”

Yüzümdeki donuk, hissiz ifadeyi korudum. “Beni ringe mi davet ediyorsun? Karşına mı geçeyim?”

Cevabı hayati önem teşkil ediyordu. Beni karşısında istiyorsa bu, artık dost olmadığımız anlamına geliyordu. Kunter’le birlikteliğim dostluğumuzu bitirmiş olabilirdi. Bana eğer ona söyleseydim beni anlayacağını söylemiş olmasına rağmen. Onun kötülere merhameti yoktu. Bir Siyah’a hiç yoktu. Siyah’ı seven birine de merhameti olmayacaktı.

“Karşıma geçme,” dedi garip, titreyen bir sesle. “Sakın karşımda durma.” Dişlerini sıkarken sertçe yutkundu. “Karşımda değilim, asla da olmayacağım. Sadece ringde şansın olsun istiyorum. Seni düşürmek isteyenlerin karşısında, benim değil.” Altın haneleri titreşti. “Arkandan iş çevirdim, haklıydın. Seni zehirledim, istemeyerek de olsa. Ne kadar pişman ve üzgün olduğumu anlatacak yeterince iyi bir söz yok maalesef. Üstelik çoktandır bu gerçekten haberdardın ama sessiz kaldın. Bu gerçeği biliriken bana Öncü Kunter’le aranda olanlardan bahsetmemen çok da şaşırtıcı değilmiş aslında. Düşününce seni anladım.”

“Söylemek isterdim,” dedim kısık bir sesle. “Neden? diye sormanı istemedim. Kimsenin sormasını istemedim.”

Devin hafifçe başını salladıktan sonra göz ucuyla Kaan’a baktı. Bunun üzerine Kaan bizi yalnız bırakmak adına ringden indiğinde Zeliha ve İsimsiz de çok geçmeden onu takip etti.

Geride kalan ve hâlâ bizi izleyen Mirza’ya baktım. Yerinden inatla kıpırdamayınca kaşlarımı kaldırdım. “Mirza?”

Bakışları ikimiz arasında gidip geldi ve Devin’de durdu. “Yancıyı öldürürsen idam edilirsin.” Hatırlatma mı yapıyordu, tehdit mi ediyordu, emin değildim. “İkinci bir şansın olmayacak, arkadaşlarının da olmayacak. Hatta şehrin dışında kimin varsa, onun da olmayacak. Yancıyı öldürürsen bu dünyada sevdiğin herkesi kaybedersin.”

Devin’in bakışları sivrileşti. “Beni sakın sevdiklerimle tehdit etme.”

Mirza’nın gözlerinde karanlık bir ateş parladı. “O hâlde sen de benim sevdiklerime dokunma. Hiçbir öncüye ve yancıya. Tatlı Gri’m diye seviyor olabilirsin ama Yekta bir yancı ve onun kalbi Kötülerin Şehri sınırları içerisinde senin bütün sevdiklerinin kalbinden daha değerli.”

“Düne kadar yüzüne bakmadığın yancı.”

“Dün dün de kaldı.” Mirza itiraz kabul etmiyordu. “Sana dünlerimin de yarınlarımdan da hesabını verecek değilim. Seni uyardım. Kunter yapmazsa ben yaparım ama eminim ki benim aklımdan geçen bin katıyla cezalandırır seni. O yüzden tatlı Gri’ne iyi davran. Gözüm üzerinde.”

Mirza ringden inerken Devin onun arkasından bir küfür savurdu. Mirza bunu duysa da geri dönüp herhangi bir tepkide bulunmadı.

“Karşıma geçme,” dedi garip, titreyen bir sesle. “Sakın karşımda durma.” Dişlerini sıkarken sertçe yutkundu. “Karşımda değilim, ~~zala~~ da olmayacağımı. Sadece ringde şansın olsun istiyorum. Seni düşünmek isteyenlerin karşısında, benim değil.” Altın hareleri titreşti. “Arkandan iş çevirdim, haklıydın. Seni zehirledim, istemeyerek de olsa. Ne kadar pişman ve üzgün olduğumu anlatacak yeterince iyi bir söz yok maalesef. Üstelik çoktandır bu gerçekten haberdardın ama sessiz kaldın. Bu gerçeği bilirken bana Öncü Kunter’le aranda olanlardan bahsetmemen çok da şaşırtıcı değilmiş aslında. Düşününce seni anladım.”

“Söylemek isterdim,” dedim kısık bir sesle. “Neden? diye sormanı istemedim. Kimsenin sormasını istemedim.”

Devin hafifçe başını salladıktan sonra göz ucuyla Kaan’a baktı. Bunun üzerine Kaan bizi yalnız bırakmak adına ringden indiğinde Zeliha ve İsimsiz de çok geçmeden onu takip etti.

Geride kalan ve hâlâ bizi izleyen Mirza’ya baktım. Yerinden inatla kıpırdamayınca kaşlarımı kaldırdım. “Mirza?”

Bakışları ikimiz arasında gidip geldi ve Devin’de durdu. “Yancıyı öldürürsen idam edilirsin.” Hatırlatma mı yapıyordu, tehdit mi ediyordu, emin değildim. “İkinci bir şansın olmayacak, arkadaşlarının da olmayacak. Hatta şehrin dışında kimin varsa, onun da olmayacak. Yancıyı öldürürsen bu dünyada sevdiğin herkesi kaybedersin.”

Devin’in bakışları sivrileşti. “Beni sakın sevdiklerimle tehdit etme.”

Mirza’nın gözlerinde karanlık bir ateş parladı. “O hâlde sen de benim sevdiklerime dokunma. Hiçbir öncüye ve yancıya. Tatlı Gri’m diye seviyor olabilirsin ama Yekta bir yancı ve onun kalbi Kötülerin Şehri sınırları içerisinde senin bütün sevdiklerinin kalbinden daha değerli.”

“Düne kadar yüzüne bakmadığın yancı.”

“Dün dün de kaldı.” Mirza itiraz kabul etmiyordu. “Sana dünlerimin de yarınlarımdan da hesabını verecek değilim. Seni uyardım. Kunter yapmazsa ben yaparım ama eminim ki benim aklımdan geçen bin katıyla cezalandırır seni. O yüzden tatlı Gri’ne iyi davran. Gözüm üzerinde.”

Mirza ringden inerken Devin onun arkasından bir küfür savurdu. Mirza bunu duysa da geri dönüp herhangi bir tepkide bulunmadı.

Bunun yerine Zelihaların atış talimi yaptığı alana geçip bizi oradan izlemeye koyuldu.

“Bu herif ne zamandan beri seninle ilgileniyor?” Bir küfür daha savurdu. “Bu şehirde senin canını benden daha fazla önemseyen biri varmış gibi.” Dudaklarının arasından kopan öfkeli hırıltıyla birkaç küfrü ardı ardına sıralamaya devam etti. “İstemedен oldu.” Sonunda yangın yerine dönen bakışlarını Mirza’dan alıp bana dönebildi. “Sevdiğim herkesin üzerine yemin ederim ki niyetim seni zehirlemek değildi.”

“Biliyorum, o da biliyor. Herkes biliyor.”

“Biliyorsun, değil mi?” Bir nefesi güçlükle bıraktı. “Günlerdir içim içimi yiyor. Ya farklı d   n yorsan, ya artık bana g venmiyorsan? Seni korumaya çalışırken seni kaybetti imi düşündüm. Her şeyi g rebildi imi sanıyordum ama senin gözlerinin Kunter’e nasıl baktığını g rememi tim.   phelenmi tim ama ihtimal vermemi tim. Sadece hayatta kalmaya  alı t  nı sanıyordum. Ve bunun için ona katland  nı.”

“Ben de öyle sanıyordum,” derken yorgun hissettim. “Onun gözlerine bakmak benim için ihtiyaç hâline gelene dek. Yüzü, gözleri, sözleri... Kunter’in kendisi.” Derin bir nefesi içime çekip seslice bıraktım. “Onu anlayabilece ime inanmazdım. Anlamaktan da öte, on-suz kendimi düşünmek istemeyece im kadar sevece ime. Artık karşı kıyıda yalnız başıma değil, onunla bir gelecek istiyorum.”

Devin parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Kollarını g  s nde kavu tururken dudaklarını hızlıca yaladı. Ne hissettiği hakkında sır vermiyordu, kapalı bir kutuydu şu anda. Onaylamayaca ını biliyordum ve ondan onay da beklemiyordum aslında. Kalbimde yanan hiçbir şey için kimseden onay almayacaktım. A ktan da sevgiden de nefretten de. İyi ve kötü ne varsa kalbime dokunan, bu kalbimle benim aramdaydı.

“Yani ona güveniyor musun?” diye sordu kaşlarını kaldırırken. “Bütün bu hisler ona g vendi in için mi var oldu yoksa hislerin yüzünden mi ona g vendin?”

Bu ayrım önemliydi, tüm insanlık için. Hisler insanı ustaca kandıran birer zehirdi ne de olsa.

“Ona güvendim, Devin.” Onun da bana bu konuda güvenmesini istiyordum. “Onu dinledim, onu gördüm. İnan bana senden daha çok

sorguladım onu. Kunter için iyi diyemem ama onun için *şeytan da* diyemem. Senin için diyemeyeceğim gibi. Sadece kalbine uzanıyorum, senin kalbine uzandığım gibi. O yüzden ne onun avcısı ol ne de onun avı. Sadece yanımda dur, ne onun yanında ne de karşısında. Senden tek istediğim bu.”

Devin kollarını çözüp ellerini bana doğru uzattığında onun ellerini tuttum. Dudaklarına güçlkle de olsa bir tebessüm yerleştirebildiğine sevindim. Çünkü benim bir kız kardeşim yoktu ama Devin’in ellerini tutunca kız kardeşimin ellerini tutuyormuş gibi hissediyordum. Beni koruyup kollayan ablam gibiydi aslında. Onu kaybetmek istemiyordum. Ne onu ne de Kunter’i. Birlikte savaşıacak çok şeyimiz vardı ve daha şimdiden birbirleriyle savaşmalarını istemiyordum. Düşmanımız içimizden biri değildi, tahtında oturup tacını parlatıyordu. Bir birimizi yemeye başlarsak bu ancak onun zaferine eşlik etmek olurdu.

“Ben kimseyi yarı yolda bırakmam, hele ki tatlı Gri’mi hiç.” Bu kez gerçekten gülümsüyordu, kalpten bir samimiyetle. “Benim bir ablam vardı, öldü. Sonra kendime bir kız kardeş buldum ve o dışarıda, mutlu bir hayat sürüyor. Ve sonra seni buldum, seni gördüğüm ilk anda senin ellerinden tuttuğum bu ânı görebiliyordum. Aradığın şeytan Amber diyorsan tamam, sana güveniyorum. Sana her zaman güveneceğim ve senin de bana her zaman güvenebileceğini bilmeliyim.”

Bir elimi çekip serçe parmağımı ona uzattım. “*Sonsuza dek*, diyelim mi?”

Güldü ve parmağını parmağıma doladı. “Demek cehennemde de birlikte olacağız.” Kıkırdarken bütün endişelerinden sıyrılmış gibi göründü. “Orada da senin için zebanilerin boğazlarını keserim o hâlde. Bence yüz yıl önce de, önceki hayatlarımızda sen bir prenestin ve ben de senin şövalyen.”

“Yüz yıl önce kadınlar...”

Hemencecik lafımı kesti. “Yüz yıl önce de bin yıl önce de olsa kadın olarak her şeyi yapabilirdim ben. Konu tartışmaya kapalı, tarih bile olsa.”

Ona gülmekten alamadım kendimi. “Tamam, her başlangıçta bulmuşuz birbirimizi. Bu da yeni bir başlangıç.” Kenetlenen serçe parmaklarımızı aşağı yukarı salladık. “*Sonsuza dek*.”

Devin ayağıma çelme takıp beni ringde sırtüstü yatırdı ve üstüme çıkıp yumruğunu suratıma salladı. Kafamı son anda sağa çektiğimde yumruğu ringin mavi zeminine indi.

Nefes nefese, şok içerisinde, “Sen...” dedim güçlkle ve ne diyeceğimi bilemez bir hâlde. “Söz vereli daha birkaç saniye oldu.”

Ne düşüneceğimi şaşırmıştım. Anlayamamıştım ne yapmaya çalıştığını. Az önce söz vermemiş miydik birbirimize? Bu da neydi şimdi? Hepsi bir palavra mıydı, kandırmış mıydı beni? Neden?

Keskin bakışları parladı. “Kaan da fena sayılmaz ama senin daha iyi bir eğitmene ihtiyacın var.” Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. “Yani bana, Gri. Reflekslerin kuvvetli ama daha iyisine ihtiyacımız var. Bir gün Kötülerin Şehri halkı korkudan önünde diz çökecek.”

Ayağa kalkıp elini tutmam için uzattığında yüzüme düşen bir tutam saçım bıraktığım nefesle havada uçuştı ve yeniden yüzüme düştü. Elini yakaladım ve o beni yukarı çektiğinde ilk hamlem, ona çelme takmak oldu. Ringin mavi zeminine yüz üstü düştü. Ayağımı sırtına bastırmak için savurduğumda dövüş konusunda ne kadar usta olduğunu bana kanıtlayacak o hamleyi yaptı. Arkasına bile dönmenden, ayağım sırtına değmeden elini uzatıp ayak bileğimden yakaladı ve beni çekip yere düşürdü.

Ringin mavi zemininde yan yanaydık şimdi. Birbirimize baktık, tamamen çaresiz. Sonra gülmeye başladık. Çalışmaktan bedenimde ne kadar kemik, kas ve lif varsa ağrıyordu ama şimdi bütün acılar bir an için uçup gitmişti.

Devin uzanıp yerdeki elimi tuttu. “Sonsuza dek.”

Ellerimizi kaldırdım. “Her başlangıçta ve sonda.”

Zeliha’yla eve döndüğümüzde Kunter evde değildi. Bana bir mesaj bırakmamış, aradığımda da açmamıştı. Onun için endişe etmemiştim çünkü asıl endişe edilecek durumda olan bendim ve tabii hemen yanımdaki Zeliha. İsimsizler eşliğinde buraya gelmiştik, yani güven-deydik. Kapıda iki İsimsiz güvenliğini sağlamakla görevliydi ve bu benim içimi biraz olsun rahatlatıyordu. Onları en son tehdit etmiş olsam da hâlâ görevlerini layığıyla yapıyorlardı.

Salona geçmiş, günün yorgunluğuyla kendimi koltuğa bırakmıştım. Zeliha da benden farksızdı ama o sakin bir şekilde tekli koltuğa oturmayı seçmişti. Gözümün içine bakıyordu, sanki bir şey sormak ya da sorgulamak ister gibi ama anlamamıştım. Günlerdir birlikteydik, neredeyse her gün çalışıyorduk. Birkaç gün dışında eğitim sahasına bensiz gitmemişti ama şimdi bir sürü sorusu varmış gibi suratıma bakıyordu.

Bu onunla evde ilk yalnız başımıza kalışımızdı. Belki de bununla alakalıydı.

“Sana bir şey yapacağımdan mı endişe ediyorsun?”

Zeliha siyah, küçük ve çekik gözlerini kırpıştırıp başını iki yana salladı. “Elbette hayır, aklımın ucundan bile geçmedi. Ben sadece seninle bir konu hakkında konuşmak istiyordum ama nasıl söylesem bilemedim.”

Koltukta doğrulup sırtımı yasladım. “Biri bir şey mi söyledi?”

Onu gözümün önünden ayırmamaya dikkat etmiştim. Canına belki de ondan daha çok önem veriyordum. Gri düşmanlığı canla başla mücadele edeceğim bir konuydu ve o bu konunun hedefiydi.

“Bunu nasıl söylesem...”

Küçük, oval yüzüne düşen siyah sa tutamlarını kulağının arkasına atarken yanakları kızarmaya başladı. Gözlerini uzun uzun gözlerimde tutamıyor, mütemadiyen kaçırıyordu. Zayıf dizleri otururken birbirine dokunuyordu. Omuzları düşmüştü, kendinden emin bir tavır sergilemiyor ve dik bile duramıyordu. Onu Sarah’a benzetiyordum ama Sarah’ın aksine o epey çekingendi. Sarah dışlıydı, beni gerçekten sevmese o çok sevdiğim buz dolu küvette beni boğardı.

Son ânına kadar savaşmış olmalıydı. Duvardaki kanlı el izi de bunun kanıtıydı. Acaba son ânında ne düşünmüştü? Benim yüzümden ölmek üzere olduğunu mu? Böyle düşündüğünü bilebilmemin bir imk nı olsa kahrımdan  l rd m sanırsam.

“ nc  Kunter benden nefret ediyor, öyle değil mi?”

Zeliha’nın sorusuyla yeniden olduğumuz  na döndüm. Nefes almayı bu süreçte bırakmış olmalıydım ki nefessiz kaldığımı fark edip derin bir nefesi içime çektim.

Nefesi bırakırken, “Ne?” diye sordum henüz düşünmeden. “Yanlış bir hareketi mi oldu?”

Onlar hiç yalnız kalmamışlardı. Olsaydı bunu gözlerimle görürdüm. Hem zaten Kunter her ne kadar Zeliha'dan hazzetmese de ona zarar verecek değildi. Gerekeceği sürece onunla göz teması bile kuruyordu ki. Yemek masasına geçtiğimizde Zeliha yokmuş gibi davranıyordu. Sanki hâlâ yalnızca ikimiz yaşıyorduk evde.

"Hayır ama işte... O en kötü. Yani konuşulanları duydum az çok. Grilere olan nefretinden de Grilerin katliamından da haberdardım. Üstelik azılı bir katil. Senin hatırın için beni burada tutuyor gibi."

"Öyle," diye yanıtladım hiç evirip çevirmeden. "Kunter Kötülerin Şehri'nde göze çarpacek iyiliklerden kaçınır. Halkın sadakatini kırmak istemiyor. Bu şehirde kimse birbirine kolay kolay yardım etmez. Bir öncünün yardımına kolayca göze çarpar, adam kayırma olarak görünür."

"Sen de bir Gri olduğun için bana yardım ediyorsunuz."

"Bir gün Grilerin hükmü Kötülerin Şehri'nde geçecek ama o güne kadar birbirimizin arkasında durmalıyız. Kendime tek bir Gri'nin daha Siyah'ın elinde ölmesine izin vermeyeceğime dair söz verdim. Ölüme mahkûm olanlar olarak anılmayacağız. Madem bu şehirden kurtuluş yok, o hâlde kendimize burada bir yer edinmeliyiz, değil mi?"

"Öyle tabii," derken gözlerini yuvalarında sağa doğru çevirdi. Sanki söylemeye çekindiği başka bir şey vardı ama anlayamamıştım. "Yancı olduğumda kurtulmuş olacağım. Senin gibi güç sahibi olacağım. Senin gibi beni öldürmek isteyen herkesin karşısında dikilmeye cesaretim olacak."

"Saygı cesaretle bağlantılı evet ama unutma ki sen bir Gri'sin ve şehrin sana daha seni tanımadan ön yargısı var. Ben güç sahibi değilim, etrafım yeterince güçlü olanlarla çevrili. Bugün sen hâlâ hayat-taysan bu onların yaydığı korku sayesinde, benim değil."

"O gün meydanda gördüğüm kadın sen değil miydin?" diye sordu kaşlarını merakla kaldırırken. "Herkesi karşısına alan başkası mıydı? Kimse sesini çıkarmazken sen benim sesim oldun. Burada saygı duyulacak biri varsa sensin."

Dudaklarım hızla bir cevap vermek için aralandı ama sonra ne diyeceğimi bilemedim. Kendi kendimi hafife aldığımı ancak Zeliha söyleyince fark etmiştim.

"Kadın, kadının sesi olmalı."

“Ve senin bütün kadınların sesi olmaya cesaretin var.” Bana gülümserken çok tatlı göründü. “Sana minnettarım, Yekta. Son nefesime kadar da minnettar olacağım. Mirza senden şehrin umudu diye bahsederken başta bunu abartı bulmuştum ama şimdi düşününce sanırım doğruyu söylüyor. Yalnızca senin ışığını görebiliyorum, diğer herkes karanlık.”

“Mirza benden böyle mi bahsediyor?” Bunu düşünmek bile gülmeme neden oldu. “Taraf değiştirince bambaşka birine dönüştü.” Koltuktan kalkıp gerindim. “Ben bir duş alacağım, çok pis hissediyorum. Bugün beni ringde sekiz kere yerde yuvarladı Devin.”

Zeliha hemen ardından ayağa kalktı. “Ben de bizim için yiyecek bir şeyler ayarlayayım.” Midesini ovuşturdu. “Açlıktan ölecek gibiyim.”

Zeliha mutfığa giderken ben merdiveni tırmanıp üst kata çıktım. Kunter’i bir kere daha aradıysam da açmadı. Söylenerek telefonu yatağın üstüne bırakıp banyoya ilerledim. Terli ve pis kıyafetlerimden kurtulup onları sepete yuvarladıktan sonra boynumda kayan kolyemi düzelttim.

Mirza’nın zincirini kopardığı kolyeyi komodinin üzerine koyduğum bir gecenin sabahında yenilenmiş zincirle karşılaşmıştım. Kunter fark etmiş, sabah ilk iş kolyeye yeni bir zincir takmıştı. Sorgulamamıştı da, sanırım yanlışlıkla kopardığımı düşünmüştü. Eğer Mirza’nın kopardığını bilseydi onun da bir yerlerini koparırdı gibime geliyordu.

Hızlıca duş alıp siyah *jean* ve dar bir gömleği üstüme geçirdim. Botlarımı ayağıma geçirip iplerini çekiştirirken klişe giyinmekten ne kadar sıkıldığımı fark ettim. Başka bir şansım olsa çok süslü bir kadın olabilirdim ama başka şansım yoktu. Amber süslenebilirdi, topuklularının üzerine zarafetle yürüyebilirdi çünkü halkı onu kovalamıyordu ya da ölüm tehditleri almıyordu. Devin ise topuklu ayakkabılar içinde âdeta spor ayakkabı giymiş gibi rahattı. Birini öldürmek için de rahat kıyafetlere ihtiyacı yoktu.

Havluyla saçımın nemini alırken banyodan çıktım. Karanlık koridorda ilerlerken bir yandan Kunter’e mesaj yazıyordum. Ne zaman geleceğini merak ediyordum. Onu en son sabah, kahvaltıda görmüştüm. Gün içinde sesi soluğu çıkmamıştı.

Merdivenin başına geldiğimde başımı telefondan kaldırıp ileriye baktım. Zifirî karanlık. Kulaklarım seslere dikkat kesildi. En ufak ses

yoktu evde. Zeliha yemek hazırlıyor olmalıydı ama buna dair bir şey duyamıyordum. Koridora mutfaktan ışık bile yansımıyordu.

Bir basamak indiğimde arkamda kalan koridorun sonundaki pencere gıcırdayarak açıldı ve şiddetli bir rüzgâr koridorda gezinmeye başladı. Yağmur yağıyordu. Islanan toprağın kokusu kısa sürede koridora dolup burnuma ulaşmıştı.

Eve yayılan soğuk rüzgâr içeriği daha da soğutmadan pencereyi kapatmak için indiğim basamağı geri çıktım ve koridorda ilerledim. Sonbaharın son zamanlarıydı, kış gelmek üzereydi. Açık bir pencere evi kısa sürede buz gibi yapıyordu.

Karanlıkta hızlı adımlarla ilerlemeyi sürdürdüm. Bütün vücuduma garip bir gerginlik yayılmıştı. Elimdeki nemli havluyu sıkıp kendime başarısız bir savunma aleti yaratmaya çalışır gibi bir hâlîm vardı.

Pencereye ulaştım ve pencereyi itip kapattım. Banyoya girmeden önce kapalı olduğuna emindim, koridorda rüzgâra dair hiçbir şey yoktu. Fakat şimdi pencereyi kapatmama rağmen rüzgârı hissedebiliyordum. Sanırım eski odamdan, Zeliha'nın kaldığı odadan koridora yayılan bir rüzgârdı.

O odaya hâlâ girmek istemiyordum ama en azından kapısını çekip kapatabilirdim.

Zeliha neredeydi acaba? Odada mıydı? Odadaysa bu soğukta neden penceresi açıktı? Hem neden bütün ışıkları kapatmıştı? Yoksa ben banyodayken çöken karanlık mıydı bunun sorumlusu? Belki de hiç açık değillerdi ama ben farkına varamamıştım.

İçime oturan huzursuzluğu yok saymaya çalışarak koridorda ağır ağır ilerledim ve kapının önüne geldiğimde ister istemez nefesimi tuttum. Ortalığa çöken sessizliğe kulak vererek orada öylece dikildim.

Bu kapıya en son böyle yaklaştığımda içeride Sarah'ın cansız bedenini bulmuştum.

Bir an için durdum, gözlerimi kapatıp sıktım ve gözümün önüne gelen o kanlı manzarayı kovalarcasına başımı iki yana salladım.

"Hayır," diye mırıldandım kendi kendime. "Tekrar aynı şey yaşanmayacak." Göz kapaklarımı aralayıp elimi kapının kulpuna uzattım ve hafifçe dokunup ittim. Kapı, sessizliğin ve karanlığın içinde gıcırdayarak aralandığında ilk gördüğüm şey açık pencere yüzünden uçuşan beyaz perdeydi.

Işığı yaktım.

Bir an için gördüklerimi zihnimde oturtabilmek için öylece gözlerimi dikip odanın içine baktım. Görmeyi beklediğim manzara o kadar korkunçtu ki içeriinin boş olması garip gelmişti.

Zeliha içeride değildi.

Tuttuğumu ancak fark ettiğim nefesimi bıraktım. Bir an için kalbim öyle hızlı çarptı ki başımın döndüğünü hissettim. Kuruntu yapmadığım bir an bile yoktu. Bu şehir beni bambaşka birine dönüştürmüştü.

Karanlığın içinde ardıma doğru döndüm ve koridorda ilerlerken ışıkları yaktım. Koridor aydınlandığında kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım bile. Muhtemelen Zeliha da mutfaktaydı ve kapıyı kapatmıştı. Antrenman sonrası hep deli gibi acıkıyordu ve bir şey yemeden kendine gelemiyordu. O mutfağa koşarken ben banyoya koşardım hep. Yemeği hazırlarken dayanamamış, yemeye başlamış olmalıydı.

Koridoru hızlı adımlarla aşım merdivene ulaştım ve basamakları birer birer inmeye koyuldum. Aşağı incek, bütün ışıkları tek tek yakacaktım. Sonra bir müzik açıp Zeliha'yı bulacaktım. Işık ve sese ihtiyacım vardı şu andan itibaren.

Son basamağı atlayıp salonun kapalı kapısına ilerledim. Salonunda bir plak çalar vardı ve Kunter'in de bir plak koleksiyonu. Dolabın içinde tozlanmayacak şekilde saklıyordu Kunter onları. Güzel bir plak seçer, bütün evi müzikle inletirdim ve şu gergin hava hemencecik kaybolurdu.

Kapının kulpunu yakalayıp oyalanmadan içeri daldım. İçeri girer girmez patlayan silah sesiyle kaskatı kesilip olduğum yere çivilenmem bir oldu. İlk anki huzursuz önsezim nihayet anlam kazanırken içimdeki korku ve öfke birbirine karışarak bir kakofoni yarattı.

Silah sesinden sonra kulaklarıma dolan inleme sesi, ardından gelen derin sessizlikle birlikte ruhumdan bir parça kopup gitti sanki.

Bu nasıl olmuştu emin değildim ama bir İsimsiz tam karşımda iki bükülmüdü ve ölüydü. Gözlerimi hafif yana kaydırdığımda salonun ortasındaki bir diğer cesedi gördüm. Kapıda nöbet tutan iki İsimsiz de şu an salonda ve ölüydüler.

Kanımın çekildiğini hissettim. Gözlerim bir an için karardı ve dengemi bulabilmek için kapının pervazına tutunmak zorunda kaldım. Geriye doğru adımlarken ne düşündüğümde ne yapmam

gerektiğinden de emin değildim. Az önce Kunter'in İsimsizlerinden ikisi ölmüştü. Kim cesaret ederdi buna?

Ne olduğunu anlamaya çalışırken geriye doğru adımladım. Buradan çıkıp gidecektim. Önce Zeliha'yı bulmalıydım ama gidecektim. Kunter'i bulacaktım ya da Devinleri. Siyah Bölge'den çıkmak en mantıklısıydı. Bir şey dönüyordu, birileri bir şeyleri göze almıştı. Belki de Kunter'in yokluğu bundandı. Ona da bir şey yapmışlardı?

Sırtım birine çarpana kadardı gerileyişim. Korku, bıçak kadar hızlı ve pürüzsüz bir hamleyle tenimi yarıp geçerek kalbimin ortasına taht kurarken, ardımda yükselen derin nefeslerle kanım iyice çekildi.

Kapıyla aramda bir bir buçuk metre vardı ve oraya koşmaktan başka şansım yok gibi görünüyordu. Elimde kendimi savunabileceğim tek şey, nemli bir havludan ibaretti.

"Yancıya dokunmak yasak." Sesim hırıltılı bir fısıltıdan ibaretti.

"Burada ne oldu?"

Gözlerim cesetlerin üzerinde hızlıca dolanırken arkamdan yükselen sesle sanki yıllar sonra içime derin bir nefes çekebilirdim. Arkamda azılı bir katil değil, Zeliha vardı. Ona dönerken aklımı kaybetmiş gibiydim. Zeliha korkudan kaskatı kesilmişti, benden çok daha beter bir hâldeydi ve siyah gözleri ıslaktı. Korkudan altına kaçırarak küçük bir çocuğu andırıyordu.

"Buradan gitmeliyiz," dedim tek nefeste ve onun eline uzandım. "Sadece sakın kalmaya çalış. Güvenli bir yere gidene dek beni takip et." Elini yakaladım ve kapıya uzandım. "İçeride hâlâ biri olabilir."

Kapıyı henüz açmıştım ki dışarı çıkamadan Zeliha elimi bıraktı. Hızlıca ona çevirdim başımı, meraklı gözlerle izledim olanı biteni. Geriye doğru adımlayıp, benden uzaklaşırken bakışları suçlayıcıydı.

"Burada ikimizden başka kimse yok." İsimsizlerin cesetlerine doğru göz ucuyla bakarken sertçe yutkundum. "Onlar yalnızca bizi koruyordu." Eleştirel bir bakışla beni süzdüğünde kendimi baştan aşağı benzer bir bakışla görme ihtiyacı hissettim. "Neden?" Sesi çatlak ve tizdi. "Neden yaptın bunu?"

Kapıda şok ve dehşetle donakalmıştım. Bu nasıl olurdu, Zeliha nasıl böyle düşünebilirdi, aklım almamıştı. Gözlerimi uzunca bir süre Zeliha'ya diktim. Bir an için bu suçlayıcı tavrı için onu boğazlamak bile istedim.

“Bu bir kumpas.” Sonunda yerimden kıpırdayıp yeniden ona uzanabildim. “Oyalanma lüksümüz yok, Zeliha. Hemen burayı terk etmeliyiz. Hep daha fazlası gelir, hiç tek çatışmayla bitmez gece.”

Ona uzanmaya kalktığımda benden kaçtı. Arkaya doğru o kadar hızlı hareket etti ki basamaklara çarpıp merdivene doğru düşerken korkudan çıldırmış gibi göründü.

“Burada bizden başka kimse yok!” diye çığlık attı. “Silah sesini duydum ve orada yalnızca sen vardın. Sendin o! Neden? Neden öldürdün onları?” Gözleri ıslanmış, rengi atmıştı. “Bir Gri olduğunu sanıyordum. Bir Gri ne zamandan beri bir katil? Neden?” Bir cevap istediği, bunun için kıvrandığı çok açıktı ama onun aradığı cevap bende değildi. “Ne istedin onlardan?”

Bana yargılayıcı küçük gözlerle bakmayı sürdürdü. Kulaklarımda bir çınlama yankılandı. Görüşüm bir an için bulanık ve karanlık bir tünele dönüştü. Zihnimde dönense çok açıktı. Birileri yeni Gri’yi bana düşman etmek ve bizi birleşmeden bölmek istiyordu.

Amber.

Bu şeytanlık da bütün Gri oyunları gibi onun başının altından çıkmış olmalıydı.

“Zeliha,” dedim istemeden donuk bir sesle. Bunun Amber’in bir planı olduğu düşüncesi beni şimdiden delicesine öfkeliendirmeye yetmişti bile. Amber’in adının geçtiği her şey, düşüncesi dahi beni öylesine kuvvetli kışkırtıyordu ki onu düşünürken konuşmak bende kusma isteği uyandırıyor. “İlk andan beri seni hayatta tutmak için elimden geleni yapıyorum ve şimdi de elimden geldiği kadar buna devam edeceğim. Sana burada insanların ne kadar iler gidebileceğini anlatarak vakit kaybedemem çünkü bu ikimizden birinin, muhtemelen senin ölümünle sonuçlanacaktır.”

Elini sertçe yakaladım ve onu zorla çekip kaldırdım. Ayakkabıları zeminde kaydı. Dudaklarının arasından bir çığlık koparken elime tırnaklarını geçirdi ve yırtıcı bir hayvan gibi çizdi tenimi. Anlık refleksle, bunu beklemediğim için elini tutan elim gevşediğinde daha da beklenmedik bir hamle yaparak beni ittirip duvara çarptı. Hemen ardından korku dolu gözlerle bir an için bana baktı, dudaklarımdan arasından kaçan inlemeyi dinledi ve nefes aldığım ilk anda sanki canı pahasına koşuyormuş gibi bir hızla, âdeta bir panter gibi evden çıkıp kaçtı benden.

Benden kaçtı.

Bu şehirden onu korumak isteyen yegâne insandan.

Ardından dışarı çıktığımda fırtına gibi esen rüzgâr bedenimi kısa sürede esir aldı. Şiddetli yağmur Siyah Bölge'de ıslanmadık yer, dolmadık oluk bırakmamıştı. Karanlık çökmüştü, bölge o çok sevilen karanlığına kavuşmuştu. Sokağın solundan dönen Zeliha henüz sokağa çıkarken yolunu kaybetmişti. O, tek başına hiç Siyah Bölge'de adım atmamıştı ve şimdi onun için *ölüm* demek olan sokaklarda onu koruyan tek kişiden canı pahasına kaçıyordu.

Sokağın sonuna kadar peşinden koşup durdum, arkasından baktım. Ara sıra omzunun üstünden gelip gelmediğime bakıyor, onun celladı olmak için sıraya girmiş olan Siyahların arasından onları ite kaka geçiyordu. Akşamın bu saatlerinde hızlıca dolup tıklım tıklım olan caddede kurtların arasına düşmüş bir kuzudan farksızdı ama o aslandan korkuyordu.

Peşinden gidip gitmemek konusunda kararsız kaldığım o noktada gözüme biri ilişti. Sadece bir an için Zeliha'nın benden uzakta olmasının şu an için daha iyi olacağını, henüz kötülüğün en ufak parçasını görmüş bir Gri için birini suçlamanın çok kolay olduğunu düşünüp geride durmaya karar vermek üzereydim. Fakat gözüme ilişen kişi, karanlığın ve kalabalığın içinde, şiddetle yağan yağmurdan diğer insanlar gibi hiç rahatsız olmayan ve doğrudan bana bakan Başcellat'tan başkası değildi. İnsanlar farkında olmadan onun önünden geçip gidiyordu, yağmur onu olabildiğince saklıyordu ama ben ona bakarken onunla ilgili her şey çok netti. Elindeki sıcak damgaya kadar.

Mesaj açıktı, bu Amber'in oyunu değildi. Bu, Başcellat'ın oyunuydu ve tiyatro başlamak üzereydi. Başoyuncu, Zeliha'ydı. Onun ölümüne yeni bir sahne yazılmıştı.

İleriye doğru atıldım. Adımlarım Arnavut kaldırımli taş zeminde kayarak ilerledi. Yağmuru bir şenlik gibi karşılayan Siyah Bölge halkının arasından sıyrılmak bu gece daha zordu. Birini itip geçtiğimde bir diğeri ânında beni sıkıştırıyordu. Bir konser alanındaymışız gibi, anbean daha da sıkış tıkış bir hâl alıyordu cadde ve ben bunun ölüm tiyatrolarının bir parçası olduğunu, bunun da sahne öncesi bir gösterim olduğunu biliyordum.

Etrafıma bakındım, ümitsiz bir vakaydım. Hızla açılıp kapanan gözlerim tanıdık bir yüz ararken daha fazla çaresiz hissettiğim bir sürü

anla bu an çarpıştı zihnimde. Daha çaresiz hissettiğim olmuştu, üstesinden gelmiştim. Bunun da gelebilirdim.

Bir söz vermiştim, kendime bir yemin etmiştim. Hepsinin karşısına dikilmiş ve bir Gri'yi daha onlara yem etmeyeceğime dair byklenmiştim. Zeliha benim gibi damgalanmamalıydı, o tiyatro salonunda bir Gri savunucusundan daha beter bir hâlde lmemeliydi. Bir Gri savunucusunu öyle katledenler bir Gri söz konusu olduğunda ne kadar ileri giderlerdi?

Zeliha'nın peşinden giden Başcellat'ın peşindeydim. Hızla ilerlerken bir umut etrafıma bakınıyor, en azından damgalanmış bir Gri savunucusu arıyordum. Benim tarafımda olan biri, Kunter'e ya da bana yardım edebilecek birine ulaşabilirdi. Kunter'e ben bile bugün ulaşmamışken bu mümkün olur muydu emin olamasam bile.

Neredesin, Kunter?

Kalabalık caddeden dar bir sokağa, dar sokaktan küçük bir meydana ıktım. Meydandan karanlık bir sokağa dalan Zeliha'yı gördüysem de Başcellat gözden kaybolmuştu.

Bu bir tuzaktı ve Zeliha çoktan tuzaağa çekilmişti. Yağmurun şidetli gürültüsü eşliğinde ona birçok kez bağırmış, bunun bir tuzak olduğunu haykırmıştım ama beni duyduysa da durmamıştı. Sanki elimde bıçakla onu kovalıyormuşum gibi can havliyle benden kaçmaya devam etmişti.

Nefes nefese bir şekilde karanlık sokağa birkaç adım atmışken durdum. Zeliha'yı kaybetmiştim, sokağın sonundan dönüp dönmediğini göremeyeceğim kadar görüşüm kısıtlanmıştı. Peşinden gidersem elbette onu tekrar yakalayabilirdim ama bu bile bile tuzaağa koşmak, şovun bir parçası olmak anlamına gelirdi.

Bunu bana izletmek istiyorlardı. Gitmemem en doğrusuydu. Ancak bu şekilde belki Zeliha'nın hayatını kurtarabilirdim ama gidecek olursam hiç şansı kalmazdı. Kunter'e ulaşmalı, Devinleri bulmalıydım. Mirza da gelmeliydi. Bunu tek başıma yapacak olursam ancak onların yemini yutmuş bir balık olacaktım.

Gşsm hızla inip kalkarken sertçe yutkundum. Boğazım yanğın yerine dönmüştü. Ne geri adımlayıp gidebiliyordum ne de karanlık sokakta ilerleyebiliyordum. Sular tenimde kayıp gidiyor, zaten ıslak olan saçlarımdan akan sular yerdeki su birikintilerine damlıyordu. Kirpiklerime arpan damlalar göz kapaklarımı tamamen açık

tutmamı güçleştirmişti. Kısık gözlerle karanlığa bakıyor, doğru olanı yapacağımdan emin olmaya çalışıyordum. Yanlış kararım, Zeliha'nın ölümüyle sonuçlanacaktı.

Bir nefesle arkama döndüm. Sadece birkaç adım atmıştım ki karanlığın diğer tarafından kopan yürek yakan çığlık kulaklarıma doldu. Omzumun üzerinden arkama baktım, karanlığa. Şiddetli yağmurun bile bastıramadığı bir çığlık daha karanlıktan yükseldi.

Çok yakınımdaydı ve canı yanıyordu.

Durmam mümkün değildi.

Karanlığın içine daldım. Bir şimşek çaktığında gök aydınlandı ve karanlık kısa bir an için dağıldı. Sokağın sonunda, duvarın kenarında kıpırdanan bir beden gördüm ama onun Zeliha mı yoksa bir başkası mı olduğunu anlamakta güçlük çektim. Yine de o tarafa doğru koştum. Karanlık yeniden çöktüğünde duvara dokundum ve yanında eğildim.

“Zeliha?” Benim sık nefeslerimle onun inlemeleri birbirine karıştı. “Zeliha!”

Bir iniltiyle, “Yekta,” dediğinde o olduğundan emin olmuş oldum. Ona tam olarak ne olduğunu anlayamamıştım ama en azından onu bulmuştum. Şimdi onu karanlıktan çıkarıp güvenli bir alana götürmem gerekiyordu. En azından daha fazla ilerleyememişti.

Kolunu elimle arayarak buldum ve sıkıca tutup onu kendimle birlikte ayağa kaldırdım. Sanki elden ayaktan kesilmişti, kas gücü kalmamıştı. Ayakta durmakta zorlandığını fark edince kolunu omzuma atıp onu bütün gücümle aydınlığa doğru çekiştirmeye başladım. Adımları savsaktı, güçlü ve hızlı olmaktan çok uzak. Ama yine de en azından ilerleyebiliyorduk.

Kalbim nabzımda atıyordu. Başcellat neredeydi? Ona bunu o mu yapmıştı? Öyleyse neden bırakmıştı? Bizi görüyor muydu? Bu da oyunun bir parçası mıydı? Zeliha'yı güvenli bir yere götürebilecek miydim? Canı neden yanmıştı? Neden güçten kesilmişti? Yaralı mıydı? Yaralıysa yarası ölümcül müydü? Siyah Bölge'de doktor yoktu. Onu kurtaracak kadar zamanım olur muydu? Kunter neredeydi?!

Karanlık sokaktan sokak lambalarının cılız ve kesik kesik yandığı küçük meydana çıktığımızda Zeliha'nın ayakları birbirine dolandı ve yere düştü. Onunla birlikte dizlerimin üzerine düştüm.

“Bana...” dedi güçlkle. Yerde, suların içinde âdeta acıdan kıvranıyordu. “Bana ne yaptılar?” Bir çığlık daha dudaklarının arasından kopup gittiğinde ona gürleyen gök eşlik etti. “Canım...” Elini kürek kemiğinin üzerine bastırırken inilti ler dudaklarından akıp gidiyordu. “Canım çok yanıyor. Sanki etim yanıyor.”

Karanlığa baktım. “Zeliha.” Kürek kemiğine bakmadan ona ne yaptıklarını anlamıştım. “Gitmemiz gerek.” Kolundan yakaladım ve ayağa kaldırmaya çalıştım. “Sahne başladı, uzaklaşmalıyız.”

Kendi canım için endişe etmiyordum ama onu koruyabileceğimden emin değildim. Beni dinlemezlerdi, bana saygı duymuyorlardı ve Zeliha’ya ne yapacaklarsa bu bana yapmak istediklerinin sadece bir ön gösterimi olacaktı.

“Yandım,” derken hıçkır a hıçkır a ağlıyordu. “Yaktılar beni, Yekta. Cayır cayır yaktılar.” Çığlıkları ardı ardına dudaklarının arasından kopup gidiyordu. “Dayanamıyorum bu acıya.” Yerde iki büküm olmuştu, onu çözüp kaldıramıyordum. “Niye... Bana bunu niye yapıyorlar? Ben kimseye bir şey yapmadım. Niye...”

Anlayabiliyordum onu. Beni de yakmışlardı ve üstelik yanar yanzmaz tuzlu suyla yıkanmış ve katbekat fazla acıyla boğuşmuştum. O an ölmek, o acıyla başa çıkmaktan daha kolay gelmişti. O an ölseydim, bu yalnızca acının son bulduğu huzur dolu bir son olurdu. Her ânını hatırlıyordum, bütün hayal kırıklıklarımla beraber.

Zeliha’yı çekiştirmeyi bırakıp önünde eğildim ve iki bileğinden de yakaladım. “Bana bak.” Başı zemine doğru eğikti. “Bana bak dedim sana!” Siyah küçük gözleri güçlkle gözlerime dokundu. “Eğer biraz daha burada böyle ağlayıp kıvranacak olursan öleceksin. Birazdan, bu acının binlerce kat fazlasıyla. Gözünün yaşına bile bakmayacaklar ve sen öldüğünde belki bazıları ölecek ama geri kalanı şehirde terör estirmeye devam edecek. Sen acı içinde, hiç tatmadığın kadar büyük bir vahşetle öleceksin.” Ağlamayı kesmişti, kıvranmayı da. Yine de yutkunamıyor, nefes alamıyor gibi görünüyordu. “Sadece biraz dayan ve bana biraz olsun güven. Ölmene izin vermeyeceğim.”

Bir nefes kadar kısa bir sürede, göz açıp kapayıncaya kadar. Islık sesi, şiddetli yağmurun arasından dalıp kulaklarıma doldu. Bir arı vızıltısı sandım önce ama sonra kulağıma keskin bir sızı yayıldı. Elim kulağıma gitti. Üzerimde yanıp sönen sokak lambasının cılız ışığında, kulağımdan elime bulaşan kana baktım. Şiddetli yağmur saniyeler

İçerisinde kanı parmaklarımdan sildiyse de yeniden bulanması için elimi kulağıma uzatmam yeterliydi.

Kulağıma sıyıran bıçak, önümde kalan heykele çarpıp kanlı meleşin kanadını kırdı. Kan damlaları kulağımda açılan kesikten önce boynuma, sonra beyaz gömleğime doğru aktı. Kan, üzerimde kızıla çalan pembe lekeler bırakırken bıraktığım titrek nefes, dudaklarıma çarpan yağmur damlalarını itti.

Zeliha'nın korkuyla irileşen bakışları omzumun üzerinden arkama kilitlenmişti. Güçlkle birbirine bastırdığı dudaklarının arasından bir çığlığın kaçmak üzere olduğu belliydi.

“Ups,” diye bir ses yükseldi ardımdan. “Özür dilerim, yancı. İstemeyerek oldu, lütfen canımı bağışla. Hedefim sen değildin.”

Alay dolu ses, kulağıma tırmaladı. Beni şovlarının bir parçası hâline getirirken bundan epey keyif alıyor olmalıydılar.

Heykeli kıran bıçağa uzanırken, “Ups,” diye mırıldanarak alayına eşlik ettim. Şiddetli yağmurdan görüşüm iyice bulanıklaşmıştı. Diğer elimin tersini gözlerimin üzerinden hızlıca geçirdim ve damlaların yarattığı bulanıklıktan biraz olsun kurtuldum. “Umarım cehennem buradan daha iyi bir yerdir.”

Zeliha'nın şaşkın bakışları iki taraf arasında gidip gelirken çekip aldığım bıçağı benden beklenmedik bir hızla geldiği yöne doğru fırlattım.

Devin'in verdiği en önemli eğitimlerden biriydi. Son zamanlarda yumruktan çok bıçak sallamıştım. Hedefi on ikiden tutturmak hâlâ güç olsa da dokuz veya ondan tutturmak kolaylaşmıştı.

Omzumun üzerinden arkama baktım. Bıçak, yağmur damlalarını ortadan bölercesine hızla fırlayıp maskeli yedi kişiden birinin koluna saplandığında bu kez dudaklarının arasından çığlık kaçan onlardan biriydi.

Tam isabet. On ikiden vurmayı hâlâ öğrenememiş olmam, tamamen bir Siyah'a dönüşmemin öyle kolay olmadığı anlamına geliyordu ve bu benim için kötü bir şey değildi. Onlar gibi olmak istemiyordum, zorunda kalsam bile. En azından denemek istiyordum.

Onların kim olduğunu anlamak zor olmadı. Aralarından biri Başcellat'tı ve diğerleri de onun yaveri. Bu maskeleri o Gri savunucusunu öldürürken de takıyorlardı. Bu kez yedi kişiydiler, kadın erkek

karışık. Kimin kim olduğunu anlamam maskelerini çıkarmadan imkânsızdı. Cesaretlerini de bundan alıyorlardı.

Aralarından birinin bıçaklanmasıyla bir karınca sürüsü gibi dağıldılar. Onlara birkaç bıçak daha fırlatmamı bekliyor gibi tetikteydiler. İlk anki cesaretlerini biraz olsun kırabildiğim için memnundum.

Onların dağılmasını fırsat bilip bacaklarımın üzerinde doğruldum. Zeliha kolumu yakaladığında henüz tam olarak ayağa kalkmamıştım. Bakışlarımı ona çevirip bakmak zorunda kaldım.

“Yekta,” diye mırıldandı tiz, çatlak bir sesle. Attığı çığlıklar belli ki hassas boğazını çoktan yıpratmıştı. “Yedi kişiler.” Güçlkle yutkundu. “Hedef benim.” Kolumu iyice, iki eliyle birden kavradı. “Lütfen bırakma beni, yalvarırım verme onlara.”

Beyaz, soğuktan ve korkudan gri gibi görünen teninden akıp giden yağmur suları gözyaşlarını saklıyordu ama biliyordum ki ağlıyordu. Hıçkırıkları sözcüklerine karışırken o, küçük bir kız çocuğundan farksızdı.

Onu korumak zorundaydım. Bir zamanlar Devin beni canı pahasına nasıl koruduysa. Onun da dediği şekilde, kız kardeşimi korur gibi.

Başımı hafifçe eğmekle yetindim. Ağzım sıkı, dudaklarım düz bir çizgi hâlinde ve bakışlarım her zaman olduğundan çok daha sertti. Zeliha istemeden de olsa ellerini gevşetip kolumu bıraktı. Ayağa kalktığımda Başcellat’ı tam karşımda, benden yalnızca bir metre kadar uzak mesafede buldum. Bana yaklaşımdan hiç çekinmiyordu. Bununla ilgili en ufak bir korkusu yoktu. Kim vardı o maskenin arkasında? Şeytanın ta kendisi olsa iyi olurdu. Bütün bu yaptıklarının bedelini canıyla ödediğinde ondan kurtulmuş olurduk.

“Davetlisin,” dedi soğuk, vurdumduymaz bir sesle. “Özel konuk olarak.” Çıkardığı davetiyeyi bana uzattı. PVC kaplamayla korunmaya alınmış davetiye gümüş rengiydi ve karanlıkta parlıyordu. “Sahnedan izleyeceksin bu özel şovu.”

Davetiyeye uzanıp almak yerine, “Birileri kıyıda açlık ve susuzluktan kuruyarak can vermek istiyor anlaşılan,” dedim sert, yüksek bir tonda. “Geçen sefer şanslıydın, ortalığı karıştırmak istemiyordum. Ama bu kez şansın öyle yaver gitmez.”

Maskesinin ardını göremesem de kaşlarını kaldırdığına emindim. Benim kalbimi söküp almayı her şeyden çok istiyordu. Hatta belki de

onu da gümüşe boyar, parlatır ve zevkle tiyatro salonunda cam bir fanusta sergilerdi. Bu onun en büyük başarısı olurdu. Sakınan göze nasıl çöp batıyorsa sakınan Gri de onların gözüne batıyordu.

Bana doğru iki büyük adım attığında aramızdaki mesafe rahatsız edici boyutta kısalmıştı. “Ama her seferinde birini kaybettin. Yine kaybedeceksin. Bir gün kaybolan senin hayatın olana dek. O âna dek hayır, şansım yaver gidecek, Gri. Şeytan benimle, kulağıma fısıldıyor seni ne zaman ve nasıl öldürmem gerektiğini.”

“Hayatın bir tiyatro oyunu olmadığını anladığında son nefesini veriyor olacaksın.”

“Ve sen bunu göremeyeceksin.”

Ölmekle bir sorunu yoktu, benden önce ölmek istemiyordu yalnızca. Neden? Nasıl bu kadar gözüne batardım onun? Bir türlü erişemediği için mi bana? Bir tür takıntı mıydı bu? Yoksa Kunter beni koruyup onlardan sakladığı için mi? Bu yüzden olmalıydı. Burada herkes bir şeyleri kafaya takmalıydı ki adada bir gün daha yaşamak çekilir olsun.

“Ne istiyorsun benden?” Hızlıca ekledim: “Canımdan başka?”

Bir kıkırtı dudaklarının arasından firar etti. Şaşırtıcıydı, gülebildiğini düşünmezdim. O maskenin ardında nasıl bir yüz vardı? Gözleri ne renkti? Peki ya saçları? O kumral mı esmer mi yoksa bir sarışın mıydı? Adı neydi ve nereden geliyordu? Onun günahı neydi?

Günahı. Tabii ya. Bu şehirde herkesi günahı şekillendiriyordu.

“Seyircim ol, izle beni.” Yeniden güldüğünde buz kestim, her anlamda. “Son nefesine kadar, ön sıradan. Canı bu kadar kıymetli birinin kalbi gümüşten olmalı.” Bana bir adım daha attığında aramızdaki mesafe bir nefes kadardı. Eldivenli eli göğüs kafesime uzandı, bana dokunmadan hemen önce durdu. “Ve bu kalp benim olmalı.” Parmaklarını avucuna çekti. “Acıdan kanadıktan hemen sonra.”

Anlamıştım, evet. O bir katilden fazlasıydı, bir deliydi.

“Bana dokunacak olursan...”

Parmağı dudaklarıma uzandı ama yine dokunmadı, sadece üzerinde neredeyse dokunacakmış gibi durdu. “Şşt, korkma. Bu senin sahneden değil, sana layık olan henüz hazırlanmadı. O çok daha büyük ve görkemli olacak. Onların kalbi gri ve değersiz, seninki gümüş ve değerli. Gri ve değersiz olanları toplayana dek onur konuğum ol.”

Göz açıp kapayıncaya kadar sürdü. Onun söylediklerini hazmetmeye çalıştığım o kısa anda eli dudaklarımın önünden çekildi ve hemen arkamda duran Zeliha'ya uzandı. Zeliha'nın dudaklarının arasından kaçan tiz, kısa çığlıkla birlikte gerginliğim söndü ve tekmem Başcellat'ın dizine indi. Beklemediği bu sert hamle karşısında dizi бүküldü ve sağa doğru savruldu. Kendimi Zeliha'nın önüne attım ama ne çare, yedi kişiydiler. O siyah, cübbeye benzeyen karanlık kıyafetleri ve maskeleriyle üzerimize atıldılar, kollarımızdan yakaladılar. Başıma siyah bir çuval geçirdiklerinde Zeliha'nın çığlığı Siyah Bölge'yi inletiyordu. Sonra sustu, aniden.

Her yanıma öfke dolu bir hiddet sardı. Tekmelerimi ve yumruklarımı savurdum. Onların elleri beni zapt etmeye çalışırken ben olabildiğince onları kendimden itip başımdaki çuvaldan kurtulmaya çalıştım ama bir yere kadardı. Çok kalabalıklardı ve beni bir noktada ıslak zemine yatırmayı başardılar. Bileklerime ve bacaklarıma bağladıkları ipleri o kadar sıkıldılar ki beni böyle öldürmeye çalıştıklarını düşündüm. Sıkıp parçalayarak, kan akışım durduğunda kolayca kalbimi alabilirlerdi.

Çığlıklarım boğazımı parçalayana kadar durmadım. Sesimi bir şekilde birilerine duyurabileceğime son âna kadar da inandım ama öyle olmadı. Kimse beni duymadı ya da duyanlar da duymazdan geldi demek daha doğru olurdu. Ne de olsa çığlığımı duyanlar o tiyatro salonunda çoktan seyirci koltuğuna oturmuş olacaktı. Bir ellerinde gri diğer ellerinde siyah taşlarla. Gri taşlar avuçlarında kalacak ama siyah olanlar son nefesime kadar bedenime çarpıp acıyı her zerreme dağıtacak.

Bir gün.

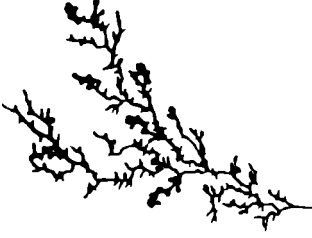
Bugün değil.

Bugün bunu yaşayacak kişi Zeliha'dan başkası değil.

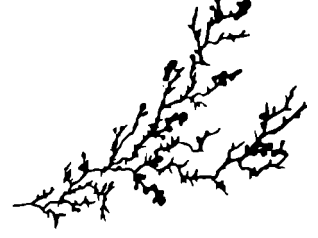
Düzenleme

Ny.ozlem

Siyah Bölge balkı, bir Gri'ye ancak kendilerinden biri olduğunu kanıtladığında sadakat gösterir. Bir Gri'nin saygı görmesi için kelimeler yetmez. Kan, korku ve karanlıkla sınanması gerekir.

BÖLÜM 27

Başımdaki çuval çekildiğinde bir sandalyede bağlıydım. Tiyatro salonunun artık o tanıdık küf kokusu, sahnenin zemininden yükselen kan kokusuna karışmıştı. Etrafımda birileri şuursuz denilebilecek şekilde hareket ediyordu. Koşuyor, atlıyor, zıplıyor ve garip sesler çıkarıyorlardı ama bunu neden yapıyorlardı anlayamıyordum. Bunlar Başcellat'la birlikte dolaşan o maskelilerdi. Bunu da içlerinden birinin kolundaki kan lekesinden anlamıştım. Şimdi beyaz giyiyor, birer deliyi andırıyorlardı ama evet, onlardı.

Sahneye gözlerini dikmiş izleyen onlarca seyirci karşımdaydı. Ellerindeki siyah taşlarla her an atacakmış gibi oynuyorlar, gri taşlarını ise tam da tahmin ettiğim gibi saklıyorlardı. Sahnenin ışığı bende değildi, sahnede başka bir yer aydınlatılmıştı ama gözler şaşırtıcı olmayacağı gibi benim üzerimdeydi.

Sahneye Başcellat girdi, elinde kanlı bir bıçakla. Köşede durdu ama bütün gözler onun üzerine döndü. Elindeki bıçağı kullanması için heveslenen onlarcası bir an bile gözlerini kırpmadı. Sahnede ilerledi, önümden geçerken bir an için durup başını bana çevirdi.

O çirkin maskesinin ardından bana gülümsediğine yemin edebildim.

Sonra ilerledi, etrafında delicesine hareket eden diğerlerinin arasından öylece yürüdü ve ışığa yaklaştı. Ancak o zaman ışığın kimi aydınlatıldığını görebildim.

Zeliha bir küvetin içindeydi, ağzında kanla ıslanmış gibi duran bir bez parçası tıkalıydı. Islak gözleri onu göreceğim bu ânı bekliyormuş gibi yalvarıyordu şimdi bana. Onu kurtarmam için.

Başcellat bıçağını ona uzattı. Zeliha'nın boğazında yankılanan çığlığı sahneyi doldurdu. Gözyaşları akıp giderken ağlamaktan davul gibi şişen gözleri patlayacakmış gibi göründü. Islak saçları iyice

dağılmış, siyah teller yüzüne yapışmıştı. Boynundan aşağısı da ıslaktı ama terle. Korkudan ccel terleri döküyordu tam anlamıyla.

Tek bir söz etmeye fırsatım olmadı. Başcellat elindeki bıçağın sivri ucunu Zeliha'nın ağzının içindeki, sesini bastıran kanlı bez parçasına taktı ve bezi ağzından çekti. Zeliha az önce can havliyle çığlık atıyordu ama şimdi sesi bütün salonda inleyecekken şustu, göğsü hiddetle inip kalkarken nefes nefeseydi. Başcellat kanlı bez parçasını sahneye fırlattığında onun etrafında dönen deliler bez parçasına sanki bir et parçasıymış gibi birer hayvan misali saldırdılar.

Bezi kapam sanki bir şeyi de beraberinde kazanacaktı.

Bezi bütün bu çirkefçe ve hatta canice kapışmanın ardından biri kaptı. Elini kalabalığın içinde havaya kaldırarak kazanan olduğunu sessizce ilan etti. Diğerleri çarçabuk etrafından dağıldılar.

Kazanan ayağa kalktığında bir kadın olduğunu kolayca anladım. Boyundan, ince belinden ve saklayamadığı kadınsı hareketlerinden. Bezi öptü ve âdeta reverans yaptı. Seyirciler onu elleri kızarana kadar alkışladı ve ıslık çaldı.

Bu sırada Başcellat hâlâ Zeliha'nın önündeydi. Onu bırakıp gitmeden önce onun hain ve bölücü olduğunu ima eden damgasının üzerine elindeki bıçakla bir kesik attı ve Zeliha'nın acı dolu çığlıklarını âdeta yeni perdeyi ilan eden bir müzikmiş gibi dinleyerek uzaklaştı. Küfürler ağzından inanılmaz yüksek bir tonda öfkeyle çıkarken kendinden geçmişti Zeliha. Acıyla kıvranırken o da hâlâ benim gibi bağılıydı. Tek fark o eski, kanlı ve kirli bir küvetin içindeydi.

“Kötülerin Şehri zaten bir devrimdir.” Kanlı bezi kapam kadın, bezi elinde sallayıp ona garip şekiller verirken konuşmaya başladı: “Griler ne zamandan beri devrimin ta kendisidir?” Bana doğru döndü. “Devrimci Griler yalnızca bildiklerimizden ibaret midir?”

Kanım öfkeden fokur fokur kaynarken duyduklarım karşısında dondu. Doğru mu duymuştum? Bu ima, bilinçli bir ima mıydı?

Maskeli deliler yeniden sahneye döküldü. Hepsinin ellerinde birer bıçak vardı. Öylece sahnede dolanıyor, kafamı allak bullak ediyorlardı. Sandalyemin arkasından ve önünden, her yanından şuursuz bir şekilde geçip gidiyorlardı. Şuursuz değildi, içerinden biri Zeliha'nın yanından geçip giderken onda bir kesik açmıştı. Sonra bir diğeri ve bir başkası... Onu lime lime ediyorlardı.

Sahne Zeliha'nın acı çığlıklarıyla yankılanırken seyircilerden kahkahalar, ısıklar ve alkışlar yükseliyordu. Küvet şimdi Zeliha'nın kendi kanıyla doluyordu.

Bunu durdurmanın bir yolu olmalıydı. Onları yalvarmam, haykırmam, tehdit etmem bir işe yaramazdı. Bunun onların yöntemiyle bir yolu olmalıydı. Zeliha'yı kurtaracak, onları eğlendirirken bana kazandıracak bir yol...

"Seyirci değil, oyuncu olmak istiyorum," diye bağırdım. "Ben de oynamak istiyorum!"

Salon uğultulu bir sessizliğe gömüldü. Sahnedeki herkes durdu, bıçaklar daha fazla hareket etmedi. Başcellat sahne arkasından çıkıp uzaktan bana baktı.

"Senin için bir rolüm var." Tüyler ürperten bir adamdı. Ses tonu, duruşu ve bütün tepkileriyle. "Sahne hepten değişir ama bıçağın kimin etine dayanacağını bilemeyiz. Yancıyı öldüremeyiz ama yancı bir rol istiyorsa ölümü de göze almalı. Öncü Mirza gibi. Sahne bizim ringimiz, burada kazanan hayatta kalır."

Bir nefesi güçlkle bırakırken, "Pekâlâ," dedim. "Riski alıyorum, çöz beni. Ver bana rolümü. Hayatta kalmak da tutmak da benim elimde olsun."

Başcellat başını omzuna eğdi, ellerini iki kez birbirine vurdu ve kısa bir alkış tuttu. "Sahne arası." Ellerini iki yana tiyatral bir edayla açtı. "Perdeler!"

İki kişi koşar adım perdelere uzandı ve onları çekip kapattılar. Seyirciyle aramızda şimdi eski, küf kokan, kanlı ve kalın kırmızı bir perde vardı. Bir bıçakla bana yaklaşan Başcellat hızlıca ellerimi bağlayan ipi kesti. İp kesildiği yerde gevşedi ve bütün bedenimdeki ipler çözülmüş oldu. Hızlıca onlardan kurtulup gıcırdayan ve pek de sağlam olmayan sandalyeden fırladım. Zeliha'nın sesi soluğu çıkmıyordu, ne durumda olduğunu bilmem gerekiyordu.

Başcellat kolumdan yakaladı. "Rolün kahraman değil, kurban."

Bunu tahmin etmediğimi söyleyemezdim. "Onu kontrol edeceğim. Ölmüşse eğer ölümlerden ölüm beğen." Kolumu kurtardım. "Aksi takdirde bu role ihtiyacım yok çünkü."

Başcellat sessiz kaldığında Zeliha'nın yanına gittim. Küvette yanına çöküp hafif aralık gözlerinden içeri baktım. Beni görebiliyor mu,

emlin değildim. Nefesleri çok zayıftı ve iniltirer dudaklarının arasından dkllrken bile sessizdi.

“Zeliha.” Yaralarını kontrol ettim. Hepsi yzeyseledi ama kan akmaya devam ediyordu. Vücudunun tamamı kanla ıslanmış durumdaıdı. Bütün bu kesiklerin izi kalacaktı. “Canın çok yanıyor, biliyorum ama lütfen dayan. Buradan ıkacağız.” Bir fısıltıyla ekledim: “İsimsizler birazdan burada olur.”

Arkadaşlarının öldüğünü fark etmeleri çok uzun sürmezdi. Onlar şehrin sesini dinleyenlerdi. Bundan haberdar olmamaları imkânsızdı. O zamana kadar bu oyunu uzatmalı, hayatta kalmalıydık yalnızca.

“zr dilerim,” dedi güçlükle. Dudakları çok hafif, neredeyse anlaşılamayacak kadar az kıpırdanmıştı. “Seni dinlemeliydim.”

Ona benden özür dilememesi gerektiğini, korkunun insana her şeyi düşündürüp yaptırabileceğini söylemek üzereydim. Ta ki kanlı bezi kapam kadın yanı başımda bir korkuluk gibi dikilene kadar.

“zr dileme, Gri, bu da onun şovu. O başrol, en başından beri. Etrafındakiler birer kukla, iğneyi batır batırabildiğin kadar. Onun için ölür bizim gibi sıradan mahkûmlar. Onun yüzünden ölür.”

“Ne saçmalıyorsun sen?”

“Yalan mı?” Bedenini tamamen bana çevirdiğinde onda tanıdık bir şeyler sezdim ama çözemedim. “Senin için lmez mi mahkûmlar? Sana elini uzatan kolunu kaptırmaz mı? Her şeyinden olmaz mı? Bu Gri’nin de sonu bu. Eğer ona elini uzatmasaydın sıradan bir Gri gibi ölecekti ama sen ona dokundun ve en vahşi şekilde katledilişine ortak olacaksın birazdan.”

“Kimse benim için lmedi. Ben kimseye kötülük etmedim.”

“yle mi?” Sesi buz gibiydi ama bu buz gibi sesi bir yerden tanıyordum. “Kaç kişi öldü senin uğruna? Sana dokundukları ya da arkadaşın oldukları için kaç kişi nc ve halk tarafından idam edildi?”

Dudaklarımı araladıysam da ilk anda buna bir cevap veremedim. Kunter’in kaç kişiye idam ettirdiğini bilmiyordum ama arkadaşım olduğu için ya da sadece bana yardım ettiği için ölenler vardı. Vicdan azabından ölecek gibi olduğum o anları unutmam mümkün değildi ama şimdi, burada bu neden konuşuluyordu? Kimdi o...

“Doğa?” şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim. “Sen misin? Gerçekten sen... Neden? Neden yapıyorsun bunu?”

Küveti bırakıp ayağa kalktım. Hiçbirinin maskesini çıkarmaya yeltenmemiştim ama onun maskesini tek hamlede çekip çıkardım. Mavi gözleri, çiziklerle dolu teni ve birer çukura dönmüş gibi duran mor göz halkaları... Doğa'ydı gerçekten ve bana gülümsüyordu hadsizce.

Onu kurtarmak için elimden geleni yapmıştım. Onu hayatta tutmuştum. Rain'i kurtaramamıştım, bunun için beni suçlamıştı ama onlar için elimden geleni yapmıştım. Üstelik henüz yancı bile ilan edilmemişken. Şimdi bir zamanlar onun yaptığını yapan Gri savunucularını ve Grileri tiyatral bir şekilde katleden bir gruba mı katılmıştı?

Histerik bir şekilde güldü. "Güce ihtiyacım vardı ve seni yok etmek isteyenlere. Yoksa sana yaşadığım acının aynısını nasıl yaşatırdım?"

"Zeliha ölmeyecek."

Bu kez gülüşü farklıydı. Garip çözemediğim bir ima vardı altında. Hatta bunu anlayamamış olmam onda garip bir hazzı uyandırmıştı. Başka neyden bahsediyor olabilirdi?

"Gri'den bahseden kim?" Gözlerimdeki endişe onu büsbütün haza bulamıştı. "Ben uzun zaman önce aldım senden intikamımı, şimdi yalnızca seni yok etmenin bir parçasıyım."

"Sen benden intikam falan..." Cümlenin devamını getiremedim. Bakışlarındaki o her şeyi anlayacağım ânı bekleyen parıltı anbean, gözlerimin önünde büyüdü. Dünyam başımdan aşağı yıkılana dek.

"Gri'ye ölüm," dedi Doğa, acımasız bir ses tonuyla. "Onun kanıyla aynen bunu yazdım yatağa. Duyduğu son şey, bunun senin yüzünden olduğuydu."

Görüşüm bulanık, karanlık bir tünele dönüştü. Kulaklarımda bir çınlama yayıldı ve diğer bütün sesler bu çınlamada boğuldu. Kalbim kaskatı kesildi. Zihnim her şeyi bir kenara itiyordu, tek bir şey dışında: *Sarah'ın katili Doğa*. Kurtarmak için her şeyimi verdiğim Doğa. Kunter başından beri haklıydı, katil Amber değildi. Katil benim canını kurtardığım kadındı. Ben onu kurtardığım için Sarah'ı öldürebilmişti.

Sarah'ın duyduğu son şey, benim yüzümden öldüğüydü. Benim yüzümden öldüğünü bilerek vermişti son nefesini.

Boğazına yapıştım. Bir başkasıydım artık, elini kana bulayamayacak o aptal Gri değildim. Kızgın bir boğaydım, kalbim yanıyordu ve tek görebildiğim Doğa'ydı.

"Masumdu." Sıkıttığım dişlerimin arasından yükselen sesim hırıltılıydı. "Sarah masumdu!" Ateşin kalbimden bütün bedenime yayıldığını hissettim. Acıdan ve öfkeden, hayal kırıklığı ve en çok da suçluluk hissinden yanıyordu içim. "Rain için her şeyi yaptım, bunu nasıl yaparsın?"

Başparmaklarım boynundaki boşluğa oturdu. Nefesini tümünden kestim. Elimde bir bıçak olsa kesmiştim gırtlaklarını. Sarah'a ne yaptıysa yapmıştım binbir katını. Ellerimde ölecekti bu gece, onun ölümünü görmeden bana uyku yoktu hiçbir gece.

Suratı kıpkırmızı kesildi, gözlerinin ferisi sönerken birileri kollarımdan yakaladı ve beni çektiler geriye. Onun boğazı bir an için ellerimden kaydıığında iyice çileden çıktım. Gözüm hâlâ ondan başka hiçbir şeyi görmüyordu. Yeniden üzerine atıldım ve bu kez tokadımı suratına indirdim. Sol elimle saçlarını yakalayıp sağ elime çenesini sıkıştırdım.

"Bu gece öleceksin. Duydun mu beni? Bu gece buradan herkes çıksa da yemin ederim sen çıkamayacaksın."

Yeniden kollarıma sarıldılar ve beni bütün güçleriyle geriye çekip Doğa'yı ellerimden kurtardılar. Doğa yere düştü ve geriye doğru sürünerek benden olabildiğince uzaklaştı. Ama yine de yüzünde o muzafer sırıtması vardı. Nefes almakta güçlük çekerken bile zaferinin tadıyla şenleniyordu.

Beni sahnede Doğa'dan en uzak köşeye kadar sürükleyip bıraktıklarında onları da itekleyip kendimden uzaklaştırdım. Gözümün önündeki perde uzunca bir süre kalkmadı. Her hücremle Doğa'yı öldürmek için yanıp tutuşurken de bu çok zordu. O gün ölseydi Sarah şimdi yaşıyor olacaktı. Bunu bilirken nefes alamıyor, doğru düzgün düşünemiyordum. Suçlu hissediyordum, tamamen sefil bir hâlde.

İyilikten maraz doğar.

Sikeyim iyiliği. Şeytanla aynı masada yer açsınlar bana.

Bütün bedenimi alarma geçiren öfke, kalp atışlarımı nefes alıp verişlerimi güçleştirecek kadar arttırmıştı. Kaslarım gerilmiş; çene, omuz, boyun ve ellerimdeki kasılmalar yüzünden taş gibi hissetmeye başlamıştım. İster istemez sıkıttığım dişlerimi gıcırdatıyor, Doğa'nın

nırtısına indirmek istediğim ellerimi sıkıp yumruk yapıyordum. Kontrolümü tamamen kaybetmiştim, mantıklı düşünemiyordum. Kulaklarımdaki uğultu da görüşümdeki karartı da geçip gitmemişti. Sadece onu görmeye devam ediyor, ondan Sarah'ın intikamını almak için yanıp tutuşuyordum.

Başcellat önüme geçti ve Doğa'yla aramdaki bakışmayı kesti. Oysa ona baktığım her saniye öfkemin inanılmaz derecede katlanması, bana onu öldürmek için gereken cesareti veriyordu.

"İntikam yalnızca siz yukarıdakilere mi özel?" diye sordu Başcellat. "Onu suçlama, aşkını bile itiraf edemediği adam, seni koruduğu için can vermiş."

Doğa'nın Rain'e âşık olduğunu bilmiyordum. Onları yalnızca arkadaş sanıyordum.

Başcellat'a herhangi bir cevap vermeyi reddettim. Doğa'yı geberirken aradan onu da çıkarabilirsem harika olurdu. Amber'den daha çok kimseden nefret edemeyeceğimi sanırdım ama bu ikisini öldürmek için canımı bile verebilirdim.

On beş dakika içerisinde sahne hazırlandı. Beni sahnenin ortasına getirdikleri çarmıha gereklerini anlamam çok uzun sürmedi. *Bu adada daha ne yaşayabilirim*, diye düşünürken bu gerçekten iyi bir cevaptı. Çarmıha gerilmek... Bu beklemediğim bir idam şekliydi.

Biri kolumdan tutup beni sahnenin ortasına sürüklemeye kalktığında onu sertçe itip kurtuldum ve sahnenin ortasına kendi hür irademle adımladım. Her adımında sahne gıcırıyor, her an yıkılabilirmiş gibi tekinsiz sesler yükseliyordu. Cızırdayan ışıklar her an kapanabilirmiş gibi bir gidip bir geliyordu.

Hepsinin bir anda kapanması işime gelebilirdi. Belki bu sürede Zeliha'yı sürükleyerek buradan çıkarabilecek zamanı kazanabilirdim ama bu yalnızca mucizevi bir beklentiydi.

Sık nefeslerim boğazımı iyice kurutmuştu. Konuşacak olursam güçlü bir ses çıkaramayacağımı biliyordum. Sakinleşmek bir yana, hâlâ öfkeden doğru düzgün düşünemiyordum bile. Şu durumda sakin olmaya ve mantıklı bir plan yapmaya ihtiyacım vardı ama tamamen altüst olmuşum. Belki de Doğa sırf bu yüzden gerçek yüzünü gösterme gereği duymuştu. Bu da bir planın parçasıydı. Öfke insanı ölüme sürüklerdi. Basitçe. İnsan en büyük hataları öfkeliyken yapardı.

Bir nefesi bıraktım. Sakinleşebildim, yapabiliyordum bunu. Sadece bir an için Sarah'ı ve onu öldürenin Doğa olduğunu, bütün bunların da benim yüzümden olduğunu unutabilirsem. Acı, öfke ve suçluluk hissi. Bu üçüyle şu anda baş edemiyordum ve yine şu durumda ihtiyacım olan son üç histi.

"Eseri ben yazıyorum," derken köşede duruyordu Başcellat. En köşede, kırıdamadan ve dümdüz bir sesle konuşuyordu. "En baştan, eşi benzeri yok. Rolün basit. İdam edilmek üzere olan birinin son bir dakikasını canlandıracaksın."

Çarmıha beş altı adım kala durup başımı ondan tarafa çevirdim. "Hemen şimdi bana onu buradan nasıl çıkarabileceğimi söylemezsen çarmıha gerilen sen olacaksın. Belki bugün değil ama yemin ederim bir gün. O yüzden konuş."

Tahmin ettiğim gibi tiz, çatlak ve kısık çıkan sesim sahne sayesinde yankılı yükseldi. Başcellat bir an için durdu, yalnızca suratıma baktı. O çirkin maskenin ardından, güldüğüne emin olduğum dudaklarının arasından en ufak ses çıkmamasına gayret ederek.

Ölümünü izleyecektim.

"Basit." Sesinde net, kararlı bir sakinlik ve bir meydan okuma vardı. Bir süredir arkasında tuttuğu elini öne doğru uzattığında parmaklarının arasındaki bıçak aşağı doğru, iki yana sallandı. Bıçak kanlıydı, yakın bir zamanda birinin boğazı tarafından kesilmiş gibi. "Gri, senin onu kurtarmak için dâhil olduğun sahneye seni kurtarmak için dâhil olacak. Onun rolü isterse kurtarıcı isterse avcı." Son kelimeyi bir hırıltıyla, eğlenerek söylemişti. "Seni tutan beş ipi de belli bir mesafeden bıçakla kesmeli. Pekâlâ, hedefi tutturmakta bok gibiyse bu ölümünle sonuçlanabilir. Beş ipi de keserse ikiniz de kurtulursunuz. Sahne son bulur."

Zeliha'yı küvetten kaldırmışlar, önüne bir çuval gibi bırakmışlardı. Vücudundaki onlarca kesikten hâlâ kan süzülen Zeliha'nın bakışları doğrudan benim üzerimdeydi. *Nefes almakta bile güçlük çekiyorum*, der gibi hafif aralık gözlerinde bile kan vardı.

Bu imkânsızdı. Zeliha bu hâldeyken bıçak bile tutamazdı ki hedefi doğru tuttursun. Normalde bıçak fırlatmada benden iyiydi, Kaan ona bu konuda feci iyi tüyolar vermişti. Duruşundan bileğini kıvrışına kadar her şeyi çok iyi yaptığını ve cansız mankenleri suratlarının tam ortasından, şakağından, boynundan ve kafasından vurduğunu

görmüştüm. Her tarafından kan dökülmezken ve kesinlikle bir dakika içerisinde değil.

“Bir dakika içerisinde,” diye ekledi Başcellat. “Beş ipi de bir dakika içerisinde kesmeli.”

“Hile yapıyorsun,” dedim sakın tutmaya çalıştığım sesimle. “Bunu yapamayacağını biliyorsun. Yapamadığında da yine onu öldüreceksin. O hâlde neden çarmıha gerilmeyi kabul edeyim?”

“Çünkü eğer seni öldürecek olursa kurtulacak.” Soğuk bir kahkaha attığında ensemdeki tüyler diken diken oldu. “Bir güven oyunu. Seyircime nefeslerini son âna kadar tutturacak bir sahne oynatmak istiyorum. Griler hain ve bölücüdür. Eğer Gri seni öldürürse bu damgamızı anlamlı kılacak. Kendilerinden olanlara bile hainlik eden ikiyüzlü, bölgesiz ve halksız bölücü Griler. Ve sen de oynayarak bizlere yancılığını ispat edeceksin. Halktan biri için çarmıha gerilebilir misin yoksa dokunulmaz bir yancı olup bizler için ölüm emri vermeyi mi tercih edersin? Ne kadar cesursun? Sana saygı duymamız için bize cesaretini kanıtla, Gri. Korkak bir Gri olmaya devam mı edeceksin? Bu sahnede her şey var.”

Kunter olsa ne derdi? Bencil ol ve hemen orayı terk et.

Devin olsa ne derdi? Bencil ol ve onları öldürmeme izin ver.

Ben...

Zeliha'yı izleyen bakışlarım yere indi. Bu, sağ çıkmamın neredeyse imkânsız olduğu bir sahneydi. Ölerек ne Zeliha'yı koruyabilir ne de bir şeyleri değiştirebilirdim. Cesaret ölümün kör kuyularına bile bile atlamak olmamalıydı.

“Yekta...” Zeliha'nın zayıf, titrek sesi bakışlarımı yeniden ona döndürdü. “Lütfen.”

Islak küçük siyah gözlerine bakınca onun yerine Sarah'ı gördüm. Ağlamazdı, dik dik bakardı ve asla küçük bir kız çocuğu gibi davranmazdı ama benim yüzümden ölmüştü ve Zeliha da şimdi ondan vazgeçersem benim yüzümden ölecekti. Çünkü bu Amber'in oyunuydu, Zeliha'yı adaya onun düşürdüğünü biliyordum. Bunu beni kıskırtmak için yapmıştı ve başarılı da olmuştu. Şimdiyse eğer o çarmıha gerilmezsem, bu oyuna ölmeyi göze alarak dâhil olmazsam öleceğini söylüyorlardı bana. Ama onu canımı feda edecek kadar önemsiyor muydum? Birlikte geçirdiğimiz çok kısa bir zamanda, onu Sarah'a benzettiğim her anda... Bütün bunları bir kenara bırakıp buradan

gıtmem gerektiğini biliyordum. Kunter olsa farklı bir şey yapmazdı. Hiçbir öncül ya da yancı yapmazdı. Arttırıyorum, bunu bu adadaki kimse yapmazdı.

Geriye doğru küçük bir adım attığımda sahneden uğultular yükseldi ve sonra Zeliha'nın, "Yalvarırım, Yekta!" diyen çığlığı kulaklarımda patladı. "Yalvarırım, yalvarırım, yalvarırım!" Sürünerek bana yaklaşmaya çalıştı çünkü tek başına ayağa kalkamamıştı. "Lütfen beni bırakma. Bana bunu yapmalarına izin verme. Her şeyi yaparım. Yemin ederim elimden gelen her şeyi yaparım. Söz veriyorum keseceğim ipleri. Söz veriyorum kurtaracağım seni." Birkaç adım daha gerilemiştim ki ardında kan izleri bırakarak bana yetişen Zeliha bacaklarımdan yakaladı. Hıçkıra hıçkıra ayak dibimde ağlıyordu. "Her şeyi yapacağım bunun için, söz veriyorum. Lütfen beni onlara bırakma. Lütfen, lütfen, lütfen..."

Kafamın içinde çarpışan ihtimaller, karşı karşıya gelen vicdanım ve mantığım, Zeliha'nın gözlerinde gördüğüm Sarah. Onu kurtarmak için bir şansım olsa bunu her şeyi göze alarak yapar mıydım? Bunun için canımı verebilecekmiş gibi hissediyordum.

Dişlerimi sıktım. *İyilikten maraz doğar.* Bunu yapmamalıyım.

Yeniden gerilemeye kalktığımda Zeliha bacaklarıma o kadar sıkı sarıldı ki bir adım daha atmak imkânsız hâle geldi.

"Söz veriyorum, söz veriyorum! Lütfen gitme. Ölmek istemiyorum."

Ölmek istemiyorum, diyen Rain'in son bakışı Zeliha'ya bakarken gözümde canlandı. Ölmek istemiyorlardı. Ne Rain ne de Sarah. Ama öldüler. Sarah'ın bunu söylemek için fırsatı bile olmadı. Belki de söyledi ama bunun karşılığında duyduğu son şey, benim yüzümden öldüğüyle ilgiliydi.

İyilikten maraz doğar.

"Üzgünüm," dedim kısık, zayıf bir sesle. "Bana saygı duymadıkları, benden korkmadıkları için. Burada benim yerimde başka bir öncü ya da yancı olsaydı eminim seni kurtarabilirdi ve çarmıha gerilmelerine bile gerek kalmazdı ama ben yapamadım, onlar gibi olamadım. Kötü olamadım ben, Zeliha. Siyah olamadım, Grilik yaptım. Seni korumak istemiştım, gerçekten ama olmuyor. Onların karanlığıyla baş edemiyorum."

İçime kaygan, rahatsız edici bir utanç süzüldü. Yanaklarım bu utançla alev aldı. Güçsüz, korkak bir Gri'ydim işte. Tam da bahsettikleri gibi. Onları yanıltamıyordum.

Sözcükler Zeliha'nın boğazında donmuş gibiydi. Hayal kırıklığı gözlerine bir karanlık gibi oturdu. Benden umutluydu, bu âna kadar bunu gözlerinde görebiliyordum ama artık o da beni diğerleri gibi korkak, güçsüz bir Gri olarak görüyor olmalıydı.

Aynı anda hissettiğim utanç, mahcubiyet ve öfkeden başım dönüyordu. Bir adım daha geri çıkmaya kalktığımda Zeliha beni yine bırakmadı ama bu kez elleri biraz gevşemişti ya da gücü iyice tükenmişti.

"Lütfen," dedi yeniden, yalvaran gözlerle. "Onlar gibi olmadığın için yardım etmelisin bana. Onlar gibi olma, lütfen." Titreyen sesi kalbimi titretti. "Karanlığa değil, aydınlığına ihtiyacım var. Lütfen ölmeme izin verme."

Sahnenin perdeleri ne zaman açılmıştı, seyirci bizi ne zaman izlemeye başlamıştı, emin değilim ama kahkahalar salonda yükselirken araya benim korkak, güçsüz, saygı duyulmayacak kadar budala ve bir yancı olamayacağım kadar da sıradan, öldürülmeye layık bir Gri olduğumla ilgili sözler karışıyordu. Hepsi benimle ilgili yorum yapıyor, gülüyor, düştüğüm bu durumdan her hücreleriyle haz alıyordu. Sanki asıl sahne buydu. Onlar yalnızca bana kendimi tamamen kaybetmiş hissettirmek istemişlerdi. Tek başınayken hiçbir şey. Hep birilerinin korumasına muhtaç. Bu ilk değildi ve son da olmayacaktı.

Zeliha'nın yalvaran gözlerine baktım ve orada Sarah'ı, Rain'i, sevdiğim herkesi gördüm. Tek tek... O Zeliha değil de Kunter olsaydı? Ya da o Devin olsaydı? Pekâlâ olabilirdi. Ve bugün buradan kaçacak olursam Siyah'ın sadakatini asla kazanamayacaktım. Bir gün Zeliha yerine burada Devin olacaktı, sahne tekrar edecekti.

Sol omzumda oturup beni saptırmaya çalışan şeytan fısıldadı: *İyilikten maraz doğar. Cesaret Siyah'ın silahıdır.*

Sağ omzumda oturup beni koruyan melek fısıldadı: *Cesaret Siyah'ın silahı değil, bir vicdana sahip iyi kalpli Grilerin kalkanıdır.*

Geriye doğru büyük bir adım atıp sahnenin ucuna geldiğimde Zeliha'nın elleri sahnenin zeminine düştü. Başcellat'a baktım. Kaşlarım indi, dudaklarım gerilip düz bir çizgi hâlini aldı. Nefes alıp

verişlerim sonunda düzelmişti. Sakindim, öfkemi bir kenara sıkıca bağlayıp dizginlemiştim.

“Benim de bir teklifim var. Kazanırsak kaybedersiniz.” Başcellat sorarcasına başını hafifçe çevirdiğinde çenemi dikleştirdim. “Biz hayatta kalırsak hepiniz ölürsünüz.” Omzumun üzerinden seyircilere baktım. “Hepiniz.” Hepsi şaşkınlıktan lal kesildi, bunu beklemiyorlardı. “Size layık cesur bir yancı mı istiyorsunuz? O hâlde buyurun, cesaretimi sizlere kanıtladığım bu gece ilk iş hepinizin idam cezasını vereceğim. Hepiniz meydanda asılacaksınız.” Daha yüksek sesle tekrar ettim. “Kazanırsak kaybedersiniz. Tamam mı devam mı?”

Kısa bir sessizliğin ardından seyircilerin elindeki siyah taşlar sahneye döküldü. Devam. Şimdi bu salondaki herkes bu oyuna dâhildi. Bu bir ölüm kalım tiyatrosuydu. Seyirciler de katılımcıydı. Onları bitirecektim. Ölüm tiyatroları bu gece son sahnesini veriyordu. Bir daha kimse damgalanmayacaktı, kimse Grileri ve Gri savunucularını avlayıp onları tiyatral bir şekilde öldürmeyecekti. Kötülerin Şehri halkı bu geceyi öğrenecek ve yancıya sadakatlerini sunacaklardı. Hem saygıdan hem korkudan. Tam da istedikleri gibi.

Zeliha’yı düştüğü yerden kaldırdım ve onu ayakta durmaya zorladım. Hayatım onun ellerindeyse ve hayatta kalmak istiyorsa kesiklerinden kan sızarken bile güçlü durmalıydı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı ayakta durmaya çalışırken. “Beni bırakmayacağını biliyordum, teşekkür ederim. Söz veriyorum, bizi kurtaracağım.”

“Sözünü tutsan iyi edersin,” derken hafifçe başımı salladım. Gergindim, bunu inkâr edemezdim. Böyle bir şeye kalkıştığım için beni yargılayacak ne çok kişi vardı. Halkıyla karşı karşıya gelme cesaretini ancak Mirza gösterirdi ama o da ringde. En iyisi olduğunu bildiği yerde. Benim mensup olduğum halk ise böyleydi, türlü oyunları olan sadistler. Onlarla başa çıkmanın başka yolu yoktu.

Beni beş noktadan sıkıca, etimi kemiğimi sıkıştırarak germişlerdi. Bağladıkları çarmıh, bir pentagramı andırıyordu. Kötülüğün ve yasaklı gücün simgesi. Buna şaşırdığımı söyleyemezdim. Vücudum ters bir beşgen gibi gerilmişti. İki bacağım doğal olarak geniş açıyla aşağıya, iki kolum yanlara doğru çapraz yukarı bağlıydı. Boynumdan geçen ipin bağlantısı başımın üzerindeydi.

Zeliha'nın başımın üzerindeki ipi kesebilmek için neredeyse alnımı hedef alması gerekecekti. İşte şimdi bıçakları fırlatacak kişinin Devin ya da Kaan olmasını ne çok isterdim. Bütün bedenim bıçağın alnımın çatına saplanma düşüncesiyle karıncalanmıştı. İpleri denedim. Öyle sıkıydılar ki gevşetip kurtulamaz, kıpırdayamazdım. Hepsi kopmadan pentagram çarmıhtan kurtulamazdım da. Kolumu kurtarsam bacağım kalırdı ve çıkamazdım.

Bir nefesi bırakırken korkumu belli edecek titrememi gizlemeye çalıştım. *Kunter neredesin? Bu gecenin sonunda da olsa seni yanımda görmeye artık daha çok ihtiyacım var. Öyle büyük bir şeye kalkıştım ki beni azarlasan bile sana sarılmanın bedeli bu olaksa razıyım.*

İlk saniyeler sessiz bir bekleyiş içerisinde geçti. Sessiz işkence gibi ağırlaşırken ilk bıçağı bekleyen seyircilerin gözleri bir an olsun uzamadan ayrılmıyordu. Onlara benden daha iyi seyir zevki veren kimse yoktu. Korktuğum ânı, bunun en ufak emaresini bekliyorlardı benden ama her biri şansına küsebilirdi, derimi kesen bu iplere rağmen en ufak acı ya da korku belirtisi göstermeyecektim.

Zeliha ilk bıçağı aldığı anda elleri titriyordu. Parmakları ter ve kanla ıslanmıştı. Suratında dahi boncuk boncuk ter vardı. Alnında düzinelerce. Nefes almak bile onun için zorken ayakta tutuyor, dişlerini sıkıp acısını bastırıyor ve bıçağı kabzasından doğru düzgün tutmaya çalışıyordu.

Ondan çok şey bekliyordum ama onun ya da diğer herkesin benden beklediği kadar değil.

Sahnede Başcellat, ben, Zeliha ve Doğa dışında beş kişi daha vardı. Onlara da yalnızca Cellat demek doğru olacaktı. Başcellat'ın emrine amade ölüm tiyatrocuları. Doğa ve dördü sahnede tam olarak bir pentagram oluşturacak açıda duruyorlardı. Biri ise kenardaydı, elinde bir keman vardı ve onu çalmak için hazırlanıyordu.

Ölüm müziği, en sevdiğim.

Müzik başladı. Yavaş ve gerilim doluydu. Birazdan bu sahnede birinin öleceğinden emin notalarla çalınıyordu. Bir noktada yükselip ölümle birlikte son noktayı koyacakmış gibi.

Kazanacaklarına çok eminler.

Başcellat bir kum saatini avucunun içine yerleştirdi. "Hazırsanız, bu salondaki herkesin kaderini belirleyecek bir dakikanın..." Kum saatimi çevirdi. "İçindeyiz."

İlk bıçak Zeliha'nın parmakları arasından kayıp üzerime fırladı. Nefesimi tuttum ve gözümün içine saplanacağını düşündüm. Sadece bir saniyelğine. *Çok uzun bir saniye.*

Bıçak ipi ve beni ıskalayıp pentagram çarmihın tahtasına saplandı. Bir kıymık sıçrayıp suratıma battı. Benim aksime âdeta heyecandan nefesini tutan kalabalık uğultuyla patladı. Kimi kahkaha attı, kimi tezahürat yaptı.

Zeliha'yla bir an için göz göze geldim. İlk denemesi tamamen bir başarısızlıktı ve şimdi onun gözlerinde başaramayacağını bilen birinin bakışları dolanıyordu.

Beni satabileceğini düşündüm. Kolayca yapamayacağını, hayatta kalmak için bunu yapması gerektiğini söyleyeceğini... Bıçakları bırakıp koşarak salondan kaçıp gideceğini...

Bu ihtimalle kalbim gümbür gümbür atmaya koyuldu. Yapabilir miydi? Benim bütün cesarettime rağmen o korkaklık edip kaçabilir miydi? Zaten bağlıydım, hiçbir şey yapamazdım. O giderdi, kurtulurdu ve ben işkencelerle öldürdüm. Sonra da bu salondaki herkes suçu Zeliha'ya atardı. Kunter onu idam ederdi. Kazanan yine onlar olurdu.

Zeliha ikinci bıçağı fırlattığında düşüncelerim son buldu. Sağ bacağımı tutan ip bağlanma yerinden koptu ve bir noktam serbest kaldı. Nefesimi ancak o zaman bırakabildim. Devam ediyoruz, evet. Yalnız değilim ve Zeliha sanıldığı gibi hain bir Gri değil.

Üçüncü bıçak üzerime geldiğinde bir ipin daha kesileceğine emindim. Fakat öyle olmadı. Bıçak kolumda bir kesik açarak arkaya fırladı. İlk kan aktığında vücudumdaki bütün kanın çekildiğini hissettim. Zeliha gibi benim de alnımda boncuk boncuk ter birikmiş olmalıydı ki suratımda kayıp giden ter damlacıklarını hissedebiliyordum.

Seyirciler kanım döküldüğünde alkış tutmuş, ıslık öttürmüşlerdi. İnsanlığın sonu, böyle bir andan sonra gelecek olmalıydı. Onlar birer canavardı, idamı her zerresiyle hak etmiş olacaktı.

Zeliha bir özür fısıldayarak hızlıca yeni bir bıçak çekti. Yine bir yerimin kesileceğini sanıyordum ama bıçak sol kolumu tutan ipi kesiti. Salondan yuhalamalar yükseldi. Mesafenin kısa, iplerin ince olup bıçak yanından geçse koptuğunu iddia ediyorlardı.

Birileri, "Başaracaklar," diye bağırдыğında birileri de, "Kan istiyoruz!" diye bağırmaya başladı. Zeliha ise onları duymuyor gibiydi. Yalnızca beni, ipleri ve bıçakları görüyordu. Arada siyah gözleri zamanın

hızla aktığı kum saatine kayıyor ama hızlıca toparlanıp bir bıçak alıyordu.

Dakikanın yarısı bitmişti. Zeliha'nın fırlattığı bıçaklar kolumda ve bacaklarımda kesikler açıyordu. Diğer bacağım da serbest kaldığında kalabalıktan ayağa kalkanlar oldu. Nefesler tutuldu, Zeliha'nın fırlattığı bıçak diğer kolumu da serbest bıraktı.

Sıra boynumu bağlayan başımın üzerindeki ipe geldiğinde çarmıhta bir şeylerin bağlantısının daha koptuğunu hissettim. Ve sonra kollarımı ve bacaklarımı tutan iplerin aslında bir düğüm olduğunu, onlar kopunca bedenimin tamamen serbest kalacağını anladım. Bedenim aşağı doğru âdeta düştü. Boynumdaki ip gerginleşti ve ayaklarım yere değmeden boynumdan asılı kaldım.

Boynumu saran ip hâlâ çarmıha bağlıydı ve ben artık pentagram çarmıha gerilmiş değil, darağacında sallanıyor durumdaydım.

Nefes alamıyordum. Çırpınmaya başladım ama ayaklarım boşlukta, yere değmiyordu. Nefes almaya çalışıyordum ama nefes boruma inen sert baskı daha ilk saniyeden nefes almamı imkânsız bir hale getirmişti. Boynuma bir yanma hissi yayıldı ve sanki kafam gövdemden ayrılmaya çalışıyor gibi bir basınçla başım dönmeye başladı.

Ölüyorum. Birkaç saniyeliğine tüm düşüncelerim bundan ve kurtulma çabasından ibaretti. Ellerim gerilen ipin üzerinde, çözmek için her şeyi deniyordum. Tırnaklarım boğazıma geçiyor, ipin liflerini tırnak aralarımında hissediyordum ama hayır, kurtulamıyordum. Ufacık bir nefes dahi alamıyordum. *Ölüyordum.*

Seyircilerden çığlıklar, alkışlar, ısıklar yükseliyordu. *Bunu ilk andan beri hayal ediyordum. Ölmesini daha çok istediğim başka bir Gri yok. Suratı kıpkırmızı, gözleri çıkacak gibi, tam da hayallerimdeki gibi. Son nefesini verdiğiğinde ona yapmak istediğim başka şeyler de var ve artık hayal değil. Şeytanla oyun olmaz. Grilik yaptı ve adil bir oyun bekledi. Kahkahalar. Hep bir ağızdan. Siyah en az öncüsü kadar iyi bir yancıya layık, hain ve bölücü bir Gri'nin yancılığına değil.*

Küfürler. Hakaretler. Nefret dolu söylemler. Ölümüne atılan sevinç çığlıkları. Ölmeden öldürdüler.

Saniyeler içerisinde zihnim yavaşladı ve kulaklarım uğulدادı. Sanki dünya yavaşlamıştı ama aynı anda içten bir uğultuyla dolmuştu. Görüşüm karardı. Seyirciler ve sahnedeki Zeliha dışındaki herkes bulanıklaştı.

Darağacına asılmamı benim gibi beklemeyen Zeliha'nın dudaklarının arasından korku dolu bir çığlık fırlar etti. Bıçakları bırakıp bana koşmaya kalktı ama onu tuttular. Beni hayatta tutmasına öylece izin vermek yerine eline bir bıçak tutuşturdular.

Başcellat, "Son on saniye," dedi kahkahayla karışık bir sesle. "Dene, denemezsen zaten ölecek."

Zeliha'nın elleri zangır zangır titriyordu. Kan ve terle iyice kaygan bir hâle gelen elinde bıçağı zor tutuyordu. Dizleri bile birazdan ona ihanet edecek gibiydi. Düşecek, belki de bayılacaktı.

Son saniyeler.

Nefes. Alamıyorum.

Böyle ölmek istemiyorum.

Kunter? Neredesin? Neredeydin? Bütün gün ve şu anda? Ne yapıyorsun şu an?

Anneme kavuşmak için daha çok erken.

Hayır. Lütfen. Nefes almak istiyorum. Lütfen. Ben böyle ölmek istemiyorum.

Zeliha, "Üzgünüm," dedi hıçkırıklar içerisinde ağlarken ve bıçağı fırlattı. Kum saati doldu, bıçak yanağımda bir kesik açarak yere fırladı ve sahnenin kanlı zemininde yuvarlandı.

Kahkahalar, zafer çığlıkları ve nicesi.

Kazandılar.

Kaybettim.

Aynı saniyeler içerisinde bir bıçak daha fırladı ve ipi kesti. Doğrudan zemine yığıldım. İçime çektiğim ilk nefes boğazımı yakıp geçtiğinde ciğerlerimin patlayacağını sandım. Ve art arda, onlarca nefes çektim içime. Elimi hızlıca boğazıma sardım. Tek düşünebildiğim nefes almaktı. Bir an için ölmüş olduğumdan çok emindim. Üzerime yağan taşları hissettim. Vücuduma, her noktama çarpıp zemine sekiyordu ve ben hâlâ sadece nefes almaya çalışıyordum. Her nefesim sanki boğazımı kanatsa da.

Üzerime nefretle bezeli taşlar yağsa da kurtuldum.

Taşlar durduğunda başımı kaldırdım ve asıl sahneyi izledim. Ölüm tiyatrosunda kıyamet kopuyordu. Kurtuluşumla kaybeden bu salondaki herkes ölüm korkusuyla çıldırmış durumdaydı ve onlar... İsimsizler salondaydı. Sadece beni kurtarmak için değil, arkadaşlarının intikamını da almak için.

“İdam,” dedim hiç tereddüt etmeden. “Gri olmayan herkese idam!”

Sesim kısık ve hatta neredeyse duyulmayacak kadar güç yükselmişti dudaklarımın arasından ama İsimsizler beni anlamıştı. Bıçaklar çekildi ve idam sahnesi âdeta bir katliama dönüştü. Seyirciler, İsimsizler tarafından gözlerinin yaşına bakılmadan katledilirken nefretten kalbim katılaşmış olmalı ki izledim ve üzülmедim, durdurdum, insanlıktan bahsetmedim.

Onların istediği yancı oldum. Kalpsiz ve merhametsiz. Çünkü az önce hileyle beni darağacına asarken onlar bana merhamet etmemişlerdi. Ben de onlara etmeyecektim.

“Kaybettin!” Başımı sesin geldiği tarafa, Doğa’ya çevirdim. “Biz kaybettiysek sen de kaybettin.” Çıldırılmış gibi göründü. “Bu gece hepimiz öleceğiz.”

Yerde dizlerinin üzerinde iki büküm duran Zeliha’ya uzandı ve elindeki bıçağı boğazına doğru uzattı. Boğazını tek hamleyle kesip atacak, onu öldürecekti.

Yerden bana fırlatılan bıçaklardan birini kaptım ve doğrudan Doğa’nın üzerine gönderdim. Hiç beklemeden, nefes dahi almadan. Bıçak, Zeliha’yı saçından yakalayıp bıçağını boğazına bastıran Doğa’nın göğsüne saplandı.

Grilik yapma, Gri.

Artık yapma.

Omzumdaki meleği kaybettim. Şimdi şeytan hemen arkamda, iki omzumu birden kavramış durumda ve gülümsüyor. Bu gece tek kazanan şeytanın ta kendisi.

Doğa’nın elindeki bıçak, göğsüne saplanan bıçağın etkisiyle yere düştü. Doğa göğsündeki bıçağı bakmaya çalışırken şuursuz bir şekilde geriye doğru adımladı. Ardından dizlerinin üzerine düştü. Eli bıçağı uzandı, ona dokundu ama tutup çekemedi. Sol gözünden bir damla gözyaşı akıp yanağına süzüldü.

“Devrim,” dedi güçlүkle. “Yardım et.” Nefes almayı deniyordu ama nafiye, bıçak onu öldürmek üzereydi. “Lütfen, bağışla beni.” Bedeni sarsıldı. “Lütfen.”

Titreyen bacaklarımı zor zapt ederek ayağı kalktım. Ona doğru uzanan adımlarıma umutla bakıyordu. Oysa yüzümde nezakete ya da merhamete dair en ufak bir iz yoktu, yalnızca acıma yakın bir

ifadeye bürünmüştü yüzüm. Onu kurtardım ve Sarah'ı öldürdü. Ölümüm için can attı. Zeliha'yı öldürmek istedi ama yine de bağışlanmak için yalvarıyor.

Önünde durdum, yalvaran ıslak mavilerine baktım ve bıçağı uzandım. Onu ben öldürmemiştim, kendisi ölmek istemişti.

“Sarah için.”

Bıçağı tek hamlede çıkarıp aldım. Doğa'nın sıcak kanı elime aktı ve etrafa sıçradı. Bedeniyse kıvrılarak yana düştü, inilti ler dudaklarından dökölüp sahnede yankılandı.

Aydınlığına karanlık karışan açık bir Gri değildim ben, karanlığına ışık dokunmuş koyu bir Gri'ydim.

Son hamle sahneye atlayan İsim siz'den geldi. Bıçağını Doğa'nın alnının çatma fırlattı. Bu, Doğa'nın nefesini kesen bir hamle oldu. Gözleri aç ıktı ama mavilerinde en ufak bir kıpırtı yoktu. Ölmüştü. Olması gerektiği gibi. Ve vicdanım... Ondan geriye Doğa için sızlayacak en ufak bir parça dahi kalmamıştı.

Sağımdan yükselen alkış sesi sahneyi doldururken bakışlarımla birlikte bıçağımın sivri ucunu da oraya çevirdim. Başcellat birkaç adım uzağımdaydı, bıçak çenesinin altına dokunmak üzereydi ve o, bunu umursamadan alkışlamaya devam ediyordu.

İsim siz, sahneye onun yüzünden çıkmış olmalıydı. Bana sinsice yaklaşmıştı, fark etmemiştim bile. Sadece birkaç adım uzağımdaydı ve eğer İsim siz'in yeni hedefi olmasaydı alkış tutmayacak ve sinsi bir yılan gibi yanıma süzölüp belki de boğazımı kesecekti.

En büyük hayaliydi, kuşkusuz.

“Yancı çok yaşa,” dedi gerçek bir neşeyle. Onun sesini bile duy mak normalde güçtü ve şimdi gayet neşeli bir sesle *yancı çok yaşa*, diyordu öyle mi? “Artık öncümüze layık bir Gri'sin.”

Bıçağın sivri ucunu çenesinin altına bastırıp yukarı ittim. Çenesini kaldırmak zorunda kaldı. Tek hamleyle maskesini çıkarıp atabildim. Belki de onu öldürdükten sonra yapardım. En azından İsim siz öldürdükten sonra. Bir daha öylece birini öldürebileceğimi sanmıyordum. Mecbur kalmasaydım Doğa'yı da öldüremezdim muhtemelen. Bunu yapmasını öylece izleyemezdim.

“Ve sen bunu görece k ad ar uzun yaşamayacaksın.”

Güldü ve bu, cehennem ateşlerinde yanacakmışım gibi hissettirdi. O, insan bile olmayabilirdi. Maskenin ardında ne olduğunu bilmiyordum ama insanlıktan nasibini alamadığı kesindi.

“Beni bu devrimde küçük rolleri olanlarla karıştırma, Gri.” Bunu söylerken ufak bir el hareketiyle hâlâ İsimsizler tarafından katledilen seyircileri gösterdi. “Bir gün aynı masada oturuyor olacağız. Bunu aklına kazı.”

Kaşlarım çatıldı. “Kendine bir öncü ya da yancı koltuğu bulacağını mı sanıyorsun?”

Geriye adımladı. “Kendime bir taht bulacağımdan eminim.” Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. “Ve bunun için önümdeki bütün engellerden kurtulmalıyım, öyle değil mi?”

Yakasından yakalamak için uzandım. “Kunter bu engellerden biriyse ve gözün onun yerindeyse heveslenme, bu asla olmayacak.” Yakasından sıkıca tutup bıçağı boğazına bastırdım. “Sahnen sonsuza kadar kapanıyor, senin o bir türlü göremediğim gözlerin gibi.”

“Göreceksin.” Parmak şıklattı. “Ne de olsa kazanan benim.”

Bir nefes kadar kısa sürdü her şey. Havada bir vızıltı sesi yükseldi. Başım hızla sağa doğru hareket etti ve olanı biteni anbean, istemeden izledim. Bir çizgi geçti salondan. Hızı tarif edilemezdi. Yalnızca geçip gittiğinde her şey durdu. İsimsizler, seyircileri katlediyordu ve neredeyse bitmişti ama o anda asıl katliamın seyirciler için olmadığını anladım. O çizgi şüphesiz kalın bir metaldi. Bir ip ya da halat şeklindeydi. Işık hızında gibi hissettiren bir hızda sahnenin bir ucundan diğer ucuna hareket etmiş ve havayı kesmişti. Yalnızca havayı değil, önüne çıkan herkesi.

Ölüm sessizliği tiyatro salonuna çökerken salondaki sahnenin üzerinde olmayan herkes artık birer et parçasıydı. Seyirciler ve birer Gri olan İsimsizler... Hepsi metal bir halatın hızla içlerinden geçmesiyle can vermişlerdi. Çılgılık bile atamadan, anlayamadan, göremeden... Öylece... Anlatmak bile zordu çünkü gözlerim gerçeği tamamen kavrayamıyordu. Ölü bedenler koltukların arasına parçalar hâlinde yığılıyordu ve midem... Bütün bu olanlar algılayabileceğimden çok daha büyük bir kötülüğün işiydi. Ben... Bu gördüklerimin bir kâbus olup olmadığından emin değildim.

Kulağımın dibinde bir kahkaha patladı ve bıçak, uyuşan elimden öylece kayıp düştü. Durduramadım, hiçbir şey yapacak gücü

kendimde bulamadım. Az önce izlediğim şey... Bunun yalnızca filmlerde olabileceğini sanıyordum ama işte, olmuştu. Gözlerimin önünde insanlar parçalar hâlinde oldukları yere yığılmışlardı ve ben koltukların aralarını göremediğim için şanslı hissediyordum.

Bir kahkahayla, "Gri'ye ölüm!" dedi Başcellat, yüzlerce kez duyduğum o cümleyi hiddetle tekrar etti. "Teşekkürler, yancı, sen olmasaydın İsimsizler'in aslında birer Gri olduğunu asla öğrenemezdim."

Zeliha'nın çılgılığı tiyatro salonunda yankılandı. Boğazı bir an sonra parçalanacakmış gibi yüksek, acı ve korku doluydu. Ardından kasmaya başladı, içinde ne var ne yoksa sahneye döküyordu. Olanların tamamını o da benim gibi sahnenin üzerinden izlemişti. Onun aksine ben sessizdim, ağzımı bile açamayacak kadar ve sanki onlar gibi bir ölü.

Kötülerin Şehri'nde her türlü kötülüğü gördüğümü sanıyordum ama hayır, ben ölümün bu yüzünü hiç görmemiştim. Kimsenin bu kadar ileri gidebileceğini düşünememiştim. Bu, düşünülebilecek bir şey olamazdı da. Şeytanın işiydi, başka bir açıklaması yoktu. Başcellat öylece bir film sahnesini kendi sahnesine uyarlamıştı ve başarmıştı, canice öldürmüştü Gri İsimsizler'i.

Biri hariç.

Biri hâlâ sahnede bizimleydi. Başcellat ve cellatlarının bir kısmıyla birlikte. Celladın biri hâlâ kenarda kemanını çalıyordu. Hiç durmamıştı. Sanki batan Titanik'teydik ve o son nefesine kadar bizler için harika bir müzik sunuyordu.

Bu, başından beri Zeliha ya da benimle ilgili değildi. İsimsizlerle ilgiliydi. Başcellat onları önünde tehlikeli bir engel olarak görmüştü ama aynı zamanda hepsinin birer Gri olduğunu öğrenmiş, onları ortadan kaldırmak için beni kullanmıştı. Beni bulacaklarını, kurtarmak için her şeyi yapacaklarını biliyordu. Herkes biliyordu. Bu zamana dek Kunter bir şekilde onları arka planda, gizli bir güç olarak kullanmıştı ama konu bana gelince halkın karşısında etrafımı sarmışlardı. Her zaman beni korumak için oradaydılar. Evde ölen İsimsizler... Onların bilekliklerine bakmış olmalıydılar. Böylece hepsinin aslında birer Gri olduklarını anlamışlardı.

Bu akşam bizi korumak için orada olmasaydılar belki de bu gece bütün bunlar hiç yaşanmayacaktı. O iki İsimsiz bizi korurken bir şekilde ölmeseydi, Zeliha bunu benim yaptığımı sanıp evden çıkmasaydı

ve onların ağına düşmeseydi... Ben sahneden inip eve dönseydim... Sırf beni artık kabullensinler diye cesaret gösterisi yapmayıp Zeliha'ya da acımasaydım ve sadece eve dönseydim...

Bütün bunlar kafamda dönüp duruyor şimdi. Suçluluk hissi birer ele dönüştü ve boğazıma sarıldı. Ölmeyeceğimi biliyorum ama bu his tarafından boğulmak beni yok ediyor.

Arkamdan bir hıçkırık koptu. Başımı güçlükle çevirip İsimsiz'e baktım. Siyahlar içerisindeki İsimsiz'in ağlarken bedeni sarsılıyordu. Onu ya da onlardan birini ağlarken görebileceğimi hiç düşünmemiştim ama o ağlıyordu. Kadın bir İsimsiz'di, onların öncüsü olduğunu tahmin ediyordum ama bundan asla emin olamazdım.

İsimsizlerdi çünkü Grilerin katliamından sonra bu şehirde artık isimlerinin bir önemi yoktu. Ne isimlerinin ne de kim olduklarının. Kunter'in sessiz cellatları olmuşlardı bir gecede. Siyah Bölge'nin sessiz gücü ve aynı zamanda korkulu rüyası. Çünkü kim olduğunu bilmediğin birine zarar veremezsin. Onlar neydi, kimdiler? Yüzleri yok, isimleri yok, sesleri yok... Kunter onlara yardım etmeseydi ölmüş olacaklarını biliyorlardı. Bunu çoktan kabullenmişlerdi. Cesaretleri ve sadakatleri bundandı ama şimdi öylece... Cesaretleri ve sadakatleri yüzünden, bu denli tehlikeli birer engel oldukları için vahşice katledilmişlerdi.

O gece Kunter'e ölüm tiyatrolarından bahsetseydim ve İsimsizlerin ona söylemesine engel olmasaydım... Ben bunu yapmasaydım Kunter çoktan bütün bunlara engel olmuş olabilirdi. Kunter'i korumak istemiştım ama şimdi görüyordum ki ona yalnızca zarar vermiştim.

İsimsiz'in ağlarken sarsılan bedeni bir buz dağı gibi dondu, çarpanı batıracakmış gibi keskin bir şekilde. Öne doğru eğilen başı çok yavaş bir biçimde kalkarken iki bıçağını birden çekti. Birkaç hamlede Başcellat ve cellatlarını öldürecek.

İsimsiz öne atıldığında Başcellat boğazıma sarılıp beni sırtımdan göğsüne bastırdı ve bir bıçağı boğazıma dayadı. Korkmadım ya da ondan kurtulmaya çalışmadım. Bu beklendik hareket karşısında yalnızca sertçe yutkunmakla yetindim çünkü çok yorulmuştum. Bütün bu olanlar karşısında kendimi kaybetmiş gibiydim. Her şey birbirine girdi ve kan... Kan her yerde. Kan ve cesetler, parça parça. Yalnızca Zeliha gibi kusmak istiyordum.

*Her şeyinden vazgeç,
Ruhundan, bedeninden ve insanlığından,
Şeytana her şeyini sun ve gör,
Ne kadar ileri gidebileceğini,
Sen ve ben anlayamayız onu,
Ruhunu şeytana satanları.*

Pes ettiğim o noktada, dünya birbirine girip sallanırken ve İsimsiz, bıçaklarını doğrudan üzerimize savuracakmış gibi adımlarken tiyatro salonunun çift kanatlı kapıları hiddetle aralandı. Bir bıçak doğrudan üzerime geldiğinde bile yerimden kıpırdamadım. Neyse ki bıçak, başımın üzerinden beni sıkıca tutup kendine kalkan eden Başcellat'ın alnının çatına saplandı.

Müzik durdu, artık cellat keman çalmıyordu.

Başcellat'ın beni tutan elleri gevşediğinde ve o bir un çuvalı gibi sahneye yığıldığında ben de peşinden dizlerimin üzerine yığıldım. Sahnenin ötesine, koltukların ilerisine baktığımda onları gördüm. Kunter ve Devin, ikisi yan yana.

İkisi de önlerinde yatan vahşete göz ucuyla dahi bakmadı. Bunun yerine bana baktılar, çaresiz bakışlarıma. Şimdiden, yalnızca bakışlarıyla bana bütün bu olanların benim bir aptallığım olduğunu söylüyorlardı sanki. Onlara göre ben değil, onlar benim yerime yapmalıydı, bu ve bunun gibi her şeyi. Ama onlar burada değillerdi, ben Zeliha'yla yalnızdım. Hem beni hiçe sayan halktan onu kurtarmalı hem de saygılarını kazanmalıydım. Cesaretle ve bir çuval aptallıkla.

Başcellat muhtemelen Devin'in fırlattığı bir bıçakla ölünce İsimsiz hırsını alamadı ve sahnedeki cellatları katletmeye koyuldu. Ona ve yaptıklarına yan gözle dahi bakamadım ama keman sesi sustu ve sessizlik ağırlaşp kanla yıkanan tiyatro salonunun duvarlarına sindi.

Her şey bitti ve bu zafer gibi hissettirmedi.

Doğa'nın kanıyla ıslanan avuçlarıma baktım. Bulanıktı görüşüm, neredeyse hiçbir şey net değildi ama kan oradaydı, görüyordum. Kırmızı, yapışkan ve elimden hiç çıkmayacakmış gibi.

Kaan'ın, "Burada ne oldu?" dediğini duydum ve hemen ardından Rüzgâr'ın küfredip kusmaya başladığım. Kaan da kendini tutamadı ve o da kustu. Zeliha da, onların kusması bir kere daha midesini bulandırmış gibi öğürüp kustuktan sonra bayılıp sahneye yığıldı.

Sahneye ilk çıkan, bütün bu katliamın içinden hızlıca geçip gelen Kunter oldu. Dizlerinin üzerinde önüme çökmüş, yüzümü ellerinin arasına almıştı ve gözlerine bakabilmem için çabalıyordu.

“Gri Hanım.” Bir elini yüzümden çekmiş, yaralarımı hızlıca kontrol ediyordu. Hepsi yüzeysel kesiklerden ibaretti ama kan her yerimdeydi. Bu da onu korkutmuş olmalıydı. “Hayattasın, bir şey yok, iyi olacaksın.”

“Öldüler,” diye fısıldadım. Boğazıma öyle bir yumru oturmuştu ki konuşmak çok güçtü. “Hepsi öldü. Cellatlar, seyirciler ve İsimsizler... Ne uğruna?”

“Senin uğruna,” dedi hiç şüphesiz. “Onlarca, yüzlerce, binlerce... Senin uğruna milyonlarcası da ölse gecenin sonunda sen gözlerime bak ve nefes al.” Kendine doğru çekip bana sıkıca sarıldı. “Yalnızca sen, Gri Hanım. Yalnızca sen.”

Devin yanıma gelip elime uzandı. Altın hareleri endişeyle parlıyordu. Midesi bulanmamış ya da bütün bu gördükleri karşısında şaşırmamıştı. O da Kunter gibi yalnızca benim gözlerimde ne göreceğiyle ilgileniyordu.

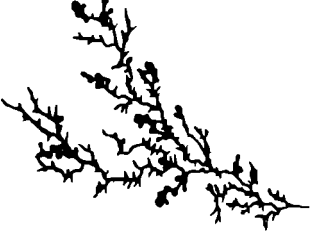
“Bütün bu olanlardan kim sorumlu? Cesedini meydanda kazığa oturtursam ancak içim soğuyacak.”

Başımı hafifçe çevirip Başcellat’ı göstermeye çalıştım ama oraya döndüğümde bir boşlukla karşılaştım. Bir hışımla Kunter’in kollarından kurtulup etrafıma bakındım ama hayır, Başcellat burada değildi. Başından bıçakla... Hayır, maskesinden bıçakla vurulmuştu. Hayatta kalmıştı şüphesiz ve kaçmıştı.

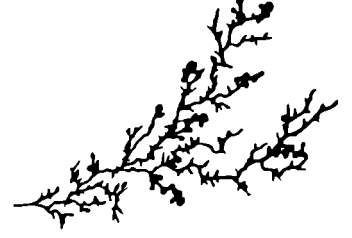
“Hayatta,” dedikten sonra önce Devin’e ardından Kunter’e baktım. İkisinin de sivrilen bakışlarını gördükten sonra ise İsimsiz’e. “Ve kaçmış.”

İsimsiz, bir rüzgâr gibi yanımdan geçip gitti ve Başcellat’ın peşine takıldı. Bense Kunter’in göğsüne doğru kendimi bırakıp onun koluna sıkıca tutundum. Bittiğini sanmıştım ama hayır, Başcellat hayatta olduğu sürece hiçbir şey bitmeyecekti. Onun, Amber’den bile daha kötü bir kalbi ve zekâsı vardı. İsimsiz onu yakalayamazsa sonraki hamlesini tahmin bile edemiyordum.

Köriilerin Şehri'nde bölgeler arasındaki her ittifak, hem koruma hem tehdit anlamına gelir çünkü bugün yan yana duranlar, yarın birbirlerinin celladı olabilir. Bu şehirde dostluk geçici, çıkar kalıcıdır. En güçlü ittifak bile ihanetin ilk fırsatında yıkılmak üzere kurulmuştur.

BÖLÜM 28

Kunter'in yine zorla Kırmızı Bölge'den getirdiği doktor yaralarımın pansuman yaparken odanın açık kapısından koridoru izliyordum. Koridorun duvarlarında ölümden sahneler oynuyordu. Durmadan, tekrar ve tekrar. Doğa'yı öldürdüğüm o an ve dahası. Gece boyunca yaşadığım her şey anbean sahneleniyordu koridorun duvarında.

Nefeslerimi duyuyordum. Bir ve iki. Al ve ver. Zedelenmiş boğazımdan hırıltılar yükseliyor ve odayı dolduruyordu. Avuçlarımdaki kar küresini göğsüme bastırdığımda doktor bacağımdaki kesikleri sarıyordu. Sanki donmuş kalbimi ısıtabilecekmiş gibi kar küresine sarıldım. Annem... Annem artık bir katil olduğumu bilse ne düşünürdü? Küçük kızının birini öldürdüğünü bilse bir daha küçük kızı olur muydum? Meleğin dualarını değil, şeytanın fısıltılarını dinlediğimi öğrense... Annem benden nefret ederdi.

Artık annemin tanıdığı ve sevdiği o küçük kızıdan çok uzağım. Gün geçtikçe de uzaklaşıyorum. Annem ışıkları sever, karanlığı değil ama ben karanlıktayım. Yürüyorum, gölgelerle dostluk ediyorum. Biraz sadakat ve saygı için ruhumu sattım. Ve hâlâ bir kazanan değilim.

Doktor yaralarımı sarmayı bitirmiş, bana bir şeyler söylüyordu ama onu duyamıyordum. Onu dinlemek yerine, kafamın içindeki çığlıkları dinliyordum. Kanın sıçrama ve dökülme sesi... O an, kafamın içinde yankılar hâlinde büyüyor. Bıçakların kesme ve saplanma sesi... Ölümün bir sesi olduğunu düşünmezdim ama artık vardı. Bütün bunlar ölümün sesiydi ve zihnime izinsiz yerleşmişti.

Koridordaki duvara bir gölge düştüğünde ölümden sahneler dağıldı ve Kunter gölgelerin önüne geçerek kapıda belirdi. Kapının eşliğinden geçip odanın zemininde adımlarken onu izledim. Feri sönmüş

“Damgalayanlara katılmak için sevdiğin iki kişiyi onların gözleri önünde vahşice katletmen gerekir. Adak adamak gibi.”

Kanım dondu. “O hâlde o... Suzy ve Carlos’u bunun için feda etmiş olmalı.”

Başıyla onayladı beni. “Uzun zaman önce ölenlerin listesinde gördüğümü hatırlıyorum. Kurcalamaya gerek görmemiştim.”

Kaşlarım çatılırken başımı hafifçe eğdim ve gözlerimi kapatıp sıktım. “Bazen doğrusunu yaptığımı düşünüyorum.” Başımı sallıyordum ama bu, titremek gibiydi. “Sarah’ı öldürmüştü ve Zeliha’yı öldürmek üzereydi. Bütün bu nefretin son bulmasını istemekte haklı olduğumu düşündüm. Bıçağı fırlatırken ilk kez hedeften şaşmayacağımı biliyordum. Göğsüne inen bıçak benim ellerimden kayıp gitmişti, evet ve onu öldürecekti. Ama bak, Zeliha hayattaydı. Doğa’nın bana duyduğu nefret yüzünden Zeliha öldürülmeyi hak etmiyordu.” Sonunda ağlıyordum. Şimdiye kadar tek damla gözyaşı dökememiştim ama şimdi, Kunter’in yanında kalbimden geçenleri cümlelere dökmeye çalışırken hıçkırıklara boğulmamak elde değildi. “Nefret doluydum. Hileyle asmışlardı beni, darağacında öleceğimi sandım. Son görecekim şeyin onca insanın bana olan nefreti olacağını düşündüm. Zeliha’nın son bıçağı yanağımı kesip yere fırladığında bu sondu, onların zaferiydi. İsimsizler yetişmeseydi orada ölmüş olacaktım. Yekta orada ölmüştü, bu çok açıktı. Yeniden nefes aldığımda bile yaşıyor gibi hissedemiyordum. Doğa bütün bunlara rağmen Zeliha’nın boğazını kesmeye kalktığında yerdeki bıçağa uzanmamla onu fırlatmam arasında belki de yalnızca bir saniye vardı. Düşünmedim, hissetmedim. Sadece artık bunu bitirmek istedim. Sarah’ın intikamını alacak, Zeliha’yı kurtaracaktım ama bak...” Ellerime bakıyordum, birbirinden ayırdığım titreyen parmaklarıma. Kan izleri işte hâlâ oradaydı. “Hangi hisle ve amaçla olursa olsun ben birini öldürdüm. Ben... Ben Doğa’yı bu ellerle öldürdüm. Acımadım ona. Benden bir şans daha isterken bütün acıma ve nefretime rağmen kalkıp yanına gittim ve bıçağı kalbinden çekip aldım. Son nefesini verirken sarsıldığı o an gözlerimin önünden gitmiyor. Yere yığıldığında göğsünden akan kan, sahnenin zeminine bardaktan boşanır gibi döküldü. Gözleri hâlâ açıktı, nefes almaya ve yaşamaya çalışıyordu, İsimsiz geldi, bir bıçak da o fırlattı ve Doğa orada öldü ama biliyorum, onu öldüren İsimsiz değil, benim. İsimsiz yalnızca bu ölümü hızlandırdı.” Kunter ellerimi tuttuğunda büyüyen

gözlerimi onun endişeyle parlayan gözlerine çevirdim. “Onlar gibi olmamaya yemin etmiştim ama hâlime bak. Bir an bile düşünmeden *Griler hariç herkese idam*, dedim ben, Kunter. Bir an bile düşünmeden, acı ve nefretle kanım kaynıyorken idam emirlerini veren bendim. Biraz saygı ve sadakat için, nefret ve acıyla alınmış kararlarım bak. Ben hiç olmak istemediğim ama onların istediği o yancı oldum. Şeytani dinledim, onunla aynı masadayım artık.” Hıçkırıklarım şiddetlenirken bedenim sarsıldı. “Annem nefret ederdi benden çünkü ben de nefret ediyorum dönüştüğüm bu kişiden. Onca karanın içinde ak kalırım sandım ama bana bak, iyice koyulaşıyorum ve ak yanımdan eser kalmadı bile.”

Uzun parmakları çeneme dokundu ve yüzümü nazikçe yukarı kaldırdı. Islak bakışlarıma bakarken, “Sen vermeseydin ben verecektim o emri. Sen öldürmeseydin ben öldürecektim Doğa’yı. Evet, bunu senin yapmanı ben de istemezdim ama hayatta kalmak için zor kararları tek başına alman gerekti. Daha önce gelmeliydim, daha önce fark etmeliydim. Damgalanmıştın ve ben herkesi cezalandırdığımı sanıyordum ama ölüm tiyatrolarında olabilecekleri düşünemedim. Başcellat’ı düşünemedim. Düşündüğüm o kadar çok şey vardı ki bu ihtimal aklımdan çıkıp gitmişti. İsimsizler sezdikleri en ufak tehlikeden beni haberdar ederlerdi ama beni Başcellat konusunda uyarmadılar. Nedenini bilmiyorum ama bu hataydı onların da ölümüne sebep olan.”

Bir hıçkırıkla sarsılırken ellerimi ağzımın üzerine kapattım. Onun buzdan harelerinde bilinmezliğin gölgeleri dolaşırken ben her şeyden haberdardım. Bunu ben yapmıştım. Onlardan bunu ben istemişim. Düzelteceğimi söylemişim ama bütün vaktimi Amber’e olan nefretime harcamıştım. Kunter’den bunu saklayarak bu gecenin yaşanmasına neden olmuşum. Onun zarar görmesini istemeyerek ona ve diğer herkese zarar vermişim.

“Mırza bunun senin için tehlikeli olacağını söylediğinde onu dinlememeliydim. Halkın gözünden düşeceğin herhangi bir şey yapmamalıydım ve bunu görmezden geldim. Başcellat bunu bir kere daha denedi, yalnızca bir tehditti ama biliyordum ki bir gün daha da kötüsü olacaktı. İsimsizler biliyordu, beni korumak için yine oradaydılar. Başcellat’ın o gece dikkatini çekmiş olmalılar. Sana söylemek için buradaydılar ama ben onlarla bir anlaşma yaptım. Sana doğru zamanda

söyleyecektim. Böylece önlem alabilirdik.” Ellerimle yüzümü kapadım ve parmaklarımı gözlerime bastırdım. “Her şeyi berbat ettim ve daha bitmedi, o hâlâ hayatta. Başcellat... Onun kalbi, aklımın ve hayalimin almayacağı kadar kötü. Biz onunla başa çıkamayız ve o senin yerine geçmek istiyor. Devrim dedi ama bu bir darbe olacak. Halk en kötüyü liderleri olarak isteyecek ve bu geceden sonra herkes en kötünün o olduğunu bilecek. Ben her şeyi mahvettim.”

“Yıllardır sahip olduğum sadakat bir gecede son bulmayacak, Gri Hanım. Benim için korkma ve artık kendin için de korkmana gerek yok. Fısıltılar her yerde, Başcellat halkın kulaklarına fısıldamaya başlamış. Layık bir yancısın artık, ihtiyacın olmayan o saygı ve sadakat var. Ve belli ki yerimde gözü olan Başcellat’ın da istediğı yancı sensin.” Bu ona histerik bir kahkaha attırdığında ellerimi gözlerimden çekip ona baktım. Gülüyordu ama bu gülüş normal bir gülüş değildi. “Bütün bu olanlar bir yana onu yalnızca bunun için bile öldürebilirim.”

“Kim olduğunu biliyor muyuz?” Kapının eşiğinde beliren Devin konuşmanın bir kısmına şahit olmuş olmalıydı. “Onu gördüğüm ilk yerde öldürmek için biraz bilgiye ihtiyacım var ve bunu benimle paylaşacağını umuyorum, öncü.”

“Elbette.” Kunter’in sesi buz gibiydi ama yine de onu reddetmedi. “Bunu ne kadar hızlı halledersek o kadar iyi.” Gülümsemeyi denedi ama bu tamamen beyhude bir çabaydı. “Benden sakladığın başka bir şey var mı, Gri Hanım? Herhangi bir şey? Çünkü şimdi seni bu duruma düşürdükleri için İsimsiz’den hesap sormaya ve Mirza’yı öldürmeye gideceğim. Öldürmem gereken başka biri var mı?”

“Onların bir suçu yok.”

“Var,” derken öfkeli göründü. “Bütün suç onların. Seni korumaları gerekiyordu ama işlerini yeterince iyi yapamadıkları için ellerini kana bulamana sebep oldular. Mirza...” Başını iki yana sallarken dişlerini sıktı. “Bütün bu olanların en büyük suçlusu o. Seni yönlendirdi, iyi bir şey yaptığına inandırdı. Bir Mavi, Siyah’ın ne kadar ileri gidebileceğini göremez, Gri Hanım. Bunun için onu o çok sevdiği ringine gömeceğim. Sen dinlen, birkaç saate dönerim.”

Yarakran kalktığında elinden yakaladım. “Sadece seni korumak istedi. Her zaman koruyan taraf sen olamazsın. Benim de istediğim yalnızca buydu. İsimsizler’in de istediğı buydu, bu yüzden sessiz

kalmayı kabul ettiler. Bir gün senin de Gri savunucusu olarak damgalanman düşüncesiydi bunu hepimize yaptıran.”

“Kimse beni damgalayamaz, Gri Hanım.” Elini hafifçe çekti. “Kimse seni de damgalamamalıydı. Yumuşak karnımı gördüğü için seviniyorsa halk, onlara öncülerinin kim olduğunu hatırlatırım. Senin gördüğün yüzümün bu olmasını istememiştim yalnızca. Şehrin şeytanları şehri yıkar, Başcellat şeytanları manipüle ederek sahneler kurar ve Azrail kaçınılmaz sonlarını yazar. Bil bakalım Kötülerin Şehri’nde Azrail kim?” Gitmeden önce son bir kez alnıma bir öpücük bıraktı. “Ve annen asla senden nefret etmezdi. Biricik kızının kalbinden şüphe etmezdi. Hayatta kalmak ve hayatta tutmak için yaptığın her şeyden gurur duyardı. Ben hayatta kaldığın için seninle gurur duyuyorum, Gri Hanım.”

Kunter gittiğinde Devin onun bıraktığı boşluğu doldurdu. Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Bir an için beni suçlayacağını bile düşündüm. Birileri mutlaka olanlar için beni suçlamalıymış gibi ama öyle olmadı.

“Her cümlesine katılıyorum ve evet, bu bir mucize.” Neşeli göründü. “Öncü Kunter’e artık farklı bir gözle bakıyorum.” Kendi kendine güldü. “Söylediği gibi şeytandan çok, bu şehrin, zamanı gelenlerin canını alan Azrail’i.”

Başım la onayladım onu. “Ve bu nasılsa daha iyi bir şeymiş gibi görünüyor.” Sesli, titrek bir iç çekerek elimin tersiyle gözyaşlarımı sil dim. “Oraya birlikte geldiniz. Ondan önce birlikte miydiniz?”

“Evet, sinirlerime hâkim olamadım ve öğrendiklerimden sonra Asil’den hesap sormaya gittim. Beni kandırmıştı ve bir cezayı kesinlikle hak ediyordu. Ona bir şeyler yaptım.” Bunu söylerken yüzünü buruşturmuştu. “Nasılsa Öncü Kunter bunu öğrenmiş. Asil’i öldürmemem için beni durdurdu. Kırmızı’nın yancısını öldürecek olursam bu Siyah’ın yancısının karşılık olarak idam edileceği anlamına geliyordu. Yani yalnızca seni korumak için oradaydı.”

“Asil’le uğraşmaya değmez, Devin.”

Gülümsedi ama bu yalnızca ölümü hatırlattı. “Ama ben onunla uğraşacağım. Yalnızca senin hayatın için belki de öldürmem ama onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacağım. Uykuları haram olacak ona. Gözlerini kapattığında o karanlıkta beni görecek. Delirteceğim onu. Böylece umarım bir gün kendi kendini öldürür.” İç

çekerek yatakta yanıma uzandı. “Madem ellerimle öldüremiyorum, bir şekilde öldürebilmeliyim onu.”

“Bir süredir o ve Amber sessizdi. Bu yaptığınla uyuyan yılanı uyandırmış olabilirsin.”

“O hâlde başını ezeriz.” Sağ bacağını sol ayak bileğinin üzerine attı ve dedikodu havasında göründü. “O kızı öldürmem gerektiğini biliyordum. Koltukta yatarken boğmalıydım onu.” Kucağımdaki kar küresini alıp salladı. “Beni bir kaşık suda boğarsın diye dizginlemiştim kendimi ama keşke ben onu o koltukta öldürseydim ve sen de sonra beni bir kaşık suda boğsaydın. Hem acırdın sen bana, ölmezdim de.”

“Belki de.”

Gün ışığında daha parlak ve sarı görünen saçları gece, kapalı ortamda daha yumuşak ve kahvemsî bir bal rengiydi. Tatlı ve sıcak bir his veren saçları onun ruhuyla uyuşmuyordu. O karanlıktı ve ona bakınca insan simsiyah saçlar görmeyi hayal ediyordu. Fakat o görünüşüyle karakterine zıttı. Bal rengi saçları, vazgeçemediği uzun ve sivri topuklu ayakkabıları, karın kası olduğunu bildiğim harika vücudu... İnsan ona bakınca birini alnının çatından bıçakla vurabileceğini düşünemiyordu. Kehribar gözlerinin etrafını saran altın harelerine bakınca ise ateşin orada olduğunu görebiliyordum.

“Öncü sana sandığımdan fazla değer veriyor.” Hâlâ kar küresinde dönen kar tanelerini izliyordu. “Senin adınla tehlikeli herhangi bir şey yan yana geçtiğinde onu görmem gerek. Kolay kolay birilerinin beni yakacağını düşünmem ama o anlarda yanabilirim. Bütün şehrin ölümünü izler senin için ve bu benim hoşuma gitti.” Gülerек bana döndü. “Sanırım bu kez hepimiz doğru taraftayız.”

“Artık onu öldürmek istemiyor musun?”

Omuzlarını silkti. “Seni sevmeyi bıraktığı gün ya da bundan şüphe ettiğim herhangi bir anda yeniden listenin başındaki yerini alır. Ama şu an için hayır, onu öldürmek niyetinde değilim. Bu şehirde sana benden çok kimse değer veremez sanıyordum ama rakibimi tanıdım.”

Gülesem de şu durumda içten içe çok memnundum. “Sence Mirza’yı öldürür mü?”

Cıkladı. “Yok, yalnızca birkaç yumrukla bayılacaktır. Birini bir kere sevdiğinde sadakati ölene dek sürüyor o adamın.” Sesli bir iç

çekerek kar küresini yeniden kucağıma bıraktı. “Beni korkutan da bu aslında. Bir gün Amber’le senin aranda kalmasından korkuyorum. O zaman kardeşinden vazgeçmeyecektir.”

“Öyle bir şey olmayacak.”

“Bütün kötü ihtimalleri düşünmeliyiz. Bu gece bunu daha iyi anladım.” Başını sallarken düşünceli görünüyordu. “En kötü ihtimalse sanırım bu.”

“En kötü ihtimal benim katil olmamdı ve oldum.” Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Beni manipüle etmelerine izin verdiğime inanmıyorum. Saygı ve sadakatlerine muhtaç hissettim. O anda onlardan daha kötü olmalıydım, başka bir şey düşünemiyordum. Öfkeyle hareket edince insan sonrasında vicdanının sızlamayacağını sanıyor.”

“Nefsi müdafaaydı.”

“Zeliha’yı öldürecekti, beni değil.”

“Sıradaki sen olacaktın.”

“Bu şekilde kendimi kandıramam.”

“Kendini kandırmana gerek yok çünkü doğrusu bu. Seni ya da sevdiğin birini daha öldüreceğini bilerek öylece izleseydin kendini kandırmış okurdun.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Başıyla onayladı beni. “Sana bir kere yalan söyledim ve o da zehirle ilgiliydi. Herkesin şeytanı ama senin meleğimin.” Omzunu omzuma dokundurdu. “Sadakatimden şüphe etme, benim tatlı Gri’m. Çünkü ben seninkinden etmiyorum.”

“Çok şanslıyım.”

Elini kaldırıp yumruğunu havada savurdu. “Evet bebeğim, sen dünyanın en şanslı kızıydın. Ölümlerden dönerken bile güzel görünüyorsun. Kan banyosunun cildi güzelleştirdiğini biliyordum!”

Dayanamadım ve güldüm ona. Yanağına bir öpücük bırakarak yataktan kalktı. “Sonunda seni güldürebildiğime göre artık Zeliha’yı kontrol edebilirim. Bir şeyden fena hâlde korkmuş gibiydi onu son gördüğümde. Tam sekiz kere kustuktan sonra bile o bakışlardan korku dışında bir şey geçmedi.”

“Yaşadıkları kolay değildi.”

Dudaklarını aşağı doğru büktü. “Başka bir şey var gibi. Öncüye bir garip bakıyordu.” Kapıya doğru geriledi. “Merakımdan

çatlayacağım.” Parmak şıklatarak kapının eşiğinde durdu. “Ve sana yemek getireceğim. Hiçbir şeyden değilse bile açlıktan öleceksin.”

Ona gözlerimi devirdiğimde sırttı ve gözden kayboldu. O gidince yatağa uzandım, yorganı omuzlarıma kadar çekip biraz uyumayı denedim ama bir katil olduğunuzda uykularınız kanla ıslanıp bir cesetle uyuyormuşsunuz gibi hissettiriyordu. Sanki Doğa'nın ölü bedeniyle aynı yatakta uyuyordum ve bana fısıldıyordu: *Sonsuza dek seninleyim.*

Dün gece Kunter dönene dek uyuyamamıştım ama o geldiğinde uyuyor gibi görünmüştüm. Kıyafetlerini değiştirmiş ve sessizce yanımdaki yerine uzanmıştı. Sonra da beni kendine doğru çekmiş, birkaç öpücüğü saçlarımin arasına ve yüzüme bırakıp huzur dolu bir iç çekmişti. Bir süre sonra da, benden önce olduğu kesin, uyumuştı. O yanımdayken ve huzurlu hissettiğinde ben de uyuyabildim. Ancak o zaman Doğa'nın cesediyle uyuyormuş gibi hissetmedim. Yanımdaki Kunter'di ve ben onunla her zaman olduğundan daha güvendedim.

Bu sabah ikimizi de uyandıran, dış kapının istikrarlı bir şekilde çalınmasıydı. Bir süre ikimiz de uyanmamıza rağmen hareket etmemiş, birinin kapıyı açmasını beklemiştik ama kapı çalmaya devam etmişti.

Zeliha'nın uykusu, top patlasa duymayacağı kadar derindi ve duysa bile hareket edemeyecek kadar büyük acı ve ağrılara katlanıyordu. Devin dün gece bir noktada gitmiş olmalıydı ve evde başka kimse yoktu.

Yatakta hareketlendiğimde ve kalkacak gibi olduğumda Kunter bana iyice sarılarak kalkmamı engelledi. “Gitme bir yere.” Uykulu sesi belki de dünyadaki en hoş şeydi.

“Kapı çalıyor.”

“Gri bir işe yarasın da açsın o hâlde.”

“Yaralı ve korkak o.”

“Korkunun ecele faydası yok, Gri Hanım.”

“Kunter...”

“Dün gece sana yaşattıkları için ölse yeri, zahmet olmazsa kapıyı açacak gücü kendinde bulsun. Kapıyı da açamayacaksa yok olsun.”

Onu karnından çimdiklediğimde yattığı yerde çarçabuk dikenirken inledi. Bana onu karnından çimdiklemişim gibi değil de

bıçaklamışım gibi bakıyordu. Yataktan söylenerek kalkıp gece bir noktada üstünden attığı tişörtü yerden aldı ve üzerine geçirirken bir şeyler söylemeye devam etti.

"Ne konuşuyorsun öyle fısır fısır?"

"*Koskoca öncünün geldiği hâle bak*, diyorum kendi kendime." Kapıya ilerlerken surat asmaya devam ediyordu. "Kalkıp kapı açıyor!"

"Bu insani bir eylem."

Kapıdan çıkmıştı ki pervazına tutunup eğildi ve kafasını içeri uzattı. "Seninle daha insani eylemler yapabiliriz, Gri Hanım."

Bana hınzır bir gülümsemeyle baktığında yanımdaki küçük kare yastığı alıp ona fırlattım. Yastık tam yüzüne denk gelecekken kafasını geri çekip kurtuldu.

Merdivene ilerlerken, "Senin de istediğini biliyorum, Gri Hanım ama hayır, ısrar etme. Önce yaralarının iyileşmesi gerek. Hayır, hayır... Canının yanmasına müsaade edemem," diye kendi kendine konuşuyordu. Onun arkasından güldüm. Bu adam delinin tekiydi ama bu deliye âşık olmamak imkânsızdı.

Kunter'in boşluğunu Zeliha doldurdu. Çekingen bir tavırla kapıda belirdiğinde bluzunun uzun kollarını avucuna kadar çektiştirmiş, omuzlarını sıkmış ve başını hafifçe mahcup bir şekilde öne eğmişti. Ayakta zor durduğu her hâlimden belliydi.

"Zeliha? Sen iyi misin?"

Başıyla onaylarken göz ucuyla koridorun ucuna, merdivene doğru baktı ve ardından içeri doğru adımladı. "Ben iyiyim, ya sen? Sen nasılsın? Dün olanlar..." Başını iki yana sallarken güçlkle yutkundu. "Onları unutabildin mi?"

"Unutmak pek kolay değil." Yattığım yerde toparlanıp sırtımı yatağın başlığına yasladım ve elimi yatağa vurdum. "Gelsene, konuşalım."

O bana yaklaşırken ben uykulu gözlerimi ovuşturarak kendime gelmeye çalıştım. Dün gece birçok defa kalkıp ellerimi yıkasam da her baktığımda kan sanki hâlâ oradaydı.

"Bütün bu olanlar benim suçum. Senden çok özür dilerim. Sana inanmamakla hayatımın hatasını yaptım."

"Bu şehre düştüğünde kimseye hemencecik güvenemiyorsun. En-dişelenme, seni anlıyorum. Kendini suçlu hissetme, bu senin suçun değildi."

“Benim suçumdu, bunu bana söylediler.”

Yüzüm ciddiyetle gerilirken kaşlarımı kaldırdım. “Kim söyledi?”

“Öncü Kunter,” dedi bakışlarını kaçırırken. “Bunun benim suçum olduğunu ve bunu asla unutmamam gerektiğini söyledi. Eğer bir daha bunu yapacak olursam... o zaman beni halkının önüne atacakmış. Belki de meydanda kazığa oturturmuş. Çok seçeneği olduğunu söyledi.”

Sevdikleri için her şeyi yapan ama diğer herkes için saf tehlike olan o adam.

Kunter’in bunu neden yaptığını düşününce ve onu da biraz olsun bile tanıyınca, “Sadece benzer bir şey yaşamamak için gözünü korkutmaya çalışmıştır. Endişelenme, bunu asla yapmaz,” diyerek Zeliha’nın içini rahatlatmaya çalıştım.

Avucuna kadar çekiştirdiği bluzunu sıyırıp kolunu açığa çıkarırken, “Gözümü korkutmak için epey ileriye gitti o hâlde,” dedi ve ben kolundaki morluğu gördüm. Biri kolundan sıkmıştı ve orada kan toplanmış, morarmıştı.

Kolundaki morluğa dokundum. “Bu dün gece olmuş olmalı.”

“Hayır.” Başını iki yana sallarken bluzunu yeniden avuçlarına kadar çekiştirdi. “Öncü Kunter’di. Gözü dönmüş gibiydi. Senin yanıdayken çok başka ama yalnız kaldığımızda kolumdan yakaladı ve sıktı, beni tehdit etti.” Siyah, kısa saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken gözlerime bakmıyordu. “Bunu sana şikâyet etmek için söylemiyorum. Sadece burada olmamam gerektiğini düşünüyorum. Benim için Mirza’ya ulaşabilir misin, diye soracaktım. Ringe çıkana dek onunla Mavi Bölge’de kalırsam daha iyi hissedeceğim.”

“Tamam,” dedim kuruyan dudaklarımı ıslatırken. “Sorun değil, Mirza’yla kalabilirsin. O bugün mutlaka gelir. Kunter’le de bu konuyu konuşurum. Eminim iyi bir açıklaması vardır.”

Kolumdan yakaladı. Başını hızlıca iki yana sallarken zeytin gözleri ıslak ıslak, yalvarırcasına bana bakıyordu şimdi. “Lütfen onunla konuşma. Mirza’yla gideceğim ve konu kapanacak, lütfen. Beni öldür, lütfen.”

Ona bir cevap verme fırsatı bulamadan Kunter kapıda belirdi. Dudakları hızla bir şey söylemek için aralanmıştı ki yanımda oturan ama ona sırtı dönük olan Zeliha’yı fark etti. Ondan ölesiye nefret

etiliğini yalnızca şu anki bakışıyla bile kolaylıkla anlayabiliyordum ama nedenini anlayamıyordum.

"Sinan geldi," dedi dümdüz bir sesle. "Dün gece olanlardan bütün şehir haberdar olmuş ve o da duymuş. İyi olduğundan emin olmak istiyor paşam."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu şimdi. Zeliha başını tamamen öne eğmişti ve neredeyse korkudan nefes bile almıyordu.

"Aşağıda mı?" Yorganı üzerimden attığımda Kunter, "Hayır, yerinden kıpırdama," derken kapının pervazına tutundu. "Bu hâlde ayağına gitmeyeceksin elbette. O buraya gelecek."

Sinan, Kunter'in solunda belirdiğinde dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Kunter'in yanından geçip içeri girerken ona ters bir bakış fırlattı. İçeri girip bana yaklaşırkense neşesi gayet yerindeydi.

"Dün gece yine şehri birbirine katmışsın."

"Onlar beni birbirine kattılar desek daha doğru olur."

Sinan gülerken ellerini ceplerine yerleştirdi ve yatağın yanında, aramızda kısa bir mesafe kala durdu. "En azından neşeni kaybetmemişsin."

"Ne demişler, her şeyini kaybet ama neşeni asla!"

Kunter kapının eşiğinden, "Aynen, pek neşeli bir hanımefendi," diye homurdandı. "Bazen geceleri beni boğazlayacağını düşünerek uyanıyorum. Hoşuna gitmeyen bir şey yaptıysam ve gece beni uykumda öldürürse diye düşünmekten uykularım haram oldu."

Kısık bakışlarım üzerine dönerken, "Bir gün seni öldürecek olursam inan bana geçerli bir sebebim olacak," diye cevap verdim hiç beklemeden.

Dudaklarını hafifçe bükerken kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana karşılık vermeye hazırlandı. "Ne gibi? Söyle de dikkat edeyim."

"İhanetin bedeli ağır olur."

"Ben sana ihanet etmem, Gri Hanım." Kendi kendine güldü. "Endişelenme, dünyanın en sadık adamına sahipsin."

Sinan'ın kafası çat diye Kunter'e doğru döndüğünde bu hareketinden dolayı boynu kırılacak sandım. "Neye sahip?"

Kunter ona yandan, kısa bir bakış attı. "Bana," dedi net bir sesle. "Başka birini mi umuyordun?" Onu baştan aşağı süzdü. "Bir kere daha Asil diyecek olursan seni Siyah Bölge'ye girmekten meydanda idam ettireceğim."

Sinan sertçe yutkunurken bana doğru döndü. Kirpiklerini kırptıştırıyor, duyduklarını anlamlandırmaya çalışıyordu. “Siz...” Kaşları çatıldı. “Siz birlikte misiniz?”

Kunter odaya doğru adımladı. “Yoksa ona layık olmadığımı mı düşünüyorsun?” Kollarını çözdü ve parmaklarını çıtlattı. “Eğer bir an için bile aklından geçtiyse...”

Bunun düşüncesi Sinan’ı rahatsız etmiş olacak ki başını iki yana sallarken yüzünü buruşturmuştu. “Hayır, asla.” Nedenini anlayamadım ama bu düşünce resmen onun midesini bulandırmıştı. “Bunu düşünecek son kişiyim.”

Kunter, “İyi,” dedi sertçe. Gözlerini devirirken odadan çıkmak için hazırlandı. “Ben mutfaktayım, Gri Hanım. Canının istediği bir şey olursa haber yolla.”

Odadan çıkmıştı ki, “Havuç!” diye seslendim arkasından. Gittiğini düşünmüştüm ama başını kapının kenarından uzattı. “Havuç?”

Başımla onayladım. “Havuç istiyorum. Jülyen doğranmış.”

Güldü. “Tamam, jülyen doğranmış havuç. Bir tavşanla yaşadığımı bilmiyordum.”

Elime geçen ilk yastığı ona fırlattığımda kahkaha atarak kaçtı. Arkasından istemsiz gülerken bakışlarım Zeliha ve Sinan’a kaydı. İkinin de bakışlarında bir gariplik vardı.

“Ne oldu?” diye sordum merakla. “Niye öyle bakıyorsunuz?”

Zeliha, “Nasıl?” diye sorduğunda, “Sanki dünyadaki en garip, olmayacak şeye şahit oluyormuş gibi,” diye yanıtladım.

Sinan kollarını göğsünde kavuştururken, “Aslında öyle,” dedi. “Bunu beklemiyordum. Yani siz ikinizden... Kunter’in sana yaptığı onca şeyden sonra bu anlamda birliktelik yaşayacağınızı düşünmemiştim. O seni fazlasıyla üzdü.”

Ona ne diyeceğimi bilemediğim kısa bir sessizliğin ardından, “Yalnızca üzmedi,” diye mırıldandım. “Birçok şey yaşandı, Sinan. Ama yaşadıklarımız senin ya da başkalarının gördüklerinden ibaret değildi hiçbir zaman. Kalbim onun için attığında orada yalnızca o ve ben vardık.”

“Kalbin onun için attığında?” Sinan’ın tek kaşı havalandı. “Şehirden çıkmaya engel olduğu gün ve sonrası... O kıyıda yatacak duruma geldin. Üzüntüden kendini unuttun sen. Bir ay boyunca sadece içtin ve unutmaya çalıştın. Kimse senin üzüntünü senden alamadı.”

“O öldü.”

“Ama zaten üzüntüye sebep olan ondan başkası değildi.”

“Ben yalnızca Kunter engel olduğu için üzgün değildim, Sinan. Annem ölmüştü ve ben bunu unutmuştum. Katil olmadığımı öğrenmiştim. Ben değil, arkadaşımı katil olan. Bir ihanetle Kötülerin Şehri'ne düştüğümü öğrenmiştim.” Yüzüme düşen birkaç tutam saç zaman kazanmak ister gibi kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Bütün suç Kunter'in değildi. Burada olmamın sebebi o değil ya da annemi öldüren de o değil. Bu yüzden onu günahkâr ilan etmekten vazgeçtim.”

“Pekâlâ,” derken sesli bir iç çekerek geriye adımladı. “Ama o hâlâ Amber'in kardeşi. Onu Amber'den alamazsın, Yekta. İlk fırsatta kardeşi uğruna yakacak canını.” Saçlarını karıştırırken öfkeli göründü. “Amber ikinizi öğrenecek olursa...” Başını iki yana sallıyordu şimdi de. “...bu bir felaket olur.”

“İnan bana, son zamanlarda Amber'den daha deccal olanlarla uğraşıyorum. Onun birkaç oyunuyla başa çıkabiliriz. Amber'i boş ver, sen bana Giray'dan bahset. Bana hâlâ kızgın mı?”

“Kırgın yalnızca.” Bunu söylerken yüzüme bakmamıştı. “İkisi o günden beri sık sık görüşüyorlar. O meselenin tekrar açılması ikisini de yaraladı. Sanırım yaralarını birlikte sarıyorlar.”

Gözlerimi devirdim. “Sen bana laf söyleyeceğine öncüne söyle. Kunter, Amber'den fena değil.”

“Giray, Amber ağına kapılı yıllar oluyor. Giray'ı Amber'den al-san da Amber'i Giray'dan alamazsın. Saplantı boyutunda. Delicesine âşık. Gözü bazen Amber'den başkasını görmüyor. Bazen büyü yapıldığını bile düşünüyorum. Çünkü kadın basbayağı kötü ama Giray'ın gözlerinin tek gördüğü onun güzelliği ve birlikte yaşadıkları o güzel anlar. Bazen kötü her şeyi bir anda unutuyor, Amber'in gözlerine bakıyor ve sanki o anda dünyada ikisinden başka kimse kalmıyor. Bu âna kaç kez şahit olduğumu bilemezsin. Böyle bir şey yaşanırken Giray'ı öldürsem de Amber aşkından vazgeçiremem.”

“Ondan vazgeçmişti.”

“Her vazgeçiş, bitiş değildir. Giray denedi ama beceremedi. Sen de meydanda yaptığın o gösteriyle onları yeniden birbirine bağladın.”

“Giray, Amber’in tarafında demeye mi çalışıyorsun, Sinan?” Sesim ister istemez yükselmişti. “Bize... Bana düşman mı artık? Amber’le iş birliği içinde mi?”

Bu ihtimal her şeyi değiştirirdi. Kunter ve Mirza birlikte hareket edeceklerdi, Mavi ve Siyah bir şekilde aynı tarafa geçmişti ama Amber ve Giray’ın da karşımızda, aynı tarafta olması... Bu eşitlik demekti. Amber’e ne yaparsak yapalım bu, Giray’a da yapmış olacağız demekti.

“Onu seviyor.” Sinan bunu söylerken başını önüne eğmişti. “Her şeyden çok, gerçekten denedim ama onu vazgeçiremedim. Amber’e bir şey yapacak olursanız onun izin vereceğini sanmıyorum. Onu ezip geçmeniz gerekir ve buna ben de izin veremem.”

“Bize zarar verse bile mi?”

Sessiz kaldı ama ben bu sessizliğin *evet*, demek olduğunu biliyordum. Ve nasılsa bütün bunların Amber’in planı olduğuna bir şekilde emindim. Giray’ı kendi safına çekmişti. Mirza’nın Kunter’in safına geçtiğinden haberdar olmuş olmalıydı. Giray’ı o günden sonra asla görmemiştim ve bunca olan bitene rağmen normalde bu imkânsızdı. Sinan gelmişti ama o gelmemişti.

Zeliha’ya baktım. Şanslıysa yakında Mirza’nın yancısı olacaktı ama ya bu da Amber’in planının bir parçasıysa? Kunter, Mirza’nın beni yönlendirmesine öfke duymuştu ve kim bilir ona neler yapmıştı. Peki ya bu yapılan bilinçli bir şeyse? Aslında Mirza bunu bilerek yaptıysa? Siyah Bölge’de işleri karıştırmak için. Amber’in yönlendirmesiye?

Düşünürken aklımı yitirecek gibi oldum. Sahiden kime gerçekten güvenebilirdim? Bu, ihtimaller dâhilindeydi. Güvenmek istiyordum Mirza’ya ve aslında bu zamana kadar güveniyordum da ama Giray’dan sonra içime şüphe düşmüştü. Daha önce yapmıştı. Elbette bir daha yapabilirdi.

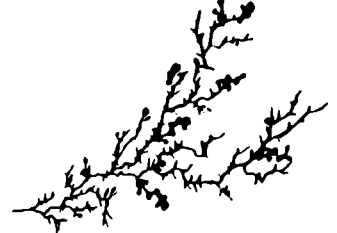
Üçü bize karşıysa ve biz bilmiyorsak? Kunter’e Mirza’yla iş birliği yapmasının doğru olduğunu söyleyen de bendim. Mirza’ya güvenen bendim, o değil. Ya Kunter güvenmemekte haklıysa? Ya ben göz göre göre daha büyük bir felakete yol açıyorsam?

Düşünce selinde boğuldum. Sanırım bu, ihanetten sonra kıyıda boğulmaktan daha iyiydi.

Siyah Bölge ile Kırmızı Bölge düşman olduğunda, Kötülerin Şehri'nin kalbi ikiye bölünür. Çünkü biri gücün, diğeri hırsın temsilcisidir. Biri öldürür, diğeri çalar. Siyah ve Kırmızı aynı anda öfkelendiğinde, şehir artık kötülerin değil, kaosun olur.

BÖLÜM 29

Kötülerin Şehri'nde ama daha çok Siyah Bölge'de kelimenin tam anlamıyla ölüm sessizliği hâkimdi. Gecenin karanlığında, ay tepede şehri aydınlatırken pencere kenarında şehrin sesini dinliyordum. Hiç ses yoktu. Yaşama dair hiçbir şey.

Kunter Siyah Bölge'de sokağa çıkma yasağı ilan etmiş, Başcellat'ın başına ödül koymuş ve sokaklara devriye çıkarmıştı. Siyah Bölge şimdi hiç olmadığı kadar güvenliydi çünkü kimsede Kunter'in emirleri karşısında çıt çıkaracak cesaret kalmamıştı.

Ölüm tiyatrosunda yaşananlar dillere tam anlamıyla destan olmuş, gündeme bomba gibi düşmüştü. Siyah Bölge halkı ilk kez bir Gri'nin yancıları olmasından gurur duyuyordu. Sebebi açıktı: Ne olduğu belirsiz, adaleti savunan bir Gri bile onlar gibi olabiliyorsa herkes olabilirdi. Kötülük bulaşıcıydı ve onlar bunu kanıtlamamdan büyük bir zevk duyuyorlardı. İlk anlarda, Kunter ortalığı toza dumana katmadan önce partiler bile düzenlemişler ve adımı sokaklarda haykırmışlardı. Onun karşısında duranlara hiç düşünmeden idam emri veren Siyah Bölge Yancısı Gri.

İşin kötü tarafı bu değildi.

Başcellat'tan bahsediyorlardı. Onun ölüm üzerine yaratıcılığından... Ve içten içe Siyah Bölge'nin öncüsü olmaya layık olduğundan.

Kapının yumruklandığını duyduğumda başımı omzumun üstünden arkaya, koridora doğru çevirdim. Kimin geldiğinden emin değilim ama kapıyı benim açmam gerekecekti çünkü Kunter duştaydı ve Zeliha gitmişti. Siyah Bölge hazır bu kadar sessiz ve güvenliken Sinan onu Mavi Bölge'ye, Mirza'nın yanına götürmeyi teklif etmişti. Zeliha daha fazla burada kalmamak konusunda ısrarcıydı. Bu nedenle onu tutmadım, gitmesine izin verdim. Siyah Bölge halkının cesareti

bir süre kırılmış kalacaktı ne de olsa. Şimdilik sığınaklarındaydılar ama günü geldiğinde yine çıkacaklar ve ortalığı birbirine katacaklardı. Her zamanki gibi.

Pencere kenarından ayrılıp ağır adımlarla odadan çıktım ve koridorda ilerleyip merdivene ulaştım. Basamakları inerken kapının ardındaki her kimse yumrukları ve tekmeleriyle neredeyse kapıyı kırarak ve içeri kendisi girecekti.

Öncünün evine, öncü evdeyken kim böyle gelmeye cesaret ederdi?

Amber, Mirza ya da Asil olmalıydı. Devin de pekâlâ yapabilirdi ama şu an için yapmayacağından emindim.

Kapının deliğinden dışarıya baktığımda orada Asil'i gördüm. Tamamen köpürmüş bir hâlde. fkeden çıldırmış durumdaydı. Nedeninden emin değıldim. Onu da aynı Amber ve Giray gibi en son meydanda görmüştüm. Kunter'le ilgili olmalıydı. Kunter'in onu fkeliendirmesi birkaç dakikasını bile almıyordu.

Kapıyı amamayı düşündüm ama ondan korkmam için bir sebep olmadığına karar verdim. Kapıyı açtığımda içeri dalmasını bekliyordum ama boğazımdan yakalayıp beni kapıya çarpmasını beklemiyordum.

Günler geçiyor ve bu cehennemde zarar görmediğim tek bir gün olmuyor. Artık sinirlerimi ularımda yaşıyorum ama bunun bütün sebebi onlar. Onlar ve bana davranış şekilleri.

Kunter'in ve Devin'in yanımdan ayırmamam konusunda onlarca kez uyardığı bıağımlı hırkamın cebinden çıkarıp Asil'in boğazına dayadım.

Hamlem karşısında boğuk bir kahkaha attı. "ldrecek misin beni?" Bir kahkaha daha, beni hafife alır gibi. "Katil arkadaşlarını seni ldreceğıme inandırdın, bana işkence etmelerine izin verdin ve şimdi de kendi ellerinle mi ldreceksin?"

Anlaşılan bütün bu curcuna Devin'in ona yaptıklarıyla ilgiliydi. Yüzü gözü morluk içerisindeydi, birçok morluğa kan oturmuştu. Kıyafetlerinin rttğı yerlerde işkence izlerinin olduğına da emindim. Devin ona acımış olamazdı. Kunter kurtarmasaydı öldürmüş olacak kadar ileri gitmiş olmalıydı.

"Ben kimseye, hiçbir şey için izin vermedim ya da ynlendirmedim." Onu sertçe ittiğimde geriye yalpalarken dişlerini sıktı. "Ama yine de bunu hak etmediğini mi söylüyorsun?"

Ona hiç acımamıştım çünkü o Amber'in sistemin bir parçası olduğunu bilmesine rağmen onun tarafında kalmaya devam etmişti. Bu şchirden asla çıkamayacaktı, bunu biliyordu ama yine de bunu sağ-layan öncüsünün dizinin dibindeydi. Üstelik arkadaşlarımı Kunter'i zehirlemeleri için kandırmıştı da. Acınacak bir tarafı yoktu, daha be-terlerini hak ediyordu ama ona dersini verecek kişi ben değildim.

"Neredeyse parmaklarımı kesiyordu!" Bunu öyle yüksek sesle ve öfkeyle söylemişti ki, sesi Siyah Bölge'nin sessiz sokaklarında âdeta yankılanarak yükselmişti. "Onları kandırmışım, senin zehirlenmen tamamen benim suçummuş. Bu benim bir oyunummuş, Kunter'i bir kere daha öldürmek için seni ve onları kullanmışım. Öncü olabilmek için!"

Gözü dönmüştü. İçi nefretle kaynayıp yanıyordu ve ben bunu onun neredeyse alev alacakmış gibi görünen yeşil gözlerinde çok net görebiliyordum.

"İnkâr mı ediyorsun?" diye sordum kaşlarımı kaldırırken. "Yap-madın mı? Devinleri kandırıp Kunter'i öldürmeye ikna etmedin mi? Ya o zehri Kunter içseydi? O zaman ne olacaktı, Asil?"

"Ondan kurtulmuş olacaktım. Bana yaşattıklarının bedelini öde-miş olacaktı yalnızca."

"Sadece bu amaçla yaptığına inanmamı bekleme."

"İster inan ister inanma, amacım asla sana zarar vermek olmadı. Sen ona kanmış olabilirsin ama ben gerçekleri biliyorum. Kunter asla düşündüğün gibi biri değil ve bir gün eğer buradan kurtulamazsan bunu öğreneceksin. Gözünü aç, Gri."

"Buradan kurtulamayacağız çünkü öncün Grilerin şchirden çık-masını engelleyen sisteme çalışıyor. Gözünü açması gereken bir Gri varsa o da sensin."

"Grileri Siyah Bölge halkı öldürüyor, Kırmızı değil."

"Çünkü sen Siyah Bölge Yancısı Gri'yken onlara ihanet ettin. Gri nefretinin tek suçlusu sensin ve tabii hain sevgilin. Kunter'i onu öl-dürttüğü için neden suçladığını anlayamadım, Asil. Onun da aynı senin gibi Amber'in köpeği olduğu apaçık ortada."

Bu, bardağı taşıran son damla oldu.

Yeniden burnumun dibine girdiğinde kolumdan yakalamış, bir kesğin üzerine parmaklarını bastırmıştı. Bıçağım parmaklarımın arasında, herhangi bir durumda ona zarar vermek için hazırda ama

bu benim için son seenekti. Doğa'dan sonra bile öylece bir bıçağı kolayca kullanacak değildim.

"Sen... Sen nesis? Kunter'in neyisin, Yekta? Seninle ilgilenmesinin tek sebebi benim. Sen onun için hiçbir Şey değilsin. Kr körüne inanıyorsun ona. Seni binlerce kez uyardım. Bu Şehirden çıkıp gitmen için elimden geleni yaptım ama sen Şimdi tam karşımda durmuş bana bu cmleri kuruyorsun. Bu Şehirde senin iyiliğini bir tek ben istedim ama senden tek kötülük gören de yine benim!"

Kolumu ondan kurtarmaya çalışırken, "Asil bırak beni," dedim dişlerimin arasından. "Defol git buradan ve bir daha da karşıma ıkma. Bunu senin iyiliğin için söylüyorum. Yoksa inan bana seni onların elinden alamam."

Histerik bir kıkırtı dudaklarının arasından firar etti. Tamamen delirmiş gibi görünüyordu. Gözlerine kan çanakları oturmuş, damarları ŐiŐ ŐiŐ olmuştu. Kolumu yle çok sıkıyordu ki oradaki kesik sanki yarılıp açılıyordu.

"Devin bir daha karŐınıza ıkmamam konusunda beni uyardı." Bir kahkahayı başını arkaya atarak patlattı. "Beni lime lime edermiŐ, cesedimi bile bulamazlarmıŐ. Senin sayende hayattaymıŐım!" Diğer kolumdan da yakaladığında nefesim kesildi. Kollarımdaki kemikler kırılacak sandım. fkeden titriyordu. "Sen benim sayemde hayattasın. Anlıyor musun beni? Seninle ilgili her Şey, benimle ilgili!"

Ben düşünürdüm. DüŐünür, düŐünür, düŐünür... Fevri hareketlerim azdı. Birinin canını yakmak ikinci plandan da teydi. Buna hakkım olduğunu düşünmezdim. Hakkım değildi de. Birine dokunmak, canını almak... Böyle biri değildim. Geçen gün kendim gibi değildim, yalnızca bir anlığına onların istedikleri kişiye dönüŐmüŐtüm ama bir daha o kişi olmak istemiyordum.

Asil Şimdiye kadar beni tatlı yalanlarıyla uyutmuştu ama artık uyanmıştım ve o bundan hiç hoŐlanmamıŐtı. Benden nefret ediyordu, Kunter'den ettiği kadar. İyi ya, ben de artık ondan Amber'den nefret ettiğim kadar nefret ediyordum.

Kırmızı ve Siyah'ın düŐmanlıęı artık kardeş düŐmanlıęından fazlasıydı.

Ondan kurtulmak için bacağına bir tekme savurduğumda bir kolumu istemsiz bıraktı. Bıçağımı ona doğru savurdum. Bu yalnızca durması için küçük bir göz korkutmaydı. İleri gitmeye devam ederse

hunu yapmaktan başka çarem yoktu. Ben onun elleriyle kollarımı kırmayı düşünebileceği biri değildim. Zayıftım, tamam. Kunter'in tabiriyle kemiklerim sayılıyordu ama bu gerçekten benden daha güçlü olduğu için Asil'in bana bunu yapmasını gerektiriyor muydu? Oysa ben yalnızca konuşuyordum. Yalnızca ona cevap veriyordum ama cümlelerle yetinemiyor, kollarımı sıkıyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar sürdü. Asil'e doğru tuttuğum bıçak ellerimin arasından hızlıca alındığında tamamen savunmasız kaldım. Fakat bıçağı alan Asil değildi, kapıdan bir rüzgâr gibi çıkan Kunter'di ve bıçağı elimden kaptığı gibi Asil'in boğazına yapışmış, onu benden uzaklaştırmış ve bıçağı bir saniye bile düşünmeden onun koluna saplamıştı.

"Ona nasıl dokunursun?"

Sorduğu tek soru buydu. Asil karşıdaki duvara çarpıp düşerken dudaklarının arasından öfke ve acı dolu bir haykırış firar etmiş, karanlık sokakta yankılanmıştı. Kunter ise bunu duymuyor gibiydi. Yumruklarını Asil'in suratına indirirken onu öldürmek istediğine emindim. Gözü tamamen dönmüş, beni bile unutmuş gibiydi.

Acıdan yanan kollarımı ellerimi çaprazlayarak tutarken dişlerimin arasından bir nefesi içime çektim. Onlara doğru birkaç adım atmıştım ki bunu durdurup durdurmamak konusunda kararsız kaldım.

Kunter gelmeseydi Asil ne kadar ileri gidecekti?

Önce Devin'in işkenceleri ve şimdi de Kunter'in ölümcül yumrukları... Asil böyle giderse bundan sağ çıkamazdı. Daha da kötüsü, onun ölümü benim idamımı beraberinde getirirdi. Kunter de her ne kadar öfkeli olsa da bunun farkındaydı. Devin'i dahi durdurmuştu, kendini de durdurabilirdi ama önce onu onlarca kez yumruklamalıydı ve bence Asil bunu hak ediyordu.

Benim yumruklarım sağlam olmayabilirdi ama Kunter'in yumrukları ikimizin yerine de sağlamdı.

Öncü ve yancı birbirini daima korur.

Sokağın başında beliren Giray'ın ağır adımları, Kunter'in Asil'i ölümüne yumrukladığını görmesiyle hızlandı. Koşarak yetişti ve çarçabuk ikisinin arasına girmeye çalıştı. Kunter ilk seferde onu acımadan itti. Yere yuvarlanan Giray olanlar karşısında şaşkınlıktan ne yapacağını bilemiyor gibi göründü. Bana baktı ve sonra tekrar onlara. Yeniden denediğinde bu kez Kunter'i Asil'den ayırmayı başarmıştı

fakat bunu sürdürülebilir kılması da gerekiyordu çünkü Kunter daha fazlası için yanıp tutuşur bir hâldeydi.

“Yekta’yı düşün,” derken Kunter’i göğsünden geriye itirmeye çalışıyordu Giray. “Yancını düşün. Asil’e ne yaparsan bu, Yekta’ya yapıyorsun demek.”

Kunter bir an için durdu ve hemen ardından tek hamlede Giray’ın onu ittiren ellerinden kurtulup duvarın kenarında dudaklarından inilti dökülen Asil’in yakasına yapıştı. Asil ayakta duramıyordu ama Kunter onu ayağa çekti, ayaklarının ucuna fırlattı.

“Af dile.” Kunter’in hiddeti deprem etkisi yaratıyordu. “Diz çok ve ona seni affetmesi için yalvar, Gri. Çünkü o değil, sen onun sayesinde hayattasın. Hâlâ hayatta kalmak istiyorsan yalvar.”

Ellerinin üzerinde doğrulmaya çalışan Asil güçlkle başını yerden kaldırırken olduğum yerden kıpırdandım. Bunu istemiyordum. Asil, Kunter gelmeseydi ne kadar ileri gidecekti bilemezdim ama yine de bütün bunlar için onun önümde diz çökmesini de yalvarmasını da istemiyordum. Önümde diz çökülmesine muhtaç değildim.

Giray, Kunter’in yanından geçip Asil’in kolundan yakaladı ve onu yerden kaldırmayı denedi. Onu buradan götürecekti, en doğrusu buydu. Aksi hâlde bu sabaha kadar devam edebilirdi. Ne Kunter dururdu ne de Asil boyun eğip giderdi.

Kunter tepki göstermekte gecikmedi. Karşısındakinin Giray olup olmadığına bir önemi yoktu. Şu durumda ona karşı koyan herkes onun düşmanıydı. Giray’ı kolundan tutup çektiğinde Asil yeniden yere düştü.

“Onun kollarından tuttu ve böyle canını yaktı,” derken çıldırmış gibiydi Kunter. “Zayıf kollarını kırabileceğini düşündü. Karşısında onunla aynı güçte biri yoktu ama o yine de o siktiğimin ellerini kullandı. Benim yancıma. Yancıma dokunan bunun bedelini canıyla öder. Her kim olursa olsun.”

Giray, Kunter’in dönmüş gözlerine bakarken sertçe yutkundu. Bu bir kabullenişti, Kunter haklıydı ve Giray bunu biliyordu.

“Asil senin dostun.”

“Artık değil.”

Bütün bunları dinleyen Asil başını güçlkle kaldırdığında yeşil gözleri gözlerimle kesişti. Yüzünün her yanı kanla ıslanmıştı. Önceki yaralarının üzerine Kunter’in yumruklarıyla daha fazlası eklenmişti.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, nefretle baktı ve ağzındaki kanı ayakkabıma tükürdü.

Af dilemeyecekti. Bunun yerine gururuyla ölmeyi tercih ederdi.

Ben geriye doğru adımlayıp ondan uzaklaşmak istediğimde Kunter bunu benim kadar sakın karşılamadı elbette. Yakasından yakaladı, onu yeniden yerden kaldırıp evin duvarına çarptı. Birkaç yumruk daha atar diye düşünmüştüm ama Kunter hep benden daha karanlık düşüncelere sahip olmuştu.

Asil'i kolundan çektiği bıçağı onun göğsüne doğru itti. Bıçağın sivri ucu Asil'in göğsünden içeri girdiğinde Giray öne atıldı ve Kunter'in omuzlarına sarıldı. Bıçağı göğsünden içeri daha da itmesin diye onu çekmeye çalıştı ama nafile, Kunter bir adım bile gerilememişti. Giray bileğinden kavrayıp bunu durdurmaya çalıştı. Elinden gelen her şeyle...

"Yapma," dedi Giray güçlkle. "Ben yalvarırım yapma, Kunter. Yapma bunu! Amber'in Gri'sini öldürürsen o da hiç şüphesiz senin Gri'nin canını alır."

Kunter hiçbir şey duymuyor, Asil'den başka da hiçbir şey görmüyor gibiydi. Asil'in yeşilleri kocaman açılmış, ölümün emaresi oraya yerleşmişti. Son nefesini orada, eski dostunun gözlerinin içine bakarken vereceğinden emindi. Birkaç damla yaş gözlerinden akmış, kanka ıslanan suratında kayıp çenesine inmişti. Dişlerini öyle çok sıkırmıştı ki çenesi zangır zangır titrese de en ufak ses çıkmıyordu ağzından.

"Yekta affet!" Giray son bir şans bana seslendi. "Affet ve durdur şunu. Durdur öncünü!"

Yapmayacağını düşünmüştüm, Kunter'in bu kadar ileri gitmeyeceğini. O bıçağı eski dostunun, Amber'in yancısının göğsüne batırıp kalbini delmeyeceğine. Yancısının canı kalbini delmek üzere olduğu yancının canına bağlıyken hem de.

Hayır, yapmayacaktı. Bunu biliyordum. Kunter yalnızca bunu yapabileceğini gösteriyordu. Yapabilirdi ama yapmayacaktı.

Asil sıkıdığı dişlerini ancak benim sessizliğimde rahat bıraktı ve dudaklarını aralayıp, "Affını istemem," dedi. "Affını isteyecek kişi yalnızca ben olsaydım dilerdim belki."

Acıdan kıvranırken dahi kanlı dişleriyle gülümsedi. Bu gülümseme çok şey anlatıyordu belki ama ben anlayamıyordum onu. Onu anlayan yine Kunter'den başkası değildi.

Kunter bıçağı itti. Asil'in göğsünü delip kalbine ilerleyen bıçağı Giray, Kunter'i tersine iterek engellemeye çalışıyordu fakat Kunter'i tamamen geri iten ve Asil'i kurtaran hamle, koşar adım aralarına giren Mirza'dan geldi. Ne zaman Siyah Bölge'ye gelmişti, neden buradaydı ve tam zamanında yetişmişti bilmiyordum ama Giray'la ikisi aynı anda kollarından yakalayıp geriye çektiklerinde ancak onu Asil'den uzaklaştırabilmişlerdi.

Giray'la Mirza, Kunter'in öfkesini hiçe sayıp onun sırtını karşı duvara çarptılar. Neredeyse kalbinden bıçaklanmak üzere olan Asil bir nefesi güçlkle bırakırken histerik bir kıkırtı dudaklarının arasından yükselmişti. Kurtuluşuna değildi bu gülüş, tamamen öfkedendi. Göğsünden akan kan, yüzünden akıp boynundan göğsüne ulaşan diğer kan izleriyle bir bütün halini almıştı. Kolunda derin bir bıçak yarası vardı. Buna rağmen gülerken Kunter'in ona ulaşmaya çalışmasını büyük bir zevkle izliyordu.

Asil'e ne olmuştu böyle? Onu bu hâle getiren yalnızca Devin'in işkenceleri miydi? Devin muhtemelen ileri gitmiş olsa da bu denli delirmek için bu yeterli miydi?

Kunter, Giray'la Mirza'ya, "Bırakın lan," diye bağıırıp onlardan kurtulmaya çalışsa da Mirza'yla Giray onu tutmak konusunda oldukça başarılı bir iş çıkarıyorlardı. Giray tek başına yetmemişti ve belki de Mirza da tek başına yetemezdi Kunter'e ama birlikte onu sıkıca tutmak konusunda iyiydiler.

Kunter'i bütün gücüyle yerinde tutan Mirza, "Asil'i öldürecek olursan bu Yekta'nın ölümü olur. Onu yeterince haşat etmişsin zaten, bırak gitsin. Niçin zorluyorsun hâlâ?" diye merak içerisinde sorduğunda Kunter kolunu ondan kurtarmanın yolunu buldu. İlk hamlesiyse Mirza'nın boğazına sarılıp onu duvara çarpmak olmuştu.

Kunter'i durdurmak görüldüğünden daha zordu.

"Ne yancın ne de sevdiğin biri var, senin için konuşmak her zaman kolaydı. Bütün sevdiklerin şehrin dışında, hepsi güvende. Kimseyi sevmiyor, yeterince değer vermiyorsun. Yancıların bile bir bir ölüyor ve umurunda bile değil. Oysa benim yancım benim her şeyim. Duydun mu? Her şeyim!"

Kunter'in Mirza'ya tükürürcesine söylediğı sözler üzerine Giray, Kunter'i onun üzerinden çekti. Mirza karşı tepki vermek

yerine boğazını ovuşturup bir küfür savurmakla yetindi. Bu da bana Kunter'in cümlelerinin her birinin doğru olduğunu düşündürdü.

Kunter bu kez onu geriye çeken Giray'ın kolunu tutup itti. "Yancısının canını kurtarman için kız kardeşim mi gönderdi seni buraya? Kırmızı ve Yeşil, bütün kayıplara rağmen yine birlikteler. Onun ne kadar ileri gittiğini biliyorsun ama yine de onun yanındasın. Bu da bizim karşımızdasın demek. Sakın..." İşaret parmağını öfkeyle Giray'ın suratına kaldırdı. "Yekta'nın ya da benim iyiliğimizi düşünüyormuş gibi davranma. Kırmızı'nın yanındaysan Siyah'ın tamamen karşındasın demektir. Yalancı dostluğunla bizi parmağında oynatmaya cüret etme, aşkından ölürlen Amber'in kapısında köle olduğunu bilirsen asla kanmayız sana."

Giray ondan beklenmedik bir öfkeli çıkışla, "Zaaflarını bu kadar ortaya dökme o hâlde," diye bağırdı Kunter'in suratına. "Amber'in onu hedef alacağını biliyorsun madem, neden gizlemedin bunu? Neden yaptın bu aptallığı!"

Kunter bir an için ne diyeceğini bilemediğinde Mirza, "Giray haklı," diyerek çarçabuk araya girdi. "Amber'in takıntılarından bütün şehir haberdarken neden yaptın bunu? Üstelik duygularını hepimizden bile iyi gizleyebiliyorken Gri'ye olan aşkını neden gizlemedin? Onu koruma arzunu neden herkesin gözüne soktun? Bunun bir felaket olacağını biliyordun."

"Denemediğimi mi sanıyorsunuz?" Kunter elini ensesine götürüp sıktı. "Beni herkesten iyi tanıyan kız kardeşimden bunu nasıl saklayacağımı düşünmediğimi mi? Onu ikna etmek için Yekta'yı öldürmeliydim. Tek yolu buydu. Bunun yerine bütün şehri karşıma almayı tercih ettim. Siz de dâhil. Onu yakarsanız hepinizi yakarım."

Mirza'yla Giray aynı anda, "Yekta'ya asla zarar vermeyiz," dediklerinde Kunter başını iki yana sallayarak geriye doğru adımladı. Onlara güvenmiyordu. Oysa ben ikisine de güvenmiştim. İkisinin de bana isteyerek zarar vereceklerine inanmıyordum. Ne bana ne de Kunter'e. Giray her ne kadar taraf değiştirmiş gibi görünse de işin özünde o hep bizimle aynı taraftaydı. Tek suçu düşmanımıza âşık olmasıydı.

Kunter çaresiz bir şekilde, "Neden hep bir şekilde karşımda buluyorum sizi?" diye sordu. "Sizin dostunuz bendim, kız kardeşim değil."

Mirza başını iki yana sallarken, "Ben senin karşımda değilim, bu kez değil. İnan bana, bu kez yanınızdayım," diye açıkladı kendini. Bir

Kunter'e bir de arkasında kalan bana baktı. "Yemin ederim, birlikte Gri'yi korumaya çalışmıyor muyuz? Yekta?" Bana bakarken kaşlarını kaldırdı. "Biz aynı taraftayız."

"Biliyorum," diye mırıldandım yalnızca. Mirza'nın sebeplerinden haberdardım, anlatmıştı. Fakat Kunter güvensizdi, kimseye körü körüne güvenmiyordu. Ona şimdiye kadar ne yaşattıysalar o, tedbirliydi.

Giray buz gibi bir sesle, "Şimdiye kadar kız kardeşin için canını bile verebilecek olan da sendin," diyerek Kunter'e tepki verdi. "Tamam, ben aşkımdan körüm ama ya sen? Sen de kardeşine olan sevginden kör değil miydin? Yekta senin gözünü açmış olabilir ama bu, kız kardeşinin sendeki yerini değiştirebilecek kadar güçlü mü? Çünkü bir gün ikisinden birini tercih etmek zorunda kaldığında kararı kalbin verecek."

Kunter geriye doğru adımlarken başını iki yana sallıyordu. Mirza ve Giray ona bakarken bunun bir gün olacağını yalnızca bakışlarıyla ele veriyorlardı. Karanlık sokakta, evin önünde onlardan en uzak köşedeydim. Kunter biraz olsun sakinleşmiş, Asil'i öldürmeden benimle birlikte eve girecek gibi görünmüştü. Onun elini tutup eve girmek için kendimi hazırladım. Bu sırada görüş açımda olmayan tek kişi Asil'di. Kunter'in de görüş açısında değildi ve Mirza'yla Giray yalnızca Kunter'e odaklanmış durumdaydılar.

Bir an için göz ucuyla sola, Asil'e doğru baktım. Kanlar içinde yerde yattığına emindim. Giray ve Mirza onu sürükleyerek Kırmızı Bölge'ye götürür, göğsündeki ve kolundaki bıçak yaralarını sarardı. Devin'in açtığı diğer yaraların da elbette icabına bakılırdı. Kısa sürede olmasa da Asil iyileşirdi ve en azından dersini almış olurdu.

Düşüncelerimin aksine Asil ayaklanmıştı. Elinde Kunter'in onun göğsünü delmeye çalıştığı bıçağı vardı. Yaralı kolunu zoraki bükmüş, elini göğsüne bastırmıştı. Sağlam kolunu iyice kasmış, elindeki bıçağın sapını sıkıca kavramıştı. Yeşil gözleri bir boşluğu andırıyordu. Karanlık, dipsiz bir kuyuydu ve o kuyuda Kunter'i boğmak istiyordu.

Kunter birkaç adım daha gerileyip bana doğru dönerken Asil o milisaniyelik anda ileri doğru atıldı ve bıçağını Kunter'e saplamak için harekete geçti.

Birkaç saniye.

Her şey olup bitene kadar yalnızca birkaç saniye geçmişti.

Bıçağını kaldırmıştı, mesafe kısacık ve onu Kunter'in kalbine saplayacaktı.

Birkaç saniye.

Onu öldürecekti.

Artık dost değiller.

Kunter bana taşımam için bir bıçak vermişti ve o bıçak şimdi Asil'in kanlı parmaklarının arasındaydı. Kunter'in kalbine saplanmak üzereydi.

Devin de bana bir bıçak vermişti ve o bıçak şimdi benim parmaklarımın arasındaydı. İkinci bir cinayet için hazır değildim ama Kunter'in ölümüne göz yummayacaktım. Bıçağı Asil'in karnına sağından sapladım.

Asil'in acı ve ihanetle sarsılan yeşilleri gözlerimi buldu. Milisaniyelik bir andı. Ona bunu nasıl yaptığımı bana soruyordu. Sessizce, güçsüz bir fısıltıyla. Dudakları kıpırdamıyordu, ses yoktu ama güçlkle bıraktığı nefeste kelimeler âdeta uçuşuyordu.

Seyirci kalamazdım.

Kunter'i öldürmene, ona zarar vermene... Buna seyirci kalamazdım.

Omzundan tuttum, karnındaki bıçağı tek hamlede çekip çıkardım. Bu hamlemlle dudaklarının arasından bir ağız dolusu kan fışkırdı. Bedeni öne doğru savrulduğunda elindeki bıçak parmaklarının arasından kayıp karanlık sokağın taş zeminine yuvarlandı. Kunter döndüğünde Asil'in bedeni onun üzerine düştü. Kunter istemsiz onu yakaladı, geriye doğru birkaç adım atarken ne olduğunu anlamaya çalıştı. Elimdeki kanlı bıçak parmaklarımın arasından kayıp Asil'in düşürdüğü bıçağın yanına yuvarlandı.

İyi bir ruhun bile cehennemde karanlığa boyun eğmemesine imkân yokmuş.

İyi bir şeyler için iyi her şeyini feda etmeliymiş insan.

Çaresiz bakışlarım yere düşen bıçaktan Kunter'e döndü. Onu öldürmeye çalışan eski dostunu değil, beni izliyordu. İçimde bir şey kırıldı. Çünkü onun gözlerinde ilk kez yalnızca bir yük ve kurban değil, kendisi için katil olmayı göze alan birini gördüm. Beni kurtarmak için değil, onu kurtarmak için kirlenmiş ellerimi.

“Seni öldürecekti,” dedim çaresiz bir fısıltıyla. “Seni...” Geriye doğru adımladım şuursuz bir şekilde. “Ne yapacağımı bilemedim ben... İzin veremezdim buna. Seyirci kalamazdım.”

Kunter’in bakışları yerdeki kanlı bıçaklara, Asil’e ve bana döndü sırasıyla. Onun da kafası karışmış gibi görünüyordu. Şaşkıındı ama kızgın değil. Ne de olsa bunu ben yapmasam o yapacaktı değil mi?

Bir bölgenin yancısı ölürse, öldüren kişinin bölgesinin yancısı da ölür.
“Ölmeyecek değil mi?”

Sorum karşısında Kunter hızlıca toparlanıp Asil’in yarasına elini uzattı. Onu karnından bıçakladığımı anladığında bir nefesi güçlkle bırakıp Asil’i yere doğru bıraktı. Giray ve Mirza hızlıca Asil’in yanı başında toplandılar. Yarasına bakıyor, onu uyandırmaya çalışıyorlardı. Hep bir ağızdan, hepsi bir şeyler söylüyor ve bir şeyler yapıyorlardı ama benim için her şey biraz fluydu.

Onu öldürmüş müydüm?

Onu da öldürmüş müydüm?

Bu şehrin canavarlarından söz ederken onlardan biri mi olmuşum? Bir canavar, bir şeytan... Ben de şeytanın yancılarından biri miydim gerçekten?

Asil’in cansız gibi görünen bedeni yerde uzanıyordu. Her yeri kan ve yara içerisindeydi. Mirza onun kolundaki yarayı tişörtünden kopardığı bir parçayla sarıp kan akışını durdurmaya çalışırken benzer bir hamleyi de Giray karnındaki yara için yapıyordu. Kunter onun göğsündeki, kendi açtığı yaraya elini bastırıyordu.

Az önce onu öldürmek için her şeyini verirdi ama şimdi bunu ona ben yaptığımda işler değişmişti. Şimdi Asil’i hayatta tutmak için her şeyini verecekmiş gibi görünüyordu.

Ölecekti. Bu kadar yarayla hayatta kalması çok zordu. Acilen bir doktorun müdahale etmesi gerekecekti. Doktor, Kırmızı Bölge’deydi. Kırmızı Bölge’ye gittiklerinde Amber bunu öğrenecekti. İdam emrini Asil’in ne durumda olduğuna bakmadan çıkaracağına emindim. Hep bu ânı kollamıştı ve fırsatını yakalamıştı.

Kunter ne ara Asil’in yanı başından kalkmış, yanıma gelmişti emin değildim ama şimdi elleri yüzümün iki yanındaydı. Bana sakin olmam gerektiğini, bunu halledeceğini söylüyordu. Ne pahasına olursa olsun beni koruyacağını anlatıyordu ama görüyordum, buzdan harelerinde korkunun nasıl iz bıraktığını.

"Seni öldürecekti," dedim yeniden. Sıcak gözyaşlarım buz kesen renime ilk kez o an aktı. "Bunu isteyerek yapmadım."

Kunter başını hızlıca, beni anladığını anlatmak istercesine salladıktan sonra kollarını bedenime sarıp bir an için bana sarıldı. Sıkıca ve hiç bırakmayacakmış gibi. Saç diplerimde onun sıcak öpücüğünü hissettim.

"Eve geri dön, Gri Hanım." Kunter hafifçe geri çekildi. "Bunu bizim için halledeceğim."

"Onu gömecek misin?"

Bu nedense Kunter'i güldürdüğünde kaşlarım hızlıca çatılmıştı. Tepkimse bu durumda bile onun daha çok gülmesine sebep oldu.

"Hayır," dedi alnıma bir öpücük bırakırken. "Onu kurtaracağım. Hak etmese bile."

Başımı sallamakla yetindim. Onlar... Siyah Bölge öncüsü Kunter, Yeşil Bölge Öncüsü Giray ve Mavi Bölge Öncüsü Mirza... Üçü Kırmızı Bölge Yancısı Asil'i tutup yerden kaldırdılar ve sokağın sonuna doğru ilerleyip kısa sürede gözden kayboldular. Onu kurtarmak için ve beni kurtarmak için. Asil'in ölümü benim ölümüm demekti ama peki ya Asil, Kunter'i öldürmeye çalışırken öncüsü Amber'i hiç mi düşünmemişti. Çünkü bu durumda Kunter'i öldürmeyi başarsaydı bu, öncüsü Amber'in de ölümü olacaktı. Belki de bu benim Asil'e karşı kozum olurdu. Susması için.

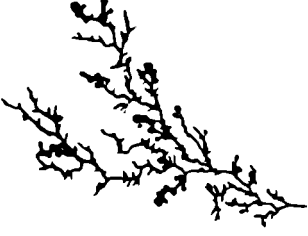
Evin kapısına sırtımı yaslayıp ellerimi yüzüme bastırdım. Düşündüğüm şeye de bak. Asil ölebilirdi ve ben daha ne olacağını bilmeden ona karşı kozumu düşünüyordum. Bu şehir beni gün geçtikçe bir canavara dönüştürüyordu. Onlardan nefret ediyordum ve onlar gibi oluyordum.

Bu şehirden çıkmalıyım.

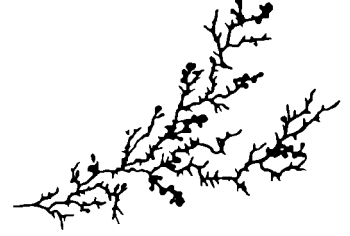
Kunter haklıydı. Bu şehirde hayatta kalmak için herkesten daha kötü olmak zorunda kalıyordun. Aksi hâlde ölürdün. Bunu çok defa deneyimlemiştim.

Sadece aylar olmuştu. Yıllar olsaydı ne olacaktı? Belki de Kunter'den ve Amber'den daha da kötü olmak zorunda kalacaktım. Ve bunu yalnızca hayatta kalmak uğruna yapacaktım.

Bir Gri, vicdanıyla cebelleşmeye başladığında ruhu çürümeye başlar. Çünkü Kötülerin Şehri'nde vicdan bir erdem değil, bir yük sayılır. İyiyle kötü arasında sıkışan her Gri sonunda onlar gibi olur. Karşısına aldığı kötülerle aynı karanlığa bulanır. Burada vicdanını korumak isteyen, önce kendi ışığını kaybeder.

BÖLÜM 30

Gece boyunca uyku tutmamıştı. Kunter gittikten kısa bir süre sonra Devin ve Kaan gelmiş, yanımda beklemişlerdi. Kunter onları haberdar etmiş, yanımda durmaları konusunda tembihlemişti. Devin her ne kadar Kunter'den emir almaktan hazzetmese ve onu tersleyerek telefonu kapatsa da bir an bile düşünmeden Kaan'ı da alıp yanıma gelmişti. Rüzgâr'ı da uyandırmayı denemişlerdi ama Rüzgâr kış uykusuna yatmış gibi bir türlü uyanmamıştı ve Riyaz da o saatlerde evde değildi. Kaan onun için *kim bilir kimin boğazını kesiyor*dur, demişti.

Bunun benim için bile normalleşmesi o kadar midemi bulandırmaya başlamıştı ki gece boyunca kusmuştum. Kusuyor ve ağlıyordum. Aynaya bakan gözlerim çökmüştü, suratım bir kaşıktan daha küçük bir şeyi andırıyordu. Saçlarım... saçlarım dökülüyordu. Ellerimi yıka-mak için lavabonun başında bir buçuk saatimi harcamıştım ama yine de kan izlerinden kurtulamamıştım. Belki de kurtulmuştum ama gözümün gördüğüyle zihnimin gösterdiği bir değildi.

Gün geçtikçe çirkinleşiyordum sanki. Hani derler ya, ruhunun çirkinliği yüzüne yansımış diye. Yansımıştı. Ama Amber hâlâ çok güzeldi. O, kötüydü ve benden çok daha kötülerini yapmıştı ama hâlâ dillere destan bir güzelliğe sahipti. Bense sanki içten içe çürüyordum ve bu çürüme hızla güzelliğimi alıp götürüyordu.

Devin ve Kaan gün aydınlanana kadar sıkıntıdan parlamamak için Kunter'in alkollerini midelerine indirmiş, buldukları UNO'yu oynarken beni de oynamak için zorlamışlardı. Koltuğa oturmuş, dizlerimi karnıma çekip ellerimi bacaklarıma sarmıştım ve yalnızca

onları izlemiştim. Aslında izlediğim boşluktu ama gözlerim onların üzerindeydi.

Onlara ne olduğunu söylemiştim. Asil'i bıçakladığımı, ölebileceğini ve diğer her şeyi ama onlar... Onlar bundan yalnızca zevk almışlardı. İlk kadehlerini bunun için tokuşturmuşlardı.

Amber'in karşılık olarak yapabilecekleri onları korkutmuyordu. Ne pahasına olursa olsun beni koruyabileceklerine inanıyorlardı. Korkusuzlardı ve bu harika bir şey miydi yoksa korkutucu mu, bilmiyordum.

Sadece bıkmıştım. Bütün bu korunmak zorunda olma hissinden, düşüncesinden. Bunu kendim yapmayı denediğimde ise onlardan bir farkım kalmamıştı. Şimdiyse yeniden kusuyordum. Bedenimin ve ruhumun kaldıramadığı her şeyden kusarak kurtulabileceğim gibi. Kusacak bir şeyim de kalmamıştı üstelik, yalnızca öğürüyordum. Açtım, midem delicesine bir lokma için kazınıyordu ama boğazımdan en ufak lokma geçsin de istemiyordum. Kendimi bu hâlimle sevmiyor, bu hâlimi cezalandırıyordum bir nevi. Beni yok eden ne Amber ne de Siyah Bölge halkı olacaktı belki de. Ben kendi kendimi bu şekilde yok edecektim.

"Hey..." Elimin tersiyle ıslak ağzımı sildikten sonra göz ucuyla aynaya, yanıma gelen Devin'e baktım. "Bu kadar mideni bulandıran ne?"

Avuçlarımı lavabonun kenarına bastırıp omuzlarımı kaldırdım. "Kendimden başkası olduğunu umut ediyordum."

"Yaptıkların başta mide bulandırıcı gelebilir ama zamanla..."

"Zamanla ne, Devin?" diye sorarken sertçe baktım ona. "Zamanla sizin gibi ben de bundan zevk mi alırım? Birini öldürmek eğlenceli bir şey gibi mi gelir?" Ellerimi lavabonun kenarından çekip güçlükle ayakta durdum ve ona döndüm. "Önce Doğa, şimdi de Asil. Hayatta kalmak ve hayatta tutmak için daha ne kadar can alacağım? Bundan nasıl zevk alacağım? İçim çürüyor sanki, Devin. Bunun kokusunu alabiliyorum." Elim karnımda, tırnaklarım etimi çekiştirir durumdaydı. "Orada ne var ne yoksa tırnaklarımla söküp almak istiyorum. Çürüyen ne varsa. Dayanamıyorum bu kokuya."

"Senin için asla bunu istemedim, Yekta." Devin karnımı çizen elimi tutup çekti. "Son istediğim şey birini öldürmendi ama bunu yapmak zorunda kaldığın için sana kızmayacağım, seni suçlamayacağım"

ya da senden diğer herkesten nefret ettiğim gibi nefret etmeyeceğim. Bazen insanlar hayatta kalmak ve hayatta tutmak için de can alırlar. Bu seni kötü biri yapmaz.”

“Durumu normalleştirme,” diye çıktım ona. “Ben nefret ettiğim herkes oldum.” Elini itip ondan kurtuldum. “Kötülerin Şehri’nin toplumsal çürümesinin bir parçasıyım artık. Onlar gibi çürük her yanımdır. Üstelik bu daha başlangıç. Buradan çıkamayacağım ve hayatta kalmak için daha da kötülerini yapacağım.”

“Nefsi müdafaa,” diyerek durumu yeniden normalleştirmeye kalktığımda başımı hızlıca iki yana sallayarak, “Ne şekilde, hangi sebeple olursa olsun bir önemi yok,” dedim. Titreyen ellerimi kaldırdım. “Herkes nefret ettiğinde bile kendimi sevmenin bir yolunu bulmuştum ama şimdi bulamıyorum. Kendini sevmeden nasıl sever insan, onu da bilemiyorum. Nasıl yaşar, nasıl günleri zehir olmadan sürer gider? Kendine yabancı bir bedenim yeniden. İlk günkü gibi. En azından ilk günkü o kızın ellerindeki kan, ona ait değildi. O masumdu, herkesten daha iyi bir kalbe sahipti. Ben sadece Doğa’yı değil, ilk günkü o kızı da öldürdüm. Sadece Asil’i değil, o kızı da bıçakladım. Kan içinde, yerde uzanıyor öylece. Yardım edeni yok, göreni yok. Ona elini uzatabilecek iyi bir kalbi olan kimse yok burada.”

“Madem çürümek istemiyorsun, o hâlde seni günden güne çürütenlere neden bu kadar yakınsın?”

Devin’in acımasız sorusu karşısında kanım dondu. “Başka çarem var mıydı?” Öfkeyle soluk verdim. “Oradaydın, her ânımda yanımdaydın ama yine de bana bu soruyu soruyor musun? Başka şansım var mıydı, Devin?” Sesim gittikçe yükseliyordu. “Hangi yaptığım zorunluluktan değildi?”

“Kunter’e olan aşkın.” Suratıma tokat gibi çarpan o gerçek.

“Sizi korumak için geldim ben bu eve. Sizin için yaşadım onunla. Ona âşık olduğum için beni suçlayamazsın. Onu seçtiğim için beni yargılayamazsın. Kunter’i de çürüten beni çürütenle aynı şeydi. Seni çürüten de benzer bir şey. Bu yüzden aynı tarafta değil miyiz? Neden hâlâ ilk fırsatta onunla ilgili beni yargılıyorsun?”

“Sadece seni korumak istiyorum.”

“Kunter’den koruman gerektiğini düşünüyorsan beni, kendinden korumakla başla o hâlde.” Yanından geçip giderken omzuna çarpım. “Senin ellerin ondan daha kara, daha pis. Zihnin... daha karanlık.”

"En azından bu benim midemi bulandırmıyor. Doğru olanı yaptığımı biliyorum çünkü. Davamda haklıyım. Söylediklerine gocunacak değilim, Gri. Ne söylersen söyle kıramazsın beni."

Kapının eşiğinde durup omzumun üzerinden onun kehribar gözlerine baktım. Evet, onu biraz bile kıramamıştım. Beni kolayca kırdığı gibi kırarım sanmıştım ama o bir duvardan daha sertti. Dünya üzerinde kendinden bu kadar emin bir insan daha var mıydı, emin değildim. Devin Koral'ın güçlü bir yüz kartı vardı. İstediginde kartını asla açık etmeyen, yüzünden hiçbir şey okunmayan o kişilerdendi. Ne hissediyor, bilemezdik. Ne yapacak, bilemezdik. Bu da onu tehlikeli kılıyordu.

"Çünkü insanlığından geriye hiçbir şey kalmamış."

"Eğer kalmasaydı o hâlde seninle ne işim olurdu?"

"İnsanlığını hatırlatıyorum sana, öyle mi?"

"Öyle."

"Bu hâlde bile mi?"

"Her hâlinle, Gri. Kendinden nefret ettiğin bu hâlinle bile. Sen kendinden nefret et, kus ya da bana ağzına geleni söyle, fark etmez. Beni kendinden nefret ettirebilmek için daha fazlasına ihtiyacın var."

"Seni kendimden nefret ettirmeye çalışmıyorum."

"Kendinden nefret ettiğin için etrafındakilerin de senden nefret etmesi gerektiğini düşünüyorsun. Kendine bu kadar zarar verme. Etrafındaki kimse bunu hak etmiyor."

Omuzlarımı düşürdüm ve daha zayıf bir sesle, "Neden yapıyorsun bunu?" diye sordum. "Neden bana karşı bu kadar iyisin?"

Dudaklarına zayıf bir gülümseme yayarken birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. Yüzüme düşen saçlarımı geriye iterken, "Çünkü seni seviyorum, benim tatlı Gri'm," diye fısıldadı. "Seni hep seveceğim, hep seninle olacağım. Sen benim küçük kanatlı meleğimsin, grisin, diğer meleklerle pek benzemiyorsun ama sandığından daha güzel bir kalbin var. Kalbine biraz çamur attılar diye kirlendin sanma, çamurdur, çıkar. Dik dur, dik duramadığında duruşunu düzeltmek için orada olacağım."

"Çünkü..."

"Çünkü senin dostunum. İyi günde kötü günde, her ânında seni koruyup kollayacağım. Senin de aksini yapmayacağını biliyorum."

Devin bana sıkıca sarıldığında, başımı omzuna yaslayıp elimi beline sardım. Onu suçlamayı, onu yargılamayı bırakmalıyıldım. Kunter'i kabullendiğim gibi onu da kabullenmeliyıldım. Bu cehennem için suçlayacağım kişi o değildi. O, bu cehennemi yok etmek için buradaydı.

"Niye sarılıyorsunuz?" Kaan kapının diğer tarafında belirdi. "Asil'in yasını mı tutuyoruz?" Kollarını açtı ve Devin'le ikimize birden sarıldı. "*Grimize dokunanların canı cehenneme*, şiirimi okumak için hazırım. Ne zaman başlayayım?"

Kaan'ı itip aralarından geçtim ve banyodan çıkıp giderken, "Hepimiz öleceğiz!" diye söylendim. İkisi arkamdan kıkırdarken ben güç bela merdiveni iniyordum. Son basamakta durdum ve oraya oturup kapıyı izlemeye koyıldum. Kunter ne zaman dönecekti? Döndüğünde bana iyi bir haber verecek miydi? Başımızda yeterince dert varken bir de bu çıkmıştı. En kötüsü. Amber... O bunu öğrenmiş miydi? Ne yapardı? Kunter ne karşılık verirdi? Sessizlikle karşılık vermez, boyun eğmezdi. O hâlde bu bütün düzeni altüst edecek hamle olmaz mıydı? Bir kural çiğnendiğinde bu diğer kuralların çiğnenmesine öneyak olmaz mıydı?

Devin yanıma oturdu, Kaan da onun yanına. Saniyeleri ve dakikaları saydım. Saatleri de. Kırmızı Bölge'ye koşmamak için kendimi çok zor tuttum. Ölmüş müydü? Asil'i öldürmüş müydüm? Ölümüne koz mu vermiştim? İkinci cinayetim miydi yoksa yalnızca yaralamış mıydım? Amber öğrenmiş miydi? İdam emrini çıkarmış mıydı? Kunter nasıl karşı koymuştu? Bunun için Amber'le nasıl bir anlaşma yapmıştı? Yoksa yine ona boyun mu eğmesi gerekecekti? Benimle kıldığı zincirlerini benim yüzümden yeniden mi takacaktı?

Delirecek gibi olduğum saatlerin sonunda evin kapısı aralandı. Basamaktan kalkmak, koşar adım Kunter'in yanına gitmek istedim ama duvara tutunsam da kalkacak gücü kendimde bulamadım. Elimi uzatabıldım yalnızca.

"Yaşıyor mu?" diye sordum Kunter henüz kapıyı yeni kapatmışken. Oldukça yorgun, tükenmiş görünüyordu. Üstü başı kan içerisindeydi, gözlerinin altı morarmış ve torba torba olmuştu. Bir nefesi güçlölle içine çekerken göz ucuyla yanımda birbirine yaslanarak uyuyup kalmış Devin'le Kaan'a baktı. Sonra yeniden bana dönüp yaklaştı, ona uzattığım elimi tutarken önümde diz çöktü.

"Sen uyumadın mı?"

Başımı iki yana sallarken, “Hayır,” dedim çarçabuk. “Seni bekledim. O... iyi mi?”

Kunter uzun bir iç çekişle, “İyi,” diye yanıtlarken başını salladı. “Durumu stabil. Giray yanında ve Amber’in hâlâ haberi yok.”

Elini tutmayan elimi göğsüme bastırırken titrek bir nefesi yavaşça bıraktım. “Yaşıyor... Tamam, onu da öldürmedim.” Başımı iki yana sallarken bulanık görüşümü düzeltmek için gözlerimi kapatıp sıktım. “Bir şekilde hallederiz, değil mi? Onu sustururuz. Seni öldürecekti. Amber’in bunu öğrenmesini istemez.”

Kunter başıyla onaylarken dudaklarına zayıf bir gülümseme kondu ve saçlarını okşadı. “Hallederiz, Gri Hanım.” Elini yanağıma bastırduğunda onun gibi gülümsedim. “Hepsini halledeceğiz, değil mi? Başcellat’ı bulacağız. Zeliha, Mirza’nın yancısı olacak, halkı zapt edeceğiz ve Asil’i susturacağız. Amber’in bize hiçbir şey yapmasına izin vermeyeceğiz.”

“Evet, Gri Hanım.” Bir elini bacaklarımın altından geçirirken diğer elini belime sardı ve beni kendine doğru çekip basamaktan kaldırdı. Ellerimi çarçabuk onun boynuna sardım. “Halledeceğiz, bize inan. Bana da güven.”

“Sana güveniyorum.”

Kunter basamakları çıkarken ben başımı onun omzuna yasladım. Onunlayken her şey daha kolaydı. O olmadığında adımlarım karıştı ama o olduğunda düz bir çizgi üzerinde tek ayak gidebileceğim kadar düz ve sağlam. Ona tutunurdum çünkü, bir diğer adımı benim yerime o atardı. Sonra sarılırdım ona, sarılırdı bana. Dünya yansa da ikimiz dans etmeye devam ederdik kar yağan kar küresinin içinde. Küçük Prens de yanımızda olurdu, izlerdi bizi eşsiz gülüyle birlikte.

Kunter beni yatağın kenarına oturtup yeniden önümde diz çöktü. Botlarımı çıkarırken oldukça sakindi. Elim onun boynunda oyalandı. Sıcaktı teni, benim buz kesmiş tenimin yanında yangın yeriye.

Botlarımı kenara bıraktıktan sonra göz ucuyla yüzüme baktı, orada bir şey aradı ama ne aradı ve bulabildi mi, anlamadım. Dolaba ilerleyip ikimiz için giyecek temiz bir şeyler ayarladı. Geri yanıma döndüğünde dizlerimi istemsiz sallarken onu beklemekten başka hiçbir şey yapmıyordum. Başka bir şey de düşünemiyordum.

“Üstünü değiştirelim,” diyerek yaklaştı ve bluzumun uçlarından tuttu, başımdan çekip çıkardı. Ayarladığı temiz bluzu üzerime

geçirirken gözleri çıplak tenimde gezindi. Elini bacağıma yerleştirirken alt dudağını ısırmişti. “Yine mi kustun?”

Gözlerim odanın içerisinde gezindi. “Biraz midem bulandı.” Elini yumruk yapıp karnıma bastırdım. “Bu ara sık oluyor, biliyorum ama geçecektir. Olanlardan biraz etkilendim.”

Kunter çatık kaşlarını gevşetmekte zorlanırken dişlerini sıktağında çene kası belirgin bir hâl aldı. “Belin neredeyse elim kadar, Gri Hanım. Bugün kaç kere kustun?”

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Saymadım.”

Kaşları hızlıca havalandı. “Sayamayacağın kadar çok mu?”

“Çoğunda sadece öğürdüm.”

“Çünkü kusacak bir şey kalmamıştı.”

Sesli bir nefesi bırakırken, “Bunu şimdi konuşmasak olur mu? Biraz uyuyalım,” dedim ve yatağa uzanmak için harekete geçtim ama belimden tutarak engel oldu bana. “Dur yerinde, burada bekle beni. Yemek yemeden uyuyamazsın.”

Onu durdurmak için dudaklarımı aralasam da benden hızlı davrandı ve hızlıca odadan çıkıp gitti. Arkasından öylece bakakaldım. Hiç aç değildim, yalnızca biraz uyumak istiyordum ama onunla uyumak istiyordum. Hiçbir şey düşünmeden biraz uyku... Sahiden şu an için istediğim başka hiçbir şey yoktu ama o gitmişti bile.

Kunter’i beklerken yatakta kıvrılıp odanın içini izledim. Güneş pencereden içeri dalmış, odayı aydınlatmıştı bile. Uyumak için perdeleri çekmemiz gerekecekti.

Perdeleri düşünürken gözlerim titreşerek kapandı. Gözlerimi dinlendirecektim yalnızca ama uykuya dalıp gitmişim. Kunter yeniden yanıma döndüğünde beni uyandırmak için türlü yollar denemesi gerekmişti. Seslendiğinde duymamıştım, dürttüğünde hissetmemiştim, yanağımlı okşadığında da tık yoktu. Yüzüme su attığında boğulduğumu sanarak can havliyle uyanmıştım ve o karşımda, elinde yarısına kadar su dolu bardak ve suratında sinsî bir gülümsemeyle dikiliyordu.

“Yüzüme su mu attın?”

Dudaklarının kenarları gerilerek kıvrıldı. “Eğer buna da uyanmasaydın aklımda güzel bir fikir vardı.”

“Ne?”

Beni baştan aşağı süzerken alt dudağını dişledi. “Neler geçiyor aklımdan, tövbe tövbe.”

Arkamdaki yastığı ona fırlattığımda hemen yana kaçtı ve gülerek yanıma oturdu. Komodinin üzerine bıraktığı tepsiyi kucağına alırken hâlâ sırtıyordu.

“Hayal kurmayı kes.”

“Kafamın içindekine karışamazsın.” Karnını çimdiklediğimde dudaklarının arasından bir inleme kaçtı. “Bu seslerin senden çıkmasını tercih ederdim, Gri Hanım.”

“Kan revan içinde olsan da bazen böyle davranırmışsın gibi geliyor.”

“Nasıl?”

“Çapkın bir şerefsiz gibi.”

Gözlerini kısıp yan yan baktı. “Bu kadar güzel ve huysuz olmasaydınız o hâlde, Gri Hanım.”

“Güzel ve huysuz?” Dudaklarımı aşağı doğru büktüm. “Son zamanlarda pek güzel hissetmiyorum.” Ona meraklı gözlerle baktım. “Sen hiç çürümüş gibi hissettin mi?”

Kaşları çatıldı. “Çürümüş?”

“Çürümüş işte.” Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Sanki Doğa’yı öldürdüm, bedeni çürümeye başladı ve ben de onunla birlikte çürüyormuşum gibi. İçten içe.” Karnıma dokundum. “Çürük kokusu alıyorum sanki.”

“Bu da seni kusturuyor mu?”

Başımı salladım. “Evet, anladın mı?” Bedenimi tamamen ona doğru çevirip kolunu tuttum. “Sen de abini öldürdükten sonra çürümüş gibi hissettin mi? Yoksa bu delilik mi?”

Kunter dudaklarını ıslatırken elindeki tepsiyi yatağa bıraktı. Ellerimi tutup avuç içlerimi okşamaya başladı. “Delilik değil, normal olan bu. Birini öldürdükten sonra hiçbir şey hissetmemen delilik olurdu.” Derin bir soluk alıp gülümsedi. “Üzgünüm, bunu yapmak zorunda kalmamalıydın. Sen Gri kalmalıydın, Gri Hanım. Aydınlık Gri, koyu değil.”

“Üzülme, senin suçun değildi.”

“Üzgünüm,” dedi yeniden ve başını eğip avuç içlerimden öptü. “Çok üzgünüm. Böyle olsun istemezdim. Hiç... Hiç istemezdim.”

“Seni suçlamıyorum.”

“Suçlamalısın.” Alt dudağını ısırırken başını iki yana salladı. “Her şeyi mahvettim.”

Ellerimi beline doğru uzattım ve ona sarıldım. Başımı göğsüne bırakıp huzurlu sayılabilecek bir nefes bıraktım. “Halledeceğiz. Sen ve ben, biz... İkimiz birlikte hepsinin üstesinden geleceğiz. Yan yana olduğumuz sürece kim devirebilir ki bizi?” Başımı kaldırıp alttan onun yüzüne baktım. Gülümsememi görünce kendini tutamayıp güldü.

Tek elimi kaldırıp yumruk yaptım. “Taş.” Elini kâğıt gibi taştan elime sardı ve “Kâğıt,” dedi.

“Hep saracağız birbirimizi,” diyerek yanağına bir öpücük bıraktım.

Gülerek bana sıkıca sarıldı ve öpücüklerini yüzüme, saçlarımın arasına bırakmaya başladı. O gelene kadar darmadağındım, nasıl toparlanacağımı bilmiyordum ama onunla her şey mümkün geliyordu nasılsa. Ondan gidersem benden geriye ne kalır, bilmiyordum artık. Gözlerini görmediğim bir ânı düşleyemiyordum bile. Onsuz her yer zifirî karanlık olurdu. Üstelik o Siyah. olandı, karanlığın kendisiydi ama onun yokluğunda o karanlıkta kaybolurmuşum gibi geliyordu.

“Senin için mercimek çorbası yaptım. Ellerimle yedireceğim.” Geri çekildiğimde tepsiye uzanıp onu yeniden aramıza aldı ve sırtıttı. “Kâsenin dibini sıyırmadan sana uyku yok.”

Bir mercimek çorbası dolu kâseye bir de onun gülen suratına baktım. Yüzümü buruşturup sertçe yutkunmayı denedim. İçim hiçbir şey almayacak gibiydi ama ona karşı koyamayacağımı o tatlı sırtışımdan biliyordum.

“Ödülüm ne olacak?”

Dudaklarını yalarken ellerini iki yana açtı. “Cehennemin en yakışıklı adamı senin olacak.”

Uzanıp karnını çimdikledim. “Zaten benim olduğunu sanıyordum.”

Gülerek elimden yakaladı, diğer eliyle kâsedeki kaşığa uzandı. Kaşığı çorbayla doldurup dudaklarıma doğru uzattığında burnumu kırıştırdım ve nefesimi tuttum.

Her şey midemi bulandırıyor.

Onun tatlı yüzüne baktım.

O hariç.

Dudaklarımı aralayıp bana kendi elleriyle hazırladığı çorbayı içirmesine izin verdim. Her kaşıktan sonra yanağıma bir öpücük

bıraktığında her şey daha da kolaylaştı. Bu adada her şey zordu ama onunla birlikte kolaylaşan şeyler vardı.

“Seninim, Gri Hanım. Her şeyimle sana aitim. Yanıp kül olsam bu şehirle birlikte, küllerim uçar yine seni bulur. Öyle aitim.”

Beyazıma biraz siyah karışmışsa ne olmuş, o siyah da benim.

Birkaç gün sonra hâlâ Asil'den haber yoktu. Ne ondan ne de öncüsünden. Kunter'e sorduğumda her şeyin kontrolü altında olduğunu söylüyordu ama ne yaptığını bir türlü söylemiyordu. Asil'i bir şekilde susturmuştu ama nasıl?

Asil'in son durumu neydi, emin de değildim. Kunter *stabil*, demeyi tercih ediyordu. Uyandığını, birkaç düzine küfür savuracak kadar da iyi olduğunu söylemişti. Hayattaydı, ölmemişti ve ölmeyecekti de. Yalnızca ne zaman karşılık vereceğini merak ediyordum aslında. Öylece duracağına Kunter söylese de inanmıyordum. Asil bambaşka birine dönüşmüştü ve dönüştüğü bu kişilik bir intikam isteyecekti. Kunter onu sustursa da. Susturmak için neyle tehdit ettiyse de. Bir şekilde Asil öcünü alacaktı. Önce ona işkence eden Devin'den, ölesiye döven Kunter'den ve sonra da neredeyse öldürecek olan benden.

Islak ellerimi havluya silip kuruladıktan sonra banyodan çıkmak için kapıya uzandım. Kapıyı açıp birkaç adım atmıştım ki kapının sağında kalan duvara yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamış ve dudaklarına minik bir gülümseme yerleştirmiş olan Kunter'i fark ettim. Ona döndüğümde dudaklarına yaydığı gülümseme daha geniş, tatlı ama her zamanki gibi sinsi bir hâl aldı.

Dudaklarını ıslatıp, “Gri Hanım,” dedi tiyatral bir tonda. “Sana harika bir haberim var.” Sırtını duvardan ayırırken kollarını çözdü. “Mirza'dan haber geldi. Gri yarın ringe çıkıyor. Onun için doğru rakibi bulunduğunu söyledi.”

Önümde durduğunda gözlerine bakabilmek için başımı kaldırmam gerekmişti. Ellerini belime sarıp hafifçe sağa ve sola hareket etmeye başladı. İçten içe dans etmek istiyor gibiydi. Bu haber onu tahminimden fazla mutlu etmişti.

“Zeliha'dan kurtulacağın için mutlusun.”

Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kısarken başını onaylarcasına salladı. “O ringde ya ölecek ya da Mavi Bölge yancısı olacak.

Bizimle hiçbir alakası kalmayacak. Sen ve ben yine yalnızca ikimiz kalacağız.”

“Son zamanlarda bizimle yaşamıyor bile.”

“Onu bir sorumluluk olarak gördüğünden beri hayatımızın her yerinde.” Başını sağa yatırırken gözlerini devirmişti. “Bir de işte onun yüzünden İsimsizler ve sen tuzağa düştünüz.” Hafifçe öksürüp çatlayan sesini temizledikten sonra ekledi: “Öldüler.”

Başımı eğdim ve gözlerimi ondan kaçırdım. “Onlarla ne kadar yakın olduğunu seninle hiç konuşmadık. Bir tek onlara güveniyordun ne de olsa. Şimdi geriye onlardan yalnızca biri kaldı ve o da sadece Başcellat’ı bulmak amacıyla yaşıyor.”

Tek elini belimden çekip çenemin altına yerleştirdi ve yüzümü yeniden yüzüne doğru kaldırdı. “Ben yas tutmayı bırakalı çok uzun zaman oldu, Gri Hanım. Onlar için elimden geleni yaptım, onlar da benim için yaptı. Hiç kurtuluş umudu taşımadılar. Bir gün bir şekilde öleceklerini bilerek yaşadılar.”

Onlardan tek farkım bir İsimsiz olmamamdı. O hâlde ben de kurtuluş umudu taşımamalıydım. Bir gün bir şekilde öleceğimi bilerek yaşamalıydım. Başka şansım... Benim başka çarem yok muydu yani?

“Hiçbir yere ait olmamak böyle bir şey demek. Bir oraya bir buraya savrulmak. Hiçbir yere ait olmadığını saklamak için isminden, kimliğinden, kendinden vazgeçiyorsun ama günün sonunda yine hiçbir yere ait olmadığını bilerek ölüyorsun. Ne uğruna?”

Kunter sertçe yutkundu. “İçlerinden biri... O biraz sana benziyordu. Sık sık uçurum kenarında sallanırken yakalardım onu. Neden böyle bir şey yaptığını sorduğumda *madem umut yok, o hâlde nasıl öleceğimi kendim seçebilirim*, demişti.”

“Onu nasıl ikna ettin?”

“Devrim umuduyla.”

“Devrim umudu?” Kaşlarım sorgularcasına kalktı. “Kötülerin Şehri’nde mi? Sistemin bile kendi hatası olduğunu bile bile öldürmek istediği Griler için mi? Ne devrimi?”

“İnsan hep bir yere ait olma umuduyla yaşamaz mı? Ona bir gün bir yere ait olabileceğini söyledim.”

“O umutla öldü.”

Başını iki yana sallarken, “Hayır, o uçurumda öldü,” dedi. “Kendini gözümün önünde aşağı bırakmadan önce bu şehirde umuda dair

hiçbir şey olmadığını söyledi. Ölümde bile Kötülerin Şehri'nde olduğundan daha çok umut varmış.”

“Belki de haklıdır.”

Dudaklarıma bir öpücük bıraktı. “Boş versene, biz hâlâ yaşıyoruz.” Elimden yakaladı ve beni koridorda çekiştirdi. “Hadi gidelim, bizim için harika bir gece planladım.” Geri geri yürümek için bana döndü. “Normal bir gece.”

Güldüm. “Normal bir gece? Burada?”

“Normal bir gece!” Bunu söylerken gözlerini kocaman açmıştı. “İstediğin gibi, Gri Hanım. Benimle harika bir randevuya hazır mısın?”

Merdivenin başında durup bekledi. Diğer elini nazikçe bana doğru uzatıp bu randevuyu kabul edip etmediğimi sorarcasına baktı. Gözümde inanılmaz centilmen ve yakışıklı göründü. Beyaza kaçan gri saçlarını genellikle yolmak isterdim ama bu kez özenle taranıp şekillenmiş tellerinin ellerimde kalmasını istemiyordum. Alnına düşen bir tutam saç dahi yüzündeki diğer her şey gibi doğru yerdeydi. Buzdan harelerinin fantastik bir film ya da kitaptaki gibi parlamayacağını biliyordum elbette ama bazen, genellikle de böyle anlarda parladığını sanıyordum. Işıl ışıl, büyük bir istek ve arzuyla. Başkalarının yanındayken genellikle düz bir çizgi hâlinde olan dudakları benim yanımdayken hafifçe bile olsa kıvrılmış oluyordu. Alt dudağı daha dolgundu, bazen bana öylece bakarken aşağı sarkıyordu. Teni buz gibi beyazdı ama en tatlı anlarında yanaklarında pembelikler görüyordum.

Bana uzattığı elini tutarken bir kere daha hayran oldum ona. Nasıl nefret etmiştim ondan? Şimdi imkânsız geliyordu. Yapamazdım, onu böyle görürken ve ona böyle hissederken nefret edemezdim ondan. Kesin türlü bahaneler uydururdum kendime, nefret etmem gerekse de edemezdim artık. Kalbimi gerçekten kırması gerekti arkama bile bakmadan gitmem için.

“Tamam ama önce güzel bir şeyler giymeme izin ver.” Ellerini bırakıp geriye adımladım. “Hemen döneceğim.”

Ben koridorda geri koşarken o arkamdan gülüyordu. İçimde tuhaf, anlatması güç bir neşe vardı. Şimdiden heyecanlanmıştım. Hep bir yanımda bunun hayalini kurmuştu. *Onunla normal bir gece.* Sanki Kötülerin Şehri'nde değildik gibi. Siyah Bölge sokaklarında temkinle yürümediğim hiçbir an olmamıştı ki benim. Nasıl olacaktı?

Odaya neredeyse ayaklarım zeminde kayarak girdiğimde gardıroba koşmak için hazırdım ama yatağın üzerinde benim bırakmadığıma emin olduğum bir elbise gördüm.

Parlak, saten görünümlü, oldukça zarif görünen bir elbiseydi. Açık gümüş tonlarında, metalik parlaklık taşıyan bir renkteydi. İnce, askıları, dökümlü bir göğüs kısmı vardı. Bel kısmı tamamen vücuda oturacak gibi görünüyordu. Uzun ve yırtmaçlıydı, yırtmacı bacağı-mın bir kısmını ortaya çıkaracaktı. Dikkat çekici görünüyordu.

Elbiseyi elimde tutarken bir an için vücudumdaki hâlâ geçmeyen yara izlerini hatırladım. Elbiseyle tamamen tezat bir görünüm oluşturacaklardı çünkü hiçbir çekici yanı yoktu. Bir yandan da artık en normalimizin bu olabileceğini bana ve Kunter'e çarpıcı bir şekilde hatırlatacaktı.

Elbiseyi giyerken birkaç kez çıkarıp çıkarmamak konusunda kendimle çeliştim. Aynaya bakmamak konusunda ise sonuna kadar kararlıydım.

Elbisenin yanında bir de kısa ve kalın topuklu, elbiseyle aynı tonlarda tatlı bir ayakkabı vardı. Parmaklarım açıkta kalmıştı. Bu biraz garip hissettirmişti çünkü uzun zamandır bot giyiyordum, parmaklarım botun içinde sıkışıp kalmış oluyordu. Yine de o siyah botlara tercih ederdim bu zarif ayakkabıları.

Saçlarımı düzeltmek için aynaya döndüğümde ancak o zaman nasıl göründüğümü görebildim. Absürt, garip bir Şeyle karşılaşmayı bekliyordum ama oldukça güzel durmuştu. Yara izlerim de o kadar göze batmıyordu. Elbiseye ve güzel olan diğer her Şeye odaklanınca görünmüyordu bile.

Görmek istemeyen gözler görmez. Bu gece görmek istediklerimi göreçeğim yalnızca.

Düz saçlarımın pek numarası yoktu. Bu yüzden yalnızca elimle düzeltmekle yetindim. Yancı ilan edildiğim günden kalan makyaj malzemeleri hâlâ banyodaydı. Mor, çökmüş göz altlarına kapatmak, yanaklarıma pembelik vermek, göz kapaklarıma ışıltı katmak, kirpiklerimi kıvrırmak ve beyaza çalan dudaklarımı renklendirmek bu gece için yaptığım en iyi hamleydi.

şimdi gerçek bir randevuya hazır görünüyordum.

Kunter beni aşağıda, merdivenin sonunda ceketini giymiş bir şekilde bekliyordu. Basamakları inerken dudaklarında tatlı bir

gülümseme ve bakışlarında inanılmaz bir hayranlıkla beni izledi. Bana böyle güzel bir elbisenin içinde değilken de böyle bakıyordu. Güzel bir makyaj yapmadığımda da. Onun gözünde her zaman aynıydım, aynı güzellikte.

Ona birkaç basamak kala bana elini uzattı.

“Evren alma verme dengesiyle çalışır demiştin ya hani. Seni bana verdiği için evren benden neyimi alacak, merak ediyorum doğrusu. Her şeyimi versem de yetmez çünkü. Canımı alacak sanırım, Gri Hanım.”

Elini tutup yanına indim. “Bu harika elbise için teşekkür ederim.” Ardından düşük perdeden gülerken karnından çimdikledim. “Ve umarım evren senden ölümü düşünme yetini alır.”

İnlemesini dudaklarının ardında tutmayı başarırken elimin üzerine bir öpücük bıraktı. “Elbiseyi harika yapan sensin, bir başına yalnızca kumaş parçası.” Elimden sonra dudaklarıma da bir öpücük bıraktı. “Önemli olan senin içinde nasıl hissettiğin.” Yüzünde aynı müphem ve muzip gülümsemeyle ekledi: “Dilime pelesenk olmuş, Gri Hanım. Söyledikten sonra, sen karnımda bir delik açmadan hemen önce çok pişman oluyorum ama sen çoktan karnımı delmiş oluyorsun.”

“Tahammül edemiyorum,” diye söylendim. “Şakasına bile. O yüzden dilini sökmeden önce kurtul şu alışkanlıktan.” Dudaklarımı ıslatırken saçımı düzelttim. “Her neyse, gecenin geri kalanında seninle atışmak istemiyorum. Şimdilik unutalım, bir dahakine ben dilini keserken konuşuruz.”

Kunter’in gözleri vahşi bir memnuniyetle parladı. Bu adamın sert olan her şeye zaafı vardı. Onunla ters konuştuğumda bir şekilde bundan zevk alıyordu. Dudaklarına yayılan o küçük, sinsî gülümsemeyi her seferinde göremediğimi sanıyorsa yanılıyordu.

Kapıyı açıp geçmem için elini dışarıya doğru uzatırken, “Benimle atış, Gri Hanım,” dedi keyifle. “Bu gece son gecemiz olsa da, bunu bilsek de son gecemizde bile atış benimle.” Ona kaşlarımı çatığımda suratını suratıma yaklaştırıp burnunu tatlı tatlı kırıstırdı. “Çat kaşlarını.” Kaşlarımın arasına bir öpücük bıraktı. “Ne de olsa bana baktığın o ilk anda da kaşlarını aynen böyle çatıyordun. Beni öldüreceğini düşünmüştüm ama sonra bir bıçağın olmadığı için bunu ellerinle yapman gerekeceğini düşündüm. Bana dokunacak olman ölmeye değerdi.”

Gözlerimi kısarak ona yaklaştım. Bir fısıltıyla, “Yine yaptın,” dedim.

Dudaklarıma doğru gülümsedi. “Ben söz dinlemez, haylaz bir çocuğum, Gri Hanım. Ama sana söz, ölüm dilime pelesenk olsa da ölmeyeceğim. Bizim için planladığım en az elli yıl var, nasıl ölebilirim?”

“Ben seninle baş edemem,” diye mırıldanarak kapıdan dışarı adımladığımda hemen ardından o da geldi. Siyah Bölge sokaklarında el ele yürürken ikimiz de gülümsüyorduk. Haftalardır yaşananlar birer kâbusmuş ve biz normal bir şehrin insanlarıymışız gibi.

Siyah Bölge sokakları sessizdi ama ıssız değildi. Dükkanlar açıktı, ışıklar yanıyordu ve müzik çalıyordu. Sokak lambaları yanıyordu, aydınlanan sokakların zeminleri her zamankine göre oldukça temiz görünüyordu. Yürürken etrafta kan izleri görmeye alışmıştım ama bu kez dikkat etsem de pek görememiştim.

Evlerin ışıkları yanıyordu fakat sessizlik vardı. Kötü herhangi bir şeye dair ses yoktu. Sokaklarda tek tük insanlar vardı ve onlar da oldukça normal görünüyorlardı. Çiftler gördüm, neredeyse tatlı diye nitelendireceğim. Arkadaş grupları yanımızdan geçip gitti, neredeyse normal görünen.

Caddede ilerlerken dört kişilik bir grubun konserine denk geldik. Aslında denk geldiğimizi sanmıyordum, Kunter’in bunu ayarladığına emindim. Dinleyip eşlik eden minik bir kalabalık vardı ve biz de onların aralarına katılmıştık.

Bruno Mars ve Lady Gaga’nın *Die With a Smile* şarkısının klibinden fırlamış gibi görünen iki solist vardı. Kırmızı ve mavi kostümleri Siyah Bölge için şaşırtıcı bir görünümdü. Burada başka bir bölgeyi andıran ve bu kadar göze çarpan renkler pek tercih edilmiyordu. Aslında bütün bölgelerde bu böyleydi. Bu yüzden böyle görünmeleri bana inanılmaz normal hissettirmişti.

“Wherever you go, that’s where I’ll follow (Sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim),

Nobody’s promised tomorrow (Kimse yarın için söz vermedi),

So I’m a love you every night like it’s the last night. (Bu yüzden seni her gece son geceymiş gibi seveceğim).”

Kunter elini bana doğru uzattı ve “Sanki son geceymiş gibi, Gri Hanım,” dedi. “Benimle son geceymiş gibi dans eder misin?”

“Sonları sevmem,” derken elinden tuttum ve beni kendine çekmesine izin verdim. Bir eli belimdeydi ve benim bir elim de onun omzunda. “Sonlardan bahsedip durma.”

“Körü olan hiçbir şeyi sevmiyorsun.” Küçük adımlarla bir sağa bir sola hareket ediyorduk. Bizimle birlikte başkaları da dans etmeye başlamıştı. Bu inanılmaz gerçek hissettiriyordu. “Bana olan zaafının sahte olmasından korkuyorum.”

“Çünkü zıt kutuplar birbirini çeker. Doğanın kanunu yalnızca.”

Gözleri kısıldı. “Bizi doğanın kanunu diyerek basitleştirme, Gri Hanım. Zıtlıklarımızdan ibaret değiliz.”

“Ortak noktalarımız var.”

“Evet, ikimiz de beni seviyoruz.”

Bu bana esaslı bir kahkaha attırdı. Beni güldürmeyi başarmış olmanın keyfiyle o da gülüyordu. Siyah Bölge sokaklarında sevecen görünmezdi, alışıldık vakur bir ifade takınırdı ama şimdi tamamen doğaldı. İnsanların onu, benim gördüğüm gibi görmesine izin veriyordu.

Aniden ayağımı yerden kesip beni kolunun üzerinde eğdi ve hemenecik üzerime eğildi. “Çok güldün. Bu *sevmiyorum seni aptal*, demenin başka bir yolu mu?”

“Seni sevmemek nasıl bir şeydi, onu bile hatırlamıyorum.”

Kunter şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Yaptırdığım büyü tutmuş.” Elimden tutup çekti. “Kalpten gideceğim şimdi, devam edelim. Daha yaşayacak çok anımız var. Başka zaman mutlu ölürüm.”

Onun beni çekiştirmesine izin verirken koluna vuruyordum. Elbette yine ölümden bahseden bir ahmak olduğu için. O da bunu bildiğinden vurmama tepki vermiyordu, bir tür bağışıklık kazanmıştı.

Mini konserden uzaklaşıp birkaç blok ötedeki bir restorana girdik. Restoran demek biraz abartı kalabilirdi. Burada hiçbir yer bir restoran diyebileceğimiz kadar iyi değildi ama burası biraz iyi görünüyordu.

Loş ışıqla aydınlatılmış tatlı bir mekândı. Masalarda beyaz örtüler seriliydi. Ahşap sandalyeler takımdı, hepsi aynıydı ve bu, Kötülerin Şehri için biraz fazla iyiydi. Her masada siyah şamdanlarda mumlar yakılmıştı. Mekanda vanilya aromalı mumların kokusu hâkimdi. Eski duvar kâğıtlarının üzerinde eski ama güzel tablolar asılıydı. Bu tablolar içeriye farklı bir hava karmıştı.

Kunter beni cam kenarındaki, Siyah Bölge’nin popüler caddesini gören iki kişilik masaya doğru götürdü. Oturmam için sandalyemi

çektikten sonra otururken yanağıma bir öpücük bile bırakmıştı. Ardından karşımdaki yerini almış, bana güzel güzel bakmayı sürdürmüştü.

Rüyada olabilirdim. Evet, bu bir rüyaydı.

Kunter parmağını şıklattığında garson masaya yaklaştı. Kunter bizim için sipariş verirken garson bir an için onun önünde diz çöküp bir şeyler için af dileyecemış gibi göründü ama bunu yapmadı çünkü Kunter inanılmaz normal bir şekilde yemeklerden, şaraptan bahsetmeyi sürdürdü. Beyaz et mi yoksa kırmızı et mi? Kırmızı şarap mı yoksa beyaz şarap mı? Salatamız nasıl olsun? Çoban salata mı yoksa Akdeniz mi? Bütün bunlarla ilgilenirken ve bana sorarken bir rüyada gibi hissetmeye devam ediyordum.

Garson biraz dikkatimi dağıtsa da.

Garson'un sanki Kunter onun canını yakacakmış gibi diken üstünde durması beni rahatsız hissettirmişti. Oysa bu insanları tanımıştım, Kunter olmadığında ve bir tehdit gibi görünmediğinde burayı cehennemden daha beter bir yere çeviriyorlardı. Uçarıydılar, yakarlardı ama bunun bedelinin ne olacağını o an için düşünmezlerdi. Belki de bu garson bu yüzden şimdi her an diz çöküp af dileyecemış gibi görünüyordu. Kunter'in onun için idam emri vereceği bir şey yapmış olabilirdi.

Keşke korktukları gibi yaşasalar. Geri adım atmayı, susmayı ve durmayı bilseler. Ama bilmiyorlar, bilmeyecekler de.

Garson siparişleri alıp kaçarcasına yanımdan ayrıldığında Kunter hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi rahat bir tavırla, "En son ne zaman bir restoranda sipariş verdiğimi hatırlamıyorum bile," derken kendi kendine güldü. "Sanırım annem henüz ölmediğindeydi. Annem, Amber, abim ve ben bir restorana akşam yemeğine gitmiştik. Amber evde yemek yemekten çok sıkıldığını, diğer insanlar gibi bazı akşamlar dışarıda yemek yiyebilmek istediğini söylemişti. Onlar annemle çok sürtüşürlerdi ama annem yine de biricik kızının isteğini görmezden gelememişti. Babamın yine ortalıkta olmadığı bir zamandı, sadece dördümüzdük. Menüdeki en ucuz şey bir hamburgerdi. Onu seçtiğimde abim bana gülüp tam bir salak olduğumu söylemişti ama ben annemin o gece için bir haftadır başkalarının pisliklerini temizlediğini biliyordum."

"Abinle Amber bilmiyorlar mıydı?"

Masadaki tuzlukla oynarken, "Biliyorlardı aslında," diye mırıldandı. "Ama o gece onlar için önemli olan bu değildi. Annem de sürekli bunu söylüyordu, o gece kendimizi şımartmamızı." Sesli bir iç çekti. "Annemin gözlerine bakarken orada tüm haftanın yorgunluğunu görürdüm. Buna rağmen kendimi şımartmak istemedim. Amber'le abim tüm gece bir aptal olduğumu söyleseler de."

"İyi bir çocuktun, aptal değil."

"Biliyorum." Güldü ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Annem de biliyordu ve asıl önemli olan buydu. Onun gözleri dingin bir denizi andırırdı. Bana o gözlerle baktığında ve ufacık gülümsediğinde *bir numarası* olduğumu biliyordum."

"Bir numara olmak..." Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Bu sizin ailede çok önemli bir şey miydi?"

Amber buna takıntılıydı. O hep bir numara olmalıydı ama annesinin bir numarası kardeşiydi. Belki de bu takıntısı buradan geliyordu. Asla annesinin bir numarası olamayan küçük bir kız çocuğuydu. Bunu değiştiremezdi ama diğer insanların bir numarası olabilirdi. Özellikle de kardeşinin: Annesinin bir numarasının.

"Amber için öyleydi. Babamın da bir numarası abimdi. Aslında annem evlat ayırmazdı ama Amber bunu inkâr ederdi."

"Sadece birinin bir numarası olmak istemiş."

"Benim bir numaramdı."

"Hâlâ öyle mi?"

Kunter rahat ve güzel bir hareketle omuz silkti. "Artık yüzünü bile görmek istemiyorum."

"Yine de..."

"Yine de kardeşim," dedi hemencecik. "Biliyorum, yine de onu ölene dek seveceğim ve korumak isteyeceğim. İçimde bir şey ona tamamen sırtımı çevirmeme asla izin vermeyecek. Dünya yansa önce senin elini tutup sonra ona koşacağım, onun da elini tutmak için." Bir nefesi bırakırken huzursuzlandı. "Kan bağı böyle bir şey sanırım. Kardeş bağı... Kopmuyor bir türlü. Bana ilk sarıldığı anı hatırlıyorum. Küçük birer çocukken o küçük kollarını küçük bedenime sarmıştı. Önce *anne* dedi ve sonra *Kıvanç*. Daha çok *Kıvağ* gibi bir şeydi ama söyledi işte. Aynı odada kalırdık, yataklarımız karşılıklıydı. Gece olduğunda ve annem ışığı kapattığında bir süre sonra koşar adım yanıma gelirdi. Bana sarılır, öyle uyurdu. Sabah annem görmeden

yatağına koşardı çünkü annem artık ayrı yatmaya alışmamızı, büyüdüğümüzü söylerdi. Kitap okurdum ve ona ne okuduğumu anlatmamı isterdi. Anlattığımda ise odanın ortasına kurduğu oyuncak evinde bebeklerini oynatmaya başlardı. Ne anlattıysam onu yapardı. Ben de ona anlatmak için daha çok okurdum. Kitapların saçmalık olduğunu düşünse de.”

“Neden saçmalık mı?”

“Bizi kandırıyorlarmış. Asla öyle büyük hikâyelerimiz olamazmış. Kimse bizi bir karakterin diğer karakteri sevdiği kadar sevezmiş. Bu ancak romanlarda olurmuş.”

“Sence öyle mi?”

“Ben seni romanlardakinden daha çok seviyorum, Gri Hanım. Yani hayır, öyle değil. Yalnızca her insan gerçekten sevebilecek kadar olgunlaşmamış.”

“Ve bizler...”

“Sevmeyi bilmeyen insanların cehennemindeyiz.”

Gözlerimi kısarken güldüm. “Bu ara sık sık cümlelerimi tamamlıyorsun.”

Masaya doğru iyice yaklaşırken ellerini ellerime doğru uzattı. “Aklım okumaya çalışıyorum ve sanırım yakında başaracağım.”

“Orada ne bulmayı bekliyorsun?”

“Benimle ilgili ne var ne yoksa.”

“Senden sakladığım bir şey yok. Sorarsan söylerim zaten.”

Masaya doğru eğilirken gözlerini şüpheyle kıstı. “Ne yani, o güzel kafanın içinde benimle ilgili kötü hiçbir şey yok mu?”

“Olmalı mı?”

Cık cıkladı. “Benimle ilgili tek kötü şey bu cehennem.”

“Artık kulağa o kadar da kötü gelmiyor.”

“Çünkü ben...”

“Çünkü sen,” dedim hemencecik, bu kez onun lafını ben tamamlayacaktım. “Bu cehennemi bile güzel gösterecek bir cazibeye sahipsin.”

Bu onu önce şaşırttı sonra ise esaslı bir kahkaha attırdı. Alkış tutarken keyiften dört köşe olmuştu. “İşte bu, Gri Hanım. Seninle ben buyuz.” Parmak şaklatarak devam etti: “Karanlık bizi ancak daha parlak gösterir.”

“Bir rutam güç, bir tutam cazibe, bir tutam karanlık ve kavanozun tamamı kadar ego.”

“Ve sen!” dedi yüksek notadan. “Sen olmadan ben...” Elini öylesine havada savurdu. “...pek çekilir değilim, Gri Hanım. Mutlaka ihtiyacım var sana. Her ânımda solumda ya da sağımda olmana. Önümden de gidebilirsin elbet ama pek uzaklaşma, yakalamam gerekir seni. Kaşlarını her çatattığında ve her gülümsediğinde orada olamazsam yakasım gelir bu şehri.”

“İçinde bir şair var.”

Sırıttı ve keyifle arkasına yaslandı. “Sanat karın doyurmuyor dedikleri için doktor olacaktım. Yoksa şair de olabilirdim elbet ama boş ver, bütün şiirlerim şimdi sana.”

“Doktor olduğunu bile hayal etmek çok zor nedense.”

“Can aldığımdan mı?” diye sordu merakla. “İdam emri verdiğimden mi yoksa hakkımdaki söylentiler yüzünden mi? Binlerce insanın kanını akıtmamla ilgili.”

“Sanırım hepsi.”

“Hipokrat yemini edecek kadar okuyamadığım için şanslı sayılırım. Aksi hâlde hak edenlerin canını alamazdım. Başcellat’ı öldüremediğim düşüncesi bile beni bu denli delirtirken üstelik. Onu bulup dokunamamak delirmeme sebep olurdu.”

“Onu sen değil, İsimsiz öldürecek.”

“Bu aynı şey,” derken omuz silkti. “İsimsiz’in eli benim elimdir. Her şey bir emirden ibaret olsa da.”

“Burada bunu yapmak zorunda olduğumuzu anlıyorum,” diye mırıldandım. “Öldürmezsek öldürecekler. Yaşamak için şeytan olmaya değer mi, onu düşünmemiz gerek.”

“Bunu uzun yıllardır düşünüyorum.” Yeniden masaya yaklaşıp dirseğini yasladı ve elini çenesine bastırdı. Diğer elini masanın üzerinden benim elime uzattığında elini tuttum. “İnsanı sürekli durduran bir şeyler oluyor, Gri Hanım. Hayatta kalmak için bazen neye dönüşüğünün bir önemi olmuyor. Biri suratına bunu haykırmadığı sürece hatırlamıyorsun bile.”

“Sana sık sık hatırlatmış olmalıyım.”

Burun kırıştırırken, “Evet,” dedi. “Sık sık hatırlattın. Her hatırladığımda ve sen bana bakmadığında derin bir nefesi içime çekerken kendime bir dolu küfrettim.”

“Ben de sana bir dolu k  frettim.”

Bir kahkaha patlattı. “Hoşuma gitmediğini s  yleyemem.”

“Benimle ilgili seni eğlendiren ne   ok Şey var.”

“Seninle ilgili her Şey!” Elimi kendine doğru   ekip yanağına bastırđı. “Bencillik olmayacaksa eğer bazen gidemediğin i  in kendimi   ok şanslı hissediyorum. Elbette gideceksin, bir g  n benden   nce kurulacaksın buradan. Bunun i  in her Şeyi yapacağım ama şu an burada olmasaydın bir mezarda olmayı tercih ederdim.”

Yanağını sıktım. “Seni uyardım.”

Sıktığım yanağını kurtarmaya   alışırken inledi. “A... aa... aaa... Koptu koptu. Yanağımı koparırsan sonsuza dek dudaklarımı   pmek zorunda kalacaksın.” Canı acırken bile sırtttı. “Kopar o h  lde.”

Yanağını sıkmayı bırakıp elimi geri   ektim. “Arsız.”

Yanağını ovuştururken g  lmeye devam etti. Onunla normal bir sohbetimiz asla olmayacaktı. O bir şekilde işi şakaya vuracak, arsızlık ve muziplik edecekti. Başka nerede bunu yapabilirdi ki? Diğerlerinin yanında onu g  rmuşt  m.   atık kaşlar, soğuk bakışlar ve dikenli c  mler... Yalnızca benim yanımda b  yle mutlu olacaksa olsun, arsızlık ve muziplik etsin. On dokuz yaşından beri hapisti. 2021 yılında bu ada hapishanesine nakledilmeden   ncesinde de d  rt duvarın arasındaydı. Yirmi bir yaşından beri, d  rt yıldır buradaydı. Cehennem zebanileriyle m  cadele i  erisinde. Ben geldiğimde bu m  cadeleyi kazanmış gibi g  r  nm  ş olabilir ama h  l   devam ediyordu ve asla bitmeyecekti. Arka planda daha k  t  leriyle uğraşıyor olmalıydı. Benim şahit olmaksan korkacağım Őeylerle.

Yemekler geldi, kadehler şarapla doldu. Mum ışığında tatlı bir akşam yemeği yerken sonsuza dek s  recekmiş gibi gelen sohbetimize devam ettik. Annesinden ve babasıyla abisinden bahsetti. Ona annemi anlatırken bana annelerimiz konusunda ne kadar şanslı olduğumuzu s  yledi. Evet, ikimiz de annelerimizden şanslı, babalarımızdan şanssız   ocuklardık. Benim aksime onun bir abisi ve bir kız kardeşi vardı. Bense tektim, ne abim ne de kız kardeşim vardı. Buradan bir g  n kurulacak olursa yeniden okuyacaktı ve doktor olacaktı. Bundan vazge  memişti. Bunu nasıl yapacağını ger  ekten bilmiyordu, sabıka kaydı olacaktı ama deneyecekti. Başarana kadar da pes etmeyecekti. Bense ne yapacağımı bilmediğimden bahsettim. Annem i  in mimar olacaktım ama artık ne olacağımı bile bilmiyordum. Ne okumak istediğimi,

hayatta nasıl var olmak istediğimi... Ben hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Hayatım annemdi ve annem gidince her şey de onunla birlikte gitmişti. Ben aslında kimdim? Neydim? Ne olacaktım? Koca bir boşluktan ibaretti her şey. Çocukluğumdan beri annem benim yüzümden neyi kaybettiye ben o olmaya odaklanmıştım. Bir mimar! İyi bir çocuk! İleride ailesi olan biri. Annemin prototipi gibiydim ve bunu annem istememişti, ben yapmıştım. Annemin yalnızca ben var olduğum için ailesinin ondan nasıl uzaklaştığını, babamın onu nasıl bıraktığını ve okulunu bırakıp nasıl herhangi bir işte çalışması gerektiğini gördükçe onun hayallerini kendimde yaşatmıştım. Bu yüzden Yekta Akay kimdi, bilmiyordum. Belki de Yekta Akay'dan çok Gri'ydim. Gri kendini Yekta Akay'dan daha çok tanıyordu çünkü.

Belki de kaderimdi bu şehir. Bu yüzden kendine bir gelecek inşa etmemişti. Belki de gelecek, Siyah Bölge Yancısı Gri olmaktı. Kaderimdi.

Yemek yerken iki şişe şarabı devirmiştik ama çoğunlukla Kunter içmişti. Ben bu gece onu dinlemeye ayırmıştım kendimi, bu yüzden az içmeyi tercih etmiştim. Restorandan çıkarken ben oldukça ayıktım ama Kunter çakırkeyifti, üstelik elinde bir şişe şarapla çıkmıştı, hâlâ içiyordu.

Yanından geçip gittiğimiz insanlar bize gülümsüyordu ve bu çok garipti. Bana gülümsemezlerdi ama artık sanki benden hazzediyorlarmış gibi gülümsüyor, baş selamı veriyorlardı. *Yancımız*, diyorlardı. Saygılarını kazanmışım gibi, artık beni sayıyorlarmış gibi.

Hepsinin üzerine kusmak istedim.

Kunter'e nereye gideceğimizi sorduğumda bana cevap vermemiş, sürpriz olduğunu söylemişti. Caddede ilerlerken beyaz, klasik *Cadillac* arabasını gördüm. Aslında ona ilerlediğimizi ancak o zaman fark ettim.

"Sürmeyeceksin değil mi?" diye sorduğumda kaşları havalandı. "Süreceğim."

"Sarhoşsun."

"O kadar da değil," derken uzanıp kapımı açtı. "Sürebilirim, güven bana. Zaten kısa bir yolculuk olacak."

"Ben de sürebilirim."

"Nereye gideceğimizi bilmiyorsun."

"Tarif edersin."

“En son ne zaman araba srdn?”

Kaşlarım çatıldı. “Ehliyet aldığımda.” Başımı hafifçe eğdim. “On sekizimde.”

Elini arabaya doğru uzattı. “Zil zurna sarhoş olsam senden daha iyi kullanırım, Gri Hanım.”

Haklı olduğunu bildiğimden gözlerimi devirerek sessizce arabaya bindim. Uzanıp kemerimi takarken bir şarkı mırıldanıyordu ama çözememiştim hangi şarkı olduğunu.

On dakika kadar kısa bir süre sonra adanın kıyı tarafında, açık hava sineması gibi düzenlenen bir alanda durduk. Manzaramızın bir tarafı İstanbul’du, karanlıkta parlayan şehir. Bizim olduğumuz tarafsa kıyı şeridinde bir kumsaldı. Siyah Bölge sınırları içerisinde değildik, ortak alandaydık. Bir projeksiyon kurulmuş, perdeye yansıtılacak film için hazırlanmıştı. Patlamış mısır ve içecek standı bile kurulmuştu.

Sadece bizdik, ikimiz. Arabayla kumsalın ortasında duruyorduk, karşımızda perde vardı ve başımı sağa çevirdiğimde İstanbul’un ışıklarını seyredebiliyordum.

“Film mi izleyeceğiz?” diye sorduğumda Kunter başını sallayarak, “Devin’le konuşurken senin hiç Titanik izlemediğini duydum,” diye yanıtladı beni. “Her şeyi biliyorsun ama hiç izlememişsin.”

“ünkü her şeyi biliyorum. O kapıya neden birlikte ıkamadıklarınızı tartışacak kadar.”

“Nedenmiş?”

“Jake ölmeliydi. Hikâye açısından. Eğer hayatta kalsaydı filmin trajedisi çökerdi. İnsanlar trajedi severler. Trajedi unutulmaz, ayrılıklar *hiç umut yok muydu* düşüncesiyle hep akılda kalır.”

Sırtını kapıya doğru vererek bana doğru döndü. “Yine de fiziksel olarak o kapıya çıkma ihtimali vardı. Jake hayata tutunan bir karakterdi ama Rose değildi. Henüz filmin başında ölmeye karar vermişti. Rose orada ölseydi Jake gemi battığında hayatta olacaktı.”

“Ama Jake’in ölümü, Rose’un hayata tutunma motivasyonunu verdi. Yönetmenin röportajlarını okudum, aynen böyle söylüyor. Bu denklem olmadan Titanik yalnızca batan bir geminin trajik hikâyesi olurdu. Hikâyenin başında ölmek isteyen karakter hikâyenin sonunda hayata tutunuyor. Jake bu uğurda ölen bir karakterdi.”

"Jack Aşık bir karakterdi, onun için Rose'un hayatta kalması kendisinin kalmasından daha önemliydi. Çünkü artık Rose olmadan hayatın bir anlamı olmayacaktı."

Başımınla onayladım onu. "Evet, aşka farklı bir bakış açısı Titanik."

"Ve sen izlemeden hakkında her şeyi biliyorsun. Neden izlemedin?"

Omuz silktim. "Çünkü kötü sonları sevmem."

"Niye?"

"Her şey fazlasıyla kötüyken bir de filmlerde, dizilerde ve kitaplarda kötü sonları hazmetmekle uğraşamam da ondan."

"Bence sen boşuna umut etmekten korkuyorsun yalnızca."

"Ne demek o?"

"Filmin kötü sonla bittiğini biliyorsun ve izlerken istemeden de olsa umut edeceksin. Ve sonu hüsrana olacak. Umudunu kaybetmekten korkanlardansın."

"Sıklıkla umudumu kaybettığım oluyor benim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, sandığının aksine sen hep umut dolusun, Gri Hanım. Umut etmediğini sandığında bile umut var sende. Jake için umut yok, seni üzen de bu. Çünkü sen de Jake gibi hep umut dolusun, son nefesine kadar da vazgeçmezsin ondan. Ama Jake öldü. Umutsuz Rose hayatta kalırken üstelik."

"İkisinin birlikte ölmesini tercih ederdim. Kapı battığında, onları taşımadığında ikisi de tüm denemeler başarısız olduğunda birlikte suda kalırlar. Umut ve umutsuzluk yan yana. O zaman belki bu onlar için bir trajedi değil, aşk olurdu."

"Geride kalmaktan da korkuyorsun."

"Analizlerini bir taraflarına sokmanı söylemek üzereyim. O yüzden analiz etmeyi bırak ve şu filmi izleyelim."

Gülerek yanağıma bir öpücük bıraktı. "Ben de geride kalmaktan korkuyorum, Gri Hanım." Sonra uzanıp kapısını açtı. "Patlamış mısırımızı alıp geliyorum. Keyfine bak ve beni öldürme düşüncesinden uzaklaş."

O kapıyı kapatıp uzaklaşırken arkasından, "En sevdiğim düşünce!" diye bağırdım. Kahkahası kumsalda yankılandığında ben de arkasından güldüm.

Kunter kısa sürede yanıma döndüğünde film o gelmeden başlamıştı. Koca bir kutu mısır getirmişti bize ve bir şarapla iki kadeh.

Önce kendi yanında getirdiği şarabından kalanı kadehlere dökmüştü ve o bitince yenisini açmıştı.

Neden bu kadar içtiğini anlayamamıştım. Normalde bu kadar içmezdi. Hep dozunda içerdi, onu hiç sarhoş görmemiştim. Ben sıklıkla sarhoş olmuşum ama o hep akli başındaydı.

Filmin sıkıcı sayılabilecek girişi geçip asıl hikâye başladığında ben hâlâ arabada rahat bir pozisyon bulamamıştım. Koltukları olabildiğince geriye itsek de bir sağa bir sola dönüyordum. Kunter de bunu fark etmiş olacak ki ben bir kere daha sağdan sola döndüğümde bana uzandı, elini bacaklarımın altından geçirdi ve kaldırdı. Ayaklarımı kendi bacaklarının üzerine doğru uzattı. Sol eli ayak bileğimi sardı.

“Sıradaki hamlem seni tamamen kucağıma almak olacak ama önce filmi izleyelim yoksa dikkatim fena hâlde dağılır, Gri Hanım.”

Hafifçe öksürüp sesimi temizlerken başımı salladım ve elimdeki mısırı dudaklarımın arasından içeri gönderdim. Buzdan hareleri Titanik’in oynadığı perdenin üzerindeydi, bütün dikkatini oraya vermiş gibi görünüyordu ama sıkıdığı çenesi kendini ele veriyordu. Başını arkaya yaslamıştı, arada nefes almayı unutuyormuş gibi büyük nefesleri seslice içine çekiyordu. Bir yudum şarap aldıktan sonra dudaklarını yalıyordu. Arada yanağının içini de ısıırıyordu. Başparmağı tenimde bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

Filmi değil, onu izlediğimi fark etmem zaman aldı. Bunun üzerine kadehimdeki şarabı tek seferde mideme indirip sesli bir nefes bıraktım ve bakışlarımı perdeye çevirdim. Odaklanmak için gözlerimi birkaç kez kırptıştırmam gerekti. Aklım tamamen Kunter’deydi, Rose geminin ucuna tırmanana kadar. Sonra Jake geldi. O andan sonra her şeyi bilmeme rağmen filme sandığımdan fazla bağlandım.

Kunter’in bakışlarını sıklıkla üzerimde hissettiysem de odağımı kaybetmedim. Jake öldüğünde ve Rose son anda yaşama tutunduğunda ancak dönüp ona baktım ve eşsiz mavilerini izledim.

“İzlemeye değer miymiş?” diye sordu.

“Değermiş,” diye mırıldandım sessizce. “İnsana başka bir evren varmış gibi hissettiriyor.”

“Var mı sence?”

“Varsa bile bunu asla bilemeyeceğimizi biliyor gibiyim.”

“Nasıl?”

“Basit. Hiçbirimiz hatırlamıyoruz.”

“Yani *tek şansımız burası*, diyorsun, Gri Hanım. Burada olduk olduk, olmadık imkânsızlar silsilesine katılacağız.”

Birkaç kalp atımı kadar süren bir sessizlikten sonra başımla onayladım onu. “Başka bir evrene bırakacak kadar küçük hislerim yok benim, Siyah Bey.”

Yanağının içini ısırarak gülüşünü bastırmayı denedi ama bu tamamen beyhude bir çabaydı. Duydukları onu kısa sürede zevkten dört köşe yapmıştı bile.

“Gecenin devam edebilmesi için senden uzak durmam gerekiyor ama...” Belime uzandı ve beni kendine doğru çekti. “Dayanacak gücüm kalmadı.”

Kucağına oturduğumda ellerini belime sardı ve tek hamlede beni kendine bastırıp dudaklarını dudaklarıma uzattı. Ellerimi boynuna sarıp parmaklarımı ensesinden saçlarına uzattım. Dudakları şarap tadındaydı. İçtiği kadehlerce şarap resmen onun tadıyla birleşmişti. Ona bakınca buz gibi olmasını bekliyordunuz ama sıcacıktı ve benim her zamanki gibi buz kesen tenim onun tenine dokununca alev alıyordu.

Onu öpemediğim bir ânı düşünemiyorum.

Onu göremediğim bir ânı düşünemiyorum.

Ondan gittiğim bir ânı düşünemiyorum.

Onu geride bıraktığım bir ânı düşünemiyorum.

Ona dokunamayacak kadar uzak olduğum bir ânı düşünemiyorum.

Onsuz kendimi düşünemiyorum.

“Birlikte kurtulalım,” dedim dudaklarına doğru. “Bir yolunu bulalım yalvarırım.”

“Bulalım,” dedi inanmayarak. Çaresiz bir tonda, üzülererek. Başka bir evren yoktu ve bu evrende de şansımız yoktu. Belki de onunla olmak Kötülerin Şehri’nde yaşamaya değerd. Her gün ölümle yüz yüze olmaya değerd. Buradan başka şansımız yoksa ona değerd.

Havai fişekler tam üzerimizde, yıldızlar patlıyor ve meteor yağmuru yağıyormuş gibi görünecek kadar yakınımızda patladığında Kunter’le aynı anda yukarıya baktık. Gökyüzünde önce ince bir ışık izi belirdi, ardından karanlığı yırtan büyük bir parlama oldu. Işık, birkaç kalp atımı kadar kısa bir süre için geceyi gündüze çevirdi. Ardından binlerce kıvılcım dallar gibi açıldı, ağır ağır süzülerek yere indi. Ve hepsi gümüşe çalan beyaz renkteydi. Birer yıldız andırıyorlardı.

İstanbul'a baktım. "Şimdi bütün İstanbul'un gözü üzerimizdedir, değil mi? Artık onlar da bakıyorlardır bize."

Hep karşı kıyıyı izlerdik. Orada olmanın hayaliyle, birçok kişi bu kıyıda İstanbul'u izlerdi. İstanbul ise sanki bizlere sırtını dönmüştü. Görmüyor ve duymuyordu artık.

"Belki de dürbünle izleyenler vardır, görüyorlardır bizi."

"El sallayalım o hâlde."

Alçak, buruk bir kahkaha attı. "Sallayalım."

El salladık İstanbul'a, bizi izleyen birileri varsa diye. Gören ve duyan, bizim farkımızda olan. On-on beş kilometre uzaklarında bir cehennem olduğunu bilen.

"Bir gün bu adaya uzaktan bakacağız, Gri Hanım." İstanbul'u işaret etti. "Tam oradan ve yan yana."

Havai fişekler durmadan patlarken ve gökyüzü parlamaya devam ederken yanımıza bir çiçekçi yaklaştı. Tabii ki bu da diğer her şey gibi Kunter'in planının bir parçasıydı. Üstelik çiçekçinin elindeki bütün güller griydi, parlıyorlardı.

Kunter benim için çiçekçiden bir gül aldığında ona güldüm. Bütün bunları tek tek düşünmüş ve hazırlamıştı. İnanılmaz birisiydi. Kötülerin Şehri'nde normal hissedeceğimi düşünmezdim ama sanki normal bir yerde, normaldim. Sevgüimle sokak müziğine denk gelip dans ediyordum, bir restoranda mum ışığında yemek yiyip şarap içiyordum, açık hava sinemasında Titanik izliyor ve havai fişeklere şahit oluyordum, arabamıza yaklaşan çiçekçiden bana bir çiçek alıyordu...

"İnanılmazsın."

Dudaklarıma bir öpücük bıraktı. "Beni inanılmaz yapan sensin."

"Bu kadar romantik olabileceğini düşünmezdim."

"Ne düşünürdün?"

"Çapkın bir şerefsiz olduğunla ilgili bir düzine şey."

"Yakışıklı bir adam gördün ve etiketi yapıştırdın."

"Pek mütevazısın."

"Mütevazılığın eğlenceli hiçbir tarafı yok, Gri Hanım. Dünyaya yakışıklı olduğumu haykırmak daha eğlenceli. Üstelik gerçekten öyleyim, abartmıyorum da. Abartsaydım eğer bütün şehir..."

Elimi ağzının üstüne kapatıp onu susturdum. "Sana ilgisi olan insanları düşünmek istediğimi sanmıyorum."

Avucumun içini öptükten sonra elimi tutup ağzının üzerinden çekti. "Ben de sana ilgisi olan insanları düşünmekten hoşlanmıyorum."

"Senden başka kimsenin bana ilgisi yok. Aksine, herkes nefret ediyor benden, unuttun mu?"

"Yanında ben varken birinin sana o gözle bakabileceğine inandın mı gerçekten?"

"Bakamaz mı?"

"Kendi kendine bakar. Ne sen görürsün ne ben duyarım. Üstelik yancısın, biri senden hoşlansa bile sana ulaşamayacağını bilir."

"Kısmetimi kapattığınızı bilmiyordum."

"Senin kısmetin benim."

"Seninki de benim," derken sesim uyarıcı bir tonda yükseldi. "O yüzden bir dahaki sefere bütün şehrin sende gözü olduğunu söylemeden önce bir kere daha düşün yoksa dilini koparırım."

Dudaklarının kenarları yavaşça kıvrıldı. "Bu hoşuma gitti."

"Nerede manyaklık orada sen," derken çenesini tuttum. "Ama ben şaka yapmıyorum."

Bir an için durdu, gözlerime bakıp bunun gerçekten doğru olup olamayacağını tarttı. Ardından sert bakışlarımdan etkilenmişçesine, yalandan titreyip ürpermiş gibi rol kesti. Her zamanki gibi zevzek bir tavırla, "Gömleğimin düğmelerini iliklememi de söyleyecek misin?" diye sorduğunda bakışlarım gömleğinin açık düğmelerine, çıplak göğsüne kaydı. Abartılı bir açıklık değildi ama açıktı.

Elim gömleğinin yakalarına uzandı. "Belki." Yakalarını tutup birleştirdim ve sıktım. "Biraz daha kaşınacak olursan neler yapabileceğimi kim bilir?"

Kedi gibi sıırttı. "Bilmek için can atıyorum."

Onu göğsünden ittim. "Aman, gıcık. Seninle de uğraşılmıyor. Her şeye verecek bir cevabın var."

Uzandı ve ben ona kızarken büzüşen dudaklarımdan öptü. "Ve sen de çok tatlısın. Sonsuza dek bu normal günü yaşamak istiyorum. Senin diğer hiçbir şeyi düşünmediğin bu normal hâlini yaşamak..."

Yağmur damlalarından biri burnunun ucuna düştüğünde dudaklarını istemsiz bir şekilde birbirine bastırmıştı. Kısa sürede yağmur şiddetlendi. Arabanın ön camına çarpan yağmur damlaları anbean yükselen şiddetin habercisiydi.

Kunter arabanın üstünü kapatmak için uzandığında onu durdur-
dum. Kapaıya uzanıp açtım ve kucağından inerken onu da elinden ya-
kalayıp kendimle birlikte dışarıya çektim. Havai fişekler durmaksızın
patlayıp gökyüzünü şenlendirirken ayakkabılarımı çıkardım ve ona
da çıkarmasını söyledim. Hızlıca ayakkabılarını çıkardığında ikimiz
de çıplak ayak kumun üzerindeydik. Bir elimde gri gülüm, diğer elim-
de onun eli... Kumsalda önce küçük adımlarla yürümeye ve ardından
koşmaya başladım. Şiddetli yağmurun dövdüğü denize doğru.

“Aklından geçen nedir?” diye sordu Kunter onu peşimden çekme-
me izin verirken. “Yoksa...”

“Zaten ıslandık!”

Denize birkaç metre kala, “Hasta olursun,” diyerek durdurdu
beni. “Havalar iyice soğudu, donarsın.”

İkimiz de sıırsıklamdık. Uzanıp dudaklarına bir öpücük bı-
raktım. “İyileştirirsin o hâlde beni. Sıcak çorbandan yaparsın yine,
ilaçları zorla içerirsin, yorganı da boğazıma kadar çekersin.” Gülerek
ekledim. “Öpersin de. Sonra iyileşirim hemen.”

“Öperim de,” dedi hayran hayran bakarken. “İyileştiririm seni,
yanından bir an olsun ayrılmam.” Ona çok yakından bakan çehre-
me üstten üstten bakarken dudaklarında minik bir tebessüm hoyratça
dolanıyordu. “Her şeyi yaparım senin için. Her şeyi...” Alnıma bir
öpücük bıraktı. “Hastalandığında kimseyi arama yanında, ben zaten
hep orada olacağım. Hastalıkta ve sağlıkta...”

Ona güldüm. “Bir evlilik teklif etmediğin kaldı, Siyah Bey.” Elini
tutup yeniden çektim onu. “Dur daha cicim aylarındayız.”

Denize kalan birkaç metreyi koşarken çakırkeyif olduğumu daha
iyi anladım. Görüşüm hafifçe bulanıklaşıyordu bazen ve adımlarım
zikzak çiziyordu. Kunter’in bünyesi benimkinden daha sağlam olsa
gerek daha çok içmesine rağmen sarhoş olduğunu o kadar da belli
etmiyordu. Henüz. Gecenin geri kalanında onca şarabın bir bedeli
elbet olacaktı.

Ayağım denize ilk değdiğinde soğuktan kaçacak gibi oldum. He-
men arkama dönüp Kunter’e sarıldım. Dudaklarımın arasından tiz,
küçük bir çığlık kaçmıştı bile. “Çok soğuk!”

“Vazgeçebilirsin.”

İnatçı küçük bir çocuk gibi, “Asla,” dedikten sonra ondan hafifçe
geri çekildim ve suya bir tekme savurarak onu bir de ben ıslattım.

"Bu bir meydan okuma mıydı?"

Ellini tutmayı bırakıp ona biraz daha su attım. "Evet!" Gülümün bir kılış gibi ona doğru tuttum. "Sana meydan okuyorum, Siyah Bölge Öncüsü Kunter."

"Niçin?" dedi üzerime yürürken. Bense suda geri geri gidiyor, ondan ufak ufak kaçıyordum. Çünkü biliyordum ki birkaç hamlede yakalardı beni, kocaman elleri ve uzun kolları vardı. Üstelik güçlüydü de, benim iki adımım onun neredeyse bir adımındı. "Hani yan yanaydık bütün meydanlarda?"

"Denizler tarafsızdır, Siyah Bey." Gülüm onun boğazına dayandı. "Hani olmaz da, yine de olursa ve bir gün karşında bulursan beni, denizlere edersin şikâyetini. Seni dinlemesem de denizleri dinlerim muhakkak."

"İşte bu bir meydan okumaydı, Gri Hanım," dedikten sonra bir anda belime doğru uzandı. Kaçmaya çalıştım ama dediğim gibi uzun kolları ve kocaman elleri vardı. Belimden yakalayıp beni omzuna attı. Dönüyor, yürüyor ve denize atacakmış gibi yapıyordu. Çığlıklarım ve kahkahalarım havada uçuşuyordu. Onun da benden bir farkı yoktu. Sadece tiz çığlıkları yoktu ve artık sarhoş olduğuna da emindim! Bir oraya bir buraya doğru koşarken dengesini kaybetmişti ve ikimiz birlikte kumda yuvarlanmıştık. Bunu fırsat bilip ayağa fırladığımda peşimden fırladı. Deniz kıyısında koşmaya başladım ve o da hemen arkamdaydı, beni yakalayıp denize atacağını söylüyordu. Onun koça adımlarıyla baş edemeyeceğim için zikzaklar çiziyor, bir geri bir ileri gidip denize girecekmiş gibi yapıyordum. Bana kanması sarhoşken çok kolaydı.

Bütün kaçış planım beni belimden tek hamlede yakalayana kaddı. Elllerinde birkaç saniye kadar çırpındım ama nafile, ondan bir kurtuluşum olmadığını artık biliyordum. Beni kucağına aldı ve gür bir kahkahayla, neşe içerisinde denize ilerledi. Kanı kaynıyor olmalıydı ki bacakları buz gibi suya tamamen girmesine rağmen bir an için bile titrememişti ama ben suya ilk değdiğim anda bir çığlık atıp ellerimi sıkıca onun boynuna sarmış, kendimi olabildiğince yukarıya çekmiştim. Bu hâlime daha çok gülmüş, daha hızlı ilerlemişti denizde. Sonunda ikimiz de göğsümüze kadar suya batana dek.

"Alçak," dedim ilk anda tir tir titrerken. "Donarak öleceğiz senin yüzünden."

Bu onu nasılsa daha da eğlendirmişti. “Yanarak ölmekten iyidir herhalde.”

“Onu bilemem, bilmek de istemem herhalde!”

Boynuna o kadar sıkı sarılmış, yüzümü vücuduna o kadar çok bastırmıştım ki ondan biraz olsun ayrılırsam donarak öleceğime kendimi çoktan inandırmıştım. Sıcaktı, garip bir şekilde. Onca alkol sahiden onun kanını kaynatmış olmalıydı ki bu kadar rahattı da aynı zamanda.

“Rahatla, Gri Hanım,” dedi nazik ve yayvan bir sesle. “Nefes al, nefes ver. Soğuk sana zarar verecek olursa onun hakkından da gelirim.”

Ona gülmek elde değildi. “Her şeye bir cevabın var.”

“Cevapsız kalmak hoşuma gitmez de ondan,” dediğinde başımı güçlkle kaldırdım ve onun yüzüne bakabildim. Beni hâlâ sıkıca tutuyordu, onun kolları arasındaydım ve bacaklarımı yere indirmemiştim. “Cevapsız kalan sorular en beteridir bence.”

“En beter cevapsız sorun neydi, söyle o hâlde?”

Mavileri ay ışığında titreşti. “Annem intihar mı etti, öldürüldü mü?”

Bunu beklemediğim için aralanan dudaklarım hızlıca kapandı. İstemsiz tuttum nefesimi. Kolay kolay ailesinden bahsetmiyordu. Evet, bu gece bahsetmişti ama bundan bahsetmemişti. Annesinin neden öldüğünü hiç söylememişti bana. Sadece *öldü*, demişti.

“Sence?”

“Bence?” Kaşları havalandı. “Bilmem, bence intihar etmezdi annem ama annem beni bırakıp gitmezdi de o yüzden bilmem... Bilemem ben. O...” Etrafına baktı, ucu bucağı yokmuş gibi görünen denize. “Denize atlamış denilene göre. Yoksa itilmiş mi? Ya da önce öldürölüp sonra mı denize atılmış? Bunu babam mı yapmış yoksa başkası mı? Bilmiyorum ben. Hiç cevaplamadılar sorularımı. Cevapsız bıraktılar mütemediyen.”

Ona bu durumda cevap vermek çok zordu ama ben de cevapsız bırakmak istemedim onu. “O zaman değil ama belki şimdi bunun cevabım öğrenebilirsin. Eskisinden güçlüsün, cevapsız kalmaz artık soruların.”

“Biliyorum,” derken zayıf bir gülümsemeyle baktı bana. “Bir gün öğreneceğim elbette ama şimdi değil. Önce gerçekle yüzleşmeyi

öğrenmeliyim, değil mi? Fark ettiysen gerçeklerle aram pek iyi değil, Gri Hanım. Yalanlarım etrafıma dolanmış, sarmaşık gibi sarmışlar beni. Önce onlardan kurtulmalıyım.”

“Yalanların?”

“Yalanlarım!” Güldü ama bu pek de iç açıcı bir gülümseme değildi. Acı vardı içinde, korku da. “Fareye kurduğu tuzığa yakalanan o insanım ben, Gri Hanım. Yalanlarla sakladım yakalandığımı. Önce tuzığı çözmeli ve sonra yalanları silkeleyip kurtulmalıyım. Yoksa...”

“Yoksa?”

“Kaybederim.”

“Neyi?”

Dudakları hızlıca aralandı ama sonra aynı hızda kapandı. Gülümsedi bana tatlı tatlı, sarhoşluğun etkisiyle kurduğu cümleleri hafiften idrak ediyormuş gibi baktı bana. Bunları söylemek istememişti ama söylemişti de.

“Belli ki her şeyimi,” dedi bir fısıltıyla ve sonra aniden karanlık denize daldı. Ayakları yerden kesildi ve ikimiz birlikte gömüldük sulara. Beni hiç bırakmadı. Bacaklarımı tutan elini çözüp onu da belime doladı. Benim ellerimse hâlâ onun boynundaydı, bir an için bile bırakmamıştım onu. Çıkmazsa çıkmayacaktım sanki ve çıkmazsam çıkmayacaktı sanki. İkimiz birlikte ya karanlık denizde boğulacaktık ya da yüzeye birlikte çıkacaktık.

Onunla en son bu denizde düşmandım. Beni sıkıca tutmasına rağmen itiyordum onu, kurtulmak istiyordum. Ensemdeki yanık beni bütünüyle kavururken suratına tükürmek istiyordum. Her şey için onu suçluyor, herkesin suçunu onun üzerine atıyordum. Şimdiyse her şey başkaydı, her hücremle onu savunmak istiyordum. O suçlu değil, mağdurdur sanki. Oysa biliyordum, onun da günahları vardı ama artık tek görebildiğim onun mağduriyetiydi.

Dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissettim. Bir nefesi dudaklarımın arasından içeri bıraktı. Aynı anda yüzeye çıkmak için hareket ettik. Bir an sonra karanlık sular artık omuzlarımızın aşağısında kalıyordu. Yüzeye çıktığımızda ise dudakları hâlâ dudaklarımın üzerindeydi, bir ömür boyu hiç öpmemiş gibi beni öpüyordu. Ay ışığı ve tepemizde patlayan havai fişekler... Karanlık deniz ve biz... Kötülerin Şehri ve İstanbul... An, bunlardan ibaretti ve düşünebildiğim tek şey oydu. Diğer hiçbir şeyin bir önemi yoktu artık. Gittiğimi

düşünüyordum bazı anlarda ve nefret ediyordum bu düşünce den. Kö-tülerin Şehri'ne hiç düşmediğimi düşünüyordum ve artık nefret ediyordum bu düşünce den de. Onunla hiç tanışmamış ve onu hiç tanı-mamış olmaktansa bu cehenneme katlanmayı tercih ederdim. Şimdi anlıyorum cehennemi seçenleri. Âşık olmalılar benim gibi. Aşk ve aşk kadar güçlü duygularla seçmiş olmalılar karanlık cehennemi.

“Seni seviyorum, Gri Hanım,” dedi dudaklarıma doğru.

“Seni seviyorum, Siyah Bey,” diye yanıtladım dudaklarına doğru.

Seni seviyorum, demek bazen çok zordu. İnsan sevince bile seviyo-rum diyemiyordu bazen. Nedendir, bilinmezdi. Belki de karşısındaki kişi tarafından aynı ölçüde sevilmediğini düşünmektendi. Aynı ölçü-de seilmeyince sevmekten de korkuyordu insan. Ama ona bakıyo-rum, ay ışığında ve havai fişeklerin altında parlayan beyaz tenine... Buzdan harelerine ve gülümseyen dudaklarına. Aynı ölçümü bilmem ama seviyordu işte beni. Belki de benden bile çok seviyordu. Benim için herkesle savaşılabilecek, kusurlarla dolu ama bir o kadar da kusur-suz kötü adamımdı. Son nefesimi onun dudaklarında vermezsem eğer ölmenin ne önemi vardı sanki. Onunla nefes almayacak sam yaşam a-nın ne anlamı olacaktı ki?

Aşk bir insanı bu kadar mı kör, sağır, dilsiz ederdi? Kötülüğü-ne kör, gerçeklerine sağır, düşmanın ın sözlerine karşı dilsizdim ar-tık. Âşık olabileceğimi ve hiç aşktan delireceğimi düşünmezdim ama sanki deliriyordum. Ona karşı delirmiş durumdaydım. Kalbim hiç onun yanında attığı gibi atmıyordu hiçbir zaman. Onunla farklı atı-yor, farklı yaşıyordu her zaman.

Havai fişekler söndüğünde Kunter'le denizden çıktık. Koşarak arabaya ilerledik çünkü tir tir titriyorduk. Kunter arabada bıraktığı ceketini hızlıca omuzlarıma sardı. İncecik elbisemin her karışı ıslaktı ve herhangi bir ışıkt a içimin görüneceğine emindim ama onun ceket i her yanı mı kolaylıkla kapatmıştı. İkimiz de sarhoş olduğumuz ve bu gece bir araba kazasında ölmek istemediğimiz için eve yürümeye karar verdik. Zor bir karardı çünkü deli gibi üşüyorduk, yağmur şiddetle yağmaya devam ediyordu ve ev kıy ıdan biraz uzaktı. İkimiz de kesinlikle ya yarın ya da yarından sonra hasta olacaktık. Umalım ki Zeliha ringe çıktıktan ve yancı ilan edildikten sonra olalım.

Kunter yanına arabada bıraktığı yarım şişe şarabı da almıştı ve onu hızlıca içiyordu. Isınmak istediği açıktı ama bu onu daha da

sarhoş etmişti. Konuşurken harfler, kelimeler birbirine karışıyor ve oldukça yayvan konuşuyordu. Bu hali eğlenceli geldiği için şarabı elinden almamıştım. Gülüyor, yanından geçip gittiğimiz insanlara salça oluyordu. Herkes ona garip garip bakıyordu çünkü onun bu yüzünü görmeye alışık değillerdi. Oldukça doğal davranıyordu. Sanki Siyah Bölge Öncüsü Kunter değildi bu gece, Kıvanç Sidar'dı. Onun gülerken bana bir şeyler anlatan çehresine baktım uzun uzun. Evet, Kıvanç Sidar'dı ve ben onu hiç tanıyamayacağımı düşünmüştüm ama bu gece tanımıştım. Yeni tanıdığım bu tarafınaydı gerçek aşkım. Karanlığına değil, aydınlığına. Gerçekte olmak istediği kişiye.

Siyah Bölge'de ilerlerken aniden aklına bir şey gelmiş gibi durdu. Elindeki yarım şişe şarabı çoktan midesine indirmişti ve yürümek için yardımına ihtiyacı vardı. Bir sağa bir sola gidiyordu ve sürekli derin derin iç çekiyordu. Sarhoştı, tam anlamıyla.

"Annem çok kızardı," dedi hiç anlamadığım bir şekilde. "Çok çok kızardı bana." Eliyle yüzünü sıvazladı. "Kardeşini..." Kelimeleri doğru düzgün telaffuz edemiyordu bile. "*Kardeşini bıraktın*, derdi. *Sırtını çevirdin*, derdi." Başını iki yana sallıyordu. "*Söz vermiştin, oğlum*, derdi. *Kardeşini asla bırakmayacaktın, söz vermiştin*."

İnsan sarhoş olunca gerçek düşüncelerini çıplak bir biçimde ortaya koyar. Maskesini gevşetir. Bastırdığı duygu ve düşüncelerini istemsiz ortaya dökebilirdi. Kunter'e olan da buydu. Bastırdığı şeyler bazı anlarda dudaklarının arasından öylece dökülüyordu.

"Kardeşini bırakan sen değilsin, seni bırakan o."

Kısık, muhtemelen bulanık bakışları beni buldu. "Yine de izin vermemeliydim buna. Kardeşim o benim. Nefretiyle ve kiniyle kardeşim. Onu kaybedemem... Yapamam bunu. Onu sevmeyi bırakamıyorum, Gri Hanım."

Bir sokak arasındaydık ve o dizlerinin üzerine çöktü. Tamamen çaresiz göründü gözümde. "Bırakmazsın o hâlde. Sadece uzakta dursun."

Başını iki yana sallıyordu şimdi. "Ya onu seçmeliyim ya kendimi. Başka yolu yok, Gri Hanım. Başka yolu yok. Ya o ya ben. Ya o ya biz." Elime uzandı ve tuttu sıkıca. "Biz."

Bacaklarını ileriye doğru uzattığında gözümde koca bir çocuk gibi göründü. Kendini ilk kez bu kadar açık sergiliyordu. Normalde kapalı kutuydu, şakalar ve şakalar... Gerçeklerinden kaçan bir adamdı ama

bu gece normal bir geceydi ve o Kıvanç Sidar'dı. Kendini bana tamamen açabileceği belki de tek andı.

Onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. "İnsanın en kötü düşmanı kardeşidir sanırım. Severek nefret edersin ve aslında gerçekten nefret edemezsin. Nefret ettiğini zannedersin yalnızca."

Başını sallarken onayladı beni. "İstedim. Ondan nefret etmeyi çok istedim. Benden nefret ettiği gibi nefret etmeyi. Ama olmadı, yapamadım bir türlü. Ondan nefret ettiğim her an o küçük kız canlandı gözümün önünde. O küçük kıza nasıl kıyardım, Gri Hanım?"

Haklıydı, ne diyebilirdim ki ona? Amber şeytanın teki olsa da ve ben onu yalnızca şeytan hâliyle görsem de Kunter asla sadece o hâliyle göremezdi. Onun iyi ve kötü halleriyle görecekti ömrü boyunca. O küçük kıza benim kıydığım gibi kıyamayacaktı.

"Belki bir gün..." diye başladığım cümleyi çarçabuk, "Belki de affetmese daha iyidir," diye kesti. "Ne de olsa yanımda yakınım da kim varsa bedelini ödüyor bunun. İsimsizler de yanımda yakınım da oldukları için öldüler ne de olsa. Benden uzakta güvende olurlardı. Onları koruyup kurtarmadım, yalnızca ölümlerini geciktirdim ve daha vahşi bir senaryoyla ölmelerine sebep oldum."

"Bu senin suçun değildi, benim suçumdu."

"Hayır," dedi net bir sesle. "Kapanı ben kurdum, benim suçumdu. Bu cehennemi yalnızca ben hak ediyorum. Sen değil, İsimsizler değil, Hazar değil."

"Hazar?"

"Amber," dedi çarçabuk. "Onun adı Hazar. *Deniz gibi engin* anlamında. Annem onun gözlerinin mavisini ilk gördüğünde vermiş ona bu ismi. Hep öyle anlatırdı. Ama o annemden nefret ederdi. Bu yüzden adından da nefret etti. Oysa bence güzeldi, Amber'den daha güzel. Ona Hazar demeyi özledim, Gri Hanım."

Şimdi nasıl eskisi gibi nefret edecektim Amber'den? Kunter onu bu kadar özlerken, bu kadar severken nasıl yakacaktım canını? İnsan sevdiği birinin sevdiğinin canını nasıl kolayca yakardı? Amber bunu nasıl yapıyordu? Yoksa Kunter'i gerçekten hiç, onun onu sevdiği kadar bile sevmiyor muydu? Kunter en zayıf ânında, benim yanımda bile onu düşünürken üstelik.

“Benim yüzümdense eğer...” diye başladığım cümleyi çarçabuk, ellerimi sıkıca tutarak kesti. “Hayır, hayır... Asla, Gri Hanım. Asla seni başkasına tercih etmem, hayır. Sadece özlüyorum işte.”

“Tercih etmez misin gerçekten?”

“Etmem,” dedi net bir şekilde. “Yemin ederim etmem.”

“Neden?”

“Çünkü seni seviyorum.” Beni kucağına doğru çekti ve sarıldı. “Seni kaybetmeme izin verme.”

Onun sarhoş hâlinde nefret ettim ve onun sarhoş hâlini çok sevdim. Acı gerçekler ve tatlı gerçekler. Hangisinden nefret edip hangisini seveceğimi bilemediğim gerçekler. Yine de onunla ilgili ve onu seviyorum.

Ve ona üzülüyorum.

Kendini suçladığını tahmin ediyordum ve artık biliyordum da. İsimsizler konusunda o kadar ruhsuz değildi. Amber konusunda da öyle. Ve eminim diğer bütün konularda da. Yalnızca öyle davranıyordu. İçine içine atıyordu.

“Affet beni,” dedi sarılmaya devam ederken. “Affına ihtiyacım var.”

“Niçin?”

“Her şey için.”

Onun yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerimin içine bakana kadar bekledim. Artık zar zor açık tuttuğu gözleri sonunda gözlerimi bulduğunda alnına düşüp gözlerine değen saçlarını nazikçe ittirdim.

Geçmişte olan her şey için hâlâ affıma ihtiyaç duyduğunu bilmiyordum. Atlatmıştık bütün olanları, unutmuştum birçoğunu da. Yeterince acı çekmiş ve sindirmiştim bir şekilde. Ben sindirsem de o sindirememişti belli ki sebep olduğu şeylere.

“Geçti artık.”

“Geçmedi, geçmeyecek.”

“Geçti, Siyah Bey. Affettim ben seni. Biliyorum, birilerinin affına ihtiyaç duyuyorsun. İsimsizlerin, Amber’in, belki Asil’in Giray’ın Mirza’nın... Tanımadığım insanların. Benim de affıma ihtiyaç duyuyorsun. İçin rahatlasın biraz, huzur bul. Affettim ben seni ve inan bana seni tanırsalar birçoğu da affeder seni. Bu cehennemde herkes, ben de dâhil affedilmeyecek şeyler yapmak zorunda kaldık. Hiçbir zaman tek suçlu sen değildin. Yine de affedilme arzunu anlıyorum.”

Ayağa kalkarken onu da kolundan tutup kaldırdım. “Hadi, eve döne-
lim. Gerçekten hasta olacağız.”

Onu ileri doğru çektiğimde beni kendine doğru çekip yeniden
sıkıca sarıldı. Sarhoşken dahi benden kat kat güçlüydü.

“Benden vazgeçme, Gri Hanım.”

“Senden asla vazgeçmem, Siyah Bey.”

Anlamıyordu, bilmiyordu ama artık ondan vazgeçmem de ondan
gitmem de mümkün değildi. Bunu henüz göremiyordu ama bir gün
görecekti.

“Bana bunu hatırlat,” dedi zayıf çıkan sesiyle.

“Sarhoşken konuştuklarını unutur musun yoksa?”

“Unuturum,” dedi ve iç çekti. “Maalesef unuturum, hatırlamam
bu ânı. O yüzden hatırlat bana benden asla vazgeçmeyeceğini.”

“Bence bunu unutmazsın.”

“Hatırlarsam bana bir öpücük verecek misin?”

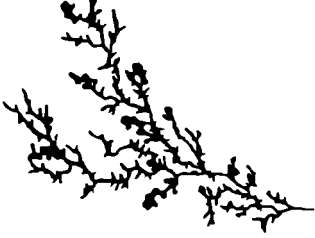
Güldüm. “Söz, vereceğim.”

Bu onun keyfini yerine getirdi ve bu kez onu eve çekiştirmeme
izin verdi. Evin sokağına adımladığımızda kapının önünde bir şey ol-
duğunu fark ettim ama karanlıkta ve yağmurda ne olduğundan emin
olamadım. İyice yaklaştığımızda ancak o zaman ne olduğunu çöze-
bildim.

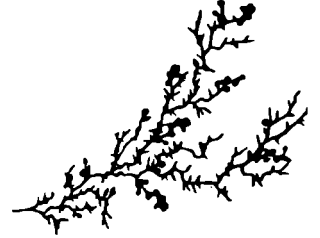
Bu bir cesetti.

Başcellat’ın cesedi.

Kötülerin Şehri'nde bölgeler arası ya da bir Gri için kurulan ringler yalnızca meydana yapılır. Çünkü meydan, herkesin gözleri önünde kaderin çizildiği yerdir. Burada dökülen kan gizli kalmaz. Zafer de, yenilgi de. Bir Gri, öncü ya da yancı ringe çıktığında bütün bölgeler izler ve iddialar havada uçuşur.

BÖLÜM 31

Kunter Başcellat'ın başına ödül koymuştu ve Başcellat dün gece köldürülmüş, cesedi kapımızın önüne bırakılmıştı. Pekâlâ, belli ki bunu ödülü istemeyen biri yapmıştı. Şüphesiz geride kalan tek İsimsiz'di bunu yapan. Arkadaşlarının intikamını almıştı ve bundan haberimizin olmasını istemişti. Lakin ondan da haber alamıyorduk. Kunter'in dediğine göre köşesine çekilmiş olmalıydı.

Dün gece Kunter sarhoş olduğu için cesetle ilgilenebilecek durumda değildi. Ben de Devin'i aramış, ondan yardım istemiştim. En azından bugün ring kurulup Mavi Bölge yancıları belli olana dek cesedi bir yerde saklayabilirlerdi. Ondan sonra da Kunter şehre ibretlik olsun diye Başcellat'ın cesedini meydana astırırdı.

Aslında ilk ve son kez Başcellat'ın yüzünü de görmek istemiştim. O maskesini kaldırmak, neye benzediğini bilmek istemiştim ama ölü bir yüze bakma cesaretini kendimde bulamamıştım.

Kunter uyandığından beri epey gergindi. Başcellat'ın cesedini görmekte ısrar ediyordu ama önce meydana kurulan ringe gitmeliydik. Ondan sonra görebilirdi. Devin'in cesedi nerede sakladığını bilmiyordum, meydana öğrenecektim.

Siyah Bölge'deki sokağa çıkma yasağı bugün son bulmuştu. Bizimle birlikte herkes meydana doğru ilerliyordu. Herkes Mavi Bölge ringi izlemek için heyecanlıydı. Aralarında bahis oynuyorlardı. Zeliha'ya pek oynamıyorlardı. Ne de olsa o bir Gri'ydi, onlara göre zayıftı ve kazanma ihtimali yoktu.

En azından bu kez kimse Gri'ye ölüm! diye haykırmayacak, Gri'yi tekmelemeyeceklerdi. Zeliha'nın tek savaşı rakibiyle olacaktı. Mavi, Siyah'tan daha ılımlı bir bölgeydi. Gri'ye Siyah kadar nefret

saçmıyorlardı. Bir Gri'yi yancıları olarak isterlerdi fakat Siyah istemezdi. En azından Gri katil olana dek.

Katil...

Yürürken Kunter'in tutmadığı sağ elime baktım. Bazen kan izlerini hâlâ orada görebiliyordum. Nefsi müdafaa. Ne fark eder? Her türlü katil oldum. İster korunma ister koruma iç güdüsüyle olsun. Bu bir katil olduğum gerçeğini değiştirmez.

Kunter elime baktığımı fark etmiş gibi tuttuğu sol elimi hafifçe sıkarak dikkatimi ona vermemi sağladı. Caddede halkın arasında ilerlerken ilişkimizi saklama gereği duymamıştık. Bu şehirde her şey dil-den dile dolaşırdı ve dünkü normal romantik gecemiz mutlaka dillere pelesenk olacaktı. Bu nedenle Kunter evden çıkarken elimi tutmakta ısrar etmişti. Artık kimseden hiçbir şey saklamak istemiyormuş.

"Biliyorum bunu ikinci kez soruyorum ama gerçekten dün gece hiç saçmalamadım, değil mi? Yani sana garip şeyler söylemedim."

Ona bakarken başımı iki yana salladım. "Hayır, her şey normaldi."

"Denizden sonrası hâlâ yok bende."

"Bende de pek yok, endişelenme."

Hepsini hatırlıyordum ama ona söylemeyecektim elbette. Yeniden aynı konuları konuşmaya gerek yoktu. Ben biliyordum, o biliyordu. Bu kadar yeterliydi.

"Hayır yani bana aşkını başka şekillerde itiraf ettiysen hatırlamak isterim."

Bu beni güldürdü. "Belki de sen etmişsindir."

"Şüphesiz, kesin yapmışımdır ama önemli olan senin yapıp yapmadığın."

Kendi aşkından hiç şüphe etmiyordu, bana söylemeye de çekinmiyordu ama benimki hakkında şüpheleri vardı sanki her zaman. Sanki onu sevmem mümkün değilmiş gibi.

"İyi düşün, dün geceyi hatırlarsan yapıp yapmadığımı öğrenirsin."

"Söylesen ölürsün, değil mi?"

Başımı sallarken sinsice sırıttım. "Evet."

Kunter gözlerini devirdiğinde Siyah Bölge halkının bizim için açtığı yoldan geçip meydana çıkmıştık. Ring kurulmuştu ve aynı Kunter'le Mirza'nın benim için dövüştükleri ringe benziyordu. Yine

her bölgenin halkı bölge taraflarında nizami olarak dizilmişlerdi, kimse başka bölgenin sınırını aşmıyordu.

Yeşil Bölge halkının önünde Yeşil Bölge Öncüsü Giray ve gizli yancısı Sinan duruyordu. İkisi çatık kaşlarla ciddi bir şey üzerine konuşuyor ama daha çok tartışıyor gibiydiler.

Mavi Bölge'nin önünde Mavi Bölge Öncüsü Mirza ve belli ki ringde kazanan son yancısı duruyordu. Sarışındı, yüz hatları sert ve yara bere içerisindeydi. Kaşları mütemadiyen çatıktı, ileriye doğru ruhsuz bir ifadeyle bakıyordu. Yorgun görünüyordu. Yancılığının keyfini pek çıkaramadan yeniden ringe çıkıyordu, üstelik bir Gri'yle. Bir Gri'yle olduğu için de meydandaydı çıkacağı ring. Öfkeliydi, bu çok açıktı. Gri'ye tanınan ayrıcalık hoşuna gitmemişti ama bu beni hiç rahatsız etmemişti çünkü Grilere yancı olmak dışında bir ayrıcalık tanınmıyordu. Bu kadarına da katlanabilirlerdi herhalde.

Bakışlarım Kırmızı Bölge'ye doğru döndü. Ne Kırmızı Bölge Öncüsü Amber ne de yancısı Asil oradaydı. Halkı her zamanki şıklıklarla oradaydılar ama onların yerlerinde yeller esiyordu. Belki de gelmezlerdi. Son olanlardan sonra gelmemeleri ihtimaller dahilindeydi. Amber o günden beri karşıma çıkmamıştı ve Asil karşıma çıktığında ölümden dönmüştü. Amber elbette bunun karşılığını verecekti ve Asil de onun yanındaki yerini alacaktı ama sanırım o gün bugün değildi. Güzel, bugün onlarla uğraşacak hâlim yoktu.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter ve yancısı Gri olarak halkımızın önündeydik. Siyahlar içerisindeydik ikimiz de. Dün romantik bir gece yaşamamış gibi duygusuzdu ifadelerimiz. Buraya yalnızca izlemeye gelmiştik. Ben Gri için iddia bile oynamıştım ama Kunter Mavi için oynamıştı. Gri'nin kazanacağını düşünmüyordu ya da kazanmasını istemiyordu.

Sahi... Zeliha neredeydi?

Bakışlarım yeniden Mavi Bölge'ye doğru döndü. Zeliha orada değildi. Zeliha neredeydi? Büyüyen sorgulayıcı bakışlarım Mirza'nın benzer bakışlarıyla kesiştiğinde ikimiz aynı anda birbirimize doğru yürümeye başladık.

Mavi Bölge'yle Siyah Bölge'nin kesişim noktasında karşı karşıya geldik. Aynı anda, "Zeliha nerede?" diye birbirimize sorduğumuzda kaşlarımız da aynı anda çatılmıştı.

İkimizin de cevabını bilmediği soru: Zeliha nerede?

“Zeliha seninle olmalıydı,” dedim sertçe, öfkemi ikimiz arasında tutmaya çalışarak. “Sinan onu sana getirdi, unuttun mu?”

“Evet, bendeydi de. Ama dün gece onu Siyah Bölge’ye, size geri getirdim. Halkım taraf tuttuğumu bilmemeli. Bu yüzden onu siz getirmeliydiniz.”

Dün gece evde değildik ve Zeliha da orada değildi.

“Onu nerede bıraktın?”

“Evin önünde.”

“Eve girdi mi?”

“Girdi.”

Dişlerimi istemsiz bir şekilde sıktım. Eve girmişti ama biz döndüğümüzde evde değildi. Nereye gitmişti ya da ona biri bir şey mi yapmıştı? Dün gece İsimsiz, Başcellat’ın cesedini kapının önüne bırakmıştı. O hâlde Mirza, Zeliha’yı ondan önce eve bırakmış olmalıydı. Belki de sonrasında cesedi görmüş ve korkmuştu. Bir yere saklanmıştı.

Saklandığı yerde onu bulmuş olabilirlerdi. Onu öldürmek için can atan onlarca Siyah vardı. Dün gece onu öldürmüş olabilirlerdi. Her Gri’ye yaptıkları gibi.

Kunter yanımda bitti. “Ne oluyor? Gri nerede, Mirza?”

“Onu size sormalı,” derken sesini istemsiz bir şekilde yükseltti Mirza. “Dün gece onu size getirdim, eve girdiğini gördüm ama şimdi ortalıkta yok. Zeliha nerede, Kunter? Yancım nerede?”

Kunter buz gibi bir sesle, “Ağır ol, Mavi,” dedi. “Henüz yancın değil. Onu henüz yancın olamadan korumayı beceremediğine göre olamayacak da. Dün gece yancımla ben evde değildik. Bunu kontrol etmediğin için bu senin aptallığın. Önce evde olduğumuzdan emin olsaydın da sonra bizden hesap sormaya yüzün olsaydı.”

“Işıklarınız yanıyordu.”

Kunter’le birbirimize baktık. Dün evden çıkarken ışıkları kapatmış mıydık? Kapatmamış olabilirdik. Üst katın ışıklarını kapattığımı hatırlıyordum ama aşağı kattan emin değildim. Kunter çıkarken kapatmış olabilir miydi? Elini uzatıp son anda kapatmayı aklına getirmiş miydi?

“Işıklar kapalıydı,” dedi Kunter. “Kapattım. Son anda, çıkmadan hemen önce yanan son ışığı kapattım.”

“Biri öncünün evine girmeye cüret etmiş,” dedim sıkıığım dişlerimin arasından. “Pekâlâ, tahminim var.”

Bakışlarım Kırmızı Bölge'ye döndüğünde yanıma yaklaşan Giray, "Amber dün gece benimleydi," diyerek konuşmamıza dâhil oldu. "Eğer yine ondan bir şeyler için şüphe ediyorsanız zahmet etmeyin. Onun yakın zamanda kimseyle uğraşacak mecali yoktu."

Mirza öfkeyle, "Geldi Kırmızı koruyucusu," diye homurdandı. "Amber seni öldürse bir anlığına dirilip *Amber yapmadı*, diyecek adamsın sen."

Giray, "Âşığım ama aptal değilim," diye cevapladığında yanıma gelen Sinan, "O haklı," diyerek Giray'ı doğruladı. "Dün ikisi de Yeşil Bölge'deydi. Amber her şeyden bihaber gibi görünüyordu."

"Amber ve her şeyden bihaber olmak?" derken kaşlarımı kaldırdım. "Size bu doğru geliyor mu?"

Giray bana ters ters bakarak, "İstersen sana günlüğümü getireyim ve doğru olup olmadığından emin olmak için son günlerde ne yazdıysam bir göz gezdir," dedi sertçe. "O zaman bize güvenmenle ilgili bir sorun yaşamayız."

"Tamam, günlüğünü okudum ve bunun için senden özür dilerim ama bir şeyleri doğru yapmak için bunu yapmak zorundaymışım gibi hissettim. Kime güveneceğimi bilmediğim bir noktada elime geçen fırsatı değerlendirdiğim için kusura bakma. O hâlde sen de günlüğünü orta yerde bırakmasaydın, Giray."

"Sana güvenip günlüğümü orta yerde bıraktığım için kusura bakma, Gri. Bir Gri olduğun için iyi bir kalbin olduğuna inanmakta hata ettim. Ne de olsa bir Gri'ydin, iyi de kötü de olabilirdin. Saflığıma ver, arkadaşım olabileceğini düşündüm ama sen de diğer herkes gibiymişsin."

"Demek öyle," derken ona doğru adımladım. "Saflıktan ve iyilikten söz ediyordun ama bir şeytana âşıksın. Bir şeytana âşıkken nasıl arkadaş olabileceğimizi düşündün ki? Başından beri düşman cephelerdeydik çünkü sen başından beri ondan yanaydın."

"Aslında doğruyu söylüyorsun. Hâlâ arkadaş olabiliriz çünkü ikimiz de birer şeytana âşığız, Gri. İkimiz de düşman cephelerdeyiz ve ikimiz de bundan sağ çıkamayacağız."

"Seni bilmem ama ben bu savaşta kazanan tarafta olacağım. Sadakatini Kırmızı'da boşuna harcıyorsun. Önce seni feda edecek, önce senden vazgeçecek! Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum."

"Anlaşmıştık."

“Ne değişti?”

“Sen aşkına yenildin ve o zaman ben de yenilebilirdim.”

Dudaklarım sıkıca mühürlendi. Ona haksız olduğunu söyleyemedim. Ne de olsa onunla çoğu konuşmamız bunun üzerineydi. Ben Kunter’e yenildiğimde o da Amber’e yenilme hakkını kendinde bulmuştu.

Mirza hızlıca, “şu an sizlerin aşkından daha önemli bir meselemiz var. Yancım dn geceden beri kayıp. Onu bir an önce bulamazsak ringe çıkamayacak, yancım ilan edemeyeceğim ve bu onun ölümü olacak,” diye araya girdi.

Kunter, “Belki de çoktan öldü,” dediğinde alt dudağımı sertçe ısırırken gözlerimi bir anlığına kapattım. Bir şeylerin düzeleceğine o kadar çok inanmıştım ki her şey şu an tam bir hayal kırıklığıydı.

“Hemen öldürmezler, hâlâ Siyah Bölge’de bir yerde olmalı.” Siyah Bölge’ye doğru döndüğümde Kunter henüz birkaç adım atmışken önüme geçerek beni durdurdu. “Hiçbir yere gitmiyorsun.”

Ona itiraz edeceğim sırada Devin, Siyah Bölge halkının arasından çıkıp yanımıza yaklaştı. Bir sorun olduğunu hemencecik, yalnızca ifadelerimize bakarak anlamıştı bile.

Hemen yanımda durdu. “Sorun nedir?” Bir bana bir de Kunter’e bakıyordu. “Cesetle ilgiliyse onu bir buzlukta saklıyorum. Yarın buraya asarız diye düşündüm.”

Kunter, her şeyden bihaber Devin’e bakıp bana döndü. “Sen burada kal, ben Gri’yi bulacağım. Buradan sakın ayrılma.”

Kunter yeniden Devin’e bakıp ardından Siyah Bölge’ye doğru ilerledi. Belli ki gidebilmesindeki tek neden Devin’in burada olmasıydı. Ona istemese de güveniyordu. Beni koruyacağından emindi. Aksi hâlde gitmezdi.

Devin, “Hadi, meraktan çatlatma da söyle,” dedi bir nefesi bırakırken. “Ne oluyor yine bu cehennemde? Alt tarafı kısa bir güzellik uykusuna yatmıştım ama her şeyi kaçırmışım belli ki.”

Onun arkasından gelen Riyaz, Rüzgâr ve Kaan da merakla bakıyorlardı bana.

“Zeliha dn geceden beri kayıp. Mavi Bölge’de, Mirza’nın yanında sanıyorduk ama meğer Mirza dün gece halkı ayrımcılık yaptığını düşünmesin diye onu Siyah Bölge’ye getirmiş ama Kunter’le evde

değildik. Şimdi de Zeliha nerede bilmiyoruz. Siyah Bölge halkı da bir şey yapmış olabilir ama başka bölgeden biri de yapmış olabilir.”

Kaan bir hışım öne çıktı. “Öldürmüş olabilirler mi?”

“İnan bilmiyorum,” diye mırıldandım. “Olabilir de olmayabilir de. Onu bulamayabiliriz bile. Acele etmezsek belki yalnızca cesedine ulaşırız.”

Kaan hızlıca geriye doğru adımladı. “O hâlde ben de aramaya gidiyorum. Her yerin altını üstüne getirmek gerek.”

Kaan hızlıca Siyah Bölge’ye koşup gözden kaybolduğunda Rüzgâr ve Riyaz onun peşinden gittiler. Devin sessiz ve sakindi. Bakışları meydanın her yanında, insanların üzerinde dolanıyordu. Aklından ne geçiyor bilinmezdi ama iyi şeyler olmadığı kesindi. Elini sırtıma bastırıp beni kendiyile birlikte ringe doğru ilerletmiş, ringe sırtımı vermemi sağlamıştı. Kimseye güvenmediğini yalnızca bu bakışlarıyla bile kolayca gösterebiliyordu.

“Bu bir kompo,” diye mırıldandı Devin, hâlâ etrafa bakarken. “Bu bir tuzak.”

“Ve Zeliha yem.”

“Elbette, yem.” Bıçaklarını el yordamıyla kontrol etti. “Kimseye yaklaşma, kimseyle konuşma, kimseyle göz teması kurma.”

Sinan yanıma yaklaştığında Devin onunla arama girdi. Devin’i geçip bana yaklaşmak istediğindeyse Devin’in bıçakları onu karşıladı.

Sinan sesli bir iç çekişle, “Bu kadın yine neyin peşinde?” diye sordu. “Ne zamandan beri senin düşmanını, Yekta?”

“Devin, Sinan güvenilir,” dediğimde Devin hafifçe başını iki yana salladı. “Şu an için kimse güvenilir değil. Gerile, Yeşil. Aksi hâlde bir taraflarını kesmek durumunda kalacağım.”

Sinan homurdanarak geriledi çünkü biliyordu ki Devin söylediğini yapardı. “Her neyse, tamam. Ne olur ne olmaz diye Yeşil Bölge’yi Giray’la kontrol edeceğimizi haber vermek istedim. Zeliha’yı Mirza’nın yanına bırakmadan önce Yeşil Bölge’de biraz gezdirmiştim ve o da senin gibi güvenli bulmuştu. Belki dün gece başına bir şey gelmiştir ve kaçıp Yeşil Bölge’de saklanmıştı.”

“Tamam, ben burada bekleyeceğim. Bir şey bulursanız mutlaka haberdar edin.”

Sinan başını sallayarak ve Devin’e ters, sert bakışlar atarak yanımdan uzaklaştı. Giray’la birlikte Yeşil Bölge’ye ilerledi. Onun

hemen arkasından Mirza yaklaştı. Devin onunla da arama girdi ve Mirza'nın dev cüssesinden hiç etkilenmedi. Öncü olmasından da. Tehlike saçtığı anda tek hamlede boynunu keserdi, emindim buna.

Mirza sertçe, "Çekil," dedi Devin'e. "Nerede duracağını artık öğren, canımı sıkmaya başladın."

"Sıkılsın canın, çok da umurumda," derken Mirza'yı alaya almıştı Devin. "Hepiniz birbirinizi sırtından vuruyorsunuz. Niçin güvenecekmişim sana? Bir çıkar uğruna taraf değiştirmedığın ne malum?"

Mirza küfretti, alçak sesle ve hiddetle. "Sen beni neyle itham ediyorsun? Ne cüretle?"

Devin çenesini kaldırdı. Bal rengi saçları rüzgârla geriye doğru uçuşuyordu. Yüzünde en ufak bir mimik kıpırdamamıştı. Mirza onu korkutmuyordu. Kimse onu korkutmuyordu ve bu beni fazla güvende hissettirmeye başlamıştı.

"Cüretimin hesabını herhangi birinize vermedim, vermeyeceğim de. Benim Gri'mden uzak dur, kendi Gri'ni bulana kadar. Eğer ölmüşse öldü bil kendini çünkü belli ki sen de bu işin içindesin."

Mirza, Devin'in ayak ucuna tükürdü. "Bugünden sonra işin bitti. Kolay kolay idam emri vermem ama başına ödül koyacağım."

Devin'in dudaklarından bir kıkırtı firar etti. Bu meydan okuma karşısında şüphesiz kanı kaynamıştı. "Bir düşman kazandım." Islık çaldı. "Ne de güzel. Sayende kafa koparmak için yürümek zorunda kalmayacağım. Ayağıma gelecek leşlerim."

Mirza geri adımlarken, "Delirmişsin sen," dedi Devin'e, onun omzunun üzerinden de bana baktı. "Bölgemi kontrol edeceğim. Buradan ayrılma, hemen döneceğim. Zeliha Siyah Bölge'den kaçtıysa Mavi Bölge'ye geri dönmüş olabilir."

Ona başımı sallamakla yetindiğimde Devin'e kısa ama ölümcül bir bakış fırlatarak arkasına döndü. Mirza uzaklaşana kadar Devin onu izledi. Kimseye gerçek anlamda güvenmiyordu. Hiç kimseye. Belki de bana bile ama yine de koruyordu beni.

Mirza gözden kaybolunca benim gibi kalçasını ringe yaslayıp kolunu omzuma attı. Etrafı kısıtçı bakışlarıyla izlerken, "Havada ölüm kokusu var," diye mırıldandı. "Keskin bir ölüm kokusu."

"Zeliha ölmemiştir, değil mi?"

Demir sertliğinde, kendinden emin tavrıyla, "Umalım ki ölmemiş olsun. Ve onlar da bunu içtenlikle dileseler iyi ederler. Yemin ederim köklerini kazıyacağım öyle bir durumda," dedi kasvet içerisinde.

"Mirza'ya güveniyorum."

"Sen herkese güveniyorsun."

"Ve Sinan'a da."

"Üstelik Giray'a bile," diye homurdandı. "Bu zamana kadar Asil'e de. Bir zamanlar Amber'e bile. Bol keseden güven dağıtıyorsun."

"Ve sen de bu konuda epey cimrisin."

"Güvendiğim dağlara kar yağdı ve altında kaldım diyelim."

"Bana da mı güvenmiyorsun?"

"Kendini onlarla bir tutma."

"Yani güveniyorsun?"

Göz ucuyla baktı bana. "Elbette. Aksini mi düşünmüştün?"

"Kunter'den dolayı belki eskisi kadar güvenmiyorsundur diye düşünmüştüm."

"Aşktan kör olur insanlar. Sen de kör oldun işte. O iblisten de koruyacağım seni. Ne de olsa şövalyem, unuttun mu?"

Öyleydi, şüphesiz. Dostumdu ve şövalyemdi.

"Benimle daha ne kadar burada kalacaksın?"

"Sen burada ne kadar kalacaksan."

"Çıkamayacağım, biliyorsun. Bir yolunu bulmadan o gemiye binemem."

"Aklımda bir şeyler var."

"Ne gibi?"

"Riskli ama sistemde seni bir Siyah, Mavi, Kırmızı ya da Yeşil gibi gösterebiliriz diye düşündüm. Koray belki bunu halledebilir. Onunla konuştum. Bunu deneyecek. Eğer başarsa yeni bir kaydın olacak sistemde. Böylece bir Gri çıkışı olarak görünmeyeceksin ve gemi patlamayacak."

"Ama askerler beni tanıyor."

"Sisteme çalışıyorlar. Sistemi yanıltırsak onları da yanıltırız. Biraz para herkesi susturur. Koray haddinden fazla zengin. Onun parası da benim param. Bunu deneyeceğiz."

"Onun bunu yaptığını fark ederlerse Koray aramıza, buraya düşer."

“Fark edileceğini anlayacak kadar zekidir, Koray. O kadar ileri gitmez. Deneyecek, belki de başaracak. O zaman el ele çıkacağız bu şhirden. Öncüne karşı kıyıda el sallarsınız birlikte.”

“Bunu onun için de yapabilir miyiz?”

“Ne?” dedi kaşlarını atarken yüksek bir sesle. “Onun için ne yapabilir miyiz?”

“Onu da şhirden çıkarabilir miyiz?”

“Bunu gerçekten sormadığını varsayıyorum.”

“Ama sordum,” dedim net bir sesle. “Yapabilir miyiz?”

Göz ucuyla sert bir bakış attı bana. “O bir öncü, ancak cesedi çıkar buradan. Bölgesini de değiştiremeyiz, mahkûmiyet süresini de. Fark edilir hemencecik. Haberlere konu oluyor o adam. Adına hikâyeler yazılıyor. Medyada adı geziyor. Ayrıca o bir katil, buraya ait. İstanbul’da yaşamayı hak etmiyor.”

“Artık ben de bir katilim.”

“Nefsi müdafaa.”

“Onunki de nefsi müdafaaydı!”

“Öyle mi?” Kaşları merakla havalandı. “Peki bu artık neyi değiştirir? Burada dönüştüğü canavarı değiştirir mi? O artık buraya ait. Önceden kim olursa olsun artık kurtarılamaz.”

“Onsuz hiçbir yere gidemem.”

Bakışları buz kesti. “Aşkından ölmek için çok erken, benim tatlı Gri’m. Henüz yirmi üçündesin, birçok kez âşık olacaksın. Kötü adamlar derin yaralar açar, izler bırakır ama iyi adamlar çıkacak karşına. İyi adamlardan birinde bulacaksın gerçek âşkı. O zaman anlayacaksın kötü adama olan âşkının aptallık olduğunu.”

“Devin...”

“Pekâlâ,” derken sırtını ringin kalın halatına yaslayıp gerildi. “Sen ne dersen öyle olsun. Âşık birine laf anlatmak deveye hendek atlatmaktan daha zordur. O yüzden senden tarafım, endişelenme. Deneriz, konuşurum Koray’la. Ama ümitlenme boşuna, işe yaramayacaktır.”

Devin’in duyuları kurt gibi keskindi. Bir an için durmuş, dinlemiş ve başını hızlıca soluna doğru çevirmişti. Parmaklarının arasında ki bıçaklar ilk o anda harekete geçti. Sırtını ringden ayırdı, dirseğini omzumdan çekti ve önüne geçti.

“Orada dur, daha fazla yaklaşırsan öncü falan dinlemem.”

Doğrulup Devin'in omzunun üzerinden ileriye baktığımda bölgesinden çıkıp bize yaklaşan kırmızılar içerisindeki Amber'i gördüm. Göz kapakları yarıya kadar inikti ve bu, soğuk mavilerini daha delici kılıyordu. Onda dikkatimi çeken ilk şey bu değildi. Saçlarıydı. Onları kesmiş ve boyasını akıtmıştı. Artık sarışındı, eskisi gibi. Üzerinde gri-den eser kalmamıştı.

Amber, Devin'i tamamen görmezden gelip, "Gri," dedi eskisine göre garip bir şekilde nazik bir sesle. "Beni özledin mi?"

"Özlemimden öldüm," diye homurdanırken gittikçe artan öfkemi bastırmak için ona samimiyetten uzak bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Gözüm yollarda kalmıştı."

"Ben de seni çok özledim." Gülümsediğinde yer yarılacak ve hepimiz içine düşeceğiz sandım. "Bu süreçte biraz düşündüm. Neyi doğru neyi yanlış yaptığımla ilgili uzun uzun. Sanırım haklıydın."

"Amber, senin oyunlarına ayıracak vaktim yok."

"Niçin?" diye sordu gerçek bir merakla. "Burada öylece bekliyorsun işte. Sahi, ring neden boş? Bugün Mavi Bölge yancılığı için ringe çıkılacağını duydum. Yoksa ikisi de mi öldü?"

Tükürür gibi bir sesle, "Eminim biliyorsundur," dediğimde kaşları çatıldı.

"İnan bana, kendimi toparlamam zaman aldı. Son zamanlarda ne oluyorsa hiçbirisiyle ilgilenecek durumda değildim. Buraya geldim çünkü burada olduğunu düşündüm. Kunter'le yani... kardeşimle aranızda olanlar beni düşünmeye itti. Kunter beni eğer sana zarar verecek olursam Giray'a zarar vermekle tehdit etti. Bu benim için önemli. Bu yüzden anlaşılabiriz diye düşündüm."

Ben henüz Amber'e bir şey söyleme fırsatı bulamadan Devin araya, "En şıllık kim yarışmasına katıldın ama rakibin Amber," diye girdi. "Kaç yüzün olduğu hakkında biraz düşüneceğim. Çünkü kimse tek bir yüzle bu kadar iyi rol yapamaz. Sen şeytana pabucunu ters giydirip tahtını ele geçirirsin bu iblislikle."

Amber garip bir sakinlikle, "Buraya kavgaya etmeye gelmedim," dedi. Ellerini karnına uzattı ve bir nefesi bıraktıktan sonra dudaklarını ıslattı. "Bunu artık yapmayacağım."

Kaşlarım çatılırken hızla öne doğru adımladım. "Ne demek bu?"

Göz ucuyla baktı bana. "Bir daha olmaz sanıyordum ama... Oldu işte. O yüzden bu süreçte bu kez kardeşime ihtiyacım var. Kardeşime

ve sevdiğim adama. Gerekirse de kardeşim kimi seviyorsa ona. Bu yüzden aramızdaki buzları eritmeyi deneyelim.” Güçlkle ekledi: “Lütfen.”

Devin hiddetle öne atılıp, “Yalan söylüyorsan bil ki karnını deşerek öldüreceğim seni,” dediğinde Amber korkuyla gerilerken karnını kollarıyla sıkıca kapattı. Sanki karnında gerçekten bir can taşıyormuş gibi korkuyla ve can havliyle. “Lütfen, hayır. Bu kez onu kaybedemem.” İyice geriledi ve Kırmızı Bölge’nin girişine, kendi güvenli limanına yaklaştı. “Sadece bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorum, olmayacaksa olmasın ama sakın ona dokunmayın. Yemin ederim öldürürüm hepinizi. Bu kez olmaz, bu kez kaybedemem.”

Devin’i kolundan tutup geri çektim. “Tamam, sakın ol. Kimse dokunmayacak ona. Yani gerçekten doğruyu söylüyorsan emin ol Kunter de Giray da onu korumak için canlarını bile feda ederler. Bu konuda endişen olmasın.”

“Yapabilirim, değil mi?” diye sordu gerçek bir merakla. “Onu burada doğurabilirim. Onu burada koruyabilirim. Yapabilirim, değil mi Yekta?”

Bu içten, merak dolu soru karşısında ona karşı buzdan duvarlarım çatladı. İlk kez bu denli çaresiz göründü gözümde. Gerçekten yeniden hamile miydi? Doğruyu mu söylüyordu? Daha önce bebeklerini kaybetmiş biri bu konu üzerinden yalan söyleyebilir miydi? Hiçbir anne bunu yapamazdı sanırım.

“Senden başka kimse yapamaz bunu.”

Başını hızlıca sallarken dolan gözlerini hızlıca elinin tersiyle sildi. “Bence de.” Göz ucuyla etrafa baktı. “Her neyse. Bir şeyler dönüyor sanırım. Bütün bunlar bitince mutlaka konuşalım. Kunter’e söylerken orada olmanı isterim. Onunla nasıl yalnız kalacağımı bilmiyorum. Benden nefret ediyor olmalı.”

Amber arkasını dönüp gidecekken Devin, “Asil nerede?” diye sordu. “Madem artık tarafsız olacaksın, söyle o hâlde. Yancın nerede?”

Amber omuz silkti. “Evde, yaralı. İyileşmeye çalışıyor.”

“Tek başına mı?”

“Şu yeni Gri yanındaydı.” Amber’in kaşları havalandı. “Yoksa bu ring o Gri için miydi?”

Öne atıldım. “Bunu bilmediğine beni inandıramazsın.”

Amber hızlıca geriledi. “İnanıp inanmaman umurumda değil, benden uzak dur.” Bir Devin’i bir de beni gösterdi. “Sakın yaklaşmayın bana.”

Amber hızlıca, koşar adım Kırmızı Bölge’den içeri girdi. Sahiden bizden kaçıyordu. Belki de doğrudu söyledikleri, hamileydi o ve artık tek derdi karnındakiydi. Aksi hâlde Amber’in rol gereği bile olsa bu kadar gerçekçi davranabileceğini sanmıyordum.

Devin’e baktım. “Sence doğruyu mu söylüyor?”

“Hangi konuda?”

“İki konuda da.”

“Hamile olabilir. Dünyanın en kötü annesi ödülüne de adaylığını koyabilir böylece. Zeliha konusuna gelirsek... Asil’den bunu beklerim. Seni de kendi tarafına çekmeye çalışmıştı. Yılan gibi sokulmuştu. Şimdi eline bir fırsat daha geçti ve canıyla uğraşırken bile bunu kullanmış olmalı.”

“Üstelik Amber bunu bize sormadan söylemedi de.”

“Evet,” dedi hemen. “Ortada yalan varsa bile ne olur ne olmaz diye kontrol etmeliyiz.” Bileğimden tutup beni geriye itti. “Sen burada kal, meydan şu an her yerden daha güvenilir. Ben kontrol ederim.”

“Oraya giremezsin, bir Siyah’sın. İdam ederler seni.”

“Sinan, Siyah Bölge’ye girdiğinde kimse onu idam etmedi.”

“Çünkü o aslında bir yancı. Yalnızca ilan edilmemiş. Eğer idam emri verilerse bir yancı olduğunu haykıracaktır ama sen bunu yapamazsın.”

“Seni oraya bir başıma göndereceğime bu riski alırım daha iyi.”

“Kırmızı Bölge halkıyla baş edebilirim.”

“Asla tek başına gidemezsin.”

“En azından gizlice gir. Kıyı tarafından gel, kimse görmeden. Olmaz mı?”

“Bunu yapabilirim,” dedikten sonra elindeki bıçağı kınıyla birlikte bana uzattı. “Al, bunu tak.” Sonra bir bıçağı daha aynı şekilde uzattı. “Ve bunu da, ne olur ne olmaz. Sana dokunan olursa öldürmekten çekinme. Ya da yarala en iyisi, ben öldürürüm sonrasında senin yerine.”

“Tamam, acele et. Kırmızı Bölge meydanında buluşalım. Tabelaları takip et, içerisi normal bir şehre benziyor. Meydanı gösteren tablolar olduğunu hatırlıyorum.”

Beni başıyla onayladıktan sonra meydandan aşağı, kıyıya doğru koştu. O gittikten sonra Kırmızı Bölge'ye adımladım. Halk hâlâ meydana toplanmış durumdaydı. Bu nedenle ilerledikçe bölge sessizleşiyordu. Buraya gelmeyeli epey oluyordu ve içeride hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ burada yaşamak isteyeceğim kadar harika görünüyordu. Dünyanın hiçbir şehrinde Kırmızı Bölge'deki kadar lüks, zarafet yoktu. Sanki elmaştan, gümüşten, altından yapılmıştı. Her yer parlıyordu. Amber yalnızca evini değil, bölgesini de güzelleştiren bir kadındı.

Kırmızı Bölge meydanına çıktığımda Amber'e yetişmiş oldum. Beni gördüğünde kınından çıkardığı bıçağını bana doğrulttu. "Yaklaşmaman konusunda seni uyardım."

"Sana zarar vermeyeceğim. Benim derdim Asil'le."

Yanından geçip gitmek istediğimde bıçağını doğrultmaya devam etti. "Sana inanmıyorum. İnanmadın ki bana. Asil'e yaptıklarını gördüm. Bana da yapacaksın benzerlerini. Beni de karnımdan bıçaklayacaksın. Alacaksın onu benden."

"Amber ben asla böyle bir şey yapmam."

Başını hızla iki yana salladı. Gerçekten korkuyordu bunu yapmamdan. Sanırım gerçekten hamileydi. Aksi hâlde bu denli korkması normal değildi. Benden kaçması da öyle.

"Yaparsın, yapacaksın! Sana yaptıklarım için benden nefret ediyorsun. Kunter'e yaptıklarım için de öyle. Benden intikam almak için onu alacaksın benden. Herkes onu almak için sıraya girecek. Biliyorum, biliyorum, yine kaybedeceğim onu!"

Geri geri gittiği sırada ona bunu asla yapmayacağımı anlatmak için birkaç adım atmıştım. O anda arkasında kalan sokaktan bir adam çıkageldi. Siyahlar içerisindeydi, yüzü örtülüydü ve elinde bir sopa vardı. Sopayı kaldırdı, Amber'i hedef aldı. Öne doğru atıldım ve ona eğilmesini söylemek için dudaklarımı araladım fakat her şey çok hızlı gerçekleşti.

Adam sopayı Amber'in kafasına geçirdi. Amber'in kelimeleri dudaklarında yuvarlandı, gözleri de yuvalarında döndü ve öylece yere yığıldı. Kafasından akan kan hızlıca sarı saçlarına bulandı.

O öldü mü?

Bir nefesi güçlkle bırakırken geriye doğru adımladım. Bu adam da kimdi? Kim öncüye böyle davranma cesaretini gösterebilirdi? Bu nasıl olabilirdi? Görülmüş şey değildi. Üstelik o Amber'di ve burası

da Kırmızı Bölge. Ama bu adam siyahlar içerisindeydi. O bir Siyah mıydı?

“Sen de kimsin?” dedim gerilerken. “Az önce yaptığınla idam emrini çıkarttığının farkında mısın? Öleceksin.”

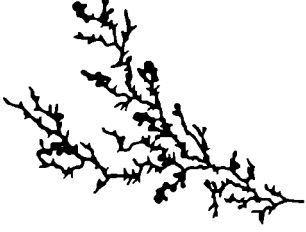
Göğsüm korkuyla inip kalkarken elim ayağım boşalmıştı. Şehrin en değerlisi az önce tek bir sopa darbesiyle gözlerimin önünde yere yığılmıştı ve ona bunu yapan siyahlar içerisindeki adam kanlı sopayı elinde sallamaya başlamıştı.

Etrafa kısa bir bakış attım. Kimse yoktu. Halk meydandaydı ve *Devin henüz yolu yarılammıştır bile* diye düşündüm. Kaçabilirdim ama ben kaçarsam bu adam Amber’i öldürebilirdi. Amber ölürse karındaki bebek de ölürdü, onunla birlikte Giray da ve belki de Kunter de.

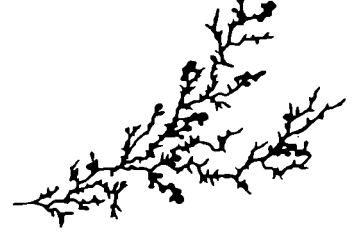
İki bıçağım vardı ve kendimi nasıl savunacağımı biliyordum. Bana bunu öğretmişlerdi. Bildiğim birkaç iyi taktik de vardı. Yapabilirdim, bu adamı alt edip Amber’i kurtarabilir ve kurtulabilirdim.

Fakat ardımı hiç hesaba katmamıştım. Arkamdan, başımın hemen sağ tarafından sert bir darbe yiyene kadardı cesaretim. Yere yığıldım, aynı Amber gibi. Sıcak kanın yüzüme aktığını hissettim, aynı Amber gibi. Ona baktım, onu gördüm ve dünyam karardı.

Kötülerin Şehri'nde halk sık sık devrimden söz eder, darbelerin fısıltısı sokaklara karışır. Halkın darbeye duyduğu arzu özgürlük isteğinden değil, mevcut kötünün yerine kendi kötüsünü geçirmek istemesindendir. Fakat hepsi birer hayaldir. Çünkü bu şehirde öncüler asla tahtlarından olmamıştır.

BÖLÜM 32

Gri oldum ve lanetlendim.
Ölümle değilse bile ölümle cebelleşmeyle.

Bunun olacağı bana söylenmişti ama bu kadar çok olacağıyla ilgili kimse bilgi vermemişti.

Birkaç saniye mi yoksa birkaç saat mi geçmişti? Neredeydim ve kulaklarımda uğuldayan ses kime aitti? Her kalp atışımda sanki kafatasımın içine bir tokmak iniyordu. Kafamın içi boş bir varıldı ve ses yankılanıyordu. Bir yerlere tutunmaya, dokunmaya çalışıyordum fakat her yer dönüyordu. Zemin hareket mi ediyordu yoksa hareket eden benim kafamın içi miydi? Ayağa kalkmaya çalıştığımda dünya yana kaydı sanki ve ben omzumu duvara çarptım. Göz kapaklarımı aralamayı denediğimde ışık keskin bir bıçak gibi göz bebeklerime saplandı. Nefes aldığımda burnuma kan ve toz karışımı bir koku doldu.

Midemde ne ve ne yoksa omzumu çarptığım duvarın kenarına çıkardım. Betimin benzimin attığını, suratımın beyaza çaldığını henüz aynaya bakmadan hissedebiliyordum. Bıkmıştım böyle hissetmekten. Normal bir günün ardından gelen felaketler silsilesi. Sikeyim Kötülerin Şehri'ni de bütün felaketlerini de!

“Kapıyı derhâl aç yoksa yemin ederim meydanda derinizi soyduracağım. Diri diri yakacağım hepinizi. Kızığa oturtacağım sizi!”

Amber'i duyduğumda göz kapaklarımı güçlükle de olsa araladım. Küçük bir parmaklığı olan demir kapının önündeydi. Ellerini kısa parmaklıklara sarmıştı ve kapının diğer tarafını görmeye çalışıyordu. Tekmelerini sürekli kapıya indiriyor, tehditler yağıdırıyordu. Onun burada olması benim burada olmamdan daha garip gelmişti nasılsa.

“Ne cesaretle dokunursunuz bana? Ne cesaretle bir Gri’yle aynı kafese tıkarsınız? Ne cesaretle bana böyle davranırsınız?”

Kaşlarım hızla çatıldı. Bu şıllık hiçbir zaman değişmeyecekti. Hamile olsa da olmasa da aynı şıllıktı. Bana olan nefreti bakiydi.

“Sadece onu alıp gitseydiniz alkış tutardım arkanızdan. Engel olmaz, teşekkür ederdim beni ondan kurtardığınız için. Çıkarın beni! Çıkarın diyorum size.”

Kapıya yumruklarını, tekmelerini indirmeye devam ediyordu. Bütün gürültü yalnızca ondan çıkıyordu. Bense duvarın köşesinde öylece oturuyordum. Oldukça alışık bir şekilde. Kare, küçük bir odanın içindeydik ve tuğladan duvarlarda hiçbir açık yoktu. Tek pencere, kapıdaki parmaklıktı. Havalandırma dahi yoktu burada. Ne oturacak bir yer ne de herhangi bir şey. Dört duvar, kapı, Amber ve benden ibaretti bu küçük oda.

Amber’in başından akıp çenesinden boynuna uzanan kan lekeleri kırmızı elbisesiyle bir uyum içerisindeydi. Onu bir gün benimle aynı durumda göreceğimi hiç düşünmezdim doğrusu. Ne de olsa o bir kraliçe sayılırdı, bu şehirdeki herkesten üstün olduğuna beni de diğerlerini de inandırmıştı. Şimdiyse küçümsediği, nefret edip ölmesini istediği Gri’yle aynı kafese tıklmıştı. Bu, onun için bir faciaydı.

“Ben Amber’im, Kırmızı Bölge öncüsüyüm, bu şehrin her şeyiyim. Bana itaat edeceksiniz! Bana dokunamaz, bana zarar veremezsiniz. Bir Gri’ye çektiirdiğiniz azabı bana çektermeye cüret edemezsiniz. Şehrin kuralları...”

Onun lafını sertçe, “Sus artık,” diye kestim. “Kes sesini!”

Amber’in sesinden mi yoksa aldığı sert darbeden mi bilmem, yoğunlaşan ağrıyla elimi başıma götürdüm ve ovmaya başladım. Boynuma doğru akıp kuruyan kan rahatsız ediciydi ama daha rahatsız edici konumlarda bulunmuştum. En azından vücudumda başka, yeni bir hasar yoktu. Yalnızca Amber’in tiz sesi yeni bir hasar oluşturabiliyordu.

Amber ellerini demir parmaklıklardan ayırıp bana doğru dönerken buzdan hareleri tanıdık bir şekilde ateş püskürüyordu. Olanlar için beni suçlamaya başlaması için ona mazeret vermişim, ne hoş. Burada sessizce ölümü beklemek, onun çenesini çekmekten daha az acılı olurdu.

“Sonunda kendine geldin demek, ne hoş.” Kapının önünden ayrı-
lıp üzerime doğru adımladı. “Senin yüzünden başıma gelene de bak.
Bir kerecik hoş davranayım dedim ve sonuç.” Ellerini hırsla iki yana
açtı. “Yanına yanaşan kim varsa geberirken bunu yapmam hataydı.
Ne de olsa bir Gri’sin, şimdiye dek hayatta kalman bile bir mucizeydi.
Etrafındaki herkesi tahtalı köye göndermeden gebermeyeceksin, belli
oldu.”

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp ona boş bir ifadeyle bak-
makla yetindim. Sanırım onu bana ceza olsun diye yanımda getirmiş-
lerdi. Ne bir hücrede olmak ne de kim olduğunu bilmediğim kişiler
tarafından tutsak olmaktı bana kötü gelen. Amber’di. Onunla bir
hücrede yalnız kalacağıma ölmeyi yeğlerdim sanırım.

“Aramızı düzeltmekle ilgili bir şeyler söylediğini anımsıyorum.”

“Eğer senin yüzünden bebeğimin başına bir şey gelirse yemin ol-
sun ölmemiş olursan canını ellerimle alırım.”

Kuruyan dudaklarımı ıslatırken gözlerimi ondan uzaklaştırdım.
“Sahiden hamile değilsen de Devin’in senin karnını deşmesine izin
vereceğimden şüphen olmasın.”

“Sen kardeşimle takıla takıla deccal olmuşsun,” diye mırıldandı,
ağırlığını bir ayağından diğeri ayağına vererek. “Sana bunun olacağını
söylemiştim. Beni dinlemedin. Ruhunu kaybettin ama farkında bile
değilsin.”

“Hayatta kalmak için ruhumu feda etmem gerekti ve bunda payın
var.”

“Seçimlerin için beni suçlama. Kardeşime âşık olmanı ben söy-
lemedim sana.” Kendinden emin ve kibirle gülümsedi. “Giray’a bana
olan aşkı için atıp tutuyordun. Büyük lokma ye, büyük söz konuşma
 demişler.”

Yüzümdeki donuk, hissiz ifadeyi korudum. “Beni vurabileceğiniz
tek şey bu, değil mi? Kunter’e olan yeni zaafım. Başka nereden vura-
caksınız ki? Ondan hep kötü bir şeymiş gibi bahsettiniz. Hiç aynaya
dönüp bakmadınız. Bu yüzden inan bana bu sözlerinin hiçbir etkisi
yok üzerimde. Onu sevdiğim için utanmıyorum. Aksine, siz onu sev-
gisizlikle cezalandırdığınız için utanmalısınız kendinizden.”

“Demek sahiden âşıksın ona.” Dudakları gergin, düz bir çizgi
hâlindeydi. “Onun sana âşık olduğu kadar.”

“Evet ve sen bunu kabullensen iyi edersin. Onun mutluluğuna göz koyma, Amber. Bu kez karşında beni bulursun.”

Dudaklarını hafifçe büzerken geriye doğru adımladı. “Öyle bir niyetim yok. Ne de olsa o benim bebeğimin dayısı. Dayısız büyüsün istemem çocuğum.” Eli karnına gitti. “Sevgiyi öğrensin isterim biraz, aşkı tatsın.” Başını omzuna doğru yatırdı. “Seninle mi, emin değilim ama.”

“Amber, kaçınma yoksa yemin ederim buradan kurtulmanın yolunu bulduğumda seni geride bırakırım.”

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Bu ihtimal onu gerçekten korkutmuştu. Yalnız başına kurtulabileceğine inancı yoktu. Fiziksel hiçbir çabası olmamıştı şimdiye kadar. Onun mükemmelliği korku vericiydi. Kıpırtısız, sonsuz ve sakindi. Çevresine kadim bir zarafet yayardı. Etrafında onun için hareket edecek onlarcası, yüzlercesi olurdu. Onun için ölecek ve onun için öldürecek. Bir hücredeyse ondan daha çok şansım vardı. Bu ise nasılsa gülünç bir şeydi.

Aramıza kısa, ölümcül bir sessizlik hâkimiyet kurduğunda kapının diğer tarafından adım sesleri yükseldi. Biri buraya geliyordu. Sonunda bizi kimlerin buraya tutsak ettiğini öğrenebilecektik. Siyahlar mı Kırmızılar mı? Ve aslında kimi tutsak etmişlerdi ve diğeri onun yanında kurban gitmişti? Belki de hedef Amber'di ve ben kurban gidendim.

“Biri geliyor,” derken gözlerini iyice açtı Amber ve topuklu botlarının üzerinde kapıya doğru koştu. “Bana ayak uydur, Gri.”

“Benim ölümüm karşılığında serbest bırakılmanı isterken mi? Tabii,” diye homurdanırken duvara tutundum ve ayağa kalkmayı denedim. Başım hâlâ dönmeye devam ediyordu ve gözlerimi açık tutmak işkence gibiydi.

Kapının diğer tarafından biri, “Şehrin gözdeleleri uyanmış,” diye alaycı bir şekilde homurdandığında başımı güçlükle kaldırıp parmaklıkların ardından ona baktımı Maske takıyordu. Bu hiç de şaşırtıcı olmamıştı çünkü bu işin sonunda kurtulursak ve hayatta kalan olursa ancak yüzünü saklarsa hayatta kalabilirdi. “Sesiniz yüzeye kadar çıkıyor.”

Yüzeye kadar...

Aşağıdaydık, çok aşağıda...

Burası eski bir hücreydi fakat üst katlarda ne olduğunu bilemezdim. Başka hücre var mıydı? Koridor ne kadar uzundu? Merdiven neredeydi? Başka parmaklık var mıydı? Onlar kaç kişiydiler?

Amber parmaklıkları sıkıca tutup kapıya bir tekme savurdu. “Hemen çıkar beni buradan. Ancak o zaman canından olmazsın. Hemen şimdi kapıyı açarsan hayatta kalacaksın.”

Adamın başı bana doğru döndü. Gözlerinin tam olarak nereyi gördüğünü, nereye baktığını anlamam zordu ama başını çevirmesinden şu an bakışlarının üzerimde olduğunu anlayabilmişim.

“Bunu da sana eziyet olsun diye aldık.”

“Peki ama niçin?” diye sordum güçlkle duvardan ayrılıp kapıya doğru adımlarken. “Ne istiyorsunuz benden? Hangi bölgedensiniz? Yalnızca Gri düşmanı mısınız?”

Adam başını hoyratça iki yana salladı. “Hayır, aksine ilgimizi çektiğin için buradasın. Endişelenme, öldürmek değil amacımız.”

“Ne o hâlde?!” Sert sesim küf kokan taş duvarlara çarptı. “Yoksa sizin de mi bir Gri’ye ihtiyacınız var? Bu mu mesele?”

Amber araya, “Demek öldürmek değil amacınız,” diye girdi hızlıca. “Dokunmayacaksınız bize, zarar vermeyeceksiniz.”

Adamın başı ona doğru döndü. “Senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim, Öncü Amber. Şehrin düzeninin değişmeye ihtiyacı var ve değişim tepeden başlar. Yani senden.”

“Hani beni yalnızca...”

“Şakaydı.” Adam kendi kendine esaslı bir kahkaha patlattı. “Gri’yi suçladığınızı duydum, hoşuma gitti.”

Amber adamın maskesine tükürdü ve ona cesurca meydan okudu. “Can çekiştğini izleyeceğim.” Gözlerim birdenbire açılıverdi. “Devrim ya da darbe arzunuz bir mum ışığından ibaret. Eriyecek ve sönecek, siyah bir duman gibi süzölüp uzaklaşırken cesetlerinizin üstünde dolanacak.”

Adam başını geri çekerken, “Pekâlâ, öncünün bu tavrı yüzünden bu gece aç kalacaksınız,” dedi eğlenceli bir sesle. Amber’in söylediklerinden hiç de etkilenmiş gibi değildi. “Artık birbirinizin başının etini yersiniz. Bu konuda usta gibi görünüyorsunuz.”

Adam gözden kaybolduğunda Amber arkasından bir araba küfretti, ayağını kapıya birkaç kere sanki onu kırabilecekmiş gibi geçirdi ve ardından nefessiz kalıp yorulduğunda durulup bana döndü.

“Zaten birkaç kilo fazlam vardı.”

Derin bir nefes alıp onu hemen şuracıkta paramparça etmemek için kendimi dizginledim.

Uzun saatler sonunda biraz toparlamıştım. Duvarın kenarında uyuklamış, beynimdeki sarsıntının geçmesi için dua bile etmiştim. Amber bütün gece sızlanmıştı. Kendi kendine bir şeyler konuşmuş, sıklıkla suçu üzerime atmış ve durumumuzdan yakınmıştı. Uyumamıştı, böyle bir yerde gözünü bile kırpmamanın zor olduğunu söylemişti. İmkani olsa gözünü kırpmazdı, sonsuza dek ayakta durabilse yere oturmazdı, nefes almadan durabilse buradaki küflü havayı koklamazdı.

Amber kolundaki saate bakıp, “On iki saat oldu,” dedi tiksintiyle. “Hâlâ kimse bizi bulamadı. Ada büyük, saklanacak yer çok ama yine de ellerini çabuk tutmalıydılar.”

Karşı duvarın dibinde, benden en uzak köşede idi. Zaman geçtikçe yorgun düşüyordu. Ben en azından uyuklamıştım ama o gözünü bile çok az kırpmıştı. Açlıktan karnı guruldamaya bile başlamıştı. Üstelik gerçekten hamileyse bir şeyler yemeliydi.

Ben açlık konusunda tecrübeliydim, on iki saat daha bir şey yemesem dayanabilirdim ama Amber’in ne kadar dayanabileceğini kestiremiyordum. Bizi daha ne kadar burada tutacakları, ne yapacakları da meçhuldü. Neredeyse hiçbir şey söylememişlerdi.

Devrim?

Darbe?

Hangisiydi şimdi bu? Daha karanlık bir cehennem mi daha aydınlık bir cehennem mi istiyorlardı?

“Sessiz sakın durmayı ne zaman bırakacaksın, Gri?” Amber bir anda yükselince bakışlarım üzerine doğru kaydı. Uykusuzluktan gözlerinin altında oluşan mor halkalara rağmen iyi görünüyordu. “Sartardir bir şeyler yapmanı bekliyorum. Bu tür durumlara alışık biri olarak çoktan harekete geçmen gerekmez miydi?”

Omuz silktim. “Beni öldürmekle ilgilenmediklerini söylediler. Belli ki öldürecekleri sensin. Bu, senden kurtulmak için güzel ve kolay bir yola benziyor.”

“Bırak şimdi alay etmeyi.” Sırtını duvardan ayırarak doğruldu. “Bir şeyler düşünmemiz gerek. Devrim diyor, darbe diyorlar. Yalnızca beni öldüreceklerini mi sanıyorsun? Sıra Kunter’e de Giray’a da,

Mirza'ya da gelecek. Hepimizi tek tek öldürüp bir yıkım yaratacaklar. Yeni bir düzen istiyorsan önce eskisini toza dumana katman gerekir."

"Ben ne yapabilirim ki?" diye sordum doğrulup ellerimi bacaklarıma sararken. "Sıradan bir Gri ne yapabilir? Yüce ve mükemmel Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in mutlak kurtarıcım olmasını beklemekten başka?"

"Hâlâ alay ediyorsun," derken duvardan destek alarak ayağa kalktı. "Kunter'le yatıp kalktığın nasıl da belli. Onun ne kadar pis huyu varsa çoktan edinmişsin." Sert bakışlarını üzerime dikerek durdu. "En azından âşık olduğun adamın yeğeni için yardım et. Bu kadarını yapabilirsin, değil mi?"

Bir buzdan harelerine bir de karnına baktım. Hâlâ ona tam anlamıyla inanmıyordum.

"Kardeşinden nefretle bahsederken ve buraya benim yüzümden düştüğünü sanırken öyle söylemiyordun ama."

Güldü. Bu ruhsuz ve ürpertici bir gülüştü. Dar hücrenin içerisinde bir sağa bir sola yürümeye başladı. Muhtemelen buradan kurtulursa beni nasıl geride ve ölü bir şekilde bırakabileceğini düşünüyordu.

Onun bir sağa bir sola hiddetle yürüyüşünü izlerken kapıdaki parmaklıkların ardında bir yüz belirdi. Maskesi olmayan, tamamen yabancı bir yüz. İçeriye, Amber'le ne hâlde olduğumuza göz gezdirirken dudaklarında ufak, garip bir gülümseme dolanıyordu. Mutlu diyemezdim onun için, eğlenmiyordu da ama dudakları garip bir ifadeyle kıvrılmıştı.

Hızlıca duvar kenarından kalkıp kapıya doğru adımladım. Amber ayaklandığımı görünce durup bir şey söylemek ister gibi oldu ama ciddiyetim onu huzursuz etmiş olsa gerek, sesini çıkarmadan izledi beni.

"Kimsin sen?" diye sordum buz gibi ama merak dolu bir sesle. "Cesur mu yoksa aptal mı?"

Loş ışıktaki parlayan uzun ve dağınık siyah saçları alnına doğru düşmüştü. Yüz hatları belirgin ve keskindi, özellikle elmacık kemikleri ve çene hartı. Solgun cildi ona soğuk, keskin bir hava katıyordu.

Siyah gözleri loş ışıktaki dipsiz bir çukur gibiydi, bakışları donuk ve gizem doluydu. Hafif aralık dudakları ince olsa da alt dudağı üst dudagından daha dolgundu, aşağı doğru sarkıyor gibi görünüyordu. Sol

kulağında küçük bir halka küpe, sağ kulağında haç şeklinde sallantılı bir küpe vardı.

Boynundan aşağısını, yüzünden başka bir yerini göremiyordum ama görsem de bir şeyi değiştirmezdi, onu daha önce hiç görmemiştim. Her şey olabilirdi ve herkes. Ve düz görünen dudaklarındaki o belli belirsiz çarpık gülümseme de neyin nesiydi? Bir beliriyor bir kayboluyordu, gerçekliğinden şüphe edeceğim kadar hızlı bir şekilde.

Kapıya iyice yaklaştım. Aramızda yalnızca demir parmaklık kalınca durup ona yakından baktım. Bakışlarını bir an olsun üzerimden ayırmamış, Amber'e göz ucuyla dahi bakmamıştı.

Hedef Amber ise gözleri neden benim üzerimde?

Ayrıca bu tanıdık his de ne?

Onu daha önce görmüşüm gibi.

Onunla daha önce konuşmuşum gibi.

“Sonunda yüz yüze gelebildiğimize sevindim, Gri.”

Ses tonu zihnimde alarm verdi. Onun yüzünden yaşadığım her şey gözümün önünden hızlıca akıp gitti. Kalbimi bir yılan gibi saran gerçeğin çatallı dili, zehrini kalbimin damarlarına bıraktığında dişlerimi sıktım. Panik, bir örümcek gibi hızla sırtıma dolarken çenemdeki bir kas seğirdi. Ona yönelttiğim elle tutulacak kadar yoğun nefret dolu bakışlar karşısında dudaklarındaki o belli belirsiz sırıtış büyüdü ve belirginleşti.

“Senin...” dedim güçlkle, sıktığım dişlerimin arasından. “...bir ceset olman gerekiyordu.”

“Başıma bir ödül koydunuz ve ben de başımı size verdim. Herhangi bir başı. Ne de olsa görmemiştiniz hiç yüzümü.”

Kalbim küt küt, sadece göğsümün içinde değil, kafamın içinde de atıyordu sanki. Ona bakarken bir an bile kırpmadığım gözlerim yanmasına rağmen göz kapaklarımı kapatmadım. Onun suratını izledim nefretle.

Anlamıştım.

Buradaydık çünkü o, Siyah Bölge öncüsü olmak istiyordu ve bunun için Siyah Bölge Öncüsü Kunter'i dizlerinin üzerine çöktürecekti. En değer verdiği iki kişiyi bir hücreye tıkarken aklından geçen tam olarak buydu. Yoksa onu başka nasıl tehdit edecekti?

Evet, bu bir darbeydi.

Siyah Bölge'ye.

Başcellat'tı o, bazılarının gönlündeki öncüydü. Ve eğer bunu başarırca cehennem, olduğundan daha karanlık bir yer olacaktı.

"Hamile," dedim düz tutmaya çalıştığım sesimle. "Ona sakın ölüm tiyatrolarında yaptıklarına benzer bir şey yapmaya kalkışma."

"Evet, duydum." Dudaklarını dilinin ucuyla ıslatırken omzumun üzerinden göz ucuyla Amber'e baktı. "Bu da aklıma güzel bir fikir getirdi. İkizlerden biri bana yeterli olacaktır. Bu yüzden Öncü Kunter'in kimi seçeceğini merak ediyorum."

"Ne?"

"Hanginizin canını daha çok önemsiyordur? Hanginizi kaybetmek, diğersini kaybetmekten daha zordur? Hangi biriniz için bir diğersinizin canına kıyılmasına göz yumar?" Siyah gözleri yeniden beni bulduğunda, "Hanginizi seçerdi?" diye ekledi hızlıca.

Korkulu rüyam sonunda bulmuştu beni. Herkesin korkmadan dile getirdiği o ihtimal gerçekleşiyordu. Kunter kardeşiyle aşkı arasında kalsa kimi seçerdi? Ve pekâlâ bu zaten onun yıkımı olurdu. Başcellat da bu yıkımdan kendine yeni bir bölge inşa edecekti.

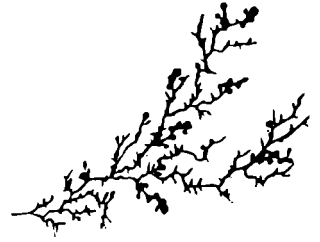
Amber'e baktım ve onun zaten üzerimde olan bakışlarını yakaladım. Kaşları çatılmış, gözleri dolmuş ve elleri çarçabuk karnının üzerindeki yerini almıştı.

Ve ne yazık, bunun cevabını bildiğimden emin değildim.

Kötülerin Şehri'nde dost ve düşman arasındaki çizgi bulanıktır. Herkesin şeytanla bir anlaşması olabilir. Bu şehirde güven bir illüzyondur. Gözlerini kapattığında, her el hem dost hem düşmandır.

BÖLÜM 33

Siyah Bölge Öncüsü Kunter

“Bir gün âşık olacağım.”

B Hazar dudaklarını büzerken burnunu kırıştırdığında ona kitabımın üstünden bakıyordum. Barbie bebeğiyle her zamanki gibi evcilik oynuyordu ve kendi kendine masallar uyduruyordu. Sarı saçları belini aşmaya başlamıştı ve annemin kolaylık olsun diye kesme önerisine tamamen karşı çıktığı ve toplamayı da reddettiği için hareket ederken sürekli saçları bir yerlere takılıyordu.

“Sen evcilik bile oynamıyorsun,” dedi bana çirkef bir tavırla. “Ne anlarsın aşktan?”

Bu kez Hazar’a burun kıvrıran bendim. Onun gibi oyun meraklısı olmadığım için benden nefret ediyordu. O, boyu kadar pembe şatoların içinde bebekleriyle masallar kurarken ben okuduğum hikâyelerin içinde yaşıyordum. Hikâyeleri ona anlatıyordum ve o da istediği gibi değiştirip oynatıyordu her seferinde.

“Az önce prensi şatodan kovup tahta kendin geçtin,” dediğimde Hazar bana küçük gözlerini kısarak dik dik baktı. “Hani âşıktınız, neden gönderdin yakışıklı prensini?”

“Bana emir verdi.” Hazar erkek bebeği yere fırlattığında bebeğin kafası yerinden koptu. Şövalyelerinin kılıçlarından birini aldı ve kafası kopan bebeğin göğsüne, kalbinin üzerine batırmaya çalıştı onu ama neyse ki kılıç da bebek de plastikti. “Kimse bana emir veremez, ben kimseye itaat etmem. Erkek egemenliğine hayır.”

Bunu ona geçenlerde okuduğum bir kitapta görüp söylediğimden beri bu düşünceyle ilerliyordu. Bir de geçen gün annemle babam arasındaki bir kavgaya şahit olmuştuk. Annemin sessiz kalmasından nefret ettiğini söylemişti bana. Annem ağlıyordu, duvarın kenarındaydı ve aslında

küçük bir kız çocuğunu andırıyordu. Babam gittiğinde Amber onun yanına koşmuş, bacaklarına yumruklarını geçirmeye başlamıştı. Ona sessiz kaldığı için kızmıştı. Anneme güçsüz olduğunu, asla onun gibi olmayacağını söylemişti. Üstelik henüz sekiz yaşındaydı.

"Ama bu senin hayalin." Kitabımı yatağın üzerine bırakıp sırtımı yastıktan ayırdım. "Neden hayalindeki prensi yaratmadın ki? Kendine âşık olacağın bir prens yarat. İkiniz de söz sahibi olun."

"Hayır." Yere attığı erkek bebeği alıp kafasını yerine geri taktı ve saçlarını düzeltmeye başladı. "Senin gibi kitap okuyup gerçeklikten kopacak kadar aptal değilim, Kıvanç. Masallarda iyiler kazanır ama gerçekte iyiler yalnızca acı çekerler. Ben büyüyünce annem gibi iyi ve güçsüz olmayacağım. Bunun için aşkımdan da ölsem çok sevdiğim prensimi kuleden tekmelemeyi öğrenmeliyim."

Hazar'ın söyledikleri bana mantıklı gelince gözlerim yatağın üzerine bıraktığım kitabıma kaydı. Aşk anlatmıyordu ama içinde aşk yaşayan bir çift vardı. Mutlulardı, bütün sorunların üstesinden birlikte geliyorlar ve birbirlerine hep sahip çıkıyorlardı. Yalnızca ikisiydi, diğer herkesi karşılırlarına almaya hazırlardı. Tek başlarına o kadar güçlü değillerdi ama birlikte her şeyi yapabilirlermiş gibi geliyordu onlara ve bana da.

"Kitaplardaki aşklar gerçek değil mi yani?"

Hazar benimle alay eder gibi güldü. "Tabii ki değil aptal. Kitaplar asla var olmayacak ve yaşayamayacağımız hisleri tatmamız için yazılan sahte sahnelerden ibarettir. Bence kitaplar yasaklanmalı." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken ciddi bir tavır takındı. "Bir gün gerçekten birini seversen okuduğun o kitaplardaki aşklar yüzünden gerçek aşkı yetersiz bulacaksın."

Kitabımı yeniden elime alırken omuz silktim. "Bence yanılıyorsun." Kaldığım sayfayı açtım. "Bir gün kitaplardaki kadar gerçek bir aşk yaşayacağım ve sana bugünü hatırlatacağım."

"Gerçek aşkı senden önce bulacağım kardeşim. Ama sakın senden önce bulduğum için beni kıskanma. Ne de olsa aşk, onu herkesten çok sevmek değil midir?"

"Hayır," dedim direkt. "Aile önce gelir."

"Hayır," diye karşılık verdi hemen. "Aşık olduğun kişi senin zaten ailen olur." Elindeki bebekleri bırakıp yerden kalktı ve yatağın ucuna gelerek kitabımı elimden aldı. "Ama sen yine de kimseyi benden daha çok sevmeye, Kıvanç." Yanağıma bir öpücük bıraktıktan sonra kollarını bana

andı ve sıkıca sarıldı. "Birini benden çok sevecek olursan onun canını yakmak zorunda kalırım."

"Ne yaparsın ki?"

"Saçını çekerim."

Güldüm. "Merak etme, kimseyi senden çok sevemem. Aile önce gelir ve sen ailemde de önce gelirsin."

Geri çekilip kitabımı salladı. "Hadi, anlat bana bu kitaptaki aşkı. Yeni bir hikâye gerek bana."

Gülerek kitabı elinden aldım ve sevdiğim hikâyeyi anlatmaya başladım. Bu hikâyenin bizim geleceğimizden daha az trajik olduğunu bilmeden.

Âşık olmak denince bile aklıma önce Hazar gelirdi. Ona verdiğim söz gelirdi. Ve sözümü tutamayacağım.

Meydanın ortasındaayım şimdi. Bir başımayım. Şiddetli yağmur dineli birkaç saat oluyor. Şehir etrafımda dönüyor durmadan. Kırmızı, Siyah, Mavi ve Yeşil Bölge. Altına bakılmadık taş bırakmadığım dört bölge, meydan ve kıyılar. On sekiz saattir ikisinden de haber alamıyorum. Birlikte olduklarını ummak istiyorum ve bazen de bunun bir felaket olacağını düşünüyorum. Ne düşüneceğimi ne yapacağımı bilemez bir hâlde, çaresiz ve beceriksiz aptal bir adam gibi dikiliyordum burada.

Bulacaktım onları elbet ama ya sağ bulamazsam?

Bu korkuydu saatlerdir içimi bir fare gibi durmadan kemiren.

"Kimin işi bu?" diyordu yeniden beni bulan Giray. "Kim yaptı onlara bunu söyle."

"Devin yanındaaydı, Yekta'nın," diyordu Mirza. "Ben onu yalnız bırakmadım. Onu Devin'le bıraktım."

"Devin asla Yekta'yı bir başına bırakmaz," diye araya girdi nereden çıktığını bilmediğim Kaan. "Yakınlarında bir yerdedir. O da ortalıkta yok ve hiç de alıkonulacak bir tip değildir, inanın. Yanlarındaysa şanslıyız demektir."

Sinan, "Şeytan üçlüsü," diye araya girdi. "Bir arada olmaları sadece ölüm haberi getirir."

Asil'in kulak tırmalayan, "Amber, Yekta'yla arasını düzeltmek istiyordu," diyen sesi yükseldi. "Meydana onun için çıkacaktı. Ne oluyorsa sonrasında oldu. Bu işte karşı tarafın şansı daha az."

Bakışlarım bir hışım üzerine doğru kaydı. Gri yani Zeliha onun hemen yanındaydı. Sahte bir mahcubiyetle ellerini önünde birleştirmiş, başını önüne eğmişti. Dediğine göre o gece eve girdiğinde evde yabancı biri vardı. Mirza'nın ışıkların açık olduğunu söylemesiyle birdiğ örtüşüyordu bu. Siyah Bölge'nin o geceki sakin sokakları ona daha güvenilir geldiği için evden koşarak çıkmıştı ve Asil'le karşılaşmıştı. Asil de tesadüfe bak, Yekta'dan af dilemek için evimize geliyordu. Gri'yi güvenli bir yere, Kırmızı Bölge'ye götürmek istemiş yalnızca. Döndüğümde ikisini ringin yanında bulmuştum. Asil onu getirmişti. Biraz daha bekleseymişiz bütün bunlar hiç yaşanmayacakmış.

Giray dirseğimden yakalayıp beni sarstı. "Sana diyorum. Bir cevap ver bana artık. Bunu kim yapmış olabilir? Kimse mi yok aklında? Bunun seninle bağlantılı olduğu apaçık ortada. Yine açtın başımıza bir bela."

Mirza, Giray'ı tutup benden uzaklaştırdı. "Üstüne gitme adamın, senden daha beter durumdadır emin ol. Bir çaresi bulunur, öncelikle sakin olun."

Giray onu sertçe itip kurtuldu ellerinden. "Sen mi sakinlikten bahsediyorsun? Senin sıkık yancı oyunların yüzünden oldu ne olduy-sa. Başka nasıl Yekta'yla Amber'i bir başlarına yakalayıp kaçıracaktı?"

"Bunun hesabını Asil'e sor," diye öfkeyle çıkıştı Mirza da. "Yancı-mı bölgesine götürüp kimseye haber verme gereği duymayan o. İnsan-lar açık arıyorlar. Bu yüzden size binlerce kez birbirimizin arkasında durmalıyız, her şeyi haberdar etmeliyiz dedim ama beni dinlemedi-niz. Şimdi de bu sessizliğinizin bedelini ödüyoruz."

"Peki sen?" diye sordum buz gibi bir sesle. "Sen neden Gri'yi Siyah Bölge'ye bıraktığını haber vermedin bana? Neden sessiz kaldın?" Sırtımı meydanağı direktten ayırıp Mirza'nın üzerine yürüdüm. "Aptal-lık ettim, inandım aynı tarafta olabileceğimize." Mirza'nın yakasına yapıştım ve suratına yumruğumu indirdim. "Sen başlattın! Yine siz başlattınız! Yine, yine ve yine karşıma geçtiniz."

Mirza'yı elimden kurtarmaya çalışan Giray'ın suratına da bir yumruk indirdim. Yüzünü tutarak geriye doğru birkaç savsak adım attıktan sonra şaşkın şaşkın baktı öfkeden kızaran suratıma.

"Neden?" dedim ikisine de. "Neden? Yekta'yı sevdiniz sanmıştım. Onunla birlikte biz yeniden aynı tarafta olabiliriz sanmıştım. Çünkü

siz de biliyordunuz. O taraf zehirliydi.” Elimle Kırmızı Bölge’yi işaret ediyordum ama o tarafa bakmıyordum. “Kardeşim zehirliydi ve sizler dostumdunuz.” Elimi göğsüme çevirdim. “Benim dostumdunuz.” Hiddetle Asil’e döndüm. “Benim!” Onun yakalarına yapıştım bu kez. “Duydun mu, benim! Her şey ortadaydı, neden hâlâ ona güvendin? Neden hâlâ beni sırtımdan bıçakladın? Neden inanmadın bana? İnanıyordunuz, geçmeseydiniz yeniden karşıma yaşanmazdı bunlar. Şimdi neredeler ha? Neredeler?!” Asil’i tuttuğum yakalarından sertçe iterek bıraktığımda yaraları yüzünden zar zor ayakta durabildi. “Neredeler!”

Yekta’nın arkadaşı Riyaz omzuma dokundu. Sert, tok bir sesle, “Sakin ol,” dedi garip bir şekilde güven veren bir sesle. “Onlara güvenme ama bize güvenebilirsin. Devin ortalıkta değilse mutlaka Gri’nin yakınındadır. Buna güven. Onun ölmesine asla izin vermez.”

Rüzgâr yanıma yaklaşırken, “Riyaz haklı,” dedi. “Bir haber alırsak mutlaka Devin’den alacağız. Onları kim alıyorsa Devin’in varlığından haberdar olduğunu sanmıyorum. Devin doğru zamanda haber verecek bize.”

Devin. O kadın. Tabii ya, beni öldürmek için herkesten çok can atan kadına sevgilimin canı için pekâlâ güvenebilirim. Evet, evet güvenebilirim. Biliyorum, yanında yakınındaysa mutlaka koruyup kurtaracaktır onu. Yanında yakınındaysa ama ya değilse?

“Yekta’nın ölmesine izin vermez ama Amber’i de kurtarmaz,” diyerek öfkeyle araya girdi Giray. “Devin, Amber’i ölse kurtarmaz!”

Riyaz soğuk bakışlarını benden önce Giray’a çevirdi. “Pekâlâ, bunun için üzülecek ya da bunu yadırgayacak değiliz. Biz yalnızca işin Gri kısmıyla ilgileniyoruz. Amber’in cehennem azabını sonunda çekecek olması ne Devin’in ne de bizim umurumuzda.”

Kimse aynı tarafta değil. Ama ben iki tarafın ortasındayım çaresiz. Yekta’yı kurtarmalıyım ve Hazar’ı da. İkisinden de vazgeçemem. İkisini de bırakamam. Yapamam bunu, birini kaybetme ihtimaline bile dayanamam.

Benim yüzümden değil mi?

Yine bir şekilde benim yüzümden?

Kimin işiyse bu benim yüzümden.

Onların canı yanıyorsa benim yüzümden.

Bu cehennem cehennemse benim yüzümden.

Şeytanları dizginleyemediysem benim yüzümden.

Ateşi söndürmek yerine daha da harladıysam benim yüzümden.

Ama denedim, söndürmeyi denedim. Sönmedi ateş, ehlileşmedi şeytanlar. Cehennemde hayatta kalmanın bedeli ruhunu satmakla başlar. Önce ruhunu satarsın gerçek şeytana ve sonra kendinden geriye kalan her şeyi.

Sıra *her şeylerime* gelmişti işte.

Sıktığım dişlerim acıyla titriyordu. Kafam sanki bir kazandı, kaynıyor, kaynıyor ve kaynıyordu. Yanıyordum, alev alev. *Evet, soğuk denize girmemiz hataydı, Gri Hanım. Bak, hasta oldum bile. Belki de sen de olmuşsundur ama canını yakan başka şeyler vardır.*

Benim yüzümden.

Elim enseme uzandı. Onun ensesindeki damgaya uzanır gibi.

Hepsi benim yüzümden.

Kimsenin değilse bile Gri Hanım'ın başına gelen her şey benim yüzümden.

Bazen iyi bir adam olduğumu sanıyorum. Ne yazık. Hiçbir zaman iyi bir adam olmamıştım. Abimi öldürdüğümde o iyi adamı da öldürmüştüm. Neye uzansam kül oluyordu. Şeytan hem sağımda hem solumdaydı ve hep kandırıyordu beni. Bazen iyi bir adam olabileceğimle ve bazen bütün bunların benim suçum olmadığıyla ilgili ama öyleydi.

Hikâyedeki kötü adam.

Evet, küçükken okuduğum hikâyelerde bir de kötü adam olurdu. Hep nefret ederdim ondan ve şimdi o bendim.

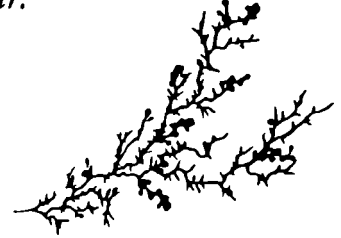
Telefonuma bir mesaj düştü.

Gri Hanım'dan.

Bir konum.

Sarı Bölge'den.

Kırmızı Bölge'nin Öncüsü Amber'in adı, kendi kanıyla değil, onun için dökülen kanla yazılmıştır. Yüzlerce sadık adamı onun adına öldürür, onun yerine ölür. Amber'in zayıflığı da bu gücünden gelir. O, kalabalıkların koruduğu ama yalnız kaldığında nasıl savaşaacağını bilmeyen bir öncüdür.

BÖLÜM 34

Siyah Bölge Yancısı Gri

“Benim onun için senden daha değerli olduğumu biliyorsun, öyle değil mi?” diye mırıldandı Amber. Başcellat gideli bir saat kadar olmuştu ve Amber o gittiğinden beri bana Kunter için ne kadar değerli olduğundan bahsediyordu. Kendimi önemsiz hissetmem için elinden gelen ne varsa yapıyordu kısaca.

Onun benden değerli olduğunu biliyordum.

Bir şekilde, herkes için o benden daha değerliydi.

Bir numaraydı, buna ne şüpheydi. Bunu henüz değiştiremediğimin farkındaydım.

“Eğer bu adam ciddiye öleceksin.”

Biliyorum.

“Nasıl öleceksin, bilmiyorum ama acıması olmayacağı kesin.”

Farkındayım.

“Kıvanç çok üzülecek,” diye hayıflandığında sonunda bakışlarını ona çevirme ihtiyacı hissedebilmişim. Kardeşine değer verdiğini o mavi gözlerinde görmek istiyordum. Kunter gerçekten onu seçecekse en azından Amber biraz olsun ondan bir türlü vazgeçemeyen kardeşini sevsin.

“Onu seviyorsun, değil mi?” diye sordum düz görünen ama merak dolu bir sesle. “Nefret etsen de seviyorsun. Onu hiç gerçekten öldürmek istemedin.”

“İstedim,” dedi net, tok bir sesle. “Biliyorum, yalan söylemek kolay olurdu ama zaten öleceksen ne önemi var, değil mi? Ölsün istedim. Ölürse onun gözlerine baktığımda artık abimin ölümünü

görmeyecektim, annemi görmeyecektim, güzel zamanlarımızı görmeyecektim, eski beni görmeyecektim.”

“Yalnızca seni korumak istedi.”

“Biliyorum.” Gözlerime değil, tavana bakıyordu. “Bu yüzden nefret ediyorum ondan. Benim uğruma öldü abim. Benim uğruma katil oldu kardeşim. Benim uğruma dağıldı ailem.”

“Kendini suçlamak, Kunter’i suçlamaktan daha zor geldi yani.”

“Ben affederdim abimi ama Kunter onu öldürdü. Öldürmeyi seçti.”

“Sadece kendi canını kurtarmaya çalışıyordu.”

“Bu bir yalan. O gece sadece abimi değil, kendini de ve beni de öldürdü Kıvanç. Abimi öldürdü ama bizler de düştük cehenneme. Kim ister ki cehennemi? Söylesene sen, seni cehenneme düşürene merhamet eder miydin?”

“Etmezdim sanırım ama eğer kardeşimse ve tek niyeti benim iyiliğimse düşünürdüm. Abimi affetmeyi düşündüğüm gibi onu affetmeyi de düşünürdüm. Abinin kötü niyetini affetmeyi düşünebiliyorken kardeşinin iyi niyetini hor görmem saçmalık.”

“Beni dünyada bir başıma bıraktı.” Sonunda gözlerimi gözlerime indirebildi. “Okuyordu o, doktor olacaktı. Önündeki engeldim ben onun. Annem öldüğünde ikimize bakabilmek için okuluna gidemiyordu. Bense yas tutuyordum. Kime ve neye, bilinmez. Belki de geçip giden gençliğime, beni yeterince sevmeyen anneme, başarısızlığıma.” Güldü. Bu ruhsuz ve ürpertici bir gülücüktü. “Yoldan çıkmış abimle ikili olmayı seçtiğim için beni suçlayamazsın, Gri. Böylece ailenin zeki, akıllı ve iyi tek çocuğu başarılı ve güzel bir hayat sürebilecekti. Ondan uzakta olduğumda onun sorumluluğu olmayacaktım. Biliyordum ki annem...” Yeniden tavana baktı ama sanki orada gökyüzünü gördü. “...bizi izliyordu ve biricik oğlunun hayatını kararttığım için benden yine nefret ediyordu.” Gözlerini gözlerime indirdi. “Gitmeyi seçtiğim ve kendi yolumu bulmayı denediğim için suçla suçlayacaksın. Pekâlâ, iyi ve temiz bir yol değildi ama en azından...” Ellerini kaldırdı ve bileklerindeki mücevherleri salladı. “...mücevherlerim vardı. Aç değildim açıkta değildim. Bu cehennemden daha iyi bir yerdeydim.” Eli karnına gitti. “Hem orada kaybetmezdim de onları.”

“Bunun için de Kunter’i suçluyorsun.”

"Evet çünkü bu cehenneme onun yüzünden düştüm ve onun yüzünden Giray'a âşık oldum, hamile kaldım ve kaybettim onları. Bütün bunları yaşamamın sebebi Kunter'di ve hep o olacak. Başıma ne gelirse sebebi o olacak. Dünya yansa bunun suçlusu yine o olacak. Ben onu bıraktım, Gri. Onu bırakarak ona iyilik yaptım ama ilk o benim iyiliğimi suistimal etti. Kafanda kurduğun teorilerde ya da Kunter'den dinlediğin ne varsa onlarda şeytan ben olabilirim ama benim hikâyemde şeytan Kunter."

Amber'in bakış açısı bambaşkaydı. Onu bu açıdan nasıl kolayca suçlayabilirdim ki? Bana bunları anlatması bile mucizeydi aslında. Belli ki öleceğime yürekten inanıyordu.

"Buradan çıkmamız gerek," dedim ve bir nefesle ayağa kalktım. Şimdiye kadar durmuştum, beklemiş ve dinleyip öğrenmişim ama artık durmanın bir manası yoktu.

Kunter bir seçim yapmak zorunda kalmamalıydı.

Seçimi ne olursa olsun.

Başcellat'ın oynayacak bir hamlesi kalmamalıydı. Amber'le buradan kurtulursak kalmayacaktı çünkü. İki taşı vardı ve onlar da bizdik. Üzerimize oynamasına izin vermeyecektim. Ve eminim yalan söylüyordu. Başka planları da vardı. Belki de ne Kunter'in seçtiği kişi ne seçmediği kişi ne de Kunter çıkabilecekti buradan. Hiçbirimiz çıkmayacaktık. Kunter'i tuzağa çekecekti yalnızca. İsimsizler'i nasıl öldürdüğünü düşününce eminim aklında yeni bit tiyatro sahnesi de vardı o ruh hastasının.

Kunter'i kesinlikle sağ bırakmayacaktı.

Onun en büyük sahnesi, Kunter'le şahlanırdı ancak. Bu manyak hepsini düşünmüş olmalıydı. Seçim yalnızca sahnenin bir parçasıydı. Drama bayılıyordu ve sahnede görmek istediği buydu. Bu yüzden Kunter'den seçim yapmasını isteyecekti ama bu bir kurtuluş olmayacaktı.

Amber ellerini isyankâr bir tavırla iki yana açtı. "Nasıl? Mirza burada olsaydı keşke. Duvarı yumruklayarak kırabileceğine iddiaya girerdim."

"Ben de girerdim ama Mirza burada değil." Kapıya yaklaştım ve parmaklıklara tutundum, yüzümü yasladım ve koridordu görmeye çalıştım. Koridorun cılız ışıkları arada cızırdasa da yanıyordu ama

ileri yi parmaklıklar yüzünden göremiyordum. Sadece sesleri dinleyebilirdim.

Henüz hiçbir Şey yememiş, su bile içmemiştik. Kunter seçim yapana kadar ikimizi de hayatta tutmak istediklerine göre elbette en azından su getireceklerdi. Parmaklıklar sık ve dardı. Suyu oradan veremezlerdi. Kapıyı elbette açacaklardı.

Kapıdan uzaklaşıp Amber'e döndüm. İlk andan beri sivri topuklu botlarını ayağından çıkarmamıştı. Müthiş bir dayanıklılıktı. Ben olsam ilk birkaç saatten sonra çıplak ayakla devam ederdim hayatıma.

Devin'den aldığım bıçaklar üzerimde değildi, almışlardı. "Birer silaha ihtiyacımız var," dedim ona iyice yaklaşıp fısıltıyla. Bizi duymalarını istemiyordum. "Bu odada hiçbir Şey yok ama..." Ayakkabılarına göz ucuyla baktım. "Çok sivri."

Ayaklarını hızlıca kendine doğru çekti. "Ne kadar pahalı olduklarından haberin var mı senin? Bunlar *limited edition*. İnsan kanıyla ıslanamayacak kadar değerli."

Gözlerim karardı ama öfkeden değil, açlık ve susuzluktan. Bir an için Amber'in ondan dünyayı istemişim gibi şekillenen suratı bulandı, karardı ve yok oldu ama kısa sürede düzeldi.

"*Limited edition* botlarınla ölürsün o hâlde." Uzanıp botunun birini tuttum. "Ver şunu, senin mız mızlanmalarınla uğraşacak durumda değilim."

O botunu tutuyordu, ben almak için çekiyordum. İlk pes eden o olduğıunda elimde kalan botla birlikte kalçamın üzerine, geriye doğru sertçe düştüm. Kuruyan dudaklarımın arasından, kuru boğazımdan kopan bir inlemeyle botu bir zafer kazanmış gibi havaya kaldırdım ve *şıllık*, diye mırıldandım kendi kendime.

Doğrulup Amber'e ters ters baktım bir süre. Köşesine sinmiş, diğ er botuna sıkıca sarılmıştı. Sahiden elimde kalacaktı. İnsan lükse, eşyalara bu kadar düşkün olur muydu yahu? Eşya canından daha kıymetliydi sanki. Kunter'le ayakkabı arasında seçim yapmasını istesem botunu seçerdi şüphesiz.

Elimi uzattım ona. "Ve diğ er tekini de."

"Biri yeter sana, ikisini de kirletme."

Dizlerimin üzerindeyken ona doğru uzanıp, "O hâlde saçlarını yolacağım ki adamı boğacak bir şeylerim olsun elimde," dediğimde

ırtattığını elime vurdu. "Rahat bırak beni ya, verdim işte botun tekini. Canımı mı istiyorsun anlamadım ki. Azla yetinmeyi öğren biraz."

"Bunu bana sen mi söylüyorsun?"

"Evet." Kaşları havalandı. "Kaliteli şeyler tercih ediyorum yalnızca."

"O zaman kalk ve o kaliteli botu kışını kurtarmak için kullan. Buradan ikimizi tek başıma çıkaramam. Gerekirse yalnız bile çıkarım o yüzden..."

"O yüzden yardım edeceğim elbette. Elimize fırsat geçerse. Ama ne bekliyorsun ki? Biri gelse biz onu indirirken sesini duyan kim bilir kaç tanesi olur."

"O yüzden sessiz ve hızlı halledeceğiz."

"Nasıl?" diye sorduğunda henüz ona ne yapacağımızı anlatamadan kapının kilidi döndü. Fısıltılarımız hemen son buldu. Başımı kapıya doğru çevirdiğimde oldukça rahat bir şekilde, silahsız iki kadının istese de onu deviremeyeceği öz güveniyle içeri adımladı genç adam. Yüzünde maske ve elinde demir bir tepsi vardı. Tepsiyi, birkaç adım attığı eşikten içeriye itmek için eğildi. Bize bakıyor muydu, emin değildim. Maskeden onunla ilgili hiçbir şeyi çözemiyordum ama hızlıca bayılması gerektiğini biliyordum.

"Afiyet olsun, hanımlar." Tepsiyi yere koydu. "Bu ikinizden birinin son yemeği." Güldü ve ellerini geri çekmek için hazırlandı. "Keyfini çıkarın."

Elleri mi boynu mu? Onu yaralayacak mıyım, öldürecek miyim? Başkası öldürmeyi tercih ederdi ama tercih edemem bunu. Zorunda kalmalıyım bunun için. Elleri. Evet. Botun sivri ucuyla elini ezeceğim. Sert ve hızlı olacağım. Sonra tepsiyi kapıp suratına geçireceğim. Ardından umarım yere yığıldığında kafasını birkaç kez yere çarpmak...

Sadece bir saniye kadar sürmüştü. Amber saçını tutan taşlı, süslü tokayı tek hamlede uzanıp çıkardığında saçları yüzüne döküldü. Bu bir Çin taraklı tokasıydı fakat onunki biraz farklıydı. Az önce saçının ufak bir kısmını arkada tutmasını sağlıyordu fakat demir uçlarındaki oval uçlu eklentiye tek hamlede çıkardığında toka zarif ama ölümcül bir bıçak oldu ve Amber onu adamın açıkta kalan boynuna sapladı.

Amber bunu birkaç kez tekrarladığında adamın elini savuracak kadar bile vakti olmamıştı. Boğazı delik deşik oldu ve her delikten su gibi fışkıran sıcak kan yüzüme sıçradı. Her seferinde.

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırabilecek kadar vakit bulabilirdim ben de. Adam boynundan kan boşalıırken boğazını tuttu ve öne yığıldı. Tepsi onun altında kaldı. Sessiz birkaç inlemeden sonra ise gözleri, bedeni sessizleştirdi.

Sertçe yutkunmayı denedim ama yapamadım. Başımı hafifçe çevirip buz kesmiş ifademle ona baktım. Tokasındaki kanı adamın üstüne silmiş, bıçakları kendisini kesmesin diye o uçları oval ve onu tamamen bir tokaya dönüştüren eklentiye takmıştı. Önceliğı kıymetli eşyasıydı, az önce öldürdüğü adam değil.

Tokasını yüzünde beliren iğrenti ifadesiyle yeniden saçına takarken ürperdi ve bedeni titredi. “İğrençmiş,” Yüzünü buruşturdu ve bir an için öğürdü ama hemen toparladı. “Şu his...” Elini açıp kapattı, parmaklarını hareket ettirdi. “...korkunç.” Elini üzerine silmeye başladı. “Bıçağın ete saplanma hissi... mide bulandırıcı. Delikler ve kan... İyh.” Yeniden titredi ve bu kez kendini tutamadı, duvarın kenarına kusmak için hızlıca arkasına döndü. “İğrenç,” dedi tükürürken. “Bunu Kunter nasıl... Nasıl yapıyormuş bunca zaman?”

“İlk defa birini öldürüyormuş gibi davranma,” dedim dizlerimin üzerinden kalkarken. “Onu bayıltacaktık, neden öldürdün?”

“Çünkü bayıltamazdık, ses çıkardı ve duyarlardı bizi.” Ağzını elinin tersiyle silerken duvar kenarında bana döndü. “Ayrıca evet, bu ilkti.” Buz gibi bakışları inanılmaz donuktu. “Şimdiye kadar bunu benim yerime halleden yüzlercesi vardı. Bunlara Kunter de dâhil. Şimdiyse mecburdum çünkü sen asla yapmazdın. Son çare olduğunu düşünmeden asla.”

“Son çare olmalıydı çünkü.”

“Benim için son çareydi.” Kapıya doğru adımladı. “Gidelim, fazla vaktimiz yok. Bu adamın birkaç dakika içerisinde geri dönmesini bekleyecekler.”

Kapıdan çıkıp sağına soluna baktı ve ardından durup bana döndü. Eliyle gelmemi işaret ediyordu. Belki de bu doğuştan gelen bir şeydi. Ben ilk kez birini öldürdüğümde bu son çaremdi ve hâlâ kâbuslarımda onu görüyordum. Ellerime baktığımda kan, kulaklarımda bıçağın Doğa'nın göğsüne girdiğı ânın sesi. Ölümün sesi. Amber'inse yalnızca midesi bulanmıştı ama şimdi donuk bakışlarında hiçbir vicdani ya da insani belirti yoktu.

Bir nefesi güçlkle bırakıp toparlandım. Hızlıca adamın yanına eğilip onun üzerinde herhangi bir silah olup olmadığını kontrol ettim. Üzerinde bıçak bulduğumda biraz olsun rahatlamıştım. En azından kendimi savunabileceğim düzgün bir silahım vardı artık.

Amber'in peşinden hücreden çıktığımda elimdeki botu ona uzattım. "Al ama şimdi giyme, çok ses çıkarır."

Başıyla onaylarken botunu yüzünde bir gülümsemeyle elimden aldı. "İşte şimdi cinayet işlemeye değdi."

Ona gözlerimi devirerek koridorda sağıma soluma baktım. Koridor dar, tavan alçaktı. Duvar boyunca sıralanmış hücre kapılarının her biri demirdendi, ortasında yalnızca küçük, parmaklıklı bir göz deliği vardı. Yukarı çıkan merdiven koridorun solundaydı.

Havalandırma çoktandır tıkanmış olmalıydı çünkü hava hücrede olduğu gibi ağırdı. Koridorun sonundaki duvardan damlayan su sesleri bir çeşit nabız gibi yankılanarak ulaşıyordu kulaklarıma.

Sessiz adımlarla, önünden geçtiğimiz hücrelerde kimsenin olmadığına emin olarak yukarı çıkan taş basamaklara ulaştık. Basamakların kenarları nemden yeşillenmişti. Hiçbir sesi duyamıyordum. Ne yukarıdan ne de dışarıdan. Oldukça sessizdi. Bu da bana seslerin katları arasında o kadar da kolay duyulmadığını düşünürdü. Bu işimizi bir açıdan kolaylaştırırdı ama onları duymakta zorlanacağımız için bir açıdan da kötüydü aynı zamanda.

Basamaklardan yukarı baktım. "Sence hangi bölgedeyiz?"

"Kırmızı değil," dedi arkamda beklerken. "Siyah olsa Kunter çoktan bulmuştu bizi." Yüzünü buruşturdu. "Nereden bilebilirim, Gri?" diye homurdandı. "Cehennemin unutulmuş bir köşesindeyiz işte."

"Başlatma şimdi Gri'ne," diye söylenerek ilk basamağı çıktım. Hemen kolumdan yakaladı. Ona dönerek sorarcasına baktığımda, "Ne olur ne olmaz, beni bırakıp gidebilirsin," dedi. "Eminim benden hızlı koşuyorsundur. Onca Siyah'tan, başka nasıl kurtulacaksınız?"

Kolumu kurtardım. "Rahatsız edicisin, Kırmızı."

Kolumu yeniden tuttu. "Kardeşime âşıksın ama beni rahatsız edici buluyorsun. Biz birbirimize çok benzeriz."

Sessiz bir iç çekişle onunla uğraşmayı bıraktım ve bir sonraki basamağa adımladım. Aksi hâlde sonsuza dek aynı Kunter gibi bana söyleyecek bir laf bulacaktı ve buradan ancak cesedimiz çıkacaktı.

Basamakları sessiz ve hızlı adımlarla tırmandım. Çıktığımız katta aynı geldiğimiz katta olduğu gibi hücreler vardı ve hiç ses yoktu. Hücreler zemin katta olamazdı. Hücre görmeyene dek yukarı tırmanmalıydık. Görünmeden. Kimseyle karşılaşmadan. Biriyle karşılaşacak olursak şüphesiz yakalanırdık.

Bir kat daha çıktığımızda aşağı katların aynısı bir koridor sağda uzanıyordu fakat bu kez bir şey farklıydı. Ses vardı. Sağdan, hücrelerden birinden ses geliyordu. Kaba ve gür erkek sesleri. Gülüyorlar, birbirine karışan seslerle konuşuyorlardı.

Amber kafasını yanımdan uzattı. “Kart oynuyorlar.”

“Nereden anladın?”

“Duyularım keskindir ve hatırladığım kadarıyla meydanda dayak yediğinde bir kulağının duyma yetisi azalmıştı,” diye fısıldayarak açıkladı.

Doğruydı, bunu bazen tamamen unutuyordum.

Kapılara dikkatlice baktığımda hepsinin kapalı olduğunu gördüm ve anahtarlar üzerindeydi. Yani hücrelerden birindeydiler, kapı kapalıydı ve anahtar dışarıdaydı.

“Burada bekle ve merdiveni gözle,” diye fısıldayıp koridora doğru adımladım. Bir an için kolumu bırakmayacağını sandım ama adamlara yaklaşacağımı anladığından olsa gerek hızlıca bıraktı ve “Yakaladıysan seni bırakır giderim,” diye söylendi.

Görmese de gözlerimi devirip basık koridorda ilerledim. Sesler koridorun sonuna doğru, beşinci kapıdan geliyordu. Kapının hemen yanında durup anahtara uzandım ve ben tam bunu yaparken kapının içeriden açılmaması için dualar ettim.

Kalp atışlarımı duyabilirlerdi. Sesim çıkmıyordu, nefesimi bile tutmuştum ama kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki bunu duyabilirlerdi.

Kilidi döndürdüm.

Klik.

Gür kahkahaları ve sesleri bunu kolayca bastırmış olsa gerek hiç ara vermeden oynamaya devam ettiler. Sırtımdan akıp giden terler bluzuma yapışmıştı. Alnımda biriken ter damlacıklarını ise şakaklarımdan akıp gitmeden önce elimin tersiyle hızlıca sildim. Kalbim bir an için durmuş olabilirdi.

Geri dönmeden önce parmaklıklardan içeri bakıp bakmamak arasında kaldım. Kaç kişiydiler ve Başcellat içeride miydi? Bunu öğrenmeliydim ama görünme riskini alamazdım. Beş farklı kişinin sesini saymıştım ama konuşmayan birileri de olabilirdi içlerinde.

Risk almadan devam ettim. Amber bana merdivenin başından gelmem için işaret ediyordu. Sessiz adımlarla yanına geri dönerken önünden geçtiğim hücrelerden içeri baktım. İkisinin içinde uyuyan üç kişi gördüm. Kalbim bu noktada durmadığı ve içlerinden biri ayakta olmadığı için şanslı sayılırdım. Uyurken dahi maskelerini takıyorlardı. Yani umarım ki uyuyorlardı, aksi hâlde beni görmeleri kaçınılmazdı.

İki kapıyı da kilitleyip öyle döndüm Amber'in yanına. Epey kalabalıklardı ve bu daha gördüklerimdi. Üst katta kim bilir kaç kişiydiler. Peki ya çıkış kapısında? Birileri mutlaka nöbet tutuyordu. Aksi hâlde bu adamlar bu kadar rahat olamazlardı. Ve birileri kesinlikle birazdan Amber'in öldürdüğü adamı kontrol etmek için aşağıya gelecekti.

"Önden sen çık," dedi Amber ve beni sırtımdan itti. "Ben öncüyüm, bir şey olursa diye bana siper olmalısın."

Sabır dolu bir iç çektim. "Seni kendi ellerimle öldürmeden önce o çeneni kapat."

"Kunter olsaydı beni ikiletmezdi."

"Kardeşin değil, sevgilisiyim."

"İkizim olsaydın seni anne karnında öldürürdüm."

"Konuşmaya devam edersen ben seni hücrelerden birinde boğazlayarak öldüreceğim yemin ederim."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve sustu. Güzel, bazen söylediklerimi dinliyordu. *Bazen.*

Bir üst kata daha çıktığımızda bu kez zemin katta olduğumuza emindim çünkü temiz ve soğuk hava açık bir pencere ya da kapıdan doğrudan yüzüme çarpmıştı. Hatta öyle ki dışarıda fırtına olduğundan bile emindim. Zemini döven yağmurun sesini duyabiliyordum ve zemin katta uçuşan kâğıtları. Gıcırdayan bir şey vardı. Pencere ya da kapı. Sadece bu kadarını anlayabiliyordum. Biri var mıydı? Duyamıyordum.

Başımı dışarıya uzatıp etrafa bakacakken Amber kolumdan yakaladı. Ona döndüğümde inanılmaz kısık bir sesle, "Ayakkabılarını

bana ver,” dedi. “Bu topuklularla yeterince hızlı koşamam. Üstelik yağmur yağıyor.”

Onu öldürmek iyi fikirdi. Tek başıma daha hızlı koşardım.

Sert bakışlarını yüzüne dikerek cevap verme tenezzülünde bulunmadığımda yumuşak bir ifadeyle, “Lütfen,” diye ekledi.

Kolumu kurtardım. “Canın benim canımdan kıymetli değil.”

Alışmıştı canının herkesin canından kıymetli olmasına. Fakat şimdi şartlar eşitti ve onun için kendimi feda etmeyecektim.

Önüme dönüp başımı hafifçe dışarıya uzattım. Çok çok hafifçe. Ve orada Başcellat’ı gördüm. Benden en uzak köşede, bir masanın başındaydı. Burada masalar, bölmeler ve kitaplıklarla dolaplar vardı. Eski bir karakoldu burası, hücrelerden o kadarını anlamıştım. Zemin katta gördüklerim de bu düşüncemi netleştirmişti.

Yarım bir duvar vardı Başcellat’ın bulunduğu tarafla aramda. Fakat bu duvar Başcellat’ın olduğumuz yeri görüşünü kapatmıyordu. Muhtemelen kapı bu duvarın arkasındaydı. Açık pencere ise duvarın bizim olduğumuz tarafındaydı. O duvara ulaşabilirsem Başcellat beni oradan göremezdi ve pencereden çıkardım.

Geri çekildim hızlıca. “Orada.”

“Kim?”

“Başcellat.”

“Başka biri var mı?”

“Sanırım birkaç kişi daha gördüm ama tam bakamadım.” Bir nefesi güçlükle bırakırken Amber’e döndüm. “Kitaplıklar ve bölmeler var. Saklanarak ilerleyebiliriz. Yakında bir pencere açık. Kapıdan çıkabileceğimizi sanmıyorum ama pencereden çıkabiliriz.”

“Tamam, acele et. Aşağıdan bir ses duydum sanırım.”

“Ses mi?” Başını hızlıca salladı. “Sanırım kapıyı açmaya çalışıyorlar.”

Hızlıca yeniden başımı dışarı uzattım. Başcellat bir döner sandalyede oturuyordu ve bu kez masaya arkasını dönmüştü. Bu, bana da arkası dönük demektir. Yakınlarındaki bir masanın başında biri daha vardı ama önüne dizdiği bıçaklarını temizliyordu, bu tarafa bakmıyordu.

Arkasına saklanabileceğim ilk şey bir kitaplıktı. Bir buçuk metre uzağımdaydı. Onun hemen dibinde ise bölmeli dört masa vardı. Masaların altı boştu. Tozlu sandalyeler etrafında dağınık bir şekilde

duruyordu. Etraf kâğıt ve çöp doluydu. Kitaplıktaki kitaplar yerlere saçılmıştı. Kırık eski bilgisayar parçaları masaların üzerinde, yerlerdeydi.

Önce kitaplığın arkasına geçip ardından masalara ulaşırsak...

Hızlıca öne atıldım ve dört adımda kendimi kitaplığın arkasına attım. Sırtımı duvara verdiğimde Amber tam karşımda, merdivenin başındaydı. Gözleri kocaman açılmıştı. Donup kalmış gibi görünüyordu.

Ona elimi salladım. Konuşamazdım ama gelmeliydi. Vaktimiz yoktu. Birazdan Amber'in duyduğu sesleri onlar da duyacaklardı.

Amber başını güçlükle dışarı uzattı, Başcellat'ın olduğu tarafa baktı ve hemen geri çekildi. Başını iki yana sallamaya başladı. Dudak hareketleriyle bana bunu yapamayacağını söylüyordu ve... karnını tutuyordu.

Ona neyin cesaret vereceğini biliyordum.

Eğildim ve Başcellat'ın henüz bu tarafa dönmediğinden emin olarak masalara doğru emekleyerek ilerledim. Bir masanın altına kendimi attığımda hâlâ Amber'i görebiliyordum.

Onu ancak benim gidecek olma ihtimalim harekete geçirirdi.

Onun korkuyla irileşen gözlerine beklentiyle bakarken kaşlarımı kaldırdığımda sertçe yutkundü ve hiç düşünmeden, dışarı bakmadan kendini bir anda kitaplığın arkasına attı. Ve sonra hızlıca yanıma emekledi, sırtını masanın diğer ucunda tahtaya yasladı.

Beyaz tenliydi, zaten soluk görünüyordu ama şimdi bütün rengi gitmişti. Nefeslerini kontrol edemediğinde elini ağzının üzerine bastırması gerekmişti. Ve sanırım gözleri dolmuştu, ağlayacak duruma gelmişti fakat ağlamamıştı, tutmuştu kendini.

Aşağıdan bir gürültü koptuğunda Amber'le aynı anda gözlerimiz büyüdü. İşte bunu kesinlikle duymuşlardı. Şiddetli yağmurun sesi bile bunu bastıramazdı.

Bir hareketlenme oldu içeride. Ayaklandılar, merdivene doğru harekete geçtiler. Kalbim işte şimdi duracaktı. Merdivenin başında durup geri bakacak olurlarsa bizi burada görürlerdi. Masaların pencere tarafına geçmeliydik.

Amber'in elinden yakaladım ve onu çektim. Hızlıca ve sessizce masanın altından çıkıp o tarafa emekledim. Koşan adamların sesini

duydum. Çok yakınıımızdan, gürültüyle geçip giderlerken Amber yanımdaki yerini aldı. Basamakları koşarak iniyorlardı.

Kalkmalı, etrafı kontrol etmeliydim. Saniyelerle yarışuyorduk, acele etmeli ve düşünmeye çok vakit ayırmamalıydık. En fazla üç saniye.

Bir.

İki.

Üç.

Üçe kadar sayıp başımı masanın üzerinden uzattım.

Başcellat'la bakışlarımız kesişti.

Soğuk, ruhsuz bakışları kalkar kalkmaz doğrudan üzerime dönmüştü. Masasından çok uzaklaşmamıştı ama görüş açıсындаydım. Ayaktaydı, aşağıdan gelecek haberi bekliyor gibi.

Bakışlarım bir saniye içinde sağa ve sola kaydđ.

Başka kimse yok.

Amber'i tuttuğum elinden yukarı çekerken, "Pencereye koş," dedim hiddetle. "Çabuk." Gözlerimi bir an olsun Başcellat'tan ayırmadan. "Acele et."

Başcellat sıkıttığı çenesini sonunda serbest bırakırken bize doğru adımladı. "Daha işimiz var," dedi kan donduran bir sesle. "Gitmek için acele etmeyin."

Amber'in açık pencereye çıktığını duydum ama dönüp bakmadım. Başcellat üzerime bir adım attığında ben de geriye bir adım attım. "Siktir git."

Dişlerini sıkıttı. "Kaba olma."

Yeniden, "Siktir git," dediğimde burnundan soludu fakat yine fazla mimik yapmadı. Hâlâ adamlarına seslenmemişti. Yapabilirdi ama yapmamıştı. Neden? Oyalayacaktı çünkü. O kadar vakti olmadığını o da biliyordu. Çıkışa birkaç adımımız kalmıştı.

Bir adım daha yaklaştığında masadaki kırık dökük bilgisayar ekranına iki el sarıldım ve kaldırıp ona fırlattım. Henüz ekran havada uçarken arkamı döndüm ve pencereye koştum. Ekran duvara ya da yere çarpıp daha da minik parçalara ayrılırken Amber aşağı atladı. Ben hemen arkasından pencereye çıktım ve arkama baktım.

Başcellat masalara yetiştiğinde Amber'in öldürdüğü adamdan aldığı bıçaklardan birini hiç düşünmeden üzerine yolladım. Bıçağı görünce ilk kez bakışları büyüdü, kendini geriye doğru attı ve bıçak

yüzünde bir kesik açıp arkasına uçtu. Başcellat sırtüstü yere düştü, pencereden aşağı atladım.

Amber, "Sarı Bölge," dedi bir küfrün ardından. "Kahretsin, Sarı Bölge'deyiz!"

Sarı Bölge.

Yasaklı Bölge.

Öncüsü, yancısı ve bir halkı olmayan ıssız bölge.

Sanırım stresten kusacağım.

Bu kez beni elimden tutup çeken Amber'di. Ne tarafa gideceğimizi biliyor gibi sol çaprazda kalan sokağa doğru dönmüştü. Hızlıca yağmurun altında ilerleyip o sokağa daldık ve eski karakolun görüş açısından çıktık ama bu kurtulduk demek değildi.

Şiddetli yağmur, gökyüzünü gri bir perde gibi kaplamıştı. Can havliyle koşuyorduk. Adımlarımın sesi ıslanmış taş zeminde yankılanıyordu ve soluklarım yağmurla karışarak buhar olup havaya karışıyordu. Kıyafetim kısa sürede suya bulanmış, saçlarım alnıma ve boynuma yapışmıştı. Şimdi korkunun, kararlılığın ve tükenmişliğin aynı anda vücut bulmuş hâliydim. Çaresiz hissediyordum ama aynı zamanda buradan çıkmak için her zamankinden daha kararlıydım. Yapacaktım, başaracaktım. Kunter bir seçim yapmayacaktı. Bir kere daha Başcellat'ın sahnesine çıkmayacaktım. Bunu burada bitirecektim.

"Meydana çok uzağız," dedi Amber sık nefeslerinin arasından başka bir sokağa dalarken. "Sarı Bölge'nin meydana en uzak tarafındayız."

"Buraya daha önce geldin mi?"

"Evet, Kırmızı Bölge için kıyının bu tarafı mı yoksa karşı tarafı mı daha iyi anlamak için biraz gezmiştim. Hatırladığım kadarıyla meydan bu tarafta."

Küçük bir meydana çıkardı bizi ve ardından karşıda kalan başka bir sokağa daldık. Her nefeste dönüp omzumun üzerinden arkama bakıyordum. Başcellat'ı gördüğüm an, yakalandığımız andı. Peşimize tek mi takılmıştı yoksa adamlarını mı beklemişti, bilmiyordum. En azından onlara haber vererek vakit kaybettiğini umuyordum.

Nefesim göğsümü parçalıyor gibiydi. Amber yanımdaydı ama sanki artık adımlarında bir dengesizlik vardı. Her dönüşte kayıyor,

sonra toparlanıp yeniden hızlanıyordu. Ona *devam et*, diye haykırdığım üçüncü seferde sesim yağmurun uğultusunda boğuldu.

Boş sokaklardan geçtik. Bir köşede devrilmiş, içi boş çöp teneke-sinin yanından geçerken Amber'in ayağına bir şey battı ama çıkarmak için durmadı, inleyerek ve hızını biraz düşürerek koşmaya devam etti. Soluk soluğa, hangi sokağın artık nereye çıktığını bilmeden, sadece içgüdüyle yön değiştiriyorduk. Bazen sağa, bazen sola... her adım bir kumar gibiydi.

İzimizi kaybettirmiş olabilir miydik?

Amber bir an için durup titrek birkaç nefesi art arda bıraktı ve ellerini yanından geçtiğimiz binanın duvarına yaslayarak, "Ayağım," dedi ağlamaklı bir sesle. "Bir şey... ayağımda bir şey var."

Son anda durmuş, ayaklarım sokağın sonunda zeminde kaymıştı. Neredeyse doğrudan yere yuvarlanıyordum. Bir nefesle yanına koşup elinden yakaladım ve onu duvar kenarından çektim. "Dayan." Sokağın sonuna sürükledim. "Birkaç sokak daha."

Onu peşimden çekmeme izin verdi ama bu kısa anda bakışlarım ayağına kaymıştı. Kanıyordu sağ ayağı. Fakat bu Amber'i de beni de durdurmamıştı. Birkaç sokak sonra ikimiz de müthiş bir hızda koşarken Amber'in bir sonraki adımı, dik duran bir cam parçasının tam üzerine isabet etti. Adımını attı, cam ayağına girdi ve Amber boğazından kopan çığlıkla öne doğru savruldu.

Onu düşer düşmez kolundan yakalayıp yukarı çekmek istedim ama bu kez kalkmadı. Sıkıca tuttuğu topukluları bir kenara fırlamış, cam batan ayağına uzanmıştı. İnilti bir çığlıkla dudaklarının arasından durmadan dökülüyordu.

Onu kaldırmak yerine elimi ağzının üzerine kapattım. "Sessiz ol, tamam."

Arkamıza baktım, kimse görünmüyordu. Ayağına uzandım ve camın ne kadar derine girdiğine baktım. Orta büyüklükte bir camdı, yarısı ayağının ortasından içeri girmişti. Camı çıkarmadan üzerine basarsa cam diğer taraftan çıkardı. Böyle koşamazdı da.

Bir çözüm bulmak için hızlıca etrafıma bakındığımda tam karşımdaki yeşil kapıya değdi gözlerim. İki katlı, zeytin yeşili ahşap bir evdi. Bu sokaktaki beş evden birisiydi. En yakınımızda o vardı.

Amber'i kolundan yakalayıp yukarı çekerken yakınımıdaki boru-na uzandım. Bir ayakkabısını yerden alıp Amber'i kendime yasladım.

Diğer bota uzandım çabucak. Amber itiraz etmeden tek ayağının üzerinde zıplayarak ayak uydurmaya çalışıyordu bana. İki botu da geride iz kalmaması adına aldıktan sonra Amber'i yeşil, ahşap eve sürükledim.

Kimse yaşamıyordu burada. Bu yüzden kapılar kilitli de olmamalıydı. Tahminim doğru da çıkmıştı. Kapı açıktı ve anahtar içerideydi.

Amber'i kapının girişindeki kırmızı, tekli koltuğun üzerine bırakıp hızlıca kapıyı kilitledim. Nefes nefese alnımı kapıya dayayıp şiddetli yağmurun izlerimizi temizlemesi için dualar etmeye başladım. Aksi hâlde kaçırımız yoktu, burada kapana sıkışmıştık.

Sessizlik, yeşil evin küf ve toz kaplı her yanına sindi. Amber'in sık nefesleri dahi bu sessizliğin baskısına dayanamadı ve kesildi. Şiddetli yağmur, duvarları ve pencereleri döverken zaman sanki yavaşlamıştı. Birkaç dakika sonra kapının önünden ayak sesleri yükseldi. Evin içinden silik bir gölge geçip gitti.

Bizi arıyorlardı.

Her yerde.

Dağılarak.

Bir süre sonra, başka hiçbir ses duyulmadığında Amber zayıf ve tiz bir sesle, "Gittiler sanırım," dedi güçlkle. "Lütfen... camı çıkarabilir misin?" Alnımı sonunda yeşil kapıdan ayırıp ona döndüğümde ağlamaktan gözlerinin kıpkırmızı kesildiğini gördüm. Islak sarı saçları dağılmış, yüzünün bir kısmını örtmüştü. "Tek başıma yapamıyorum."

Ayağından koyu kahverengi ahşap zemine akan kan, ayağının altında bir kan gölü oluşturmuştu. Amber'in beti benzi atmıştı, nefes almakta bile bazı anlarda güçlük çekiyordu. Durmadan titriyordu fakat yine de ses çıkarmamaya özen gösteriyordu.

Kapıdan birkaç adım uzaklaştım. "Tamam, temiz bir bez bulana kadar bekle. Biraz da su. Belki saracak bir şeyler ve ilaç." Elimi havada savurdum. "Kanı bir şekilde durdurmalıyız."

Amber'i orada bırakıp evin geniş holüne adımladım. Sağda kalan kapıyı itip içeri girdiğimde evin içine bir gıcirtı sesi doldu. Burası bir mutfaktı ve az önce bir farenin sağdaki bir dolabın altına koşarak girdiğine yemin edebilirdim ama kanıtlayamazdım.

Önce toz kaplı tezgâha ilerleyip lavabonun önünde durdum. Pasla kaplanmış musluğu çevirirken her milimde gıcırdayan bir inilti

yükseldi. Önce derinlerden gelen bir *gluk* sesi duyuldu, ardından paslı, bulanık su fışkırdı.

Su temiz akana kadar musluğu açık bıraktım, temiz bir bez aramaya koyuldum. Evin mutfak dolapları da aynı evin dışı gibi yeşildi. Gıcırdayan dolap kapaklarını açıp kaparken hızlıydım. Pek eşya yoktu, burada önceden yaşan kişi belli ki neyi var neyi yoksa götürmüştü.

Mutfaktan çıkıp merdivene yöneldim. Üst katta bez parçası bulma ihtimalim daha yüksekti. Basamaklarını hızla tırmandığım merdiven her adımında yüksek seste gıcırdayordu. Her ihtimali göze alarak adımlarımı yavaşlattım ve daha yumuşak basmaya çalıştım.

Üst katta geniş bir hol, holün etrafında dört kapı vardı. Hol, bir salon gibi döşenmişti. Eski tip varaklı koltuk takımı, ortadaki cam sehpa ve tavandan sarkan büyük, taşlı avize. Duvar kâğıtları soyulmuş, tavandan içeri su akıyordu. Bu da bazı eşyaların küflenmesine neden olmuştu. Örümcek ağlarından söz etmiyordum bile.

Odalardan birinde iki kapaklı, koyu kahverengi ahşap bir dolap buldum. Dolabın içinde kiraz çiçekli bir yazma ve birkaç eski kıyafet vardı. Sanırım bunlarla bir şeyler yapılabilirdi.

Aşağı indiğimde Amber'in kırmızı koltuğun üzerinde yayılmış bir şekilde yattığını gördüm. Başı arkaya düşmüştü, dudaklarının arasından iniltilele birlikte dualar yükseliyordu. Kurtulursa daha iyi bir insan olacağına dair bir şeyler söylüyordu. Elinin teki karnının üzerindeydi, başparmağı sürekli karnının üzerinde orayı okşuyormuş gibi hareket ediyordu.

Gerçekten hamile miydi yani?

Önce mutfağa ilerleyip açık bıraktığım suyun altında bulduğum ince bluzu ıslattım. Amber'in yanına geri döndüğümde gözlerini tavanda bir noktaya dikmiş, inanılmaz donuk bakışlarla duruyordu öylece.

Açtı, susuzdu, yorulmuştu, yaralanmıştı ve sanırım hamileydi. Bir de bütün bunlara pek alışık değildi. Şehre ilk düştüğünde hayatta kalmak için mücadele vermişti elbette ama bu yıllar önceydi. İnsanların ona itaat etmesine epeydir alışmıştı. Bu nedenle hayatta kalma becerileri epey azalmış olmalıydı.

Onun önünde eğildim ve ayağını tutup kaldırdım. Bu onun hızlıca doğrulmasına neden olacak sanmıştım ama hareket etmedi. Sanırım bir şekilde bana biraz olsun güveniyordu.

Ayağın altına saplanmış cam parçası, cildin altından sızan kanla parlıyordu. Camı tutmadan önce daha net bir görüntü için ıslattığım bezle camın etrafındaki kanı sildim.

Amber'e baktım, hâlâ tavanı izliyordu. Uzatmanın anlamı yoktu. Cama uzandım, tutmadan hemen önce, "Sakin ses çıkarma," diye uyarıda bulundum ona ve tek hamlede camı çekip çıkardım.

Acı, ayağından bütün bedenine yakıcı bir dalga vurmuş gibi sarıldı Amber. Dişlerini alt dudağına geçirdiğinde ve nefesini tuttuğunda çığlığı sanki göğüs kafesinde patladı. Elleri hızlıca koltuğun altın varaklı kollarına tutundu. Tırnakları altın varaklı ahşaba saplandı.

Kan ayağından su gibi boşalıyordu. Zemine düşerken çıkardığı pat pat sesleri dışarıdan içeri dolan yağmur sesine kolaylıkla karışmıştı. Elimdeki kuru kıyafeti yaranın üzerine bastırdım. Ta ki kan sızıntıya dönene kadar. Sonra ayağını yukarı kaldırdım ve bastırmaya öyle devam ettim.

Kan gölüne ve cam parçasına baktım. Hemen yürüyemeyecekti. Hatta kısa sürede ayağını bir doktor görmezse bir daha o çok sevdiği topuklu botları da giyemeyebilirdi.

Amber'in titremeleri azaldığında ve yaraya yeterince tampon yaptığımda ayağını elimdeki malzemelerle sarmaya çalıştım. Kiraz çiçekli tülbent elimdeki en iyi malzemeydi.

Ayağını sarıp bitirdiğimde kanlı bluzlarla yerdeki kan gölünü biraz temizledim ve camı da alıp mutfaktaki lavabonun içine attım. Tamam, en azından bunu atlatmıştık. Sırada bu evden çıkıp meydana ulaşmak vardı.

Önünde beklediğim tezgâhın üzerinden bir fare koşarak geçip gittiğinde minik tutmaya çalıştığım bir çığlıkla koşarak mutfaktan çıktım, kapısını da kapattım hızlıca.

Fareler...

Bedenimden iğrenti dolu bir titreme geçti.

İğrenç.

"Çığlık mı attın sen?" Amber'in yorgun sesini duyduğumda alt dudağımı dişleyerek ona döndüm. O ayağından cam çıkardığımda çığlık atmamak için neredeyse ruhunu teslim edecekti ama ben...

"Şey..." Sırıttım. "Planlı değildi."

Suratıma ayağa kalksa beni öldürebilirmiş gibi bakıyordu. “Bu şekilde koşamam.” Başını hafifçe iki yana salladı. “Yapamam.” Sesi güçlkle yükseliyordu. “Evleri kontrol ederlerse bulacaklar bizi.”

“Koca bölgedeki bütün evleri arayacak zamanları yok. İçeri girmeyeceklerdir.”

“Çıkmamız gerekecek ama çıkamam, çok ilerleyemem. Ama acele etmezsek de ayağım...” Sarılı ayağına baktı göz ucuyla. Aslında iki ayağına da. İkisini de sarmıştı. Yürürken böylece daha az acıyacaktı ayakları. “Kaybedebilirim.”

“Sinir ya da damara denk gelmediyse...”

“Cam o kadar küçük değildi.”

“Orta derinlikte bir kesige benziyordu.”

“Yine de...”

“Yine de ayağından olabilirsin, evet.” Sesli bir iç çekerek sırtımı duvara yasladım. “Fakat yürüyemezsin de, koşamazsın.” Kaşlarım hızlıca kalktı. “O hâlde ben gideceğim.” Başımı aşağı yukarı salladım. “Evet, çok hızlı bir şekilde meydana koşacağım. Aşağı gitmek hep etkili olur. Sonra da sana yardım getireceğim.” Sırtımı hızlıca duvardan ayırdım. “Kunter’in arabasıyla çok hızlı geliriz. Doktor seninle ilgilenirken Başcellat’ın işi bitmiş olur.”

Amber’in gözlerinde karanlık bir ateş parladı. “Beni burada bırakıp gidecek misin?” Suçlayıcı bir tonda ekledi: “Beni ölüme mi terk edeceksin?”

“Kişi kendinden bilir işi,” diye hayıflandım düz bir sesle. Ne yazık ki bu tepkiyi vermesine şaşırmamıştım. “Sana seni kurtaracağımı anlatıyorum ama anladığın tek şey seni ölüme terk edeceğim mi? Seni kurtarmaya çalışıyorum ve hak ettiğinden emin değilim.”

“Hak edip etmediğime sen mi karar vereceksin?”

“Bu zamana kadar benim hak edip etmediğime karar veren sen değil miydin?” Ona adımladım. “Kırmızı Bölge Öncüsü Amber olarak kararı hep sen vermedin mi?”

Güçlkle konuşarak, hırıltılı bir sesle, “İntikam mı alacaksın?” diye sordu. “Beni burada bırakmak senin zaferin olur. Mütemediyen kurtulursun benden. Şehir senin olur.”

“Gözüm şehirde değil, sakın beni kendinle karıştıрма,” diye parladım. “Hâlâ tek düşündüğünün şehir olması ne kadar da acınası.” Küçümseyerek baktım ona. “Şehir senin olsun, benim tek istediğim

sevdiklerimle hayatta kalmak. Seni de bu yüzden kurtaracağım.” Başımı hafifçe omzuma doğru yatırdım. “Kunter’i sevdiğim için. Her şeyte rağmen seni hâlâ sevdiği için bugünden sonra ona minnettar ol-san iyi edersin, Kırmızı.”

“Sana neden güvenecekmışım?” Dişlerini sıkı sıkı söyledi bunu. “Herkes öyle söyler ama işin özünde herkes daha fazla güç için vicdanını terk eder. Kendine ait bir bölge için binlerce can alırdın.”

Ona iyice yaklaştım ve ellerimi koltuğun kollarına dayadım, ona doğru eğildim. Yüzlerimiz arasında birkaç karış mesafe kaldığında durup donuk mavilerine yakından baktım.

“Kendime ait olmasını istediğim tek şey, kardeşin. O yüzden seni onun için kurtardığımda onu dinleyeceksin. Bir kere olsun sana kendisini anlatması için şans vereceksin ona. Kunter’in sevgisi kadar vicdanım sana.”

“Burada benimle ölebilirsin ama tek düşündüğün kardeşim mi? Onu bu kadar çok mu seviyorsun?”

Sanki bu mümkün değildi. Kunter sevilmemeliydi ve ölene dek yalnızlıkla cezalandırılmalıydı. Onun istediği hep bu olmuştu. Bu yüzden Kunter’in etrafında kim varsa almıştı ondan.

“Onu o kadar çok seviyorum ki seni öldürmüyorum.”

Güldü. Bu ruhsuz ve ürpertici bir gülücüktü. Gözlerine ulaşmamıştı, dudaklarının arasından minik bir kıkırtı yükselmişti ama dudakları neredeyse düz bir çizgi hâlinde kalmıştı.

“Kardeşimi tanımıyorsun, Gri. Onun ne kadar bencil olabileceğini, arzuları için ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyorsun. Bir gün sen de yara alacaksın ve binlerce kez özür de dilese affedemeyeceksin onu. Yaran o kadar büyük, derin olacak ki benim sana hiçbir şey yapmama gerek kalmayacak.”

“Senin Giray’da açtığın yara gibi mi?”

Göz bebekleri bu meydan okuma karşısında genişledi. “Giray’ı karıştırma.”

Doğrulup geriye doğru adımlarken omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Kendini anlatma bana, Kırmızı. Tanıdım seni de Kunter’i de.”

Elini uzatıp işaret parmağını gösterdi. “İddiaya var mısın, Gri?”

Bir ona bir de uzattığı parmağına baktım. Kunter de taş kâğıt makas oynuyordu, bu nedenle Amber’in bu işi bir oyuna çevirmesinin beni şaşırttığını söyleyemezdim.

Onun meydan okumasına karşılık vermek yerine kapıya doğru adımladım. "Tabii, sen burada iddianın şartlarını dűřünürken ben bizi kurtaracağım."

Amber onu bırakacağını anlayınca güç bela ayağa kalktı fakat işler istediği gibi gitmedi. Başı dönmüş olsa gerek eli şakaklarına uzandı ve hemen ardından kalktığı yere geri düştü.

"Dur," dedi güçlükle. "Ben de geleceğim." Beyaza çalan kurumuş dudaklarını ıslattı. "Önce biraz su içmeliyim. Sonra gidelim. Birlikte." Gözlerini kapatıp sıkılmıştı ve henüz açmamıştı. "Halledebilirim, yürüyebilirim."

"Yürümen değil, koşman gerekecek."

"Tamam," dedi bir iniltiyle. "Koşacağım." Arkasına yaslandı. "Lütfen bana biraz su getir."

Sesli bir iç çekişle mutfağa ilerledim. Oraya girmeyi pek istemiyordum aslında ama benim de suya ihtiyacım vardı. Ellerimdeki kanı yıkamalı, kuruyan dudaklarımı ıslatmalı ve acıyan boğazıma birkaç yudum su göndermeliydim.

Ürkek olmamaya çalışarak fare gördüğüm mutfağa girdim. Etrafa baktığımda o minik fareyi etrafta koştururken göremedim bu kez. Hemen lavaboya koştum, suyu açtım ve ellerimi yıkadıktan sonra avuçlarıma doldurduğum suyu dudaklarımın arasından boğazıma gönderdim.

Midem açlıktan burkuluyordu. Bu yüzden olabildiğince su içerek midemi suyla doldurduktan sonra avuçlarıma yeniden su doldurdum ve kapıya ilerledim. Etrafta bardak ya da herhangi bir tabak çanak yoktu. Mecburen ellerimden içecekti ya da suyu çok sevdiği limited edition botlarına doldurup eline tutuşturacaktım.

Suyu ellerimle, gerçek anlamda, ona götürdüğümde ve dudaklarına doğru uzattığımda bana ona sanki şaka yapıyormuşum gibi baktı.

Ben de şaka yapıyor olmak isterdim.

Suyu içmek için uzanırken, "Seninleyken neden her şey bu kadar zor?" diye söylenip ellerimden içti suyu.

"Çünkü kardeşin değil, sevgilisiyim."

Suyu içmeyi bitirdiğinde ağzını elinin tersiyle sildi. "Senin için yaşamak zor olmalı, bu kadar zor koşullarda."

"Sana biraz daha su getirmemi istiyorsan kapa o çeneni."

Dudaklarını birbirine bastırduğunda mutfağa geri dönüp onun için biraz daha su aldım. Bunu üç kez daha tekrarlamam gerekmişti. Yine de bana teşekkür bile etmediğinde son seferde elimde kalan suyu suratına atmıştım.

“Bu ne içindi?”

“Söylenecek o kadar çok şey var ki anlatmaya vaktim yok.” Kapıya ilerledim ve kulpunu yakaladım. “Hadi, acele et. Yakalanırsan arkama bile bakmam.”

Koltuktan destek alarak ayağa kalktı, tek ayak üzerinde yanıma geldi. Kolumdan tuttuğunda burnumdan bir soluk versem de onu itmedim. Bana mecburdu, aksi hâlde sürünerek gitmesi gerekecekti. Tam bir yılan olarak nasıl süründüğünü izlemeyi çok isterdim ama işte, vaktimiz yoktu.

Kapı deliğinden dışarı baktığımda etrafta kimseyi göremedim. Bir süredir hiç ses de yoktu. Yalnızca bir adam koşarak geçmişti evin önünden, o kadar. Geri de dönmediklerine göre burada olduğumuzu düşünen yoktu.

Amber’i tutarak dikkatlice evden dışarı çıktım. Sokağın sağını solunu iyice kontrol ettikten sonra önce yürümeye başladık. Amber topuğunun üzerine basarak ilerlemeye çalışıyordu. İniltilerini dudaklarının ardında tutmayı başarsa da sık nefeslerini burnundan o kadar yüksek seste bırakıyordu ki bu bir inlemeye eşdeğerdi.

Neyse ki yağmur hâlâ yağmaya devam ediyor, diye düşündüğüm sırada yağmur azalarak durdu. Keşke Başcellat’la ilgili iyi bir şey söyleme gafletinde bulunsaydım.

Birkaç sokak ilerlemiştik ki Amber dudaklarının arasından kopan acı dolu bir iniltiyle kaldırımın kenarına çöktü. Hıçkırıklara boğuldu hemen ardından. Gözlerimin önünde acı içinde, pes etmiş gibi ağlıyordu, Kırmızı Bölge Öncüsü Amber.

“Yapamam,” dedi ayağım tutarken. “Yapamam, olmuyor. Canım çok yanıyor. Topuğumun üstüne bile basamıyorum neredeyse. Karın calandı, uyuşuyor da sanki. Bir an sonra düşeceğim, kalkamayacağım yerden.” Etraftaki evlere baktı. “Bırak beni, git.” Onu tutan elimi itti. “Git, kurtar kendini.”

Onu bırakmak iyi bir fikirdi ama...

“Bu kadar çabuk pes etme,” dedim ona ve yeniden elimi uzattım. “Biraz daha dene. Bu kadar mıydı senin inadın?”

Buzdan hareleri ilk kez bir buz kütlesi gibi değil de sıcak deniz gibi göründü bana. “Onun için korkuyorum.” Elini elime değil, karnına uzattı. “Çok korkuyorum. Ya... Ya bizi yakalarlarsa ve ona bir şey olursa? Ona bir şey olur mu, Yekta?”

Bana pek adımla hitap etmezdi, *Gri* derdi. Bu yüzden bu, garip hissettirmişti.

Karnının üzerindeki elini tutup çektim. “Onun için yürümeye devam et, Amber. Duracak olursan onu kaybetmeye yaklaşırsın.”

“Belki de kardeşim seni sevmekte o kadar da haksız değildir.” Onu kaldırmama izin verdi. Dolu, kırmızı gözleriyle küçük bir kız çocuğu gibi göründü gözümde. “Sende iyi bir şeyler var.”

Ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdiğimde inanılması güç ama o da bana gülümsedi. Düşmanca değil, küçümseyici de değil, histerik ya da yalancı birer gülümseme de değil. Tamamen doğal iki küçük gülümseme.

“Hadi, çıkalım şuradan.”

Amber’in ağırlığının bir kısmını alarak ıslak ve kasvetli Sarı Bölge sokaklarında, ev ve bahçelere yakın durarak ilerledik. Koşamıyorduk ama olabildiğince hızlıydık. Geçtiğimiz sokaklarda bizden başkasının adım sesleri yoktu, yanımızda yakınımda başkasının sesi nefesi de. Amber meydana yaklaşık yirmi dakikalık bir yürüme mesafemiz olduğunu söylemişti. Onun hızıyla bu, yarım saat de sürebilirdi. Koşmak istiyordum ama bu, onu bırakmak anlamına gelirdi. Bu yüzden adımlarına ayak uydurmaktan başka çarem yoktu.

Bir ses duyduğumu sandığımda adımlarım hızlandı. Bu sadece birkaç adım kadar sürdü çünkü Amber’in yaralı ayağı bir çakıl taşının üzerine denk geldiğinde Amber boğazından kopan bir çığlıkla dizinin üzerine düştü. Acıdan tir tir titrerken çenesi kasılmıştı.

Önüme baktım, kimse yoktu. Amber’i yerden kaldırmak için bütün gücümü kullandım ama o kalkamıyordu. İçinde bir yerde pes etmiş gibiydi. Bedeni bütün bu olanlara daha fazla dayanamamıştı. Açlık, uykusuzluk, yarası ve diğer her şey... Bayılmak üzere gibi görünüyordu.

“Amber, lütfen,” dedim çenesini kavrarken. “Lütfen kendine gel.” Yüzünü sarsıyordum ama o gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. “Yapma böyle, lütfen. Az kaldı, çok az kaldı.”

“Yekta...” Sesi bir iniltiden ibaretti.

“Hadi... hadi lütfen.” Onu çektim yukarı ve en azından kalçasının üzerine oturabildim. “Yapabilirsin, dayanabilirsin. Bunu kendin için değilse bile bebeğin için yap çünkü onu öldürür.” Çok nettim bu kez. “Öldürür, biliyorum. Neler yaptığını gördüm.”

Amber’in ıslak ve yorgun bakışları yüzümde dondu. “Öldürür.”

“Öldürür,” diye tekrarladım. “O yüzden son bir kez kalk, son bir kez yürü, son bir kez...”

Beti benzi atmış yüzünde güçlkle kıpırdanan kuru dudakları kıpırdandı ama bir şey diyemedi. Başını hafifçe sallamakla yetindi yalnızca. Sonra bana tutundu, kalkmayı denedi. Onu yukarı çektiğimde bakışları omzumun üzerinden arkaya, bir şeye tākılmıştı. Hareket etmiyordu, öylece arkamda bir noktaya bakıyordu.

Omuzlarım çöktü. Buradan çıkışımız olduğuna inanmıştım ama görünen o ki bu bir yanılgıydı.

“Bırakma,” dedi Amber bir fısıltıyla. “Lütfen beni bırakma.” Kolumu sıkıca tuttuğunda tırnakları etime battı. “Beni geride bırakma. Onunla bırakma. Her şey...” Gözlerime baktı. “...her şeyi veririm sana.”

Onu bırakıp gidebilirdim. Onlardan hızlı koşabilir, çıkışı bulabilirdim ama geri döndüğümde Amber hayatta olmazdı. Bundan hiç şüphem yoktu.

Kulaklarıma dolan histerik kıkırtıyla sivrilen bakışlarımı omzumun üzerinden geriye diktim. Başcellat sokağın başında tek başına, elinde bir bıçakla dikiliyordu. Koşmuş, yorulmuş gibi sık nefesler alıp bırakıyordu. Yüzünün solunda onda açtığım yaradan akan kan damlaları boynuna kadar ulaşmıştı.

Bıçağını yanağındaki kesige doğru uzatıp sivri ucunu yaradan içeri bastırdı. “Bunun bir bedeli olacak, yancı.”

Canı yanmamış mıydı? Ne inliyor ne de yüzünde en ufak bir acı belirtisi oluşuyordu. Belli ki yalnızca acı çektmekten değil, çekmekten de haz alıyordu.

“Yine de itiraf etmeliyim, bu elimden üçüncü kurtuluşundu ve ben çok eğlendim.” Bize doğru bir adım attığında Amber’le geriye doğru adımladık. “Bir Gri en fazla ne kadar karşı koyabilir diye düşünüyordum ve bum!” Ellerini birbirine vurdu. “Seninle tanıştım.” Güldü, yine ruhsuz ve düz bir şekilde. “Öncü Kunter’in senden neden

etkilendiğini anladım sanırım.” Durup gözlerini kıstı, dikkatle izledi beni ve parmak şıklattı. “Hayatta kalma potansiyelinden.”

“Peşimizi bırak, dördüncü kez için anlaşalım.”

Teklifim onu eğlendirdi. “Gidebilirsin.” Elini ileriye doğru uzattı. “Hızlı koştuğunu biliyorum. Sana yetişemem.”

“Ama?”

“Ama...” dedi son harfi uzatırken. “...öncü senin kadar hızlı koşamaz. Onu bırakıp gidebilirsin ve ben de onu öldürürüm. Hemen arkandan, bir an bile beklemeden. Karnını hedef alırım.”

Amber kulağımın dibinde yalvarıyordu onu bırakıp gitmemem için. Önümde iki seçenek vardı: Ya Amber’i bırakıp gidecek ve koşarken ölüm çığlıklarını dinleyecektim ya da...

“Koş,” diye mırıldandım Amber’e. “Arkana bile bakma.” Bıçağımı çekip çıkardım. “Ben sana yetişeceğim.”

Başcellat ona meydan okumama hayran olmuş gibi irileşen gözlerle bakarken Amber bir an bile beklemeden arkasını dönüp koşmaya başladı. Daha çok sürünüyor diyebilirdik ama en azından uzaklaşıyordu. Saklanacak kadar bile vakit kazandırsam yeterliydi. Sonrasında koşardım ve Amber saklanırken meydana çıkardım. Yardım getirirdim ve Başcellat’ın başını kesmek için de bir kılıç...

Ona olan öfkem, insani her şeyimi silip süpürüyordu.

“Yine kaçabilirsin,” dedim ona ölüm tiyatrolarında kaçtığını hatırlatırken.

“Korkma,” dedi bana yaklaşırken. “Seni öldürmeyeceğim, yancı. Seninle biraz daha vakit geçirmek istiyorum.”

“Ama ben seni öldüreceğim.”

Benden daha güçlüydü, biliyordum. Ama bu şehirde kimse benden daha çok hayatta kalma dersi almamıştı. Kimse sıfırdan öfke inşa etmemişti. Öfkem onlaraydı, her birine ve bu şehre mahkûm olduğum her gün içimdeki intikam ateşi harlanıyordu. Kendi cehennemleri onları yakmayabilirdi ama benim cehennemimden hiçbirisi sağ çıkamayacaktı.

Başcellat aramızdaki mesafeyi hızlı ve uzun adımlarla kapatırken ilk hamlem için gözüme zayıf bir noktasını kestirmeye çalıştım. İlk darbenin ondan gelmesi için tetikte bekledim. Aramızda yalnızca iki adım kadar kısa bir mesafe kala bıçağını hiddetle yüzüme doğru

savurduğunda tekmemi bacak arasına indirdim. Bıçaktan kaçmamı bekliyordu, ona tekme atmamı değil. Bacak arasına hiç değil.

Tekmemle birlikte iki büklüm kıvrıldığında bana savurduğu bıçak yüzümün önünden havayı keserek geçip gitti. Ellerini bacak arasına bastırıp üzerime dikti öfkeli bakışlarını.

“Sen...” dedi bir hırıltıyla. “...elimden kurtulamayacaksın.”

İfadesini hep saklı tutardı. Ne doğru düzgün güler ne de kızardı ama şimdi kendini dizginleyememişti.

“Tamam,” dedim düz bir sesle ve bıçağımı boğazına doğru savurdum. Kurtulmak için kendini geriye atması gerekti. Sırtüstü yere yığıldığında beklemekle vakit kaybetmedim. Henüz sırtı yere değmeden üzerine çıktım ve bıçağımı kabzasından sıkıca tutup göğsüne indirmek için havaya kaldırdım. Sert ve hızlı tek bir darbeyeyle hayatla bağlantısını kesebilirdim. Kurtulurdum ondan, kurtulurduk.

Bir kere daha birini öldürmeye hazır mıydım?

Kâbuslarımda bu yüzü, Başcellat'ı görmeyi istiyor muydum?

Pekâlâ, hayır ama şu an benim istek ve arzularıma göre şekillenmeyecek. Mesele hayatta kalmak. Doğrular ya da yanlışlar değil. İyi ya da kötü olan değil.

Bıçağı göğsüne hiddetle indirdiğimde son anda bıçağın kabzasını kavrayan ellerimi tuttu ve bıçağı itti. O geri itiyordu bense ileriye. Ben onu öldürmek için mücadele ederken onun mücadelesi hayatta kalmak içindi.

Dizimi midesine bastırduğымda bir iniltiyle bıçağı kavrayan elleri gevşedi. Bıçak doğrudan göğsüne indi. Etine saplanmadan hemen öne beni ittiğinde bıçak kayarak göğsüne değil, karnına saplandı.

Bir küfür savurarak bıçağı çektiğimde Başcellat'ın bedeni acıyla titreyip sarsıldı. Bıçağı bu kez boğazına savurdum fakat onun da bir bıçağı vardı ve canı ölümüne acısa bile hayatta kalmak için mücadele ediyordu. Bıçağını üzerime doğru savurduğunda yüzümde onunki gibi bir kesik açmaması için kendimi geriye atmak zorunda kaldım.

Ayağa kalktım. Başcellat da elini, karnında açtığım bıçak yarasının üstüne bastırarak ayağa kalktı. Sağa doğru sendelerken başını eğmiş, güçlkle bir nefes bırakmış ve dudaklarının arasından bir hırıltı kaçmıştı. İşte şimdi benden nefret ediyordu. Şimdiye kadar beni kolayca zarar verebileceği Gri bir yancı olarak görmüştü ama artık karşısında daha fazlasının durduğunu biliyordu.

İki yaramaz çocuk gibi birbirimizin etrafında dolanmaya başladık. O benden daha güçlüydü ama ben ondan daha hızlıydım. Karındaki yarayı avantaja çevirmeliydim.

“Kaçtın çünkü öncünün seni seçmeyeceğini biliyordun.” Fiziksel olarak beklediği şekilde beni alt edemediğinde cümleleriyle saldırdı. “Kız kardeşini seçeceğinin, seni feda edeceğinin farkındaydın.”

“Bunu asla öğrenemeyeceğiz.”

Dudaklarının arasından histerik bir kıkırtı fırlar etse de ağız hareket etmedi. “Öğreneceğiz.” Durdu. “Çok yakında, güzel bir sahneyle. Hayal kırıklığına yakından şahit olacağım. Ve sonra...” Dudaklarının kenarları yavaşça yukarıya doğru kıvrıldı. “...seni öldüreceğim.”

Üzerime atladığında bıçağı ona doğru savurdum fakat hiçbir etkisi olmadı. Bıçaktan kolayca kaçtı. Kendi bıçağını bana savurmak yerine dirseğini bileğime indirdiğinde bıçağım elimden fırladı. Elini hızlıca boğazıma sardı, başparmağını gırtlak çukuruma bastırdı. Nefesim hızlıca kesildiğinde ellerimi onun eline sarmıştım bile.

“Griler kurtarılmayı hak etmezler. Sen de bunu biliyorsun ki öncüyü kurtardın, onun için geride kaldın. Öncü yaşamaya değer ama sen? Sen nesen ki?” Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında hırıltılı nefesi suratıma çarptı. Dişlerinin arasından hiddetle, “Hiç!” diye ekledi.

Bıçağını yüzüme doğru uzattı ve gözümden yanağıma doğru görünmez bir çizgi çekti. “Her şeyini alacağım senden. Güzelliğinden başlayacağım.” Bıçağı kalbime doğru kaydırdı, sivri ucunu tenime batırdı. “Ve o masum kalbini sökeceğim yerinden. Bizleri aşağılayan kalbini. Karanlık değil aydınlık olanı. Burada değil ama dünyada başka her yerde şansı olan o kalbini.”

Bıçağın sivri ucu tenimi kesti, etimi deldi. Ağlamamak, bağırma- mak ve onun karşısında kırıl- gan görünmemek için kastım kendimi. Bağırısam rahatlayacaktım ama yapmadım. Çenemi kilitleyip dişlerimi sıktım ve acı, dişlerimin arasından içeri sızıp sessiz bir öfkeye dönüştü.

Normalde donuk olan gözleri şimdi daha keskindi ve damar damar belirginleşen şakaklarıyla birlikte yüzü bana *şeytan, bir insan olsaydı o olurdu*, diye düşündürdü. Kaşlarının arasındaki çizgi öfkeyle kasıldıkça derinleşiyor, dudaklarını birbirine bastırdıkça çenesindeki kaslar iyice geriliyordu.

Başcellat öfkelendiğinde yalnızca yüzü değil, bütün varlığı karanlık bir enerjiye bürünüyordu. Onu bu hâlde gören biri içgüdüsel olarak mutlaka geri adım atardı ama ben ondan önce Kunter'in karanlığıyla tanışmıştım. Ve hiç kimse onun sahte karanlığıyla dahi baş edemezdi.

Hücredeki o adamdan bir değil, iki değil... Üç bıçak almıştım. Üçüncü bıçağım beni boğazımdan tutup neredeyse ayaklarımı yerden kesen, bıçağını vücudumda hoyratça gezdirip tehditler savuran Başcellat'ın tenini kesip etini yardı. İkinci bıçak darbemle bedeni sarıldı, boğazımı saran eli hızla gevşedi ve beni bırakırken dudaklarının arasından kan fışkırdı. Daha fazla sıkamadı dişlerini, kasamadı çenesini. İkimiz aynı anda taş gibi yere düştük. O, kan revan içerisinde bense nefes nefeseydim. Onun inlemeleri ıssız Sarı Bölge sokağında yankılanırken benim acı dolu öksürüklerim yankılanıyordu. Gözlerim ilk anda kararmış, ellerimin biri boğazıma diğeri göğsümde açtığı deliğe uzanmıştı.

"Piç kurusu," diye patladım ilk anda. "İt oğlu it." Ağzıma gelen bütün küfürleri saydırırken nefes acıyla titremekten alamadım kendimi. Sıkıttığım dişlerimin arasına dolan kanı ona doğru tükürdüm. "Geber artık."

Güçlkle ayağa kalkıp ona yukarıdan baktım. Gözleri hâlâ açıktı, doğrudan gökyüzüne bakıyordu. Ağzından akan kan çenesine ve yüzünün iki yanına akıp birer yol çizmişti. Siyah saçları alnındaki ter damlacıklarına yapışmıştı. Elleri iki bıçak yarasının üzerindeydi. Sanki onları tırnaklarıyla kazıyıp söküp atmak istermiş gibi. İniltiler dudaklarından dökülürken nefes almakta güçlük çekiyordu.

Canı çok yanıyor olmalıydı.

Öldürdüğü bütün Grilerden, damgaladığı Gri savunucularından ve İsimsizler'den daha çok olamazdı ama.

Amber'in boğaz yırtan çığlığını duyduğumda dikkatim tamamen dağıldı. Hızlıca sokağın diğer tarafına, Amber'in koştuğu yöne döndüm. Sesi bu kadar yakından geldiğine göre çok uzaklaşmamıştı. Çığlık attığına göre de...

Başcellat'a baktım. Şehirdeki tek doktor, Kırmızı Bölge doktoruydu. Onu kurtaracak kimse yoktu. Kimse bu yaraları doktor olmadan iyileştiremezdi ve zaten az önce son nefesini vermiş gibi görünüyordu.

Yerden bir bıçak kapıp sokağın sonuna doğru koştum. Onu diğer sokağın sonunun çıktığı bir meydanda buldum. Başcellat'ın cellatlarından biri onu yakalamış, üstelik kafasına bir silah dayamıştı.

Bakışlarım sokağın diğer tarafına döndü.

Kaçabilirdim.

Kurtulabilirdim.

Çaresizce adamın elinde çırpınan Amber'in adımı haykıran çığlığı yankılandı ıssız sokakta. "Yardım et," diyordu yalvarırcasına. "Lütfen yardım et, Yekta!" Bir elini karnına siper etmişti yine. "Yalvarırım kurtar."

Cellat, Amber'in ağzına elini sıkıca bastırdığında bütün sesler kesildi ve geriye vicdanımın ağır sessizliği kaldı.

Bu sanki hayatımın sınavıydı. Vicdanımın kör savaşıydı. Merhamet yeniden Kötülerin Şehri'nde filizlenecekse sanki bu anda filizlenecekti.

Bıçağımın kabzasını sıktım. Parmak uçlarımdan koluma bir titreme yayıldı. Bir kere daha ve bir kere daha. İşte onlar gibiyim. Hayatta kalmak ve hayatta tutmak için şeytana boyun eğeceğim. Ruhumda büyüyen karanlık geride hiçbir ışık bırakmayana dek.

Sessiz adımlarla ıslak taş zeminde onlara doğru ilerledim. Adımlarım ağırdı, geri kaçmak ister gibi. İçimden bir ses *kaç*, diyordu. *Git ve geri dönme. Vicdan mahkemeni doğru yere kurmuyorsun. Kurtarıcı olmamalısın, seni kurtarmayıp kurtarılmaya mecbur bırakanlara karşı.*

Karşıma bakıyordum, Amber'e ve çaresizliğine fakat sanki gördüğüm o değildi, kendi içimdi. Yorgunluktan ve bitkinlikten göz kapaklarım sarkmıştı, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Ani bir tepki ya da kırılganlık göstermek istemiyordum hâlâ. Bu nedenle bakışlarım boş ve donuktu.

Ne zaman dönüştüm buna?

İleri adımlıyorum ama sanki ruhum bedenimden taşmış, beni geri çekmek için çaballıyor durmadan. *Gitme*, diyor. Bir şeyler sırtımdan enseme tırmanmış, oraya tünemiş. Ensemdeki ağırlıktan başımı yeterince dik tutamıyorum.

Meydana çıktığımda bıçağımı doğru zamanda savurmak için hazırladım. Başcellat'ın yokluğunda korkup öldürmekten vazgeçebilirdi cellat. Alfa kurt olmadan dağılan kurt sürüsü gibi. Cesaretleri kırılırdı

kolayca, kuyruklarını bacaklarının arasına kısıtırıp kaçarlardı. Saklanırlardı bir taşın altına.

“Başını kestim,” dedim kısık, tiz ve çatlak çıkan sesimle. Güçlü bir sesle onun karşısında durmak isterdim ama piç lideri beni neredeyse boğazlayarak öldürüyordu. “Kaç kaçabildiğin kadar hızlı. Saklan nereye olursa. Başın olmadan bir hiçsin ne de olsa.”

Cellat bir an için durdu, başını hafifçe şüpheyle eğdi fakat maskesinden dolayı ifadesinin ne olduğuna dair bir tahminde bulunamadım. Bir bana bir de sıkıca tuttuğu Amber’e baktı. Silahı tutan parmakları terlemiş gibi hareket etti. Geriye doğru kararsız bir adım attığında bunun bir zafer olduğunu düşündüm.

Amber’in gözleri irice açıldı. Çırpındı ve arkamdaki bir noktaya kilitlendi bakışları. Bıçağımı arkaya savurmak için harekete geçtim ama çok geçti. Ensemde yediğim darbeye gözlerim döndü ve yüzüstü yere yığıldım. Yüzümün solu ıslak zemindeydi, dönen ve hızla kararan bakışlarım yalnızca bir yere kadar görüyordu.

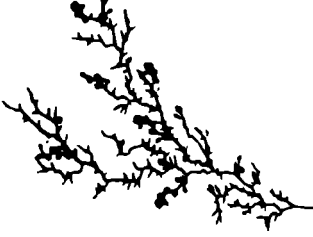
Üzerime doğru adımladı biri.

Başıma bir çuval geçirdi başka biri.

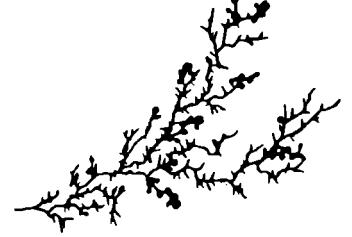
Bütün bedenim ufak bir titremeyle sarsılıp ağır bir kütle gibi zeminle bütünleşti. Sanki kazısalarda artık sökemezlerdi beni bu zeminde. Oysa eminim beni hücreye yeniden kapatmaları onlar için çok kolay olmuştu.

Bazen gücünün sonuna kadar savaşmak yetmiyordu. Anlık bir dalgınlık ya da sadece ensenden yediğin bir darbe yetiyordu yenilmeye. Bazen de yalnızca vicdanın seni yenilgiye uğratabiliyordu. Fazla vicdan, kişinin kendisine verdiği en büyük zarardır ne de olsa.

Siyah Bölge'nin tahtı, yalnızca güçle değil, saygı ve sadakatle korunur. Birinin Siyah Bölge öncüsünü devirebilmesi için tüm bölgenin hem korkusunu hem bağlılığını kazanmış olması gerekir. Saygı olmadan güç kördür, sadakat olmadan hüküm geçersizdir. Siyah olana diz çöktürmek, Siyah Bölge Öncüsü Kunter'e diz çöktürebilmekle mümkündür.

BÖLÜM 35

Amber'in çığlıkları uyarıcı ve uyandırıcı bir etki yarattı. Göz kapaklarım birer tuğla kadar ağırdı, titreşerek hafifçe aralayabildim yalnızca. Görüşüm tamamen bulanıktı, etrafta olan biteni anlayamayacağım kadar. Hücrede olduğumu burnuma dolan küf ve rutubet kokusundan çıkarabildim fakat geri kalan her şey uyuşmuş bedenimle iç içeydi. Kollarım yukarıdaydı, bileklerime kalın, metal bir zincir bağlıydı ve bu benim ayaklarımı yerden kesmişti. Aşağı doğru bir kum torbası gibi sallanıyordum her nefeste. Ensemde yayılan sancılı ağrı, omuzlarıma birer yük bindirmişti. Başım çatlıyordu.

Hafif aralık tutmaya çalıştığım bakışlarımın önünden bir karartı geçti. Hemen ardından o karartı benim tam önümde durdu, yüzüme yaklaştı ve pis nefesi burnumdan içeri doldu. Çenemden kavradığında parmakları yanaklarımda birer boşluk açmak istiyormuş gibi sıkıydı.

Amber yalvarıyordu. Onu bırakmaları ve bebeğine acımaları için. Her şeyi ama her şeyi yapabileceğini söylüyordu bunun karşılığında. Şehri ayaklarının altına serebileceğine dair bir düzine şey duydum ama çoğu cümle kesik kesikti zihnimin içerisinde.

Kunter neredesin?

Devin?

Neredesiniz?

Yapamadım yine, olmadı. Yine muhtacım yardımınıza, bu şehirde mahkûmların önünüzde eğilmelerine yarayan kararlı kalplerinize.

“Uyandın,” dedi karşımdaki karartı. Sesler boğuktu, çözemedim kim olduğunu. “Aç gözlerini, bak bana. Gözyaşlarını görmek istiyorum.”

Görüşüm yavaş yavaş yerine gelirken kulağımın içindeki uğultu da azalıyordu. Sonunda görebildim onu, karşımdaki cellatı. *Başcellat'ı*.

Kötüler kolay kolay ölmez klişesi karşımdaydı düpedüz. Ölmemişti, yaşıyordu. Çıplak vücudundaki bıçak yaraları sarılmıştı. Kan lekeleri sargılardan taşsa da evet, ona biri müdahale etmişti. Karşımda ayakta durabileceği kadar hem de. Zayıf ve her an düşecekmiş gibi görünse de karşımdaydı, solgun yüzü ve beyaza çalan dudaklarıyla.

“Yüzümde bıraktığın bu iz,” dedikten sonra elindeki bıçağı yüzlerimizin arasına doğru kaldırdı. Bıçağın parlak metal yüzeyinde kendimi gördüm. “...yalnızca bana değil, sana da hatıra kalacak ömrünün geri kalan son birkaç saatinde.”

Beklemiyordum bunu yapmasını. Bıçağın keskin yüzeyini doğrudan sağ yanağıma dayayıp orada derin bir kesik açmasını. Yüzümü doğramasını, yüzündeki kesiğin daha derinini yüzümde açarken kahkahalara boğulmasını.

İlk anda ani, delici bir yanmayla sarsıldım. Zincirle tavana bağlı ellerimi çekip kurtarmak, bir şekilde yüzüme uzatmak istedim ama bu mümkün değildi. Bir balığın yemi yutup oltada çırpınması gibi çırpındım can havliyle. Nefesim hızlıca kesildi, boğazım düğümlendi ve koca bir yumru oraya oturdu. Yutkunamadım, acıyı boğazımdan aşağı gönderip rahatlatıcı bir nefes alamadım.

Acı dalga gibi geldi. O birkaç saniye sanki saatler süren bir acıya dönüştü. Dudaklarımın arasından kopan çığlık dar hücrenin duvarlarında yankılandı. O duvarlara birer tekme atabilsem atardım şüphesiz. Kırabilsem kırardım her bir tuğlayı. Zincirleri koparabilecek kadar gücüm olsa koparır, Başcellat'ın boğazına sarardım onu bu kez gerçekten öldürmek için. Kendimde değildim artık, acıydım yalnızca ve dayanamıyordum buna. Daha fazlasına dayanacak gücüm kalmamıştı, bu sondu. Yaşamak, bu acılara değmezdi.

Aşağılanmış hissediyordum. Bana bütün bunları nasıl yaparlardı?

Yanaklarıma sicim sicim akan gözyaşlarım, yaramdan içeri sızıyordu. Başcellat buna güldüğünde ve yarama çıplak elle dokunup parmağını içeri sokmaya kalktığında öfkeden gözüm döndü.

Zincirlere asıldım, kendimi kalan bütün gücümle yukarıya çektim ve tekmemi onun göğüs kafesine indirdim. Başcellat dar hücrenin ortasından arkasında kalan duvara doğru savrulup çarptı. İki büklüm

yere düştüğünde bıçak yaraları acımış olacak ki bir iniltiyle ellerini yaralarının üzerine sardı.

Bana baktı ve öleceğime dair sessiz bir yemin etti.

Ona baktım ve öleceğine dair sessiz bir yemin ettim.

Sonra... Sonra onu gördüm. Benim gibi tavandan zincirle asılmış bedeni. Yüzü önüne düşmüş, alnından yediği sert darbeden akan kan yüzünün yarısını kırmızıya boyamıştı. Bal rengi uzun saçları dağılarak önüne düşmüştü. Çıplak kolları ve vücudundaki birden fazla kesik izi, uzun süre direndiğinin kanıtıydı âdeta.

Buna asla ihtimal vermezdim ama o, Devin'di.

Beni kurtarmak için buradaydı, denemiş ve direnmişti ama belki de bu uğurda ölmüştü.

Ölmüş müydü?

"Devin," dedim güçlükle çıkan sesimle. Zincirlerden kurtulabilecekmişim gibi ellerimi hareket ettirdim. "Devin, bana bak." Ona ulaşmak için çırpındım çaresizce. "Devin... Devin lütfen." Bir fısıltı kadar çıkan sesim acı dolu feryadıyla çığlığa dönüştü. "Devin! Yalvarırım ses ver. Devin!"

Devin neredesin, diyordum çaresizce. Devin buradaydı. En başından beri bir nefes kadar yakınımdaydı ama bu yakınlık onun canını mı almıştı? O... benim yüzümden ölmüş müydü? Son nefesine kadar direnerek, beni kurtarmak için çırpınırken mi ölmüştü arkadaşım?

"Devin!" Hıçkırıklarım onun adını haykıran çığlığıma karıştı. Çırpındım durdum zincirden bir umut kurtulur da ona ulaşıyım diye. Yakındı bana, elimi uzatsam sanki dokunurdum ona ama kurtaramıyordum ellerimi. "Ölme lütfen, ölme. Sen de ölme lütfen. Yalvarırım, Devin!"

Ses ya da herhangi bir kıpırtı yoktu. Bir ölü gibi... ölmüş gibiydi. Duymuyordu sesimi, nefes aldığına dair herhangi bir belirti yoktu. Göğüs kafesi inip kalkıyor muydu? Anlayamıyordum zangır zangır titrerken bulanık görüşümle.

"Devin..."

"Yekta!" Amber'in çığlığı sağımdan yükseldi. "Yekta, yardım et!"

Ona döndüğümde onu duvarın kenarında... hayır, onu duvara çivilenmiş şekilde buldum. Ceketinin kollarından ve pantolonunun paçalarından. Bu da yetmezmiş gibi baştan aşağı kan içerisindeydi. Onu lime lime etmişlerdi ben kendimde değilken. Kırmızılar içerisindeydi

ama bu kez kan da vardı. Parçalanan kıyafetlerinden dışarı kan sız-mıştı. Başını birkaç kez duvara vurmuşlar gibi saçlarının arasından bir yerden doğrudan yüzüne akan kan, beyaz tenini kırmızıya boyamıştı. Kan, yüzünden boynuna kadar ulaşmıştı.

“Kurtul oradan,” diye bağırdım Amber’e. “Çek çıkar kendini! Devin’e bak. Ona bak, nefes alıyor mu?”

“Yapamıyorum,” dedi ağlamaklı bir sesle, kollarını çekiştirirken. “Sıkışıp kaldım burada.” Güçlkle yutkundu. “Olmuyor, olmuyor...” İnilti-ler dudaklarının arasından dökülürken gözyaşları da gözlerinden boşanıyordu. “Yapamıyorum, senin kadar güçlü değilim.”

“Beni ne kadar güçlü sanıyorsun?” diye patladım ona yanağımda-ki acının etkisiyle. “Devin senin yüzünden burada. O, senin yüzün-den bu hâlde. Kurtar. Kurtar onu, Amber!”

“Şimdiden suçluyorsun beni,” diye patladı o da titreyen sesiyle. “Kurtulabilirdin ama kurtarmayı seçtin. Neden? Madem suçlayacak-tın, bırakıp gitseydin.”

“Senin için değildi,” dedim tükürür gibi bir sesle. “Sana rağmen içimdeki insanlığı kaybetmemek içindi.”

“O hâlde geberseydim de senin insanlığının bir sınavı olmasay-dım.” Delirmiş gibi göründü. “Nefret ediyorum senden de insanlığın-dan da aptal vicdanından da arkadaşından da.”

Başcellat yerden yeniden kalkamadı ama cellatları içeri doluştu. İlk hedefleri ben oldum. Biri saçlarımdan yakaladı sanki zaten tavana asılı değilmişim gibi. Biri karnıma sert bir yumruk indirdi ve okka-lı bir tokat. Yüzüm yeniden sağa döndüğünde Amber’in nefret dolu bakışlarıyla kesişti bakışlarım. İkinci yumruk suratıma indiğinde bu, bayıltıcı bir darbe oldu.

Onlara Devin’i sormadım bile. *Yaşıyor mu*, diyemedim. *Onu bı-rakırsanız istediğiniz her şeyi yaparım*, diyemedim. O benim için belki de ölmüşken ben onun için bir cümle bile kuramadım.

“Gri Hanım.”

Buz tutan tenimde sıcak, tamdık bir el geziniyordu. Neredeydim, ne oluyordu? Zihnimde koca bir boşluk var. Bu bir rüya mı yoksa uyanık mıyım? Soğuk zeminden kendim mi kalkıyorum yoksa biri beni tutup kaldırıyor mu? Kim bu sıcak beden? Ses... Bu ses kime ait?

“Gri Hanım?” dedi yeniden uzaktan gelen bulanık ses. G z kapaklarımı aralamayı denedim ama görüntüler net değildi. Hemen geri kapandı ağır göz kapaklarım. Betona bulamışlardı sanki bedenimi. Ağırdım, çok ağır... Kaldıramıyorum kendi ağırlığımı. Kollarım ve bacaklarım taş olmuş, hareket ettiremiyorum onları. Dünya dönüyor, dönüyor, dönüyor... Durmuyor bir türlü.

Başımın, birinin kolundan geriye düştüğünü hissettiğimde bir ışık doğrudan göz kapaklarımdan içeri doldu. Sıkmayı denedim gözlerimi ama tamamen başarısız bir deneme oldu bu.

“Yekta!” Sarsıldım birinin kolları arasında. Sıcak eller yüzümde, saçlarımda, kollarım ve bedenimin birçok yerinde hızlıca geziniyordu. “A  gözlerini, ben buradayım.” Yanağıma dokundu sıcak el. “Buradayım, Gri Hanım. Geldim, yetiştim. Buldum seni. Buldum.” Sıcak dudaklar alnıma dokunduğunda anladım onun kim olduğunu. Pekâlâ... O buradaysa bu bir rüya mı? Hıçkırıklarım güçlükle araladığım dudaklarımın arasından dökülürken gözyaşlarım yüzümü hızlıca ıslatıyordu. Bu bir rüya olmalıydı. Kurtulamayacaktım. Kurtaramayacaktım Devin’i. Devin...

“Devin,” dedim güçlükle. “Devin...” Başımı kaldırmayı, gözlerimi açmayı denedim ama tamamen beyhude bir çabaydı. “Kunter.”

“Buradayım,” dedi bana sıkıca sarılırken. Buz kesmiştim ama o sıcacıktı. “ ıkaracağım seni buradan.” Bedenimin havalandığını hissettim. “Eve döneceğiz.”

“Devin,” dedim yeniden, güçlükle aldığım bir nefesle birlikte. “Devin’i kurtar.”

Durduğunu hissettiğimde gözlerimi bir daha açmayı denedim. G z kapaklarım hafifçe aralandığında sonunda onun o buzdan h relerini görebildim. Ne de çok özlemiştim bu kısa zamanda onu. Bir daha hiç g remeyeceğimi düşündüğüm bile olmuştu. Bu gerçekten bir rüya değilse işte buradaydı.

Elimi güçlükle kaldırıp onun yüzüne dokundum. Evet, buradaydı. Bu bir rüya olamazdı. Sıcak teni parmak u larıma dokunuyordu. Kunter’di, her şeyi düzeltebilecek bu şehirdeki tek kişiydi.

“Devin?” dedi sorarcasına kaşları bilinmezlik içinde  atılırken. “O burada değil.”

“Burada.” Ellerimi boynuna sarıp kendimi yukarı çekmeyi denedim. “Gördüm onu, burada.” Kuruyan boğazımı biraz rahatlatmak

için yutkunduydum da pek bir işe yaramadı. “Asılıydı...” Etrafı görmeye çalıştım. Aynı hücrede değildim, tavanda asılı zincirler yoktu. Burada yalnızdım. Amber ve Devin burada değildi. “Amber... Devin... İkisi de burada bir yerde olmalı. Onlar yaralıydı.” Devin’in de Amber gibi yalnızca yaralı olduğuna inanmak istedim. “Onları da kurtaralım.”

“Önce sen, Gri Hanım,” der demez hücre kapısından dışarı çıkardı bizi. Cılız ışıkların ara ara söndüğü koridorda hızla ilerlerken sıkıca tutundum ona. Yüzümü boynuna bastırıp elimin tekini ensesinden saçlarına doğru uzattım.

Gerçekten burada, yanımda.

Bir cesedin yanından geçtik ve ardından bir başka cesedin. Üst kata çıkana kadar iki ceset daha gördüm. Amber ve Devin’i henüz bulamadıysa ve dört celladı öldürüp bana ulaştıysa... Başcellat ve kızlar neredeydi? Şimdiye kadar başka birileri neden önümüzü kesmemişti? Burada ne oluyordu? Başcellat’ın planı neydi? Neden Kunter’in beni kurtarmasına izin veriyordu?

“Bütün bunlar Başcellat’ın oyunu,” diye açıklamada bulundum bilmiyorsa diye. “Siyah Bölge’yi istiyor, öncülüğü. Fakat tek derdi bu değil, oyun peşinde. Dramatize etmek istiyor bütün bu olanları. Bu yüzden...”

Demir bir kapının önünde durduğumuzda kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Burada başka bir çıkış kapısı daha mı vardı? Dar bir koridorun sonundaydı ve biz buraya hiç gelmemiştik. Neredeydik biz? Hâlâ aynı binada mıydık? Hücreler tıpatıp aynıydı ama koridorlar ve çıkış kapısı farklıydı. O hâlde bir blok daha vardı ve biz oradaydık.

Kunter kapıyı açmak için uzandığında bir mermi vızıldayarak yanımdan geçti ve kapıya, kulpa çok yakın bir yere saplandı. Kunter başını hızla geriye çevirirken ben yüzümü onun boynuna daha da gömdüm.

İstemiyordum daha fazlasını yaşamak. Sadece burada, onunla kalmak istiyordum. Boyun boşluğunda, sıcağında ve bana sonsuz sevgi bahşeden kalbinde. Geri kalan her şey donup kalsaydı keşke. O ve ben, gerisi sonsuzluk. Ne acı var o sonsuzlukta ne hırs ne öfke ne de cehennem kalıntıları.

“Seni bekliyordum, öncü,” dedi tanıdık ses. “Ama biraz daha sakin bir giriş beklerdim senden. Dakikalar içerisinde dört adamdan

olmak beni biraz sarstı. Üstelik zaten birini yancın ve kardeşin öldürmüştü.”

Sesi ne kadar da diri geliyordu. Oysa onu iki kez bıçaklamış ve bir de tekme savurmuştum göğsüne. Kimdi onu ayakta duracak kadar iyi eden? Belki de yalnızca Siyah Bölge’den değildi adamları. Kırmızı Bölge’den de birileri vardı. Bizi Kırmızı Bölge’de kıstırmışlardı ne de olsa.

Kunter buz gibi bir sesle, “Burada beklemeye devam et,” diye karşılık verdi ona. “Birazdan gırtlığını sökmeye geldiğimde kalan adamlarının cesetleri de yanında olacak.”

Başcellat çatlak bir kahkaha patlattı. “Pekâlâ, evet, bunu yapabileceğini hepimiz biliyoruz ama kurduğum denklemi unutuyorsun. Biri sende olabilir ama diğer ikisi bende.”

Başımı hızlıca kaldırıp dar koridorun diğer ucundaki Başcellat’a baktım. Yanında iki cellat daha vardı.

“Devin,” dedim bir nefesi güçlkle bırakırken. “O nerede? Yaşıyor mu? Yaşadığını söyle.”

Başcellat başını omzuna doğru yatırırken bize doğru ufak ufak adımlamaya başladı. “Elbette, onu öldürerek denklemi bozmak istemedim. Doğrusu epey direndi, bıçaklarını iyi kullandığını biliyordum ama bu kadarını hayal edememiştım. Durması için onu senin canınla tehdit etmem gerekti.” Bundan epey zevk almış gibi göründü. “Birbiriniz için çok kıymetli olmalısınız.”

“Ne istiyorsun?” diye patladı Kunter. “Siyah Bölge’yi mi? Yancım, kardeşim ve Devin için istediğin bu mu?”

“Evet ama görünen o ki hepiniz burada ölmeden Siyah Bölge’ye hükmedemem.” Koridorun yarısında durup elini duvara bastırdı ve ayakta durmak için gizliden destek aldı. “İşimi garantiye almalıyım.”

Kunter, “Konuş,” dediğinde sesi gecedan kara yükseldi ve dar koridorda yankılandı. “Oyalanma, anlat.” Sanki her kelimede onun üstüne basıyormuş gibi hecelere basa basa konuşuyordu. “Günün sonunda cesedinin üzerinde sigara söndürecekim ne de olsa. Kaçışın yok, çıkışın yok. Birini kaybedersem senin ya da diğer herkes için yaşanacak bir şehir bırakmayacağım ortada.”

“Biliyorum, bu yüzden hayatımı garantiye almalıyım.”

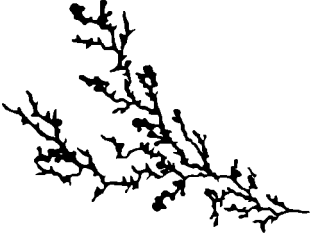
Koridorun diğer ucunda bir adamın sürükleyerek getirdiği Amber belirdi. Amber’in ayakta durabilmesi için adamın onu sıkıca tutması

gerekiyordu. Ayağının üzerine basamıyordu, kolunu kaldıramıyor ya da başını dik tutamıyordu. Benden daha kötü durumdaydı.

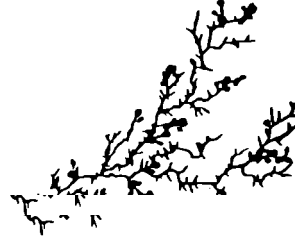
“Karar ver, Öncü Kunter.” Başcellat, adamının yanına getirdiği Amber’in sarı saçlarından yakalayıp onun başını kaldırdı, kan revan içerisindeki yüzünü açığa çıkardı. “Kardeşin mi yoksa sevgilin mi? Hangisini hayatımın garantisi olarak geride benimle bırakacaksın?”

Kunter’in beni sıkıca tutan elleri gevşedi.

Kötülerin Şehri'nde en değer verdiği kim varsa, onu herkesten saklamalısın. Çünkü bu şehirde sevgi bir zayıflık, zayıflık ise bir hedef demektir. Adı duyulan herkes, bir gün öldürülür. Gizlenenler ise belki yaşar.

RÖLÜTA 26

Herkes için bir numara hep Amber'di. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber her zaman ilk seçildi. En sevilen ve en sayılandı. Onun yanındaki her kim olursa olsun hiç şüphesiz ikinci seçenek olurdu.

Kunter'in parlayan buzdan harelerine çevirdim bakışlarımı. *Hayır*, demek istedim ona. *Hayır, gevşemesin beni her zaman sıkıca tutan ellerin. Biliyorum kimi seçeceğini ama böyle değil, böyle yapma. Önce her zamanki gibi sıkıca tut beni. Bunun senin için zor bir seçim olduğunu biliyorum, kararına da saygı duyacağım elbette ama öylece bırakma beni.*

"Ben kalırım," dedikten sonra uzanıp alnıma bir öpücük bıraktı. Veda eder gibi. "Bir garanti istiyorsan benden iyisini bulamazsın. Birine zararın dokunacaksa o ne yancım ne de kardeşim olacak."

Başcellat başını hızlıca iki yana sallarken bayık bakışlarını hafifçe üzerime çevirdi. Dudaklarında minik, yaramaz bir gülümseme dolanıyordu.

İsteddiği neydi?

Kimdi?

Onu çözemiyordum herkesi çözdüğüm gibi.

Başcellat cıkıldıktan sonra, "Olmaz," dedi dümdüz bir sesle. "Sana değil, senin değer verdiği birine ihtiyacım var. Sen Siyah Bölge'yi bana hibe ederken ve halkın senin tarafında olan büyük çoğunluğunu buna ikna ederken, biri bunu yaptığından emin olana kadar benim esirim olmalı." Dişlerini gösterdi. "Başıma ödül koydun, Öncü Kunter. Mimplendim Kötülerin Şehri'nde ve hayatta kalmamın tek yolu bu. Onların üstüne basan bir öncü olmak." Kaşlarını hızlıca kaldırdı. "Hem bence sen artık Siyah Bölge'yi yönetmekle de ilgilenmiyorsun. Seni yöneten bir Gri varken bu zor geliyor herhalde."

Kunter, “Ölmekten korkuyor musun?” diye sordu nedenini anlayamadığım bir şekilde. “Öncü olmanın seni hayatta tutacağını mı düşünüyorsun?”

“Elbette.”

Kunter başını iki yana sallarken ifadesi dümdüzdü. “Sen de iyi bilirsin ki öncü ünvanı değil, kazandığı sadakat ve saygıdır öncüyü hayatta tutan. İstersen sadece Siyah’ı değil, bütün şehri al. Sadakatlerini kazanmadığın sürece kellen için sıraya girecekler.”

Kunter, Başcellat’tan bir cevap beklemeden Amber’e çevirdi bakışlarını. “Saçların ne zamandan beri sarı?”

Amber ağzına biriken kanı tükürürken, “Ne önemi var?” diye patladı. “Bir şey yap!”

Başcellat hem Kunter’e hem de Amber’e öfkelenmiş gibi bir anda Amber’in saçlarına iyice asıldı. “Seç, öncü!” Bıçağını kılıfından çekip Amber’in karnına dayadı. “Benim için her şeyi halledeceksin. Bu güce sahipsin. Şimdi kararını ver yoksa önce kardeşinin karnından başlarım kesmeye. Sonra yancının arkadaşına giderim. Belki yancını kurtarırın ama onları kaybedeceğine dair sana yemin ederim.”

“Devin ne olacak?” diye sordum sertçe. “Kunter seçim yaptığında Devin’i de bırakacak mısın?”

“Ona ben karar veririm, seç öncü!”

Dünya, Kunter’in etrafında donmuştu. Göz kapakları titrese de kapatmıyordu gözlerini, gerçeklere bakmaktan kaçmıyordu. Amber’e ama sanki Hazar Sidar’a bakıyordu uzun uzun. Küçük kız kardeşini görüyordu tam karşısında. Kan revan ve acı içerisinde. Başcellat onun saçım çektiğinde sanki kendi saçları çekiliyormuş gibi kasılıyordu, farkında değildi belki ama nefesini tutuyordu istemsiz. Göz pınarlarına yaşlar yerleşmiş, her an yanağına düşmek için hazırda bekliyorlardı.

Canı yandığında canı yanıyordu. Nefret etse de seviyordu. Kızsa da onu kaybetmemek için canını bile feda ederdi.

Bu yalnızca sevdiği iki insan arasında seçim yapmak değildi onun için, biliyordum. İçinde hangi parçasını öldürecek, onu seçmeliydi. Geride kimi bırakırsa onun yaşama ihtimali neredeyse yoktu.

Bu kısa anda bana bir kere bile bakmamıştı. Gözü yüzüme değmemiş, beni tutan kolları bir az olsun hareket etmemişti.

Onun seçimini biliyordum. Seçimi, onun gözlerinin tıpatıp aynı-sını taşıyan kız kardeşiydi. Öyle olmadığını söylese de bir numarasıydı,

annesinin ona emanetiydi. Hem kim kardeşinin yerine sevgilisini tercih ederdi ki? Kimse yapmazdı bunu. Kimse birlikte doğduğu, büyüdüğu, her ânına şahit olduğu kardeşi yerine sadece aylardır yanında olan birini seçmezdi. Delicesine âşık olsa da.

Kunter geriye doğru adımladığında elimi göğsüne bastırdım. Ona bu kararı dile getirmek zorunda olmadığını söylemek için hazırdım. Fakat Kunter beni yanılttı.

“Yancımı seçiyorum.” Bu iki kelime, Kunter’in sıkığı dişlerinin arasından güçlkle çıksa da hemen ardından, “Gri Hanım’ı seçiyorum,” diye eklediğinde bu kez sesi öyle net yükselmişti ki, şüpheye yer kalmamıştı.

Biraz önce gevşeyen elleri öncekinden daha sıkı tuttu beni. Kollarında taşırken sıkıca sarılıyormuş gibi hissettirecek kadar sıkı.

Beni seçmişti.

Yancısını.

Gri Hanım’ını.

Sevgilisini.

Kardeşini değil, beni seçmişti.

Ben onun gerçekten *bir numarasıydım*, her şeydeki önceliğiydim. Bana yalan söylememişti, öylesine dememişti bunu. Doğruydu.

Amber hiç düşünmeden öne doğru atılıp, “Ben senin kanındayım,” diye haykırdı Kunter’e yönelttiğı elle tutulacak kadar yoğun nefret dolu bakışlarla. “Ben senin kardeşimim.” Başcellat onun saçına yeniden asılsa da sanki bu kez bunu hissetmemişti bile. Öfkeden gözü dönmüştü. “Abimi öldürmenden anlamalıydım bu kararı vereceğini. Sen kendi kanından olanlara hiç merhamet etmedin!”

Kunter belli etmemeye çalışsa da sarsıldığını her hücremle hissettim. Dişlerini sıkıp çenesini kasti hızlıca. Gözlerini dahi kırpmıyordu göz pınarlarına biriken yaşlar akmasın diye. Zayıf görünmemek için nefes dahi almıyordu ama Amber hiç durmadan saldırıyordu ona acımasız sözleriyle.

“Keşke annemle gidip onunla geberseydin!” Yüzü kaskatı kesilmişti, sıkığı dişlerinin arasından kelimeler kesik kesik ve boğuk çıkıyordu. Göz bebekleri büyümüş, bakışları dar koridordaki hiçbir şeye tam odaklanamaz bir hâldeydi. Her şeye ama en çok da Kunter’e saldırmak ister gibiydi. Sesi boğazından değil, göğsünden fırlıyordu sanki. “O gün sen de ölseydin de bütün bunları yaşamasaydım.

Ölseydin ne abim ölürdü ne ben bu cehenneme düşerdim. Her şey senin yüzünden!”

Amber, Başcellat’ı itip onu tutan adamın elinden de kurtulmaya çalışırken öfkeli haykırışlarını sürdürdü. “Senin düşman saydığın Asil bana senden daha çok kardeşlik yaptı. Bu seçimi o yapsaydı eğer hiç kuşkusuz beni seçerdi. Ama sen...” Bir hırıltı dudaklarının arasından kopup gitti. “...sen bir kadın uğruna kardeşini, kendi kanından olanı ölümüne terk ediyorsun. İşte sen bu kadarsın.”

Kunter sonunda patladı: “Sen olsaydın beni seçmezdin.”

Amber hiç nefes almadan daha büyük bir hiddetle karşılık verdi ona: “Sen seçilmeyi hak etmezdin!”

“Bu yüzden seni değil, sevmeyi ve seçilmeyi hak ettiğimi düşünen kadını seçiyorum.” Geriye doğru adımladı hızlıca, kapıya yaklaştı olabildiğince. “Sevdiğim kadının hayatını kurtarıyorum. Sevdiğim ve beni seven.”

Amber sanki hiçbir şeye değil de buna kurulmuştu. Her şeyi ama her şeyi unutmuştu, bu âna takılmıştı. Buzdan hareleri alev alevdi, doğrudan Kunter’i yakmak istiyordu. Öyle derinden kırılmıştı ki ne kadar sarsa da iyileşemeyecekti kırıldığı bu yerden.

Kunter kapıya doğru döndüğünde bakışlarım onun omzunun üzerinden arkaya döndü. Başcellat’ın öfke ve şaşkınlıkla parlayan bakışlarına bakıp Amber’e döndüğüm sırada onun elini karnına sıkıca bastırırken inlediğini gördüm. Dişlerini sıkmış, gözlerini sıkıca kapatmıştı şimdi. Titreyen bacaklarının üzerinde durmakta güçlük çekiyordu. Gözyaşları yanaklarından boynuna doğru hızlı birer yol çizip kanı dağıtmıştı.

Burada kalırsa kendi hayatta kalsa bile bebeğini kaybedecekti. Daha fazlasına dayanamayabilirdi. Kunter bunu bilseydi seçimi yine de benden yana mı olurdu? Kardeşinden bir şekilde vazgeçse bile o bebekten vazgeçebilir miydi? Ona annesi tarafından emanet edilen kız kardeşinin bir kere daha bebeğini kaybetmesine göz yumabilir miydi?

Amber bir yana... Devin’i kim kurtaracaktı? Onu benim için değerli olduğunu düşündüğünden hayatta tutmuştu Başcellat. Ben buradan Kunter’le çıkarsam Devin’i neden hayatta tutacaktı? Bunun için sebebi kalmayacaktı. Hiç şüphesiz öldürecekti onu, kurtulacaktı hızlıca.

Kunter'in omzuna dokundum hızlıca. "Dur," dedim daha fazla düşünmeden, kurcalamadan olan biteni. "Bir dakika bekle." Kapıyı açmıştı bile. Bir adım sonrası dışarıydı, buradan çıktı. Kurtuluştu. "Amber hamile."

Kunter'i durduran Amber'in hamile olduğu gerçeği oldu. Fısıltım bir kulağından girmiş ve kalbine saplanmıştı öylece. Bunu yapmak istemiyordum ama yapmalıydım. Canım çok yanıyordu, dayanabilecek gücümün kaldığından emin değildim ama Devin oradaydı, kurtarılmayı bekliyordu ve Amber... Ne yazık ki Amber hamileydi ve ona değmese bile karnındaki masum bebeğe değecekti bu.

Kunter'in şaşkın bakışları çehreme döndü masum bir ifadeyle. "Ne?" dedi güçlkle. "Bu doğru mu? Gerçekten bu..." Arkasına döndü ve kardeşine baktı. Onun sıkıca tuttuğu karnına, acıyla büzüşen ifadesine. "Hamile mi?"

Bir nefesi güçlkle bırakırken beyninden vurulmuşa dönmüştü. Biliyordum, kurtarmak istediği bendim. Onun ilk tercihiydim, buraya önce benim için gelmişti ama ne ben ne de o bu gerçeği yok sayabiliydik. Ne ben yok sayıp beni buradan götürmesine izin verebilirdim ne de o buradan öylece çekip gidebilirdi.

Kunter hızlıca kendini toparlamaya çalıştı. Yeniden bana baktığında kafasının içinde bir karar vermişe benziyordu. "Şimdi hızlıca buradan gideceksin, Gri Hanım." Yeniden arkasına döndü ve beni kapının eşiğinde bıraktı. Yeniden yere bastığımda dengemi sağlamam zor olmuştu. "Arkana bile bakmadan git."

"Sen?"

"Ben burada kalacağım." Başını iki yana sallarken sertçe yutkundu. "Onu bırakamam, yapamam bunu."

Yine de vazgeçmiyordu benden. Kararını değiştirir sanmıştım ama o hâlâ önce beni kurtarmak istiyordu. Öyle ki dudaklarıma uzanıp bir veda öpücüğü bırakma aptallığında bile bulunmuştu. *Bir daha görüşemezsek* öpücüğüydü bu düpedüz. Burada ölmeyi göze alıyordu.

Kapıyı kapatmak için elini uzattığında tuttum elini hızlıca. "Olmaz." Başımı hızla iki yana sallayıp büyüyen buzdan harelerine doğrulttum keskin bakışlarımı. "Ne sensiz ne de Devin'siz buradan giderim."

“Onu da bulacağım, lütfen.” Kapıyı yeniden kapatmayı denediğinde sıktım elini. “Yapma, Gri Hanım. Ya ikinizi birden kaybedersem? Git, kurtar kendini. Ben bir yolunu bulup...”

“Hayır.” Yaklaştım ona iyice. Fısıltım yalnızca ona ulaşıyordu. “Amber’i al ve git, iyi olduğundan emin ol ve bana geri dön. Ben Devin’in iyi olduğundan emin olacağım. Kandırırsınız onu, hallederiz ama önce Amber’i ve bebeği kurtar.”

Başını hızlıca salladı iki yana ve yine reddetti beni. “Seni asla burada onunla bırakmam.”

“Ben de Devin’i bırakmam,” dedim sıktığım dişlerimin arasından. “Güven bana çünkü güveniyorum ben sana. Geri geleceğini biliyorum.” Elimini onun yanağına bastırdım. “Lütfen dinle beni, hepimizin kurtulmasının tek yolu bu. Gidersem Devin’i öldürecek.”

Omuzları çaresizce öne doğru düştü ve bir nefes dudaklarının arasından buhar olup giderken başını eğdi. Bakamadı gözlerime daha fazla, direnemedi. Onun da bundan daha iyi bir planı yoktu. Riskli miydi? Evet. Ama konu yalnızca Amber değildi, Devin’di. O benim için canından olmayı bile göze alırken ben arkamı dönüp gitmeyecektim. Onu kurtarmadan buradan çıkmayacaktım.

“Git ve daha fazlasıyla gel.”

Neden diğerleriyle gelmediğinden emin değildim ama tahminen kimseye güvenmediğindendi. Sıklıkla yarı yolda bırakıldığından tek başına gelmek daha güvenli gelmiş olmalıydı ona.

Yanından geçip yeniden içeri girerken ona bir veda öpücüğü vermedim çünkü bu bir veda değildi. Benim için geri gelecekti. Başcellat’ın işini bugün bitirecektik. Devin’i de alıp buradan çıkacaktık. Buna her şeyimle inanıyordum.

“Kunter, Amber’le çıkacak,” dedim Başcellat’a. “Ben Devin’le burada kalacağım. Onu bana göstereceksin.”

Başcellat’ın keyfi hızlıca yerine gelirken dudaklarının arasından histerik, küçük bir kıkırtı fırar etti. Sanki bunun olacağını biliyormuş gibiydi. Kunter beni seçse de kalacağımı, Devin’i koruyacağımı. Bu yüzden onu öldürmemişti ya zaten. Başından beri geride kalmasını istediği kişi bendim onun.

“Pekâlâ, gel bu tarafa.” Amber’i öne doğru fırlattı ve adamından aldığı silahı onun başına doğru çevirdi. “Benim tatlı esirim.”

Ona doğru attığım bir adımı Kunter kolumdan yakalayarak kesti. Önüme geçti hızlıca ve beni kapıya doğru itti. “Çık buradan, Yekta. Hemen git buradan. Olmaz, anlamıyorsun. Yapamam, bırakamam seni burada.”

“Benim için geri geleceksin,” diye hatırlattım ona. “Geleceksin, Kunter.”

“Ya yetişemezsem? O zaman ne olacak? Ben sensiz ne yapacağım?”

“Yetişirsin sen, hep yetiştin. Unuttun mu, hayatımda tanıdığım en dakik adamsın sen. Süre ver bana, mutlaka uyarsın verdiğin dakikaya.”

“Yapma bunu.” Alnını alnıma dayadığında göz pınarlarında biriken o yaşları daha fazla tutamamıştı, akmışlardı birer birer. “Beni bu kadar çaresiz bırakma.”

“Ben halledebilirim.” Şimdiye kadar dayanmıştım yapılanlara. Dayanabilirdim, yeniden kaçmayı da deneyebilirdim ama Amber bunların hiçbirini yapamazdı. “Hadi, ikimiz de sevdiklerimizi kurtaralım.”

İkna olmamıştı ama başka bir çaremiz olmadığını biliyordu. Gitmeyeceğimi biliyordu. Amber’in dayanamayacağını biliyordu.

“On iki dakika,” dedi çaresiz bir fısıltıyla. “En geç on iki dakika sonra burada olacağım, Gri Hanım. O âna kadar Devin’i bul çünkü burayı yıkacağım.”

Başımı salladım hızlıca. “Sana güveniyorum.”

“Ben de sana.”

Bir veda öpücüğü daha vermeye kalktığında izin vermedim ona. “Evde öpersin,” dedim bu durumda bile tatlı bir gülümsemeyle ve yanından geçip onu arkamda bıraktım. Biraz daha yüzüne bakacak olursam buradan onunla çıkıp gidecektim.

Amber’e doğru ilerledim hızlıca ve onu kolundan tutup yerden kaldırdım. Kendinden geçmiş gibiydi, zoraki hareket ediyordu. Sürekli *onu da kaybettim*, diyordu. Kaybetmemişti ama kaybetmenin düşüncesinden delirmişti.

“Hadi Amber, biraz daha dayan.” Onu Kunter’in kollarına doğru bıraktığım anda biri beni kolumdan yakalayıp geri çekti. Kunter hızlıca bana uzandığında Başcellat’ın silahının namlusu alnına dayandı.

“Geri çekil, öncü.”

Kunter'in dudaklarının arasından bir hırıltı koptu. "Ona sakın dokunayım deme."

"Öncülüğümü garantile, gerekirse yancı olarak kalmaya devam eder ve hayatta kalır."

Kunter'in buz gibi bakışları Başcellat'ı delip geçti. "Seni öldürecekim."

Başcellat ona gülümsedi. "En sevdiğin elimdeyken böyle cümleler kurma istersen, öncü."

Kunter ancak o zaman dudaklarını sıkıca birbirine bastırabildi. Beni daha fazla tehlikeye atmamak için imkânsız gibi görünse de sustu. Bir an için gitmeyeceğini düşündüm. Bakışları hiç gidecekmiş gibi bakmıyordu bana. Ancak ona sessizce yalvardığımda Amber'i kucaklamış ve gerileyebilmişti. Gitmek istemiyordu, yapmak istemiyordu bunu, biliyordum ama gözlerime baktığında hem ona hem kendime güvendiğimi görebildiğini de biliyordum. Bu yüzden dönebilmişti arkasını, buna güvenerek dışarıya o adımı atabilmişti.

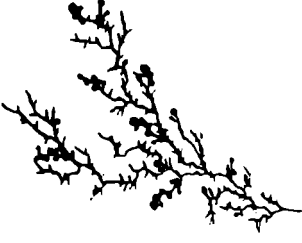
Amber'in bakışları, Kunter'in omzunun üzerinden beni bulduğu âna kadar doğru olanı yaptığımı emindim. Yüzünü hafifçe, kenarları yukarıya doğru kıvrılan dudaklarını gösterecek kadar kaldırdığında beynimden vurulmuşu döndüm. Bana gülümsedi, nefret ve öfkeden çok intikam ateşiyle. Zevkle, kazanmış gibi gülümsedi.

Demir kapı hızlıca onların arkalarından kapandığında son gördüğüm Amber'in sinsice kıvrılan dudaklarıydı. Dudaklarımı aralayıp Kunter'e bunun Amber'in bir oyunu olduğunu haykıracak kadar vaktim olmadı. Ağzımı sıkıca kapattılar ve beni karanlığın içine doğru sürüklediler.

Her şey Amber'in oyunuydu.

Bu, Hazar Sidar'ın intikam planıydı.

*Kötülerin Şehri'nde aşk, en tehlikeli suçtur çünkü sevdiğini
korumaya çalışan herkes sonunda ihanet eder.*

BÖLÜM 37

Bir hücreye itilerek bırakıldığımda kapı arkamdan hızlıca kapanıp kilitlendi. Ayağa kalkmakta gecikmedim, hızlıca kapıdaki parmaklıklara ellerimi dolayıp kapının diğer tarafında duran Başcellat'a diktim gözlerimi.

“En başından beri...” dedim güçlükle, hâlâ inanmak istemiyordum bunun olabileceğine. “...iş birliği mi yaptınız? Amber, o...”

“Evet,” dedi benim daha fazla soru sormama izin vermeden. “Öncü bana böyle bir teklifle geldiğinde bunun için hazırdım. Senin canın karşılığında öncülük, hayatta kalma garantisi. Öncü Kunter kelleme ödül koymuşken kaçıramayacağım bir fırsattı.”

“Ona işkence ettiniz.”

Başcellat onun oyununa kanmamdan büyük bir zevk alır gibi neşe içerisindeydi. “Sadece gözünle gördüklerin.”

“Kanlar...”

Omuz silkti. “Öldürdüğünüz adamın kanıydı. Öncü Amber bunun daha gerçekçi olacağını düşündü. Sen baygınken konuşacak çok zamanımız oldu.” Kapıya yaklaştı. Yüzlerimiz arasında yalnızca parmaklıklar vardı. “Ama bence en çok hamile olduğu yalanı seni etkiledi. Bir de şu arkadaşın, Devin. Onu öldüreceğim zaman beni engelleyen Öncü Amber'di. Öldürmek yerine senin için kullanmayı önerdi. Ne de olsa düşmanın en güçlü silahı, sevdiklerindir.”

Kanlar sahteydi. O yalnızca ayağından yaralanmıştı. Diğer bütün zamanlarda benim aksime ayıktı ve onlarla sohbet hâlindeydi. Üstelik hamile değildi. Bu yalanı nasıl söylemişti? Hiç mi acımamıştı kalbi? En büyük acısını nasıl beni kumpasa düşürmek için bir yalana dönüştürürdü? Nasıl bu kadar kötü olabilirdi? İnanmıştım ona. Kurtarmıştım onu. Onun için geri dönmüştüm. Gitmeyi değil, kalmayı seçmiştim.

Düpedüz aptallık etmiştim.

Amber yalnızca onun canını biraz yaktığım için yapmıştı bütün bunları. Ona güvenmemi sağlamıştı, ona acımamı. Onun için kendimi feda etmemi.

“Senden o kadar nefret ediyor ki ölümünü planladı. Acı çektiğinden emin olmak istedi.”

“Kunter geri gelecek,” diye patladım elimi demir kapıya vururken. “Seni gebertecek. O zaman bundan ne çıkarın olacak?”

“Öncü Kunter’i de düşüreceğiz. Seni kaybettiğinde bir parçası da seninle birlikte ölecek. Kardeşi için yaşayacak yalnızca. Kimsesi kalmayacak etrafında. Sağı solu düşman dolu. Senden sonrası kolay olacak.”

“Birazdan buradan ölünün üstüne basarak çıkacağım,” derken ayağımı kapıya geçirdim. “Kunter geldiğinde yaşamak için yalvaracaksınız.”

“Öncü gelmeyecek, yancı.” Ellerini birbirine vurdu. “Hayal kurmayı kes, senin için geri gelmeyecek. Seni seçmiş olabilir ama seni kardeşi kadar sevmiyor.”

“Palavra sıkmayı kes!”

“Ondan en değerlisini alacağımı biliyordu. Ne malum seni o yüzden seçmediği? Kardeşini seçse onu riske atardı. Seni seçti, beni yanıltmayı denedi, o kadar. Seni de bir güzel kandırdı. Klasik şeytan.”

“Siktir git.”

Buz gibi bakışlarla geri çekildi. “Tamam, ben siktir olup gideceğim. Ama önce nasıl eriyip bittiğini son âna kadar izlemeliyim.” Ellerini hevesle ağzına götürdü. “Bunun için çok uğraştım, yancı.”

Başını hafifçe yana çevirip birine baktı ve “Sen çalıştır,” dedi. “Sen de burada kal, yanımda. Ne olur ne olmaz.”

Adım sesleri duydum. Hemen ardından Başcellat’ın hemen arkasına cellatlarından biri geçti.

Kaç kişilerdi, bilmiyordum.

Devin nerede, bilmiyordum.

Nasıl ölecektim, bilmiyordum.

Kunter yetişecek mi, bilmiyordum.

Tek bildiğim, artık gerçek bir cehennemde olduğumdan emin olduğumdu. Burası şüphesiz yerin yedi kat altındaki cehennemden daha korkunç bir yerdi. Oradaki kötülerden daha kötülerini vardı burada ve içlerinden biri Amber’di.

“Birkaç dakika içerisinde öleceğinden artık sana bunu söyleyebilirim, yancı. Senden gerçekten hoşlandım.” Parmak uçlarına bir öpücük kondurup bana gönderdi. “Aklımı başımdan aldın. Beni bıçakladığında kızmadım aslında sana, seni öldüreceğim için kendime kızdım. Ama her şeyin bir bedeli vardır. Öncülüğün bedeli de sensin ve bu çok ağır bir...”

Başcellat'ın arkasında duran cellat, bıçağını onun ense kökünden boğazına indirdiğinde Başcellat cümlesini tamamlayamadı. Ağzından fışkıran kan yüzüme sıçradı ve bir nefes dahi alamadan bıçağın ucundan kayıp yere yığıldı. Gözlerimin önünde saniyeler içerisinde can verdi.

Kalbim küt küt çarparken bakışlarım Başcellat'ın bıraktığı boşluğu hızlıca dolduran cellata dokundu. Maskesini ucundan tuttu ve tek hamlede çekip çıkarırken bal rengi saçlarını hızlıca salladı.

“Benim tatlı Gri'min canını yakmadan önce bunu binlerce kez düşünmeliler.” Kapının üstündeki anahtarı çevirip kapıyı hızlıca açtı. “Çünkü ben onu ne pahasına olursa olsun korur, kurtarırım.”

Başcellat'ı öldüren cellat sandığım kişi, Devin'di.

Ondan beklenildiği gibi kurtulmuş ve aralarına sızmıştı. Yine kurtarmıştı beni, aynı ilk tanıştığımız günkü gibi. Ebedî şövalyem işte sağ salim karşımdaydı.

Birkaç adımda birbirimize ulaşır sıkıca sarıldık. İkimiz de yorgun, bitkin ve kan içerisindeydik ama yan yanaydık. Bir nefesi rahatça bırakabildim sonunda.

“Hayattasın,” dedim ağlamaklı, titreyen bir sesle. “Benim yüzümden ölmedin.”

“Bilerek yakalandım zaten, Gri.” Geri çekilip burnumun ucuna parmak ucuyla dokundu. “Senin peşinden gelebilmek için. Aksi hâlde hepsini öldürürdüm ama seni bulamazdım.” Keyifle, hiç de abartı olmayan bir kibirle güldü. “Ama anlamadığım bir şey var. Az önce öldürdüğüm bir adamdan duyduğuma göre kandırılmışsın. Öncü Kunter kurtarmak için seni seçmesine rağmen Amber'i kurtarmasını istemişsin.” Burnunu kırıştırdı. “Daha fazlasını öğrenemedim son nefesini vermesi gerekti.”

“Amber'le Başcellat iş birliği yapmışlar,” dediğimde burnundan öfkeli ve sesli bir nefesi yavaşça bırakırken yanağının içini ısırıldı. “Bütün bunlar Amber'in intikam planıymış.”

Yüzüme, yanağımdaki kesige başını eğerek dikkatle baktıktan sonra gözlerini kıstı. “Bunu hangisi yaptı?”

Göz ucuyla yerdeki cesede, Başcellat’a baktım. “Onun yüzünde bir kesik açınca o da bende açtı.”

“Pekâlâ.” Parmağının ucuyla kesige dokunmadan yanağımy okşadı. “O hâlde ben de benzerini ve hatta daha derinini o Amber şıfıntısının çok sevdiği yüzünde açarım.” Dişlerini sıktı. “Bunun izi kalacak.”

Devin görünüşe çok önem verirdi. Güzelliğe ve kıyafetlere. Her şey bir yana, yanağımda açılan izi kalacak bir kesik onu çok öfkelen-dirmişti bu yüzden.

“En azından hayattayım.”

“*En azından hayattayım*, diye bir şey yok.” Kehribar gözlerinde o tanıdık intikam ateşi parladı. “Artık öncülüğü dahi onu kurtaramaz elimden. Hamile de değildir kesin.”

Başımı hafifçe iki yana sallayarak onu onayladım. “Hadi, gidelim buradan. En azından dışarı çıkalım, Kunter birazdan geri gelir.”

“Niye gitti, niye geri gelecek?” Dev’in altın hareleri harlanmış bir ateşi andırıyordu. “Seni burada bu itlerle nasıl bıraktı?”

“Amber’in hamile olduğunu sanıyorduk. Bir de seni bulmam gerekiyordu. İsteyerek yapmadı o da, ben ısrar ettim. Tek çözüm yolu bu gibi göründü. Gidersem Başcellat’ın seni hayatta tutmak için sebebi kalmayacaktı. Ben de...”

“Amber seçileceğini düşünerek aranızda bir seçim yaptırdı ama ne olur ne olmaz diye geride kalman için seni vicdanından ve benden vurdu, öyle mi?”

“Tam olarak öyle.”

“Yine de Öncü Kunter gitmemeliydi.”

“Mecburdu.”

“Mecburiyetten pek anlamam.” Elimden tuttu. “Her şeyin bir yolu vardır. Gerekirse seni sürükleyerek çıkarmalıydı buradan. Benim ölme riskimi almalıydı.”

“Beni dinlediği için onu suçlayamam.” Şeytanlaştırmıştı bu şehir Kunter’i ve ben ondan hep vicdanını dinlemesini beklemiştim. *Bana göre yaşa*, demiştim, Kötülerin Şehri’ne göre değil. Aksi hâlde gitmezdi, dinlemezdi beni ve o ilk tanıştığım adam gibi davranırdı.

Çıkarırdı beni buradan, Devin'i ölüme terk ederdi ve Amber'i kendi başının çaresine bakması için bırakırdı.

Gözlerini devirip homurdanarak Başcellat'ın üzerinden geçmek için bir adım attığında bir mermi vızıldayarak yanımızdan geçti ve koridorun sonundaki duvara saplandı. Devin hemen kendini benimle birlikte geriye attı. Birden fazla mermi koridorda önümüzden geçip gitti. Sırtımızı demir kapıya yaslayıp birer küfür mırıldandık. Başcellat ölünce her şey sona ermiş gibi davranmıştık bir anlığına ama geride kalan adamlarını unutmuştuk.

"Plan B," derken kılıfından çıkardığı bir bıçağı parmaklarının arasında çevirip bana uzattı. "Yanlış saymadıysam dört kişi kaldı geriye. Dördünü gelmeden öldürdüm. Öncünün de dördünü öldürdüğünü duydum."

"Silahları var."

"Bizde de ben varım."

Devin, eldivenli eliyle kapının sağmdan yaklaşan adamın silahının namlusundan tutup yakaladığı gibi adamı içeri çekti. Adamın kolunu bükü, silahın yönünü çevirip inanılmaz bir hızda adamın boğazına dayadı ve tetiğe bastı. Tetik sesi odadaki havayı parçaladı. Mermi adamın boğazından girip kafasından çıktığında kan tavana ve yangın söndürme başlığına fışkırdı.

Beyni parçalanan adam önce dizlerinin üzerine düştü, ardından olduğu yere yığıldı.

Daha önce Kötülerin Şehri'nden nefret ettiğimi söylemiş miydim? Nefret ediyorum. İliklerime kadar.

Adamlardan biri doğrudan içeri dalıp Devin'i karşı duvara çarpıtığında henüz patlayan silahın dumanı tütüyordu. Adama arkadan saldırmak için koştum ama başka bir adam üzerime atladı ve beni yere yığıdı. Aynı anda hücredeki yangın söndürme başlığından ince bir tık ve sonra derin bir uğultu yükseldi. Birkaç saniye sonra yangın söndürme başlığındaki delikten bir damla hızla üzerimdeki adamın ensesine düştü. Adam elini sanki ensesine su değil de yakıcı bir şey düşmüş gibi bastırıp hırıltılı bir çığlık attığında bu kısa andan faydalanıp onu üzerimden ittim. Devin aynı anda bıçakladığı adamı duvarın diğer tarafına gönderdi. Bakışlarımız tavandaki yangın söndürme başlığına döndü. Havada tuhaf, asidik bir koku vardı.

Ama önce nasıl eriyip bittiğini son âna kadar izlemeliyim, demişti Başcellat. Saliseler sanki saniyelere dönüştü o kısacık anda. Adamın tek damlayla kavru lan ensesine baktım milisaniyelik bir an. Dev in şuursuzca elini yukarıya uzattı, dokunup ne olduğunu çözmek ister gibi. Bir damla o kısa anda parmağının ucuna düştü. Ateş değildi ama yaktı parmağının ucunu. Su değildi, asitti.

Bir damlası dokunduğu yeri kavururken binlerce damla bize neler yapardı?

Amber bana ne yapmak istemişti böyle?

Eriyip bitmemi. Cesedimin bile bulunmamasını. Geriye Kunter'in sarılabileceği hiçbir şeyimin kalmamasını.

Devin'in kolundan yakaladım ve onu kapıdan dışarı çektim. Aynı anda adamlar peşimizden ayağa fırladılar, bizimle birlikte kapıya koş tular. Birkaç adımla kapıyı arkamızdan yüzlerine kapattım. Kapıyı açmak için çektiklerinde bütün gücümle tutmama rağmen açıldı kapı, yeniden içeri doğru çekildim. Adamlardan biri kolumdan yakaladı, beni içeri fırlatmak istedi ama Devin bıçağını onun bileğine indirdi. Adam can havliyle kendini geriye attığında diğer adama çarptı ve bir likte geri içeri düştüler. Kapıyı yeniden kapattım, kilidi döndürdüm ve başlığın deliklerinden ardı ardına, dört bir yana tükürük gibi ince çizgiler hâlinde asit fışkırdı. Birkaç saniye sonra ise asit bir yağmur gibi hücreye yağdı.

Devin'le aynı anda kendimizi geriye atmak istediğimizde Başcellat'ın cesedine takılıp yere düştük. *Ölüsünün bile zararı dokunuyordu*. Parmaklıkların arasından sıçrayan asitler üzerimize gelirken ben kendimi sağıma o da soluna attı.

Cellatların çığlıkları hücreden taşıp taş binada yankılandı. Biri ellerini parmaklıklara dolayıp can havliyle çıkmak için yalvardı ama çok geçti. Asit önce maskesiyle birlikte yüzünü de eritti. Damlalar kumaşı delip küçük delikler açıyor, giysi liflerini kemiriyordu. Maskenin siyah boyasını önce kabartmış, ardından beyaz bir köpük le akıtmıştı.

Daha fazla bakamadım. Koridorda emekleyerek ilerledim ve oradan hızlıca uzaklaşmaya çalıştım. Koku inanılmaz yoğun du. Kokunun düşüncesi dahi midemi bulandırıyor du.

Bana bunu yapmak istemişti.

Merdivene ulaştığımda Devin'i arkamda bulamadım. Muhtemelen hücreye asit yağdıran cellatı bulmaya gidiyordu. Tek başına bir

orduya yeterdi Devin. Bu yüzden kendimi hızlıca yukarı kata attım ve kokudan olabildiğince uzaklaştım. Bulduğum ilk köşeye kustum ve sonra diğer köşeye de. Kendimi dışarı atana kadar bütün köşelere de kusmuş olabilirdim. Bildiğim bütün küfürleri sıralarken.

Dışarıda bir kaldırımın kenarına çöktüm. Çoktan akşam olmuştu. Saat kaçtı, bilmiyordum ama Kunter'in geri gelmediği bir saat olduğunu biliyordum.

Güçlkle ileriye, sokağın diğer tarafına baktım. Sağıma ve solu-
ma, onu görebileceğim herhangi bir yere.

On iki dakika çoktan dolmadı mı, Kunter? Dakiktin sen, sözünü mutlaka tutardın. Neredesin? Devin olmasa orada öyle iğrenç bir şekilde ölecek olan bendim. Neredesin?

Devin nefes nefese yanıma geldiğinde durup ellerini dizlerine uzattı ve yüzünü buruşturdu. "Siktiğimin kötöleri." Başını hızla iki yana salladı. "Bunları öldürdüğüm için bir daha bana o klasik acı-
ma bakışını atarsan..." Yüzüme baktı, parmağını salladı ve durdu. "...hiçbir şey yapamam." Parmağını indirip bir nefesi hızlıca bıraktı. "Tatlı Gri'min saçının teline dokunamam." Kendini yanıma bıraktı. "Ama senin gri saçlı herifin saçlarını yolmak zevkli olurdu. Sahi, nerede o? Hani senin için geri gelecekti?" Kaşlarını kaldırdı. "Senden geriye kalanlar için mi geri gelecekti yoksa? Belki birkaç kemik."

"Geri gelecek."

"Elbette." Benimle birlikte ileriye baktı. "Senin için geri gelir."

"Gelir, değil mi?"

"Gelir." Bıçağındaki kan lekelerini üzerindeki cellat kıyafetine silmeye başladı. "Seçtiği sensin, herkesi uğruna karşısına aldığı sensin, her şey sensin. Seviyor seni."

"Artık bundan şüphe etmiyor musun?"

"Etmeyorum, bakışlarından belli oluyor ne var ne yoksa. Âşık âşık bakıyor sana. Diğerlerine nasıl baktığını düşününce inanıyor insan."

"Yine de burada onu bekleyerek aptallık ettiğimi düşünüyorsun."

"Evet," derken güldü. "Aptallık olmadığını düşünmediğim çok az şey var ne de olsa." Ellerini arkaya uzatıp kollarının üzerinde gerildi, başını yıldızlı gökyüzüne çevirdi. "Bu hâldeyken, neredeyse bir ölüyken dahi onu bekliyorsun. Sana *geri geleceğim*, dedi diye üstelik. Onu gerçekten seviyorsun."

"Şüpheli mi vardı?"

"Kafanı fazla çarpmışsındır diye düşünmüştüm." Bana dişlerini göstererek sırıttı. "Az önce neredeyse eriyerek ölecektin ama..."

Biz konuşurken sokağın sonunda bir hareketlenme oldu. Kunter'in geldiğini düşünmüş, heyecanlanmıştım ama hayır, Kunter değildi. Kaan, Riyaz ve Rüzgâr'dı. Koşarak yanımıza ulaşmışlar ve iyi olduğumuzdan emin olmak için binlerce soru sormuşlardı.

"Bizi nasıl buldunuz?" diye sordu Devin şaşkınlıkla. "Öncü Kunter mi..."

"Koray'dı," diye açıkladı Kaan. "Bize ulaştı ve Yekta'nın telefonunun sinyalinin Sarı Bölge'den geldiğini söyledi." Devin'in sevgilisi Koray'ın sadece bilgisayarla yapabildiği binlerce şey vardı. "Sana ulaşamayınca nerede olduğundan emin olmak istemiş. Yekta'nın Sarı Bölge'de olduğunu anlayınca senin de onun yanında olabileceğini düşünmüş. Bizi buraya senin iyi olduğundan emin olmamız için gönderdi. Öncü Kunter'in Siyah Bölge'ye döndüğünü öğrenince biz..."

Beynimden silahla vurulsaydım eğer bu kadar hızlı ölmezdim. Kunter Siyah Bölge'de miydi? Geri gelmiyor muydu? Ben burada ölürken o yoksa evde miydi?

Dünyadaki her şey karıncalandı. Ensemdeki yanık izi yeniden alev aldı sanki. Yüzümdeki kesik acı acı kanıyor gibiydi. Vücudumdaki her yara, her kesik sızlıyordu. Her şey ve herkes dönüyordu. Sesler birer uğultuydu şimdi, duyamıyordum hiçbir şeyi. Gözlerimi kapatıyorum ve onun son bakışı işte orada. Bana bir kere daha veda öpücüğü bırakmak istediğinde izin vermedim ona. Ben ona veda etmek istemedim ama o istedi.

Hayır.

Başımı hızlıca iki yana salladım.

"Hayır." Ayağa kalktım olabildiğince hızlı. Riyaz beni tutmasaydı kalktığım gibi yere yığılabilirdim ama tuttu beni, yasladı kendine. "Bir şey olmuş olmalı." Başımı hâlâ iki yana sallıyordum. "Başına bir şey geldi." Riyaz'ı bırakıp ileri doğru adımladım. "Amber ona da bir şey yaptı."

Devin hızlıca koluma girdi. "Tamam, sakın ol. Gideceğiz ama bekle. Riyaz seni taşıсын."

Kolumu ondan kurtarıp kör adımlarla yürüdüm. Yürüyebilirdim, koşabilirdim, ona ulaşabilirdim. Ona bir şey olmuştu, Amber bir şey

yapmıştı. Başcellat söylemişti zaten, beni öldürüp onu yıkacaklardı. Öldüğümü sanıyor olmalıydı.

Öldüğümü sansa da geri gelmez miydi?

Başımı yeniden hızlıca iki yana sallayarak sokağı döndüm. Rüzgâr'ın beni Sarı Bölge çıkışına yönlendirmesine izin verdim. Onlar yolu biliyorlardı ama ben denesem de bulamamıştım.

Bölgeden çıktık ama Kunter geri gelmedi.

Siyah Bölge'ye girdik ama Kunter bana gelmek için sokakta değildi.

Bölge sessizdi, sokaklar ıssızdı. Bir noktadan sonra yürümeyi bırakıp koşmaya başlamıştım. Benim yardımına ihtiyacı olabilirdi. O da ölümün ucunda olabilirdi. Amber ona da ayrı bir kumpas düzenlemiş olabilirdi.

Bu yüzden geri gelememişti.

Biliyordum, tanıyordum onu. Gelirdi o, asla orada bir başıma bırakmazdı beni. Bilseydi de asla gitmezdi.

Evimizin önüne geldiğimde nefes almak için bile kendime zaman tanımadım. Bir nefesle zaman harcayıp onu kaybetme riskini alamadım kendi içimde. İçeri girdim hızlıca, önce salona baktım ama orada değildi. Yukarı çıkan basamakları birer birer tırmanırken bir noktada gözümün tamamen kararacağını ve düşüp bayılacağımı sandım. Beni ayakta tutan tek şey, Kunter'e ulaşma arzumdu. Onun iyi olduğundan emin olmadan bir saniyeden uzun kapatamazdım artık gözlerimi.

Çalışma odasını es geçip odaya koşacağım sırada ses, çalışma odasından yükseldi.

"Bunu yapmayacaksın," diyen ses, Kunter'in sesiydi. İyiydi, hayattaydı.

Gözyaşlarım hızla yanaklarıma akarken elimi ağzımın üstüne bastırdım ve duvara yaslandım. Elim ayağım boşalmıştı. İşte burada, rahat bir nefes alabilirim artık. Ağrıdan bir kazana dönüşen başım öne düştü. Titreyen dudaklarım gözyaşlarımla ıslandı.

"Gör bak, nasıl yapıyorum," diye karşılık veren sesi duyduğumda kaşlarım gerilerek havalandı ve gözlerim kocaman açıldı. Ne oluyordu burada? Kunter'in böyle bir zamanda Asil'le ne işi olurdu? Benim için geri gelmeliydi ama o burada Asil'le... Onunla kavgayı mı ediyordu? Anlayamıyordum, ne oluyordu? *Ne oluyor, Kunter? N'apıyorsun sen burada? Neden yanımda değilsin de buradasın onunla?*

“Hakkındaki gerçeği öğrenmesini istiyorsun durma, git ve yap.”
İçeride bir gürültü koptu. “Dosyayı istersen binlerce kez değiştir, onu karşıma alır söylerim gerçeğini.”

Dosya. Grilerin dosyası. Annem...

Kapının kulpuna uzandım. Onlara bunu sormak için hazırdım. Asil konuşana dek. Asıl gerçek, Asil’in dudaklarının arasından beklemediğim bir hızla, daha büyük bir gerçekle birlikte döküldü: “Yekta *annesini öldürenin ben olduğumu*, asla öğrenmeyecek,” dedi Asil hiddetle ve hemen ardından histerik bir kahkahayla ekledi: “Eğer bu gerçeği onunla paylaşacak olursan ben de *onu şehre düşürenin sen olduğunu*, söylerim.”

Annemi kazara öldüren Kırmızı Bölge Yancısı Asil’di.

Beni Kötülerin Şehri’ne düşüren, Siyah Bölge Öncüsü Kunter’di.

Sevgilimdi, sevdiğimdi. Benim için geri gelecek olan, beklediğimdi. Herkese rağmen savunduğum, karşısında değil yanında durduğumdu. Bütün şehri karşıma almıştım onunla birlikte. Ama o... O ne yapmıştı bana? Beni bu cehenneme mahkûm etmişti.

Ensemdeki damga ilk andaki gibi cazırdayıp yaktı beni. Onun yüzünden. Elimi enseme uzattım ve tırnaklarımı geçirdim damganın üzerine. Kazıyıp atmak istedim onun yüzünden bana olan ne varsa. Onu sevdiğim için katlandığım ne var ne yoksa.

Elimin biri hızla yüzüme gitti, yanağımda izi kalacak keşiğe. Tırnaklarımı üzerine geçirdim. Kalbimden daha çok acımıyordu hiçbiri. Nasıl olurdu bu? Nasıl yapardı bana bunu?

“Asla!” diye haykırıyordu Kunter, Asil’e yumruklarını indirirken. “Asla!”

Asla... Asla kalbimi bu kadar kırmazsın sanmıştım.

Asla taş kâğıt makastaki taşının kalbime bu kadar oturacağını düşünmemiştim.

Amber’in hayallerindeki gibi asitle yanıp eriyerek ölmemiştim ama yandığıma emindim. Yanıyordum. Her hücrem acı içinde kavruluyordu ve kalbim... Kalbim ne yazık ki onun için atmaya devam ediyordu.

Şimdi nasıl nefret edeceğim senden?

“Bana olan nefretinden masum bir kadının hayatını mahvettin sen. Ölebilirdi! Bu şehir onu öldürebilirdi ama senin gözünü kin bürüdü. Senin uğruna hepimizi karşısına aldı. Sense onu aşkla kandırdın,

gözünü boyadın, gerçeği ondan sakladın. Gözüntün içine baka baka! Nasıl yaptın ha?”

“Sen nasıl yaptın?” diye karşılık verdi Kunter. “Annesi için ağlarken nasıl durdun yanında? Nasıl baktın gözlerinin içine? Tek günahkâr ben miyim şimdi?”

“İkimiz de günahkâriz ama bana değil, sana âşık.”

Dizlerimin üzerine düştüm öylece, hıçkırıklarım ağzımın üzerine sıkıca bastırđığım elime çarparken. Yumruk yaptığım diğer elimi, acıyla sarsılan göğsüme indirdim. Taş basmak istediğim kalbimin üzerine, Kunter’in doldurduğu odacıklarına.

Dur.

Sevme onu, dur.

Herkese şeytan, sana da şeytan.

Onlar birbirini yumruklayıp odada ne var ne yoksa dağıtırken ben o hücrede ölüyordum. Ölüyordum Devin olmasa. Kunter’in ısrarla öldürmek istediği Devin kurtarmıştı beni ama o buradaydı, odasında ve ben gerçeği öğrenmeyeyim diye gerçeği bilen eski dostunu yumrukluyordu.

Ben ölürken...

Titreyen ellerimi indirirken vücudumdaki her kası olabildiğince kastım. Sıktım kendimi, bastırdım içimde ne var ne yoksa. İyi olan her şey, vicdanım da dâhil. Susturdum, bastırdım nefretle. Kalbim birden kaskatı kesildi. Zihnim her şeyi bir kenara itiyordu, tek bir şey dışında: intikam.

Duvara tutunarak ayağa kalktım ve koridorda güçlkle de olsa ilerleyip odaya ulaştım. Dolabı karıştıırıp gri formamı buldum hızlıca. İşte buradaydı, Kötülerin Şehri’nde gerçekten bana ait olan tek şeydi.

Kunter’in bana aldığı kıyafetlerden hızlıca kurtulup gri formamı giydim. Aynada gördüğüm kadın o andan itibaren artık aynı kişi değildi. O artık bir ölüydü, ölmüştü o hücrede ve ondan geriye kalan ne varsa birleşip alacaktı intikamını.

Öfke, kin ve nefret. Yalnızca bunlar kaldı ondan geriye. Vicdanı, kalbi ve onu iyi yapan her şey eriyip yok oldu.

Her şeyimle sevdim seni.

Başımı iki yana salladım hızlıca ve savuşturdum bu aptal düşünceyi.

Birlikte son gecemizden kalan, komodinin üzerindeki yarım şişe viskiyi çekip aldım ve birkaç yudumu boş mideme indirdim. Viski boğazımı yakarak mideme ulaştırken o son gece zihnimde canlandı. Birlikte bu yatakta uyumuştuk, bu yatakta öpmüştü beni, bu yatakta onunla olmuşum.

Viskiyi yatağa boşalttım önce, komodinin üzerinden geçtim ve kar küresini ıslattım. Aptal, Küçük Prens. Güldüm kendi kendime. Sen de bilememiştin eşsiz gülünün değerini. Beş bin gülü görünce kendi kendine küçümsemiştin eşsiz gülünü. Ama dönmüştün ona geri. Dönmüştün işte, anlamıştın sonunda değerini.

Benim Küçük Prens'im bana geri dönmedi.

Hatıralarla dolu yatak odamızdan... Hayır, onun odasından al-kolden bir yol çizerek çıktım. Koridorda ilerlediğim sırada içlerinden biri sanırım kapıya çarptı ve hafif aralık kapı sertçe kapandı. Bunu fırsat bilerek kapının üzerinde duran anahtarı çevirdim. Onlar birbirlerini yumruklarken bunu duyamazlardı.

Merdivene yöneldim hızlıca. Aşağı indim ve salondaki alkolleri tek tek açıp evin her yerine dökmeye başladım. Birlikte yemek yediğimiz yemek masasına, dans ettiğimiz zemine, oturduğumuz koltuklara, gri duvar kâğıtlarına ve mutfakta birlikte olduğumuz her köşeye. Kapıların hepsini kilitledim ve anahtarları cebime attım. Onları da alkolle ıslattım.

Kunter'in malikânesi ahşaptı. Ufak bir ateşle dakikalar içerisinde küle dönüşürdü.

Bir şişe alkolle holü ıslatıp dış kapıdan çıktığımda beni bekleyen Devin, Kaan, Riyaz ve Rüzgâr şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Gri formama, elimdeki yarım şişe alkole ve şimdi içine tıktırdığım bir parça kumaşa.

Hızlıydım ve kararlı.

Madem şeytanlar yönetiyordu Kötülerin Şehri'ni, yakardım şeytanları tek tek. Onların beni yakıp kanatlarımdan edip cehenneme düşürdükleri gibi. Cehennemse ebedî mabedim, kurtuluşum yoksa bu yangının içinden, mahkûmsam son nefesime kadar... O hâlde kuraları yeniden yazacağım.

Elimi Devnlere doğru uzatıp, "Çakmak," dedim. "Bana bir çakmak verin."

İçlerinden biri elime çakmak bırakırken Devin, “Ne oluyor?” diye sordu meraklan çatlayan sesiyle. “Ne yapıyorsun, Yekta? Kunter nerede? Sesini duydum, yukarıda değil mi? Sen... sen n’apıyorsun?”

Çakmağı yaktım ve bez parçasını tutuşturdum. Bez parçası yanarken kalbimde bir yanın titremesini bekledim ama titremedi. Ne de olsa bütün bekleyişlerim artık birer hüsrandı. Kalbimde sızlayacak tek bir yer bırakmamışlardı vicdanıma ait. Bu evdeki iki adam benim kalbimi önce parçalamış, şimdi de yakmışlardı acımadan.

Ben niye onlara acıyacaktım ki?

Ne de olsa şeytanın yancısıyım ben, benden daha azı beklenmemeli artık.

Şişeyi açık kapıdan merdivene doğru fırlattığımda her gün çıkıp indiğim, onunla her şeyimize şahit olan basamaklar birer birer alev aldı ve alkolle çizdiğim yollar ateşle süslendi.

Kapıyı çekip kapattım ve anahtarımı kilitledim. O anahtarı da diğer anahtarların yanına gönderdim. On iki dakikada bana gelmeyen Kunter’den on iki adım uzaklaştım. Kaldım, yine bekledim. İçimdeki yangın onları yakıp kül edene dek burada duracaktım.

“Yekta!” Devin önüme geçip ellerini kollarıma sardı ve beni sarsmaya başladı. “Bir şey söyle bana. Bak yüzüme.” Çenemden yakalayıp yüzümü yüzüne çevirdi ama yine de bakmadım ona. Tek görebildiğim yanmakta olan evimdi. Onunla evim. Evimiz.

Evimiz.

Evimiz artık olmayacaktı.

O da artık olmayacaktı.

Onlar da.

Ben değil, onlar yanacaktı bu gece. Bir daha kimse yakamayacak beni. Yakmaya cüret edenlere ateşimle karşılık vereceğim hiç acımadan.

“Ne yaptı sana? Söyle bana, bir şey söyle.”

Canımı yaktılar, Devin.

Canımı ben daha onları tanımadan yaktılar ama benden sakladılar bunu.

Biri canımdan çok sevdiğim annemi aldı benden, dostum olmaya kalktı hiç utanmadan.

Biri hayatımı aldı benden, sevgilim oldu hiç yüzü kızarmadan.

Ben de beni yaktıkları gibi yakıyorum işte onları.

Ben onu cevapsız bıraktığımda hızla arkasına döndü ve duman çıkmaya başlayan eve baktı Devin. Alevler çoktan perdeleri indirmiş, evdeki yangını gözler önüne sermişti. Alevler evin her yanına uzanıyor ve onu içindekilerle birlikte yakıp kül etmek için acele ediyordu.

Nereden haber aldığını bilmediğim Giray, arabasını sokağın başına çekip hızla sokağa atladığında kısık bakışlarım bir an için onu bulmuştu. Kim haber vermişti ona? Asil mi? Yoksa zaten yakınlarda mıydı?

O da... Yoksa o da Amber'in planlarından haberdar mıydı?

Beni gördüğünde bir ölü görmüş gibi irkildi. "Yekta?" Şaşkındı, çok şaşkın. "Sen... Bana senin öldüğünü söylediler." Üzerime koştı ve kollarını sıkıca sardı bana. "Şükürler olsun. Ölmemişsin, hayattasın. Amber yanılmış."

"Öldüm." Onu ittim üzerimden. "Çoktandır atmıyor kalbim."

Kaşları bilinmezlik içinde çatıldı. "Anlamıyorum." Başını iki yana sallarken ateşler içindeki eve baktı. "Orada ne oldu? Kunter nerede?" Eve döndü tamamen. "Amber bana onun eve döndüğünü söyledi." Yanan evi izledi. "O içeride değil, değil mi?"

Aynı anda evden bir ses yükseldi. Bir şey kırılmıştı, muhtemelen çalışma odasının kapısı. Onu kırıp dışarı çıkmaya çalışıyorlardı ama alevler çoktan yollarını kapatmış olmalıydı.

"İçeride kimse yok," dedim düz, hissiz bir sesle. "Hiç insan yok."

Ölsünler istiyordum.

Ölsünler ve bana yaşattıklarının her zerresinin bedelini ödesinler. Asıl cehennemi onlar da tatsınlar.

Ölsünler ve annemin katilinden yardım beklediğim anlar onlarla birlikte yanıp kül olsun.

Ölsünler ve beni Kötülerin Şehri'ne düşürüp sonra da kendine âşık eden adam anılarımızla birlikte kül olsun.

Dış kapıya bir tekme indiğinde yalanım ortaya çıktı. Tüh.

Giray hızlıca kapıya yöneldi ve kulpu tutmaya kalktı fakat ısınmıştı demir kulp, yakmıştı elini.

"Kunter!" Yumruklarını kapıya indirdi. "Hey! Kunter? İçeride misin?"

İçeride ve bana yaşattıklarının bedelini ödüyor işte.

Beni öperken beni kandırdı, beni severken beni kandırdı, onun yüzünden canım yanarken beni kandırdı. Beni sevdiğini söylediği o an, o odayla birlikte yok oluyor şimdi.

Beni sevdiğini...

Beni sevdiğini söyledi.

Ona onu sevdiğimi söyledim.

Beni Kötülerin Şehri'ne düşüren kalpsiz adamı sevdim, kollarında uyudum ve onun öpücükleriyle uyandım.

Ona inandım.

Onu savundum.

Onu canımdan çok sevdim.

Bana yalan söylediler.

Titreyen dizlerimin üzerine düşecek gibi oldum ama tuttum kendimi. Yıkılamayınca sol gözümde akan tek damla yaş hızlıca buz kesen tenimden aşağı süzöldü. Hıçkırıklarımı, çığlıklarımı, yakarışlarımı boğazımdan geriye, göğüs kafesime gönderdim.

Zeliha'yla birlikte sokağa giren Mirza'nın bakışları önce yanan evi, ardından beni buldu. Beni gördüğünde koşmayı bıraktı, yavaşladı hemencecik ve olabildiğince uzağımda durdu. Zeliha ise onun yerine koştu bana, atladı üzerime ve sıkıca sarıldı bana.

Neden gelmiyorsun, Mirza?

Çünkü sen de iş birliği yaptın onlarla. Sattın beni, yarı yolda bıraktın diğer herkes gibi. Oysa güvenmiştim sana. Zaten ben bana biraz güler yüz gösteren her şeytana inanmıştım. Aptallık bende, kimsede değil. Beni kandırabildikleri için suçlamayacağım onları.

Mirza birkaç adım yaklaşırken, "Ailemle tehdit etti. Üzgünüm ben... ben yapmak istemedim ama başka çarem yoktu," diye açıklamaya çalıştı kendini.

Demek Kunter ona güvenmemekte haklıydı. Hiçbirine güvenmezdi. O yüzden yalnız gelmişti. Güvenmediğinden. Bense hep güvendiğim yerlerden vurulmuşum hiç acınmadan.

Giray ona, "Mirza, yardım et!" diye haykırdı kapının önünden. "Kunter içeride. Asil de öyle."

İkisi kapıyı açmaya çalışırken Devin hiç beklemediğim bir anda elini cebime attı ve anahtarları aldı. Onu durdurmak için bileğinden yakaladım. "Sakın!"

“Bunu yapmak istemediğini biliyorum. Ne olursa olsun onu seviyorsun.”

“Sevmiyorum artık.”

“Seviyorsun.” Bileğini sertçe çekip kurtardı benden. “Pişman olmanı istemiyorum. Söz veriyorum sana sakinleşince onları hâlâ öldürmek istersen öldürmene yardım edeceğim ama şimdi değil, bu öfkeyle değil.”

“Buna sen karar vermeyeceksin.”

“Vereceğim çünkü seni seviyorum, Yekta. Son nefesine kadar pişman olacağın bir şeyi yapmana izin vermeyeceğim.”

Evin diğer anahtarlarının arasından dış kapının anahtarını bulup Giray’a verdiği sırada sokağın diğer tarafından tekerleklerin kayma sesi yükseldi ve Amber’in kırmızı arabası yanlayarak sokağa daldı. Bir frenle birkaç metre ilerimizde durdu. Onun buzdan hareleri, camın diğer tarafından keskin bakışlarımla kesişti.

Onu ölümden beter edecektim.

Arabadan çıkarken bakışları üzerimdeydi. Nasıl ölmediğime şaşırılmış bir hâldeydi. Öyle ki bununla ilgili tek kelime bile edememişti. Çok emindi orada öleceğimden ve benden geriye hiçbir şey kalmayacağından.

Ayağı yeniden, daha iyi bir şekilde sarılmıştı. Diğer ayağında güzel bir spor ayakkabı vardı. Başındaki yara da sarılmıştı ve başka hiçbir yerinde yara yoktu. Ne kan ne de başka bir şey. Temiz kıyafetler giymiş, yaşadığımız ne varsa arınmıştı çoktan. Bense aynıydım, hatta daha beter.

Amber hızlıca yanan eve yönelip, “Kunter? Asil? Onlar içeride mi?” diye sorduğunda Devin onun önünü kesti ve esaslı bir tokadı suratına indirdi. Amber yediği tokatla yere yığıldı. Devin karabasan gibi onun üzerine çöktü, sarı saçlarından yakalayıp diğer eliyle çenesini kavradı.

“Ölümlerden ölüm beğen, Kırmızı.”

Bir tokadı daha Amber’in suratına indirdiğinde Giray onu Amber’in üzerinden çekip aldı. Fakat bu Devin’i durdurmadı. Giray’ı sertçe itip yeniden Amber’in saçlarına asıldı ve bıçağını çıkardı. Amber’in yüzünde bir iz bırakacaktı.

Devin’in Amber’in suratına savurduğu bıçak, Amber’in yüzüne elini siper eden Giray’ın tenini kesti. Tam o sırada Mirza evin kapısını

açmayı başardı ve hiç düşünmeden içeri daldı. Çok geçmeden hızlıca geri çıktı. Onun hemen ardındansa Asil'i taşıyan Kunter. Eski dostunun kolunu omuzlarına dolamış, onu yangından kurtarmıştı. Oysa biraz önce onu öldürmek istediğine emindim. Şimdiyse yangından çıkarken onu kurtarmayı da ihmal etmiyordu.

Her şeyiniz palavra sizin.

Sevginiz de nefretiniz de.

"Yekta," dedi Kunter ilk aldığı nefeste, tam karşısında, ondan on iki adım uzakta durduğumu bilmeden. "Sarı Bölge." Birbirini takip eden öksürükler bir cümle kurmasına izin vermiyor gibiydi. Tam anlamıyla siyahlar içerisindeydi artık. Yüzü gözü is içerisindeydi. "Yardım..." Dizlerinin üzerine düştüğünde Asil de onun yanına yığıldı. "Kurtarın onu."

Herkesin gözü üzerime döndüğünde çok geçmeden Kunter'in de kararmak üzere gibi duran ölü bakışları üzerime döndü.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter'le göz göze geldik. Yanan evimizin önünde, sarmaş dolaş geçtiğimiz sokakta, yıldızlarını izlediğimiz gökyüzünün altında.

Siyah'ın gözlerinde büyüyen korkuya karşılık benim gözlerimde saf nefret yeşerdi.

O kısa anda, tek bir bakışta ona bunu benim yaptığımı anladı. Artık biliyordu bildiğimi, gözlerimden okuyordu tek tek bütün yalanlarını.

Onun bir yalanı olmayacağım artık ben. Ne bir Siyah ne Siyah Bölge'nin yancısı ne de Gri Hanım'ım artık. Artık yalnızca bir Gri'yim ve Kötülerin Şehri bu Gri'yi şeytanlaştırdıkları için pişman olacak. Öncüsü, yancısı, halkı... Bu adada nefes alan her şey.

Dante'nin cehennemdeki kötülüğü simgeleyen üç hayvan da kendi doğasının esiriydi. Kötülerin Şehri'ndeki şeytanlar gibi. Kunter, bir pars gibi hilekârdı, şehvetle gözümü boyamıştı. Kötülerin Şehri'nin en tehlikeli zihinlerinden birine sahipti, zekâsını ve cazibesini üzerimde bir silah gibi kullanmıştı. Beni şehre düşürmüş, yalanlarıyla bir oyunun içine çekip sürüklemişti. Zehirli aklı ve diliyle nakavt etmişti.

Amber, dişi kurdun insan bedeninde vücut bulmuş hâliydi. Açgözlü, doyumsuz ve hırstan gözü kör olmuş bir iblisti. Güç ve kontrol arzusuyla üzerime çökmüştü. Kırmızı Bölge'de yarattığı lüks ve ihrişam dolu hayata rağmen hep daha fazlasını istemişti. Ne sevgiden ne

güçten doyardı o. Herkesi peşinden sürükleyen vahşi kurt sürüsünün lideriydi şüphesiz ve herkesi kendine bağımlı kılmış, onları arzularına göre hep yönlendirmişti. Beni bile kandırmıştı günün sonunda.

Aslan nerede?

İşte burada.

Kunter'in buzdan harelerindeki yansımamda.

Onların arasında ben hep avdım. Korunmaya muhtaç küçük yavru aslandım. Oysa şimdi biliyordum, işin özünde ben aslandım. Onların kurduğu cehennemde sadece ben gerçekleri görüyordum. Parsın yalanlarını, kurdun açlığını ve kendi kalbimin küllerini. Cehennem beni yutmayacak çünkü artık ben de kükreneyi öğrendim.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in dumandan kararan beyaz teninde, karanlıkta dahi parlayan mavilerine bakarken içimde ona karşı iyi bir his aradım. Onu yakarak öldürmek istediğim için pişman olmayı beklemedim ama hayır, içimde hiçbir pişmanlık emaresi yoktu.

Mavi gözleri artık sadece beni boğan bir su birikintisiydi.

Şimdi sıra su birikintisine kanlanan botumla basıp dağıtarak yola devam etmekteydi.

Taş.

Kâğıt.

Makas.

Yalnızca kırdın beni.

Benim seni kırıp parçalara ayıracağım gibi.

Siyah'ın eli, daha önce beni tutup kendine çekmemiş ve öpmemiş gibi, yabancı bir hamleyle bana uzandı. Mavilerinden sessiz bir yakarış geçip gitti. Dudakları kıpırdandı, bir şeyler söylemek için hazırlandı ama ne söyleyebilirdi ki? Ne anlatabilirdi bana? Nasıl kandıracaktı bir daha beni?

"Gri Hanım..."

Sol gözünden akan yaş, yüzündeki siyah lekeleri dağıtarak kendine bir yol çizdiğinde ısıltısını kaybeden bakışlarımı yalancı suretinden çektim ve ona arkamı döndüm.

Onu dinlemedim.

Onu beklemedim.

Yanan evden ve ondan uzaklaştım. Herkesi arkamda bırakarak, onlara tek bir kelime bile etmeden. Bakmayacaktım yalancı gözlerine, kanmayacaktım sözlerine.

Siyah Bölge'nin uzun, şimdi tamamen ıssız caddesinde ilerlerken adımlarım kaçır gibiydi. Biri diğerini kovalıyordu.

Onunla el ele geçtiğimiz bu cadde benim asıl cehennemimdi sanki. Onunla anımın olduğu her yer, kalbimde bir noktada nabız gibi atıyordu. Onu ve anılarımı, güzel olan her şeyimizi hatırlatmak için oradaydı.

Benim küçük, aptal kalbim. Yandın, küle döndün ama onun için atmaya nasıl da gönüllüsün böyle. Şimdi ben de acıyorum işte sana, herkesin acıdığı gibi.

Caddeyi yarılamaştım ki biri kolumdan yakaladı. Kolumu kavrayan elin dokunuşuna artık tahammülüm yoktu. Dokunmasın istiyordum, hissetmek istemiyordum onun o tanıdık sevdiğim dokunuşunu. Kolumu kurtarıp onu göğsünden iteklediğimde zaten ayakta güçlkle duruyordu. Yere yığıldı hemencecik. Öksürüyor, bu sık öksürüklerinin arasından küçük küçük nefes almaya çalışıyordu fakat pek beceremiyordu. Soluduğu dumandan zehirlenmişti, birazdan mavilerini daha fazla açık tutamayacak, bana böyle bakamayacaktı.

Âşıkmuş gibi.

Beni kaybetmekten korkuyormuş gibi.

"Gri Hanım," dedi yeniden ve sesi ilk kez kulaklarımı tırmaladı. "Dinle beni, yalvarırım öylece çekip gitme."

"Dinledim ben seni, kalbimi açtım sana. Anlatman için binlerce kez fırsat tanıdım." Ona yukarıdan bakarken öfkeden alev alacağımı sandım. "Gri Hanım öldü." Nefret dolu sesim ıssız sokakta yankılandı. "Umarım senin de ölümünü görürüm, Siyah."

Elimi tutmayı, ayağa kalkmayı denedi ama onu elimin tersiyle ittim. Şimdiye kadar uzatmıştım ona ellerimi, tutsun ve çeksin beni istediği yöne diye bırakmıştım kendimi ona. İnanmıştım, güvenmişim, her hücremle sevmiştim. Herkese ve her şeye rağmen. Artık tutamazdı ellerimi, götüremezdi beni istediği yere.

"Seni seviyorum," dedi göz pınarlarındaki yaşlar birer birer boşalıp teninde izler bırakırken. "Yemin ederim seni her şeyden çok seviyorum, Gri Hanım."

"Sen ne sevmeyi ne de seilmeyi hak ediyorsun." Geriye adımladım ve uzaklaştım ondan, son nefesime kadar uzaklaşacağım gibi. "Keşke o evde ölseydin de bana yalan bir cümle daha kuramasaydın. Beni bu cehenneme düşürdüğün için seni cehennem ateşlerinde

yakacağım. Cayır cayır yanarken bir damla suyu çok göreceğim sana, Siyah.”

Gözyaşları yangın karası yanaklarını ıslatırken ayağa kalkıp bana yaklaşmayı, dokunmayı denedi ama daha fazlasını yapamadı. Diremedi soluduğu dumana. Gözleri kayarak kapanırken *Gri Hanım* demeyi denedi son kez ama tamamlayamadı. Mavileri kapandı ve bedeni ayaklarımın ucuna taş gibi düştü.

Paramparça ruhum ileri atıldı, ona sarılıp kaldırmak istedi. Yalvarmak, uyandırmak ve iyi olduğundan emin olmak. Aptal vicdanımın oyununa yeniden kanmadım. Ona olan nefretime ve kinime sığındım. Baygın, ölümle cebelleşen bedenine hiç kıpırdamadan baktım. Saatler önce öptüğüm dudaklarına, sevdiğimi söylediğim yüzüne, tuttuğum ellerine...

Ne çok sevdim seni.

Keşke hak etseydin sana olan sevgimi.

Bekledim ama geri gelmedin sen. Şimdi gidiyorum ben de, geri gelmemek üzere sana. Beklesen de, yalvarsan da, ölsen de dönmem geriye.

Siyah Bölge’den çıkıp meydana ilerlerken arkama dönüp bir kez bile bakmadım.

Gri Hanım onun tarafından yaratılan, onun manipüle edip kandırarak kendine âşık ettiği aptal bir kadından fazlası değildi.

Gri Hanım ölmüştü.

Devam edecek...

buzdan harelerinin tek gördüğü yine bendim. Gözlerinin altına oturma mor halkalar yalnızca benim gecemin kötü geçmediğini hatırlatıyordu bana. Bir an için bakışları benden doktora kaydı, dudakları kıpırdandı, bir şeyler söyledi ama zihnimdeki uğultu onu da duymamı engelledi. Hemen ardından doktorun çantasını toplayıp odadan çıktığını, koridorda sağa döndüğünü gördüm. Zeliha'nın yanına ancak gidiyordu demek. Oysa onun yaraları benden daha kötüydü, kesikleri çok daha fazlaydı ve içlerinde derin olanlar olabilirdi ama doktor önce beni tedavi etmekle yükümlüydü. Kunter için her zaman, başka bir seçenek yoktu.

Kunter yatakta yanıma oturduğunda saatler sonunda dudaklarımın arasından zayıf da olsa çıkan tek cümle, "Özür dilerim," oldu. Özür dilemeliydim çünkü onu dinlememiştim. Özür dilemeliydim çünkü ondan saklamıştım. Özür dilemiştim çünkü boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Özür dilemiştim çünkü güvendiği kim varsa benim uğruma ölmüştü.

Elini yanağıma uzatıp başparmağıyla tenimi okşarken alnıma da bir öpücük bıraktı. "Özür dileme, Gri Hanım. Bütün bunlar yine senin suçun değildi. Kendini suçlu görmeni anlıyorum. Her şey senden kaynaklıymış gibi görünüyor ama değil. Bütün bunlar senden önce başlayan bir nefretin tohumları. Birini suçlayacaksan Asil'i suçla. Ne de olsa Gri nefretini körükleyen ondan başkası değil. Beni suçla. Bu nefretin buraya kadar geleceğini hesaplayamadığım için."

"Sarah'ı Doğa öldürmüş."

Kunter'in ifadesi sertleşirken kaşları istemeden havalanmış gibi göründü. Bunu duymayı beklemiyordu anlaşılan. O da tahmin edememişti bunu. Hedefimizi değiştirmiştik, Amber olabileceğine onu da inandırmıştım ve şimdi hayatını kurtardığımız birinin dostunu öldürdüğünü söylüyordum.

"Amber değildi."

"Değildi." Güçlkle yutkunurken açıklamaya çalıştım: "Rain'in ölümünden beni sorumlu tutuyordu. Bana yardım ettikleri için halk onları hedef almıştı. Rain'e âşıkmiş. Canı o kadar yanmış ki Grileri ve savunucularını öldüren o gruba katılmış. Damgalayanlara. Onlarla birlikte yapmış bunu. Bir gün bana ulaşabileceğini umut ederek, önce Sarah'ı öldürerek başlamış."*